

Hạnh Phúc Phải Chăng Là Ảo Ảnh

Contents

Hạnh Phúc Phải Chăng Là Ảo Ảnh	3
1. Chương 1: Du Học.	3
2. Chương 2	6
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	10
6. Chương 6	13
7. Chương 7	16
8. Chương 8	19
9. Chương 9	20
10. Chương 10	22
11. Chương 11	23
12. Chương 12	26
13. Chương 13	28
14. Chương 14	29
15. Chương 15	32
16. Chương 16	34
17. Chương 17	37
18. Chương 18: Tiếp Cận - Ai Chinh Phục Ai?	37
19. Chương 19	40
20. Chương 20	41
21. Chương 21	43
22. Chương 22	46
23. Chương 23	48
24. Chương 24: Lời Tỏ Tình Dưới Chân Tháp Eiffel	49
25. Chương 25	52
26. Chương 26	55
27. Chương 27	58
28. Chương 28	58
29. Chương 29	62
30. Chương 30	65
31. Chương 31	67
32. Chương 32: Thương Trường Là Chiến Trường	70
33. Chương 33	73
34. Chương 34: Trở Về	76
35. Chương 35	79
36. Chương 36: Khó Khăn - Tất Cả Rồi Sẽ Qua	82
37. Chương 37	86
38. Chương 38	87
39. Chương 39: Ra Mắt “mẹ Chồng” Tương Lai	91
40. Chương 40	93
41. Chương 41	96

42. Chương 42	99
43. Chương 43	102
44. Chương 44	105
45. Chương 45	108
46. Chương 46: Cái Giá Phải Trả Cho Sự Ngu Ngốc	110
47. Chương 47	113
48. Chương 48	116
49. Chương 49	118
50. Chương 50	120
51. Chương 51	122
52. Chương 52	125
53. Chương 53: Hạnh Phúc Mỉm Cười	128
54. Chương 54	132
55. Chương 55	135
56. Chương 56	137
57. Chương 57	139
58. Chương 58: Nỗi Đau	142
59. Chương 59	146
60. Chương 60	149
61. Chương 61	152
62. Chương 62	153
63. Chương 63	156
64. Chương 64: Sau cơn Mưa Sẽ Có Cầu Vồng Hay Sẽ Là Giông Tố?	157
65. Chương 65	160
66. Chương 66	163
67. Chương 67	165
68. Chương 68	167
69. Chương 69	169
70. Chương 70	171
71. Chương 71	172
72. Chương 72	173
73. Chương 73	175
74. Chương 74	177
75. Chương 75	178
76. Chương 76	180
77. Chương 77	182
78. Chương 78	183
79. Chương 79	186
80. Chương 80	189
81. Chương 81	189
82. Chương 82	192
83. Chương 83	193
84. Chương 84	197
85. Chương 85	201
86. Chương 86	204
87. Chương 87: Bắt Đầu Một Kết Thúc Hay Kết Thúc Một Bắt Đầu?	204
88. Chương 88	206
89. Chương 89	207
90. Chương 90	209
91. Chương 91	211
92. Chương 92	214
93. Chương 93	215
94. Chương 94	217
95. Chương 95	219

96. Chương 96	221
97. Chương 97	223
98. Chương 98	226
99. Chương 99: Người Mẹ Kỳ Lạ	229
100. Chương 100	232
101. Chương 101	234
102. Chương 102	236

Hạnh Phúc Phải Chẳng Là Ảo Ảnh

Giới thiệu

Buổi tối cuối tháng 10, cái tháng mà nó thấy yêu nhất trong năm, hay nói đúng hơn thì tháng này là

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hanh-phuc-phai-chang-la-ao-anh>

1. Chương 1: Du Học.

Buổi tối cuối tháng 10, cái tháng mà nó thấy yêu nhất trong năm, hay nói đúng hơn thì tháng này là tháng có ý nghĩa nhất với nó.

Ngày hôm nay của 17 năm trước nó đã được nhìn thấy ánh sáng đầu tiên của cuộc đời.

Cả nhà mở cho nó một bữa tiệc ý nghĩa để đánh dấu sự kiện quan trọng này. Cùng đón sinh nhật với nó có My - nhỏ bạn thân nhất của nó đi cùng nó suốt 17 năm qua.

Nó và My cũng vừa bước qua ngưỡng cửa cuối cùng của đời học sinh, và bước sang một trang khác, đánh dấu sự trưởng thành của nó.

Bữa tiệc diễn ra vô cùng đầm ấm với những người thân yêu của nó. Nhiều năm sau khi nghĩ lại nó cảm thấy mình thật sự hạnh phúc vì được sinh ra và lớn lên trong tình yêu thương vô bờ bến như thế.

Tiến gia đình My về. Cả nhà nó ngồi quây quần ở phòng khách. Đợi mọi người ngồi xuống ba của nó - ông Lê Đức mới lên tiếng:

- Tuệ Minh này, ba mẹ nghĩ thời gian tới con nên đi du học. Thứ nhất là để con mở mang thêm kiến thức bên ngoài, thứ hai nữa là để sau này con về giúp đỡ cho công việc của anh con.

Ko bất ngờ vì lời đề nghị này của ba mình bởi nó cũng đã quyết định đi du học chỉ chờ cơ hội để nói quyết định này của nó với mọi người thôi. Và hôm nay chính là ngày đó.

Nó nhìn ba đáp:

- Thưa ba, con cũng đã có ý định đi du học nhưng con sẽ ko theo học khối ngành kinh tế mà con sẽ theo đuổi ước mơ của con. Con mong mọi người sẽ ủng hộ quyết định này của con.

Nhìn đứa con gái bé bỏng của mình ông Lê Đức mỉm cười, vợ chồng ông có 3 người con nhưng ông bà chưa ép đứa nào phải đi theo con đường mà ông bà chọn sẵn. Giữ giọng nghiêm túc nhưng cũng đầy yêu chiều ông lên tiếng:

- Vậy con nói cho ba biết con định học ngành gì nào?

- Con muốn theo đuổi ngành y và nhất là chuyên khoa thần kinh học.- Nó nói với giọng nghiêm túc.

Dù đã chuẩn bị tinh thần nhưng ông Đức ko khỏi giật mình khi con gái mình lại chọn ngành này mà lại nhất định là chuyên khoa thần kinh. Ông hiểu rất rõ tại sao nó lại có quyết định như thế. 2 năm trước khi chứng kiến chị gái của ông mất do chấn thương sọ não mà ko được cấp cứu kịp thời nó đã có một lời hứa với người đã khuất.

- Con thật sự thích ngành đó hay chỉ là lời hứa đó mà con chọn ngành này? - Ông nhẹ giọng hỏi con gái mình.

Đúng là lúc đầu nó chỉ nghĩ đến lời hứa với bác Tâm mà quyết tâm theo học. Nhưng nó cũng có một thời gian tìm hiểu và nó thật sự bị lôi cuốn vào đó. Quyết tâm vì thế mà ngày càng lớn dần.

- Con theo học vì đó là ngành mà con thích chứ ko phải đơn giản chỉ vì lời hứa đó.

Ko để ông Đức lên tiếng, Mạnh Quân chen ngang vào câu chuyện này:

- Anh nhất định ủng hộ em, anh nghĩ ba mẹ cũng sẽ ủng hộ em. Cố lên em gái.

Thiên Trang cũng đi đến bên nó vỗ vai:

- Tuệ Minh à, từ trước đến nay ba mẹ luôn là người định hướng tương lai cho anh em chúng ta nhưng ba mẹ ko hề ép buộc ai phải đi theo con đường mà ba mẹ chọn sẵn. Mặc dù em chọn ngành này chị hơi tiếc vì chị nghĩ nếu em theo ngành kinh tế thì em sẽ rất thành công. Tổ chức của con người luôn được bộc lộ khi họ còn rất trẻ. - Ngừng lại nhìn nó một chút rồi chị nó cũng nói tiếp - Nhưng chị vẫn ủng hộ con đường mà em đã chọn. Cố gắng khẳng định mình trên con đường sắp tới em nhé.

Bà Mai cũng bước đến bên nó vỗ về:

- Con gái mẹ đã lớn thật rồi, ba mẹ tất nhiên sẽ ủng hộ con đường mà con đã chọn. Cố gắng lên nhé con yêu.

Nó thật sự xúc động với tất cả những tình cảm mà cả nhà dành cho nó. Nó vẫn biết dù cho có bận rộn đến đâu thì mọi người vẫn dành cho nó sự quan tâm nhiều nhất, nhưng nó ko hề biết trong lòng mọi người nó có một vị trí mà bất kể ai cũng ko thể thay thế được.

Nhìn các con đoàn kết và yêu thương nhau như thế, ông Đức và bà Mai ko khỏi vui mừng. Điều mà ông trời ưu ái nhất cho ông bà ko phải là có một cơ ngơi vững mạnh như ngày nay mà đó là những đứa con mạnh khỏe, thành công và luôn biết yêu thương nhau. Mọi người nhìn vào ai cũng ngưỡng mộ gia đình này vô cùng nhưng phải được sống trong gia đình ấy mới cảm nhận được hết cái hạnh phúc mà nó mang lại.

Vẫn là ông Đức thoát ra khỏi cái hạnh phúc mà gia đình này mang lại cho ông. Nhẹ nhàng lên tiếng đưa mọi người về hiện tại:

- Ba mẹ đã hoàn thành thủ tục để tháng sau con sang Harvard nhập học rồi, ngành học sẽ do con đăng kí. Như vậy đã được chưa nào con gái?

Khá bất ngờ với sự sắp đặt của ba mẹ mình nhưng Tuệ Minh đã lấy lại bình tĩnh.

- Con xin lỗi cả nhà, nhưng con đã thi và nhận được học bổng toàn phần do chính phủ Pháp cấp và con cũng sẽ sang Pháp du học chứ ko phải là Mỹ như ba mẹ mong muốn. - Ngập ngừng nhìn ba dò xét nó nói tiếp - Con rất mong ba mẹ đồng ý với quyết định này của con.

- Con giấu cả nhà đi thi lấy học bổng bao giờ vậy? Con nghĩ ba mẹ ko đủ điều kiện cho con đi du học hay sao mà phải vất vả đi thi lấy học bổng như thế? - Giọng ông Đức có phần gay gắt.

Ông bà thật sự rất bận nhưng vẫn cố gắng dành tình yêu thương nhiều nhất cho đứa con gái bé bỏng này, ông chưa bao giờ cho nó động tay chân vào bất cứ việc gì, cái gì nó muốn ông đều cho nó, nhưng ko ngờ nó

lại giấu ông đi thi mấy cái học bổng đó. Mà có phải là cứ thi là được đâu, con gái ông đạt điểm để có được học bổng toàn phần thì chứng tỏ nó phải lao vào học như thế nào mới đạt được chứ? Ông thật sự sốt xa khi nghĩ đến cảnh đó.

- Thưa ba, ko phải như thế. Con biết ba mẹ, anh, chị đều thương yêu con. Cho dù con muốn đi du học ở những nơi đắt giá hơn Harvard thì chắc chắn ba mẹ cũng cho con đi. Nhưng . . . - nó lại ngập ngừng - . . . con muốn đi bằng sức của con chứ ko phải là tiền của ba mẹ. Ba mẹ cũng biết là du học bằng học bổng bằng tốt nghiệp sẽ có giá trị hơn là đi du học tự túc mà. Con ko muốn sau này trở về xin việc lại phải nhờ vào sự quen biết mới xin được. - Nó nói một hơi như sợ ai đó chen vào ko cho nó nói tiếp vậy

Thật quá bất ngờ với cái lối suy nghĩ của nó, cả nhà nhìn nhau mà ko ai nói được câu gì.

Đi du học bằng sức của mình? Phải chăng là nó muốn tự lập?

Thật ko thể tưởng tượng được sẽ có chuyện gì xảy ra nếu ông bà đồng ý với ý kiến của nó

- Không được. - Người đầu tiên lên tiếng đó là Mạnh Quân chứ ko phải ông Đức.

- Chị cũng ko đồng ý đâu - Người thứ 2 là Thiên Trang - Em có biết cuộc sống bên ngoài có bao nhiêu nguy hiểm hay ko? Một người chưa từng trải qua khó khăn cuộc sống như em mà muốn tự lập sao? Em có nghĩ đến cảm giác của ba mẹ, anh Quân và chị ko? Để cho em đi du học đã có một cuộc chiến nội tâm khá căng thẳng của mọi người rồi, ba mẹ cũng đã chọn người đáng tin cậy để đi theo chăm sóc cho em vậy mà giờ em lại nói như thế? - Càng nói Thiên Trang càng ko giữ được bình tĩnh.

- Anh, chị con nói đúng đó. Học ngành gì thì con có thể tự chọn nhưng tự lập bằng chính sức của mình thì ba mẹ ko đồng ý. - Mẹ nó lên tiếng.

Nó đã dự đoán được là mọi người sẽ ko đồng ý nhưng ko ngờ là mọi người lại phản ứng gay gắt như thế. Lấy lại bình tĩnh nó nói với giọng quyết tâm:

- Mọi người phải tin con chứ. Con đã lớn rồi, ko thể ở trong vòng tay che chở của mọi người mãi được. Ba mẹ phải cho con tiếp nhận cuộc sống bên ngoài để con trưởng thành hơn chứ. Con biết nhiều người còn tự lập sớm hơn con nữa kia.

Nó nói cũng đúng, nhưng từ trước đến nay nó luôn được sống trong vòng tay của ba mẹ rồi anh, chị nó. Nó có biết ngoài kia có bao nhiêu cạm bẫy mà nó có thể bước vào ko? Nó có thể nhận ra mặt trái của xã hội mà tránh xa hay lại bị nó hút vào?

Rồi biết bao nhiêu kẻ cơ hội, những con người bị tha hóa bởi đồng tiền luôn tìm cách tiếp cận những người như nó. Nó có biết mà tránh xa hay lại bị họ lợi dụng?

Thấy mọi người im lặng nó tiếp tục bảo vệ ý kiến của mình:

- Con xin ba mẹ hãy cho con một cơ hội. Con sẽ khẳng định ọi người thấy con làm được những gì.

Ba nó nhìn nó thờ dãi:

- Con hãy để ọi người có thời gian suy nghĩ đã. Ba sẽ trả lời con sau.

Nó đứng dậy lăm lăm trở về phòng, nó biết nó đã đưa cả nhà nó vào một tình huống khó khăn.

Biết chắc nó đã vào phòng ông Đức quay ra hỏi hai đứa con lớn của mình:

- Hai con có ý kiến gì cho chuyện này ko?

- Ba à, Tuệ Minh nói ko phải ko có lý đâu. Chúng ta đâu có thể ở bên con bé suốt đời được, cứ bao bọc nó mãi rồi đến khi ngã ko có chúng ta bên cạnh nó sẽ ko thể đứng dậy được. Con nghĩ chúng ta nên làm theo ý nó nhưng con sẽ thuyết phục để My đi du học cùng nó. - Thiên Trang nói lên suy nghĩ của mình.

Mạnh Quân cũng tiếp lời:

- Em Trang nói đúng đấy ba à, có My đi cùng chúng ta cũng đỡ lo hơn. Tuệ Minh có suy nghĩ chín chắn nhưng lại ko hiểu hết cuộc sống như My. Hai đứa bên nhau sẽ bù trừ khiếm khuyết cho nhau và chúng ta

cũng sẽ yên tâm hơn. Hơn nữa sắp tới con cũng có dự án mở rộng thị trường 2 nước Anh và Pháp. Con sẽ tiến hành ở Pháp trước để có thời gian bên em hơn. Ba mẹ yên tâm mà đồng ý nhé.

Suy nghĩ hồi lâu ông Đức cũng gật đầu. Đó là cách tốt nhất để Tuệ Minh của ông trưởng thành hơn.

- Ngày mai Mạnh Quân tiến hành dự án mới còn Thiên Trang qua thuyết phục ba mẹ con bé My nhé. Nếu mọi chuyện thuận lợi ba mẹ sẽ đồng ý cho Tuệ Minh đi du học tại Pháp.

Nó đang mãi theo đuổi những suy nghĩ vẩn vơ trong phòng mà ko hay biết một quyết định ảnh hưởng đến cuộc sống sau này của nó đã được đưa ra.

2. Chương 2

Cũng đã được một tuần từ cái buổi tối nó đưa ra ý kiến của mình cho tương lai của mình. Cả nhà từ hôm đó ko ai nhắc với nó về chuyện này nữa.

Cả nhà muốn dành cho nó một bất ngờ nên cũng dành thời gian này chuẩn bị.

Đang lang thang trên con phố mà nó cho là đẹp nhất Hà Thành với những hàng cây cao xanh mát, đập vào mắt nó là quán cafe quen thuộc. Nó ko biết nó đã dừng chân trước quán từ khi nào. Cái quán có cái tên đặc biệt như chính sở thích của nó vậy: " Cafe Khoảng Lặng" và cafe đen ko đường

Nó bước vào quán tiến đến chiếc bàn quen thuộc.

Dường như là khách quen ở đây nên ko cần hỏi người phục vụ đã đưa đến bên nó một tách cafe đen ko đường

Nó mỉm cười với anh chàng phục vụ:

- Cảm ơn anh nhé.

Mỉm cười đáp lại, anh chàng biến mất khỏi tầm mắt của nó.

Nó ngẩn ngơ nhìn dòng xe cộ ngoài phố. Cuộc sống cứ hồi hải bước từng bước dài vội vã chỉ có mình nó là đang đứng lại. Nó ko biết cuộc sống sau này sẽ thế nào khi ba mẹ ko chấp nhận yêu cầu của nó? Biết bao giờ nó mới ra khỏi vòng tay của những người thân yêu đây.

Dứt dòng suy nghĩ quay lại với tách cafe. Nó ko hiểu tại sao nó thích cafe đắng. Khi chạm vào đầu môi thì vị đắng ngất chạy vào tâm trí đánh thức dây thần kinh đang trì trệ nhưng khi qua khỏi cổ họng thì lại mang cho nó vị ngọt nơi đầu lưỡi. Một cảm giác thật khó quên. Và cũng ko biết nó thích cafe từ khi nào nữa.

Nó rất thích quán cafe này ko phải chỉ là nằm trên con phố nó yêu thích mà còn bởi ko gian của quán. Dù cho cuộc sống ngoài kia có nhanh, có vội vã đến đâu thì khi bước qua cánh cửa kia thì con người dường như sống chậm lại và đâu đó có một khoảng lặng để họ suy nghĩ về cuộc sống của mình. Hơn nữa đây còn là một quán cafe sách, đến đây vừa có thể thưởng thức tách cafe béo ngậy, ly sinh tố mát lạnh . . . vừa có thể đọc những cuốn sách mà mình yêu thích.

Nó ko hề biết rằng cách đây 2 chiếc bàn có một người luôn dõi theo từng cử chỉ của nó từ khi nó bước vào quán cho đến giờ.

Người đó cất bước tiến về phía nó. Khi còn cách nó vài bước chân bất chợt người đó lên tiếng:

- Anh có thể ngồi đây ko nhóc?

Nếu có ai đã đọc phần post trước của cún thì bỏ qua phần đây nhé. Phần này mới là phần chính thức. Cảm ơn mọi người đã đọc

3. Chương 3

Ngẩng đầu lên nhìn người con trai đối diện nó đáp:

- Ở đây còn rất nhiều chỗ, tại sao anh lại phải chọn bàn của em?

Đúng là ở đây còn rất nhiều chỗ trống, hôm nay ko phải là ngày nghỉ và giờ này lại ko phải giờ tan ca nên khách trong quán khá thưa và còn rất nhiều bàn trống.

Ko đợi nó trả lời người đó kéo chiếc ghế đối diện nó và ngồi xuống đó.

- Anh là Thanh Tùng. Rất vui được làm quen với em.

Nó ko hề cảm thấy có ác cảm với người này mà ngược lại người này lại mang đến cho nó cảm giác quen thuộc và ấm áp có thể tin tưởng được. Nó nhìn người đối diện lên tiếng:

- Em là Tuệ Minh.

- Ồ, tên của em rất đẹp.

Nó ko khỏi tự hào về cái tên ba mẹ nó đặt, đúng là rất đẹp và có ý nghĩa nữa. Chữ Tuệ trong tên nó được lấy trong từ trí tuệ còn Minh có nghĩa là ánh sáng.

Thanh Tùng nhìn nó mỉm cười, nó ko phải là một người xinh đẹp vừa gặp đã hút hồn người khác. Vẻ đẹp của nó nhìn chăm chú mới nhận ra được. Làn da nâu khỏe khoắn, cặp mắt to tròn, hai cái má bầu bĩnh và xuất hiện trên đó là cái lúm đồng tiền xinh xinh.

Nhưng đó ko phải là tất cả những điều thu hút hấn bước lại gần nó. Vẻ mặt nó hôm nay như chất chứa nhiều tâm sự. Là một bác sỹ tâm lý hấn nhìn thấy rất rõ điều đó. Hấn bước đến bên nó chỉ muốn cùng nó cởi bỏ vẻ mặt đó đi. Ở tuổi nó ko cần phải mang vẻ mặt như thế.

- Anh có thể biết nhóc đang suy nghĩ gì mà có vẻ đây tâm trạng như thế ko?

Nó ngược mắt nhìn người đối diện. Ko lẽ vẻ mặt của nó đã để người ngoài đọc được suy nghĩ của nó hay sao chứ?

- Em chỉ đang suy nghĩ lại những gì đã xảy ra xung quanh mình mà thôi.

Nó cảm thấy giữa hấn và nó chưa đủ độ thân thiết để biết hết mọi suy nghĩ của nó, mặc dù người này rất dễ gần và nó cũng cảm thấy tin tưởng đi chẳng nữa.

- Nếu em ko muốn nói anh cũng ko ép, nhưng bất cứ lúc nào cần người tâm sự em có thể tìm đến anh. Anh là một bác sỹ nên sẽ giữ nguyên tắc nghề nghiệp đó là ko bao giờ tiết lộ bí mật của bệnh nhân. - Nói rồi hấn nhìn nó nháy mắt.

Ồ, người này là một bác sỹ nó có thể coi người này là tiền bối để nó học hỏi kinh nghiệm được ko nhỉ?

Nó phân vân nhìn hấn rồi cất tiếng:

- Anh là bác sỹ, vậy anh có lời khuyên nào dành cho em khi em chuẩn bị đi theo ngành của anh ko?

- Anh ko nghĩ là nhóc theo ngành y đâu, anh thấy giới trẻ hiện nay thường có xu hướng thi vào ngành kinh tế hơn là những ngành khoa học và nghiên cứu. Nhưng anh cũng có chút ít kinh nghiệm truyền đạt lại cho nhóc đây.

Thế là nó và hấn cứ một người hỏi một người trả lời, ko khí náo loạn cả một góc.

Nhờ hấn mà nó đã có một chút ít kinh nghiệm để bước vào chinh phục ước mơ của nó rồi.

Đột nhiên hấn nhìn nó cười:

- Đây nhóc, em có biết em khác người lắm ko?

Nó ngơ ngác nhìn hấn ko hiểu. Điều đó càng làm cho hấn cười lớn.

- Nhóc à, nhìn lại nhóc đi. Chân đi dép lê, mặc một bộ đồ chẳng giống ai, đi vào một nơi dành cho giới trí thức tìm đến, rồi lại ngồi thưởng thức một tách cafe với tâm trạng nặng nề. - Hấn nhìn nó đầy ẩn ý - Như vậy đã đủ làm em khác người chưa nhỉ?

Nó đưa mắt nhìn lại chính mình và ko khỏi thở dài. Bây giờ thì nó đã biết tại sao khi nó vừa bước vào đã nghe thấy những lời xì xào mà nó nghe ko rõ cũng chẳng thêm để tâm.

Như để kéo nó ra khỏi trạng thái xấu hổ vì sự thảng thẩn của mình. Thanh Tùng lên tiếng:

- Sao em lại thích cafe đen ko đường mà ko phải là sinh tố sữa chua, cam ép . . . như mọi cô nhóc khác nhỉ?
- Em cũng đã từng thắc mắc tại sao nhưng lại ko tìm được câu trả lời đấy anh à. Đôi khi thích một cái gì đó đâu cần thiết phải có lý do anh nhỉ?

Ngay từ đầu hấn đã có cảm giác nó ko giống những cô gái xung quanh mình. Hấn ko đẹp đến mức gái vây quanh đến ko hết như thằng bạn hấn nhưng cũng ko quá lu mờ. Xung quanh luôn có những cô nàng đồng đẳng lúc nào cũng muốn nũng nịu, muốn hấn quan tâm nhưng nó thì khác. Hấn cảm nhận ở nó có một cái gì đó cuốn hút hấn, hấn muốn tìm hiểu xem đó chính xác là cái gì.

Ngồi đối diện nó, luôn nhìn nó với ánh mắt chăm chú, hấn ko thể nhận ra điều gì đã cuốn hút hấn đến thế. Phải chăng, những người con gái trước luôn tìm đến hấn, nhưng giờ là hấn đi tìm nó.

Bất chợt nó lên tiếng làm hấn giật mình như bị bắt quả tang làm điều gì đó mờ ám:

- Anh Tùng này, em muốn đi du học nhưng ba mẹ em lại ko đồng ý cho em đến nơi mà em đã chọn. Họ muốn em đến nơi mà họ chọn. Như vậy em phải làm gì nhỉ?

Câu nói vừa bật ra khỏi miệng thì nó ngỡ ngàng ko hiểu sao nó lại nói ra cái điều mà làm nó suy nghĩ cả tuần nay với người mà nó vừa quen cách đây hơn 1h đồng hồ.

Hấn nhìn nó chăm chú rồi đáp:

- Anh nghĩ em nên giữ vững lập trường của mình, ba mẹ nào cũng muốn tốt cho con cái nhưng ko phải lúc nào họ cũng đúng. Anh tin là ba mẹ em sau khi suy nghĩ kỹ sẽ ủng hộ quyết định của em thôi.

Vậy là có thêm một người nữa cùng suy nghĩ với nó. Nó ko biết nên cảm ơn hấn như thế nào về lời khuyên vừa rồi đây.

Ngồi thêm một lát nữa thì nó xin phép ra về trước.

Đi giữa đường phố tấp nập người qua lại nó nghĩ đến My. Con bạn thân của nó tuần qua biến mất một cách đáng ngờ. Ko để lại lời nhắn gì cả, gọi điện thì tắt máy. Ko biết My có xảy ra chuyện gì ko nữa.

Nhắc đến những chuyện bất thường nó mới nhớ, cả tuần nay cũng ko thấy anh Mạnh Quân của nó đâu nữa. Mọi lần đi công tác anh đều thông báo với cả nhà, nhưng lần này lại ko thấy anh nói gì và cũng ko thấy ba mẹ hay chị Trang nói gì đến tin tức của anh ấy.

Cả My và anh Quân đều biến mất một lúc, có phải hai người này có chuyện gì mờ ám ko nhỉ?

Đang mải mê suy nghĩ nó đã về đến nhà từ lúc nào ko biết.

Còn đang ko biết trả lời với sự mất tích bất ngờ cả buổi chiều của mình như thế nào nó đã nhận ra tiếng My và cả tiếng của anh Quân trong nhà vọng ra.

Nó vội đẩy cửa bước vào. Ngạc nhiên hơn cho nó là cả ba mẹ và chị Trang của nó cũng đã có mặt ở nhà. - Nó nghĩ thầm - Hôm nay là ngày đặc biệt gì mà cả nhà lại về sớm thế nhỉ. Chị Trang còn cùng mẹ vào bếp nữa. Điều này cực kỳ lạ nha, tại chị nó từng tuyên bố sẽ ko bao giờ vào bếp phục vụ ai cả.

Ba nó thấy nó về nhưng vẫn đứng ở cửa thì lên tiếng gọi:

- Tuệ Minh, sao con chưa vào nhà. Mọi người đang chờ con đấy, hôm nay sẽ có một bữa tiệc dành cho con nhé.
- Mọi người làm gì mà cứ như mở tiệc vậy? Có chuyện gì cần chúc mừng hay sao ạ? - Giọng nó vang lên đầy thắc mắc.
- Em cứ vào nhà đi, ba mẹ có một chuyện cần thông báo cho em biết - Anh Quân nó lên tiếng.
- Đúng đó vào nhà đi, đứng đó làm gì? - My nhìn nó nháy mắt.

Nó bước đến gần ba nó rồi ngồi xuống.

Đợi nó ngồi xuống ba nó mới nhìn nó lên tiếng:

- Tuệ Minh này, con nghe tin này xong đừng bắt ngồi quá nhé. Phải thật bình tĩnh đấy.

Mọi người im lặng chờ đợi.

Nó ngược đôi mắt to tròn cũng đang chờ đợi.

Vừa vuốt tóc nó, giọng ông Đức vừa vang lên đầy yêu thương:

- Ba mẹ đã quyết định đồng ý cho con sang Pháp du học. Cùng đi với con có My và anh Mạnh Quân của con.

Nó nghe như có cái gì đó đổ ầm, tai nó như ko nghe thấy điều gì. Nó lắp bắp hỏi lại:

- Thật . . . thật sao?

Nhưng nó đi và My cũng đi cùng nó thôi chứ anh Quân đi làm gì nhỉ? Não bộ của nó nhanh chóng tiếp nhận thông tin và sau đó là phân tích.

Nghĩ mãi cũng ko ra nó lên tiếng cho thắc mắc của mình:

- Sao anh Quân lại đi cùng con là My ạ?

Lần này ko phải là ba nó trả lời mà thay vào đó là tiếng của My:

- Nhóc kia, cậu phải cảm ơn tớ vì đã đồng ý đi cùng cậu chứ. Anh Mạnh Quân đi cùng chúng ta là sự sắp xếp của ba mẹ cậu. Thứ nhất anh ấy sang đó là thực hiện dự án xâm nhập thị trường mới, thứ hai là để chăm sóc cậu vì hai bác vẫn chưa yên tâm để cậu tự lập trong thời gian đầu này.

Thì ra là vậy, nó đã hiểu ý đồ của ba mẹ nó. Nó thầm cảm ơn ông trời đã ban cho nó một gia đình như thế.

Nó quay qua ôm chặt lấy ba mẹ đang ngồi bên. Những cái ôm siết chặt thể hiện lòng biết ơn và tình cảm của mọi người dành cho nhau.

4. Chương 4

Đôi khi yêu thương ko cần phải nói bằng lời, chỉ những hành động đơn giản như thế cũng đủ nói lên tất cả.

Thiên Trang lên tiếng đưa mọi người dứt ra khỏi mạch cảm xúc:

- Còn một tuần nữa em sẽ bay đấy, chuẩn bị mọi thứ thật tốt nhé em gái. Cần chị giúp gì thì cứ nói nhé.

Nó nhoẻn miệng cười đáp lại chị gái:

- Em cảm ơn chị.

Rồi nó lại quay qua con bạn thân:

- Cảm ơn cậu, tớ thật sự cảm ơn cậu.

My ôm nó nói:

- Cậu ko phải cảm ơn tớ, người cậu phải cảm ơn là hai bác anh Quân và chị Trang kìa. Nếu ko có họ thì tớ đã đi Harvard rồi.

Nó ko biết phải nói gì chỉ nhìn mọi người với ánh mắt yêu thương và biết ơn.

Và đêm đó nó lại mất ngủ vì còn bận vạch ra kế hoạch cho tương lai.

Bầu trời hôm nay đầy sao, những vì sao kia cũng như đang chung vui cùng nó nên mới cứ tỏa sáng lấp lánh trên cao kia.

Cách đó 2 dãy phố trong một căn phòng tối có 2 thằng con trai đang nói chuyện.

- Cậu đã quyết định rồi sao?
- Ừ.
- Vậy khi nào thì cậu đi?
- Một tuần nữa?

Trong đêm tối, hai người con trai đối thoại với nhau. Dường như người đối diện nhận ra trong mỗi câu trả lời của bạn mình mang một chút gì đó sót xa.

Cứ im lặng theo đuổi suy nghĩ, bỗng một người trong số họ cất tiếng. Giọng nó đó ko phải của ai khác chính là Thanh Tùng.

- Thái này, cho tớ xin lỗi nhé. Tớ hèn nhất lắm đúng ko? Tớ ko còn cách nào khác để từ chối cuộc hôn nhân này ngoài cách chạy trốn.
- Cậu có lỗi gì đâu, sao lại phải xin lỗi tớ chứ?
- Cậu hiểu tớ nói gì mà, có cần thiết phải dồn tớ vào chân tường như thế ko?

Phải, anh biết Tùng đang trốn chạy khỏi ai. Đứng giữa ngã ba đường, một bên là em gái mình một bên là thằng bạn thân duy nhất, anh ko biết phải ủng hộ ai mà ghét bỏ ai. Anh chưa từng yêu ai, nhưng anh có thể hiểu như thế nào là một cuộc hôn nhân ko tình yêu. Anh trai anh đã chịu cảnh như thế, ko chỉ anh đau lòng mà ba mẹ anh cũng đã chịu tổn thương ko kém. Anh ko thể để bị kịch này tái diễn một lần nữa với em gái anh.

Là một người có địa vị xã hội. Anh trai anh được biết đến là một trong 10 luật sư trẻ tuổi nổi tiếng nhất Đông Nam Á. Nhưng có địa vị, có tiền, được người khác ngưỡng mộ thì sao chứ? Đến một cái gia đình nhỏ mang tên hạnh phúc anh ấy cũng ko thể mang lại cho các cháu của anh thì anh ấy cũng chỉ có thất bại mà thôi. Cuộc sống cứ phải là như thế hay sao chứ? Cứ tự hỏi bản thân mình rồi chính anh lại chìm vào câu hỏi đó mà ko thể tìm được đáp án.

- Cậu thay tớ nói lời xin lỗi với Thu Hương nhé. Tớ ko đủ can đảm để gặp lại cô ấy nữa. - Giọng nói của Thanh Tùng kéo Thái về với thực tại.
- Ừ, tớ sẽ làm giúp cậu chuyện này. Cậu dự định sẽ đi trong bao lâu?
- Tớ cũng chưa biết được, nhưng chắc chắn rằng chưa thành công tớ sẽ chưa trở về đâu. Rảnh thì nhớ sang thăm tớ nhé.

Và ở đâu đó trên đất nước này, ở trong một căn phòng tối có hai thằng con trai nhìn vào bầu trời đầy sao theo đuổi những suy nghĩ riêng của mình.

Tối đó có 2 người cùng ngược lên bầu trời đầy sao với những suy nghĩ và mong ước của riêng mình. Liệu số phận của họ có được gặp nhau trên con đường dài phía trước? Câu hỏi này tôi cũng đã từng hỏi chính bản thân mình, tôi đã tìm được câu trả lời nhưng câu trả lời ấy tôi luôn đặt hai chữ ” giá như” đằng trước.

5. Chương 5

Còn lại ngày hôm nay nữa nó sẽ rời xa Hà Nội đến một đất nước xa xôi khác trên quả địa cầu.

Những ngày vừa qua nó thật sự bận rộn với những thứ cần chuẩn bị cho chuyến đi xa. Mẹ nó luôn nhắc nhở nó phải mang theo thứ này thứ khác. Đôi lúc nó cũng bật cười với cái tính hay lo xa của mẹ nó.

Ngày hôm nay nó muốn lang thang quanh Hà Nội, nó muốn ghi nhớ tất cả các cảnh vật nơi đây - nơi nó đã sinh ra và lớn lên, nơi chứng kiến sự trưởng thành của nó. Mảnh đất với niềm tự hào “ngàn năm văn hiến”.

Nó rất thích mùa thu Hà Nội, giờ đã là cuối thu rồi. Những con phố xào xạc lá vàng rơi, những cây cơm nguội vàng bắt đầu trút lá vươn những cành khẳng khiu chuẩn bị đón một mùa đông rét mướt.

Có ai đó nói rằng nắng mùa thu cũng rất đẹp. Không có cái gay gắt hay oi bức của mùa hè, nắng mùa thu nhẹ nhàng như cơn chồn tất cả những gì mà nó chạm vào. Rồi thỉnh thoảng những cơn gió cuối thu se lạnh mang theo một chút dư vị của mùa đông.

Còn mưa mùa thu thì sao nhỉ? Những cơn mưa không quá lớn nhưng luôn để lại trong lòng người một chút gì đó hối hả, một chút gì đó man mác buồn.

Nó yêu tất cả những gì tồn tại trong mùa thu. Nó đã từng ước được tổ chức lễ cưới của mình vào mùa thu trong nhà thờ lớn ở chính Hà Nội này.

Bật cười với những ý nghĩ xa xôi. Nó đã dừng chân trước ngôi đền Ngọc Sơn. - Một ngôi đền mà nhiều người nơi đây cho là rất thiêng.

Dạo bước chân qua cầu Thê Húc, nó cũng muốn vào cầu xin một điều gì đó cho gia đình thân yêu của mình và cho cả chuyến đi xa sắp tới của nó nữa.

Đã đến Hồ Gươm thì không thể thiếu một thứ đó là kem Tràng Tiền. Nó vừa đi vòng quanh hồ vừa cầm trên tay một hộp kem lớn. Đến khi thấy mỗi chân thì nó mới tìm một chiếc ghế đá ngồi xuống và thưởng thức những que kem của mình.

Đang thả hồn vào cảnh vật bên tai nó lại vang lên một giọng nói quen thuộc:

- Này nhóc, anh lại gặp em ở đây rồi.

Nó mỉm cười và di chuyển người qua một bên nhường chỗ cho Thanh Tùng.

- Thật là trùng hợp anh nhỉ? Nhưng anh làm gì ở đây giờ này? Anh không phải đi làm sao?

Nó hỏi một chàng mà không để cho Thanh Tùng kịp trả lời.

Hắn nhìn nó rồi nhẹ nhàng trả lời từng câu hỏi của nó:

- Ủ, hôm nay anh không phải đi làm. Ở nhà một mình buồn nên lang thang ngắm phố phường Hà Nội thôi. Còn em sao lại ở đây?

Nó nhìn hắn mỉm cười:

- Hi,hi. Em là muốn thu lại hết hình ảnh của Hà Nội trong trái tim. Ngày mai em đi rồi anh à, không biết bao giờ mới có cơ hội ngắm nhìn Hà Nội như thế này nữa.

Trái tim nó như trùng xuống, thật sự nó không nỡ xa nơi này, nhưng con đường nó chọn đi lại không thể ở lại đây.

- Vậy đây là lần cuối anh em mình gặp nhau sao? - Thanh Tùng hỏi nó.

- Em cũng không biết nữa, nhưng có lẽ là như vậy.

- Ủ, ngày mai anh cũng rời xa nơi này đấy. Biết bao giờ mới trở lại nhỉ?

Giọng Thanh Tùng mang một cái gì đó buồn và chua xót. Nó biết hắn có nhiều tâm sự nhưng hắn chưa sẵn sàng chia sẻ thì nó có thể đợi.

Hai con người đẩy cứ lặng lẽ ngồi bên nhau theo đuổi suy nghĩ của riêng mình. Đôi lúc lại vang lên tiếng thở dài của ai đó.

Nếu không có tiếng chuông điện thoại của Tuệ Minh vang lên thì có lẽ hai người vẫn cứ ngồi bên nhau như thế.

- Alo, Tuệ Minh xin nghe.

- Cậu đang ở đâu thế? Mọi người đang tìm cậu kia. - Giọng Mỹ vang lên đầy lo lắng.

- Tổ đang lang thang chút thôi. Tổ về ngay đây.

- Ủ, về nhanh lên nhé. Cả nhà đang đợi cậu đấy.

Cúp máy, nó quay sang chào Thanh Tùng và chúc hắn thượng lộ bình an cho chuyến đi ngày mai rồi nó chạy nhanh ra đường bắt một chiếc taxi về nhà.

Thanh Tùng chẳng kịp nói với nó câu nào, chỉ nhìn theo bóng nó nhỏ dần miệng lầm bầm câu nói: " Chúc em luôn thành công và gặp nhiều may mắn, cô nhóc dễ thương"

Hắn rút điện thoại ra gọi cho ai đó:

- Cậu đang ở đâu thế? Đi liên hoan chia tay tớ được chứ?
- Cậu đến bar New đi. tớ đang ở đây - Thái trả lời rồi cúp máy.

Hắn cũng bắt một chiếc taxi đi ngược chiều với nó.

8h tối tại bar New

Hắn bước vào và nhanh chóng tìm thấy thằng bạn mình đang ở cái bàn trong góc khuất. Tay ôm eo cô gái tên Hồng Nhung, tay còn lại đang vẫy vẫy hắn.

Thanh Tùng đi tới ngồi xuống bên cái ghế đối diện nhìn Thái hỏi:

- Cậu đến đây từ khi nào thế?
- Tớ cũng chỉ mới đến được một lúc thôi.
- Ngày mai cậu sẽ tiến tớ chứ? Chắc ngày mai chỉ có mình cậu tiến tớ thôi.

Nhìn thằng bạn với gương mặt buồn Thái biết hắn đang rất cô đơn. Hắn là con một trong gia đình, ba mẹ hắn cũng là người có chức vị trong xã hội và hai người đó muốn Tùng ở nhà lấy vợ và yên phận trong cái bệnh viện nơi ba hắn đang làm giám đốc.

Tùng ra đi vì muốn trốn chạy cuộc hôn nhân ko tình yêu do ba mẹ hắn sắp đặt, và ko ai trong cái gia đình đấy chấp nhận. Tùng ko nhận được sự ủng hộ nào của người thân và xung quanh hắn ko còn ai khác ngoài anh.

- Ngày mai tớ sẽ tiến cậu, bây giờ thì uống với tớ vài ly nhé.

Hai thằng con trai trong góc bar cứ uống và uống, cô nàng Hồng Nhung đã chán ngán mà rời bỏ đi từ lúc nào.

Khi đã uống được khá nhiều, Tùng dừng lại và bắt đầu lên tiếng:

- Thái à, cậu ko thể từ bỏ cái cuộc sống cú đêm của mình được sao?
- Tớ thấy cuộc sống này tốt mà, tại sao phải từ bỏ chứ?
- Cậu ko thấy mình đang tự hủy hoại mình sao?

Hủy hoại sao? Cuộc sống của anh có gì mà ko tốt chứ? Anh có quyền yêu và được yêu như bao người khác sao?

Sinh ra trong một gia đình khá cơ bản về mặt xã hội. Mẹ là một giáo viên ưu tú, ba là một vị lãnh đạo cấp cao trong ngành quân đội. Bản thân đi lên từ hai bàn tay trắng hiện giờ là tổng giám đốc tập đoàn địa ốc Nguyễn Khang. Vị trí của anh khiến bao nhiêu người mơ ước, nhưng anh thà cho đi vị trí này để đổi lại một cuộc sống bình thường.

Ngày trước anh Hải luôn là một hình mẫu lý tưởng và ba mẹ anh luôn hướng hai anh em anh phải vươn tới, nhưng khi anh ấy vấp ngã cũng là lúc hình mẫu lý tưởng đó tan vỡ trong lòng ba mẹ anh. Đồng thời lúc đó, anh lại phải sống theo hình mẫu mới mà ba mẹ đặt ra. Anh cũng muốn phản kháng lại lắm chứ nhưng anh sợ bệnh tim của ba tái phát, bệnh của mẹ cũng ngày càng nặng thêm. Anh đành chấp nhận làm theo ý họ. Biết làm sao khi anh là người luôn hi sinh vì những người anh yêu thương dù có phải tổn thương đến bản thân mình

Kể từ lúc đó anh lao vào những mối tình một đêm chớp nhoáng. Tùng luôn là người ngăn anh lại nhưng có ích gì khi anh muốn buông xuôi tất cả. Những người đó họ cũng đâu có tốt đẹp gì, anh cho họ tiền và họ

cho anh cái anh muốn. Như vậy có ai thiệt đâu mua bán sòng phẳng mà. Nhưng nhiều lúc ngồi lại suy nghĩ anh thấy buồn quá, biết làm sao để tìm thấy một người thật sự yêu mình.

Những cô gái đến bên anh nếu ko vì tiền của anh thì cũng là vì vẻ bên ngoài của anh. Đẹp trai giàu có ai chẳng thích.

- Tùng này tớ ko được mạnh mẽ như cậu, tớ ko thể tự mình quyết định tương lai của mình như cậu. Bên cạnh tớ còn quá nhiều chuyện mà chỉ có những người trong cuộc mới hiểu được. - Thái lên tiếng phá vỡ sự im lặng giữa hai người.

- Chẳng phải cậu có Thạch Thảo sao? Nếu đã ko còn sự lựa chọn nào tốt hơn thì hãy chấp nhận và sống tốt hơn đi.

- Cậu thật sự ko hiểu tớ hay cố tình ko hiểu vậy? Tớ ko hề yêu Thạch Thảo, tớ chỉ coi cô ấy là em gái thôi. Cậu bảo tớ phải làm sao đối mặt với chuyện này đây?

Thanh Tùng hiểu Thái đang ở tình trạng khó xử như thế nào. Sống trong một cái gia đình đặc biệt như cậu ấy mà đến giờ vẫn giữ được đầu óc thông thái như thế thì thật là một điều kỳ diệu. Dù ko yêu Thạch Thảo nhưng đó là người mà mẹ Thái đã chọn thì Thái có còn cách nào khác nữa đây. Ai bảo ba mẹ anh sinh ra anh nhưng ông trời lại sinh ra cái tình chỉ sống vì người khác như thế làm chi.

- Thôi đừng nhắc đến chuyện này nữa, tớ hứa sẽ từ bỏ cuộc sống này để sống tốt hơn với sự lựa chọn của mình. - Thái thở dài lên tiếng

Biết bạn mình đang cố né tránh vấn đề nhạy cảm này nên Tùng cũng ko nhắc đến nữa. Hắn luôn mong muốn cho thằng bạn này của mình tìm được hạnh phúc ình. 30 năm có mặt trên cuộc đời thì cả 30 năm qua Thái đã sống vì người khác rồi. Thời gian còn lại anh nên sống có bản thân mình.

@ - Con gái đã chuẩn bị xong hết chưa? - Giọng bà Mai vang lên đầy yêu thương.

- Con đã chuẩn bị xong hết rồi mẹ à. - Tuệ Minh đáp lại

- Ủ, vậy con đi ngủ sớm đi nhé. Ngày mai sẽ rất mệt đấy. - Ôm nó vào lòng mẹ nó nhẹ nhàng nhắc nhở.

- Mẹ cũng ngủ sớm đi ạ. Mấy ngày ngày mẹ cũng vất vả vì con nhiều rồi.

- Mẹ ko sao, có ai ko vui khi được chăm sóc con cái của mình chứ. Vả lại mẹ làm sao mà ngủ được khi vài giờ đồng hồ nữa đứa con gái bé bỏng này của mẹ đi xa mẹ cả nửa vòng trái đất chứ - Mẹ nó vừa vuốt tóc nó vừa thì thầm.

- Tối nay mẹ ngủ lại với con nhé, con muốn ôm mẹ - Tuệ Minh nũng nịu.

- Ủ, tối nay mẹ sẽ ngủ ở đây với con.

Nó mơ màng đi vào giấc ngủ trong vòng tay của mẹ nó. Trong giấc mơ đó nó gặp một người con trai với gương mặt thật buồn, nó cố gắng hỏi nhưng anh ko hề đáp lại.

Người con trai này sẽ có ảnh hưởng đến cuộc sống của nó ko? Nó ko thể biết nhưng cũng từ sau hôm đó thì hầu như đêm nào nó cũng gặp chàng trai đó trong giấc mơ.

6. Chương 6

6h30' sáng.

Sân bay quốc tế Nội Bài đông nghẹt người.

Có người tiễn đưa người thân đi xa, có người đón người thân đi xa lâu ngày trở về.

Nó và gia đình đứng riêng ở một góc. Mọi người tranh nhau dặn dò nó đủ mọi điều, từ chăm sóc bản thân đến học hành.

Chị Trang nó ôm nó thật lâu thì thầm:

- Chị thật chẳng nỡ xa em chút nào hết. Nhưng vì tương lai của em, chúng ta cùng cố gắng nhé. Em nhớ phải tự chăm sóc bản thân khi ko có anh Quân bên cạnh đấy. Còn nữa, có gì khó khăn điện thoại ngay cho chị, chị sẽ hỗ trợ cho. Chị yêu em Tuệ Minh à.

Ba mẹ nó cũng đến bên nó từ lúc nào lên tiếng:

- Con nhớ phải tự chăm sóc mình thật tốt đây, nhớ lời ba mẹ đã dặn. Thịnh thoảng gọi điện về cho ba mẹ yên tâm.

Nó nhìn mọi người đầy yêu thương mà ko biết phải nói câu gì. Miệng nó mở ra chỉ mang theo một giọng thật nhẹ:

- Dạ

My nắm chặt tay nó mỉm cười với ba mẹ nó:

- Hai bác và chị ở nhà yên tâm, bên này đã có cháu và anh Mạnh Quân luôn ở bên Tuệ Minh rồi. Sẽ ko có chuyện gì xảy ra đâu.

Anh trai nó cũng lên tiếng trấn an ba mẹ nó:

- My nói đúng đấy, ba mẹ và em Trang ở nhà yên tâm nhé. Mọi người nhớ giữ gìn sức khỏe. Ổn định công việc con sẽ về.

Ông bà Đức - Mai nhìn các con mình mỉm cười. Hạnh phúc của ông bà chỉ cần có thế này thôi. Nhìn các con cùng trưởng thành và thương yêu nhau.

Vẫy tay chào mọi người, nó cố đưa mắt nhìn bao quát tất cả, nó muốn ôm toàn bộ ký ức về quê hương đất nước trong tim. Nơi nó sắp đến chắc chắn là một nơi phồn hoa nhộn nhịp nhưng nó nhất định ko thể quên nơi đây.

Bất chợt ở phía xa, nó nhận ra một hình bóng quen thuộc đang bước dần về phía nó. Theo sau người ấy còn có một chàng trai khác. Đường như chàng trai ấy đi đến đâu cũng đều thu hút được ánh nhìn từ mọi người con gái. Chàng trai ấy có khuôn mặt thật hoàn mỹ, một dáng người chuẩn như một người mẫu. Ko lạnh lùng như những nhân vật trong tiểu thuyết mà nó từng đọc nhưng cũng phát ra sức hút kỳ lạ.

Chính xác, hai người con trai ấy ko phải ai xa lạ. Chính là Thanh Tùng và Lê Thái.

Cả nhà nó đều đã biết đến Thanh Tùng qua lời kể của nó nhưng chưa có dịp gặp mặt. Đúng như nó nghĩ, anh chàng này đã có thể lấy lòng của mọi người ngay từ lần gặp đầu tiên, My cũng khá là hài lòng khi nó kết bạn với một người như Thanh Tùng.

Còn người đi sau hẳn là ai nó ko biết.

- Chà, anh và em xem ra có duyên nhỉ? - Thanh Tùng lên tiếng cắt ngang suy nghĩ của nó.

- Chào anh, lại được gặp anh rồi. - Nó đáp

Quay qua cả nhà nó bắt đầu giới thiệu:

- Con xin giới thiệu với cả nhà đây là anh Thanh Tùng người mà con đã nhắc với ba mẹ và anh, chị. - Nó nghiêng người nhìn Thanh Tùng rồi nói tiếp - Còn xin giới thiệu với anh, đây là ba mẹ, anh trai và chị gái em. Chắc anh vẫn còn nhớ chứ?

Nó đã kể cho Thanh Tùng nghe khá nhiều về gia đình nó. Cũng như Mạnh Quân nó coi Thanh Tùng là một người anh đáng tin cậy của mình.

Hắn đưa tay ra bắt tay làm quen với mọi người trong gia đình nó:

- Cháu chào hai bác, rất vui được gặp hai bác ở đây.

Ba nó cũng thân thiện bắt tay chào hẳn. Ông đã nghe con gái ông nói nhiều về chàng trai này, thật sự ông cũng có cảm tình đến giờ gặp mặt thì ông tin con gái mình đã kết được một người bạn tốt.

Hắn ko có cái đẹp hoàn mỹ như thằng bạn hắn nhưng với khuôn mặt thân thiện hắn luôn gây được cảm tình cho người đối diện, càng nói chuyện hắn càng cho người bên cạnh cảm giác tin tưởng.

Đưa tay sang bên cạnh hắn chỉ vào bạn mình giới thiệu:

- Đây là bạn cháu Hoàng Lê Thái. Hôm nay cậu ấy đến đây tiễn cháu.

Ba mẹ, anh trai và chị gái nó ngay cả Mỹ đứng bên cạnh cũng khá là ngạc nhiên khi Thanh Tùng nhắc đến cái tên của hắn. Trong giới kinh tế hiện nay, cái tên ấy đang nổi như cồn, nhưng hầu như ko ai biết đến khuôn mặt và hình dáng người ấy ra sao. Giờ mới thấy câu tuổi trẻ tài cao thật quá đúng.

Chỉ riêng nó vẫn đang ngơ ngác nhìn thái độ của mọi người mà ko hiểu điều gì đang xảy ra. Cũng ko ai định nói cho nó biết những điều mà nó đang thắc mắc.

Đang miên man trong dòng suy nghĩ, bỗng vang lên bên tai nó tiếng loa thông báo : " Xin quý khách chú ý chuyến bay mang số hiệu ABS - 747 của hàng hàng không VietnamAirline xuất phát từ Việt Nam đến Pháp sẽ cất cánh trong 10 phút nữa . . ."

Lần này nó phải đi thật rồi, theo chân mọi người đi vào phía trong nó cố ngoảnh đầu nhìn lại ba mẹ mình lần nữa.

Thật đúng là duyên số, hôm qua nó còn tưởng ko gặp được Thanh Tùng trong một thời gian dài vậy mà giờ lại ngồi cùng hắn trên một chiếc máy bay và cùng đến một nơi.

Ngồi trên máy bay, nó miên man về những điều mẹ dặn: "Ồ xứ lạ người dưng, cố gắng học nghe con. Tuổi của con còn non nớt lắm để nghĩ đến chuyện yêu đương". Nó phì cười nhưng nghĩ đến trái tim mình từ trước tới giờ chưa đập một nhịp nào về thứ tình cảm này, nó nhìn mẹ "dạ" một tiếng để mẹ yên tâm.

Suốt nửa ngày ngồi máy bay, đầu óc nó đau nhức, thân người ê ẩm. Cuối cùng nó đã đến đất nước tươi đẹp được mệnh danh là kinh đô ánh sáng hoa lệ này.

Bước chân đến đất nước xa xôi này nó dường như ko hề cảm thấy cô đơn. Anh Quân bận việc nên ko thể thường xuyên đưa nó đi chơi đây đó nhưng bên cạnh nó lúc nào cũng có Thanh Tùng và Mỹ.

Việc hoàn tất thủ tục nhập học anh Mạnh Quân đã thu xếp xong cho cả nó và Mỹ. Hai đứa nó học tại đại học Paris, nó học chuyên ngành y còn Mỹ học chuyên ngành Kinh tế.

Vì Pháp ko thừa nhận bằng tốt nghiệp y khoa của Việt Nam nên Thanh Tùng phải học lại từ đầu và học cùng với nó. Thế là nó có thêm một đồng minh nữa.

Trong khi chờ đợi vào năm học chính thức nó cùng Mỹ và Thanh Tùng đi đến những nơi làm nên một đất nước Pháp nổi danh như thế : Tháp Eiffel, Khải Hoàn Môn, Nhà Thờ Đức Bà, Trung tâm nghệ thuật Paris . . .

- Này nhóc, mai là nhập học rồi đây em đã chuẩn bị hết các thứ cần thiết chưa? - Thanh Tùng quan tâm hỏi nó.

- Em chuẩn bị xong hết rồi. Ko biết anh thế nào chứ em cảm thấy hồi hộp quá.

- Thả lỏng cơ thể đi, đừng hồi hộp như thế, em cứ xem như những lần mình nhập học cấp 2 hay cấp 3 là được thôi mà.

Nó nhìn sang Thanh Tùng với ánh mắt cực kỳ chán ghét:

- Anh thì biết cái gì chứ? Lần đầu tiên em nhập học ở một trường lớn như thế này làm sao ko hồi hộp cho được thể mà anh lại bảo ko có gì. Thật là

Giọng của nó vang lên có chút nũng nịu của trẻ con, Thanh Tùng bật cười khi nghe thấy giọng nói đó:

- Haha, anh nói như vậy mà em cũng giận ư. Trẻ con thế này biết bao giờ mới lớn được đây?

- Em trẻ con kệ em, ai nói anh bắt nạt em chứ? - Nó cao giọng cãi lại.

Mấy ngày nay My bắt đầu đi theo anh Mạnh Quân học hỏi kinh nghiệm. Dù gì thì công ty nhà My sắp tới cũng chuyển giao lại cho My nên cô nàng phải cố gắng vừa học vừa làm thành ra ko có nhiều thời gian cho nó.

Ở nhà mãi cũng chán, nó bắt đầu quay sang Thanh Tùng ngồi bên gạ gẫm:

- Anh Tùng này, mình ra ngoài dạo phố được ko? Em thấy ở nhà chán quá.

Thanh Tùng biết nó chán nên cũng đồng ý

Vừa ra khỏi nhà nó sà ngay vào một sạp báo, tìm mua hết các tờ báo có thông báo tìm việc. Đầu tiên Thanh Tùng thấy hơi khó hiểu sau rồi cũng hiểu hành động của nó. Hắn lắc đầu cười:

- Hóa ra em lừa anh ra phố là có mục đích.

Nó ko giấu giếm trả lời luôn:

- Tất nhiên rồi. Nếu ko có anh đi cùng khi về em sẽ bị anh Quân mắng, dạo này My cũng bận ko đi được cùng em nên chỉ có anh là lựa chọn duy nhất thôi.

- Em muốn làm việc như thế à.

Nó cũng ko ngần ngại mà nói thẳng luôn:

- Đúng vậy, em đã hứa quyết tâm sẽ tự lập trong thời gian sớm nhất nên giờ cũng nên chuẩn bị bước đầu tiên thôi.

Thanh Tùng nhìn nó, thật ko hiểu nó có phải 17 tuổi ko nữa. Nhiều lúc nó già dặn như một người trưởng thành, lúc thì lại trẻ con khiến hắn phì cười.

- Nếu em muốn anh có thể giới thiệu em đến phòng khám chỗ anh làm việc cũng được. Như vậy sẽ rất tốt cho em. Vừa có thời gian học tập vừa có thời gian thực hành.

Nó suy nghĩ một lúc rồi cũng đồng ý:

- Cũng được. Vậy anh giúp em chuyện này nhé.

Giơ tay lên biểu hiện đồng ý, Thanh Tùng nói:

- Ok

7. Chương 7

Nó đã nhập học được 1 tháng, chương trình học trong năm đầu tiên là đại học đại cương nên khá nhẹ nhàng. Như vậy nó lại càng có nhiều thời gian để tìm hiểu thêm về cuộc sống và con người nơi đây.

Cũng được 1 tháng nó làm ở phòng khám cùng Thanh Tùng, đôi lúc anh cũng làm cho ỨC MUỐN CHẾT nhưng sau đó nó hiểu ra rằng đó chỉ là Thanh Tùng muốn tốt cho nó nên nó cũng ko để bụng nữa.

Công việc của nó nơi đây cũng ko vất vả, chỉ là làm người phụ giúp công việc của Thanh Tùng. Theo hắn nói thì lúc đầu chưa có kiến thức thì tạm thời làm những công việc nhẹ nhàng đã, khi nào có kiến thức rồi thì mới bắt tay vào làm những công việc chuyên môn.

Theo Thanh Tùng một thời gian khá dài nó hiểu thêm về hắn cũng ko ít. Những lúc hắn làm việc thì ko còn là một Thanh Tùng hay đùa, ko phải là một người mang nhiều suy tư . . . Nó như nhìn thấy một con người khác ở hắn. Hắn chăm chú lắng nghe tâm sự thầm kín của những người tìm đến, đưa ra cho họ những lời khuyên bổ ích.

Hôm nay nhìn hắn thật khác, dường như hắn đang có chuyện gì đó rất buồn. Đôi lúc nó còn bắt gặp hắn đứng hút thuốc hương ánh mắt ra xa, lại còn lén lút thở dài nữa chứ. Đúng là khác mà.

Quen hắn nhưng dường như nó ko hề biết chút gì về hắn ngoài việc hắn là con duy nhất trong nhà. Ba hắn là một giám đốc lớn ở thành phố, mẹ hắn cũng là một cán bộ cao cấp trong bộ y tế

Nó vẫn luôn thắc mắc tại sao hắn ko ở lại làm việc trong nước, gần ba mẹ và người thân mà lại đi du học?
Bước đến bên cạnh hắn, nó đưa tay lấy điều thuốc vẫn còn đang cháy dở trong tay hắn, nó nói:

- Anh là bác sỹ chắc cũng biết hút thuốc có hại cho sức khỏe, tại sao còn cố làm những điều có hại như thế?
- Anh có một số vấn đề cần suy nghĩ, những chất có trong thuốc lá dường như kích thích thần kinh trung ương của anh làm cho thần kinh anh thoải mái hơn. - Hắn giải thích.
- Vậy em nên coi nó là một liều thuốc chữa bệnh cho anh? - Nó hỏi với giọng gần như châm biếm hắn.
- Cũng ko hẳn thế, nhưng em cứ để ý nếu ai có tâm sự gì đó họ thường hút thuốc.
- Anh có thể tâm sự với em mà, hay em ko đủ tin tưởng để anh tâm sự?
- Em biết ko phải vậy mà Tuệ Minh.

Nó thấy giận bản thân mình, tại sao những lúc nó cần hắn luôn ở bên nó. Còn bây giờ hắn có tâm sự mà lại ko thể chia sẻ với nó. Giọng nó phát ra có phần bực bội:

- Vậy thì vì cái gì hả? Anh ko coi em là bạn của anh, uống công em những ngày qua đều quý mến anh như anh trai của em vậy.

Hắn nhìn nó với vẻ bất lực. Thực ra ko phải như thế, hắn ko muốn hắn là gánh nặng cho nó nhưng hắn lại khiến nó hiểu lầm rồi. Hắn hiểu nó là người như thế nào, nó luôn giúp đỡ chia sẻ khó khăn với người xung quanh. Nhưng nó luôn cảm thấy có lỗi khi biết được những khó khăn mà nó ko giúp được họ.

- Đến một lúc nào đó anh sẽ nói với em tất cả nhưng ko phải là bây giờ.

Nói xong hắn quay người bước đi để nó một mình đứng trên hành lang dài lạnh ngắt.

Hôm đó hắn xin nghỉ sớm, nó cảm nhận hình như hắn muốn trốn nó. Hắn đã như thế thì nó cũng sẽ ko làm phiền hắn nữa.

Nó về nhà ngạc nhiên khi thấy My hôm nay về khá sớm. Mọi ngày nhỏ bạn này của nó luôn bận rộn với sổ sách và tài liệu anh Quân đưa, nhưng hôm nay nhỏ ấy lại vào bếp nấu ăn và đợi nó về.

Anh Quân đã về Việt Nam tuần trước nên ở nhà chỉ còn nó và My. Nhìn thấy nó về My nói:

- Cậu đi tắm đi rồi ra ăn cơm, mình nấu gần xong rồi.
 - Ủ, mình xong ngay đây. - Nó trả lời rồi đi về phòng tắm.
- Bữa cơm chỉ có hai đĩa thức này là khá hiếm thế là nó và My lại có dịp buôn với nhau:
- Cậu nói đi, cậu với anh trai tớ thế nào rồi.- Dừng ánh mắt ko thể gian hơn nó hỏi nhỏ My.
- My đáp ứng, hai má ửng đỏ:
- Sao . . . sao là sao chứ?
 - Đừng giấu tớ thế chứ? Hay tớ phải đổi cách xưng hô nhỉ? Chị dâu?
 - Con quỳ này có thôi ngay đi ko?

Nó cũng ko biết hai người đó bắt đầu từ khi nào. Cuối tuần vừa rồi nó thấy hai người tay trong tay trở về nhà nó mới ko kìm được mà hỏi. Thế là nó phát hiện ra bí mật này.

Như thế có phải nó vô tâm ko nhỉ? Trong nhà ai cũng quan tâm đến nó nhưng nó lại ko hề quan tâm đến họ. Ngay cả anh trai nó và My có tình cảm với nhau từ khi nào nó cũng ko biết.

- Đừng nói chuyện này nữa kể chuyện của cậu đi? - My lảng tránh câu trả lời.
- Tớ thì có chuyện gì mà kể chứ? - Giọng nó ỉu xìu đáp.
- Thì chuyện của cậu với Thanh Tùng ấy. Nói đi.

- Tớ với anh ấy có gì đâu, chỉ là quan hệ bạn bè bình thường thôi. Tớ chỉ coi anh ấy như anh Quân thôi.
- Nhưng tớ lại ko hề thấy thế nhé. Chắc chắn anh ấy có tình cảm với cậu.
- Ko có chuyện đó đâu.
- Cậu làm sao mà giọng ỉu xìu thế?
- Hôm nay anh ấy giận tớ hay sao ấy? Hỏi gì cũng ko nói. Có tâm sự mà cũng ko thèm nói với tớ.
- Làm gì mà quan tâm người ta thế? Hay là thích người ta rồi?
- Tớ đã nói là ko phải mà.

Nó ko biết tình yêu là gì nhưng nó biết tình cảm của nó dành cho Thanh Tùng ko phải là tình yêu. Nó ko như Mỹ cứ mỗi lần nhắc đến anh trai nó là hai má Mỹ lại ửng hồng trông thật đáng yêu.

Đã ko phải tình yêu thì chỉ có thể là bạn bè, anh em thôi.

- Thôi ko nói chuyện này nữa, chúng mình đi dạo đi? - Mỹ thấy nó im lặng thì vội lên tiếng.
- Ừ, tớ thích nhất là đi dọc sông Seine vào buổi tối đấy.

Nói rồi hai đứa nó lấy thêm áo khoác và đi ra ngoài. Nhà tụi nó ở cách bờ sông khoảng 500m. Đứng từ trên cao cũng có thể bao quát được toàn bộ cảnh ven sông.

Thú đi bộ dọc bờ sông cứ thế mà hình thành, những cơn gió nhẹ vuốt ve mái tóc nó. Gió đưa hơi lạnh từ sông lên làm cho nó tỉnh táo lại rung mình.

Hai đứa cứ lặng lẽ đi bên nhau, mỗi đứa lại theo đuổi suy nghĩ riêng.

Đưa mắt nhìn ra giữa sông, nhà thờ Đức Bà nằm tọa lạc ngay giữa dòng sông Seine hiền hòa thơ mộng với kiến trúc cổ Gothic. Đó chính là nơi thu hút hàng triệu lượt du khách hàng năm. Đó cũng được coi là trái tim của thủ đô Paris ngoài tháp Eiffel.

Nó đã được anh Quân dẫn đi thăm nhà thờ vào những ngày đầu đặt chân đến đây. Nhìn sự tráng lệ và đầy tôn nghiêm nơi đó, nó có một điều ước được cùng người nó yêu tổ chức lễ cưới của mình tại nơi đây.

Tự cười với cái suy nghĩ của mình nó quay lại nhìn Mỹ hỏi:

- Có phải cậu cũng đang suy nghĩ giống tớ là được tổ chức lễ cưới trong nhà thờ Đức Bà đúng ko?

Mỹ nhìn nó hỏi:

- Cậu cũng muốn thế à?
- Ừ, tớ ước điều đó từ khi tớ mới bước chân đến đây.
- Thế là cậu thừa nhận là có ý với Thanh Tùng rồi nhé.
- Tớ đã nói là ko có mà, tớ với anh ấy chỉ là bạn thôi.
- Được rồi, bây giờ cậu ko thừa nhận nhưng sẽ có lúc tớ để cho tự cậu phải đến cạnh tớ nói ra cậu thích Thanh Tùng mới được.

Nó ko nói lại Mỹ nữa vì càng giải thích càng chứng minh mình có tình cảm với hần. Thôi thì mặc kệ con nhỏ đó muốn nghĩ gì thì nghĩ.

Cũng trên bờ sông Seine, một chàng trai với vẻ mặt u buồn đang ngồi bên mấy lon bia đã hết. Chàng trai ấy đang suy nghĩ về cuộc nói chuyện lúc trưa với ba mẹ mình:

- Tùng à, về nhà đi con. Nếu con muốn ba mẹ ko ép con lấy Thu Hương nữa? - Mẹ hần lên tiếng nài nỉ.
- Con sẽ ko về đâu, con lớn rồi con có cuộc sống của con. Tại sao ba mẹ cứ ép con phải làm theo ý ba mẹ như thế. Nếu con trở về ko ép con lấy Thu Hương thì cũng ép con lấy một người nào đó ba mẹ chọn sẵn rồi đúng ko? - Hần hỏi lại.

- Sẽ ko có chuyện như thế đâu. Ba mẹ sẽ cho con hoàn toàn quyết định trong chuyện này. - Mẹ hấn xuống nước.

8. Chương 8

Chẳng lẽ hấn ko hiểu ba mẹ hấn hay sao chứ? Làm sao có thể để hấn quyết định dễ dàng như vậy được.

Còn Thu Hương nữa, ko biết cô nàng đang có âm mưu gì đây. Chẳng lẽ đến nhà hấn khóc lóc van xin ư? Thật ko dám tưởng tượng.

- Con đã nói rồi, trước khi bảo vệ thành công học vị giáo sư thì con chưa về đâu. Ba mẹ đừng tìm cách để lôi kéo con về nước nữa.

Ba hấn dường như ko được bình tĩnh như mẹ hấn. Ông giật lấy ống nghe từ tay bà mà hét lên:

- Mày có còn coi tao là ba mày ko thế? Bỏ lại lễ cưới đã được chuẩn bị sẵn, bỏ lại con gái người ta với bao nhiêu điều tiếng. Mày ko thấy mày làm thế là quá đáng với ba ***** ư? Mày ko cảm thấy có lỗi với người con gái luôn yêu thương mày ư?

Là hấn có lỗi, nhưng ai là người dựng lên màn kịch này chứ. Ép hấn kết hôn khi ko có sự đồng ý của hấn. Âm thầm chuẩn bị hôn lễ mà ko cho hấn biết. Nếu hôm đó hấn ko nghe lời bàn tán trong bệnh viện về cái đám cưới của con trai giám đốc thì hấn đã là một thằng hề trong tay ba mẹ hấn và cả Thu Hương nữa.

- Là ai dồn con vào tình huống đó. Là ai ép con kết hôn khi ko có sự đồng ý của con. Cuộc sống sau này ba mẹ có sống hộ con được ko? Hôn nhân ko tình yêu liệu có hạnh phúc được ko? - Hấn đáp lại lời ba hấn.

- Tất cả những điều tao làm chỉ là muốn tốt ày thôi. Giờ mày lại quay lại mà trách ba ***** hay sao chứ?

Thật hay cho câu muốn tốt cho hấn. Cứ làm theo ý mọi người như thế là hấn sẽ có cuộc sống tốt ư? Có thật như thế ko nhĩ hay lại dồn hấn bước chân vào địa ngục?

- Con xin lỗi khi ko thể làm vừa lòng ba mẹ. Coi như mọi lỗi lầm đều do con gây ra. Bây giờ con có cuộc sống của con. Con mong ba mẹ hãy tôn trọng quyết định của con được ko?

- Ko được. Trừ khi mày ko còn là con tao. Nếu mày vẫn là con tao thì phải nghe theo lời tao. Về nước và kết hôn với Thu Hương ngay lập tức.

- Vậy thì con đành xin lỗi ba mẹ, điều đấy con ko thể làm được.

- Mày dám nói thế ư? Được, từ nay tao ko có đứa con như mày. Mày cũng đừng gọi tao là ba nữa.

Nói xong ba hấn cúp máy, để lại hấn ở đầu dây bên này bị một nỗi đau vô hình bao lấy.

Hấn làm thế có đúng với đạo lý làm con ko? Tất nhiên câu trả lời nhận được là ko rồi. Nhưng hấn làm thế có đúng với bản thân là đạo lý làm người ko? Câu trả lời tất nhiên là có. Làm sao có thể lấy một người mà mình ko hề yêu thương, làm sao có thể làm tổn thương người mình ko thể bảo vệ. Hấn làm như thế là đúng chứ? Có ai trả lời giúp hấn ko?

Hấn đã chứng kiến cuộc sống gia đình của anh Hải - anh trai của Lê Thái và Thu Hương rồi. Hấn ko muốn mình cũng như thế. Hôn nhân dựa trên tình yêu, sự bao dung, bảo vệ và chân trọng nhau mới mong có hạnh phúc. Giữa hấn và Thu Hương thì có tồn tại những thứ đó đâu mà hạnh phúc được

Hấn buồn lắm. Tại sao ba mẹ hấn ko hiểu cho hấn nhĩ? Tại sao ko nghĩ cho hấn cơ chứ. Thời đại nào rồi mà vẫn còn chuyện ép duyên, vẫn còn thủ tục cha mẹ đặt đầu con ngồi đó. Có phải là cổ tích đâu mà ai cũng có thể yêu ngay khi chạm ánh mắt đầu tiên chứ?

Hấn ngửa cổ lên trời hét lên ngàn lần “tại sao” nhưng có ai trả lời cho hấn ko? Ko có câu trả lời chỉ thấy văng lại tiếng của chính hấn mà thôi.

Cách hấn ko xa, những hình ảnh của hấn đã được một người thu hết vào tầm mắt.

9. Chương 9

Ánh mắt đó cứ bám lấy người Thanh Tùng tham lam ko muốn di chuyển đi nơi khác. Cố gắng níu giữ hình bóng ấy lại trong tim mình.

Cô đau lắm chứ, Thanh Tùng là người đầu tiên làm trái tim cô biết rung động, biết xao xuyến vì một ai đó. Biết đập nhanh hơn khi nghĩ về anh, biết đau khi nhìn thấy anh hững hờ với nó.

Cô có lỗi gì khi yêu hắn, yêu một người con trai ko hề yêu mình. Có ai biết tình yêu đơn phương thì sẽ thế nào ko? Khi cô khóc vì hắn tại sao hắn ko thể cho cô mượn bờ vai kia? Cô có cái gì ko tốt mà hắn ko chấp nhận cô?

Nếu được thì cô cũng muốn ngửa cổ lên trời mà hét lên hai chữ tại sao. Số phận cứ trêu đùa cô như vậy sao? Cho cô yêu hắn ngay từ lần đầu gặp mặt. Dù biết hắn ko hề để ý đến mình nhưng cô đã nhờ ba mẹ mình giúp đỡ để có được cái ngày cùng hắn bước vào nhà thờ.

Một tuần cô đi công tác hắn cũng biến mất ko một chút dấu vết. Hỏi anh trai thì chỉ nhận được hai chữ “ko biết”. Cô biết là anh trai cô nói dối, hắn và anh trai cô thân nhau như thế chẳng lẽ hắn ra đi mà giấu ko cho cả anh trai cô biết ư?

Một lần nữa nhờ đến ba mẹ, cô đã ép được anh trai phải nói ra hắn đang ở đâu. Cô đã bỏ lại tất cả để đi đến nơi có hắn.

Hắn kia rồi nhưng sao bước chân cô lại ko thể tới gần. Cứ như dưới mỗi bước chân cô đều là trăm ngàn mũi gai nhọn đâm vào khiến cô đau đớn mà ko thể bước tiếp.

Đã biết kết quả ngay từ đầu tại sao cô lại còn cố để rồi giờ đây cái cô nhận được là gì ngoài nỗi đau.

Một lần thôi được ko? Xin ông trời cho cô một lần đến gần hắn rồi cô sẽ ko tham lam nữa sẽ để hắn đi về nơi mà hắn muốn. Để cho cô một lần được khóc trên vai hắn, để cho cô một lần được hắn ôm vào lòng. Như vậy cô có quá tham lam hay ko?

Con tim dường như ko nghe theo cô nữa rồi. Đến cả lý trí cũng đã phản bội cô. Chạy thật nhanh, cô đang cố gắng chạy thật nhanh lại bên hắn.

Hắn ngỡ ngàng nhìn người con gái đang ôm mình. Nhanh chóng lấy lại tinh thần hắn gỡ tay cô ra giọng nhẹ nhàng hỏi:

- Sao em lại đến đây?

Cô lau đi những giọt nước mắt cất tiếng trả lời hắn:

- Em đến tìm anh mà.

- Anh xin lỗi nhưng anh ko thể làm theo lời ba mẹ anh cũng như ý của em được.

Những giọt lệ vừa lau khô thì lại vội vàng lăn trên má cô lần nữa:

- Tại sao chứ? Em có gì ko bằng những người con gái xung quanh anh? Họ có thể cho anh những gì thì em cũng đều có thể mà.

Hắn nhẹ nhàng nói ko muốn làm cô tổn thương thêm nữa:

- Ko tại sao cả, chỉ là anh ko yêu em thôi.

- Tại sao ko yêu em mà lại luôn chăm sóc em, luôn bảo vệ em . . . Tại sao lại thế, ý anh là gì đây? - Giọng cô càng lúc càng nhỏ dần.

- Anh xin lỗi nếu như những hành động đó của anh làm cho em hiểu nhầm. Anh chỉ coi em là em gái, giống như Lê Thái vậy. - Hắn vẫn nhẹ giọng giải thích cho cô hiểu.

- Vậy nếu em ko muốn làm em gái của anh thì sao? Anh ko thể cho em một cơ hội được ư? - Cô vẫn muốn níu giữ anh một lần nữa.

- Ko thể đâu em, cơ bản là anh ko hề có tình cảm nam nữ với em nên ko thể cho em cơ hội được.

Hắn nhìn người con gái bên cạnh mà cũng thấy đau lòng. Cô ko hề có lỗi, chỉ là do hắn ko hề có tình cảm với cô mà thôi. Tình yêu thì có lỗi gì chứ? Tại sao người hắn yêu thì lại ko hề có tình cảm với hắn, hay chỉ dành cho hắn một chút gì đó cũng được. Hắn ko chấp nhận làm anh trai của người ấy. Hắn ko muốn.

Hắn chìm vào suy nghĩ, cô ngừng khóc nhìn hắn thật lâu.

Bỗng nhiên bên tai hắn vang lên giọng nói quen thuộc:

- Em lại gặp anh ở đây rồi. - Tiếng Tuệ Minh gọi hắn

Nó nhanh chân chạy lại bên hắn mà ko để ý bên cạnh hắn còn một người con gái nữa.

Người con gái đó đưa ánh mắt khó hiểu nhìn nó rồi nhìn Thanh Tùng. Cô nhận ra ánh mắt hắn dành cho cô bé kia thật ấm áp. Cô ở bên hắn bao nhiêu năm mà chưa một lần nhận được ánh mắt đó.

Cô cũng phải công nhận là cô bé đó dù ko xinh như công chúa nhưng nhìn rất đáng yêu. Nhất là khi cười cái lúm đồng tiền hiện ra như muốn lôi kéo người đối diện chìm vào nụ cười ấy.

Hóa ra là vì cô bé này mà hắn ko thêm để ý gì đến cô sao? Nhưng nhìn nó khá trẻ con nên cô đoán nó còn rất trẻ. Hắn làm sao có thể yêu cô nhóc này được. Thế là cuộc đấu tranh trong đầu cô cứ xuất hiện hình bóng của nó. Đến lúc Thanh Tùng lên tiếng giới thiệu thì cô mới thoát ra khỏi sự đấu tranh đó.

- Tuệ Minh à, đây là Thu Hương em gái bạn thân của anh.- Hắn lại quay qua Thu Hương nói tiếp - Còn giới thiệu với em đây là Tuệ Minh, bạn học của anh trong trường cũng là đồng nghiệp của anh ở phòng khám.

Chà, ko những gần nhau ở trường mà còn dính lấy cả nhau ở chỗ làm. Hèn gì hắn ko về tổ chức lễ cưới với cô.

Lấy giọng bẽ trên cô nói:

- Ô, chào em cô bé. Rất vui được làm quen với em. Vừa rồi anh Tùng giới thiệu vẫn còn thiếu một ý nữa. - Nhìn Thanh Tùng với vẻ mặt cứng đờ cô nói tiếp - Chị còn là vợ chưa cưới của anh Tùng nữa.

Cô biết tính Thanh Tùng, dù có giận cô đến đâu hắn cũng ko làm bẽ mặt cô trước mọi người. Cô nên ra tay trước để con bé kia đừng có mà mơ mộng nữa.

Nó kinh ngạc nhìn Thu Hương, quen Thanh Tùng ko phải ngày một ngày hai nhưng nó chưa bao giờ nghe thấy Thanh Tùng nói là có bạn gái chứ đừng nói là vợ chưa cưới. Mà như thế nó lại càng thắc mắc hơn. Tại sao hắn ko ở trong nước cưới vợ và yên vị ở bệnh viện của ba hắn còn ra nước ngoài làm gì?

Lúc này hắn chẳng biết nói gì với Tuệ Minh. Nhìn Thu Hương với ánh mắt nảy lửa, hắn đành kéo Thu Hương đứng dậy và chào nó ra về.

- Giờ anh phải đưa Thu Hương về khách sạn rồi. Hẹn gặp em sau nhé.

Tuệ Minh đứng đó ngơ ngẩn rồi cũng nói chào tạm biệt như một cái máy:

- Tạm biệt, hẹn gặp lại anh sau.

Chứng kiến toàn bộ cảnh vừa rồi My cũng ko hiểu gì cả. Nhỏ cũng như Tuệ Minh ko hề biết là hắn đã có vợ chưa cưới. Cũng may là Tuệ Minh ko có tình cảm với hắn ko lại vướng vào mối tình tay ba rắc rối.

Nhỏ lên tiếng hỏi Tuệ Minh:

- Minh này, anh Tùng ko nói với cậu là anh ấy có bạn gái à?

- Ko, tớ chưa từng nghe anh ấy nói anh ấy có bạn gái và lại còn là vợ chưa cưới nữa.

Mang theo thắc mắc này nó và My trở về nhà. Hôm sau nó phải gặp Thanh Tùng để hỏi rõ chuyện này mới được.

Từ ngày Thanh Tùng đi du học, Lê Thái luôn chìm sâu vào công việc. Anh muốn thay đổi cuộc sống của mình, anh ko muốn sống như thế này nữa. Những người mẫu chân dài với anh bây giờ ko còn hứng thú nữa, những mối tình một đêm chớp nhoáng cũng ko thể kéo anh ra khỏi công việc được nữa.

Thạch Thảo sắp trở về như vậy có nghĩa là anh cũng sắp bước vào một cuộc hôn nhân ko tình yêu do ba mẹ sắp đặt. Thật đáng buồn cho số phận của anh, nếu có thể anh sẽ thay đổi cuộc sống này.

Anh dừng công việc chìm đắm vào những suy nghĩ về cuộc sống hiện tại. Có tình yêu thì sao chứ? Có người yêu thương mình thì sao chứ? Tình yêu đó sẽ tồn tại được bao lâu trong cái xã hội con người bị tha hóa bởi quyền lực và đồng tiền. Ngày hôm nay anh có thể có rất nhiều gái đẹp chạy theo vì anh có tiền. Nếu ngày mai anh xa cơ sở vận doanh đầu nhìn lại có cô gái nào bên anh hay chỉ có mình anh với cái bóng của chính mình.

Anh trai anh cũng từng có một tình yêu thời sinh viên thật đẹp. Người đó chính là chị dâu anh bây giờ. Họ cũng có tình yêu đấy, thế thì sao nào. 10 năm chung sống ko thể làm cho họ bỏ qua cái tôi cá nhân để sống vì người mình yêu thương. 10 năm ột cuộc hôn nhân, như vậy là quá lâu hay quá nhanh đây?

10. Chương 10

Anh Hải như thế. Giờ đến Thu Hương cũng mắc vào lưới tình mà ko rút chân ra được. Anh đã cố gắng khuyên can đưa em gái ngốc nghếch này mà sao nó ko nghe anh mà cứ đâm đầu vào con đường ko lối thoát như thế? Thời gian này anh Hải đang làm thủ tục ly hôn, em gái thì như thế. Ko khí trong nhà anh thật sự ngột ngạt. Mọi chuyện đều đổ lên đầu anh. Đi làm về mệt mỏi cũng ko được nghỉ ngơi. Mẹ anh coi anh như một cái bao trút giận của bà. Bao nhiêu bực dọc về hai đứa con kia bà đều trút hết vào anh.

Cuộc sống như thế đối với anh khác nào địa ngục. Anh tăng ca, điên cuồng lao vào công việc. Hết việc anh tìm đến rượu nhưng tuyệt đối anh ko tìm đến đàn bà nữa. Anh hận tất cả những người đàn bà chỉ sống vì tiền và quyền lực. Anh hận bọn họ sao lại để cho anh nhận ra ngoài việc cần tiền của anh thì họ chỉ coi anh như một công cụ mà thôi.

À, phải rồi, anh đã gặp một cô nhóc mà anh nghĩ là cô bé đó sẽ khác những người con gái xung quanh anh. Cái cô nhóc mà anh gặp ở sân bay khi tiễn Tùng đi du học. Anh thấy ấn tượng với đôi mắt to tròn và rất sáng. Đôi mắt ấy cứ dán chặt vào anh khi nghe Thanh Tùng giới thiệu.

Lâu nay anh vẫn liên lạc với Thanh Tùng nhưng qua đó anh luôn hỏi thăm đến cô bé mà để lại cho anh ko ít ấn tượng. Biết là giữa hai người họ ko có gì nhưng anh vẫn lo sợ một ngày nào đó cô bé đó sẽ là của Tùng. Nghĩ đến thế tim anh lại có chút gì nhức nhối.

Rồi anh lại tự cười chính bản thân mình. Cô bé đã là gì của anh chứ mà anh lo cô bé sẽ yêu Thanh Tùng. Đến tên anh chắc gì cô bé ấy đã để trong bộ nhớ của mình mà anh hi vọng. Ko biết bao nhiêu lần như thế tay anh cứ vô thức viết tên cô bé trên giấy. Khi tỉnh lại thì tờ giấy đó đã kín chỗ tên Tuệ Minh.

Tiếng chuông điện thoại lời anh ra khỏi những hoài tưởng ko có thật ấy:

- Mẹ à, mẹ gọi con có chuyện gì ko thể? - Giọng anh mệt mỏi vang lên
- Thái à, tối nay Thạch Thảo về đến, con đón em qua nhà mình ăn cơm luôn nhé. - giọng bà Lê Hạ vang lên như một mệnh lệnh anh ko thể từ chối.
- Vâng, con biết rồi. Có chuyện gì nữa ko mẹ con đang rất bận. - Giọng anh trở nên khẩn trương.
- Thôi con làm việc đi, ko có chuyện gì nữa đâu. Nhớ về sớm là được rồi.

Nói xong bà cúp máy, để lại anh ở đầu dây bên này đầy hoang mang lo sợ. Thạch Thảo về đồng nghĩa với việc anh cũng sắp kết thúc cuộc sống độc thân ở đây.

Nhắc máy gọi cho thằng bạn thân chí cốt:

- Tùng à, dạo này cậu khỏe ko? Em tớ sang đây có làm phiền cậu ko?

Thanh Tùng nghe giọng mệt mỏi của Lê Thái thì hẳn cũng biết Lê Thái đang có chuyện gì buồn.

- Có chuyện gì nói tớ nghe đi.
- Ừ, chỉ có cậu là hiểu tớ thôi.

Hắn đoán ko sai mà, chắc chắn là có chuyện gì hệ trọng lắm Thái mới gọi cho anh bằng cái giọng như thế.

- Đã xảy ra chuyện gì thế?

- Thạch Thảo về rồi, có lẽ tớ sắp phải thực hiện lời hứa với mẹ tớ rồi.

- Bình tĩnh đi Thái, cậu xưa nay làm việc gì cũng cân nhắc kỹ cơ mà. Hiện giờ cậu vẫn còn rất trẻ, Thạch Thảo cũng vậy, hai người hãy yêu đương vài năm đi rồi hay đi đến quyết định cuối cùng. Mọi quyết định nằm trong tay cậu cơ mà.

Lê Thái có vẻ bình tĩnh hơn

- Cậu nói đúng, nhưng trước sau gì tớ cũng phải lấy Thạch Thảo thôi. Như thế thì có cần kéo dài thời gian nữa ko?

- Cậu đang đùa sao Thái. Biết đâu trong thời gian đó cậu tìm được một người cậu yêu thật lòng thì sao hả? Lúc đó có hối hận cũng ko kịp nữa đâu.

Tìm được người con gái như thế thì sao chứ, mẹ anh có chấp nhận hay vẫn giữ vững lập trường của bà. Lê Thái hiểu bà rất khó chấp nhận người nào khác ngoài Thạch Thảo.

- Có cần thiết để đi tìm người ấy ko hả Tùng khi mà mình ko chắc sẽ bảo vệ được cô ấy?

Nếu là người khác Thanh Tùng sẽ thẳng thắn trả lời rằng có nhưng với trường hợp như gia đình của Lê Thái thì Thanh Tùng ko biết nên khuyên bạn mình như thế nào cho đúng.

- Tớ chẳng biết phải nói với cậu như thế nào nhưng tớ tin là con tim cậu sẽ cho cậu câu trả lời chính xác nhất. Hay nghe nhịp đập trái tim cậu ấy đừng để sau này phải hối tiếc.

- Ủ, cảm ơn cậu. Tạm biệt.

Gác máy, anh thấy trong lòng nhẹ nhõm hơn, dù chưa biết sẽ phải làm gì tiếp theo nhưng anh đã có một quyết định.

11. Chương 11

Anh ko thể phản đối lại sự sắp đặt của mẹ anh nhưng anh cũng ko thể chờ đợi mọi chuyện đến với anh như vậy được. Anh phải tìm kiếm hạnh phúc của mình. Anh đã sống vì mọi người quá nhiều rồi, phần còn lại anh phải sống vì hạnh phúc của riêng anh.

Bắt tay vào hoàn thiện hồ sơ, anh sẽ giao lại toàn quyền quản lý tập đoàn lại cho anh Hải. Còn anh, anh muốn đi tu nghiệp một thời gian, nếu có thể anh sẽ nhân cơ hội này mà mở rộng tập đoàn ra ngoài quy mô lãnh thổ Việt Nam.

Anh ko chọn nước Pháp để đặt chân đến như Tùng, mặc dù Pháp cũng có những trường đại học kinh tế đứng trong top trường hàng đầu thế giới. Lý do rất đơn giản, anh chưa đủ tự tin để đứng trước nó. Nhìn những người trong gia đình nhà nó, anh cũng biết họ là ai và cũng biết nó là ai. Anh nổi tiếng là CEO trẻ tuổi tài cao thì cái tính đào hoa của anh cũng nổi ko kém. Gái xung quanh anh đâu có thiếu, nhưng khi gặp nó cái lời khuyên của Thanh Tùng tối hôm trước anh lại muốn thực hiện. Anh sẽ chờ khi nào anh đủ tự tin đứng trước nó, đủ mạnh để bảo vệ nó, đem cho nó hạnh phúc thì lúc đó anh mới xuất hiện.

Cất tập hồ sơ cuối cùng vào tủ tài liệu, anh với tay lấy chùm chìa khóa xe trong ngăn kéo. Còn một việc anh phải làm trước khi lên đường thực hiện kế hoạch của mình. Anh cần nói rõ mọi chuyện với một người.

- Anh Tùng, chờ em với - Tiếng Tuệ Minh vang lên kéo bước chân Thanh Tùng dừng lại.

- Có chuyện gì thế Minh? - Hắn hỏi nó.

- Em có chuyện muốn nói với anh.

- Ủ, chúng ta cùng uống cafe rồi nói chuyện nhé.

Hắn và nó bước vào một quán cafe cạnh trường. Nơi này cũng khá quen với nó, ngày nào nó cũng cùng Tùng và My bước vào quán này ít nhất một lần.

- Có chuyện gì, em nói đi. - Ngồi xuống ghế Thanh Tùng lên tiếng trước.

Hắn biết nó định nói chuyện gì, có lẽ ko thể giấu nó được nữa rồi. Cũng đã đến lúc phải nói ra ko thể để nó hiểu lầm thêm nữa.

- Chuyện hôm qua là như thế nào? Sao anh chưa từng nói cho em biết là anh có vợ chưa cưới?

- Hôm qua chỉ là hiểu lầm thôi. Thực ra Thu Hương với anh ko có quan hệ gì cả.

- Thế sao chị ấy lại nói như thế? - Bằng giọng nghi ngờ nó cất tiếng hỏi Thanh Tùng.

Thở dài một hơi hắn nhìn nó nói:

- Thật ra giữa anh và cô ấy có một cuộc hôn nhân do cha mẹ sắp đặt. Anh ko hề yêu cô ấy nên mới trốn cuộc hôn nhân này sang đây. Ko ngờ cô ấy lại đi tìm anh.

Nó ko tin vào tai mình, thời đại nào rồi mà lại còn hôn nhân sắp đặt nữa chứ? Ba mẹ anh ấy đều là cán bộ cao cấp chẳng lẽ lại cổ hủ như thế?

- Nhưng em thấy chị ấy rất yêu anh mà.

- Ủ, cô ấy yêu anh nhưng anh ko yêu cô ấy. Đừng nói là em cũng muốn khuyên anh đến với cô ấy đấy nhé.

Nó mỉm cười nhìn hắn:

- Em cũng định như thế đây, ko ngờ anh đoán đúng ý em

Hắn lắc đầu ko biết nên nói sao nữa. Ai cũng nhìn cũng biết anh luôn dành cho nó một tình cảm đặc biệt mà sao nó lại ko hiểu cho hắn thế này

Nhìn thấy nó cười bên anh mà lòng Thu Hương ngọn lửa ghen tức bùng cháy trong lòng. Chẳng lẽ nó ko hiểu một điều rằng Thanh Tùng đã là của cô thì nó ko nên ở gần anh như thế hay sao. Hay là nó ko coi lời cảnh cáo của cô ra gì.

Càng nghĩ cô lại càng căm ghét nó, bàn tay vô thức nắm lại dưới bàn, cô nhất định phải làm mọi cách để nó rời xa Thanh Tùng của cô.

Lại thêm một tháng nữa trôi qua, cuộc sống của nó cứ bình yên như thế. Thu Hương đã quyết định về nước khi ko thể thuyết phục được Thanh Tùng cùng về. Một tháng qua, cô gái ấy đã gây cho nó bao nhiêu rắc rối. Nó ko hiểu sao cô ấy lại ghét nó như thế?

Anh Quân vẫn cứ qua lại Pháp và Việt Nam như cơm bữa. Chi nhánh bên này đã bắt đầu đi vào hoạt động hơn nữa lại có My làm trợ thủ nên anh cũng yên tâm hơn dành sức để tiến quân vào thị trường của Anh.

Đôi khi nó rất nhớ nhà, mỗi lần như thế nó lại đi dọc bờ sông Seine, nó thích cái cảm giác gió lùa vào tóc. Gió cũng thổi bay những giọt nước mắt đang lăn trên má nó. Mẹ nó vì nhớ thương nó mà phát ốm. Hôm nay nó gọi điện về nghe giọng mẹ nó thì trào mà nó phát khóc. Nhưng nó ko thể khóc lúc đó được, như thể là nó đã phụ công của ba mẹ rồi.

Chỉ những lúc một mình như thế này nó mới cho phép mình yếu đuối, nó yêu gia đình nó, nó tự hứa sẽ ko để cho ai phải khổ vì mình nữa.

Bên tai nó bỗng nhiên vang lên tiếng khóc. Nó tò mò đi về nơi phát ra tiếng khóc đó, nó bắt gặp một bé gái chừng 8 tuổi. Nhìn bộ quần áo lấm lem trên người, tay cô bé ấy là một khay bánh vỡ vụn. Đường như đã đoán biết được chuyện gì xảy ra nó hỏi cô bé:

- Sao em lại ngồi đây khóc thế cô bé?

Vẫn khuôn mặt đầy nước cô bé ngược lên nhìn nó trả lời:

- Em bị bọn xấu chặn đường lấy hết tiền bán bánh. Bọn chúng lại còn đập nát hết khay bánh của em.

Nó lên tiếng dỗ dành cô bé nhỏ:

- Em ko cần phải sợ như thế? Em cứ về nhà nói rõ mọi chuyện ba mẹ sẽ ko trách cứ em đâu.

Nó vừa nói xong cô bé òa lên khóc to hơn, trong tiếng nức cô bé đó cất lời:

- Ba . . . hức. . . ba mẹ em . . . hức, hức . . . mất rồi.

Nó bàng hoàng, nó ngỡ những chuyện như thế này chỉ có thể xảy ra trong cổ tích thôi chứ? Tại sao nó lại bắt gặp ngay giữa đời thường như thế này. Có lẽ nào đây là hình ảnh cô bé bán diêm nhỏ bé trong câu truyện mỗi tối nó thường hay đọc hay ko?

Nó lấy lại tinh thần rồi quay qua nói với cô bé:

- Chị xin lỗi vì đã động vào nỗi đau của em. Chị sẽ mua hết những chiếc bánh vỡ này cho em. Được chứ?

Trẻ con thì mãi mãi vẫn là trẻ con mà thôi. Dù có phải bươn trải ngoài đời kiếm sống sớm hơn với lứa tuổi.

Nghe nó nói thế cô bé lau nước mắt nhìn nó với vẻ rụt rè:

- Chị . . . chị nói thật chứ?

Nó mỉm cười nhìn cô nhóc:

- Chị nói thật.

Ánh mắt cô bé nhìn nó thật đẹp, đôi mắt đen láy đậm chất người phương đông. Hơn nữa cô bé ấy lại nói tiếng Việt khá thành thạo nên nó có thể đoán cô bé này là một con lai.

Rút ví đưa cho cô bé gần như toàn bộ số tiền nó có. Cô nhóc nhìn nó ngạc nhiên:

- Chị ơi, sao chị đưa cho em nhiều thế?

- Ủ, số còn lại chị cho em coi như bù lại số tiền em đã bị cướp nhé. Giờ em nói xem nhà em ở chỗ nào để chị đưa em về.

Cô nhóc nhìn nó với ánh mắt biết ơn:

- Chị thật tốt. Em cảm ơn chị.

Nó thật ko ngờ rằng cuộc sống xung quanh lại có nhiều thứ mà nó ko biết đến thế. Nhìn những mảnh đời như cô bé bán bánh này chẳng hạn. Nếu ko gặp cô bé ấy thì nó cứ nghĩ rằng cuộc sống xung quanh nó mãi mãi chỉ có màu hồng mà thôi.

Đưa cô bé về nhà, nó lại tiếp tục lang thang quanh thành phố. Quả nhiên ko hổ danh là kinh đô ánh sáng. Paris về đêm đẹp lung linh như một nàng tiên nữ giáng trần. Nó mãi ngẩn nhìn thành phố về đêm mà quên đi mất thời gian. Đến khi điện thoại nó vang lên nó mới ý thức được điều đó.

- My à, có chuyện gì thế - Nó nhắc mày hỏi My

- Cậu có biết bây giờ là mấy giờ rồi ko? - Giọng My đầy lo lắng hỏi nó

Nhìn đồng hồ trên tay, nó giật mình đã hơn 12h đêm rồi sao, chẳng trách My lại lo lắng đến thế.

- Ủ, tớ về ngay đây.

- Về nhanh lên, anh Quân đang rất lo cho cậu đấy.

Nó lại làm ọi người lo mất rồi. Tại sao nó chỉ nghĩ cho bản thân mà quên đi những người xung quanh thế này. Nó thật đáng trách quá.

Nó về đến nhà, anh Quân và My vẫn đang ngồi chờ nó. Bước đến bên anh nó xin lỗi vì hành động của nó rồi lại vội hỏi tin tức về mẹ. Chưa bao giờ nó cảm thấy có lỗi như lúc này.

Anh Quân nói mẹ nó ko sao chỉ suy nhược cơ thể thôi. Lúc này nó mới thở phào nhẹ nhõm yên tâm về phòng.

12. Chương 12

Lê Thái đã đứng trước cửa nhà Thạch Thảo từ khi nào. Anh ko dám bước qua cánh cửa kia, anh cũng biết bước chân vào cánh cửa ấy anh sẽ phải đối mặt với điều gì. Gia đình ấy đối với anh rất thân thiết, mỗi người trong gia đình ấy luôn coi anh là một thành viên. Khi Thạch Thảo vẫn đang du học tại Hàn, hầu như tuần nào anh cũng tới đây. Anh cho rằng đó là trách nhiệm của anh khi đã coi Thạch Thảo là vợ chưa cưới của mình.

Nhưng lúc này đây, thật sự anh thấy sợ cái sự thân thiện của mọi người dành cho anh. Anh ko biết họ sẽ phản ứng thế nào khi anh nói ra ý định của mình. Chẳng phải họ mong chờ anh và Thạch Thảo sẽ thành đôi lắm sao? Anh cũng coi đây là một phần gia đình của anh nên anh thấy có lỗi khi làm tổn thương đến họ.

Nếu như họ ko dành cho anh nhiều tình cảm đến như thế thì anh đã ko cảm thấy có lỗi. Điều đó ko thể trách họ được, có trách thì nên trách anh nông nổi khi quyết định đồng ý với cuộc hôn nhân này. Bây giờ có ai nói cho anh biết, anh phải làm thế nào để ko làm tổn thương đến người anh yêu hay ko?

Anh hít một hơi thật sâu, cuối cùng anh cũng suy nghĩ thông suốt. Cuộc đời anh, hạnh phúc của anh ko phải đang nằm trong tay anh sao? Anh ko nên ích kỷ kéo một người con gái tốt như Thạch Thảo cùng khổ với anh được. Anh đưa tay ra bấm chuông cửa.

Mở cửa cho anh là một gương mặt quen thuộc. Sau cánh cửa đó chính là Thạch Thảo:

- Anh đã đến rồi, anh vào nhà đi mọi người đang chờ anh.

- Ủ, em đóng cửa đi rồi mình cùng vào. - Lê Thái nhẹ nhàng đáp lại cô.

Thạch Thảo giống như loài hoa mang tên này. Đẹp một cách dịu dàng, mang sắc trắng tinh khôi. Anh cũng phải công nhận một điều là nếu so sánh về đẹp thì Tuệ Minh ko thể sánh bằng người con gái này được, nhưng ở một mặt khác thì nó lại có điểm gì đó cuốn hút hơn người con gái này.

Lắc đầu khi mà trong suy nghĩ của anh lại ngập tràn hình ảnh của nó, anh quay lại với thực tại khi nghe bên tai mình vang tiếng của Thạch Thảo:

- Anh Thái, anh ko được khỏe sao? Anh đau đầu à?

- Anh ko sao đâu, mình vào nhà đi ko để mọi người đợi lâu. - Lê Thái lên tiếng né tránh sự quan tâm của Thảo.

Đúng như Thạch Thảo nói. Ông Hùng đang ngồi đợi hai người trong phòng khách. Vừa thấy anh ông đã vẫy tay gọi lại.

- Hai đứa vào đây ba đang đợi này giờ.

Lê Thái lễ phép chào ông Hùng rồi bước đến ngồi xuống.

Ông Hùng hỏi qua vài vấn đề ở công ty anh rồi mới đi vào việc chính:

- Con nói xem, hôm nay có chuyện gì mà con đến gấp như thế?

Lê Thái cảm thấy khó nói nhưng sự việc này trước sau thì cũng phải đối mặt. Chi bằng cứ thẳng thắn sự việc đến đâu thì sẽ tính tiếp đến đó.

- Thưa bác, hôm nay cháu đến đây là vì chuyện của cháu và Thạch Thảo.

Đúng như ông Hùng nghĩ, ông chỉ có một đứa con gái duy nhất là Thạch Thảo, vợ ông đã mất từ lâu ông ở vậy mà nuôi Thạch Thảo khôn lớn, mọi tình yêu thương ông đều dành hết cho cô con gái này. Ông đã từng rất vui mừng khi Thạch Thảo quen Lê Thái, nhưng ông thấy hai đứa nó nên chỉ dừng lại ở tình cảm anh em thôi. Nhưng số phận thật chớ trêu thay để con gái ông đem lòng yêu thương đứa con trai đang ngồi trước mặt ông đây. Đó ko phải là vấn đề đến khi ông nhận ra một điều là Lê Thái ko hề yêu thương con gái ông, hay nói đúng hơn là ko có cái tình cảm trai gái kia.

Ông coi trọng Lê Thái, đánh giá rất cao người con trai này, nhưng ông muốn nhận anh là con trai hơn là con rể.

Ông Hùng nhìn Lê Thái với vẻ ko lấy gì làm ngạc nhiên nói:

- Có gì con cứ thẳng thắn nói ra quan điểm của mình, cái ta muốn là hạnh phúc của hai con chứ ko phải là sự gượng ép.

Có được lời nói này của ông Hùng, Lê Thái cảm thấy nhẹ nhàng hơn. Ít ra là ông ấy đã hiểu được đôi phần chuyện mà anh muốn đề cập đến ngày hôm nay.

- Cháu ko thể kết hôn cùng Thạch Thảo được. Giữa cháu và em ấy ko hề có tình yêu.

Choang . . .

Chiếc khay nước trên tay Thạch Thảo đáp đất khi câu nói của Lê Thái vừa dứt.

Cô gái ấy rất yêu Lê Thái, có thể hi sinh tất cả thậm chí là sinh mạng nhỏ bé này để Lê Thái được hạnh phúc nhưng câu nói của anh đã làm tổn thương đến tình yêu cô dành cho anh. Cái gì mà ko hề có tình yêu? Cô cũng cảm nhận được nhưng cô tin là sống cùng nhau lâu dần tình cảm sẽ được bồi đắp nhưng còn chưa đi được đến đích của yêu thương mà anh đã muốn chấm dứt ở đây. Thử hỏi cô làm sao mà chịu đựng được sự việc này.

Cô gái ấy ko hề nói gì, bước nhẹ nhàng đến chiếc ghế đối diện nghe anh nói rõ mọi chuyện. Dù sao cô cũng là người đã từng trải qua cuộc sống bên ngoài, và cũng là cô hơn anh một tuổi điều đó đủ để cô có những hành động sáng suốt nhất.

- Cháu thật sự xin lỗi Bác và Thảo. - Câu nói đến đó nghẹn lại ko thoát lên lời được nữa.

Anh nhìn vào sâu trong con mắt người con gái ấy, đôi mắt đang mang một nỗi đau khó cất thành lời. Anh hiểu tình cảm những năm qua cô dành cho anh nhưng anh ko thể đáp lại được. Thà rằng để anh để cô đau một lần này rồi thôi còn hơn là anh để cô phải trải qua nỗi đau âm ỉ cả cuộc đời.

Ông Hùng biết vấn đề này rất khó nói nên ông lên tiếng đỡ lời cho Lê Thái.

- Con ko phải xin lỗi đâu, chuyện tình cảm ko thể ép buộc được. Ta cũng biết con ko hề có tình cảm với Thạch Thảo, vì thế cuộc hôn nhân này ta cũng sẽ ko ủng hộ. Giờ con đã có quyết định của mình, ta ủng hộ quyết định này của con. Mặc dù làm thế là ko công bằng với con gái của ta nhưng đó là sự lựa chọn tốt nhất.

Thạch Thảo hiểu những điều ba cô nói đều đúng, nhưng cô có phần ko cam tâm. Cô yêu anh như thế tại sao dù chỉ một chút thôi anh cũng ko dành tình cảm cho cô. Nuốt ngược nước mắt vào trong, cô ko thể để cho anh nhìn thấy nước mắt của mình. Cô cắn mạnh mẽ vào những lúc như thế này.

- Anh à, ba em nói đúng. Hôn nhân mà ko có tình yêu thì chẳng khác nào chúng ta tự đào hố chôn đi cuộc sống của chính mình. Em biết anh ko hề yêu em nhưng là do em cố chấp ko chịu thừa nhận sự thực thôi.

- Em đừng nói thêm nữa được ko? Là anh có lỗi, em muốn mắng, muốn đánh anh đều chấp nhận nhưng đừng tỏ ra mạnh mẽ trước mặt anh và ba em có được ko? - Lê Thái lên tiếng cắt ngang câu nói của Thạch Thảo.

- Hôm nay em ko có tâm trạng nói chuyện với anh, để khi khác em bình tĩnh hơn sẽ gặp anh nói chuyện. - Thạch Thảo nói xong thì đứng dậy bước lên phòng.

Hai đôi mắt đều hướng về một cô gái đang bước những bước nặng nề trên cầu thang. Nhìn dáng vẻ của cô Lê Thái lại thấy mình đáng trách. Là ai gây ra nỗi đau này cho cô. Chẳng phải là anh sao?

- Con ko cần cảm thấy có lỗi. Thạch Thảo sẽ vượt qua được thôi. Tính con bé vốn mạnh mẽ từ nhỏ lại là đứa hiểu chuyện nên ta nghĩ nó sẽ suy nghĩ thông vấn đề này thôi - Ông Hùng nói.

- Là lỗi của cháu. Thật sự cháu xin lỗi bác.

- Ta nói con đừng nói xin lỗi nữa. Ta ko trách gì con cả. Nhưng có điều này ta muốn nói với con.

- Vâng, cháu đang nghe, xin bác cứ nói.

- Cho dù hai đứa có đến được với nhau hay ko thì ta cũng coi con như con cháu trong nhà. Từ nay con là con trai của ta có được ko?

Lê Thái sững sờ. Là anh có duyên phận với gia đình này hay ông trời ưu ái dành cho anh thêm một người cha nữa, dành cho anh thêm một gia đình nữa.

- Thưa bác, điều bác vừa nói thật sự cháu ko biết phải trả lời ra sao. Nhưng cháu vẫn luôn coi bác như ba cháu, coi gia đình mình như gia đình cháu. Nhưng nhận bác làm ba thì e là ko được. Như vậy sẽ rất khó xử cho cháu và cả Thạch Thảo nữa. - Lê Thái nói lên suy nghĩ của mình.

- Ta hiểu ý của con, vấn đề đây con cứ từ từ suy nghĩ. Ta ko ép con vấn đề gì cả.

Lê Thái gật đầu:

- Vâng.

- Giờ ta lên phòng an ủi con bé. Khi nào con bé bình tĩnh hai đứa nên có một buổi nói chuyện sau.

Lê Thái chào ông Hùng ra về. Anh thật sự ko hiểu ý của ông Hùng là gì. Có thật là chỉ đơn giản coi anh là con trai mà ko hề có ý lợi dụng chuyện này làm khó anh phải cưới Thạch Thảo? Anh ko muốn tin vào giả thiết này nhưng hiện tại ko có gì chứng minh điều đó là ko thể cả.

Gạt bỏ chuyện đó ra khỏi đầu, cái cần làm bây giờ là anh sẽ đối mặt với mẹ anh ở nhà như thế nào. Liệu rằng bà có chấp nhận cho sự lựa chọn này của anh ko? Tính mẹ anh thế nào thì anh đã rõ, giờ anh chính là niềm tự hào duy nhất còn sót lại của bà, anh ko muốn làm bà thất vọng. Đứng giữa ngã ba đường, một lần nữa anh lại phải lựa chọn.

- Tuệ Minh này, bài kiểm tra hôm nay em làm tốt chứ? - Thanh Tùng lên tiếng hỏi.

Nhoèn miệng cười, đưa tách cafe lên nhấp một hớp nhỏ nó trả lời.

- Ko thể làm tốt hơn được nữa. Còn anh làm thế nào?

- Em quên rằng anh đã từng học qua sao? Những môn này anh ko cần học vẫn có thể làm tốt.

- Đúng là đồ tự sướng.

- Ai tự sướng, anh chỉ nói sự thật thôi mà.

Nó với Thanh Tùng vẫn thế, cùng nhau đi học, cùng nhau đi làm lại cùng nhau thưởng thức những ly cafe đắng ngắt. Cũng theo thói quen của nó, giờ đây Thanh Tùng cũng nghiện thứ cafe đen ko đường này rồi.

13. Chương 13

Thỉnh thoảng nó cũng cùng My dạo phố nhưng dường như thời gian hai đứa nó dành cho nhau đang ít dần đi. My cũng có công việc của nhỏ, bên cạnh đó còn dành thời gian để hẹn hò cùng anh nó nữa chứ. Nó cũng thật ko ngờ hai người đó tiến triển nhanh như thế. Mới đó mà đã dự định sau khi My tốt nghiệp sẽ làm lễ đính hôn, còn lễ cưới thì đợi khi nào nó học xong và về nước mới tổ chức.

Mọi người vẫn luôn âm thầm dành sự quan tâm cho nó nhưng nó lại ko hề làm được điều gì cho những người nó yêu thương. Nó vẫn cứ tự dằn vặt bản thân bởi điều này. Nhiều lúc náo lại tự hỏi ko biết trên đời này có đứa nào tệ như nó ko nữa.

Ba mẹ nó cũng đã biết chuyện giữa anh nó và My. Mọi người hơi lo ngại khi anh nó lớn hơn My khá nhiều tuổi. Chị Trang thì có vẻ là ám ức nhất khi nhiều tuổi hơn My mà vẫn phải gọi My là chị. Nó mất cả buổi tối để ngồi xoa dịu nỗi ám ức đó của chị nó. Ngoài những vấn đề đó ra thì ko có gì cản trở anh trai nó và My cả.

- Mẹ à, con có thể nói chuyện với mẹ một chút ko? - Lê Thái vào nhà và cất tiếng hỏi.
- Có chuyện gì mà nghiêm trọng thế con trai - Bà Lê Hạ lên tiếng.
- Đúng là chuyện này rất quan trọng và con cũng mong là mẹ sẽ ủng hộ cho quyết định của con. - Lê Thái nói với giọng quyết tâm.
- Ủ, được rồi, con ngồi xuống đây và nói rõ ẹ nghe là có chuyện gì nào? - Mẹ anh nhẹ nhàng đáp.
- Mẹ này, con muốn chuyển toàn quyền điều hành tập đoàn cho anh Hải và muốn ra nước ngoài tu nghiệp một thời gian. - Lê Thái thăm dò thái độ của mẹ anh.
- Anh vừa dứt câu nói bà Hạ nhắm mắt nhìn anh:
- Con ko phải muốn trốn tránh cuộc hôn nhân này đấy chứ? - Giọng bà có chút nghi ngờ - Mẹ nói trước là dù có trốn cũng ko tránh được đâu.
- Lê Thái nhủ thầm, kháng chiến chắc phải trường kỳ đây. Vì tương lai của chính bản thân mình anh phải cố gắng thôi. Hy vọng bà còn thương anh mà đặt mình vào vị trí của anh mà suy nghĩ.
- Con ko hề muốn trốn tránh điều gì cả, tính con chắc mẹ cũng đã hiểu. Con hy vọng mẹ sẽ cho phép con.
- Mẹ tất nhiên là muốn tốt cho con. Chuyện đi tu nghiệp mẹ ko có ý kiến nhưng mẹ nói rõ quan điểm của mình để con rõ. Nếu ko phải là Thạch Thảo thì mẹ ko chấp nhận bất cứ một đứa con gái nào làm con dâu của mẹ.
- Anh hiểu chứ. Một khi mẹ anh đã quyết định điều gì thì khó lòng mà thay đổi được. Nhưng lần này anh vẫn muốn thử, anh ko tin mẹ anh ko nghĩ gì đến hạnh phúc cả đời anh.
- Bỗng nhiên bà lại lên tiếng làm cho tâm trạng của anh khá vui:
- Tuy nhiên nếu muốn mẹ đồng ý người con gái con chọn thì người đó phải . . .
- Anh tin là Tuệ Minh sẽ được mẹ anh chấp nhận. Ở cô nhóc ấy có điều gì đó rất cuốn hút người khác mà.

14. Chương 14

- Có được câu nói này của Mẹ thì Lê Thái đã yên tâm phần nào. Con đường hạnh phúc có lẽ đang chờ anh ở phía trước.
- Nhắc điện thoại đặt một cái lịch hẹn anh trai xong anh lại vui đầu vào những hồ sơ thầu dày đặc chữ. Trước khi bàn giao lại cho anh trai anh ko muốn có bất cứ một trở ngại nào.
- Anh nghe mẹ nói em muốn đi tu nghiệp? Có thể nói cho anh nghe xem vấn đề chính ở đây là gì ko? - Lê Hải lên tiếng hỏi em trai mình.
 - Đúng là từ trước đến nay anh ko thể dấu anh trai bất cứ điều gì. Đứng trước người anh trai này hầu như tất cả mọi điều bí mật đều bị bóc trần.
 - Đúng là em ko thể dấu anh bất cứ điều gì cả. Đúng là ngoài ý định muốn tu nghiệp em còn muốn đi tìm một đích thực của mình nữa.
 - Ý em là ko muốn kết hôn cùng Thạch Thảo? - Lê Hải nghi ngờ hỏi.
 - Ko sai, em ko hề yêu Thạch Thảo. Một người con gái tốt như thế em ko muốn lại vì em mà phải khổ.
 - Lê Hải hiểu, cuộc hôn nhân ko hạnh phúc của anh chính là một nỗi ám ảnh lớn đối với ko chỉ ba mẹ anh là còn của hai đứa em anh nữa. Em trai anh là một người tài giỏi, xung quanh nó có biết bao cô gái muốn làm vợ nó nhưng trước giờ nó luôn chìm đắm vào những mối tình chớp nhoáng. Hai tháng nay anh thấy nó chỉ vui đầu vào công việc, nhận ra điều gì đó khác lạ ở em trai anh đã cố gắng tìm hiểu nhưng kết quả thu về hoàn toàn là giấy trắng.
 - Anh hiểu những gì em nghĩ. Anh xin lỗi đã dồn gánh nặng này lên vai của em.

- Anh đừng xin lỗi em, nếu muốn xin lỗi anh hãy về xin lỗi ba mẹ ấy. Còn nếu cảm thấy có lỗi thì làm điều gì đó cứu vãn gia đình để cho hai cháu của em có một mái ấm hạnh phúc ấy.

Cứ mỗi lần như nhắc đến vấn đề này dường như anh lại bị nhạy cảm quá mức. Anh ko ghét bỏ anh trai nhưng thật thất vọng khi anh ấy để cho hai đứa cháu của anh có một tuổi thơ bất hạnh. Nếu ai ở địa vị của anh thì mới có thể hiểu những nỗi đau của anh. Nếu là anh, thà chết chứ anh ko bao giờ để con anh phải chịu tổn thương như thế.

Liệu có đứa trẻ nào nhạy cảm như Linh Chi - cháu gái anh ko? Một đứa bé mới 5 tuổi, biết cuộc sống của ba mẹ ko hạnh phúc, biết ba nó bỏ bịch bên ngoài. Đến trường thì bị các bạn nói này nọ. Vậy mà sinh nhật năm nào nó cũng ước một điều là làm sao cho ba mẹ hết giận nhau để nó được đón một bữa tiệc sinh nhật ý nghĩa. Nghe xong những tâm sự ngây ngô của đứa cháu bé nhỏ mà anh thấy lòng mình như sát muối. Trẻ con thì có lỗi gì chứ, sao người lớn lại ích kỷ chỉ nghĩ đến bản thân của mình?

- Thật sự anh ko làm khác được. Anh biết đã làm tổn thương đến rất nhiều người nhưng phải ở vào hoàn cảnh của anh em mới có thể hiểu được.

- Lại đổ lỗi cho hoàn cảnh, anh ko thấy chuyện này nực cười lắm ư? Anh có bao giờ nghĩ cho con gái anh, có bao giờ để ý đến suy nghĩ của ba mẹ. Có bao giờ anh nghĩ anh là tấm gương của bao nhiêu người nhìn vào ko?

Đúng là càng những người có địa vị xã hội càng ko thể sống yên với dư luận. Ba anh vì chuyện của anh trai mà luôn thấy xấu hổ khi đứng trước quần của mình mà giảng giải này nọ. Mẹ của anh luôn né tránh những ánh nhìn của hàng xóm. . . Còn biết bao nhiêu người chịu ảnh hưởng của việc anh chị ấy gây ra nữa.

- Em ko muốn tranh luận đến vấn đề này nữa. Hôm nay em hẹn anh ra đây là có việc khác muốn bàn với anh.

- Có chuyện gì em nói đi, anh vẫn đang nghe đây.

- Em sẽ làm thủ tục để chuyển lại quyền điều hành tập đoàn cho anh. Anh có thể mượn thêm người về quản lý cho tốt.

- Như thế có ổn ko khi anh ngành luật ra thì hầu như anh ko hề biết đến điều hành hay này khác.

- Anh yên tâm đi, em đã thu xếp tất cả rồi. Hơn nữa bên cạnh anh vẫn có Thu Hương. Dù sao em ấy cũng đã theo em nhiều năm rồi chắc chắn cũng có chút kinh nghiệm.

- Ủ, anh sẽ cố gắng điều hành tốt.

- Vậy ngày mai em đến văn phòng luật sư của anh làm thủ tục nhé.

Một chuyện đã làm xong. Chỉ còn một tuần nữa anh cũng lên máy bay rời khỏi nơi đây. Còn một chuyện cuối cùng, đó là trước khi đi anh muốn gặp Thạch Thảo một lần nữa.

Cuộc sống của nó cứ như thế trôi qua bình yên và đầy những tiếng cười. Ở bên Thanh Tùng nó ko thể ko cười. Theo Thanh Tùng một thời gian nên nó cũng học hỏi được rất nhiều điều. Giờ đây nó cũng là một chuyên viên tư vấn tâm lý. Mặc dù ko giỏi như hẳn những khách hàng đến với nó luôn cảm thấy thoải mái. Nhiều lúc nó lại nghĩ ko biết nó có nên chuyển ngành sang học tâm lý học như Tùng ko?

Cuộc sống tự lập của nó đang dần đi vào quỹ đạo. Nó muốn chuyển ra ngoài sống nhưng anh Quân và My ko đồng ý. Lúc đầu nó quyết tâm lắm nhưng khi nghe mẹ nó khóc khi nghe đến chuyện đó thì nó lại ko dám nữa. Có ai biết trên đời này nó sợ nhất điều gì ko nhỉ? Đó chính là nhìn thấy những người thân yêu của nó khóc vì nó.

Cũng khá lâu rồi nó chưa gọi điện về nhà. Hôm nay kết thúc ca làm sớm, nhấc điện thoại gọi cho người mẹ thân yêu của mình:

- Mẹ yêu của con đang làm gì thế? - Giọng nó trong vắt trong điện thoại.

- Tuệ Minh à con, mẹ và ba đang ngồi uống trà ở phòng khách. Con gái mẹ ăn tối chưa?- Giọng mẹ nó đầy yêu chiều.

- Con chưa muốn ăn mẹ à. Ở đây cái gì cũng khó ăn, con muốn ăn cơm ở nhà mẹ nấu nhất. - Lần này thì là giọng nịnh nọt.

- Con gái mẹ thật là hư, muộn như vậy rồi mà chưa ăn tối. Con định để ba mẹ sang đó đón con về thì con mới chịu quan tâm đến bản thân sao? - Mẹ nó trách nó.

Nó lại nũng nịu đáp lại:

- Con biết tự chăm sóc mình mà mẹ. Cho con nói chuyện với ba đi mẹ.

Chuyển máy cho chồng đang ngồi cạnh bà đứng lên đi vào bếp để ba con nó nói chuyện.

Ba nó vừa cầm điện thoại lên đã nghe giọng nó lãnh lút:

- Ba yêu quý, ba có khỏe ko ạ?

Ba nó cười cái tính trẻ con của nó. Ko biết cứ như thế này bao giờ con gái ông mới lớn được đây.

- Ba khỏe, con gái ba thì sao nào?

- Con cũng khỏe.

Ba con nó cứ nói đủ mọi chuyện trên trời dưới biển để ẹ nó cứ đứng bên cạnh tủm tỉm cười. Nhìn ba con nó như thế cũng khiến mẹ nó cũng phải ghen tị.

Thật lâu rồi nó ko được cười nhiều như thế? Đúng là chỉ có gia đình là nơi ta có thể đón chào ta khi ta thấy mệt mỏi, khi ta vấp ngã trên con đường dài gia đình cũng luôn ở bên ta.

- Em đã bình tĩnh hơn để có thể nói chuyện với anh. Có gì anh cứ nói thẳng nhé. - Thạch Thảo lên tiếng trước.

- Cảm ơn em đã nhận lời nói chuyện với anh nhé.

- Anh ko cần cảm ơn, em cũng đang muốn nói chuyện với anh mà.

- Ủ, vậy anh vào thẳng vấn đề nhé. - Nhìn Thạch Thảo đang ở phía đối diện anh nói tiếp - Anh thật sự ko có tình yêu với em, anh từ trước tới nay luôn coi em là em gái. Vậy nên chúng ta dừng lại ở đây nhé.

Thạch Thảo cũng nhìn Lê Thái trả lời:

- Em và anh chưa từng đi cùng một hướng nên ko thể nói là dừng lại được. Cái gì đến thì cũng đã đến. Em biết là anh ko hề có tình cảm với em nhưng em luôn níu kéo anh. Em cứ nghĩ là có hôn ước với anh thì anh mãi mãi là của em.

- Anh thật sự xin lỗi. - Lê Thái nói

- Anh làm gì sai mà phải xin lỗi em. Những điều anh làm đều đúng. Em chỉ muốn nói với anh một điều thôi: Anh phải hạnh phúc nhé.

Nói ra câu nói này lòng cô gái ấy đau như bị ai đó cắt ra từng khúc. Trái tim của cô bị chính tay cô đâm những nhát dao ngập cán. Có điều gì đau bằng chính tay mình đẩy người mình yêu ra xa mình.

Nước mắt cô từ bao giờ đã chạm vào đôi má, cứ tự nhủ là ko được khóc trước mặt anh nhưng tại sao nó lại ko nghe lời như thế? Cô đã ép nó chảy ngược vào tim nhưng lý trí bây giờ ko còn là của cô nữa. Cứ để cho cô khóc rồi những giọt nước mắt này sẽ rửa trôi hình ảnh của anh trong mắt cô, trong tim cô.

Ko biết cô đã đi khỏi nơi đó như thế nào và bằng cách nào nhưng giờ bên cạnh cô ko có bóng anh nữa. Một mình cô độc trên con đường dài, chỉ cảm nhận nỗi đau đang xâm chiếm lấy bản thân. 4 năm yêu anh, luôn đứng chờ anh ở một góc nào đó. 4 năm qua đã có lúc cô chủ động bước đến gần anh nhưng cô cứ bước một bước anh lại lùi một bước. Cứ như thế khoảng cách của cô và anh mãi mãi xa nhau và điều đó càng làm cho tim cô thêm đau đớn.

Ngày hôm nay chính là ngày mà cô nên chấm dứt nỗi đau đó. Một lần này đau nữa thôi, từ nay anh và cô đi hai con đường trái ngược nhau. Có lẽ anh và cô mãi mãi ko bao giờ chạm nhau một lần nữa.

Sau khi chia tay với Thạch Thảo, Lê Thái ko hề cảm thấy vui, ngược lại anh lại có cảm giác trống trải, phải chăng bao năm qua anh đã quen có Thạch Thảo bên cạnh giờ cô ấy đi nên anh mới có cảm giác này. Như thể có ai bảo anh tham lam ko nhỉ? Anh lại tự cười chính bản thân mình. Nhiều lúc anh cứ mâu thuẫn như thế.

Anh ko hề hay biết, cô gái ấy đã nguyện một điều rằng: Nếu đời này ko lấy được anh thì sẽ nguyện đi bên cạnh anh đến suốt cuộc đời.

Sẽ có người cho rằng cô ấy ngốc nghếch khi cố yêu một người ko hề yêu mình. Nhưng có ai đã từng yêu rồi thì mới hiểu đó như thế mới chính là tình yêu.

Vậy là Lê Thái đã lên máy bay đi đến vùng đất mới, một trang mới của cuộc đời anh sẽ bắt đầu từ đây. Nhưng trang giấy mới này anh sẽ ghi tên ai? Thạch Thảo? Tuệ Minh? Hay một người con gái khác?

15. Chương 15

Thời gian và cuộc sống cứ thế trôi đi như con tàu chạy mãi trên đường ray. 6 năm đã trôi qua kể từ ngày nó bước chân đến đất nước xinh đẹp này. 6 năm qua nó chưa một lần đặt chân về Việt Nam. Nhiều khi nó nhớ nhà, nhớ ba mẹ, nhớ chị nó nhưng nó hiểu một khi nó đã trở về thì nó cũng ko còn có dũng khí để ra đi tiếp nữa.

Nó ích kỷ khi chỉ nghĩ đến bản thân mình nhưng nó cũng đã cố gắng rất nhiều, nó muốn học càng nhanh càng tốt để trở về ở mãi bên gia đình thân yêu của nó mà ko phải rời xa họ bất cứ một giây phút nào nữa.

Sự cố gắng của nó trong 6 năm qua đã được đền đáp xứng đáng, có trong tay tấm bằng thạc sỹ chuyên khoa thần kinh học, là cánh tay phải của giáo sư Phillip. Cánh cửa bệnh viện ở thành phố Paris luôn mở rộng chào đón nó. Nhưng đó ko phải là cái đích đến của nó trong tương lai. Nó muốn những gì nó học được ở nơi đây được cống hiến cho nơi nó đã sinh ra và lớn lên.

Thanh Tùng đã là một nhân viên chính thức của bệnh viện ấy, còn nó chỉ làm bác sỹ nội trú mà thôi. Ngoài ra nó và Thanh Tùng còn có thêm một cái phòng khám nhỏ của riêng hai người. Thời gian ở phòng khám trước nó đã học thêm được một chút về chuyên khoa răng hàm mặt của một vị bác sỹ già. Giờ nó cũng áp dụng triệt để vào cuộc sống. Thế là phòng khám đa khoa của nó và Thanh Tùng ra đời.

Cuộc sống của nó bây giờ khá đầy đủ, nó có thể lo được mọi thứ mà ko cần đến sự giúp đỡ của anh Quân hay của My nữa. Nó thật sự đã trưởng thành hơn rất nhiều.

My đã tốt nghiệp thạc sỹ kinh tế học, và hiện là giám đốc điều hành của tập đoàn Vũ Gia. Anh trai nó và My cũng đã đính hôn. Đúng như lời hứa, họ đợi khi nào nó hoàn thành ước mơ của mình rồi trở về nước họ mới kết hôn. Như thế có phải một lần nữa nó ích kỷ ko nhỉ?

Như bao lần khác, nó lại lang thang dọc bờ sông Seine, dòng sông mang một dự kiến lịch sử của người dân Paris. Cảnh sông buổi tối thật đẹp nhưng cái đẹp này hôm nay nó ko tâm trạng muốn thưởng thức. Bước những bước chân nặng nề nó nghĩ lại cuộc nói chuyện của nó và Tùng.

- Minh này, em có thời gian ko chúng ta nói chuyện một chút được ko?

- Có chuyện gì anh cứ nói đi, em với anh là ai mà phải giữ ý như thế chứ?

Sau câu nói của nó Thanh Tùng bật mắt nó lại đưa nó đến một nơi, nó ko cảm thấy lo sợ vì nó hiểu Thanh Tùng ko bao giờ làm hại nó cả. Ngược lại nó cảm thấy hồi hộp vì hôm nay nó thấy Thanh Tùng rất khác.

Hắn đưa nó đến nhà thờ Đức Bà. Nó ngạc nhiên nhìn hắn như hiểu sắp tới hắn sẽ làm gì. Và có ai nói cho nó biết nó nên làm gì vào thời điểm này ko?

Nó đưa mắt về phía hắn chờ đợi một câu nào đó từ hắn nhưng giờ hắn chỉ im lặng và nhìn nó. Hắn như đang chờ đợi ở nơi nó một điều gì đó.

- Thanh Tùng, em hiểu anh muốn nói với em điều gì. - Ko thể im lặng lâu hơn nó lên tiếng phá vỡ ko gian im lặng này.

- Vậy em có thể nói cho anh biết trong lòng anh hiện đang suy nghĩ điều gì ko?

- Em có một yêu cầu với anh, dù nó là quá đáng nhưng nó sẽ ko làm tổn hại đến mối quan hệ của chúng ta hiện nay.

- Em biết mà, dù em có đưa ra yêu cầu vô lý như thế nào thì anh vẫn luôn đáp ứng cho em.

- Vậy thì được rồi. - Nó ngừng lại nhìn hấn hồi lâu rồi mới quyết định nói - Anh có thể đừng nói ra tình cảm của mình được ko? Những gì anh dành cho em thời gian qua em đều hiểu, nhưng cứ để em coi như ko biết gì thì em sẽ sống thoải mái hơn là khi biết mà ko thể đáp lại tình cảm này.

Câu nói của nó vô hình như những nhát dao đâm vào tim hấn. Nó hiểu tình cảm của hấn nhưng lại bảo hấn đừng nói ra ư. Nó có thấy như thế là bất công với hấn ko? Có thấy nó đã quá ích kỷ ko? Nó có nghĩ đến cảm giác của hấn bây giờ ko. 6 năm qua hấn đã vì nó mà làm bao nhiêu việc vậy mà ngày hôm nay nó lại chính tay đâm cho hấn một nhát dao chí mạng như thế?

Liệu rằng sau ngày hôm nay hấn và nó còn có thể bình thường như hai người bạn, như anh em nữa hay ko? Hấn ko trả lời được vì thật sự hấn ko được cao thượng như thế.

Ko biết hấn đã đi ra khỏi nơi đó như thế nào, bước thấp bước cao hấn lang thang trên đường. Ông trời ơi, nếu có thể thấu hiểu lòng hấn thì hãy ột cơn mưa đem hình ảnh nó trong lòng hấn rửa trôi đi. Ko là người yêu cũng được, hãy cứ để cho hấn đi bên cạnh nó mãi mãi.

Hấn đi rồi chỉ còn lại mình nó nơi đây. Nó đã từng ước được đến đây với người mình yêu nhưng hôm nay hấn lại đưa nó đến đây và muốn tỏ tình với nó. Nó cũng hiểu nó đã làm tổn thương đến hấn. Những năm qua nó luôn thầm cảm ơn khi có hấn ở bên nhưng trở trêu thay người ấy trái tim nó lại ko chọn.

Nó lại vì mình mà làm tổn thương đến những người yêu thương nó rồi. Ông trời ưu ái nó quá rồi, tại sao lại đưa đến bên nó toàn thiên sứ thế này. Nó có nên nhận được nhiều sự ưu ái như thế ko?

Cơn mưa đêm đó thật dài, dưới cơn mưa ấy mọi người còn được chứng kiến bóng của một người con trai đang đổ dài phía trước. Hấn ko có cái thú tìm đến rượu để giả sầu vì thế nên giờ hấn chỉ có tự mình gặm nhấm nỗi đau này mà thôi.

Ánh mắt hấn giờ ko còn sáng như sao đêm nữa, thay vào đó là thứ bóng đêm đáng sợ. Nhưng ánh mắt ấy vẫn âm áp nhìn về một nơi, vẫn dành lo lắng ột người. 11h đêm phòng nó vẫn tối đen, nó đi đâu mà giờ vẫn chưa về.

Đau đớn là thế nhưng ko hiểu vì sao hấn ko thể gạt bỏ hình bóng nó ra khỏi tâm trí. Người ta thường nói khi người con trai rơi lệ là lúc đó nỗi đau đã lên đến đỉnh điểm. Có ai biết được hấn đang khóc hay chỉ nhìn thấy những hạt mưa vương trên mặt.

Tối hôm đó nó về nhà thật khuya, nó ko biết rằng có một người đứng đợi nó dưới mưa gần 2h đồng hồ.

Sau buổi tối hôm đó, hấn ốm một trận. Nó lại ngây thơ mà hiểu rằng hấn đang tránh mặt nó nên nó cũng ko đến tìm hấn.

Cứ như thế khoảng cách giữa hấn và nó đang dần một xa nhau.

Một tuần sau hấn lại xuất hiện trước mặt nó, khuôn mặt hấn dù có đang cố gắng mỉm cười thì nó vẫn nhận ra nụ cười ấy chứa một nỗi đau vô cùng lớn.

Nhìn hấn gầy đi nhiều, mặt xanh xao, ko kìm lại được nó đưa tay chạm nhẹ vào khuôn mặt ấy. Lòng dâng lên một nỗi sốt xa khó nói thành lời.

- Em xin lỗi đã làm tổn thương anh, nhưng anh có cần phải tự hành hạ bản thân mình như thế ko?

- Anh ko sao chỉ hơi mệt tí thôi. - Lấy giọng tự nhiên nhất hấn trả lời lại nó.

- Anh ốm sao? Tại sao ko nói với em?

Hắn nhìn nó cười. Bảo hắn nói với nó ư? Hắn có thể ko?

- Vậy em nghĩ tại sao anh lại nghỉ học và nghỉ làm suốt một tuần qua. Ko phải em nghĩ là anh đang tránh mặt em đấy chứ? - Hắn trêu nó.

- Em . . . em . . .

- Em làm sao? Tự nhiên lại cà lộp như vậy chắc bị anh nói trúng tim đen rồi chứ gì?

- Ko nói với anh nữa, anh ốm thì về nhà nghỉ đi tối em mang bài qua cho anh xem.

Nó nói rồi nhanh chóng rời chỗ hắn. Nó ko muốn hắn hiểu nhầm nó với hai cái má hồng hồng đáng yêu.

Nhìn theo bóng nó mà người con trai ấy lòng đau như có ai đang cắt từng nhát dao lên cơ thể hắn. Nếu suốt đời này ko thể đi cùng em thì hãy cho anh đứng sau em, nâng em dậy mỗi khi em vấp ngã, cho em mượn bờ vai một khi em thấy mệt mỏi, là cây cao tỏa bóng mát trên con đường đầy nắng gió, là dòng nước mát cho em giữa xa mạc cháy khô.

Hắn nguyện cả đời này chỉ lặng lẽ bên nó như vậy thôi.

6 năm để khẳng định tên tuổi của mình ở Mỹ, Lê Thái thật sự đã trở thành một chàng trai mà cô gái nào gặp qua cũng muốn sở hữu.

Bước những bước dài mạnh mẽ, đôi chân ấy đưa anh ra phi trường đến với người con gái anh yêu suốt 6 năm qua. Anh ko hy vọng cô nhóc ấy còn nhớ đến anh, nhưng anh tin cô gái ấy sinh ra là để dành cho anh.

Anh cũng biết Thanh Tùng vừa bị cô nhóc ấy từ chối. Ngay cả Thanh Tùng cũng ko thể chinh phục được thì chắc chắn anh cũng gặp nhiều khó khăn đây.

Nở một nụ cười tỏa nắng, lòng anh lâng lâng vui mừng. Chỉ còn vài giờ nữa anh sẽ gặp lại người con gái đã chiếm trọn trái tim anh ngay từ ánh nhìn đầu tiên.

16. Chương 16

Thời gian trôi qua, cảnh vật thay đổi, con người thay đổi, tình cảm thay đổi nhưng có một giấc mơ vẫn ko thay đổi. Giấc mơ đó vẫn thường xuất hiện vào mỗi đêm kể từ cái đêm cuối cùng ở Việt Nam đó.

Nhiều khi Tuệ Minh muốn đuổi theo người con trai trong giấc mơ của nó, nhưng cứ khi nó đến gần thì người ấy lại như tan vào ánh sáng ko để lại bất cứ một dấu vết nào. Giấc mơ ấy quen thuộc đến độ đêm nào nó ko mơ thấy thì ngày hôm sau nó thấy lại. Nhiều lần nó kể cho My nghe thì chỉ nhận được một câu trả lời rằng: Cậu suy nghĩ nhiều quá nên mới thế thôi.

Bước ra khỏi phi trường, Thanh Tùng đã đứng ở đó đợi anh từ khi nào. Vẫy tay chào bạn, anh đi nhanh về phía đó. Vậy là từ nay anh và nó sẽ sống chung dưới một bầu trời rồi.

- Cậu chờ tớ có lâu ko? - Lê Thái hỏi Thanh Tùng.

- Lâu đến độ tớ vừa kịp hỏi tên của một người cũng đứng chờ người thân của mình. - Thanh Tùng trêu lại anh.

- Chúng ta về nhà hay đi ăn mừng cho cuộc hội ngộ đầy bất ngờ này? - Tùng hỏi khi thấy Lê Thái im lặng.

- Cậu cho tớ về nhà đi, tớ hơi mệt nên cần nghỉ ngơi.

- Ừ, vậy tớ đưa cậu về nhà nhé.

Nói xong Thanh Tùng lái xe đưa Lê Thái về khu nhà mình đang ở. Trên đường hai người ko hề nói thêm bất cứ một lời nào nữa. Tùng thì đang thắc mắc ko biết tại sao Lê Thái lại đến nơi này mà ko phải là về Việt Nam. Còn Thái thì đang suy nghĩ xem nên gặp nó như thế nào để gây ấn tượng với nó nhất.

- Cậu lên nhà trước đi, giờ tớ phải đi làm. Tối về tớ sẽ đưa cậu đi thăm Paris nhé. - Thanh Tùng dừng xe trước nhà nói với anh.

- Ủ, mình lên đây. Chúc cậu làm việc vui vẻ nhé.

Những năm tháng Lê Thái ra đi, Thạch Thảo vẫn ôm trọn mối tình này trong tim hi vọng một ngày nào đó anh sẽ quay về bên mình. Giờ cô đã là giảng viên của một trường đại học trong nước. Số phận an bài cho cô yêu một người đàn ông nhưng người đó lại ko hề yêu cô. Trên đời này liệu có bao nhiêu người si tình như cô đây? 6 năm qua cô đã từ chối biết bao nhiêu chàng trai đến với mình.

Cô ko mạnh mẽ được như Thu Hương. Người con gái ấy đã quên Thanh Tùng và an phận với một anh chàng sĩ quan quân đội nào đó. Nếu tình yêu thật sự dễ dàng thay đổi như thế thì có lẽ cô đã ko phải đau như thế này.

- Em hẹn chị ra đây có chuyện gì ko? - Thạch Thảo lên tiếng trước.

Thu Hương nhìn người con gái trước mặt mình rồi lên tiếng:

- Anh em đã khá thành công ở Mỹ rồi, bây giờ anh ấy đang ở Pháp chơi với anh Tùng. Nếu chị vẫn còn yêu anh ấy như thế thì hãy đi và mang anh ấy về đây.

Dù ko có cảm tình với Thạch Thảo nhưng Thu Hương vẫn tôn trọng người con gái này. Cô gái này hiền lành đến nhu nhược, người mình yêu mà ko biết giữ lấy mà lại để cho anh cô ra đi. Thật ko biết nên khen cô ấy là cao thượng hay là mắng cô ấy nữa.

- Chị có thể giữ anh ấy lại bên mình sao? Em là em gái anh ấy, chắc em cũng hiểu được tính cách anh ấy mà.

- Em hiểu nhưng anh em là người luôn sống vì những người thân yêu và điều quan trọng là anh ấy chưa bao giờ làm trái ý của mẹ em.

- Như vậy thì được gì? Cái chị cần là tình yêu của anh ấy chứ ko phải là con người của anh ấy. - Thạch Thảo nén tiếng thở dài nói.

Cô hiểu Thu Hương cũng chỉ muốn tốt cho cô mà thôi. Nhưng tình cảm là thứ vốn ko thể gượng ép được. Nếu cứ cố gắng ép buộc liệu cô và anh có đi theo vết xe đổ của anh Hải hay ko?

Cuộc hôn nhân ấy đổ vỡ có lẽ cũng do một phần những người trong ngôi nhà ấy. Sống với một bà mẹ chồng khó tính, luôn xét nét từ bước đi đến câu nói thử hỏi ai có thể chịu đựng được. Hơn nữa, có bà mẹ chồng nào trước mặt con dâu luôn nói về những người bạn gái trước đây của con trai rồi lại có lối ví von so sánh này nọ. Chị Hiếu Anh có thể vượt qua được 12 năm trong ngôi nhà đó thật sự cô cũng khâm phục chị ấy rất nhiều.

- Em đã tạo điều kiện cho chị gần anh ấy mà chị ko biết nắm bắt thì đó là lỗi của chị nhé. - Thu Hương nhìn người con gái trước mặt tức giận.

- Chị cảm ơn ý tốt của em nhưng chị ko thể làm như em được. Chị sẽ luôn ở sau anh ấy, khi nào anh ấy cần đến chị nhất định chị sẽ có mặt.

Cuộc nói chuyện kết thúc mà Thu Hương thấy ảm ức vô cùng, cô là có ý tốt muốn chị ta và anh trai mình thành đôi, thế mà lại thành ra cô bị trách móc.

Từ sau khi biết Thu Hương lấy chồng, Thanh Tùng cũng cảm thấy nhẹ nhàng hơn. Thỉnh thoảng Hương cũng gọi điện hỏi thăm Tùng nên tình cảm của hai người như những người thân trong gia đình. Cô còn cảm ơn anh vì lúc đó anh đã nhất quyết ko cưới cô để bây giờ cô có một người chồng thật tuyệt vời. Cô cũng thất vọng với hần, thật ra thì thời gian đó cô ko yêu hần nhiều như thế nhưng vì cái bản tính ăn thua của cô nên cô mới quyết tâm có bằng được hần như thế. Cô còn gửi lời xin lỗi Tuệ Minh vì những việc ngốc nghếch mà cô đã làm với nó.

Lê Thái đã ở Pháp được một tuần, Thanh Tùng thỉnh thoảng cũng dẫn anh đi chơi đâu đó nhưng dường như dạo này hần rất bận nên anh cũng ko làm phiền hần làm gì.

Đang dạo quanh Paris, anh dừng chân trước cổng nhà thờ Đức Bà. Có nên cầu nguyện một chút ko nhỉ? Anh nghĩ thầm vì hôm nay anh quyết định đi gặp nó. Suy nghĩ hồi lâu anh cũng bước chân vào trong. Dù đã được biết đến kiến trúc của nhà thờ này nhưng anh ko khỏi choáng ngợp trước không gian của nó. Theo học chuyên ngành kiến trúc đã lâu, biết đến rất nhiều công trình nổi tiếng nhưng đây là lần đầu tiên anh được nhìn thấy tổng quan kiến trúc cổ gothic lớn như thế.

Dừng lại. Anh phải dừng lại trước khi lại đi sâu tìm hiểu, hôm nay mục đích của anh là gì anh phải thực hiện trước đã. Sau khi cầu nguyện xong anh bước thẳng đến bệnh viện mà có nó và Tùng đang làm việc.

Vừa bước vào anh đã nhận ra nó. Tuy là nó có thay đổi chút ít nhưng anh vẫn nhận ra khuôn mặt ấy - khuôn mặt đã ăn sâu vào trí nhớ của anh từ ngay lần đầu gặp ở sân bay từ 6 năm trước. Anh bước đến gần nó hỏi:

- Xin lỗi cho tôi hỏi cô có biết bác sỹ Thanh Tùng làm ở khoa tâm lý học ở phòng nào ko?

Nó ngược mắt lên nhìn, khuôn mặt này nó thấy rất quen nhưng nhất thờ ko thể nhớ ra là mình đã gặp ở đâu.

- Anh tìm anh Tùng có việc gì sao? - Nó tò mò hỏi vì nếu là bệnh nhân thì nên hỏi đến quầy lễ tân để đăng ký khám bệnh chứ.

- Tôi là bạn của cậu ấy, mới đến đây được vài ngày muốn tìm cậu ấy nói chuyện thôi.

Anh ko biết phải lấy lý do nào nữa. Ko biết Thanh Tùng sau khi nghe được lý do này có cười vỡ bụng ko vì anh cũng thấy nó thật buồn cười. Ngày nào mà anh chẳng gặp hần vậy mà giờ lại còn tìm hần nói chuyện.

- Anh là Hoàng Lê Thái? - Nó liếc nhìn anh nhận định

Anh cũng ngạc nhiên khi thấy nó biết tên của mình:

- Cô biết tên tôi?

Đúng như nó đoán và cũng đúng như những gì Thanh Tùng hay kể với nó. Anh chàng Lê Thái này thật sự rất đẹp. Ko phải cái đẹp ương bướng như những công tử, thiếu gia choai choai khác, ko có một vẻ lạnh lùng như những tổng tài thành đạt. Anh mang một vẻ đẹp rất hài hòa như một thiên sứ. Nếu bây giờ lưng anh mọc ra đôi cánh trắng thì đích thị nó coi anh là thiên sứ thật rồi.

- Anh Tùng kể rất nhiều về anh. Ngoài anh ra anh ấy chưa bao giờ nhắc đến một người bạn nào khác nên cũng dễ đoán thôi - Nó nhún vai biểu hiện như tôi đã biết ngay từ đầu rồi.

Anh nhìn nó cười:

- Vậy bây giờ em có thể chỉ cho tôi đến phòng của Thanh Tùng được ko?

Nó cũng cười để lộ cái má lúm đồng tiền đáng yêu sau đó nó lại nhiệt tình đưa anh đến tận nơi Thanh Tùng đang làm việc. Thật ra thì nó cũng ko thân thiện đến mức này với người mà nó ko quen, chỉ là có một số tài liệu cần đưa cho Thanh Tùng gấp nên nó mới làm người tốt như thế.

Thanh Tùng nhìn thấy Lê Thái đến thì khá ngạc nhiên ko hiểu bạn mình có chuyện gì mà tìm đến tận đây. Nhưng khi nhìn ánh mắt Lê Thái hướng vào Tuệ Minh thì hần hiểu ý đồ của thằng bạn hần là gì.

- Cậu thăm quan Paris đến đâu rồi? - Thanh Tùng nhìn Lê Thái hỏi.

- À, cũng đi được vài nơi ở Paris, nhưng vẫn muốn cậu làm hướng dẫn viên miễn phí cho tớ. Dù sao thì cậu cũng ở đây lâu hơn tớ mà. - Giọng anh trêu đùa nhìn Thanh Tùng đáp.

- Được rồi, vào đây để tớ giới thiệu nào. - Hần nhìn nó rồi nói với Lê Thái - Giới thiệu với cậu đây là Tuệ Minh người mà tớ vẫn hay nhắc với cậu đấy. Còn giới thiệu với em đây là Lê Thái. Chắc em vẫn còn nhớ tới người mà anh vẫn hay nói là khắc tinh của anh chứ? - Vừa giới thiệu hần vừa giở giọng trêu đùa với mọi người.

17. Chương 17

Lê Thái đưa tay ra làm quen với nó:

- Anh là Lê Thái rất vui được làm quen với em.

Nó cũng lịch sự đáp lại:

- Em là Tuệ Minh, rất vui được quen biết anh.

Nói rồi nó quay qua Thanh Tùng đang đứng đó:

- Đây là bệnh án của bệnh nhân mà bọn em sắp chuyển qua bên anh. Anh đọc kỹ nhé, bệnh nhân này khá phức tạp đấy. Giờ em phải đi đây. Hẹn gặp lại hai anh sau nhé.

- Ủ, anh sẽ đọc kỹ. Hẹn gặp lại em sau - Thanh Tùng nhận bệnh án từ tay nó nói.

- Chào em. - Lê Thái cũng chào lại nó.

Khi nó vừa đi khỏi Thanh Tùng nhìn anh với vẻ dò xét:

- Ko phải cậu định chấm Tuệ Minh ục tiêu sắp tới của mình đấy chứ?

- Ko có - Lê Thái vội vã trả lời.

- Xem cậu kia, hành động và lời nói của cậu đã nói lên tất cả rồi. - Thanh Tùng cười trêu anh.

- Xem ra tớ ko thể dấu cậu được điều gì rồi. Nhưng cậu cũng có cần bóc mẽ tớ sạch sẽ như thế ko? Dù sao thì tớ với cậu cũng là bạn mà.

- Nếu ko muốn tớ bóc sạch sẽ như thế thì từ sau đừng nói dối. Cậu ko biết từ làm nghề gì sao?

- Thôi được, coi như tớ sai là được chứ gì. Cậu có cách nào giúp tớ chinh phục cô ấy ko?

- Ko có. Cô nhóc ấy đã hứa là chưa bảo vệ được tiến sĩ thì sẽ ko yêu đâu. Nếu cậu muốn thì phải tự lực cánh sinh thôi. Nhưng tớ nói trước nhé, cô nhóc ấy tớ coi là em gái, cậu mà làm cô nhóc ấy tổn thương thì đừng trách tớ đấy.

Thanh Tùng thật sự rất đau khi chính mình phải nói rằng nó là em gái hần. Nhưng thà rằng là như thế còn hơn là nó coi hần như vô hình.

Nhận ra mình có chút hơi quá. Lê Thái đưa tay vỗ vỗ vai bạn, anh biết đối với hần việc đem người mình yêu cho người khác thì thật sự có khác gì dùng muối sát vào vết thương của chính mình.

- Cậu có thể yên tâm, tớ nhất định sẽ yêu cô nhóc ấy thay cả phần của cậu nữa. Bây giờ tớ đã đủ mạnh để bảo vệ người con gái tớ yêu rồi.

- Ủ, nếu là cậu tớ nhất định yên tâm.

Hai tâm trạng, hai suy nghĩ nhưng đều hướng về một người con gái chiếm trọn tâm trí cũng như trái tim họ. Họ luôn mong muốn mang đến cho người con gái ấy những điều tốt đẹp nhất.

Liệu rằng trên đời này có mấy ai được như Thanh Tùng, anh âm thầm yêu, âm thầm ở bên bảo vệ che chở cho người con gái anh yêu. Dù ko có được tình yêu của nó hần cũng ko bao giờ hận nó mà ngược lại càng yêu nó nhiều hơn. Tình yêu với hần là hi sinh, là cho đi . . . chứ ko phải là chiếm hữu.

18. Chương 18: Tiếp Cận - Ai Chinh Phục Ai?

Cuộc sống vẫn trôi qua như thế. Sáng nay trong điện thoại của nó xuất hiện một tin nhắn ngọt ngào mà lại hiển thị dãy số lạ : ” Đêm đã kết thúc để ngày mới bắt đầu. Chúc nụ cười của em như những vệt nắng của bình minh và để âu lo lại với màn đêm. Anh nhớ em cô nhóc ạ”. Nó lại ko hay nhận được những tin nhắn như thế này. Bắt đầu từ một tuần trước, sáng nào nó cũng nhận được một tin nhắn ngọt ngào như

thế. Lúc đầu nó nghĩ là một người nào đó nhầm máy nhưng sự việc cứ như vậy diễn ra. Có lần nó nhả lại nhưng người đó lại ko hề trả lời. Thắc mắc của nó về người lạ mặt này ngày càng lớn.

Đang chuẩn bị đến thư viện tìm kiếm ít tài liệu cho bài luận sắp tới nó nhận được điện thoại của chị Thiên Trang. Lâu quá rồi nó ko có thời gian để nói chuyện với chị gái nó:

- Chị à. Chị có khỏe ko? Công việc của chị thế nào?

Chị nó phì cười vì vừa nhắc máy nó đã tuôn ra một tràng dài những câu hỏi:

- Em nói từ từ thôi, từng câu một chị sẽ trả lời em. Chị vẫn khỏe, công việc rất tốt. Còn em gái chị thì sao nhỉ?

- Em à, mọi việc vẫn tốt chị à. Ba mẹ có khỏe ko chị?

- Ủ, ba mẹ vẫn khỏe, chỉ là mong nhớ em thôi. Em ko thể về thăm nhà một lần được sao? Mọi người rất lo cho em.

Nó biết chứ, những người thân yêu ấy luôn dành cho nó một vị trí đặc biệt và nó cũng thế. Mọi người trong gia đình luôn giữ một vị trí mà ko ai có thể thay thế được. Nó đã về rồi thì sao có thể đi được nữa.

Như hiểu được tâm trạng của nó Thiên Trang lắng sang chuyện khác:

- Em gái chị còn bao lâu nữa sẽ bảo vệ luận án tiến sĩ vậy? Em có định về nước làm việc ko?

Câu hỏi của chị nó lôi nó ra khỏi những suy nghĩ miên man:

- Em còn hơn một năm nữa sẽ bảo vệ. Lúc đó chị và ba mẹ sẽ sang với em nhé. Còn chuyện làm ở đâu thì chị đã biết rồi mà sao còn hỏi em nữa.

- Sao em ko làm việc tại đó luôn. Chị được biết những bệnh viện nổi tiếng bên đó luôn dành cho em một vị trí tốt nhất mà?

- Chị à, em ko muốn xa ba mẹ và chị nữa. Bảo vệ xong tấm bằng này em sẽ về và ở bên mọi người.

- Ủ, em cũng đã lớn rồi mọi quyết định đều là do em.

- Lâu rồi chị em mình mới nói chuyện đừng nhắc đến những vấn đề này nữa được ko chị - Nó đột ngột chuyển hướng câu chuyện.

- Chị có một bất ngờ dành cho em đây. Em có đoán được điều gì ko? - Thiên Trang nói với giọng bí mật.

- Bí mật này có liên quan đến chị? - Nó nghi ngờ hỏi lại.

- Tất nhiên, nhưng sẽ khó để em đoán đấy. - Chị nó càng bí mật hơn.

- Chị lại giành được giải thưởng gì nữa à? Hay được thăng chức rồi? - Nó bắt đầu đoán.

- Hứ, em nghĩ ngoài mấy chuyện đó ra chị của em ko làm được gì nữa sao? Ko đúng, đoán lại - Chị nó hờn dỗi kiểu trẻ con.

- Chị . . . ko phải là chị có bạn trai đấy chứ? - Nó vô cùng ngạc nhiên vì điều này.

-Ồ, ừm thì . . .

Thấy chị nó ấp úng như vậy thì nó cười toe, lòng nhủ thầm mình đã đoán đúng:

- Vậy là em đã đoán đúng. Chị có thể kể cho em về “anh rể” được ko?

- Gì . . . gì mà anh rể chứ. Chị đã đồng ý kết hôn đâu.

Thấy lần đầu tiên chị nó ấp úng như thế thì nó đoán chắc người mà chị nó quen hẵn là rất đặc biệt. Ko đặc biệt sao lại có thể làm siêu lòng một bà chị lạnh băng của nó chứ. Mà chị nó là ai nào? Một người tài giỏi như thế tất nhiên người chị ấy chọn phải đặc biệt rồi.

Mãi sau này nó mới biết anh rể nó là một lập trình viên, một lần tình cờ đi gặp đối tác hai người đụng trúng nhau và rồi bắt đầu là bạn.

- Vâng, em biết rồi. Lần sau nhất định phải cho em biết anh rể là người như thế nào đấy. Giờ em phải lên thư viện đây. Chị ở nhà chăm sóc ba mẹ giúp em nhé. - Giọng nó ngày càng nhỏ.

- Ủ, em cũng giữ gìn sức khỏe nhé.

- Chúc chị ngủ ngon.

- Chúc em ngày mới tốt lành.

Tắt điện thoại nó cầm túi sách và mấy quyển tài liệu đi lên thư viện. Nó lại nhớ nhà rồi, chỉ có cách vùi đầu vào sách vở và công việc thì nó mới tạm quên đi nỗi nhớ ấy. Cũng may là bên nó luôn có Thanh Tùng, My và anh Quân nếu ko chắc nó ko thể trụ vững đến ngày hôm nay.

Nó cứ như thế bước đi mà ko biết đằng sau có một ánh mắt luôn dõi theo từng bước đi và cử chỉ của nó. Người đó cũng theo chân nó đến thư viện thành phố.

Nó chọn ình một chiếc bàn gần cửa sổ. Sau đó nó đi đến giá sách chọn những cuốn sách của những giáo sư nổi tiếng về ngành nó đang theo học. Trên giá sách cao kia có một cuốn sách mà nó muốn lấy nhưng lại ko thể với tới. Rồi bên cạnh bỗng nhiên có một chàng trai đưa tay lấy giúp nó cuốn sách đó. Quay người lại cảm ơn thì nó bắt gặp khuôn mặt quen thuộc của người con trai đó.

- Ko ngờ lại có thể gặp anh ở đây. - Nó lên tiếng trước.

- Thật trùng hợp. Tôi đến để tìm một số cuốn sách về kiến trúc - Anh đáp lại

-Ồ, giá sách đó ở đằng kia, anh có thể lại đó tìm. Cảm ơn vì sự giúp đỡ này. - Nó nói rồi cầm những quyển sách quay đi.

Nhìn theo bước chân vội vã quay đi của nó, anh chỉ biết mỉm cười và thầm nghĩ “em có cần phải tỏ ra xa cách tôi như vậy ko? Có lẽ đoạn đường chinh phục em tôi sẽ gặp rất nhiều khó khăn đây”

Bước đến giá sách mà nó chỉ, anh nhanh chóng tìm ình vài cuốn sách tìm hiểu về lối kiến trúc cổ gothic. Lối kiến trúc này luôn mang đến cho anh những tò mò nhất định.

Đặt những quyển sách xuống ghế đối diện nó rồi anh quay đi. Một lát sau trên bàn đã có thêm hai tách cafe đen ko đường. Qua một thời gian tìm hiểu, anh đã biết được đôi chút sở thích của nó. Một sở thích đặc biệt giống như anh.

Khá bất ngờ khi trước mặt là tách cafe đen. Nó đưa mắt nhìn người con trai phía đối diện. Nghi ngờ khi biết anh tìm hiểu sở thích của nó. Nó nghĩ anh đang có ý đồ gì đây. Nó có nên cẩn thận ko nhỉ? Nhưng dù sao anh cũng là bạn của Thanh Tùng chắc anh ko làm gì quá đáng với nó đâu. Nếu anh có làm điều gì quá đáng nó sẽ mách Thanh Tùng. Yên tâm với ý nghĩ đó nó cũng ko để ý đến anh nữa.

Tuệ Minh cứ chăm chú vào đồng tài liệu trước mặt mà ko để ý đến người đối diện cứ thỉnh thoảng lại nhìn nó chăm chú. Thật sự là chưa có người con gái nào lại thờ ơ với anh như thế. Ko hề phủ nhận là mình rất cuốn hút nhưng điều đó lại ko ảnh hưởng đến nó. Sau này anh mới nhận ra một điều là nó ko có phản ứng với trai đẹp.

Bước đầu tiên tiếp cận thất bại. Nhìn đồng hồ đã gần trưa, Lê Thái đưa tay lấy cuốn sách trên tay nó rồi nhìn nó với vẻ vô tội:

- Trưa rồi, anh mời em bữa hôm nay được ko?

Nó đang định lên tiếng từ chối vì trưa nay nó đã hẹn ăn trưa cùng anh Quân và My nhưng Lê Thái lại lên tiếng trước:

- Coi như là nể mặt Thanh Tùng đi. Anh muốn cảm ơn em vì đã ở cạnh thằng bạn anh thời gian qua. - Lại một lý do hết sức chuối mà anh vừa nghĩ ra.

Nó cảm thấy từ chối ko tiện nên đành đồng ý. Rút điện thoại nhắn cho My một tin báo ko đến được nó đi theo anh ra ngoài lấy xe.

Chiếc xe dừng lại ở một nhà hàng sang trọng trong lòng Paris. Nó choáng ngợp bởi sự sang trọng nơi đây. Ko phải nó chưa từng đến những nơi này nhưng cũng đã lâu rồi nó ko đến những nơi như thế. Nó đang phân vân ko biết có nên vào hay ko thì đã bị anh nắm tay dắt đi.

Một chiếc bàn dành cho hai người, một lọ hoa hồng đặt ở chính giữa, hai ly rượu vang. Nó ko nghĩ là Lê Thái lại cất công chuẩn bị cho bữa ăn này như thế. Bất ngờ ko chỉ dành lại ở đó. Lê Thái bảo nó ngồi chờ anh ở đây.

Nó ngồi chờ anh khoảng nửa tiếng. Anh bước ra và đằng sau là 4 người bồi bàn bước theo trên tay họ là những món ăn rất bắt mắt. Nó lại được dịp ngạc nhiên, những món ăn này mang hương vị đặc trưng của người Việt. Đã lâu rồi nó ko được ăn một bữa ăn toàn những món ăn Việt như thế.

Bất ngờ hơn nữa khi nó được nghe người bồi bàn cuối cùng nói rằng những món ăn này đều do chính tay Lê Thái làm. Nó nhìn anh với ánh mắt nghi ngờ. Người như anh mà cũng có thể nấu ăn sao? Nó thầm nghĩ nhưng cũng thử dùng thử những món trên bàn. Mặc dù ko phải là sơn hào hải vị nhưng thật sự rất ngon. Món canh cá chua này anh đã dùng những thứ gì để nấu thành? Anh đã tìm hiểu những sở thích của nó như thế nào? Sao anh lại biết lâu rồi nó ko được thưởng thức món phở cuốn nơi nó sinh ra? . . . Bao nhiêu câu hỏi cứ hiện ra trong đầu nó mà nó ko biết bắt đầu hỏi từ đâu.

Anh lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của nó:

- Em mau ăn đi, để nguội sẽ ko ngon đâu.

Lúc này nó mới lên tiếng hỏi:

- Sao anh biết em thích ăn những thứ này?

Anh cười nhìn nó đáp:

- Người Việt nào xa xứ chẳng muốn thưởng thức hương vị quen thuộc của quê hương mình. Em lại xa quê lâu như thế, ko cần nghĩ cũng biết mà.

Nó ko ngờ anh lại là người tâm lý như thế. Thầm ngưỡng mộ người con gái nào có thể yêu được anh và ở bên cạnh anh. Nó cũng thật sự ko ngờ cái người con gái mà nó đang nghĩ đến sau này lại chính là mình.

19. Chương 19

Cảm ơn anh nhé. - Nó nhìn anh vẻ biết ơn.

- Nếu muốn cảm ơn anh thì em mau ăn hết những thứ này đi. - Anh nhìn nó dịu dàng, giọng nói vang lên đầy tính yêu chiều.

Cứ như thế, nó đã có một bữa ăn thật tuyệt vời và đầy ý nghĩa. Nó ko biết làm cách nào anh lại có thể nấu ngon như thế. Nó cố gắng hỏi anh rất nhiều lần nhưng anh chỉ nhìn nó lắc đầu rồi phớt lờ cho nó một câu mà sau này nó ko bao giờ hỏi anh vấn đề này nữa: " Đừng hỏi nữa, anh có nói thì mãi mãi em cũng ko thể nấu được như anh đâu"

Nó đã từng quyết tâm học một lớp nấu ăn nhưng thật sự thời gian của nó ko cho phép. Mặc dù tài nấu ăn của nó đã được ba mẹ và anh, chị nó kiểm định qua và chấm cho nó đạt tiêu chuẩn khá nhưng so với tài nấu ăn của anh thì tiêu chuẩn đó chỉ ở hạng trung bình mà thôi. Có nghĩa là chỉ có thể tự lo cơm nước cho bản thân. Là con gái mà nấu ăn ko được bằng một thằng con trai thử hỏi nó có thấy tự ti ko cơ chứ?

Biết được tâm trạng của nó, anh thở dài nói với vẻ bất đắc dĩ:

- Cùng lắm là sau này anh là đầu bếp riêng của em là được chứ gì?

Câu nói vô tình của anh làm nó thấy bối rối, quay mặt đi che giấu sự ngượng ngùng. Nó ko hiểu anh có ý gì đây? Dù là thế nhưng nó vẫn cứ cố cãi bướng:

- Ai cần anh là đầu bếp riêng chứ, em tự nấu được ko cần anh phải lo đâu.

Nói rồi nó đứng dậy bước đi bỏ lại ai đó với nụ cười rạng rỡ. Bước thứ 2 tiếp cận hoàn toàn thành công.

20. Chương 20

Vừa bước vào nhà, My đã chặn nó ngay ở cửa nói là có chuyện hỏi nó. Nó nhanh chóng về phòng thay đồ rồi trở ra. Anh Quân cũng đang ngồi chờ nó, nó thắc mắc ko biết là có chuyện gì mà hai người ấy có vẻ nghiêm trọng như vậy.

Nó ngồi xuống và cất giọng hỏi:

- Có chuyện gì xảy ra mà hai người có vẻ nghiêm trọng vậy?
- Cậu nói cho tớ biết, cậu và Lê Thái là như thế nào? - My hỏi nó.

Nó phì cười vì vẻ mặt nghiêm trọng của My nhưng cũng nghiêm túc trả lời:

- Tớ và anh ấy chỉ là bạn bình thường thôi. Hơn nữa anh ấy cũng là bạn của Thanh Tùng mà làm gì mà cậu nghiêm trọng thế?
- Cậu hãy giữ khoảng cách với Lê Thái càng xa càng tốt. Mọi điều tớ làm đều là muốn tốt cho bạn mà thôi.
- Sao lại như thế? Ít nhất cậu cũng nên ình biết lý do là gì thế?

Nó ko hiểu tại sao My lại phản ứng như thế, cho dù có thật là nó quen Lê Thái đi chăng nữa thì nó cùng thấy anh ấy là người tốt, hiểu nó và rất tâm lý.

- My nói đúng đấy, em nên giữ khoảng cách với cậu ta. Mọi người là chỉ muốn tốt cho em thôi. - Mạnh Quân lên tiếng khuyên nó.
- Mọi người thật vô lý, em đã lớn rồi những ai nên kết bạn những ai ko em đều có thể phân biệt được. Hơn nữa Thanh Tùng cũng nói Lê Thái là người tốt.

Nó thật sự ko biết phải nói thế nào cho anh nó và My hiểu. Đây là lần đầu tiên nó cãi lời anh trai nó nhưng nó chỉ bảo vệ lẽ phải thôi. tại sao ai cũng coi nó là trẻ con ko ai hiểu cho nó hết.

- Em mệt rồi, em ko muốn nói đến vấn đề này nữa những gì anh và My nói em sẽ chú ý.

Nói xong nó đứng dậy đi về phòng, bỏ lại hai người nhìn nhau thở dài.

Đứng từ ban công nó nhìn xuống khu phố nhỏ nơi nó đang sống, bây giờ trời đã khuya nhưng nó lại bắt gặp một hình ảnh ko mấy quen thuộc ở khu phố này. Một người thanh niên đang đứng dựa vào cây cột đèn bên đường, ngược mắt nhìn lên cao, thỉnh thoảng lại nhả từng đợt khói thuốc. Dưới ánh đèn mờ mờ của cây đèn đường nó phát hiện ra người này còn khá trẻ. Dáng vẻ người này hình như cũng khá quen thuộc với nó nhưng ko nhớ là đã gặp ở đâu

Có lần nó đã từng nghe Thanh Tùng nói rằng những ai có nỗi buồn ngoài rượu ra còn có thể tìm đến thuốc lá. Người lạ này chắc chắn đang có nỗi buồn nào đó nên mới hút thuốc như thế. Nó nói ko phải là ko có căn cứ nhé vì những người nghiện thuốc thì sẽ ko bị sặc khói thuốc như thế. Nó đã quan sát anh chàng ấy khá lâu nên phát hiện ra điều này.

12h khuya, con phố trở nên thật yên tĩnh, người đó cũng đã bắt đầu cất bước rời khỏi chỗ đang đứng. Nó đoán anh chàng đó đi về nhà vì trời cũng đã khuya lắm rồi. Nó nhìn theo bóng dáng đó cho đến khi khuất hẳn cuối con phố mới trở vào nhà.

Đặt người lên giường đi ngủ bỗng nhiên điện thoại nó rung. Lại một tin nhắn của dãy số lạ ấy: “Hãy đem tất cả niềm vui của ngày hôm nay vào giấc ngủ thật ngon để mơ một giấc mơ hạnh phúc em nhé. Chúc em ngủ ngon thiên thần của anh. Hôn em”

Nó ko biết nó đã nhận được bao nhiêu tin nhắn như thế, nó lần mò điện thoại và đọc lại những dòng tin nhắn đó. Khi đã chìm vào giấc ngủ trên môi nó còn đọng lại một nụ cười.

Sáng đầu tuần như bao nhiêu ngày đầu tuần khác. Nó đang chuẩn bị để lên giảng đường. Điện thoại nó lại báo có tin nhắn mới. Như là một món ăn tinh thần ko thể thiếu vào mỗi buổi sáng. Nó vừa mỉm cười vừa mở tin nhắn của ngày hôm nay: ” Một ly cafe cho cả ngày tỉnh táo, một cái bắt tay cho cả tuần hăng say,

một nụ cười tươi để cuộc sống luôn tươi đẹp và một nụ hôn ọ người gần nhau hơn. Ngày nào cũng thế em nhé. Chúc buổi sáng tốt lành nhé con của anh”

Nó vẫn còn ngây ngất với những tin nhắn như thế thì máy nó lại báo có thêm một tin nhắn mới nữa của dãy số lạ đó. Nó bất ngờ vì mỗi ngày nó chỉ nhận được một tin nhắn như thế mà sao hôm nay lại có những hai tin. Tay run run mở tin nhắn thứ hai, nó có cảm giác bất an. Nhìn tin nhắn hiện ra trước mắt mà nó ko tin vào mắt mình nữa: “Em hãy mở cửa ra nhé, một món quà bất ngờ đang đợi em trước cửa. Chúc em vui vẻ, tình yêu của anh”

Nó thật sợ vì trò đùa của ai đó. Một cảm giác bất an trỗi dậy mạnh mẽ hơn, ở cái đất nước xa xôi này ngoài Thanh Tùng ra nó ko hề có bất cứ mối quan hệ thân thiết với chàng trai nào cả. Nhưng cái gì đến cũng sẽ phải đến nó bước đến cửa, tay đã đặt lên đó mà vẫn chưa dám mở ra. Nhắm mắt, tay hành động một cách dứt khoát, cánh cửa được mở ra. đập vào mắt nó là một bó hoa hồng gồm 20 bông và một chú gấu bông. Nhìn quanh quất ko có ai quanh đấy. Vậy rút cuộc ai là người mang đến cho nó những thứ này nhỉ?

Trên bó hoa còn đặt một chiếc thiệp. Vội vàng nó mở ra xem vì biết đâu trong đó có thông tin của người gửi. Ko phải như nó dự đoán trên thiệp chỉ vền vẹn dòng chữ: ” Chúc em buổi sáng tốt lành, tôi hi vọng 365 ngày trong một năm vào mỗi buổi sáng đều được chúc em câu chúc này, tôi muốn mỗi ngày tỉnh dậy đều nhìn thấy nụ cười của em, tôi muốn ngày ngày nhìn thấy em vui vẻ . . . Hãy cho tôi một cơ hội để đến gần bên em nhé thiên thần của lòng tôi. Chú gấu bông này tạm thời sẽ thay tôi bên em”

Nó thấy hoang mang lo sợ, nó có nên nói cho Mỹ và Thanh Tùng biết ko? Nó phải làm thế nào đây. Nó thật sự hoang mang.

Mang theo một mớ rắc rối nó đến trường. Vừa thấy bóng Thanh Tùng nó vội gọi hân:

- Anh Tùng, đợi em với.
- Có chuyện gì mà em chạy như ma đuổi thế Minh? - Thanh Tùng nhìn nó lo lắng hỏi.
- Em có chuyện muốn hỏi anh đây. - Nó vừa nói vừa lôi điện thoại ra
- Có việc gì em nói đi.
- Anh có biết số điện thoại 06125769xx là của ai ko?

Tại sao hân lại ko biết số điện thoại này cơ chứ, đây là số của thằng bạn thân hân từ khi nó chuyển đến Pháp mà.

Anh giả bộ ko biết lắc đầu:

- Anh ko biết số đó là của ai cả. Có chuyện gì hay sao?
- Em cũng ko biết chủ nhân của số điện thoại này là ai nhưng hình như có người nào đó đang trêu đùa em thì phải. Sáng nào em cũng nhận được một tin nhắn, sáng nay em lại còn nhận được thêm cả hoa nữa. Thật ko biết người này có ý gì nữa.

Hân muốn cười mà ko thể. Ko ngờ thằng bạn hân lại có thể nghĩ ra cái cách thức theo đuổi con gái cổ lỗ sĩ như thế chứ. Nhìn mặt nhóc con này thì anh đoán chắc cách của Lê Thái ko hề có tác dụng với nó.

Hân đâu hề biết nhìn bề ngoài thì nó ko hề biểu lộ bất cứ một điều gì nhưng trong lòng nó đang lằng lằng niềm vui sướng. Nó chưa biết cảm giác yêu như thế nào nhưng khi xem mấy bộ phim tình cảm thì nó lại bắt đầu mơ mộng mấy cái cảnh trong phim.

- Thôi kệ đi anh, ai đùa thì kệ họ đùa, em ko quan tâm là được. - Nói rồi nó kéo hân vào lớp.

Tối đó nó lại ngồi ban công, nó lại nhìn thấy anh chàng tối qua. Người lại đó vẫn đứng đấy ngược mắt lên trời và nhả từng đợt khói thuốc. Tò mò nó cũng ngược theo ánh mắt người đó nhìn xem người đó đang nhìn gì. Bầu trời hôm nay thật nhiều sao, có cái gì khác đâu mà người đó nhìn chăm chú như thế chứ. Tâm trạng người đó đang buồn thì ko thể nói người đó đang ngắm sao được. Mà có ai ngắm sao ở cái khung cảnh như thế này ko?

Cứ một tháng như thế trôi qua, buổi sáng nó vẫn nhận được những lời chúc và một bó hoa hồng 20 bông. Nó cũng đã từng tìm hiểu ý nghĩa của số hoa đó. Sự thật làm cho nó bất ngờ đến đứng tim, ý nghĩa đó là: “Anh yêu em bằng cả trái tim”

Chàng trai bí ẩn ấy vẫn cứ đứng đó vào buổi tối. Tối nay nó tò mò muốn biết người ấy là ai. Vậy là khi đi làm về nó bí mật đặt một hộp quà dưới chân người ấy hay dừng, bên trong có một mảnh giấy gấp tư ngay ngắn và một quả bóng bay. Đặt cẩn thận rồi nó bước nhanh về nhà. Đúng như nó dự đoán, người đó nhìn thấy ngay hộp quà nó đặt, tò mò người ấy nhắc lên xem nhận ra một quả bóng bay trong đó thì phì cười, rồi nhận ra dưới đáy hộp còn một thứ gì đó. Người ấy nhắc tờ giấy lên xem lại một lần nữa phì cười. Tờ giấy chỉ có vắn vện một câu: “Trên trời có thứ gì thú vị mà anh cứ ngắm mãi thế?”

Anh nhìn quanh quất nơi đó nhưng ko phát hiện ra người nào đã quan sát mình. Anh đoán đó là một cô gái khá trẻ vì gọi anh bằng anh, lại có nét chữ mềm mại nữa. Chắc cô gái đó đã quan sát anh nhiều ngày nên mới biết rõ anh như thế. Cẩn thận đặt chiếc hộp vào chỗ cũ sau khi đã trả lời câu hỏi của nó. Đúng giờ đấy anh lại bước đi. Chờ cho anh đi khuất nó mới trở xuống lấy chiếc hộp trong đó có câu trả lời của anh. Cẩn thận mở tờ giấy ra, nó ngỡ ngàng với dòng chữ mà anh để lại.

21. Chương 21

Nó vừa đi vào nhà vừa thắc mắc câu nói của người lạ đó: “Người lạ à, anh đang nhìn những ngôi sao đã chết”. Như thế nào được gọi là những ngôi sao đã chết nhỉ? Chẳng phải tối nào chúng cũng sáng lung linh sao? Có phải người này đang có vấn đề gì về tâm lý ko? Nó nghĩ thầm với đủ mọi lý do nhưng ko tìm được lý do nào chính đáng cả.

Lê Thái vẫn ko công khai theo đuổi nó, anh biết nó đã có chút tình cảm gì đó với anh. Những tin nhắn anh nhắn đi thỉnh thoảng lại có lời đáp. Tuy là chỉ là những lời xã giao thông thường nhưng anh nhận ra bên trong đó nó còn chứa một chút tình cảm của người gửi.

Thời gian cứ trôi qua, trong lòng nó đã nhen nhóm một chút tình cảm lạ, nó thấy nhớ người con trai ấy, người mà luôn dành cho nó những bất ngờ, luôn quan tâm nó theo cách riêng mà từ trước đến nay nó chưa từng nhận được. Nó phải làm sao nhỉ? Có nên nói cho người ấy biết ko? Nhưng theo như Thanh Tùng kể thì anh ấy đã có vị hôn thê ở Việt Nam. Nó có phải là người thứ 3 ko? Nó luôn ghét người thứ 3 nhưng chẳng lẽ cuộc đời lại đẩy đưa để nó trở thành người thứ 3 phá nát hạnh phúc của người khác sao?

Suy nghĩ thật lâu nó quyết định đi hỏi Thanh Tùng xem mình nên làm gì ở hoàn cảnh này. Vừa tan ca trực, nó gặp Thanh Tùng tại cổng viện.

Sau khi yên vị trong cái quán cafe ấm áp, nó lên tiếng hỏi Thanh Tùng:

- Anh Tùng này, cho em hỏi một việc được ko?

- Ừ, có chuyện gì mà em lạ thế? - Hắn hỏi lại nó.

- Thực sự là vấn đề này rất khó nói, anh đừng giận thì em mới dám nói nhé. - Mặt nó cúi xuống nhìn tách cafe trước mặt.

Mỉm cười vì cái hành động ko giống thường ngày của nó hắn nói tiếp:

- Hôm nay em lạ lắm nhé. Nào em gái, có chuyện gì thì nói cho anh nghe xem anh có giúp được gì ko?

Nó ngẩng đầu lên nhìn Thanh Tùng và bắt đầu nói:

- Anh à, hình như em có tình cảm đặc biệt với anh Thái. Em thấy nhớ anh ấy, muốn ở bên anh ấy. Nhưng anh nói anh ấy đã có vị hôn thê rồi, như thế thì em phải làm thế nào?

Mặt Thanh Tùng thoáng biến sắc. Làm sao mà nó có thể yêu thằng bạn hắn nhanh như thế được? Nó và Lê Thái mới gặp nhau hơn một tháng thôi mà. Liệu tình yêu này của nó có phải ngộ nhận ko? Hắn ở bên nó hơn 6 năm qua, chưa từng thấy hành động của nó khác lạ như ngày hôm nay. 6 năm qua, hắn luôn làm những việc khiến nó vui vậy mà một chút tình cảm nó cũng ko dành cho hắn, thằng bạn hắn vừa xuất hiện

nó liền nghiêng về phía đó. Hắn có nên giận nó ko nhỉ? Nhưng tình yêu thì làm gì có lỗi mà hắn giận cơ chứ. Hơn nữa hắn đã nguyện sẽ ở đằng sau nó suốt đời rồi sao?

- Em có chắc là mình có tình cảm với Lê Thái ko? - Thanh Tùng hỏi lại nó

- Em cũng ko biết nữa nhưng hình ảnh anh ấy em luôn hiện lên trong đầu em, khi gặp anh ấy thì em thấy vui, khi nhìn anh ấy buồn em có cảm giác nỗi buồn đó cũng ở trong lòng em vậy. Cũng ko biết từ khi nào ánh mắt em luôn dõi theo và hướng về anh ấy. Như thế có phải là thích ko anh? - Nó nói ra tâm sự của mình.

- Đó ko còn là thích nữa rồi cô bé ạ. Đó là tình yêu. - Thanh Tùng đáp lại với giọng buồn.

- Vậy em nên làm gì bây giờ. Em ko muốn làm người thứ 3.

- Vấn đề đó em ko phải lo vì giữa họ ko hề có tình yêu. Lê Thái đi tu nghiệp là để tìm lại hạnh phúc của bản thân. Nếu em thật sự có tình cảm với nó thì hãy theo đuổi nó đi.

- Có được ko anh? - Nó hỏi lại với vẻ nghi ngờ.

- Em là người mạnh mẽ mà, đừng bỏ lỡ bất cứ cơ hội nào nhé. - Thanh Tùng nhìn nó mỉm cười.

- Vậy anh có thể giúp em lấy tất cả thông tin về anh ấy ko? - Nó nhìn Thanh Tùng hỏi.

- Được, anh sẽ cung cấp tất cả những gì anh biết cho em.

Đúng rồi, hạnh phúc của hắn là giữ mãi nụ cười kia trên môi nó. Ko được ở bên nó có sao đâu, chỉ cần nó mãi cười như thế thì hắn có đau như thế nào, hắn vẫn chúc phúc cho nó. Tự nói với lòng mình rằng: " Thái à, cậu hạnh phúc hơn tớ, hãy giữ chặt báu vật này bên mình nhé"

Tối hôm đó nó lại đặt thêm một câu hỏi nữa cho người lạ mặt. Vẫn đặt trong chiếc hộp đó và lại chờ đợi.

11h, người lạ mặt lại xuất hiện, anh lại đến bên chiếc hộp đưa tay cầm lên. Mỉm cười vì người con gái đó có chút tiến bộ vì trong tờ giấy anh nhận được . . . 2 câu: "Tại sao lại là những ngôi sao đã chết hử anh? Nhìn anh có vẻ buồn"

Anh thấy trong lòng chợt có một niềm xúc động lớn. Từ lâu rồi anh vẫn luôn che giấu nỗi buồn của mình để sống với bộ mặt vui vẻ làm vừa lòng những người xung quanh. Anh đã thất bại, để lộ bộ mặt của mình với cô gái kia rồi sao?

Anh buồn ư? Ko buồn sao được khi anh trai mình sau 6 năm ly thân với vợ đã ra tòa chấm dứt quan hệ vợ chồng. Hai cháu anh bơ vợ mỗi đứa một nơi, đứa đi theo mẹ đứa thì theo ba. Cuộc sống như thế thì chúng nó có hạnh phúc hay ko? Quan hệ giữa anh và ba ngày càng căng thẳng. 7 năm rồi mà ba anh vẫn ko thể bỏ qua một lời nói bông bột ko kịp suy nghĩ chín chắn của một thằng con trai mới lớn. Thời hạn mẹ anh ra sắp chấm dứt, nếu anh ko dành lấy được tình cảm của Tuệ Minh thì người anh phải lấy cũng chính là Thạch Thảo. Những suy nghĩ cứ chồng chất như thế làm anh nhiều lúc muốn bay lên trên cao kia thoát khỏi những nỗi buồn phiền này.

Có ai trong những người thân của anh thấy được tâm sự này của anh ko? Anh sống vì họ nhưng họ lại càng áp đặt cho anh phải sống theo ý họ. Anh thật sự ko cam tâm nhưng anh có thể làm được gì chứ? Nỗi buồn của anh những người xung quanh ko ai biết, thế mà anh lại bị một cô gái lạ mặt ko hề quen biết phát hiện.

Lấy cây bút đang gài trên túi áo, anh lật ngược tờ giấy trả lời câu hỏi của người con gái kia: "Mỗi ngôi sao trên cao kia là một mảnh thiên thạch nhỏ trong vũ trụ, nó sẽ phải mất hàng ngàn năm để đi đến địa cầu. Những ngôi sao đó đến được địa cầu cũng là lúc ánh sáng của nó lung linh và huyền ảo nhất. Sau một chặng đường dài như thế, sau khi trải qua thời kì sáng nhất nó sẽ rơi xuống và chết đi. Anh buồn vì điều đó"

Nó nhận được câu trả lời thật lạ. Nó nghĩ rằng nếu người đó là nhà văn thì có lẽ rất hợp. Thiên văn học dưới lăng kính của anh ta trở nên thật thú vị và muốn tìm hiểu. Nó bắt đầu cảm thấy con người này thật lạ và nó muốn tìm hiểu thêm.

Câu chuyện của nó và người lạ mặt kia ko còn xoay quanh mặt trời trái đất hay những vì sao nữa. Đôi khi là những quyển sách họ từng đọc qua, hay là những câu nói hay của một nhà văn nào đó. Thậm trí là những vấn đề thời sự cũng được họ bàn luận tới. Nhưng tối nay nó đặt cho anh một câu hỏi mà anh rất khó để trả lời: “Anh này, em thấy anh rất giống với một người mà em thích. Em nên làm thế nào để theo đuổi người ấy nhỉ? À, trời càng ngày càng lạnh, anh nên chú ý mặc ấm hơn một chút nhé”

Biết trả lời người con gái đó như thế nào nhỉ? Anh cũng đang theo đuổi một người con gái nhưng hình như cô gái ấy càng ngày càng xa anh. Mỗi lần anh cứ nghĩ là mình gần chạm được vào cô ấy thì nháy mắt một cái anh lại thấy cô ấy đang ở rất xa anh. Chuyện mình còn ko lo nổi anh lấy tư cách gì để đưa ra câu trả lời cho người con gái kia. Suy nghĩ một hồi anh viết vào tờ giấy đó: “Anh ko biết nhưng anh khuyên em hãy làm theo những gì trái tim em mách bảo”

Mặc dù rất có cảm tình với cô nhóc này nhưng anh chưa bao giờ có ý định sẽ nấp vào một chỗ nào đó để biết mặt cô. Những điều bí ẩn luôn cho ta những bất ngờ thú vị. Đôi khi giây phút bóc quà lại hồi hộp hơn giây phút nhận được nó. Anh muốn giữ mãi điều bí mật ấy cho riêng mình.

Bước đầu tiên trong kế hoạch tìm kiếm tình yêu của Lê Thái là tiếp cận.

Nhấc điện thoại lên nó gọi Lê Thái đặt một cái lịch hẹn cho buổi chiều. Nó thấy anh vui vẻ nhận lời, như vậy kế hoạch đã thành công đến 50%.

Niềm vui này theo nói suốt một ngày dài, nó biết anh rất thích đi bộ ở những nơi yên tĩnh, rất thích ghé những quán ăn bình dân quanh đường phố. Trong suy nghĩ của nó lúc này anh chẳng khác gì những cô nàng hay la cà như nó cả. Nhưng ko sao, nó đã tìm được một điểm chung giữa anh và nó.

Chiều nay, anh đón nó ở cổng viện. Nó đưa anh đến dọc bờ sông Seine, bờ sông mà nó rất thích mỗi khi dạo bộ. Ko gian rộng lớn, ko có điều gì làm phiền đến anh và nó cả. Bất chợt nó dừng lại hỏi anh:

- Tại sao anh ko ở lại Mỹ làm việc hoặc quay về nước mà lại đến Pháp?

Anh nhìn nó âu yếm và nở một nụ cười:

- Anh có rất nhiều lý do để đến nơi này, nhưng chỉ có một lý do duy nhất để giữ chân lại nơi này mà thôi.

Nhìn nụ cười ấy nó cứ nghĩ mình đang lạc trong những ánh nắng mặt trời ấm áp giữa trời đông giá lạnh. Nụ cười ấy thật đẹp, nó có thể nguyện đánh đổi tất cả để giữ lại nụ cười ấy bên cạnh mình.

- Một lý do đặc biệt? Em có thể biết lý do đặc biệt ấy của anh là gì ko? - Bản tính tò mò của nó trỗi dậy, dù nó biết tò mò lúc này là ko tốt.

Anh lại nhìn nó cười:

- Người con gái anh yêu đang ở nơi này. Em nghĩ xem điều đó có đáng giữ chân anh ở lại ko?

Thì ra anh đã có người yêu rồi sao? Lại còn ở ngay đất nước này nữa. Nhưng ko đúng, từ ngày anh đặt chân đến đây nó có thấy anh ở cạnh ai ngoài Thanh Tùng đâu. Thắc mắc lại càng lớn nhưng nó ko tò mò nữa. Biết như thế là đủ rồi.

- Em thấy thật hạnh phúc cho người con gái nào được anh yêu. Em rất ngưỡng mộ điều đó. - Ánh mắt hướng ra xa, giọng nó nói trầm xuống.

Anh đã được Thanh Tùng báo trước cho biết kế hoạch của nó, biết là nó đã có tình cảm với anh nhưng anh vẫn muốn biết xem nó sẽ làm gì. Anh thử dài, chẳng lẽ mới nghe như thế thôi mà nó đã muốn đầu hàng sao? Xem ra vẫn là anh phải chủ động thôi.

Nắm tay nó, anh kéo nó đi ra đại lộ Champs - Élysées. Đêm buông xuống nơi đây nhìn thật lung linh. Bất giác nó thấy tay mình ấm áp lạ, nhìn xuống nó thấy tay nó nằm trọn trong bàn tay anh. Ngượng ngùng nó định rút tay về thì bàn tay ấy lại một lần nữa siết chặt tay nó.

Anh cứ nắm tay nó đi dọc đại lộ này như thế. Hai người đi bên nhau, hạnh phúc ập ập tràn về.

Nó từ chối việc anh đưa về vì nó ko muốn để My biết mối quan hệ này. Nó ko muốn anh nó lại thêm lo lắng về nó nữa. Trước khi chia tay anh còn đặt lên trán nó một nụ hôn. Nụ hôn này sẽ theo nó vào giấc mơ đêm nay.

Nó kể cho người lạ mặt ấy về buổi tiếp cận đầu tiên của nó. Khi đọc xong những dòng nó ghi trong giấy anh chợt giật mình tò mò. Trong lòng anh đang có một nghi vấn lớn. Phải chăng cô gái bí ẩn kia chính là người con gái anh đang thầm yêu. Nhưng anh vẫn chưa muốn khám phá bí ẩn này. Anh muốn xem cô bé ấy sẽ làm gì tiếp theo nữa. Anh trả lời người lạ mặt kia một ngắn gọn: “Điều bất ngờ vẫn còn ở phía trước, hãy nhanh chân khám phá nó em nhé”

22. Chương 22

- Nay Thái, qua đây kể cho tớ nghe xem hôm nay cô nhóc ấy làm gì để tiếp cận cậu?- Thanh Tùng vừa thấy Lê Thái bước vào nhà thì lên tiếng gọi.

Anh tủm tỉm cười, đi về phía Thanh Tùng.

- Xem ra cô nhóc ấy vẫn còn nhút nhát lắm. Tớ vừa nói là có người yêu ở đây thì cô ấy đã muốn rút lui rồi.

- Thế cậu định làm gì tiếp theo? - Thanh Tùng lại hỏi.

Trầm ngâm một lát anh trả lời:

- Có lẽ tớ ko thể kéo dài thêm thời gian được nữa. Thời hạn mẹ tớ cho đã sắp hết, tớ phải nhanh chóng chinh phục được Tuệ Minh thôi.

- Cậu cần gì phải tốn công sức nữa, cô nhóc ấy đã yêu cậu rồi còn gì.

- Ủ, có lẽ ngày mai tớ sẽ cho cô ấy biết tớ là ai.

Anh ko muốn thổ lộ với nó sớm như thế nhưng thật sự anh ko thể kéo dài thêm thời gian được nữa. Mấy ngày nay mẹ anh đều gọi điện thúc giục anh về nước cưới vợ. Anh ko thể làm khác được, dù gì năm nay anh cũng 30 rồi.

Thanh Tùng hiểu được tâm sự của anh nên vỗ vỗ vai anh động viên:

- Cố gắng lên, nhất định cậu sẽ hạnh phúc.

Buổi sáng mùa đông thật lạnh, nó muốn ngủ thêm một chút nữa nhưng lại ko thể, ngày hôm nay nó có một ca mổ cực kỳ quan trọng. Nó ko muốn bỏ qua một bài học nào của giáo sư Phillip. Theo ông suốt 3 năm qua, ông cũng là người đỡ đầu cho nó trong cái bệnh viện này. Nó là một học trò cưng của ông nên nó cũng ko muốn làm ông thất vọng.

Vệ sinh cá nhân xong nó lao vào bếp làm đồ ăn sáng. Tối qua My về muộn nên nó cũng ko muốn đánh thức con bạn dậy sớm.

Sau khi đã no bụng nó thay quần áo để đến viện. Vừa mở cửa ra nó suýt nữa thì té ngã, đập vào mắt nó là một chàng trai ôm một bó hồng đỏ thắm. Bó hồng đó cũng vừa chẵn 20 bông. Hết nhìn bó hồng lại nhìn chàng trai, nó ko hiểu mới sáng sớm anh đã ôm hoa đến nhà nó làm gì. Thắc mắc ngày một lớn nó cất tiếng hỏi:

- Sao anh lại đến nhà em sớm như thế?

Lê Thái nhìn nó mỉm cười đáp:

- Hôm nay cửa hàng hoa nghỉ, anh ko thể nhờ họ mang hoa đến vào mỗi buổi sáng như mọi ngày nữa nên hôm nay anh chính là người đưa hoa.

Vẫn chưa hết ngạc nhiên nó hết nhìn Lê Thái rồi lại nhìn bó hoa:

- Theo . . . Theo như anh nói thì . . . thì hoa mọi hôm đều là anh gửi? - Nó lấp bắp mãi mới có thể nói hết câu.

Anh nhìn nó gật đầu xác nhận:

- Đúng vậy.

Nếu ko phải tay nó đang giữ cánh cửa thì nó đã ngã nhào ra đất rồi. Hoa là của anh ấy, thế còn những tin nhắn cũng là của anh ấy sao? Một ý nghĩ vừa chạy qua đầu, nó lại nhìn anh đầy ngờ vực:

- Còn . . . còn những . . .những tin nhắn . . .thì sao?

Nụ cười anh ngày càng tươi, nhìn nó buông hai từ khẳng định:

- Là anh.

Đời nó sao lại gặp phải những lúc như thế này chứ, bất ngờ, đúng là bất ngờ thật. Liệu anh ấy còn điều gì giấu nó nữa ko đây?

- Vậy ý anh là gì? - Sau khi lấy lại được tinh thần nó hỏi lại anh.

- Em cũng biết một người con trai tặng 20 bông hồng cho người con gái có ý nghĩa gì chứ? - Anh cố nén cười hỏi nó.

- Không . . . tôi ko biết.

Bối rối quá nó ko biết trả lời sao. Chẳng lẽ lại thừa nhận là mình đã từng tra mạng xem ý nghĩa sao? Ko thể được làm như thế thật là mất mặt.

- Nếu ko biết thì anh cũng đã viết trên thiệp rồi, em làm ơn nhận lấy hoa của em đi, tay tôi rất mỏi rồi. - Nói rồi anh đưa bó hoa vào tay nó.

Nó nên làm gì với bó hoa này đây? Nhận hay ném bỏ? Cả hai đều ko được, thế thì phải làm thế nào chứ?

Lê Thái biết nó đang xấu hổ nên cũng ko trêu nó nữa. Anh nghiêng người nói với nó:

- Nhanh lên anh đưa em đến viện ko thì muộn mất.

Nhìn đồng hồ nó vội vàng đi theo anh:

- Em muộn mất rồi, anh trở em đi một đoạn nhé?

Anh đưa nó đến bệnh viện nơi nó làm việc, sáng nay nó có một ca phẫu thuật chọc hút nội sọ. Thực chất thì đây ko phải là một ca phẫu thuật khó nhưng có rất nhiều tình huống có thể xảy ra vậy nên nó cũng nên có mặt từ sớm để chuẩn bị.

Tâm trạng nó hiện giờ vẫn chưa thật ổn định. Nó ko biết sau này sẽ đối mặt với Lê Thái thế nào. Sự việc xảy ra sáng nay thật sự quá bất ngờ với nó. Đột nhiên nữ y tá Nornan gọi nó:

- Tuệ Minh, giáo sư đang chờ cháu trong phòng để bàn về cách thức làm phẫu thuật cho bệnh nhân này đây.

- Vâng, cháu đến ngay đây. - Nó trả lời và lắc đầu để đưa cái hình ảnh lúc sáng ra khỏi đầu.

Lúc này nó cần tập trung vào công việc nếu ko thì nó có thể giết chết một người bệnh bất cứ lúc nào. Tâm trạng riêng tư của nó ko thể ảnh hưởng đến sự làm việc của cả một ekip được.

Nhìn vị giáo sư già ở trước mặt nó lên tiếng:

- Chúng ta sẽ tiến hành theo trình tự. Đầu tiên sẽ là chọc hút khối máu tụ dưới màng cứng để giảm áp lực nội sọ. Sau đó cần phải cắt bỏ khối dị tật nhỏ của anh chàng này. Vậy chúng ta có thể bắt đầu được chưa?

Đưa mắt nhìn anh chàng bác sỹ gầy mê nhận được cái gật đầu của anh:

- Tất cả đã sẵn sàng cô đồng nghiệp đáng mến của tôi ạ.

Nó đưa tay rạch một đường dài dứt khoát trên vùng đầu của bệnh nhân, ngay sau đó giáo sư Phillip luồn một ống dẫn lưu vào trong sọ não bệnh nhân. Máu dồn vào trong ống, khối máu tụ dưới màng cứng cuối cùng cũng xẹp đi. Một vết rách cực nhỏ đã được hàn lại. Việc còn lại là giải quyết cái dị tật nhỏ ở mạch.

Que dò của máy neuronavigator tiến từng milimet một. Trên màn hình máy hiện ra các mạch máu như những nhánh sông ngầm trong não bộ. Cuộc du hành vào vùng não bộ của con người tính đến lúc này đều diễn ra vô cùng thuận lợi. Từng chút một que dò đang dần đi đến cái đích cuối cùng. Cả căn phòng im lặng như nghe thấy cả tiếng mồ hôi rơi trên trán từng người.

- Tôi nghĩ là chúng ta ko còn xa đích nữa đâu?- Giáo sư Phillip vừa xoay càng máy vừa nói.

Bác sỹ gây mê vừa nghiêng người vừa tăng lưu lượng ôxy lên.

- Anh thấy có vấn đề gì à? - Tuệ Minh xoay người hỏi bác sỹ gây mê.

- Độ bão hòa hạ, cho tôi vài phút nữa rồi hãy tiếp tục.

Nữ y tá tiến lại gần kiểm tra ống dẫn khí và lưu lượng dịch truyền bệnh nhân:

- Tất cả đều ổn - Chị lên tiếng

- Tôi có thể tiếp tục được chứ? - Giáo sư Phillip lên tiếng hỏi.

- Anh có thể tiến hành nhanh một chút được ko? Bệnh nhân đang có dấu hiệu yếu dần. - Bác sỹ gây mê nhìn vào màn hình máy điện tim nói.

Công việc của mỗi người lại về vị trí cũ. Ca phẫu thuật sẽ cứ thế tiến hành cho đến khi cắt bỏ được khối dị tật đó nhưng có những dị tật mà con người phải chấp nhận sống chung với nó như hình với bóng ko thể tách rời. Bệnh nhân này là một điển hình như thế.

Khi que dò còn chưa chạm đến cái đích cần đến thì một tiếng bip chói tai đánh thức cả ekip. Máy điện tim đang báo cho họ biết nhịp tim của người này đang rất bất ổn.

- Tôi từ bỏ việc cắt bỏ dị tật này, anh chàng này phải sống với cái dị tật này suốt đời thôi. Nhưng chúng ta có thể tiến hành chích sinh thiết. - Giáo sư Phillip nói

Nhịp tim của bệnh nhân đã trở lại bình thường, ekip lại tiếp tục tiến hành chích sinh thiết. Công việc đang diễn ra thuận lợi thì một tiếng bip chói tai lại vang lên.

- Từ bỏ việc chích sinh thiết, nó quá nguy hiểm cho bệnh nhân này - Tuệ Minh lên tiếng

- Lần này thì anh ta nguy thật rồi. - Nữ y tá lên tiếng trên tay đã cầm sẵn máy sốc điện.

Thêm một tiếng bip nữa vang lên, bác sỹ gây mê nhìn vào màn hình nhịp tim của anh ta đã ở mức nguy hiểm. Tuệ Minh đi đến giật lấy máy sốc điện ở tay người y tá cọ cọ vào nhau hai cái rồi đặt lên ngực bệnh nhân.

23. Chương 23

- Ba trăm - Nó kêu lên khi phóng điện.

Dưới xung động của sự phóng điện tấm thân cong lên rồi rơi phịch xuống. Đường vạch trên màn hình vẫn là một đường thẳng đáng buồn.

- Nạp ở mức ba trăm năm mươi - Tuệ Minh hét lên và thực hiện thao tác lần thứ hai.

Đường vạch trên máy vẫn ko hề thay đổi.

- Nạp ở mức bốn trăm và cho tôi năm trăm miligram adrenaline và một trăm hai mươi nhăm Sulo-Medro vào ống truyền này.- Nó lại hét lên lần nữa.

Bác sỹ gây mê thực hiện ngay tức khắc. Trong một khoảnh khắc nó đã nhận lấy trách nhiệm điều khiển phòng mổ của vị giáo sư già.

Khi này sốc vừa nạp đủ điện Tuệ Minh ấn ngay xuống lồng ngực bệnh nhân. Cơ thể chàng trai lại một lần nữa nâng lên, một sự cố gắng cuối cùng để níu giữ một mạng sống.

Giáo sư phillip đến bên nó gỡ tay cầm ra khỏi máy sốc điện nhẹ nhàng nói:

- Hãy để anh ta ra đi, chúng ta đã làm hết sức rồi. Đó là số phận của anh ta.

Nó ko nghe thấy vị giáo sư già đang nói gì nữa, trước mặt nó chỉ tồn tại duy nhất một mình bệnh nhân này mà thôi. Hình ảnh bác Tâm của nó ngày xưa lại tràn về. Nó ko thể bỏ cuộc như thế này được.

Nó đưa tay với lấy ống tiêm trong đó có năm trăm miligram adrenaline và một đơn vị Lidocaine ko do dự cắm trực tiếp vào màng bao quanh tim nạn nhân. Hét lên một tiếng đau đớn, tay nó dấn vào ngực anh chàng xấu số:

- Như thế này ko gọi là ra đi mà gọi là chết, là chết đấy. Bao giờ chúng ta mới chấp nhận dùng đúng từ đây?

Bỗng nhiên trên màn hình, những đường sóng đều nhau lại xuất hiện, những tiếng bíp đều đặn lại vang lên. Cả ekip nhìn nhau thở phào, nó lại nói:

- Và như thế này người ta ko gọi là trở lại mà gọi là sống. Anh ta đã sống lại.

Ca mổ kết thúc như thế đấy, lần đầu tiên nó ương bướng cãi lời vị giáo sư già mà nó kính trọng như cha của nó. Ông ko hề trách nó mà lại đến bên an ủi nó:

- Bài học cuối cùng ta dạy cho con. Con đã cứu được một cuộc đời mà ta để mất. Sự nghiệp của con sau này sẽ còn rất nhiều chông gai dừng vì những sự ương bướng nhất thời mà hủy hoại nó. Điều cuối cùng ta muốn nói với con là: Ta luôn tự hào vì có một học trò như con.

Nó bật khóc ngon lành trong lòng người thầy, người cha đáng kính này. Những giọt nước mắt biết ơn nó ko kìm giữ được nữa.

Một lần nữa Thanh Tùng lại đến bên nó, hân hoan về an ủi nó. Thật sự nó vừa trải qua một trận chiến sinh tử mà nó là vị tướng chỉ huy.

4 tiếng cho ca mổ này dường như đã rút cạn sinh lực của nó. Nó về nhà nghỉ lấy sức ột bài phát biểu vào ngày mai. Nó quyết định làm nhân viên chính thức cho bệnh viện này. Mặc dù ko có ý định làm việc lâu dài ở đây, nhưng nó ko thể phụ lòng người thầy đáng mến của nó được.

Đêm đó nó lại bắt đầu tâm sự với người lạ mặt. Nó hỏi ý kiến người đó về việc của Lê Thái lúc sáng, nó kể cho người đó nghe những gì xảy ra trong ca mổ. Nó coi người này như chiếc hộp cất giữ những bí mật của nó.

Anh lại đứng đó đọc những dòng tâm sự của nó, anh khẳng định người con gái lạ mặt kia chính là nó. Cũng lần đầu tiên anh để ý, nơi anh đang đứng gần ngay nhà nó. Những ngày qua anh chỉ đến cửa hàng hoa nhờ chuyển hoa đến địa chỉ mà anh viết sẵn chứ chưa bao giờ anh để ý đến tìm hiểu xem địa chỉ đó ở đâu. Sáng nay khi đứng trước cửa nhà nó anh đã thấy nghi ngờ, nhưng bây giờ anh đã chắc chắn điều đó. Và tối nay anh quyết định cho nó một bất ngờ thú vị khác.

Anh chàng đó đã đi xa, nó chạy xuống lấy chiếc hộp nhưng ngạc nhiên thay trong hộp ko có gì cả, anh chàng đó tối nay ko hề viết gì cho nó. CƠN GIÓ VỪA THỔI QUÁ KHIẾN NÓ RÙNG MÌNH, NGHĨ LÀ CHỈ CHẠY XUỐNG LẤY CHIẾC HỘP RỒI LÊN LUÔN NÊN NÓ CHỈ KHOÁC TRÊN MÌNH CHIẾC ÁO KHOÁC MỎNG. ĐÚNG LÚC ĐÓ ĐẰNG SAU VANG LÊN MỘT GIỌNG NÓI VỪA QUEN VỪA LẠ:

- Em đang lạnh kìa cô bé.

24. Chương 24: Lời Tỏ Tình Dưới Chân Tháp Eiffel

Nghe tiếng người vừa quen vừa lạ vang lên sau lưng, nó quay người nhìn lại. Là người ấy. Sao người ấy lại xuất hiện ở đây? Tại sao lại theo dõi nó cơ chứ? Liệu anh có biết được nó đã tâm sự với người lạ mặt kia ko?

Hàng loạt những câu hỏi hiện ra trong não nó, nhưng nó lại ko thể hỏi bất cứ câu hỏi nào. Từng đợt gió lạnh vẫn tràn qua, người nó run lên vì lạnh. Anh tiến lại gần bên nó, khoác vào vai nó chiếc áo khoác của anh. Nó vẫn cứ đứng như thế, cứ lặng yên nhìn anh mà ko thể thốt lên bất cứ một lời nào.

- Em nhắc anh mặc ấm sao em lại mặc phong phanh như thế này hả? Em có biết nếu em ốm anh sẽ đau như thế nào ko? - Anh cất giọng trách móc nó.

Còn nó, nó vẫn đứng ngây ra đấy mà ko hiểu rút cuộc chuyện gì đang xảy ra với nó. Vừa lúc sáng anh mang đến cho nó một bất ngờ khi cho nó biết anh chính là người mang hoa đến cho nó mỗi sáng, chúc nó những câu chúc ngọt ngào trước khi nó ngủ.

Anh lặng lẽ ôm nó vào lòng, cái ôm siết chặt của sự nhớ nhung chất đầy. 6 năm qua anh luôn mong được ôm nó một lần trong tay nhưng đến ngày hôm nay anh mới thực hiện được. Từ nay sẽ ko còn điều gì cản trở anh ở bên nó nữa. Mọi trở ngại đã qua rồi, chỉ còn tình yêu mãi mãi hiện hữu thôi.

- Em nói gì đi chứ? Đừng để anh lo lắng nữa được ko? - Anh lại lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của nó.

- Theo anh thì em nên nói điều gì vào lúc này? - Nó vô thức hỏi lại.

Thật ra thì lúc này nó vẫn chưa hoàn toàn lấy lại được ý thức. Quá nhiều chuyện kéo đến cùng một lúc khiến bộ não của nó ko thể phân tích sự việc nhanh chóng như thế. Cảm nhận hơi thở đang phả ra trên đầu, nó dần lấy lại được ý thức. Nó đẩy anh ra xa và lùi lại phía sau.

- Anh . . . anh vừa làm cái gì thế? - Nó lắp bắp hỏi

- Em làm sao thế? Có phải em bị mệt ko? - Giọng anh phát ra đầy lo lắng.

- Em hỏi anh đang làm gì ở đây? Theo dõi em à? - Nó nhìn anh hỏi tiếp

Anh thở nhẹ ra, thì ra nó chỉ đang mất bình tĩnh thôi. Thực ra việc này đối với anh cũng khá bất ngờ. Nếu như sáng nay anh ko đến nhà nó thì có lẽ anh cũng có phản ứng giống nó lúc này thôi.

- Anh đến đây để nghe tâm sự của một cô gái lạ mặt. Nhưng hôm nay anh ko muốn làm chàng trai bí ẩn nữa, anh muốn gặp mặt cô gái mà hàng đêm vẫn đi vào giấc mơ của anh mặc dù anh ko hề biết mặt cô gái ấy. Em có phải là cô gái ấy hay ko? - Anh trả lời nhưng lại đặt cho nó một câu hỏi ngược lại.

Bất ngờ, đúng là bất ngờ thật, tại sao nó ko đặt ra cái giả thiết này chứ? Tại sao nó ko thể nhớ ra cái dáng người quen thuộc mà nó nhìn thấy hàng đêm là của anh chứ. Nó cứ như một con ngốc để anh điều khiển như thế này sao?

Còn nữa, chuyện nó muốn chinh phục người con trai mà nó thích chẳng phải nó cũng đã nói với "người lạ" kia rồi sao? Biết giấu mặt vào đâu bây giờ. Thật xấu hổ, ai lại đi vạch áo cho người xem lưng như nó ko cơ chứ?

- Ko phải, em chỉ là người sống ở khu phố này thôi, thấy có hộp quà lạ tò mò nên lại gần xem thôi mà. - Nó vui mừng khi tìm được một lý do để nói dối.

Anh nhìn nó mỉm cười. Đến nước này rồi mà còn muốn nói dối anh nữa sao. Để anh xem cô muốn làm gì tiếp theo nữa.

- Ồ, vậy là anh nhận nhầm người. Vậy em có thể cho anh xin lại chiếc hộp trên tay để anh gửi lại cô gái bí ẩn kia ko?

- Ko được, nó là do anh vứt đi, em nhặt được rồi thì sao phải trả lại anh chứ? - Nó cãi ngang.

- Vậy là em muốn làm cô gái bí ẩn của anh? -Nụ cười trên môi anh càng hiện lên rõ nét.

Nó nghĩ thầm ko biết nên trả lời anh ta như thế nào cho hợp lý. Thừa nhận cũng ko được, mà nói dối tiếp thì phải nói như thế nào đây. Đầu óc nó thật sự đang rối bời. Bỗng nhiên tiếng cười của anh vang lên:

- Thôi nào cô bé, ko thể nói dối anh được nữa đâu. Em ko thừa nhận cũng được nhưng em nên vào nhà đi, nếu ko buổi phát biểu ngày mai em ko thực hiện được đâu.

Nó biết nói thế nào nhỉ? Cảm ơn người này vì đã ko bắt bí nó ư? Ko được, anh ta đang trêu đùa nó thì sao nó phải cảm ơn chứ.

- Em ko thêm nói dối anh, chiếc hộp này em sẽ tạm giữ, khi nào anh tìm được người con gái bí ẩn kia em sẽ trao lại nó cho anh. Giờ thì em đi về đây. Khuya rồi anh cũng nên về ngủ đi. - Nó nói rồi quay người bước vào nhà.

Nhưng chưa kịp bước thêm một bước nào thì cả người nó đã nằm trọn trong vòng tay của ai đó. Cả người nó run lên như có một cơn gió mạnh vừa thổi qua. Anh nhẹ nhàng đặt lên trán nó một nụ hôn và cất giọng đầy yêu chiều:

- Chúc em ngủ ngon, tình yêu của anh. Anh hi vọng ngày nào cũng được chúc em ngủ ngon như thế.

Nói xong anh buông nó ra, nhưng nó vẫn ko thể cất bước. Người nó như cứng đờ như một khúc gỗ cứ như thế đứng nhìn anh.

Anh nghiêng người nhìn nó, ánh mắt đầy tia cười:

- Em còn chưa vào? Hay muốn anh bế em vào nhà?

Nghe thấy câu nói của anh nó giật mình quay người chạy một mạch về nhà mà quên tặng người đó một câu chào tạm biệt.

Như thế đấy, cái đêm lạ lùng nhất của nó đang dần trôi qua. Ko hiểu vì sao nó ko thể nào chợp mắt được. Vì nó phát hiện ra anh thích nó, vì anh là người lạ mặt luôn tâm sự với nó hàng đêm, vì anh là người mang đến cho nó những ngọt ngào vào mỗi sáng, hay là vì tin nhắn tối nay nó đã đọc đến trăm lần: “Những vì sao sáng, những vì sao lấp lánh nhưng em là vì sao duy nhất đêm nay anh nhìn thấy. Anh muốn làm vệ sĩ canh những giấc mơ hàng đêm cho em. Ngủ ngon nhé tình yêu bé bỏng của anh. Hôn em”

Lại một buổi sáng ko được ngủ nướng, ngày hôm qua nó đã chuẩn bị rất kỹ cho bài phát biểu ngày hôm nay. Ngày hôm nay là một ngày quan trọng trong sự nghiệp của nó, ngày hôm nay chính là ngày nó trở thành một nhân viên chính thức của bệnh viện Pitié - Salpêtrière. Trải qua thời kỳ bác sỹ nội trú đầy vất vả, nó ko muốn phụ lòng người thầy, người cha đỡ đầu cho nó nữa.

Ngày hôm nay ba mẹ cùng chị gái nó cũng đến nơi đây. Nó ko muốn báo cho ai biết việc này vì trước sau gì khi bảo vệ song luận án tiến sĩ nó sẽ về nước làm việc. Được gặp gia đình trong ngày này có gì vui hơn chứ. Những người thân yêu luôn dõi theo từng bước đi của nó.

Khi bài phát biểu cũng như tuyên thệ của nó kết thúc. Người đầu tiên xuất hiện chúc mừng nó ko phải là ba mẹ, ko phải anh Quân, ko phải chị Trang, cũng ko phải là Mỹ, Thanh Tùng cũng ko đúng. Người ấy xuất hiện với một bó hoa oải hương - một loài hoa mà nó rất thích ở đất nước này. Nở nụ cười rạng rỡ nhất chúc mừng nó. Ai cũng mừng cho nó, và trong niềm vui ấy nó đã ko nhìn thấy ánh mắt lo lắng mà những người trong gia đình đang hướng về nó.

Anh vẫn thế đến bên nó nhẹ nhàng như làn gió, luôn đem đến cho nó những món quà mang tên bất ngờ. Thoắt ẩn lại thoắt hiện bên nó.

- Chúc mừng em đã trở thành bác sỹ chính thức của bệnh viện này nhé - Anh nhìn nó âu yếm nói.

- Cảm ơn anh đã đến. - Nó đáp.

- Giờ anh phải đi công tác tại miền nam ko thể cùng em và mọi người dự tiệc được. Khi về anh nhất định sẽ có quà cho em. Ở lại mạnh khỏe em nhé.

Anh nói rồi tạm biệt nó đi luôn. Gửi lại cho nó nụ cười đầy nắng, anh nhẹ nhàng cúi chào những người trong gia đình nó rồi bước đi. 6 năm trước anh ko tự tin đứng trước gia đình nó bao nhiêu thì bây giờ anh lại tự tin bấy nhiêu. Anh sẽ chứng minh cho gia đình nó thấy, anh đáng để mọi người tin tưởng.

Nó chạy nhanh về phía ba mẹ mình gọi lớn:

- Ba . . . Mẹ, con nhớ ba mẹ nhiều lắm. Cảm ơn mọi người đã đến bên con lúc này.

- Ba mẹ cũng nhớ con gái nhiều lắm - Mẹ nó ôm nó nói.
- Ba mẹ thấy ko, con đã làm được rồi, chỉ một năm nữa là con sẽ về với ba mẹ mà ko đi đâu nữa.

Thiên Trang đứng đó nhìn em gái đầy yêu thương:

- Hình như em quên mất người chị này rồi thì phải?
- Chị . . . - Nó nhìn Thiên Trang reo lên.

Còn một người lạ mặt nữa mà nó chưa nhận ra. Người lạ ấy cứ đứng nhìn nó và chị nó dính lấy nhau mà cười. Nhưng nó ko để ý, trong mắt nó bây giờ chỉ có gia đình nó mà thôi.

- Chúc mừng em gái nhé. Con đường em đi sẽ còn nhiều khó khăn, cố gắng vượt qua em nhé. - Chị nó vuốt tóc nó nói.

Lần lượt nhận lời chúc mừng của từng người. Đến lượt Thanh Tùng, ko tìm được mà nó dang tay ôm chặt lấy hần mà nghẹn ngào:

- Anh Tùng, em cảm ơn anh nhiều lắm. Nếu ko có anh động viên em trong suốt 6 năm qua thì có lẽ em ko có được ngày hôm nay.
- Chúc mừng em nhé, cô đồng nghiệp đáng yêu. - Với giọng vui đùa anh chúc mừng nó rồi lại nói tiếp - Anh có làm gì đâu nào, nếu em ko tự mình cố gắng thì anh có muốn giúp cũng chẳng giúp được. Vinh quang ngày hôm nay chính là được trả từ sự cố gắng của bản thân em thôi.
- Em ko biết, anh là người mà em biết ơn nhất. - Nó giả giọng nũng nịu như với anh trai nó khiến Thanh Tùng cũng đầu hàng luôn.
- Thôi được rồi, anh nhận là được chứ gì. Còn bây giờ em mau thả anh ra mọi người đang nhìn em kìa. - Ghé sát tai nó hần nói chỉ đủ cho nó nghe thấy - Còn một người nữa mà em chưa biết đang nhìn đấy.

Nó giật mình, người lạ ư? Ko phải lúc này nó chỉ nhìn thấy gia đình nó thôi sao? Giờ lại xuất hiện thêm một người lạ mặt nữa là ai? Nó tò mò nhìn quanh và mắt dừng lại ở một chàng trai. Lại đưa mắt sang phía chị gái nó nhận được một cái gật đầu chắc chắn:

Thì ra là bạn trai chị Thiên Trang. Người đặc biệt của chị nó trong suy nghĩ của nó ko ngờ lại xuất hiện ở đây. Đúng là bất ngờ thật.

Đang suy nghĩ thì nó thấy chị nó lên tiếng với người lạ kia:

- Anh nên chuẩn bị phao cứu hộ đi, em thấy bão sắp đổ bộ vào bờ rồi đấy. Hơn nữa cơn bão này theo dự đoán của em thì phải giạt trên cấp 12. - Vừa nói chị nó vừa liếc mắt về phía nó.
- Chị . . . Sao chị lại nói em thế chứ. Chưa gì đã nói xấu em rồi - Nó liếc nhìn chị nó nói- Đẳng nào em cũng bị chị gieo cho tiếng xấu rồi, lần này em xấu thật cho chị biết.

Ánh mắt gian gian nó nhìn về phía người mà được nó gọi là “anh rể”:

- Bão bắt đầu đổ bộ vào đất liền, đề nghị bà con nhanh chóng di chuyển về nơi an toàn - Giọng của anh Quân vang lên làm nó lại càng tức điên.

Nó lăm bằm trong miệng: Anh em mà ko nói đỡ cho nhau câu nào lại c

25. Chương 25

Nó tiến lại gần chàng trai lạ mặt kia. Qua đánh giá ban đầu thì anh chàng này khá thư sinh. Đẹp trai theo kiểu trí thức giống Thanh Tùng. Nhưng anh chàng này theo nó nhận định thì ko thể hiện bằng anh Thanh Tùng của nó được.

Đưa tay ra phía trước nó lên tiếng:

- Chào anh. Em là Tuệ Minh em gái chị Thiên Trang, nghe danh anh đã lâu nay mới có dịp gặp mặt.

Người lạ kia nhìn nó đầy thú vị. Người đó cũng đưa tay ra nắm lấy bàn tay của nó đáp lại:

- Chào em. Anh là Trịnh Thế Nam, là bạn của chị Trang em. Nghe Thiên Trang nói về em rất nhiều nay mới có dịp làm quen.

Chà chà, theo đánh giá của nó thì ngang tài ngang sức đây, lần này chắc ko thể đánh nhanh thắng nhanh được rồi. Phải kháng chiến trường kỳ thôi.

-Ồ, anh là bạn của chị em à? Thế mà em cứ nghĩ là “anh rể” tương lai của em cơ đấy. Hóa ra ko phải.- Vừa nói nó vừa lắc đầu vẻ tiếc nói

Theo nhận định của người đó thì nó lúc đó là một người hiếu thắng, nó muốn đùa nên anh cũng đùa cùng nó cho vui.

Mọi người khi nghe xong câu nói của nó thì bắt đầu cười ồ lên. Có gì đáng cười đâu chứ? Nó chỉ nói đúng sự thật thôi mà. Mọi người thật là.

- Thôi mấy đứa ko đùa nữa. Ba mẹ đang đói lắm rồi đây. Hôm nay Tuệ Minh nhà mình sẽ mở tiệc mời cả nhà đúng ko? Vậy chúng ta đi thôi. - Ba nó lên tiếng.

Ba nó vừa nói hết câu mà nó muốn khóc luôn. Gì chứ, bảo nó mở tiệc mời ngần này người ư? Sao mà phũ phàng thế, nó mới đi làm thôi mà. Mời ba mẹ, anh, chị nó thì ko thể vào những quán ăn bình dân như nó với Thanh Tùng hay ăn rồi. Ngửa cổ lên trời nó than thân. Tiền của ta ơi, mi đi rồi nhớ quay lại thăm ta nhé

Nó ko phải là đứa hoang phí nên những năm tháng vừa qua nó cũng tiết kiệm được một khoản kha khá, định để sau này khi về nước sẽ dùng nó vào việc tìm kiếm việc làm. Bữa tiệc ngày hôm nay chắc chắn cũng phải đi tong cả tháng lương của nó chứ ko ít. Nhưng nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, ba mẹ và anh, chị nó ở đây thì sao phải để nó trả chứ. Mọi người nói thì cứ kệ mọi người nói thôi.

Khi cả nhà đã yên vị quanh bàn ăn nó lại tiếp tục sự nghiệp “bão táp” của mình.

- Khi nãy màn giới thiệu của anh em mình bị gián đoạn bây giờ tiếp tục anh nhé - Nó nhìn Thế Nam nói.

- Ok, anh cũng đang muốn biết thêm về em đây. - Thế Nam cũng đáp lại nó

- Anh sinh năm bao nhiêu vậy? Quê quán ở đâu? Công việc thế nào? . . . - Nó hỏi một tràng mà những người còn lại cứ bịt miệng ngăn tiếng cười.

Anh chàng Thế Nam nhìn nó ko chớp mắt. Thế Nam ko ngờ nó lại hỏi anh những câu như thế. Thế này chẳng khác nào nó đang điều tra lý lịch của anh cả.

Chị nó ngừng cười nhìn Thế Nam đang méo mặt nói:

- Em đã nói trước rồi mà, anh nên chuẩn bị phao cứu hộ cơ bản này ko đi qua nhanh như thế đâu.

Nó nhìn chị nó vẻ giận dữ:

- Chị là chị gái em mà ko bênh em cứ đi bênh người ngoài là sao?

- Haha, em gái ơi, chị xin đính chính lại lời giới thiệu lúc trước của anh ấy nhé. Thực ra tụi chị đang chuẩn bị đính hôn đây. Lần này sang đây là có ý định cho em dự lễ đính hôn của tụi chị luôn đấy.

Nó lại bị bất ngờ nữa rồi, chị nó sắp đính hôn. Thế là sắp tới chỉ còn lại nó một mình ở nhà cùng ba mẹ thôi. Như vậy nó càng phải học nhanh hơn nữa để về với ba mẹ nó. Nó sợ ba mẹ ở một mình sẽ buồn.

- Sao nhanh thế chị? Ko đợi được đến khi em về nước hay sao chứ? - Giọng nó có vẻ buồn.

- Thôi nào em, chuyện vui của chị em nên chúc mừng cho chị mới đúng sao lại có vẻ mặt kia? - Chị nó vỗ vai nó nói.

Nó ko nói với chị mình mà quay quay Thế Nam giọng cảnh cáo:

- Em nói cho anh biết nhé, chị gái em tuyệt đối ko cho phép anh làm tổn thương. Nếu để em biết anh làm chị ấy buồn thì anh đừng có trách là em ác đấy nhé.

Chị nó rất thương nó, nó cũng thế. Ai làm chị nó buồn thì nhất định người đó sẽ là kẻ thù của nó.

Cả nhà ai cũng nhìn nó cười, nhưng ai cũng biết nó nói những điều đó là do nó yêu thương chị nó.

Thế Nam nhìn nó đáp. Giọng nói của anh ta mạnh mẽ như khẳng định lời hứa của mình:

- Anh hứa sẽ làm cho chị em hạnh phúc. Nhất định là như thế.

Thật ra nó cũng ko có ý gì cả vì nếu Thế Nam có thể được ba mẹ nó đồng ý cho kết hôn cùng chị Thiên Trang thì chắc chắn anh phải là một người con trai tốt. Nhưng có được lời nói này của anh càng làm gia đình nó yên tâm hơn.

Bữa cơm cứ thế trôi qua trong tiếng cười nói của những thành viên. Nó thấy mình thật hạnh phúc vì có những người này bên cạnh.

Anh đi công tác Miền Nam đúng một tuần mới về. Khi về anh mang cho nó một món đồ lưu niệm mà nó đoán anh đã phải tìm khá lâu ở đó. Một con búp bê nga tinh xảo được đặt trong chiếc hộp trái tim.

Công việc của anh rất bận, công việc của nó cũng bắt đầu nhiều hơn. Mặc dù chưa ai nói câu yêu nhưng trong lòng nó và anh nghĩ gì họ đều biết. Nó và anh cứ lặng lẽ bên nhau như thế cho đến một ngày cuối tuần. Ba mẹ nó chuẩn bị về nước, trước khi đi ba mẹ muốn nói chuyện với nó.

Nó ko biết có chuyện gì nhưng trong lòng có cảm giác bất an và nó cảm nhận được sự việc lần này chắc chắn có liên quan đến anh.

Vừa bước vào nhà, nó đã nhìn thấy mọi người ngồi quây quần trong phòng khách. Anh Thế Nam đã được coi là thành viên chính thức của gia đình nó sau khi kết thúc buổi lễ đính hôn một tuần trước.

- Con mau vào đây và ngồi xuống đi - Ba nó gọi nó.

Khi nó đã yên vị trên chiếc ghế gần ba mẹ nhất thì ba nó lại lên tiếng:

- Con có biết mọi người muốn nói chuyện gì với con ko?

Nó nhìn mọi người rồi ấp úng nói:

- Nếu cảm nhận của con đúng thì ba mẹ và các anh chị muốn nói đến việc con quen với Lê Thái.

- Nếu em đã biết như vậy thì tại sao còn quen cậu ấy? - Mẹ nói (Mẹ đã đính hôn với anh nó một năm trước rồi cả nhà nhé. Và khi họp mặt gia đình như thế này thì nó phải giữ phép tắc trong gia đình)

- Con biết cả nhà lo cho con, nhưng con thấy anh ấy là người tốt. Sao mọi người lại có ác cảm với anh ấy như vậy? - Nó lên tiếng

- Có thể bây giờ cậu ấy đối tốt với con, nhưng con lấy gì chắc chắn là sau này sẽ như thế? Con có nghe về quá khứ của cậu ấy chưa? - Mẹ nó cũng lên tiếng.

- Em có biết trước kia cậu ta là một tay chơi có tiếng ko? Đúng là cậu ta là một CEO nổi tiếng nhưng cậu ta cũng là một kẻ đào hoa lắm đấy. - Mạnh Quân nói

Thiên Trang cũng ko đứng ngoài cuộc:

- Em có biết ở Việt Nam cậu ta còn có một vị hôn thê ko?

Tất cả chỉ có thể thôi sao? Có thể thôi mà cũng đòi ngăn cản tình yêu của nó với Lê Thái sao? Xem ra mọi người vẫn có thói quen bao bọc nó quá, sao ko ai tin tưởng nó như thế chứ?

- Những chuyện mà mọi người nói con đều biết. Nhưng con tin anh ấy sẽ ko làm tổn thương con, cũng như ko làm ba mẹ phải thất vọng đâu. - Nó lên tiếng phản bác.

- Ba mẹ ko cấm cản việc con yêu thương ai đó. Nếu là Thanh Tùng thì ba mẹ có thể chấp nhận nhưng với Lê Thái thì ko? - Ba nó nói.

- Tại sao hả ba? Tại sao anh ấy lại ko được? Vì anh ấy là một kẻ đào hoa ư? Vì anh ấy có một vị hôn thê ở Việt Nam ư? Còn vì cái gì nữa ko? - Nó nói với giọng ko còn được bình tĩnh nữa.

- Còn nhiều điều con chưa biết lắm. Hãy làm theo lời ba mẹ đi, ba mẹ cũng chỉ muốn tốt cho con thôi. - Mẹ nó lại lên tiếng.

- Muốn tốt cho con thì hãy quăng con ra ngoài xã hội để tự con nhìn nhận cuộc sống ấy, đừng bao bọc con như một đứa trẻ lên ba như thế nữa. Ba mẹ cũng biết là tình yêu phải trải qua sóng gió mới bền vững được. Có ai có được những gì mình muốn dễ dàng mà bền vững hay ko? Ngay cả ba mẹ cũng thế, ngày trước chẳng phải ba cũng bị bà ngoại ngăn cản hay sao? Vậy mà bây giờ ba mẹ vẫn hạnh phúc đầy thôi, vẫn có những đứa con ngoan ngoãn trưởng thành. Có một gia đình hạnh phúc đầy thôi.

Nó nói trong tiếng nấc nghẹn ngào, nó chưa trải qua cuộc sống làm cha mẹ nhưng nó cũng hiểu đôi phần tấm lòng cha mẹ. Cha mẹ nào mà ko mong muốn con mình được hạnh phúc. Nhưng sinh ra trên đời mỗi người đều có một số mệnh riêng rồi. Ai sướng, ai khổ ko ai có thể biết trước được.

- Con hiểu mọi người đều muốn tốt cho con nhưng cuộc đời con thì hãy cho con tự quyết định được ko?

Mọi người im lặng ko ai đáp lại câu hỏi của nó. Mỗi người đều chìm trong những suy nghĩ riêng. Nó cảm thấy sợ cái ko khí này.

Phải chăng ông bà đã sai khi cho nó tự lựa chọn con đường đi một lần. Phải chăng ông bà bao năm qua luôn bao bọc nó cũng là sai? Nó là đứa nhỏ nhất trong nhà, ông bà cũng vì thế mà dành cho nó tình yêu thương nhiều nhất. Bao bọc nó, chỉ sợ nó bị tổn thương, nhưng ở trong cái vỏ bọc đó nó lại hoàn toàn ko thoải mái sao? Có bao nhiêu người mơ vị trí của nó mà ko được có sao nó lại muốn ông bà quăng nó ra ngoài cuộc đời để vấp ngã?

Ko gian yên tĩnh cứ thế trôi qua, đột nhiên anh Thế Nam lên tiếng:

- Thưa ba mẹ, anh chị. Theo con thấy chúng ta cứ cấm đoán như thế cũng ko phải là một việc tốt. Hay là chúng ta cứ thử cho cậu ấy một cơ hội khẳng định tình yêu với Tuệ Minh nhà mình đi?

- Ko được. Nếu như cậu ấy ko vượt qua được thì có phải là Tuệ Minh càng đau hơn ko? Con bé đâu phải là em gái anh mà anh lo chứ? - Chị Thiên Trang phản bác ý kiến của anh Nam.

- Em nói gì vậy? Tuệ Minh cũng là em gái của anh mà. Anh ko có ý nói giúp cho ai cả chỉ muốn công bằng với em ấy một chút thôi. - Thế Nam nhẹ nhàng giải thích với chị nó.

- Thôi anh chị đừng vì chuyện của em mà gây với nhau nữa. Chuyện này em đã quyết, ai nói gì cũng ko được đâu. - Quay qua ba mẹ nó nói - Con chỉ xin ba mẹ hãy cho con thêm chút thời gian, con nhất định sẽ cho ba mẹ một câu trả lời thỏa đáng nhất.

Nó nói rồi lồm lũi trở về phòng, mặc cho tiếng gọi của mọi người. Nó cần tĩnh tâm để suy nghĩ lại tất cả. Nó có nên đến với anh hay là dừng lại ở đây? Nếu nó có thể biết trước được tương lai thì hay quá.

Đêm nay sẽ là một đêm nặng nề với nó. Chàng trai ấy vẫn dựa cột đèn như chờ đợi một điều gì? Hôm nay cô gái ấy ko tâm sự với anh nữa, phải chăng cô gái ấy đang có chuyện gì buồn?

26. Chương 26

Chương 5: - tiếp . . .

Chưa bao giờ nó lâm vào một tình huống khó xử như thế này cả. Một bên là ba mẹ, một bên là người nó yêu. Ngã ba đường nó biết chọn đi bên nào đây? Liệu có con đường nào cho nó đi mà vẹn cả đôi đường ko nhỉ?

Đang suy nghĩ, nó thấy bóng dáng Thanh Tùng đang bước lại. Hắn đưa tay vỗ vai nó:

- Em có chuyện gì mà như người mất hồn thế?

- Có chuyện rắc rối rồi anh ạ.- Nó thở dài nhìn hắn nói.

- Có chuyện gì nói cho anh nghe xem nào?
- Ba mẹ em ko đồng ý cho em quen anh Thái.

Thanh Tùng nhìn nó ngạc nhiên:

- Tại sao?

Nó nhìn sang Thanh Tùng thở dài:

- Ba mẹ em sợ anh ấy chỉ chơi đùa với em thôi nên nhất định ko cho em quen với anh ấy.

Hiểu ra vấn đề, Thanh Tùng thở ra nhẹ nhàng. Chuyện này hẳn cũng đã từng suy nghĩ, nhưng bây giờ thì hẳn tin Lê Thái có cách khiến cho gia đình Tuệ Minh tin tưởng.

- Em đừng lo, anh tin Thái có cách khiến cho ba mẹ em tin và giao em cho nó.
- Thật ko anh? - Nó hỏi với giọng nghi ngờ.
- Nếu em tin và yêu nó thì nó nhất định sẽ ko làm em thất vọng đâu. - Thanh Tùng nhìn nó khẳng định.

Đành phải tin tưởng vào anh thôi, giờ thì làm gì còn cách nào khác nữa.

Chào Thanh Tùng nó quay người trở về khoa làm việc của nó.

Khi còn lại một mình Thanh Tùng nhắc điện thoại gọi cho Lê Thái:

- Cậu còn định chần chừ đến khi nào nữa? Nếu cậu còn như thế sẽ khiến Tuệ Minh mệt mỏi đấy.

Lê Thái lên tiếng đáp lại:

- Tớ biết, thế nên tối nay tớ mới hẹn cô ấy nói chuyện mà.
- Cậu có biết gia đình cô ấy đang phản đối chuyện của hai người ko?
- Sao lại có chuyện đó? - Lê Thái ngạc nhiên hỏi

Thanh Tùng lắc đầu trả lời:

- Tại vì cái tính đào hoa của cậu ngày trước đấy, còn chuyện hôn thê Thạch Thảo nữa. Cậu định giải quyết chuyện này thế nào?
- Ba mẹ cô ấy khi nào thì về nước? - Lê Thái hỏi một chuyện ngoài đề tài họ đang nói đến.
- Cậu hỏi thế là có ý gì? - Thanh Tùng nghi ngờ hỏi.
- Cậu cứ trả lời tớ đi.
- Sáng mai
- Thế thì tối nay tớ sẽ giải quyết tất cả những chuyện rắc rối này.

Nói rồi anh gác máy chuyện của anh và nó cần rõ ràng. Anh ko muốn nhìn thấy khuôn mặt mệt mỏi của nó nữa.

Mấy ngày nay mẹ anh ko còn gọi điện thúc giục anh về nữa, anh đã nói cho bà biết là anh đã chọn được người con gái của anh. Nhưng cô ấy phải một năm nữa mới về nước được. Bà đồng ý cho anh ra hạn một năm nữa, nhưng người con gái đó nhất định phải làm bà hài lòng.

Mẹ anh ko yêu cầu cô gái đó phải xinh đẹp, giàu có nhưng nhất định phải là con nhà gia giáo có học thức, biết đối nhân xử thế và nhất là phải hẳn gắn được mối quan hệ đang ngày càng rạn nứt của ba và anh. Đây cũng chính là yêu cầu của bà khi để anh ra đi tìm tình yêu của mình. Anh ko dám hi vọng nhiều như thế ở Tuệ Minh nhưng anh sẽ cố gắng để cải thiện mối quan hệ này. Ba anh bị bệnh tim, anh ko thể để mối quan hệ này ảnh hưởng đến sức khỏe của ba anh được.

- Tuệ Minh, anh có một bất ngờ dành cho em. - Lê Thái bịt mắt nó rồi đưa nó vào xe.

Nó tò mò muốn hỏi anh nhưng anh nhất quyết giữ bí mật ấy đến cùng. Xe đưa nó đến một nơi rất ấm áp, nó cảm nhận được ko khí xung quanh rất im lặng. Chiếc khăn bịt mắt cũng dần dần được gỡ xuống.

Trước mặt nó là nhà hàng hôm đầu tiên nó cùng Lê Thái ăn trưa, vẫn là chiếc bàn trải khăn trắng tinh, vẫn là chỗ ngồi dành cho hai người, vẫn là một lọ hoa hồng 20 bông nhưng hôm nay còn có thêm cả nến. Nó ngạc nhiên đến ngỡ ngàng.

Khi nó còn chưa hết ngạc nhiên này thì ngạc nhiên khác lại đến. Ko phải là một bàn đầy thức ăn, mà trên đó chỉ có duy nhất hai bát phở. Mùi vị nước phở xông vào mũi nó, lâu thật lâu rồi nó ko cảm nhận được hương vị này nữa. Vẫn nhìn anh đầy ngạc nhiên, là ai nói cho anh biết trong tất cả các món ăn nó thích nhất là được ăn phở Hà Nội. Anh đã vì nó làm tất cả những điều này, là vì cái gì? Phải chăng anh làm những điều này là vì anh yêu nó? Câu hỏi ấy cứ vang vọng trong trí não mà có lẽ nó sắp tìm được câu trả lời rồi.

- Em còn nhìn gì nữa, mau ăn thôi. À, anh quên mất một vị ko thể thiếu trong bát phở của em đó vị cay và màu đỏ của ớt. - Anh nói rồi đưa về phía nó lọ tương ớt mà cũng chính tay anh làm.

- Em ko nghĩ là anh lại có thể đọc được hết sở thích của em thế này.- Nó ngạc nhiên nói.

Anh ko trả lời câu nói này mà lại nói thêm.

- Em mau ăn đi cho nóng, anh còn muốn đưa em đến một nơi nữa.

- Là đâu vậy? Anh làm em tò mò quá.

- lát nữa em đi thì sẽ biết.

Thế là nó ngoan ngoãn ăn hết tô phở mà anh chuẩn bị cho nó. Vị phở này thật sự lâu lắm rồi nó ko được thưởng thức nữa. Lại thêm một món ăn nữa anh nấu ngon hơn nó. Dù ko muốn nhưng nó cũng đành chấp nhận sự thật phũ phàng rằng anh ấy nấu ăn ngon hơn mình.

Anh đưa nó đi dạo bộ quanh bờ sông Seine, đi dọc đại lộ Champe rồi dừng lại dưới chân tháp Eiffel. Nó ngạc nhiên nhìn anh như chờ đợi điều gì đó.

- Em có biết hôm nay anh đưa em đến đây là có ý gì ko? - Anh nhìn nó hỏi.

- Em ko biết nên mới định hỏi anh này. Hôm nay anh có chuyện gì đúng ko?

Anh ko trả lời nó mà xoay người nó đối diện với anh, mắt anh nhìn thẳng vào mắt nó. Nó nhìn thấy trong đôi mắt ấy hình ảnh nó chiếm hữu trong đó.

- Tuệ Minh, em nghe cho rõ nhé, anh sẽ ko nhắc lại lần thứ hai đâu.

Nó tròn mắt nhìn anh, hôm nay anh làm sao thế nhỉ. Ko hỏi lại nhưng nó cũng căng tai để lắng nghe cho rõ:

- 6 năm anh yêu em trong câm lặng, 5 tháng âm thầm theo đuổi em. Nhiều lúc anh làm cho em lo lắng, cho em tức giận nhưng những năm tháng tiếp theo anh vẫn sẽ như thế vẫn sẽ yêu em, quan tâm em nhưng anh ko muốn âm thầm và câm lặng nữa. Anh muốn ở bên em mỗi lúc em mệt mỏi, chia sẻ cùng em những niềm vui nỗi buồn. Giờ phút này anh muốn nói với em rằng: Em có đồng ý làm bạn gái của anh ko? (Cả nhà ơi, nghe như lời cầu hôn ấy nhỉ. Lúc đầu cún còn tưởng anh ấy nói với cún là làm vợ anh nhé cơ. Lúc đó sợ lắm)

Nó lặng đi, tai nó như ko nghe thấy gì nữa, chân nó mềm nhũ ra, nếu ko có anh đỡ lấy nó thì có lẽ giờ này nó đã thành một đồng trên mặt đất. Quá bất ngờ, nó ko nghĩ là anh lại tỏ tình với nó hôm nay. Nó phải trả lời như thế nào bây giờ, đồng ý hay ko nhỉ? Nó lại hoang mang lo lắng, ba mẹ nó sẽ phản ứng như thế nào đây?

Hiểu được tâm trạng của nó, anh nhẹ nhàng an ủi:

- Em đừng lo, lát nữa anh sẽ về nhà nói chuyện với ba mẹ. Anh cũng muốn được ba mẹ cho phép. Giờ em nói cho anh biết đi, em đồng ý nhé.

Nó nhìn anh khẽ gật đầu. Trong thâm tâm nó thật sự ko muốn rời xa anh. Nó muốn cứ bình yên như lúc này trong vòng tay ấm áp của anh. Lúc này nó thật sự hạnh phúc.

Anh khẽ cúi xuống tìm đôi môi nó nhưng nó tránh nụ hôn này. Anh nhúu mày ngạc nhiên:

- Em ko muốn?

- Ko phải, tại em . . . em chưa biết hôn như thế nào nên thấy sợ.

Nói xong câu đó nó úp mặt vào ngực anh, giấu đi khuôn mặt ửng đỏ vì xấu hổ. Có ai như nó ko nhỉ? 24 tuổi rồi mà đến một nụ hôn cũng ko biết.

- Ko sao đâu từ từ anh sẽ dạy. - Anh nín cười nói.- Giờ chúng ta về nhé, anh muốn nói chuyện với ba mẹ

- Thưa hai bác, con thật sự yêu thương Tuệ Minh, con mong hai bác cho phép tụi con ở bên nhau. - Lê Thái lên tiếng.

- Cậu lấy gì để đảm bảo sẽ ko làm Tuệ Minh đau khổ? - Chị nó hỏi

- Em xin lấy danh dự của một thằng đàn ông hứa với chị điều đó. - Lê Thái khẳng định.

- Vậy còn vị hôn thê của cậu ở Việt Nam thì sao? - Ba nó hỏi.

- Thưa hai bác, 6 năm trước khi cháu gặp Tuệ Minh ở sân bay cháu đã yên cô ấy, 6 năm qua cháu ko xuất hiện bên cô ấy vì cháu chưa đủ tự tin để đem lại hạnh phúc cho người con gái cháu yêu nhưng bây giờ cháu đã ý thức được cháu cần gì và những gì cháu cần bảo vệ. Đối với Thạch Thảo, trước khi đi cháu đã nói rõ tình cảm của cháu và ba mẹ cháu cũng đồng ý sẽ để cho cháu đi tìm người con gái cháu yêu. Cháu tin là ba mẹ cháu cũng sẽ hài lòng khi cháu chọn được Tuệ Minh. Trở ngại đó hai bác ko cần quá lo, cháu có thể giải quyết ổn thỏa chuyện này.

Nhìn thấy sự chân thành của Lê Thái, ông bà đâu nỡ làm khó hai đứa nữa. Thôi thì trời ko chịu đất thì đất phải chịu trời thôi.

Thấy ba mẹ phân vân nó lên tiếng cầu xin:

- Con xin ba mẹ hãy cho con và anh ấy một cơ hội, chúng con nhất định sẽ hạnh phúc mà.

Nhìn đứa con gái bé bỏng ông bà nỡ nụ cười hiền:

- Thôi được, ba cho hai con một cơ hội, nếu con làm Tuệ Minh khóc thì những gì ba nói các con nhất định phải nghe theo.

- Vâng, con nhất định sẽ làm người con yêu hạnh phúc - Anh nhìn Tuệ Minh mạnh mẽ nói như một lần nữa khẳng định với chính mình.

Hạnh phúc đến với nó quá nhanh và bất ngờ như thế. Liệu rằng hạnh phúc này có là mãi mãi hay nó cũng sẽ đi nhanh như lúc nó đến.

27. Chương 27

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

28. Chương 28

Thời gian cứ trôi qua, lại một cái tết nữa nó xa nhà ko được đón giao thừa bên người thân. Anh Quân và My đã về Việt Nam chuẩn bị cho lễ cưới và cũng đón tết luôn ở quê nhà. Còn lại một mình nó nơi đất khách

quê người. Năm nay ngoài Thanh Tùng cùng nó đón tết ra còn có thêm cả Lê Thái nữa. Ở đất nước này họ ko đón tết theo âm lịch như những người phương đông nên tết này nó chỉ có thể xin nghỉ phép mà thôi.

Ba mẹ cũng gửi qua cho nó một cặp bánh chưng, món mà nó yêu thích thứ hai sau phở. Hương vị ngày tết cổ truyền quê hương vẫn còn in đậm trong nó. Nó nhớ mỗi dịp tết đến bà nội nó lại tập hợp con cháu lại để phát phong bao đỏ. Tự nhiên nó thấy nhớ bà vô cùng. Nhắc điện thoại nó gọi về cho gia đình thân yêu của nó:

- Bà ơi, cháu Tuệ Minh này. - Giọng nó vang lên

- Cha bố mi, cũng có ngày mi gọi điện về hỏi thăm bà ư? - Giọng bà nó trách móc

- Bà ơi, cháu rất nhớ bà nhưng do bà thương cháu nhiều nhất lại ko muốn cháu xa nhà, mỗi lần nói chuyện với cháu bà toàn khóc nên cháu mới ko dám gọi điện cho bà chứ bộ. - Nó lên tiếng thanh minh cho nỗi oan của mình.

- Ủ, bà biết mà. Bà chỉ nói thế thôi chứ có trách gì cháu yêu của bà đâu. Thế năm nay cháu ăn tết có vui ko? Năm nay Thanh Tùng và vợ nó về nước ăn tết chắc cháu bà buồn lắm nhi?

- Ko sao đâu bà, cháu cũng có bạn cùng ăn tết mà. Anh chị về ăn tết với bà, bà có vui ko?

- Bà vui lắm nhưng thiếu mất một đứa đòi phong bao lì xì nên cũng hơi buồn.

- Bà này, cháu đâu có đòi đâu là bà phát cho cháu mà.

- Bà nghe nói cháu có bạn trai rồi, thế khi nào mới cho bà gặp mặt đây?

- Cháu sắp về nước rồi bà ạ. Bà sắp được gặp anh ấy rồi.

- Bà phải đi chùa rồi, lần sau nói chuyện với cháu yêu của bà tiếp nhé.

- Vâng, bà nhớ giữ gìn sức khỏe chờ cháu về nhé. Cháu yêu bà.

Chào bà xong nó gác máy trở lại với mấy món ăn mà nó muốn nấu để mừng năm mới với Lê Thái và Thanh Tùng. Ko hiểu sao hôm nay nó lại ko tự tin vào tay nghề nấu ăn của nó lắm. Phải chăng người thưởng thức hôm nay là một chuyên gia về ẩm thực?

- Em đang nghĩ gì mà anh vào nhà cũng ko biết thế? - Lê Thái lên tiếng hỏi nó.

- Em đang nghĩ xem có món gì em có thể nấu ngon hơn anh hay ko đây? - Nó nhìn anh đáp.

- Anh chắc chắn một điều rằng em chẳng thể tìm ra món nào cả.

- Anh có cần chạm vào nỗi đau của em như thế ko?

Dù biết là anh nấu ăn rất ngon nhưng ko hiểu sao cứ nghĩ đến sau này suốt ngày để anh nấu ăn cho bản thân mình thì nó lại cảm thấy áy náy. Là một người phụ nữ, nó luôn muốn được tự tay chăm lo cho gia đình nhỏ của mình nhưng cứ như thế này có lẽ là ko ổn chút nào.

- Anh làm em buồn sao? - Anh nhẹ nhàng ôm nó từ phía sau.

- Em ko buồn đâu tại em đang nghĩ vài vấn đề thôi mà.

- Vậy bây giờ chúng ta cùng vào bếp nhé em yêu?

Có người đã từng nói với nó rằng khi người đàn ông tự tay vào bếp nấu ăn cho người con gái mình yêu thương thì người phụ nữ đó chính là người hạnh phúc nhất. Và người đàn ông đó thật sự rất yêu người con gái đó. Nó thật sự ko biết diễn tả những cảm xúc này bằng lời như thế nào. Trong lòng nó đang lâng lâng cảm giác của hạnh phúc.

Nó như bị thôi miên bởi những cử chỉ của anh, thật sự những cử chỉ này rất cuốn hút. Lần thứ hai nó nhìn thấy một người đàn ông vào bếp. Người đàn ông đầu tiên chính là ba nó. Phải nói là lúc nhìn thấy cảnh tượng đó nó thật sự ngưỡng mộ mẹ mình và giờ nó đã cảm nhận được ngày đó mẹ mình hạnh phúc như thế nào.

Ngay cả anh Quân yêu Mỹ như thế mà cũng chưa lần nào đích thân mình vào bếp nấu ăn cho Mỹ. Nó cảm thấy mình thật may mắn vì đã chọn được một người như anh. Tiến đến bên anh, nó đưa tay ôm lấy vòng eo anh. Áp má vào tấm lưng dài vững chãi của anh nó thấy lòng mình thật bình yên.

- Này nhóc, em ko định để anh nấu ăn sao? Thanh Tùng sắp đến rồi đó. - Lê Thái thấy lạ bởi hành động của nó thì lên tiếng hỏi.

- Em mặc kệ, em cứ thích ôm anh như thế này đây. - Nó trả lời giọng nũng nịu.

Lê Thái xoay người ôm lấy nó vào lòng lên tiếng:

- Anh có thể ở ôm em cả ngày như thế này mà ko muốn buông em ra một chút nào hết. Em có biết mỗi khi xa em là anh nhớ em đến phát điên lên ko hả?

- Em . . . em thật sự ko biết điều đó. - Nó thấy bối rối khi thấy cách thể hiện tình cảm mới của Lê Thái.

- Anh rất yêu em Tuệ Minh ạ. Hứa với anh, đừng bao giờ rời xa anh em nhé.

- Em cũng rất yêu anh.

Nó tránh lời hứa đó, nó ko biết sẽ có điều gì xảy ra nhưng nó luôn bất an, luôn có cảm giác sẽ có một ngày anh rời xa nó.

Anh cúi đầu kiểm tìm đôi môi nó. Lần này nó ko lẩn tránh nữa nhưng là nụ hôn đầu nên nó ko biết phải làm thế nào. Anh cũng hiểu được sự lúng túng của nó nên anh chỉ đặt nụ hôn nhẹ lên đôi môi ấy mặc dù anh ko muốn như thế chút nào nhưng anh ko thể vội vàng được, phải từ từ dạy cho nó.

Nếu ai nhìn được khuôn mặt nó lúc này thì sẽ có thể so sánh với quả gấc, nó ngại ngùng, nó xấu hổ, nó ko dám ngẩng mặt lên nhìn anh. Nó thật sự muốn trốn.

Ai đó đang nhìn nó mà ko dám cười thành tiếng:

- Lần đầu tiên anh chỉ dạy em như thế thôi nhé, lần sau sẽ khác đấy, em nên chuẩn bị tinh thần trước. Còn bây giờ ra ngoài phòng khách ngồi chờ, ko được phá rối anh nấu bữa tối nếu ko anh phạt em nặng đấy.

Nó vẫn đứng im tại chỗ, người cứng đờ lại ko thốt nên lời nào.

Thấy vậy Lê Thái lại lên tiếng:

- Em có nghe thấy những gì anh vừa nói ko vậy? Hay muốn anh dạy em thực hành lại lần nữa xem sao nhé?

Anh vừa nói vừa tiến lại phía nó. Khi bước chân anh gần tiến sát người nó bỗng nhiên nó cảm thấy có một luồng khí nguy hiểm. Khi lấy nó lấy lại được tinh thần thì anh đã đứng ngay sát bên nó và nở một nụ cười ko thể gian hơn:

- Chúng ta có thể bắt đầu lại chứ em yêu?

- Dừng lại. Nếu anh còn động vào người em thì em ko đảm bảo anh còn lành lặn để bước ra khỏi nơi này đâu. - Nó nói giọng cảnh cáo và lùi dần về phía sau.

- Em đang đe dọa anh? - Anh tiến thêm một bước về phía nó.

- Em . . . Anh . . . anh ko được lại gần em. - Nó gần như mất bình tĩnh khi ánh mắt Lê Thái nhìn nó ngày càng gian hơn.

- Em hồi hộp đến mức nói lắp cơ à. Lại đây anh sẽ dạy lại em bài học vừa rồi. - Anh thật sự rất muốn trêu nó

Khi bước chân của nó đụng trúng cửa và ko thể lui thêm được nữa nó nở nụ cười nhìn anh:

- Anh yêu à, anh mau nấu cơm đi em thấy đói lắm rồi. - Nó trưng ra đôi mắt thật long lanh và cái giọng ngọt hơn đường khiến anh ko thể nào từ chối được.

Anh biết nó đang giả vờ nhưng thật sự nhìn vào đôi mắt ấy anh ko thể từ chối mà làm theo ý nó được. Vũ khí này của nó thật lợi hại mà.

- Được rồi em yêu, em ra ngoài phòng khách chờ anh 30 phút nữa nhé.

- Cảm ơn anh yêu nhé.

Nó nói xong rồi chạy thật nhanh ra khỏi căn bếp đó. Nếu anh mà thực hiện việc đó thêm một lần nữa có khi nó sẽ bị đột quỵ vì nhịp tim tăng một cách bất thường mất. Nó thầm nghĩ rằng về sau phải cẩn thận hơn khi gặp anh mới được. Dù biết là anh rất đào hoa nhưng ko ngờ kinh nghiệm này của anh lại đáng sợ như thế.

Nó và anh cứ mãi mê đùa nhau như thế mà ko hay biết rằng những cảnh tượng vừa rồi đã lọt vào mắt của một người.

Thanh Tùng ko biết đã đứng ở cửa từ bao giờ, hắn chứng kiến tất cả, giờ hắn có nên bước vào bên trong hay nên rút lui trong im lặng đây. Đưa tay lên ngực mình xoa dịu nỗi đau trong tim, hắn muốn một lần được ở bên nó với tư cách là bạn trai chứ ko phải anh trai như bây giờ. Có sao ông trời lại thích trêu đùa hắn như thế? Người hắn ko yêu thì lại yêu hắn, người hắn yêu thì lại yêu thằng bạn thân của hắn.

Ngay từ đầu hắn đã biết người nó cần ko phải là hắn nhưng tại sao con tim hắn cứ phản chủ mà hướng về phía nó. Mỗi lần nhìn nó cười con tim hắn nhảy lên trong vui sướng, khi đôi mắt người con gái ấy vương lệ thì con tim hắn cũng nhỏ máu. Phải chăng cuộc đời này hắn đã nợ tình yêu của những người con gái yêu hắn nên giờ hắn phải trả giá vì điều đó.

- Anh Tùng, anh đã đến rồi sao ko vào nhà? - Tiếng Tuệ Minh kéo Thanh Tùng về thực tại.

Ko còn đường nào để lui nữa rồi, hắn phải vào nhà thôi

- Ủ, anh vừa mới đến thôi. Vừa rồi ba mẹ anh gọi nên anh chưa kịp vào nhà? - Thanh Tùng lên tiếng đáp lại lời nói.

- Hai bác có khỏe ko anh, năm nay chắc hai bác cũng buồn lắm vì anh cũng ko về ăn tết mà. - Giọng nó buồn rầu nói.

- Ko sao đâu em, ba mẹ anh cũng quen với điều đó rồi. Mà anh ko thấy Lê Thái đâu, nó đến trước anh rồi mà. - Thanh Tùng hỏi.

- À, anh ấy đang ở trong bếp nấu ăn. Anh vào nhà đi để em vào phụ anh ấy.

- Thôi, em ko phá là anh mừng lắm rồi chứ có giúp được cái gì đâu - Giọng Lê Thái vang lên phía sau.

- Anh đừng có hạ thấp em như thế chứ? Em nấu ăn cũng ko tồi phải ko anh Tùng? - Nó nhìn Thanh Tùng như một đồng minh tin cậy.

- Từ trước tới giờ anh mới chỉ ăn đồ Mỹ nấu, chưa có được thưởng thức qua tay nghề của em. - Thanh Tùng trả lời, giọng trêu đùa.

- Thấy chưa, anh đã nói rồi mà - Lê Thái thêm vào.

Nó nhìn hai người con trai trước mặt với ánh mắt rục rủa:

- Anh . . . Hai người hòa nhau bắt nạt em. Em gọi điện về mách với mọi người.

Lê Thái đến bên nó dỗ dành:

- Thôi nào công chúa của anh, đừng giận nữa, là anh sai lần sau ko dám trêu em nữa.

Chỉ cần nghe lời anh dỗ dành như vậy là mọi cơn giận dữ của nó tan biến ngay, nó cười tươi nói với hai người con trai bên cạnh:

- Mình vào chuẩn bị đón giao thừa thôi nào hai anh.

Một cái tết thật ý nghĩa với ba người xa quê. Một cái tết thật ý nghĩa với nó và cả anh nữa. Năm mới đến tình yêu của nó cũng bước sang một trang mới, trang mới này của nó sẽ là những kỉ niệm vui hay lại chứa đựng những dòng nước mắt đau buồn?

29. Chương 29

Kỳ nghỉ tết của nó kéo dài nửa tháng, anh quyết định đưa nó đi chu du một vòng quanh nước Pháp. Điểm đến đầu tiên của chuyến đi này là miền nam nước Pháp.

Từ Marseille, những chiếc xe sẽ đưa anh và nó ra vùng ngoại ô của quyn rữ và đầy ngọt ngào của mảnh đất xinh đẹp này. Những cánh đồng hoa oải hương xanh tím ngút ngàn, ruộng lúa mạch nhuộm vàng tít tắp, vườn cherry chín đỏ mỡ màng, tất cả như bức tranh tuyệt đẹp chỉ có trong cổ tích.

Khung cảnh này nó nhớ đến giấc mơ của nó tối hôm qua, được ngồi sau chiếc xe đạp anh chở dạo quanh cánh đồng hoa. Nhưng sự thật thường ko giống như giấc mơ đẹp. Anh ko biết đi xe đạp. Tất cả như sọo đổ trước mắt nó. Nhìn gương mặt bí xị của nó anh nói:

- Em có thể chở anh được mà. Anh sẽ miễn cưỡng giao tính mạng mình cho em là được chứ gì?
- Này anh, em là một tay lái lụa đấy, đừng tưởng em ko biết đi xe đạp nhé. - Nó đáp lại với vẻ tự tin.

Thế là nó - một con nhóc chỉ cao có 1m56 ngồi trên chiếc xe đạp chở đằng sau là một thân hình dài ngoằng 1m8. Đã vậy anh còn ko chịu ngồi yên vị mà hết ngó bên này lại ngó bên khác:

- Anh có thể ngồi yên được ko, nếu ko là em cho anh ngã xuống đây đấy nhé. - Nó bắt đầu bực mình.

Có ai như anh ko nhỉ? Đã ko biết đi xe đạp, bắt nó phải trở gờ lại ko chịu yên vị nữa. Thật là đáng ghét mà. Mặc dù đã cố gắng bỏ ngoài tai những lời xì xầm xung quanh nhưng những lời nói đó vẫn lọt vào tai nó và khiến nó khó chịu, thế mà cái người ngồi đằng sau kia lại cứ coi như là ko có gì vậy.

Đột nhiên nó dừng xe lại nói với anh:

- Anh mau xuống xe đi, em ko chở anh nữa đâu.

Anh chưng bộ mặt ko hiểu hỏi lại:

- Sao cơ?
- Em nói em ko chở anh nữa, anh ko nghe mọi người nói gì sao?
- Kệ họ, mình ko nghe là được rồi. Em ko chở anh chẳng lẽ bắt anh đi bộ sao?
- Ko, anh phải tập xe đạp ngay bây giờ, sau này còn chở em nữa chứ?

Anh ngược lên trời thầm than. Trong đầu nó còn có những ý nghĩ gì thế này? Có cần thiết phải như thế ko? Thời đại nào rồi mà còn bắt anh chở bằng xe đạp đi chơi nữa chứ? Anh có phải con nít đâu.

- Anh ko tập đâu, sau này em muốn đi đâu anh làm tài xế cho em, đi ô tô cho nhanh lại ko bị khói bụi nắng nóng làm phiền.
- Em ko thích. Đi như thế còn gì là lãng mạn nữa hả? - Giọng nó bực bội.

Dù biết là mình vô lý nhưng những hình ảnh trong phim mà từng được xem lại ảnh hưởng ko nhỏ đến tình yêu của nó bây giờ. Nó thích được như những diễn viên trong đó. Hơn nữa giữa cánh đồng hoa đẹp như thế này lái ô tô đi còn đâu thưởng thức được cảnh đẹp nữa.

Anh biết nó nghĩ gì, anh cũng rất thích cái cảm giác vừa rồi. Được ngồi sau xe nó cảm giác dựa vào người nó thật bình yên. Anh mong giây phút này mãi mãi đừng trôi qua.

Biết nó lại chuẩn bị sử dụng chiêu thức quen thuộc để dụ dỗ anh nên anh đưa tay đầu hàng:

- Thôi được rồi, anh sẽ tập được chưa nào công chúa. Nhưng sẽ rất khó khăn đấy, em làm cô giáo của anh nhé.

Nó cười đến híp của mắt, nụ cười của nó trong vắt như ánh nắng sớm mai, trên má lại hiện ra cái má lúm dẽ thương khiến anh ko kìm lại được mà tiến lại gần hôn nhẹ lên má nó. Nó giật mình đẩy anh ra mặt ngượng ngùng:

- Ai cho anh dám hôn em khi em chưa cho phép hả?

- Em là của anh nên anh ko cần phải xin phép. - Về mặt anh lại gian gian nhìn nó.
- Ko nói với anh nữa, giờ anh có đi tập xe ko thì bảo? - Hai tay chống hông nó nhìn anh ra lệnh.
- Thôi được rồi em yêu, anh tập là được chứ gì, nhưng anh có điều kiện.
- Gì . . . anh bảo điều kiện là sao?
- Anh nói rồi, anh làm việc gì cũng ko thể chịu thiệt được. Anh đồng ý tập xe chở em đi chơi thì em cũng nên đáp ứng điều kiện của anh chứ?
- Vậy điều kiện của anh là gì? - Nó đề phòng hỏi lại.
- Tạm thời anh chưa nghĩ ra, khi nào nghĩ ra anh sẽ nói nhưng chắc chắn sẽ ko vượt quá sức của em đâu.- Nó nụ cười ko thể gian hơn anh trả lời nó.
- Được rồi, điều kiện gì cũng được. Anh tưởng em sợ anh chắc. Còn lâu nhé.

Thế là giữa cánh đồng hoa hiện lên một cảnh tượng có một ko hai. Một ột thấp đang tập xe đạp cho nhau trông đến là buồn cười. Nhưng nó thích như thế, anh luôn vì nó mà làm tất cả những gì nó muốn. Hạnh phúc này lại như cơn gió mát len lỏi vào tận sâu trong tim của nó.

Những khách du lịch đi qua lại dành cho nó ánh mắt ngưỡng mộ, dành cho anh những lời động viên chân thành. Có lẽ họ cũng đang vui với hạnh phúc nhỏ nhoi của nó.

Gần một ngày trôi qua, anh vẫn miệt mài tập xe nhưng thật trớ trêu thay, anh vẫn ko thể đạp được quá hai vòng. Nó đau khổ lắc đầu kết luận một câu rằng:

- Những việc khó hơn anh cũng có thể hoàn thành rất tốt, vậy mà có chuyện học đi xe đạp thôi mà anh cũng ko làm được. Bây giờ em đã tìm được một điều anh thua em rồi. Em khẳng định một điều rằng anh sẽ mãi mãi ko bao giờ đạp được quá hai vòng của xe đạp đâu.

Nó lại ngồi suy tư một chút, sau đó lại phán tiếp một câu rằng:

- Thôi thì từ nay em dành hi sinh thân mình mà làm tài xế chở anh bằng xe đạp vậy.

Có ai nói cho anh biết trong tình huống này nên làm thế nào ko nhi? Lê Thái nhìn nó cười mà như mỉa. Anh ko biết người ta học đi xe đạp có khó và chật vật như anh ko? Cả ngày hôm nay anh đã ngã ko biết bao nhiêu lần thế mà nó lại nói như thế. Dù sao cũng phải động viên anh chứ, sao lại dội vào sự cố gắng của anh những gáo nước lạnh vô tình như thế?

Hoàng hôn đã buông xuống trên cánh đồng hoa trải dài bất tận. Anh đứng ôm nó từ phía sau để cùng ngắm cảnh đẹp này. Nó dựa vào lồng ngực vững trãi của anh, hơi thở nam tính của anh vương trên vai nó. Thời gian có thể dừng lại mãi ở nơi đây ko? Nó chỉ mong muốn một hạnh phúc bình dị như thế này thôi.

Sau khi ăn tối xong nó trở về phòng. Nó hí hoáy làm cái gì đó trong phòng tắm rồi một lúc sau đi ra với một chậu nước ấm. Nhẹ nhàng đến bên anh, vén ống quần của anh lên. Dấu vết của một ngày cật lực tập xe đã hiện ra. Nhìn những mảng da thâm tím lòng nó thất lại. Nhẹ nhàng dùng khăn ẩm đặt vào nơi đó, nó nhẹ giọng hỏi anh:

- Anh có đau lắm ko?

Anh cứ nghĩ là nó ko quan tâm đến anh, nhưng nhìn thấy ánh mắt sốt xa của nó anh thấy lòng mình ảm áp lạ thường. Thì ra nó luôn hướng ánh mắt quan tâm đến anh. Nó luôn nhẹ nhàng ở phía sau anh như thế.

Kéo nó đứng dậy rồi ôm nó vào lòng anh khẽ thì thầm:

- Anh ko sao đâu, chỉ bị thâm có chút thôi mai sẽ hết mà em đừng lo nữa nhé.

Từ khi sinh ra đến giờ chưa có ai quan tâm anh những điều nhỏ nhặt như thế. Anh thật sự thấy lòng mình ảm áp, may mắn của anh là có nó trong cuộc đời này. Anh sẽ mãi mãi ko buông tay nó ra đâu, dù có điều gì đi chăng nữa.

- Anh này, từ mai ko cần tập xe nữa nhé. Sau này nếu muốn đi em sẽ chở anh đi. - Nó thủ thỉ vào tai anh.

- Ko được, anh muốn được chở em đi những nơi mà em muốn và bằng phương tiện mà em thích. Nhất định ngày mai anh sẽ đi được - Anh nói với giọng khẳng định.

- Sao anh cứ phải vì em mà làm những điều để em vui thế này chứ?

- Vì sao ư? Vì em là một người đặc biệt quan trọng của anh. Nụ cười của em là niềm vui của anh. Anh muốn là người giữ mãi nụ cười ấy trên môi em.

Nó dựa người vào lòng anh: Em có đáng được nhận những điều này ko anh? Đừng làm em quá hạnh phúc, đừng bao bọc em quá nhiều mà đến khi mất đi anh em sẽ ko sống nổi đâu. Nó thầm nghĩ trong lòng mà dăm thốt lên lời nói này.

- Em đang nghĩ gì mà thần thờ như thế?

- Ko có gì đâu anh. Để em bôi thuốc cho anh mau khỏi nhé.

Nói rồi nó đưa tay nhẹ nhàng thoa thuốc lên những chỗ thâm tím trên chân và tay anh. Nó cẩn thận và thật nhẹ nhàng như sợ nó chỉ cần sơ ý một chút anh sẽ rất đau.

- Thôi em mau đi ngủ đi, ngày mai anh có một bất ngờ dành cho em.

Anh đưa tay kéo nó lại khi nó chuẩn bị quay đi. Nhẹ nhàng đặt vào trán nó một nụ hôn chúc ngủ ngon rồi sau đó quay về phòng đi ngủ.

Hôm nay là một ngày đặc biệt, ông Lê Đức muốn tự tay vào bếp nấu ăn cho người phụ nữ mà mình yêu thương suốt hơn 30 năm qua.

30 năm qua bà đã âm thầm cùng ông vượt qua bao nhiêu sóng gió, cùng ông gây dựng sự nghiệp như ngày hôm nay. Một tay vừa phụ giúp chồng trong công việc, một tay nuôi dạy các con trưởng thành và nên người. Ông thật may mắn khi có bà bên cạnh.

Nhìn các con trưởng thành và ngoan ngoãn, ông ko khỏi tự hào về cái tổ ấm bà xây dựng cho ông. Người ta thường nói đứng sau mỗi người đàn ông thành đạt đều có bóng dáng của một người phụ nữ. Bà chính là người phụ nữ đứng sau ông, nhận tất cả những niềm đau, dành cho ông những hạnh phúc. 35 năm chung sống cùng nhau, ông bà chưa từng có xích mích gì dù là nhỏ nhất. Bà luôn nhường nhịn giành lấy phần thiệt về bản thân.

Hôm nay là ngày kỉ niệm 35 năm ngày cưới của ông bà. Các con đều muốn tổ chức cho ông bà một bữa tiệc để kỉ niệm nhưng ông từ chối. Ông muốn tự tay mình nấu bữa cơm ngày hôm nay, dành trọn tình cảm của mình vào bữa cơm hôm nay để thay đó nói lời cảm ơn đến bà. Người phụ nữ đã luôn đồng hành cùng ông suốt những năm qua và cả chặng đường dài phía trước.

- Anh làm gì trong bếp vào sáng sớm như thế? Muốn ăn gì thì anh chỉ cần bảo em làm là được, đâu cần phải đích thân vào bếp? - Bà Mai lên tiếng khi thấy ông Đức đang cầm rửa rau.

- Anh muốn dành cho em một điều bất ngờ. Hôm nay để anh nấu cơm nhé vợ? - Ông Đức nhìn bà âu yếm nói.

Bà mỉm cười hạnh phúc rồi gật đầu. Những năm chung sống với nhau, ông đều đem đến cho bà những bất ngờ như thế. Bà thật sự hạnh phúc. Các con thì đều trưởng thành, chồng bà thì hết lòng yêu thương vợ con. Là một người phụ nữ bà còn mong muốn gì hơn thế nữa.

Khi các con đã quây quần bên ông bà, ông Đức kéo bà Mai lại gần mình:

- Cảm ơn em đã mang đến cho ba con anh một mái ấm thật hạnh phúc như thế này. Hôm nay là lễ kỉ niệm 35 năm ngày cưới của chúng ta, anh chúc em sức khỏe, tình yêu và cả hạnh phúc nữa.

Theo như truyền thuyết nói thì ngày kỉ niệm này của ông bà được liệt vào hàng “đám cưới cẩm thạch”. Ông đã đi tìm khắp nơi để kiếm một món quà ý nghĩa tặng bà.

Cầm món quà của người chồng thân yêu tặng mà mắt bà rưng rưng:

- Cảm ơn anh, món quà ý nghĩa và quý giá nhất mà ông trời ban tặng cho em đó chính là anh và các con. Chỉ cần nhìn thấy anh và các con vui vẻ hạnh phúc là em vui rồi.

Lại một năm nữa nó ko có mặt ở nhà để mừng kỉ niệm ngày cưới của ba mẹ nó. Ngày hôm qua nó đã kịp đặt một chiếc bánh cưới thật đẹp để mừng ngày quan trọng này. Chắc bây giờ chiếc bánh đó đã đến tay những người nhận. Nó mỉm cười với hạnh phúc mà ba mẹ nó đang tận hưởng.

Ko để ý đến sự hiện diện của các con, ông Đức ghé tai bà thì thầm:

- Anh yêu em, vợ yêu của anh.

Nhìn về mặt ngưỡng cửa của bà, những đứa con ngồi đó cũng đoán được ông Đức vừa nói gì với bà. Thiên Trang lên tiếng:

- Mẹ à, ba đã thổ lộ rồi kìa, mẹ cũng nên đáp lại đi chứ?

Thiên Trang vừa nói xong liền nhận được sự cổ vũ của anh Mạnh Quân và chị dâu còn có cả chồng sắp cưới của cô nữa. Bọn họ nhìn bà Mai chờ đợi.

Bà Mai quay sang nhìn ông khẽ nói:

- Em cũng yêu anh, ông xã của em.

Tình yêu của ông bà được các con chứng kiến, họ cảm thấy vui khi ba mẹ đến đến tuổi này vẫn còn yêu thương nhau như thế. Họ hạnh phúc khi được sinh ra làm con của ba mẹ mình.

30. Chương 30

Valentine, ngày lễ dành cho tất cả những người yêu nhau.

Hôm nay chính là ngày lễ tình nhân đầu tiên của nó và anh, anh muốn dành tặng cho nó một món quà thật ý nghĩa, chúc cho nó sẽ thật hạnh phúc khi ở bên anh.

Thức dậy thật sớm, anh rời khỏi khách sạn khi nó vẫn còn đang say giấc. Trước khi đi anh còn chu đáo gọi đồ ăn sáng cho nó, đợi nó thức dậy là có thể ăn ngay. Anh sợ nó sẽ đói vì tối hôm qua nó mãi chơi mà ăn rất ít.

Hài lòng với dự định của mình, anh bắt tay vào chuẩn bị. Anh đã gọi điện đặt trước 365 bông hồng cho ngày hôm nay, dự định của anh sẽ xếp một hình trái tim với số hoa hồng ấy, và địa điểm anh cho chính là bãi biển. Anh tự tưởng tượng đến cảnh nó sẽ ngạc nhiên như thế nào khi chứng kiến cảnh này. Chỉ cần nó hạnh phúc vui vẻ anh có thể làm tất cả vì nó.

Được sự trợ giúp của những nhân viên cửa hàng hoa, anh chuẩn bị rất nhanh, lái xe về đón nó, anh chắc rằng giờ này nó vẫn còn chưa dậy nên gọi điện giục nó:

- Sao anh gọi em sớm thế? - Giọng nó vẫn còn ngái ngủ.

- Dậy thôi nào em yêu, đồ ăn sáng anh đã chuẩn bị cho em rồi, sẽ có người mang lên cho em ngay bây giờ. Lát anh về em phải xong rồi nhé. Anh có một bất ngờ dành cho em đây. Anh nói khi nó vừa nhấc máy.

- Anh có trò gì mới thế, cho em ngủ thêm một chút nữa nhé em rất buồn ngủ. - Nó nói giọng nài nỉ.

- Ko được, nếu em ko nhanh thì sẽ muộn mất. Anh nghĩ là điều bất ngờ này đáng giá hơn giấc ngủ của em đây. - Lê Thái nói với giọng bí mật.

- Thôi được rồi, em nhượng bộ anh đây nhé.

- Ừ, dậy ngay nhé. Anh cúp máy đây. Yêu em.

Anh nhanh chóng lái xe về khách sạn đón nó, anh thật sự muốn nhanh đưa nó đến nơi anh đã chuẩn bị cho nó được chứng kiến nụ cười hạnh phúc của nó.

30 phút sau anh đã có mặt tại phòng nó, anh yêu cầu nó mặc một chiếc váy màu tím của hoa oải hương, nhìn nó lúc này thật sự rất đáng yêu.

Khác hẳn với anh, mặt nó bí xị, một phần vì nó chưa được ngủ đủ giấc, một phần vì nó ko thích mặc váy, nói đúng hơn là nó chưa từng mặc váy. Nó ko thích những thứ lờ mờ như thế, cứ mặc quần jean và áo phông có phải vừa trẻ trung vừa năng động ko? Nó nhìn anh với ánh mắt giận hờn:

- Em có phải bắt buộc mặc cái thứ này ko anh? - Nó hỏi

- Em mặc váy nhìn rất xinh mà, sao em lại ko thích? - Anh hỏi

- Em ko thích, như thế này làm sao em chạy nhảy được chứ? Cho em mặc thứ khác nhé anh? - Nó nhìn anh thương lượng

- Mặc vì anh một hôm nay thôi, được ko? - Anh ko trả lời mà lại hỏi ngược lại nó

Nhìn ánh mắt đợi chờ của anh nó lại thấy mềm lòng:

- Thôi được rồi, chỉ một hôm nay thôi đấy nhé. Ko có lần khác nữa đâu.

Anh nhìn nó gật đầu:

- Ừ, chỉ duy nhất một hôm nay thôi. Chúng ta nhanh đi ko muộn nào - Anh vừa nói vừa kéo tay nó đi.

Nó rất tò mò, trên xe nó cũng hỏi anh rất nhiều nhưng anh vẫn tuyệt đối im lặng, nó thấy ko moi được thêm tin tức gì thì đành ngồi im chờ đợi. Khi gần đến nơi, anh dùng một chiếc khăn bịt mắt nó lại khiến cho nó càng thêm tò mò.

Anh dắt tay nó đi, nó ngửi được hương vị của biển nên cũng đoán được trước mắt mình là một bãi biển. Trong đầu nó hiện lên thắc mắc: Sớm thế này mà đưa nó ra biển thì chắc là muốn ngắm bình minh rồi. Bình minh ở đây có khác gì so với ở bờ biển Việt Nam ko? Nó thực sự tò mò muốn biết.

Nó cảm giác mình đang được nhắc bổng lên, anh đang bế nó. Gương mặt nó lại đang ửng hồng, từ ngày yêu nhau anh chưa bao giờ có hành động như thế này bao giờ. Tự nhiên nó lại thấy ảm áp quá. Trong lòng anh cảm thấy thật bình yên.

Anh nhẹ nhàng đặt nó vào chính giữa trái tim mà chính tay anh cùng sự giúp đỡ của nhân viên cửa hàng hoa tạo ra. Anh nói thầm vào tai nó:

- Bây giờ anh sẽ mở khăn ra cho em, nhưng em vẫn phải nhắm mắt nhé, khi nào anh đếm đến ba thì em mới được mở mắt đấy.

Nó gật nhẹ đầu:

- Vâng.

Anh tiến lại lấy một bó hồng 11 bông đã được chuẩn bị sẵn. Bó hoa gồm 10 bông hồng thật và một bông hồng giả ở chính giữa. Bó hoa này được làm theo sự yêu cầu của anh.

- Anh bắt đầu đếm nhé. - Anh nói

- Một . . . Hai . . . Ba

Anh vừa dứt lời nó thì nó từ từ mở mắt ra. Trước mắt nó ko chỉ có ánh mặt trời mà nó còn nhìn thấy một hình trái tim lớn được xếp bằng rất nhiều hoa hồng. Nó ko tin vào mắt mình nữa, phải đưa tay lên dụi mắt mấy lần nó mới tin đây chính là sự thật.

Anh đến bên nó, chìa ra trước mặt nó bó hoa hồng mà anh đang cầm và nói:

- Valentine vui vẻ, ảm áp và tràn đầy hạnh phúc em nhé.

Nó lại khóc, nó khóc vì hạnh phúc, khóc vì cảm động, vì những gì anh dành cho nó. Từ khi được anh tặng hoa nó đâm ra nghiện cái thú tra cứu ý nghĩa số hoa được tặng. Bó hoa này tượng trưng cho lời nói: “Thế gian này chỉ có mình em”. Nghĩa là đối với anh, trên thế giới chỉ có mình nó đang tồn tại trong trái tim anh. Còn ý nghĩa gì hơn thế nữa.

Nhìn bó hoa nó lại thắc mắc. Tại sao bông hoa chính giữa lại là hoa giả nhỉ? Sau này anh mới giải thích cho nó rằng: “Nếu bông hoa đó héo tàn thì ngày đó anh mới hết yêu em”. Hoa giả thì sao có thể tàn được

chứ? Nghĩa là trọn đời này anh chỉ yêu mình nó mà thôi. Còn gì hạnh phúc hơn những điều anh đang dành cho nó chứ?

Vòng tay qua cổ anh nó đặt vào môi anh nụ hôn ngọt ngào nhất, cảm ơn anh đã đến bên nó, cảm ơn anh đã yêu nó, cảm ơn anh đã dành cho nó phút giây hạnh phúc như thế này. Lần đầu tiên nó chủ động hôn anh, môi anh và môi nó quyến luyến mãi ko rời nhau. Mãi sau này nó khẳng định rằng: Hôn ko cần phải học mà đó là bản năng khi con người ta yêu.

Với cái suy nghĩ này anh lắc đầu ko biết phải nói với nó thế nào.

Nhưng bất ngờ chưa dừng lại ở đó. Anh đưa tay chỉ nó nhìn lên bầu trời, nơi đó có hàng ngàn quả bóng bay đủ màu sắc, ở chính giữa có một quả duy nhất màu đỏ khiến nó chú ý vào đó nhất. Khi quả bóng bay vừa đủ độ cao bất chợt nổ bung mang theo một dòng chữ: “Anh yêu em”.

Biết nói thế nào đây? Nó ko còn lời nào để thốt ra nữa. Nó nhìn anh với ánh mắt ngập tràn hạnh phúc. Trái tim nó như muốn nổ tung ra. Tại sao anh lại có thể lãng mạn như thế chứ? Nhìn về bên ngoài thì nó ko nghĩ anh sẽ dành cho nó thật nhiều bất ngờ lãng mạn như thế. Nó bất chợt hỏi anh:

- Tại sao anh biết em thích những điều này?

Anh nhìn nó âu yếm nói:

- Anh phải tham khảo rất nhiều ý kiến, tìm hiểu rất nhiều trên mạng mới có thể tạo ra điều bất ngờ này cho em. Chỉ cần là điều em thích anh nhất định sẽ cố gắng làm được.

Anh dang rộng vòng tay đón nó vào lòng, hạnh phúc của nó cũng chính là niềm vui và hạnh phúc của anh. Chỉ cần nó cười thì bao nhiêu khó khăn cũng sẽ được anh đẩy lùi.

Anh cũng tự cảm thấy mình đang thay đổi. Có đánh chết anh cũng ko thể ngờ rằng cũng có ngày anh thể hiện tình yêu của mình đối với một người con gái theo cách này.

Hạnh phúc của nó đến thật nhẹ nhàng nhưng càng nhẹ nhàng như thế thì nó càng lo sợ rằng một ngày nào đó hạnh phúc ấy cũng sẽ biến mất nhanh chóng như lúc nó đến.

31. Chương 31

Tình yêu đẹp như bong bóng xà phòng, tình yêu mong manh như thủy tinh dễ vỡ. Chỉ cần một cái chạm nhẹ bong bóng sẽ biến mất, thủy tinh chỉ còn lại những mảnh vụn. Nó rất sợ tình yêu của mình cũng như vậy nên nó luôn tìm mọi cách làm mới tình yêu của mình.

Valentine vừa qua nó lại chuẩn bị đón sinh nhật của Lê Thái. Đây là sinh nhật đầu tiên của Lê Thái mà nó sẽ đón cùng anh. Nó muốn chuẩn bị một món quà thật đặc biệt dành tặng anh. Những tháng ngày qua luôn chỉ có anh mang đến niềm vui cho nó và bây giờ nó muốn nó là người mang đến niềm vui cho anh.

Sau khi tìm hiểu nhiều ngày nó quyết định tặng Lê Thái một món quà đặc biệt tự tay nó làm, tuy ko mất nhiều công sức nhưng thời gian ón quà đó là khá nhiều nên nó thường trốn anh sau giờ làm để về nhà. Hôm nay cũng vậy, nó xin tan ca trước 30 phút để tránh gặp anh đến đón nó. Nhưng người tính ko bằng trời tính, vừa bước ra khỏi cổng nó đã thấy xe của anh đỗ ngay trước mặt nó. Anh mở cửa xe đi ra nhìn nó với ánh mắt tức giận nói:

- Tại sao mấy ngày nay trốn anh? Anh đã làm sai điều gì để em giận?

Nó nhìn anh lấp bắp trả lời:

- Ko . . .ko có chuyện gì đâu anh. Chỉ là mấy ngày nay em có chút việc bận.

- Việc bận? - Anh nhìn nó hỏi với giọng nghi ngờ.

- Vâng, giờ em về trước nhé, hẹn gặp lại anh sau. - Nó nói rồi vội vàng bước đi.

- Đứng lại, em mà bước thêm một bước nữa thì dừng trách anh nhé. - Anh nhìn nó bước đi tức giận nói.

Chưa lúc nào nó làm trái được ý anh. Như thế này nghĩa là gì đây? Ko lẽ những tháng ngày sau này nó luôn bị anh điều khiển như vậy sao?

Nó dừng lại quay người nhìn anh nói:

- Em có việc bận thật mà, lúc này em chưa thể nói với anh được, anh cố gắng chờ em thêm vài hôm nữa đi.

Anh nhìn đôi mắt thâm quầng vì thiếu ngủ mà xót xa. Tiến lại gần anh ôm nó vào lòng vỗ về:

- Thôi được rồi anh sẽ ko hỏi nữa nhưng đừng làm anh lo được chứ?

Nó nhẹ nhàng gật đầu:

- Vâng.

- Chị gái, mừng sinh nhật chị. Chúc chị tuổi mới ngày càng xinh đẹp đáng yêu, thành công và hạnh phúc nhé.- Tuệ Minh lém lỉnh nói.

- Ủ, chị cảm ơn em gái nhé. - Thiên Trang đáp lại.

- Hôm nay chị có ở nhà với ba mẹ ko hay tổ chức sinh nhật ở ngoài? - Nó hỏi

- Hôm nay anh Thế Nam tổ chức sinh nhật cho chị. - Chị nó nhìn Thế Nam trả lời.

- Chị có hạnh phúc ko?

- Chị rất hạnh phúc, còn em?

- Em cũng vậy. Chúc anh chị vui vẻ nhé, em ko làm phiền hai người nữa. Khi nào về gọi cho em chị em mình tâm sự nhé chị.

- Cảm ơn em gái, em giữ gìn sức khỏe nhé.

Nói xong chị nó cúp máy, quay qua nhìn Thế Nam. Người con trai này đã mang đến cho chị nó những giây phút thật khó quên. Ngay từ lần đầu chạm mặt nhau trong cái quán cafe đó, chị nó đã có cảm giác rất lạ. Những ngày tiếp sau đó ko chỉ có Thiên Trang nhớ nhưng mà ngay cả Thế Nam cũng như thế. Anh tìm mọi cách để có được thông tin về người con gái lạ mặt đó - người đã để lại ấn tượng khó quên ngay từ lần đầu chạm mặt. Như thế có được gọi là tình yêu sét đánh ko nhỉ?

Hôm nay là sinh nhật cô, anh đã xin phép ba mẹ cô được tổ chức riêng buổi sinh nhật đặc biệt này, anh có rất nhiều điều muốn nói với cô. Mặc dù đã đính hôn nhưng anh lại luôn cảm thấy tình yêu anh dành cho cô vẫn chưa đủ lớn. Thật sự anh còn muốn dành cho cô nhiều hơn nữa.

Đặt một chiếc bánh do tự tay mình làm trước mắt Thiên Trang, anh đưa tay kéo cô vào lòng thì thầm nói:

- Chúc em yêu sinh nhật vui vẻ. Anh nguyện cả đời này sẽ mang đến hạnh phúc cho em, sẽ giống như ba em đối với mẹ em. Yêu em trọn đời ko đổi thay.

Cô nép vào lòng anh để những dư vị ngọt ngào len lỏi sâu và trong tim. Cô muốn phút giây này là mãi mãi.

Anh xoay người cô lại để mặt cô đối diện với mình rồi từ từ lấy từ trong túi ra một chiếc hộp bọc gấm xanh thẫm. Bên trong đó là một chiếc nhẫn kim cương giá trị, anh đưa lại gần cô rồi cất tiếng nói:

- Thiên Trang, anh nghĩ mình nên kết thúc cuộc sống độc thân ở đây. Anh rất cần em, em sẽ đồng ý làm người phụ nữ đứng sau anh chứ?

Lòng hạnh phúc lâng lâng, cô nhẹ nhàng gật đầu đồng ý:

- Vâng, em đồng ý.

Chiếc nhẫn đính hôn đã được thay bằng chiếc nhẫn cầu hôn. Chiếc nhẫn này sẽ như một minh chứng cho tình yêu của hai người họ dành cho nhau, gắn kết hai người họ ở bên nhau mãi mãi. Kết thúc một tình yêu để bắt đầu một cuộc sống hôn nhân hạnh phúc hơn, vui vẻ hơn. Như vậy ko có nghĩa là hết yêu mà tình yêu bước sang một trang mới.

Còn 10 ngày nữa là đến sinh nhật của Lê Thái, món quà của nó đã làm gần xong. Món quà này gần như chiếm hết thời gian nghỉ của nó. Anh dù rất muốn hỏi nó có chuyện gì đâu anh nhưng nó bí mật quá nên anh cũng đành chịu thua. Anh buộc lòng phải cầu cứu đến người bạn thân Thanh Tùng:

- Tùng à, cậu có biết dạo này Tuệ Minh có chuyện gì ko? - Lê Thái hỏi.

Hắn biết dạo này Tuệ Minh đang bận chuẩn bị quà cho sinh nhật của Lê Thái nên mới ko có nhiều thời gian dành cho anh, nhưng hắn đã hứa với nó là sẽ ko tiếm lộ chuyện này nên đành làm người nói dối vậy:

- Ko, tớ thấy Tuệ Minh vẫn bình thường mà. - Thanh Tùng trả lời.

- Tớ thấy dạo này cô ấy cứ sao sao ấy, gặp mặt tở toàn tránh thôi, tớ gọi điện thì chỉ nói được vài câu là cô ấy tìm cách kết thúc - Lê Thái trình bày lý do.

- Tớ nghĩ là ko có chuyện gì xảy ra đâu, vài ngày nữa cô ấy lại bám lấy cậu à xem. Cậu xem cả nửa năm nay hai người chính thức quen nhau có bao giờ cậu với cô ấy giận hờn gì đâu. - Thanh Tùng vội vàng trấn an bạn.

- Cậu nói cũng phải, hơn nữa tớ thấy tớ cũng ko hề làm điều gì sai cả. - Lê Thái có vẻ yên tâm hơn nói.

Nhìn hai người này hạnh phúc Thanh Tùng ko khỏi chạnh lòng. Hắn cũng yêu nó đâu kém gì Lê Thái, vậy mà ông trời bắt công lại dành nó cho Lê Thái chứ ko phải là hắn. Chưa một giây phút nào trái tim nó hướng về hắn. Dù cho hắn có nói như thế nào thì đối với nó hắn mãi mãi chỉ là một người anh trai ko hơn ko kém. Hắn koo bằng lòng, nhưng giờ thấy thằng bạn thân và nó hạnh phúc thì hắn có thể làm được gì hơn ngoài chúc phúc cho họ.

Họ có thể hiểu cho lòng hắn ko khi mà có chuyện gì đều kéo đến tìm hắn quân sự, nhiều lúc hắn hận hai người đó lắm nhưng ai bảo hắn là bạn của họ làm gì? Hắn cũng đã suy nghĩ rất kỹ, một bên sống với tình yêu đơn phương cam lạng để giữ được tình bạn và giữ được nó bên mình dù là với tư cách là anh trai của nó, một bên là phá đám tình yêu của nó rồi sống trong thù hận bị cả nó và bạn thân xa lánh. Nếu như thế thì hắn thà rằng chọn cách đầu tiên để bảo toàn tình cảm của mình.

Sinh nhật của Lê Thái ngày càng đến gần, món quà nó đã chuẩn bị xong, hôm nay nó tự tay vào bếp làm bánh sinh nhật, nấu những món ăn Việt để chào mừng sinh nhật của Lê Thái. Nó hẹn anh 7h tối tại nhà nó. Phải nói là anh vui như một đứa trẻ được quà khi thấy nó gọi điện cho anh. Hai tuần qua nó cứ lẩn trốn anh làm cho anh ko muốn lo cũng phải lo, nhưng càng lo lắng thì nó lại càng ko quan tâm

Đang có một đồng thất mắc định hỏi nó mà ko biết bắt đầu từ đâu, ngẩng đầu lên thì ra anh đã đứng trước cổng nhà nó từ khi nào. Đưa tay lên bấm chuông và chờ đợi nó ra đón. Vừa nhìn thấy hình ảnh của nó đang bước về phía anh, vô thức anh cũng bắt đầu tiến lại phía nó mà ko nghĩ rằng chắn giữa anh và nó là một cánh cửa màu trắng.

Bình . . .

Đầu anh đập vào cửa. Đưa tay lên xoa xoa cái trán, nhìn nó mỉm cười, thì ra được gặp nó anh lại vui như thế, ko để ý trước mặt có chướng ngại vật mà tiến thẳng về phía nó.

Nó nhìn anh trách móc cái tính bất cần của anh:

- Tại sao anh lại bất cần như thế chứ?

- Tại gặp em anh vui quá nên mới như vậy thôi? - Anh cười vội phân bua.

- Anh có đau lắm ko? Thôi mau vào nhà rồi em lấy thuốc bôi cho anh ko khéo lại thành cái đèn pin trên đầu bây giờ - Nó trêu anh.

- Có đèn pin trên đầu cũng ko sao, giờ anh có em rồi thì có xấu hay đẹp cũng ko quan trọng nữa. - Nói rồi anh kéo nó lại ôm siết chặt. Cái ôm đầy nhớ nhung như bù đắp lại hai tuần qua anh ko được ôm nó.

- Thôi vào nhà đi anh, ngoài trời vẫn còn hơi lạnh mà. - Nó đẩy anh ra rồi kéo tay anh bước vào nhà.

Trước khi vào nhà, theo cách quen thuộc mà anh đã từng ko dưới một lần làm với nó đó là bịt mắt anh. Anh tò mò ko biết tiếp sau nó sẽ làm gì.

Một ko gian thoáng đãng, một mùi hương nhẹ dịu của hoa hồng, nó đưa anh đến ngồi vào sofa. Đưa tay tháo khăn bịt mắt ra nhưng anh vẫn phải nhắm mắt cho đến khi nào nó lên tiếng. Anh gật đầu, môi khẽ mỉm cười.

Nó đưa đến trước mặt anh một chiếc bánh sinh nhật thật đẹp do tự tay nó làm tặng anh. Nó nói khẽ vào tai anh và anh từ từ mở mắt.

Cùng lúc đó bài hát chúc mừng sinh nhật được nó cất lên. Giọng hát của nó trong vắt như khiến anh lạc vào một thế giới khác cảm thấy hạnh phúc vô cùng. Bỗng nhiên tiếng hát kết thúc thay vào đó là giọng nói của nó:

- Chúc mừng sinh nhật anh yêu, chúc anh thêm một tuổi mới sẽ hạnh phúc hơn, thành công hơn và yêu em nhiều hơn.

Nói rồi nó đặt chiếc bánh xuống bàn và đưa ra trước mắt anh một chiếc lọ thủy tinh chứa rất nhiều hạc giấy và sao giấy.

- Em đã mất hai tuần để hoàn thành món quà này tặng anh đấy. Em định gấp tặng anh 1000 con hạc giấy nhưng em ko thể làm xong trong từng ấy thời gian vì thế em tặng anh 365 con hạc giấy với mong ước rằng đó sẽ là số ngày hạnh phúc của anh trong một năm, cũng là số ngày em nhớ đến anh trong một năm. Và kèm theo đó cũng là 365 ngôi sao giấy với mong ước đó sẽ là số ngày may mắn của anh trong một năm. Chúc anh sức khỏe, tình yêu và hạnh phúc. Em yêu anh. - Nó nhìn anh nói.

Anh thật sự bất ngờ với món quà này của nó. Trong suốt những năm qua, quà sinh nhật anh đã nhận nhiều nhưng chưa bao giờ anh lại thấy một món quà nào ý nghĩa như món quà này. Nó làm anh quá bất ngờ.

Anh ôm nó vào lòng thầm thì:

- Em là một cô gái rất đặc biệt mà anh được gặp và may mắn hơn là anh được yêu một người như em. Cảm ơn em.

- Người nên cảm ơn phải là em mới đúng. Anh luôn là người mang đến cho em nhiều bất ngờ và hạnh phúc nhất.

Hạnh phúc thật giản đơn, đôi khi chỉ là một nụ cười tươi của người mình yêu cũng khiến cho ta cảm thấy hạnh phúc. Đôi khi những giọt nước mắt rơi xuống cũng là vì hạnh phúc, nhưng hạnh phúc phải chăng cứ tồn tại như thế mãi và cũng chẳng thể có nỗi đau nào có thể mang hạnh phúc của mỗi người đi xa?

Nó và anh cùng ước cùng thối nển, anh đang cầm dao cắt bánh thì đột nhiên điện thoại của anh reo. Nhìn số máy gọi quốc tế anh đoán được ai đang ở đầu dây bên kia. Anh chắc rằng những người thân yêu gọi điện để chúc mừng sinh nhật anh. Một tay cầm dao, một tay anh lấy điện thoại ấn nút nghe:

- Mẹ à. Mẹ gọi con có chuyện gì ko? - Giọng anh vui vẻ hỏi.

Ko biết đầu dây bên kia mẹ anh nói câu gì mà con dao trên tay anh rơi xuống. Chiếc bánh sinh nhật này mãi mãi anh ko thể nào cắt nữa. Anh như người mất hồn để mặc Tuệ Minh lay anh bên cạnh.

Đã từ lâu nó đã linh cảm rằng, tình yêu của anh và nó ko thể cứ thuận lợi như thế được. Biểu hiện của Lê Thái như thế nó biết đã có chuyện xảy ra, nhưng rốt cuộc đã có chuyện gì? Có ai nói cho nó được ko?

32. Chương 32: Thương Trường Là Chiến Trường

Từ lúc nhận được cuộc điện thoại đó Lê Thái như người mất hồn, anh ko còn chú ý đến bất cứ điều gì nữa cả. Trong đầu anh chỉ vang lên câu nói của mẹ anh: “Thái à, anh Hải con bị công an bắt đi rồi. Tập đoàn Nguyễn Khang bị đình chỉ hoạt động để phục vụ công tác điều tra. Công an kinh tế đã gửi công văn về nhà rồi”. Tất cả đã sụp đổ rồi sao? Công sức gần 10 năm trời của anh chỉ trong nháy mắt sụp đổ mà người gây ra ko ai khác lại chính là người anh trai mà anh luôn kính trọng. Hơn thế nữa lại anh ấy lại còn đang vướng vào vòng kiện cáo. Anh nên làm thế nào đây?

Tuệ Minh nhìn sắc mặt anh ngày càng nhợt nhạt thì lại càng cố lay anh, gọi anh trở về với thực tại:

- Anh à, có chuyện gì đúng ko? Nói cho em nghe đi đừng làm em sợ. - Tuệ Minh lo lắng lên tiếng.

Đáp lại câu hỏi của anh nói vẫn chỉ có sự im lặng của Lê Thái, nó thật sự sợ điều ấy. Rốt cuộc thì đã có chuyện gì xảy ra mà lại khiến một Lê Thái mạnh mẽ thành như thế này chứ? Nó ko bỏ cuộc vẫn tiếp tục gọi anh:

- Đừng làm em sợ thêm nữa được ko? Có chuyện gì thì chúng ta cùng nhau giải quyết, anh mà cứ thế này em sẽ sợ lắm đấy?

Vẫn ko có câu trả lời, ánh mắt anh vô hồn hướng ra xa. Nếu như ba anh biết, ba anh liệu có lên một cơn đau tim ko? Còn mẹ anh nữa, anh Hải luôn là niềm tự hào lớn của bà, bây giờ xảy ra chuyện như thế này thì bà sẽ ra sao? Còn cô em gái nhỏ bé của anh nữa chứ, nó cũng là một nhân viên của tập đoàn, liệu nó có bị làm sao ko? Ko được nếu anh cứ ngồi đây mà lo lắng cũng ko phải cách, giờ này anh nên về bên cạnh họ. Anh chính là chỗ dựa cho họ.

Nghĩ là làm anh nhắc điện thoại đặt vé máy bay. Anh muốn đi chuyến sớm nhất để về bên những người thân của anh. Chuyến bay đó sẽ khởi hành vào 12h trưa ngày mai. Từ giờ đến lúc đó anh phải chuyển giao toàn bộ công việc hiện tại cho đồng nghiệp.

Những lời nói cử chỉ của anh trong những phút vừa qua đã được Tuệ Minh thu hết vào tầm mắt ko thiếu bất cứ một điều gì. Trái tim nó bất chợt nhói lên, trong giây phút ấy anh đã quên đi sự tồn tại của nó. Trong mắt anh chỉ có gia đình thân yêu của anh mà thôi. Dù biết anh vẫn luôn sống vì gia đình của mình nhưng nó ko khỏi thất vọng khi anh ko chọn nó để chia sẻ.

Đến lúc anh nhận ra sự tồn tại của nó bên mình thì đã thấy mặt nó lem toản nước. Anh đến bên nó nhẹ nhàng vỗ về:

- Anh thật sự xin lỗi, tại anh quá lo cho anh Hải nên mới như thế, em đừng suy nghĩ gì nhé. Trong trái tim anh lúc nào em cũng giữ một vị trí đặc biệt nhất.

Nó nhìn anh nấc lên nói:

- Nói . . .nói cho em biết . . .có chuyện gì xảy ra được ko?

Anh nhẹ nhàng vuốt tóc nó, giọng anh ôn nhu nói:

- Anh Hải bị kiện về tội lừa gạt chiếm đoạt tài sản của người khác. Hiện tại đã bị bắt giam chờ hoàn thiện hồ sơ để khởi tố.

Anh ko muốn nó lo lắng thêm nên ko nói cho nó biết tập đoàn của anh hiện tại đã đóng cửa có nguy cơ phá sản rất lớn. Đến anh mạnh mẽ như vậy mà khi nghe tin này còn suy sụp tinh thần thì nó nghe xong sẽ phản ứng thế nào đây? Anh vẫn biết nó hiểu được cuộc sống thực tế ko như cổ tích nhưng nó có thể hiểu được thương trường như một chiến trường lớn. Cá lớn nuốt cá bé, ai mạnh người ấy sẽ thắng. Nó ko thể hiểu được những thủ đoạn để giành chiến thắng nó ghê gớm như thế nào.

- Vậy ngày mai anh sẽ về nước phải ko? Em sẽ về với anh nhé - Sau khi nghe rõ đầu đuôi nó quyết định sẽ luôn ở cạnh anh cho dù có điều gì xảy ra đi chăng nữa.

- Ko được, em sắp bảo vệ luận án rồi, phải ở lại tập trung làm cho tốt. Nếu thu xếp xong mọi việc anh sẽ sang đón em về. - Anh nói

- Nhưng em muốn được ở bên anh những lúc này. Khi nào bảo vệ em lại sang là được mà.

- Như thế ko tốt cho em đâu, đi lại nhiều sẽ vất vả. Với lại mọi chuyện anh có thể giải quyết được. Em tin anh đi.

- Em tin anh, nhưng em muốn ở bên anh thôi. Như thế cũng ko được sao?

- Em lúc nào cũng bên cạnh anh mà, chỉ cần nghĩ đến em là anh lại có thêm sức mạnh.

- Vậy được rồi, khi nào bảo vệ xong em sẽ về nước. Anh ko cần phải sang đón em, anh hãy lo cho tốt vụ của anh Hải nhé. Trong chuyện này nhất định có uẩn khúc.

Nó hiểu rằng đối với anh hai chữ gia đình luôn được đặt lên hàng đầu. Anh sẽ làm tất cả vì những người thân yêu ấy, cho dù bản thân có nhận về vô vàn vết thương đau đớn. Chỉ cần trên môi họ mỉm cười anh sẵn sàng từ bỏ tất cả.

Chỉ còn lại nó và Thanh Tùng trên cái đất nước xa xôi này, mọi người cứ lần lượt trở về. Đầu tiên là anh Quân và My, rồi bây giờ là Lê Thái, bỗng nhiên nó lại muốn được mau chóng trở về. Muốn được ở bên người nó yêu.

- Thu Hương, em có thể nói rõ đầu đuôi của chuyện này cho anh nghe được ko? Có như vậy anh mới có thể tìm cách mà giải quyết được? - Vừa xuống máy bay, anh bắt taxi về nhà gấp. Anh muốn được biết mọi chuyện.

- Anh bình tĩnh nghe em nói. Chuyện này em cũng ko biết chính xác nhưng em có nghi ngờ một vài người có liên quan. - Thu Hương bắt đầu kể lại - Từ ngày anh chuyển giao toàn bộ quyền quản lý cho anh Hải thì công ty vẫn được anh ấy điều hành rất tốt. Cho đến hơn một năm trước bỗng nhiên một ngày anh ấy dẫn hai người đến công ty và nói đó là bạn anh ấy. Em cũng khá bất ngờ khi anh Hải lại giao cho hai người ấy những chức vị quan trọng trong tập đoàn. Hàng ngày anh ấy say mê với những dự án, công văn chuyên ngành mà bỏ hẳn tập đoàn cho hai người kia toàn quyền xử lý, thỉnh thoảng tạt qua kí một vài giấy tờ.

Anh bất chợt thở dài, hình như anh đã hiểu đôi chút của vấn đề rồi đây. Cái tính tin người này ko bao giờ anh em anh thay đổi được, gặp ai cũng cho họ là người tốt, ai cũng đặt hết niềm tin. Anh nhìn Thu Hương nói:

- Em nói tiếp cho anh biết tình hình cụ thể xem nào?

Thu Hương nhìn Lê Thái gật đầu nói tiếp:

- Hai người đó một tên là Trần Quang Hùng giữ chức vụ phó tổng giám đốc phụ trách dự án của tập đoàn, một tên là Hoàng Anh Tuấn trưởng phòng tài chính. Hai người này thường xuyên lén lút qua lại bàn bạc với nhau điều gì đó nhưng em ko điều tra được. - Ngưng lại nhìn anh trai cô thở dài nói tiếp - Họ lên kế hoạch tuyển người đi lao động nước ngoài, nhận tiền đặt cọc của rất nhiều người nhưng lại ko hề đưa khoản tiền đó vào quỹ tài chính của công ty. Hơn nữa, quỹ công ty ngày càng thâm hụt mà ko rõ nguyên nhân, anh Hải thì ko mấy để tâm đến những chuyện này. Khi có người đến tập đoàn yêu cầu được gặp tổng giám đốc thì anh Hải mới biết chuyện anh ký giấy nhận tiền của họ và hứa đưa họ ra nước ngoài làm việc nhưng họ chờ đợi mấy tháng nay mà ko đi được. Họ đến là muốn lấy lại tiền đặt cọc.

Anh chỉ có thể ngửa cổ lên trời mà than thầm. Tập đoàn của anh bao nhiêu năm nay chỉ chuyên kinh doanh địa ốc vậy mà lại có người mù quáng đi tin vào những lời lừa gạt ko hề có chứng cứ của những kẻ tham tiền kia. Nhìn số tiền mà anh Hải đã ký nhận mà anh chóng mặt muốn ngã. Anh thật sự ko hiểu anh trai anh có thật sự là một luật sư giỏi ko nữa, tại sao lại đặt bút kí hàng trăm hợp đồng xuất khẩu lao động mà cái nào cũng nhận của người ta hàng chục nghìn USD. Đến nước này anh có bán cả tập đoàn đi chắc gì đã lo nổi số nợ này cho anh trai mình. Chuyện thật sự khó khăn hơn anh tưởng.

Tập đoàn của anh gặp chuyện thì đương nhiên những tin tức này gia đình Tuệ Minh cũng đã biết. Họ là ai chứ? Họ cũng là một trong những tập đoàn lớn trên thương trường mà. Hôm đó ba Tuệ Minh đã chủ động gọi điện cho anh

- Chào con, ta là ba của Tuệ Minh, ta có thể gặp con một lát được chứ? - Ông Lê Đức lên tiếng.

- Con chào bác, hiện tại con có một số chuyện chưa thể gặp bác được. Để lúc khác con đến thăm bác được ko ạ? - Lê Thái lên tiếng đáp lại.

- Bác biết con đang gặp một số chuyện khó khăn, bác muốn được biết cụ thể nên mới hỏi con thôi.

- Thưa bác, con biết nhưng giờ con chưa gặp bác ngay được. Đợi con thu xếp xong mọi chuyện sẽ đến thăm hai bác và gia đình.

Lê Thái đã nói như thế ông cũng ko muốn ép thêm nữa, từ trong thâm tâm, từ lâu ông đã coi Lê Thái như một người con trong nhà. Nhìn Tuệ Minh của ông hạnh phúc bên người con trai này thì ông đã thật sự mãn

nguyện rồi. Nhưng giờ đây Lê Thái đang gặp khó khăn, đang phải lo lắng khoản nợ hàng trăm tỷ đồng thì ông biết ông nên làm gì. Nhưng cậu ấy lại từ chối gặp mặt ông, phải chăng cậu ấy đã phát hiện ý đồ của ông. Nếu thật là như thế thì ông thật sự khâm phục cậu ta, quyết định giao Tuệ Minh vào tay cậu ấy thật sự ko nhầm.

- Vậy cũng được. Con tập trung lo việc đi nhé. Cánh cửa nhà bác luôn mở rộng chào đón cháu - Ông Đức nói xong rồi cúp máy.

Ở đầu dây bên này anh khẽ thở dài, anh hiểu những điều ông nói chứ. Ba của Tuệ Minh là muốn giúp đỡ anh nhưng anh ko thể nhận sự giúp đỡ này được. Nếu anh nhận thì ko phải anh đang lợi dụng nó sao. 6 năm anh yêu nó trong lặng thầm cũng chỉ có một mong ước duy nhất là đủ mạnh mẽ đứng trên đôi chân của mình đi đến bên nó sao. Bằng mọi giá lần này anh phải vượt qua, phải vững vàng để làm chỗ dựa cho nó sau này.

Anh cũng thầm cảm ơn những người trong gia đình nó, họ biết anh ngại khi nhận sự giúp đỡ từ họ nhưng anh luôn thấy họ đang âm thầm ở phía sau anh, chỉ cần anh vấp sẽ có người nâng anh dậy ngay lập tức. Công ty nhỏ của anh bên Pháp đã được Mạnh Quân điều người sang giúp đỡ điều hành. Chuyện của anh Hải cũng được Thiên Trang tìm những luật sư giỏi nhất để lo liệu. Còn với My dù là ghét anh, luôn phản đối anh và nó nhưng vẫn âm thầm cho người điều tra tung tích của hai tên bỏ trốn.

Liệu anh có biết rằng nó đã phải năn nỉ như thế nào mọi người mới giúp anh khi ko có nó ở bên như thế ko? Họ biết rằng Lê Thái rất quan trọng với nó, vì niềm vui, vì nụ cười của nó, họ chấp nhận giúp đỡ Lê Thái để nó yên tâm bảo vệ cho thành công tấm bằng mà nó cố công đạt được bấy lâu nay.

Sự việc của anh Hải ko thể giấu ba anh được lâu. Ba anh là một cán bộ cấp cao, báo đài lúc nào cũng gần kề mà thông tin về vụ án của anh Hải lại khá rầm rộ. Anh ko đủ tài năng để có thể chặn đứng các thông tin, vì thế mà nó đến tai ba của anh nhanh hơn anh tưởng. Anh cũng nghĩ rằng ông sẽ lên cơn đau tim nhưng ông lại khá bình tĩnh tìm cách giả quyết cùng cả nhà. Điều này anh nên vui mừng hay lo sợ đây?

Lần đầu tiên từ sau 7 năm qua ông nói chuyện với anh, mặc dù chỉ là bàn cách cứu anh trai nhưng anh cảm nhận được rằng ông có lẽ đã hết giận anh. Bây giờ anh và ba là hai người đàn ông để cho hai người phụ nữ còn lại trong nhà dựa vào nên càng phải mạnh mẽ và đoàn kết hơn.

Hằng ngày nó vẫn gọi điện cho anh hỏi thăm tình hình tiến triển ra sao, nhưng lần nào anh cũng động viên nó cố gắng tập trung vào làm báo cáo cho tốt, mọi việc coi như đã tốt và nó ko nên lo lắng. Anh chỉ nói thể cho nó yên lòng mà thôi chứ thật ra bây giờ lòng anh như lửa đốt. Anh làm sao có thể một lúc huy động được hàng trăm tỷ đây. Số tiền quá lớn lại vượt quá khả năng của anh. Nếu ko trả lại được hết tiền cho những người đã đến công ty đặt cọc thì số năm trong trại giam của anh trai anh lại tăng lên. Một người tự cao như anh trai anh thì làm sao có thể vượt qua một vết nhơ trong lý lịch như vậy được.

33. Chương 33

Những áp lực liên tiếp đè lên Lê Thái. Hình như ai cũng muốn dồn anh vào chân tường. Một bên là gia đình lúc nào cũng hối thúc anh phải tìm mọi cách để cứu lấy anh trai. Một bên là những người bị hại. Ngày nào cũng có hàng chục lượt người kéo đến trụ sở công ty đòi tiền. Anh cũng chỉ là một con người thôi, ko phải là thánh nhân mà chuyện gì cũng có thể giải quyết được.

Một ngày của anh bây giờ bắt đầu từ 5h sáng, anh bước chân ra khỏi nhà, tìm đến những người bạn nhờ trợ giúp. Kết thúc một ngày lúc nào cũng là rất khuya, rồi lại điên cuồng tìm kiếm những thông tin có lợi cho anh Hải nhất. Cuộc sống của anh tuần qua cứ lặp lại như thế. Anh tiều tụy đi trông thấy. Có thể nói bây giờ anh chỉ còn da bọc xương, đôi mắt thâm quầng trũng sâu vì lo lắng vì mất ngủ.

Có thể nói rằng những lúc khó khăn như thế này con người ta mới nhận ra xung quanh mình ai là người tốt. Khi anh còn là một CEO tài năng, thì xung quanh anh bao nhiêu người vây quanh, ai cũng nhận là bạn anh, nhưng đến khi tập đoàn anh bị đình chỉ tạm dừng hoạt động thì những người bạn bốc hơi ko một dấu vết. Ngửa cổ cười lớn cho số phận của mình, giờ anh mới nhận ra tình bạn ấy bấy lâu nay được xây bằng tiền anh bỏ ra.

Chỉ có Thanh Tùng và nó vẫn luôn ở bên anh. Cuộc đời anh chỉ cần hai người tri kỷ như vậy là quá đủ rồi. Mẹ của Thanh Tùng là một thanh tra kinh tế trong bộ, bà đồng ý vào cuộc giúp đỡ anh, ba Tùng cũng vậy, ông nói với anh rằng dù có gặp khó khăn gì thì cứ đến tìm ông, tuy ko hứa trước sẽ giúp được gì nhiều nhưng ông sẽ cố gắng hết sức. Chỉ cần những người như thế thôi cũng đã giúp anh ko thể gục ngã lúc này rồi.

Chạy ngược, chạy xuôi anh cũng ko thể lo hết được số nợ khổng lồ mà anh trai để lại. Ba mẹ anh chạy vay khắp nơi, thậm chí là cả những nơi có lãi xuất cắt cổ cũng đã tìm đến nhưng vẫn ko thể đủ. Hết cách rồi, chẳng lẽ anh và gia đình phải chống mắt lên mà nhìn anh trai mình lao vào vòng tù tội hay sao.

Chỉ có một người duy nhất có thể giúp anh trong lúc này. Hôm nay anh quyết tâm tìm đến người ấy. Anh ấy là một người bạn rất thân của anh trai anh. Họ thân nhau từ khi học đại học đến khi ra trường họ vẫn là một người bạn tốt. Nhưng anh ko dám chắc anh ấy sẽ giúp anh Hải, anh có nên đặt hi vọng vào người này nữa ko?

Anh vừa đưa tay nhấn chuông cửa thì ngay lập tức đã có người chạy đến mở. Nhìn người đối diện anh thực sự muốn đặt hi vọng dù chỉ một lần:

- Em chào anh. - Lê Thái cất tiếng trước.

Trước mặt anh là một người đàn ông rất thành đạt trên thương trường, anh có được tập đoàn Nguyễn Khang cũng là có một tay giúp sức của người đàn ông này. Anh luôn kính trọng người này như cha chú của anh.

- Em vào nhà đi, anh biết hôm nay em đến đây là có việc gì. - Anh Minh cất tiếng

Nhận được câu nói này anh chỉ gật đầu rồi đi theo người đàn ông đó.

- Em nói rõ tất cả mọi chuyện cho anh nghe xem nào. Lúc Hải gặp chuyện anh đang ở nước ngoài nên ko nắm rõ tình hình.

- Anh Hải nhà em là bị lừa nên mới thành ra như thế này, hiện tại vẫn chưa bắt được hai tên chủ mưu nên hầu như mọi trách nhiệm đều là do anh em gánh. Hơn nữa những giấy tờ nhận tiền đều là do anh em ký tên nên cũng ko thể trốn tránh trách nhiệm. - Lê Thái bình tĩnh nói.

- Cái này thì anh hiểu, lúc anh em nhận hai người đó vào tập đoàn anh đã cảnh báo nó trước rồi thế nhưng nó lại ko nghe anh. Thật sự anh ko biết nên nói thế nào cả. - Ngừng lại một chút anh Minh nói tiếp - Bây giờ em cần anh giúp gì cứ nói đi, giúp được đến đâu anh sẽ giúp đến đó.

- Em cảm ơn anh rất nhiều. Bây giờ em cần tiền để hoàn trả lại những người đã đặt cọc cho công ty thôi. Số tiền khá lớn nên em ko có cách gì xoay sở hết được.

- Em còn cần bao nhiêu nữa?

- 110 tỷ nữa anh à.

Con số nói ra mà anh cũng cảm thấy cả người chao đảo. Đến anh là người nắm khá rõ tình hình mà còn muốn đứng ko vững thì những người như anh Minh thì làm sao mà kiềm chế được ko hét lên:

- Cái gì? Thăng Hải nó có điên ko mà nhận số tiền lớn như thế lại ko hề hay biết.

- Em cũng ko biết điều này, nhưng tất cả đều có giấy tờ hóa đơn nên ko tin ko được. Số nợ này bao gồm cả những công trình mà tập đoàn em đang thi công dở dang, bây giờ dừng hoạt động phải đền bù.

- Anh e là ko thể giúp em hết số tiền lớn như vậy, vốn điều lệ của công ty anh cũng có hạn thôi. Bây giờ anh có thể ký ngay cho em một tấm séc trị giá 20 tỷ. Như vậy có được ko?

- Anh giúp gia đình em như thế là đã nhiệt tình lắm rồi em đâu có thể đòi hỏi hơn được nữa. Số tiền này nhất định em sẽ hoàn trả lại anh sớm nhất có thể. - Lê Thái cảm động trước tấm lòng của anh Minh.

Tuy rằng số tiền này ko thấm tháp vào đâu so với số nợ khổng lồ anh đang gánh nhưng nó cũng làm anh vui bớt đi phần nào nỗi lo. Anh lại mắc nợ những người như anh Minh thêm một món nợ ân tình mà có thể cả đời này anh ko có cách nào trả hết được.

Nhìn tấm séc trên tay mà anh nhớ rõ câu nói cuối cùng của anh ấy khi anh chuẩn bị bước chân ra khỏi cửa ” Em và gia đình em đừng quá bao bọc thằng Hải làm gì, hãy cứ thẳng tay ném nó ra ngoài xã hội ấy, nó ko chết được đâu mà lo. Như thế để cho nó biết rằng bao lâu nay nó luôn sống trong sự bao bọc của mọi người nhưng nó ko biết chân trọng mà hết lần này đến lần khác làm tổn thương những người thân yêu nó”

Anh cứ suy nghĩ mãi về câu nói này, thật sự anh có thể bỏ mặc tất cả ko? Câu trả lời đã có sẵn trong bộ não này rồi. Anh ko thể, đó là anh trai anh, dù anh ấy có làm sai điều gì đi nữa thì anh ấy vẫn mãi là anh trai anh. Anh ấy đã từng là một niềm tự hào của anh, nếu như ko có vụ ly hôn đó thì anh ấy mãi là niềm tự hào của anh.

Nói đến đây anh bất giác lại thương hai cháu của mình. Tối hôm qua Thanh Mai - đứa con lớn của anh trai có gọi điện cho anh. Trong điện thoại giọng nó méo mào:

- Chú ơi, con ko muốn đi học nữa đâu. Ở lớp các bạn luôn nói con là con của một tên lừa đảo, các bạn ko chơi với con nữa.

Nghe những câu nói này của cháu anh mà lòng anh như sắt muối. Anh biết phải nói với nó như thế nào đây? Sau khi phá nát cái gia đình tưởng chừng như hạnh phúc của các cháu anh, thì giờ anh ấy lại để lại một vết nhơ trong tâm hồn trong sáng của những đứa cháu này của anh. Liệu một đứa trẻ 8 tuổi như Thanh Mai có vượt qua được điều đó ko?

- Thanh Mai, con đừng khóc chú sẽ làm mọi cách để ba Hải về với con. Con phải tin vào ba con chứ? - Anh nhẹ nhàng khuyên bảo Thanh Mai.

- Con tin ba con nhưng các bạn ko tin con, con phải làm sao hả chú? - Thanh Mai ngây ngô hỏi.

Phải làm sao ư? Đến ngay cả anh đây còn chưa biết phải làm sao để thuyết phục người khác tin rằng anh trai anh vô tội thì làm sao trả lời được câu hỏi này của cháu anh cơ chứ? Những lúc như thế này anh lại muốn đánh cho thẳng anh trai của mình một trận.

- Con yên tâm, chú sẽ đưa ba con về cho con sớm nhất. Con đừng để ý đến những lời nói của các bạn nhé. Con yêu ba con thì con phải tin ba con chứ. Muộn rồi con phải đi ngủ để mai còn đi học nữa.

Anh nói xong lại nhanh chóng cúp máy, chưa bao giờ anh có cảm giác chạy trốn đứa cháu nhỏ của mình như thế. Thanh Mai là một cô bé nhạy cảm, từ khi nó 4 tuổi ba mẹ nó đã bắt đầu ly thân, lúc đó nó cứ chạy theo hỏi anh rằng “tại sao ba con lại ko thể ở cùng mẹ như cái cô đang ở cùng ba?”. Rồi lại thêm một câu hỏi nữa làm anh đứng hình “Chú ơi, tại sao ba mẹ con lại ko thể cho chị em con một gia đình hạnh phúc? Con muốn con và em có cả ba và mẹ cơ”. Với một con nhóc mới 4 tuổi mà biết như thế là quá nhiều, thế mà bây giờ nó đã lớn hơn, biết suy nghĩ hơn. Anh ko khỏi lo lắng cháu anh lại trưởng thành sớm hơn và chuyện này xảy ra sẽ khiến cho cháu anh mất đi một tuổi thơ mà nó đáng được hưởng.

Cả tuần qua vì lo chuyện của anh Hải mà anh ko liên lạc với nó. Ko biết nó có giận anh ko nữa. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh khiến anh còn tưởng đó chỉ là một cơn ác mộng mà thôi. Nhấc điện thoại lên, anh muốn nghe thấy giọng của nó

- Tuệ Minh, em đang làm gì thế? - Anh lên tiếng hỏi nó

- Em đang ở thư viện làm nốt báo cáo. Chuyên đề bảo vệ luận án tiến sĩ của em được thực vào tháng sau. - Giọng nó mệt mỏi trả lời.

- Em có mệt ko? Phải biết giữ gìn sức khỏe, phải ăn uống đầy đủ, ngủ đủ giấc. . . nghe ko?

Nó nghe anh nói mà bật cười, hạnh phúc lại len lỏi sâu tận trong tim.

- Anh à, em biết mình phải làm thế nào mà. - Ngưng lại một lát như suy nghĩ điều gì nó lại cất tiếng hỏi - Anh, chuyện của anh Hải đến đâu rồi?

Anh nén tiếng thở dài trả lời nó:

- Cũng tạm ổn rồi em à, em ko cần phải lo lắng như thế nhé. Tập trung vào mà làm báo cáo cho tốt.

- Anh có biết là anh nói dối dở lắm ko? Anh nghĩ em ko biết tin tức gì hay sao? - Giọng nó có vẻ gay gắt.
- Thực ra anh coi nó là cái gì chứ? Thường ngày nó ko coi tin tức tí vi, ko đọc báo hay những thông tin ở Việt Nam nhưng từ ngày anh về nước thì nó lại có thói quen thường xuyên theo dõi tin tức về vụ án của anh Hải, nó biết anh đang phải đối mặt với những gì nhưng tại sao anh dấu nó? Có phải anh ko muốn chia sẻ với nó hay ko?
- Anh ko muốn làm em lo thôi, đừng giận anh có được ko? - Giọng anh vang lên có chút khó khăn.
 - Anh đâu có lỗi gì chứ? Là em ko tốt, những lúc như thế này lại ko thể ở bên cạnh anh được. Anh có trách em ko?
 - Có được em trong cuộc đời này là anh hạnh phúc lắm rồi sao có thể trách em điều gì cơ chứ. Em hay yên tâm mà bảo vệ cho tốt nhé, anh nhất định sẽ vượt qua được.
 - Em tin anh. Dù thế nào anh cũng nhớ giữ gìn sức khỏe đấy. Sau lưng anh còn rất nhiều người cần anh làm chỗ dựa đó. Bên cạnh anh sẽ luôn có em. Cố lên anh nhé, khó khăn này rồi sẽ qua đi.
- Nó chỉ biết động viên anh như thế thôi, dù có nói như thế nào đi chăng nữa thì nó nghĩ rằng cũng ko thể đủ được. Cái nó muốn bây giờ là có thêm đôi cánh để bay về bên anh. Nó muốn cùng anh vượt qua khó khăn này.
- Cảm ơn em rất nhiều. Giờ anh có việc phải đi rồi, nói chuyện với em sau nhé. Anh yêu em, thiên thần của lòng anh.
 - Em cũng yêu anh. Anh đi cẩn thận nhé.
- Đôi khi hạnh phúc chỉ đơn giản là như thế. Âm thầm quan tâm, âm thầm dõi theo từng bước chân của người ấy.

34. Chương 34: Trở Về

Ngày bảo vệ luận án tiến sĩ của nó đang ngày càng đến gần. Mặc dù đã chuẩn bị rất kỹ chuyên đề này nhưng nó vẫn ko thấy tin tưởng lắm. Hôn mê sâu là chuyên đề rất khó, kể cả những giáo sư bác sỹ kỳ cựu hàng đầu thế giới cũng ko thể đưa ra những câu trả lời chính xác cho vấn đề này. Đến nay y học hiện đại cũng vậy, ko thể lý giải hết những diễn biến trong vấn đề trí não của con người.

Dưới sự hướng dẫn nhiệt tình của giáo sư Phillip và một số giảng viên có kinh nghiệm trong trường, đề tài nó bảo vệ khá thành công, tuy vẫn còn một số khúc mắc nó ko thể nào lý giải được nhưng nhìn chung thành tựu mà nó đạt được ngày hôm nay cũng rất xứng đáng với công sức mà nó đã bỏ ra.

Ngày bảo vệ mà bên nó ko có gia đình, lần đầu tiên nó cảm thấy trống rỗng, cô đơn như thế. Có lẽ mọi người có việc bận gì chẳng, nhưng ba mẹ đã hứa là sẽ sang để chúc mừng nó cơ mà. Trong lòng nó dường như có một nỗi lo lắng vô hình, nó ko biết chắc là gì nhưng nó cảm giác nó đã để mất một điều gì đó quan trọng trong cuộc đời mình.

Nó muốn nhanh chóng trở về nước để đoàn tụ với gia đình, muốn ở bên Lê Thái để cùng anh vượt qua khó khăn này. Nó biết bây giờ anh đang bị dồn vào thế tiến ko được mà lui cũng ko xong. Nó thương anh, nhưng giờ nó ko thể ở bên anh được. Những đồng nghiệp muốn chúc mừng nó nhưng thật sự nó ko có tâm trạng để chung vui cùng mọi người. May sao bên cạnh nó lúc nào cũng có Thanh Tùng. Hắn luôn là vậy, lúc nào cũng đứng ngay sau nó và sẽ đến bên nó lúc nó cảm thấy mình suy sụp nhất.

- Em có chuyện gì thế? - Thanh Tùng hỏi nó giọng lo lắng.
- Em có một cảm giác rất bất an, như là mình vừa đánh mất cái gì đó rất quan trọng vậy. - Biết là chẳng thể dấu Thanh Tùng được nên nó quyết định nói thật.

Thanh Tùng vỗ vai nó nói:

- Em đừng lo, mọi chuyện sẽ tốt đẹp cả thôi. Tuần sau chúng ta lên đường về nước rồi mà. Anh đã đặt vé máy bay rồi.

Nghĩ đến về nước là lòng hần lại dâng lên một nỗi lo sợ. 7 năm trôi qua rồi mà ba mẹ hần vẫn thường xuyên nhắc nhở hần về chuyện kết hôn. Và ko biết lần này trở về hần sẽ được ba mẹ sắp xếp cho cô gái nào đây. Hần thật sự ko muốn về nhưng vì nó, hần sẽ trở về và vẫn nguyện bước phía sau nó.

Giờ đây hần cũng là tiến sĩ tâm lý học rồi, công danh coi như đã đạt được, còn gia đình? Hai chữ này thật sự khó khăn cho hần, lần đầu tiên hần biết yêu thế mà tình yêu của nó lại ko chọn hần. Lần đầu biết thế nào là đau, nhưng còn đau hơn nếu người mình yêu đau khổ. Hần bảo vệ trước nó hai năm, vì hần đã tốt nghiệp y khoa trong nước nên đến đây hần học nhảy cóc và thành công trước nó.

Khi đi hần đã nói với Lê Thái là khi nào thành công hần mới quay trở lại quê hương, 2 năm trước hần đã thành công nhưng hần lại chọn ở lại. Vì sao ư? Vì nơi đây có người con gái mà hần yêu, người con gái mà hần nguyện cả đời sẽ bảo vệ và che chở.

Thở dài một hơi hần quay qua nó nhẹ nhàng nói:

- Em đừng quá lo, Lê Thái là một người thông minh, chắc chắn nó sẽ tìm ra cách giải quyết tốt nhất.

Lần này đến lượt nó thở dài:

- Ko phải em lo chuyện đó anh à, em có cảm giác một người thân yêu nào đó của em rời bỏ em.

Linh cảm của nó chưa bao giờ sai cả. Lần bác Tâm bị tai nạn, nó cũng có linh cảm này. Tối hôm đó, nó và Thiên Trang đi chơi, nhưng nó lại luôn cảm nhận được có một ánh mắt luôn dõi theo hai chị em nó. Đến sáng thì nó nhận được điện của bệnh viện vào nhận mặt bệnh nhân. Thế đấy, bác Tâm của nó đã ra đi từ đêm hôm ấy mà cả nhà nó lại ko ai biết vì khi bác đến thăm chị em nó bác ko hề mang theo giấy tờ tùy thân. Nó nhớ mãi cái cảm giác đó, mà đến hôm nay nó lại có. Rút cuộc là ai lại bỏ nó đi nữa, tại sao ko ai báo tin gì cho nó? Nếu như ko phải mắc chuyện chưa làm xong ở bệnh viện thì nó đã đáp chuyến bay sớm nhất để về nước rồi.

Thanh Tùng giật mình, nếu ko phải nó lo cho Lê Thái thì còn chuyện gì nữa? Hay nhà nó xảy ra chuyện gì? Hôm qua nó vẫn còn bình thường mà, chỉ sau khi bảo vệ xong nó mới có tâm trạng như thế thôi.

- Vậy thì vì chuyện gì mà em lo lắng như thế? - Thanh Tùng hỏi nó.

- Em cũng ko biết, chỉ là em có linh cảm một người thân của em đã bỏ em đi.

- Chắc là do mấy ngày nay em mệt quá nên sinh ra ảo giác thôi. Ko có chuyện đó đâu. - Thanh Tùng như chút được gánh nặng, vỗ vai nó an ủi.

- Em cũng hi vọng là thế, mong là mọi người đều khỏe mạnh đến khi em về nước. Em chưa đền đáp được công ơn mà những người thân yêu ấy dành cho em.

Nhắc đến những người thân yêu là giọng nó lại nghẹn ngào. Hơn ai hết nó hiểu mọi người trong gia đình yêu thương và bao bọc nó như thế nào. Nó hạnh phúc vì điều đó nhưng đôi khi nó lại cảm thấy có lỗi khi để mọi người phải lo cho nó.

Anh Quân và My đã về hần Việt Nam, họ đang chuẩn bị làm lễ cưới. Vì nó mà đám cưới này đã phải hoãn lại lâu quá rồi, nó ko thể ích kỷ thêm được nữa. Anh Thế Nam và chị Thiên Trang có lẽ cũng sắp tổ chức lễ cưới. Bên gia đình anh ấy đã giục hai người họ khá lâu rồi, nhưng vì nó chưa về nên chị Trang cũng hoãn lại. Nó đúng là một đứa vô tâm, nó cũng yêu rồi mà sao ko hiểu cho anh chị nó chút nào hết.

- Chuyện của thằng Hải con lo đến đâu rồi? - Ông Hoàng Phúc lên tiếng hỏi

- Nếu trả được hết số tiền mà anh ấy ký giấy nhận thì tòa án sẽ giảm nhẹ xuống còn 3 năm tù giam, còn nếu ko trả được hết thì số năm sẽ tăng lên có thể là 5 năm, cũng có thể là nhiều hơn nữa. - Lê Thái đáp lại lời ba mình.

Nghe con trai nói như thế bà Hạ thấy nhói lòng. Đứa con trai mà bà đặt hết niềm tin lại có thể mang đến nỗi đau cho cả nhà hết lần này đến lần khác. Bà ko dám nghĩ đến việc sau này nó trở về sẽ sống với điều tiếng như thế nào đây? Con bà sinh ra thì bà cũng hiểu nó chứ, một đứa luôn sống vì sĩ diện mà lý lịch lại mang một vết ố ko thể xóa như thế thì phải làm sao đây?

- Hiện tại con đã trả được hết bao nhiêu rồi? - Ông Hoàng Phúc vẫn bình tĩnh hỏi.

Bao nhiêu năm làm chỉ huy đã giúp cho ông giữ được cái bình tĩnh cần thiết trong mọi trường hợp. Ông cần làm chỗ dựa cho vợ ông và các con ông nữa.

- Cộng tất cả số tiền của ba mẹ đưa con và của con cũng như vay mượn khắp nơi con cũng đã trả được 2/3 rồi. Chỉ có điều, số tiền quá lớn, tập đoàn lại bị đình chỉ hoạt động nên con chưa biết xoay sở như thế nào tiếp theo. - Giọng Lê Thái cứ nhỏ dần đi.

Trong cuộc nói chuyện của những người này đâu đó có tiếng thở dài, họ sẽ phải làm như thế nào để cứu đứa con trai của mình, người anh của mình đây? Mỗi người đều chạy theo suy nghĩ riêng nhưng có ai giấu nỗi lòng của mình đâu.

- Em nói với ba mẹ là ko cần lo cho anh đâu, việc anh làm anh sẽ có trách nhiệm - Lê Hải nói.

Thật sự anh muốn nổi điên lắm, nhưng nhớ lại lời mẹ anh dặn nên anh cố kìm lòng “Con vào thăm anh nhớ động viên anh cố gắng, ba mẹ luôn ở bên các con. Nhớ nhẹ nhàng an ủi anh đừng để anh con nghĩ quẩn nhé”. Mẹ anh đã nói thế thì anh có thể làm gì đây. Thật lòng mà nói thì anh cũng ko giận gì anh ấy cả, chỉ trách cái tính tin người một cách mù quáng của anh ấy thôi.

- Anh cứ yên tâm, em sẽ làm mọi cách để anh được ra khỏi đây sớm nhất - Lê Thái trấn an anh trai mình.

- Anh biết anh đã làm khổ em, làm khổ ba mẹ rồi. Anh ko còn mặt mũi nào mà đối mặt với cả nhà.

- Anh có nghĩ đến Thanh Mai và Mai Anh ko? Hai đứa nó ngày nào cũng mong anh về. Con bé Thanh Mai nó còn viết cả nhật ký nhờ em gửi cho anh đây này. - Vừa nói anh vừa đưa ra cuốn vở nhỏ mà Thanh Mai nhờ anh chuyển cho ba nó.

Nhận cuốn vở từ tay Lê Thái mà mắt anh rưng rưng. Từng dòng chữ nắn nót của Thanh Mai đập vào mắt.

Ngày . . . Tháng . . . Năm

Ba yêu quý, ngày đầu tiên con ko được ba đưa đến trường. Con buồn lắm, tại sao ba lại như thế. Con còn nhỏ lắm để biết những gì ba làm nhưng con biết rằng những chú công an chỉ bắt những người xấu thôi. Và ba là người xấu ư? Con ko tin nhưng các bạn con đều nói như thế.

Ba à, hôm nay con được cô giáo khen nhé, chữ Apple cô giáo con dạy sai ko như ba dạy đâu. Cô giáo gọi mẹ lên khen con đấy. Ba con đúng là thiên tài, con nhớ ba lắm ba nhanh về với con nhé.

Ngày . . . Tháng . . . Năm

Ba à, hôm nay Mai Anh hỏi ba đấy, em nói là nhớ ba lắm, con cũng nhớ ba. Con ở nhà ngoan lắm, con giúp mẹ trông em, quét nhà, nấu cơm . . . Ba thấy con có giỏi ko? À, ba này, hôm nay con được cái cô hay đi cùng ba đó tặng quà đấy. Ba có nhớ hôm nay là ngày gì ko? Hôm nay là sinh nhật con đấy, ba từng hứa là sẽ đưa con và em Mai Anh đi công viên mà.

Tại sao ba có thể cười nói với cái cô hay đi cùng ba mà lại ko thể cười như thế với mẹ dù chỉ một lần thôi? Con ko ghét ba nhưng con buồn, nhìn bạn con đều có ba có mẹ đưa đón đi học mà con khóc. Ba mẹ thử cười nói với nhau một lần thôi có được ko?

.

Lê Hải ko biết đã khóc từ lúc nào. Nhìn những dòng chữ nắn nót của con mà anh đau quá. Anh ko biết đã vô tình gieo vào lòng con trẻ những suy nghĩ, những nỗi đau như thế. Ở tuổi của con anh nó cần được vui chơi, nó cần có những suy nghĩ thật hồn nhiên chứ ko phải như một bà già như thế. Đã quá muộn để cho anh quay lại chưa khi mà giờ đây anh hối hận thì lại bất lực.

Xin quần áo một tờ giấy và một chiếc bút, anh cần động viên tinh thần con gái anh, anh muốn làm một người cha để nó tự hào chứ ko phải là một người khiến con anh xấu hổ: ” Con yêu của ba, ba biết những lời này có thể là quá muộn nhưng con là niềm tự hào của ba, là người mà ba yêu quý nhất. Cố gắng học tốt, trông em giúp mẹ và ngoan con nhé. Ba hứa sẽ cho con một mái ấm gia đình đúng nghĩa khi ba trở về”.

Đôi khi chỉ là những câu nói vô tình của trẻ con thôi chúng ta cũng phải suy nghĩ rất nhiều. Lê Hải sẽ quay lại hàn gắn một cuộc hôn nhân đã tan vỡ hay lại tiếp tục mê đắm vào mối tình đã kéo dài 5 năm?

Có một câu nói rằng, trẻ con rất thích tin vào cổ tích nơi có những nàng tiên và điều ước. Hơn thế nữa chúng còn rất tin vào lời hứa của người lớn, chúng sẽ nhớ mãi khi bạn hứa với chúng điều gì đó. Nhưng cô bé Thanh Mai lại khác, dường như nó đã mất đi niềm tin vào lời hứa của ba, nó ko tin trên đời có bà tiên, cũng ko tin vào những giấc mơ có màu hồng như những đứa trẻ khác.

- Em hãy gửi giúp anh bức thư này cho Hải Anh, và đưa những dòng này cho Thanh Mai giúp anh - Lê Hải đưa cho Lê Thái hai bức thư.

- Anh hãy nghĩ cách nào đó đừng để tổn thương Thanh Mai thêm nữa, em ko muốn cháu em có thêm bất cứ một chấn động tâm lý nào nữa đâu. Và điều cuối cùng em muốn nói là anh hãy nhớ lấy lời hứa của anh. Một đứa trẻ như Thanh Mai ko dễ gì bỏ qua một lần nữa khi anh thất hứa với nó đâu. - Lê Thái dường như rất bức xúc về những gì anh trai mình đã làm với hai đứa cháu nhỏ.

- Em hãy tin anh lần này được ko? Anh sẽ làm được - Lê Hải nhìn Lê Thái khẳng định.

- Xin lỗi, nhưng thật sự em ko dám đặt niềm tin ở anh nữa. Anh giữ gìn sức khỏe nhé, em về đây.

Nói rồi anh đứng dậy quay người đi luôn, để mặc người phía sau nhìn anh với con mắt ngỡ ngàng. Anh thật sự ko thể ngồi lâu hơn được nữa. Nếu ko nhanh chân bước ra khỏi đó ko biết anh sẽ làm gì đâu. Anh quá thất vọng với người anh trai này rồi, nếu như ko phải vì ba mẹ thì anh nguyện để cho Lê Hải ngồi trong đó mà sám hối lại những gì mình đã làm.

35. Chương 35

Những ngày cuối cùng của nó trên đất Pháp, từ lâu nó đã coi đây là quê hương thứ hai của mình. 7 năm sống ở nơi đây đã để lại cho nó ko ít tình cảm và kỉ niệm. Nơi đây chứng kiến từng bước chân trưởng thành của nó, nơi đây là nơi bắt đầu mối tình đầu của nó. Nó muốn ôm cả Paris vào lòng.

Những đồng nghiệp của nó đều lưu luyến ko muốn chia xa, người thầy người cha của nó ở nơi đây luôn lắng đầu tiếc nuôi cho nó. Ông muốn nó làm việc tại đây, ông ko muốn để một người ông dày công giảng dạy truyền đạt kinh nghiệm ra đi. Nó rất hiểu lòng của ông, vì ông đã sắp xếp cho nó một vị trí mà ko phải ai cũng có được nhưng nó lại muốn cống hiến những gì nó học được cho quê hương đất nước của nó.

Trước khi chia tay nó giáo sư Phillip có gọi nó vào phòng nói chuyện

- Con ko thể ở lại được sao? - Giáo sư Phillip hỏi nó.

- Thưa thầy, con biết thầy luôn dành cho con những điều tốt đẹp nhất, thầy muốn con ở lại cạnh thầy nhưng điều đó là ko thể. Ở Việt Nam con còn gia đình, còn những người thân yêu, 7 năm qua con đã xa họ rồi, con muốn được trở về bên cạnh họ. Hơn nữa những gì con học được con muốn cống hiến cho nơi con đã sinh ra và lớn lên. - Trước mặt vị giáo sư già nó luôn thẳng thắn như thế.

Ông ngồi đó gật gù. Ngày đầu tiên ông nhận nó làm sinh viên của ông thì ông đã biết ngày này sẽ đến rồi. Nó là một sinh viên xuất sắc, những ca mổ của ông nó đều có mặt và thực hiện rất tốt công việc của mình, và ông tin rằng tương lai nó còn tiến xa hơn nữa, ông muốn nó làm việc tại đây ko phải ông tiếc một người như nó mà là ông muốn sự nghiệp của nó ngày một tiến xa hơn. Về lại Việt Nam cơ hội tiến xa với nó là rất khó.

- Ta hiểu con có ý gì, về đó cũng tốt nhưng sẽ ko thể tốt bằng nơi đây được. Nếu con muốn ta luôn dành một xuất đặc biệt cho con bất cứ lúc nào. - Ông nói.

- Con cảm ơn thầy, con sẽ quay lại nhưng là để thăm thầy chứ ko phải là làm việc. - Nó cười tươi đáp lại ông.

Đã từ lâu nó và ông ko còn khoảng cách giữa thầy và trò nữa rồi mà thay vào đó là tình cảm gì đó thân thiết hơn. Có thể nói đó là tình cảm cha con cũng được vì nó luôn coi ông là một người cha thứ hai của nó.

- Nếu con đã quyết tâm như thế thì ta cũng ko ép, nếu có chuyện gì cần sự giúp đỡ con cứ liên lạc với ta nhé. - Ông nhìn nó giọng đầy trù ối.

- Con cảm ơn ba. - Trong vô thức nó gọi một tiếng thân thương nhất, giọng nghẹn ngào nó nói tiếp - Ba ở lại giữ gìn sức khỏe nhé, nhất định con sẽ quay lại thăm ba.

Nó đi đến ôm lấy người đàn ông mà nó luôn kính trọng. Ông cũng ôm nó vào lòng vỗ về như một người cha đối với đứa con gái nhỏ mà ông hết mực yêu thương. Cuộc đời ông ko cho ông may mắn khi ông mắc chứng bệnh vô sinh, ông ko đến với người phụ nữ nào vì ông sợ mình sẽ làm khổ họ. Nhưng đứa học trò này đã mang đến cho ông cái cảm giác hạnh phúc mà ông mong muốn bấy lâu.

Ngày cuối cùng trên đất Pháp, nó muốn in sâu những con đường, góc phố nơi đây trong tim. Nó sẽ nhớ những chiều muộn đi dọc bờ sông Seine, nhớ những buổi tối ở đại lộ Champe, nhớ khung cảnh Khải Hoàn Môn mỗi lúc hoàng hôn buông và có lẽ nó sẽ nhớ nhất là tháp Eiffel biểu tượng của kinh đô ánh sáng này cũng là nơi mà nó đã nhận lời tỏ tình của Lê Thái. . . Tất cả những ký ức này sẽ theo nó đi mãi cuộc đời còn lại của mình.

Căn nhà nó đang ở được ba mẹ mua từ khi nó bắt đầu đặt chân đến đây, nó muốn giữ lại căn nhà này. Nơi đó có tiếng cười đùa của nó và My, có những bữa cơm hạnh phúc của nó và anh. Đặc biệt hơn nữa, ngôi nhà này còn là gạch nối tình yêu của nó.

Đêm nay trăng thật sáng, những vì tinh tú trên bầu trời lấp lánh, nó lại đưa mắt về một góc nào đó quen thuộc. Góc đó đã từng có người con trai đứng ngắm những ngôi sao “đã chết”, người con trai đã mang trái tim nó về quê hương nó.

Có phải đó là định mệnh hay chỉ là một sự tình cờ? Lần đầu tiên nó gặp anh tại sân bay nó đã có một cảm giác rất lạ, rồi trong những giấc mơ nó đều nhìn thấy một thằng con trai chơi đùa với một con nhóc. Dần dần hai đứa nhóc ấy lớn lên nhưng khi nó nhìn vào khuôn mặt của cậu nhóc đã lớn ấy chỉ là một khoảng trắng vô định. Nó ko thể nhìn rõ khuôn mặt người ấy dù chỉ một lần. Giấc mơ cứ kéo dài như thế cho đến khi nó gặp lại anh. Đó là định mệnh chăng?

Tình yêu của nó sẽ mãi mãi ngọt ngào như thế phải ko? Và nó sẽ là một nàng công chúa hạnh phúc sống bên hoàng tử của mình? Câu trả lời ko phải do nó quyết định. Theo như người phương đông chúng ta nói thì điều đó còn tùy thuộc vào duyên số, tuổi tác . . . nữa. Nó luôn thắc mắc tại sao phải đưa ra những nguyên tắc như thế, sao ko sống như người phương tây cho đơn giản. Yêu nhau thì cưới nhau đâu cần xem mệnh, xem tuổi làm gì ắt thời gian. Cũng có thể là do nó đã sống ở đây quá lâu nên bị ảnh hưởng bởi nền văn hóa phương tây rồi chăng?

Đang mải mê suy nghĩ về những gì đã và đang diễn ra, bỗng nhiên giọng Thanh Tùng vang lên kéo nó về với thực tại:

- Này, Tuệ Minh. Em đang suy nghĩ gì mà anh gọi này giờ ko nghe thế?

Nó mỉm cười đáp lại hần:

- Ko có gì đâu anh, em chỉ đang nghĩ lại quãng thời gian vừa qua thôi.

Hần nhìn nó trầm tư, hần muốn biết quãng thời gian vừa qua nó đã đặt hần ở vị trí nào? Nhưng hần lại ko đủ can đảm để nhận câu trả lời của nó, hần sợ câu trả lời đó của nó cất lên thì cũng là lúc hần sẽ sống với thái độ hận thù cuộc đời này mất. Chút lý trí còn lại cuối cùng của một thằng đàn ông ko cho phép hần làm như thế.

- Em nên ngủ sớm, chuyển đi ngày mai sẽ rất mệt đấy. - Hần lại nhẹ nhàng nhắc nhở nó.

Thanh Tùng đã trả lại căn nhà hần thuê. Tối nay hần sẽ ngủ ở nhà nó để tiện ngày mai cùng nhau đón taxi ra sân bay. Thật ra thì Thanh Tùng muốn đến khách sạn ở nhưng nó một mực nhất định ko cho anh đi nên anh đành chiều theo ý nó thôi. Anh Quân nói sẽ cho người qua đón nó và hần nhưng nó nói rằng nó muốn để người Pháp phục vụ nó lần cuối cùng. Nghe lý do này thật chuối nhưng nó ko muốn làm phiền đến anh nó.

- Anh cũng ngủ sớm đi nhé. - Nó đáp lại.

Tối đó nó lại ko ngủ được. Có phải nó hồi hộp vì ngày mai nó được đặt chân về quê hương của mình sau bao năm xa cách, hay ngày mai nó được gặp lại anh nên nó ko ngủ được. Dù là lý do nào đi nữa thì nó sẽ thức trọn đêm nay để lần nữa ôm trọn những ký ức về Paris trong tim.

Đến tiền nó là một hàng dài những đồng nghiệp của nó và của Thanh Tùng nữa. Nó ko ngờ ở nơi đây mà nó cũng được mọi người dành nhiều tình cảm như thế. Ôm chặt từng người như ko muốn chia xa, giọng nó nghẹn ngào:

- Cảm ơn tất cả mọi người đã đến tiễn em, em sẽ rất nhớ mọi người.

Anh chàng bác sỹ phụ trách gây mê trong những ca mổ của nó đột nhiên ôm lấy nó nói:

- Tôi sẽ rất nhớ em cô bạn đồng nghiệp thân mến ạ. Tôi rất thích cách làm việc của em, hi vọng một ngày nào đó tôi có cơ hội làm việc với em một lần nữa. Chúc em lên đường thượng lộ bình an và đạt nhiều thành tựu mới trong tương lai.

Ở đây ko ai gọi nó cái tên thân mật như thế. Nó rất có cảm tình với anh chàng này, nhưng sự lựa chọn của nó chỉ có một. Hi vọng rằng nơi nó sắp đến sẽ có những người đồng nghiệp đáng mến như anh.

Vị giáo sư già vẫn đứng đó chứng kiến cảnh nó chia tay với từng người. Ông ko vội vã tiến đến bên nó, ông muốn nó có thời gian đáp lại những tấm thịnh tình mà đồng nghiệp dành cho. Khi nó đã tạm biệt người cuối cùng thì ông mới tiến lại gần nó đưa cho nó một gói quà và nói:

- Tặng con gái, ta muốn khi nào nhận được việc làm ở quê nhà thì con hãy mở món quà này nhé. Và nếu được thì con có thể gọi ta một tiếng ba được ko?

Nó ôm vị giáo sư già trước mặt và nói:

- Con cảm ơn ba vì tất cả những điều ba đã làm cho con. Ba ở lại mạnh khỏe nhé. Con sẽ rất nhớ ba và mọi người.

Ông gỡ tay nó ra lau những dòng nước mắt đang chảy xuống:

- Chúc con thượng lộ bình an và sẽ tiến xa hơn trên con đường sắp tới.

- Vâng, nhất định là như thế.

Đúng lúc đó tiếng loa thông báo chuyến bay của nó sắp cất cánh. Nó đưa mắt nhìn một lần nữa đất nước đáng yêu này, quê hương thứ hai của nó. Ko biết bao lâu nữa nó mới có cơ hội quay trở lại nơi này nhưng nhất định sẽ có ngày nó quay trở lại đây.

Vẫy tay chào tất cả mọi người nó theo bước Thanh Tùng vào trong, lòng nó thì thầm cầu chúc cho những người đồng nghiệp của nó mạnh khỏe và thành công. Chúc cho vị giáo sư già của nó sẽ có nhiều lớp học trò xuất sắc. Và nó cũng ko biết rằng, nó là người học trò đầu tiên và cũng là duy nhất của vị giáo sư ấy.

12h ngời máy bay, đất nước thân yêu sau 7 năm xa cách dần hiện ra trước mắt. Một màu xanh thắm của những cánh đồng, nó như cảm nhận được mùi lúa non đang tràn vào mũi. Cái mùi đã đi theo gần hết tuổi thơ của nó, cái mùi mà dù có đi bốn phương trời nó cũng chẳng thể nào quên.

Đón nó chỉ có duy nhất một người là Lê Thái, nó ngạc nhiên khi ko thấy ba mẹ cùng anh chị mình. Một nỗi lo sợ nào đó lại dậy lên trong lòng nó. Trong cái ôm siết chặt của Lê Thái nó tưởng chừng như tan ra nhưng cũng ko thể trấn áp nỗi lo của nó được. Đưa tay đẩy Lê Thái ra nó bắt đầu hỏi:

- Anh, ba mẹ em đâu mà ko thấy họ ra đón em vậy?

Sắc mặt Lê Thái bỗng nhiên thay đổi, anh ko nói gì mà kéo nó nhanh chóng ra xe. Nỗi lo sợ càng lớn hơn trong lòng nó. Lúc này Thanh Tùng cũng đã về nhà với ba mẹ hẳn rồi nên ko đi cùng anh và nó.

Chiếc xe vẫn lăn trên đường, và nỗi lo lắng của nó lại càng dâng cao hơn. Nó nhìn Lê Thái giọng ko còn giữ được bình tĩnh nữa.

- Nói cho em biết đã xảy ra chuyện gì được ko? Đừng làm em lo lắng nữa.

Nó vừa dứt lời Lê Thái quay qua nhìn nó nói:

- Ba mẹ và anh chị em đang ở quê, bây giờ anh đang đưa em về đó.

Về quê? Rút cuộc là có chuyện gì đang xảy ra? Tại sao ko ai nói gì với nó hết? Mới tuần vừa rồi nó còn gọi điện cho bà nội và bà ngoại. Hai người nói là mọi chuyện vẫn bình thường mà, còn mong nó nhanh về nữa. Hay là cả nhà muốn dành cho nó bất ngờ nhỉ? Nó cứ mãi đoán già đoán non, chiếc xe đã đưa nó từ sân bay về tới trung tâm Hà Nội. Giờ nó chẳng có tâm trạng nào để ngắm cảnh nữa cả, nó muốn nhanh chóng về quê để xem rút cuộc là đã có chuyện gì xảy ra.

Từ Hà Nội về quê nó khoảng 40 phút chạy xe nhưng sao hôm nay nó cảm thấy lâu như thế? Càng về đến gần quên lòng nó lại nóng như có lửa đốt vậy? Cảm giác này là sao vậy nhỉ? Nó lại quay qua hỏi Lê Thái:

- Thật là ko có chuyện gì xảy ra đúng ko anh?

Lê Thái nhìn nó ánh mắt đượm buồn, anh ko thể giấu nó thêm được nữa:

- Em phải thật bình tĩnh nhé, anh sợ em sẽ rất sốc đấy.

Nó nhìn Lê Thái với ánh mắt ngạc nhiên rồi cũng khẽ gật đầu:

- Vâng, anh nói đi.

- Ông ngoại em mất rồi, một tuần trước khi em đang bảo vệ luận án tiến sĩ ấy. Cả nhà sợ em bị sốc nên ko dám nói gì với em cả.

Như một tiếng sét đánh ngay giữa trời quang, tai nó ù đi, nó ko nghe thấy gì hết tất cả ko phải là sự thật. Làm ơn nói với nó là ko phải đi.

Nó ngồi yên lặng như thế nhưng nó ko khóc cho đến khi nhìn thấy ảnh của ông đang cười nhìn nó. Ai đó đã nói với nó rằng mấy ngày khi ông sắp đi xa luôn miệng gọi tên nó. Ông muốn nhìn thấy nó.

Tàn nhẫn quá phải ko? Ông ngoại yêu thương nó nhất trong tất cả những đứa cháu, thế mà ông mất nó còn mãi mê chạy theo cái công danh sự nghiệp. Ông nói sẽ chờ nó về, chờ nó đưa ông đi khắp nơi cơ mà. Tại sao, tại sao lại nỡ đối xử với nó như thế?

Nó ngồi bên cạnh ảnh của ông hơn một ngày, ai nói gì nó cũng ko nghe thấy. Nếu được quay ngược lại thời gian nhất định nó sẽ về, nó thà bỏ cái bằng tiến sĩ gì đó để ông sống lại còn hơn là có tấm bằng nó mà nó mất ông. Nó cứ tự trách bản thân như thế đến khi mệt quá ngất đi.

Mọi người ko ai ngạc nhiên trước phản ứng này của nó vì khi bác Tâm mất nó cũng như thế, đến khi người ta đem bác nó đi chôn nó vẫn còn ôm khư khư cái quan tài chứa bác nó. Chỉ đến khi ba nó chạy đến ôm lấy nó thì nó mới chịu để cho họ mang bác nó đi.

Ngày nó đi ai nấy đều vui mừng chúc cho nó mau chóng thực hiện được ước mơ mà quay về đoàn tụ với cả nhà. Ngày nó về thì lại thấm đẫm nước mắt, ông trời sao lại đối xử với nó như thế?

36. Chương 36: Khó Khăn - Tất Cả Rồi Sẽ Qua

Những sự việc xảy ra quá nhanh làm nó ko biết đối mặt thế nào. Cứ mãi trốn trong cái vỏ bọc như thế thêm một tuần nữa. Nỗi nhớ ông ko hề vơi đi trong lòng nó, nó chỉ còn duy nhất một người ông, giờ ông cũng ra đi để lại cho nó một lỗ trống ko sao bù đắp được. Khi ông nội mất, nó vẫn còn quá bé để ý thức được vòng tuần hoàn: Sinh - Lão - Bệnh - Tử là như thế nào. Vẫn hồn nhiên cũng mấy đứa trẻ nhà hàng xóm chơi đùa, chỉ khi người ta mang ông nó đặt vào một cái hố sâu trong lòng đất thì nó mới khóc thét lên. Mọi người năm đó ko ai chứng kiến mà kìm nước mắt lại được. Họ ko ngờ rằng một đứa trẻ 4 tuổi lại có biểu hiện như thế. Nó cứ ngồi đó kêu khóc bắt người ta mang ông trả lại cho nó đến khi khản cổ ko nói được nên lời nữa. Từ khi đó nó mới biết thế nào gọi là chết.

Ông ngoại là người thứ 2 sau ông nội yêu thương nó. Có cái gì ngon đều để dành phần nó, ai mắng nó ông đều bênh vực nó. Nó nhớ tấm lưng vững trãi của ông mỗi khi công nó. Nó là một con nhõ ương bướng, dù đã 8 tuổi và ông mỗi lúc lại già đi nhưng nó vẫn bắt ông công nó đi chơi. Anh chị con nhà bác nó luôn tị với

nó khi nó được ông yêu thương như thế. Còn nó, nó đã làm được gì cho ông? Lúc nào nó cũng nói thương ông mà đến khi ông mất muốn nhìn mặt nó lần cuối nó cũng ko về.

Ký ức về ông sẽ còn đọng mãi trong nó. Ba nó đi đến bên nó đưa cho nó một bao giấy nói rằng ông để lại cho nó. Vội vàng nó giở ra đọc:

“Cháu yêu của ông, có lẽ ông ko thể chờ được ngày cháu thành công trở về. Ông biết bệnh của ông ko thể kéo dài thêm nữa. Cháu đừng tự trách mình nhé, ông rất tự hào vì có một đứa cháu như cháu. Hãy cố gắng sống cho tốt, mọi người rất cần cháu, ở một nơi nào đó ông vẫn luôn dõi theo từng bước chân cháu đi”. Nó khóc, chưa bao giờ nó khóc nhiều như thế, có lẽ nước mắt bao năm nó tích tụ lại để dành cho ngày hôm nay. Cho đến tận lúc chết ông vẫn luôn dành tình yêu thương cho nó. Nó có đáng được nhận quá nhiều như thế ko?

Chỉ vắn vắn có vài dòng mà ông đã thể hiện hết tình yêu thương cho nó. Nó đã làm ông thất vọng rồi phải ko? Gạt đi dòng nước mắt đang chảy nó hứa với ông và với bản thân nó rằng từ nay nó sẽ cố gắng, nỗ lực hết mình để ông thêm tự hào về nó.

Nó thoát ra chuỗi ngày âm u sau những ngày về nước bằng một bức thư của ông để lại. Lúc này nó mới tỉnh táo để ý mọi việc xung quanh. Ai cũng nhìn nó lo lắng, mắt ba mẹ thâm quầng vì thiếu ngủ. Nó ân hận vì đã để tình cảm riêng của mình khiến mọi người lo lắng rồi. Ba nó ko trách nó, ông đến bên nó nhẹ nhàng nói:

- Con đi nghỉ đi, lấy lại tinh thần cho ngày mai. Ba nghĩ Lê Thái đang rất cần con bên nó lúc này. Ngày mai là ngày mở phiên sơ thẩm đầu tiên xét xử Lê Hải. Con nên giữ đủ sức khỏe để đứng vững cùng Lê Thái.

Nghe ba nói nó mới nhớ ra rằng, gần hai tuần qua nó ko hề để ý đến tâm trạng của Lê Thái, dù có bận bao nhiêu, dù có mệt mỏi đến thế nào nhưng ngày nào anh cũng đến an ủi nó. Vậy mà nó vô tâm như thế đấy. Ông trời ơi, ông nên trừng phạt chính bản thân nó đây này chứ đừng dồn lên đầu những người thân yêu của nó nữa.

- Con xin lỗi cả nhà vì con mà khiến cả nhà lo lắng rồi. Từ nay con sẽ mạnh mẽ hơn để cả nhà yên tâm. Con xin phép lên phòng nghỉ. - Nó đáp lại rồi quay lưng lên phòng.

Ba mẹ nó nhìn theo bóng dáng khuất dần của nó mà thở dài, ông bà đã tìm hiểu sơ qua sự việc của Lê Hải, sự việc lần này thật ko đơn giản. Ông bà muốn giúp đỡ Lê Thái nhưng cậu ấy đều từ chối. Ông bà lo rằng sau khi thấu hiểu toàn bộ sự việc sẽ khiến con gái ông bà càng thêm suy nghĩ mà suy sụp mất.

8h sáng tại phiên tòa xét xử Hoàng Lê Hải về tội lừa gạt, chiếm đoạt tài sản của người khác.

- Anh à, anh Hải sẽ ko sao đúng ko? - Thu Hương ngồi bên cạnh Lê Thái giọng ko giữ được bình tĩnh nữa.

- Anh ấy sẽ ko sao đâu, em đừng lo. Đừng để ba mẹ phải lo thêm nữa, anh sẽ cố gắng làm tất cả những gì có thể để cứu anh ấy ra khỏi đây. - Lê Thái trấn an em gái mình.

Anh bây giờ thật sự rất rối bời, phải làm thế nào để cứu anh Hải ra đây chính là một câu hỏi lớn mà chưa tìm ra đáp án. Dù có trả hết được số nợ kia thì cũng chưa chắc cứu được anh ấy ko phải tù tội. Nhưng tình hình đâu có được như thế, anh mới chỉ trả được có 2/3 thôi, số còn lại anh còn chưa tìm được cách giải quyết. Đang rối trong mớ suy nghĩ ko có câu trả lời đột nhiên anh nhận được cái nắm tay siết chặt. Nó đang ngồi cạnh anh, chỉ cần cái nắm tay của nó thôi anh cũng có thêm niềm tin vào cuộc chiến này. Dù thắng hay thua thì anh cũng đã làm hết sức mình rồi.

- Anh đừng căng thẳng nhé, mọi chuyện anh có thể chia sẻ cùng em. Chúng ta sẽ cùng vượt qua khó khăn này. - Nó nhẹ giọng nói với anh.

Thu Hương nhìn nó ngạc nhiên, cô cứ nghĩ sau khi cô rời xa Thanh Tùng thì nó phải đến với Thanh Tùng chứ? Tại sao nó lại xuất hiện ở đây, lại còn tay trong tay với anh trai cô nữa. Ko lẽ đây chính là cô gái mà anh trai cô muốn giới thiệu với cả nhà sao? Ngạc nhiên thật đấy. Thu Hương nhếch môi nhìn nó nói:

- Thật ko ngờ lại được gặp cô ở đây, sao tôi ko thấy Thanh Tùng đi cùng cô nhỉ?

Nó ngỡ ngàng ko nhận được ra người con gái trước mặt là ai, đưa ánh mắt khó hiểu nhìn Lê Thái thắc mắc. Nó ko nhớ cô gái này là ai mà lại biết nó quen với Thanh Tùng.

Hiểu được thắc mắc trong lòng nó Lê Thái kéo tay nó lại gần và giới thiệu:

- Tuệ Minh, đây là Thu Hương em gái của anh. - Sau đó anh quay qua Thu Hương nhưng bị cô chặn lại:

- Anh ko cần phải giới thiệu, em đã từng gặp cô gái này rồi. Hơn nữa lúc đó cô gái này là bạn gái của Thanh Tùng mà. Vì cô ta mà anh Tùng từ hôn với em.

Nói như thế thì nó cũng đã nhớ ra cô gái này là ai. Thật ko ngờ Thu Hương lại là em gái của Lê Thái. Nhưng cô ấy vừa nói nó là bạn gái của Thanh Tùng là có ý gì nhỉ?

- Xin lỗi, nhưng hình như chị có hiểu lầm gì ở đây thì phải? Em ko phải là bạn gái của anh Tùng, hơn nữa việc anh ấy từ hôn chị là vì anh ấy ko yêu chị chứ ko phải là vì em. - Nó lên tiếng.

- Ồ, ko phải ư? Thật bất ngờ, nhưng theo tôi biết thì Thanh Tùng rất yêu cô, ko phải cô ko biết điều này chứ? - Giọng Thu Hương có đôi chút mỉa mai.

- Thôi ngay, em có tôn trọng anh của em ko hả? Dù trước kia Tuệ Minh có là bạn gái của ai cũng ko quan trọng. Quan trọng hơn bây giờ cô ấy là bạn gái của anh và tương lai cô ấy sẽ là chị dâu của em. Em nên tôn trọng cô ấy. - Lê Thái ko thể chịu được cái cách nói chuyện của em gái mình.

- Em ko tranh luận với anh vấn đề này nữa nhưng em nghĩ là mẹ sẽ ko đồng ý đâu. - Thu Hương tức giận nói.

- Đó ko phải là việc của em, anh tự lo được - Lê Thái tức giận trả lời.

Thế đấy, ngay từ đầu nó đã vấp phải sự phản đối của em gái anh, nghe nói mẹ anh rất khó tính nên nó cũng bắt đầu lo sợ. Nhưng bên nó luôn có anh, nó sẽ dũng cảm đối mặt với bất cứ trở ngại nào.

Phiên tòa đã được bắt đầu, do chưa bắt được hai tên đồng phạm kia nên tạm thời trách nhiệm hoàn toàn đổ lên đầu Lê Hải. Điều khiến ọi người trong phiên tòa ko khỏi ngạc nhiên là Hoàng Lê Hải nhận toàn bộ trách nhiệm thuộc về mình, hai người chưa bị bắt hoàn toàn làm theo chỉ thị của anh.

Như thế là thế nào nhỉ? Nó thật sự ko hiểu gì hết, theo những thông tin mà nó nhận được từ phía gia đình, Lê Thái và cả những luật sư bào chữa cho Lê Hải thì Lê Hải hoàn toàn ko biết sự việc xảy ra chỉ khi nhìn thấy giấy tạm giữ của cơ quan công an Lê Hải mới biết. Anh đang ngồi cạnh nó cũng ngạc nhiên ko kém, ngay cả đoàn luật sư đang bào chữa cho anh ấy cũng bị choáng váng. Tất cả những cố gắng giảm nhẹ tội của họ đã bị anh đổ xuống sông xuống biển cả rồi. Một lời phủ nhận của anh làm phiên tòa đi theo hướng mà những luật sư bào chữa ko còn kiểm soát được nữa.

Sau phiên sơ thẩm anh Hải được đưa về trại tạm giam. Nó và Lê Thái lập tức đến đó để hỏi anh chuyện gì đã xảy ra. Đây là lần đầu tiên nó được gặp Lê Hải, người trước mặt nó rất đẹp một vẻ đẹp rất khác với Lê Thái. Đường như Lê Thái của nó già dặn hơn nhiều so với người ngồi trước mặt.

Lê Hải đưa ánh mắt tò mò về hướng nó nói:

- Em có phải là Tuệ Minh?

Nó nhìn Lê Hải gật đầu:

- Vâng, còn anh là Hoàng Lê Hải, anh trai của anh Thái?

- Ừ, thật xấu hổ khi để em gặp anh trong hoàn cảnh này. - Lê Hải ko nhìn nó đáp.

- Ko sao đâu anh, ai cũng có một lần mắc sai lầm, điều quan trọng là ta sẽ rút ra được điều gì sau những sai lầm đó. - Nó cũng biết anh đang ngại nên cố gắng tránh chủ đề này càng sớm càng tốt.

Lúc này Lê Thái mới lên tiếng:

- Anh, tại sao trên tòa anh lại nói như thế? Anh có biết như thế rất bất lợi cho anh ko?

- Anh biết, nhưng mọi chuyện do anh gây ra, anh sẽ tự chịu trách nhiệm trong chuyện này. Nếu anh khai ra những người kia thì được gì chứ? Anh có thể giảm nhẹ tội nhưng cũng ko thể thoát được. Vậy thì thay vì

kéo dài các phiên xét xử một mình anh chịu trách nhiệm để thời gian xét xử rút ngắn. Như thế đỡ cho cả ba mẹ và các em ko phải đi lại nhiều. - Lê Hải nói quan điểm của mình.

- Anh có biết anh nhận hết tội như thế thì có nghĩa như thế nào ko? Anh có nghĩ đến hai đứa con anh ko? Chúng nó sẽ phải chịu những điều tiếng mà anh gây ra bao nhiêu nữa. - Giọng Lê Thái ngày càng gay gắt.

Đáp lại thái độ gay gắt của Lê Thái, Lê Hải hoàn toàn bình tĩnh:

- Thay anh chăm sóc cho hai cháu trong thời gian này, những gì anh làm đều có mục đích cả, em đừng gay gắt như thế có được ko?

Nó phải nắm chặt tay anh kéo cơn giận của anh xuống. Nếu ko thì ko biết hậu quả sẽ như thế nào. Lê Thái rất hiền, rất tình cảm nhưng một khi anh tức giận thì người đối diện phải cẩn thận vì rất có thể anh sẽ đánh người.

- Anh đã nói như thế thì từ nay anh sống chết như thế nào tôi mặc kệ. Anh đừng để ba mẹ có chuyện gì. Nếu để có thêm một chuyện gì nữa xảy ra tôi thề thôi ko để yên cho anh đâu. - Nói rồi Lê Thái đứng dậy bỏ đi.

Lê Hải nhìn nó như có điều gì muốn nói, ngập ngừng một lát Lê Hải lên tiếng:

- Anh mong em có thể ở bên cạnh Lê Thái lúc này. Nó đang rất cần em. Anh xin lỗi.

- Anh ko cần phải nói gì cả, em biết em nên làm gì vào lúc này. Anh giữ gìn sức khỏe nhé. - Nó mặc dù ko hề có tí thiện cảm nào với người này, nhưng vì Lê Thái nó mới nói với anh như vậy

Nó đứng dậy đi về trong tiếng cảm ơn của Lê Hải, nếu như người này ko đưa người nó yêu vào tình cảnh khó xử như thế này thì rất có thể nó sẽ có ấn tượng rất tốt, nhưng người này lại chính là người gây ra rắc rối cho người nó yêu nên ko thể trách nó ghét người này được.

Ra đến bên ngoài nó đã thấy anh đứng dựa người vào xe chờ nó. Nó bước nhanh đến bên anh. Anh đưa nó đến hồ tây, nơi mà nó rất thích đến mỗi khi có chuyện gì cần suy nghĩ và còn một lý do nữa đó là nơi đây ngắm hoàng hôn rất đẹp.

- Anh đừng giận anh Hải nữa, anh ấy làm như thế nhất định là có lý do chính đáng. Chúng ta nên tin anh ấy. - Nó nhẹ nhàng lên tiếng.

- Anh ko trách, nếu anh trách thì anh đã mặc kệ anh ấy rồi. Anh chỉ buồn thôi, anh ấy ko hề nghĩ cho những người yêu thương anh ấy. Từ bao giờ mà anh ấy trở nên ích kỷ như thế chứ? - Giọng anh buồn buồn nói.

- Thôi đừng nhắc đến chuyện này nữa. Anh nói cho em biết giờ anh định làm thế nào?

- Anh cũng chưa biết phải làm sao, nhưng việc cần làm bây giờ là phải trả hết tiền cho những người đặt cọc. Số tiền đó là tài sản lớn nhất của họ anh ko thể nhìn họ mất tất cả như thế. Hơn nữa chuyện này do anh trai anh gây ra, giờ anh ấy như thế anh nên có trách nhiệm.

Nó gật đầu đồng ý:

- Em đồng ý, bây giờ anh còn phải trả bao nhiêu nữa?

Anh nhìn nó rồi lắc đầu:

- Em đừng quan tâm đến những vấn đề này được ko? Anh sẽ tìm cách lo được.

- Anh coi em là gì của anh? Tại sao khó khăn ko chia sẻ để em có thể cùng anh gánh vác?

- Anh ko muốn mình mang tiếng lợi dụng. Để anh tự lo đi được ko?

- Trừ khi chúng ta ko còn quan hệ nào với nhau nữa thì em sẽ ko cần phải lo. Chúng ta còn bên nhau nghĩa là anh và em cần chia sẻ mọi khó khăn với nhau.

Nó nói xong rồi lấy một chiếc hộp nhỏ đưa cho Lê Thái và dẫn anh đến khi nào về nhà thì anh mới được mở chiếc hộp ấy. Lê Thái sau một hồi từ chối, nhưng nó kiên quyết quá nên anh cũng đành nhượng bộ nhận để nó vui.

37. Chương 37

Lê Thái rất tò mò về chiếc hộp mà nó đưa nhưng nó lại ko cho anh mở ngay tại đó. Nó muốn anh về nhà mới được mở và ko được thắc mắc về thứ có trong chiếc hộp đó.

Sau khi đưa nó về nhà, Lê Thái phải ghé qua vài nơi, anh Quang - một người bạn khác của anh Hải hẹn gặp anh. Đến nơi Lê Thái đã thấy anh Quang ngồi đó, anh tiến lại gần rồi cất tiếng:

- Anh đợi em có lâu ko?

- Cũng ko lâu lắm, em vào đây chúng ta nói chuyện. - Anh Quang lên tiếng trả lời.

Lê Thái ngồi xuống chiếc ghế đối diện, anh Quang đi ngay vào vấn đề chính:

- Thái này, chuyện em nhờ anh lần trước có lẽ anh ko thể giúp gì được cho em đâu. Hiện tại anh cũng đang rất khó khăn. Xin lỗi em nhé.

Anh đã lường trước được vấn đề này nhưng ko nghĩ là anh Quang lại nói thế. Là một người đứng trên thương trường khá lâu, Minh Quang là cái tên được mọi người nhắc đến rất nhiều trong lĩnh vực công nghệ thông tin. Vậy mà giờ anh ta lại nói là anh ta đang gặp khó khăn. Lúc anh trai anh vẫn là một người có vị thế trong giới luật sư chẳng phải hai người họ luôn là cặp bài trùng đi đâu cũng có nhau sao? Giờ anh trai anh gặp nạn thì anh ta lại quay lưng như thế đấy. Đời thật nhiều điều ko ngờ.

- Xin lỗi, em đã làm khó anh rồi. - Lê Thái lên tiếng đáp lại

- Em ko trách anh chứ? - Minh Quang hỏi lại.

- Ko đâu anh, em biết giờ đang trong thời kỳ khủng hoảng kinh tế. Chẳng ai lại mang một số tiền lớn như thế cho người khác vay trong khi biết rõ người đó ko có khả năng trả nợ. - Lê Thái nói xong câu này thì sắc mặt Minh Quang tối sầm lại.

Anh nói có điều gì sai chứ? Trên đời này sẽ ko ai đầu tư khi biết mình sẽ gặp rủi ro cả, chỉ có những người bạn thật sự mới đưa tay ra cứu vớt những người ko thân thích như anh trai anh mà thôi.

Lê Thái đứng dậy chào Minh Quang ra về, trên đường về anh cứ suy nghĩ mãi về hai chữ “người tốt” mà anh trai anh từng nói. Chẳng phải anh Hải cũng từng nói Minh Quang là người tốt hay sao? Hay là vì đồng tiền nên bản tính họ cũng đã thay đổi rồi?

Anh quên chiếc hộp của Tuệ Minh đưa lúc chiều trong túi áo. Có quá nhiều việc cần anh phải suy nghĩ, chỉ đến khi nó gọi điện hỏi anh đã mở chiếc hộp chưa thì anh mới nhớ ra và đi tìm chiếc hộp đó.

Khi mở ra anh khá ngạc nhiên, bên trong có một chiếc thẻ và một tờ giấy gấp tư để ngay ngắn. Bỏ qua chiếc thẻ đó anh đưa tay lấy tờ giấy bên trong và ngẩn ngơ với tờ những dòng chữ bên trong: ” Anh à, chắc anh khá ngạc nhiên khi nhận được thứ này, anh đừng vội suy nghĩ gì cả nhé hãy nghe em nói đã. Thời gian quen anh, em biết anh là một người hết lòng vì người thân, dù cho anh có phải nhận về hàng ngàn hàng vạn nỗi đau thì anh cũng nhất quyết ko bao giờ để cho người thân của anh đau lòng vì anh. Chuyện xảy ra với anh Hải chỉ là một tai nạn mà thôi, và em cũng biết anh đang rất khó khăn về tài chính để trả được hết món nợ lớn ấy. Số tiền này tuy ko nhiều nhưng em muốn cùng anh chung vai gánh những lo lắng của anh. Yêu là phải biết quan tâm và chia sẻ, anh luôn nói như vậy đúng ko? Vậy hãy để cho em được quan tâm đến nỗi lo của anh một lần, để em được chia sẻ khó khăn với anh được ko? Anh đừng từ chối nhé vì nếu anh từ chối cũng có nghĩa là anh đang đẩy em ra xa cuộc đời anh đấy . . .”

Anh cầm trên tay chiếc thẻ mà run run. Đây là số tiền tiết kiệm của nó suốt 7 năm qua. Ba mẹ nó năm nào cũng gửi một khoản tiền lớn vào đó nhưng nó ko dùng đến. Anh biết nó đã từng nói với anh rằng về nước nó sẽ dùng số tiền này để xây một căn nhà và ra ở riêng. Vậy mà hôm nay vì anh nó lại tạm gác cái dự định đó lại. Vì anh nó van xin những người thân yêu giúp đỡ anh. Mặc dù nó ko nói nhưng anh biết những sự giúp đỡ âm thầm của anh Quân, của chị Trang và của tập đoàn Vũ Gia thời gian qua đều do nó tác động. Nếu như anh nhận thêm số tiền này của nó nữa thì anh có được coi là lợi dụng ko? Anh đang phân vân về điều đó.

Đã lâu lắm rồi nó ko được đi giữa trời đêm Hà Nội, thời khắc chuyển giao giữa mùa xuân và mùa hè thật đặc biệt. Ko còn những cành cây khẳng khiu, ko còn những cơn mưa phùn dai dẳng, ko còn cả cái ko khí ẩm ướt nữa. Hà Nội năm nay chắc sẽ đón một mùa hè nắng nóng lắm đây. Cũng chẳng biết nó học từ ai cái dự báo theo mùa như thế nữa.

Đêm nay thật bình yên nhưng trong lòng nó lại ko hề bình yên, đi dọc phố Nguyễn Du - con phố mà ngày xưa nó thích nhất. Lại dừng chân bên quán cafe “Khoảng Lặng”, 7 năm rồi mà hình như quán ko hề thay đổi, có lẽ chỉ thay đổi mấy anh chàng phục vụ mà thôi. Ước gì nó lại được gặp Thanh Tùng ở đây nhỉ? Hình như cái ngành tâm lý Thanh Tùng học rất có ích thì phải, hẳn luôn hiểu nó nghĩ gì và luôn đưa ra cho nó những lời khuyên bổ ích nhất.

Nó biết Lê Thái đang rất khó xử và nó cũng ko muốn làm khó anh thêm nữa. Nó muốn giúp đỡ anh nhưng anh dường như đang từ chối tất cả những gì nó muốn mang lại cho anh. Nhìn anh ngày nào cũng tắt bật ngược xuôi như thế nó thật sự ko đành lòng. Lúc thì gặp luật sư tìm cách gỡ tội cho anh Hải, lúc thì lại đi gặp đôi tác nổi lại quan hệ làm ăn, lúc lại thấy chạy đôn chạy đáo để lo cho đủ số tiền trả nợ. Cứ như thế anh gầy hẳn đi, trên mắt lúc nào cũng hiện những quầng thâm vì thiếu ngủ.

Đang ko biết làm thế nào để anh nhận sự giúp đỡ từ nó và gia đình nó thì Thanh Tùng xuất hiện như một vị cứu tinh của nó.

- Làm gì mà ngồi ngẩn ra thế nhóc - Thanh Tùng vỗ vai nó.
 - Anh thôi đừng gọi em là nhóc được ko? Em cũng đã 25 tuổi rồi còn gì nữa. - Nó nhìn hắn đáp lại.
 - Nhưng đối với anh em mãi chỉ là một cô nhóc thôi - Thanh Tùng vẫn tiếp tục đùa.
 - Thôi ko đùa nữa, anh mau phân tích tâm lý của em rồi cho em một lời khuyên về tình hình hiện tại đi. - Nó nhìn Thanh Tùng nghiêm túc nói.
- Hắn biết nó đang nói đến điều gì. Trước khi đến đây hắn đã có một cuộc điện thoại với Lê Thái, hẳn hiểu cả hai đang ở trong tâm trạng rối bời, chẳng biết từ lúc nào hắn luôn là một người bạn tri kỷ bên cạnh nó. Có lẽ là do ông trời sắp đặt từ lần đầu tiên cho hắn gặp nó trong quán cafe này và từ đó trở đi hắn và nó luôn đi cùng nhau nhưng ko phải là người đặc biệt của nhau mà chỉ là tri kỷ mà thôi.
- Anh nghĩ em nên cho Lê Thái một chút thời gian để suy nghĩ. Anh tin là nó sẽ hiểu được tấm lòng của em thôi. - Thanh Tùng sau một hồi suy nghĩ cuối cùng cũng lên tiếng.
 - Em hiểu điều đó, nhưng em sợ anh ấy sẽ từ chối. Tính anh ấy thế nào anh cũng hiểu mà.
 - Em đừng suy nghĩ nhiều như thế, Lê Thái sẽ chỉ làm điều gì có lợi và tốt cho em và nó thôi.

38. Chương 38

Thanh Tùng là như thế, luôn nhẹ nhàng đến bên nó như một làn gió nhẹ. Làn gió ấy luôn thổi bay đi những muộn phiền trong lòng nó. Cuộc đời này có hẳn là bạn có lẽ ông trời đã quá ưu ái nó rồi.

Về nước đã được gần 2 tuần, nó cũng dần bắt tay vào công việc của mình. Theo lời gợi ý của Thanh Tùng nó đã nộp đơn thi tuyển vào bệnh viện do ba hắn làm giám đốc. Nó muốn được làm việc cùng với Thanh Tùng, như thế nó cũng có thể dễ dàng tìm hắn khi cần. Nơi nó làm việc là một bệnh viện thuộc ngành quân đội. Toàn bộ y bác sỹ ở đây hầu như đều có xuất phát điểm giống nhau đó là được đào tạo trong học viện quân y. Nó là một số ít trong những người ngoại lệ. Bảng thành tích nó có được tại Pháp chính là một ưu thế để nó được nhận vào đây.

Thanh Tùng thì khác, mặc dù hắn ko tốt nghiệp ở học viện quân y nhưng hắn tốt nghiệp loại ưu ở đại học y Hà Nội, cũng như nó hắn cũng có một bảng thành tích khá nổi bật tại Pháp. Và có một điều mà hắn hơn nó nữa đó là hiện tại ba hắn đang giữ chức vụ giám đốc bệnh viện nữa.

Công việc của nó đã ổn định, chuyện đáng lo nhất bây giờ là phía Lê Thái vẫn ko có bất cứ một động tĩnh nào. Phiên xử tiếp theo của anh Hải nó cũng có mặt. Mức án đề nghị cho tội danh anh ta mắc phải là 5

năm. Sau phiên tòa, Lê Thái hẹn gặp nó, anh đưa nó đến một quán cafe yên tĩnh. Khi cả hai đã ngồi xuống anh bắt đầu nói:

- Anh đã suy nghĩ rất kỹ đề nghị của em. - Anh ngừng lại nhìn nó thật lâu rồi mới tiếp tục - Nhưng để anh nhận sự giúp đỡ này thì anh có điều kiện.

- Điều kiện gì, anh mau nói đi - Nó gấp gấp hỏi.

Anh nhìn sâu vào mắt nó rồi lấy ra một tờ giấy từ trong chiếc cặp đen:

- Anh muốn em ký vào tờ giấy này.

Nó nhìn chăm chăm tờ giấy, phải, chính xác là bốn chữ to nhất trên trang giấy đập vào mắt nó đó là " Biên bản vay nợ"

- Anh có cần thiết phải làm như thế này ko?

- Có, anh thấy rất cần thiết.

Nó biết rất khó để anh nhận sự giúp đỡ từ nó nhưng làm thế này có phải là xa cách nhau quá ko? Giữa anh và nó lại còn cần đến cái biên bản ràng buộc nhau như thế ư? Nó nhìn tờ giấy trên bàn cười ko được mà khóc cũng chẳng xong. Nhưng suy cho cùng thì dù thế nào anh cũng đã chấp nhận sự giúp đỡ của nó rồi. Anh bảo nó ký thì nó sẽ ký.

- Nếu anh nói như vậy thì em sẽ ký - Nói rồi nó cầm bút và ko do dự ký ngay một chữ vào phần dành ỉnh đang còn để trống.

Anh nhìn nó và khá hài lòng với quyết định của mình. Anh chấp nhận sự giúp đỡ của nó nhưng anh muốn giữa tiền bạc và tình cảm cần rõ ràng. Ba nó - ông Lê Đức đã đồng ý huy động gần như tất cả những ngân hàng trực thuộc sự quản lý của tập đoàn nhà nó để cho anh vay số tiền còn lại với mức lãi xuất ưu đãi nhất. Tấm chân tình này của nó và gia đình có lẽ dùng cả đời anh cũng ko thể trả hết.

Món nợ giữa tập đoàn và những người lao động đã giải quyết xong, tập đoàn của anh bây giờ chỉ còn lại cái xác ko? Công sức lao động ko ngừng nghỉ của anh gần 10 năm đã mất hết, trên vai anh bây giờ là những món nợ khổng lồ. Anh biết họ giúp đỡ anh, ko đòi hỏi anh khi nào phải trả nhưng anh cũng là một nhà kinh doanh nên anh hiểu họ cũng cần có vốn dự phòng chứ. Dốc hết cho anh rồi họ sẽ lấy gì để xoay vòng vốn. Nghĩ đến vậy anh bắt đầu lao mình vào công việc, anh cần tìm ra lối thoát cho tình hình hiện tại.

Hoàng Lê Hải, chính thức bị tuyên án. Nhờ những nỗ lực hết mình của đoàn luật sư hàng đầu được Thiên Trang mời về từ thành phố HCM, mức án của Lê Hải được giảm xuống còn 3 năm. Cái giá này ko quá đắt nhưng có đủ ột người như Lê Hải tỉnh ngộ? Tập đoàn Lê Nguyễn chính thức đi vào dĩ vãng của giới bất động sản. Trong tay Lê Thái bây giờ ko còn gì cả, anh bắt đầu lại bằng hai bàn tay trắng.

Tuy rằng Lê Hải bị kết án 3 năm nhưng luật pháp luôn có những lỗ hổng mà những người trong cuộc hình như ko ai muốn lấp. Lại là Lê Thái, anh muốn để cho Lê Hải trong đó suy nghĩ lại những gì mình đã mắc phải nhưng anh lại bị chính ba mẹ mình o ép, ko còn cách nào khác anh phải chạy án để Lê Hải ra tù trước thời hạn. Thời gian Lê Hải ngồi trong đó chỉ vện vện tròn một năm.

Một năm qua, Lê Thái tìm lại vị trí ỉnh trên thương trường. Anh bán công ty nhỏ bên Pháp, về lại Việt Nam gây dựng lại sự nghiệp của mình. Thời gian này thị trường bất động sản khá chững, nhờ những phân tích của chuyên gia kinh tế của Mạnh Quân, anh tìm một hướng mới cho công ty của mình. Với lợi thế là một kiến trúc sư, anh bắt đầu lao vào thiết kế. Công ty anh từ 5 nhân viên giờ đây đã tăng lên đến 12 nhân viên. Bước khởi đầu như thế coi như khá ổn.

Sau một năm ngồi nhà đá bóc lịch, ngày hôm nay Lê Hải chính thức được phóng thích. Cuộc sống bên ngoài đã thay đổi khá nhiều, liệu anh ta có theo kịp hay lại để mình chìm vào những hư vô của một năm về trước.

- Anh xin lỗi đã để em và gia đình chịu khổ vì anh. Anh hứa sẽ làm việc chăm chỉ để cùng em trả hết số nợ này. - Lê Hải nhìn Lê Thái nói.

- Em cũng hi vọng anh sẽ làm được điều đó. - Lê Thái lạnh nhạt trả lời.

Trong thâm tâm anh lúc này ko thể tin vào những gì anh trai mình nói. Ko phải anh ko muốn tin mà lòng tin của anh đã chết rồi. Là do anh ta dồn anh vào bước đường này thôi nên ko thể trách anh được.

- Sắp tới anh định làm gì? - Dù có nói như thế nào thì Lê Hải cũng là anh trai của anh, anh ko thể bỏ mặc được. Lê Thái lên tiếng phá vỡ sự im lặng của hai người.

- Anh sẽ nối lại các quan hệ trước đây và bắt đầu tìm kiếm những đối tác mới. - Lê Hải nhìn ra ngoài của kính trả lời.

- Em sẽ thử tin anh một lần nữa, đừng làm em và ba mẹ thất vọng nữa.

- Em có thể đưa anh đi mua một chiếc điện thoại và một chiếc máy tính được ko? Anh cần nó để làm việc.

Lê Thái đưa Lê Hải đến một trung tâm điện máy, anh cũng biết anh trai cần những thứ đó để bắt đầu lại công việc nhưng anh ko ngờ rằng những thứ anh ta chọn đều là những thứ cao cấp nhất. Tại sao anh ta ko hiểu cho anh một điều rằng, để chạy cho anh ra khỏi đó sớm hơn 2 năm anh đã phải mất những gì? Bây giờ anh ko phải đại gia nên chỉ cần chọn một chiếc điện thoại bình thường, một cái máy tính bình thường là được rồi sao phải chọn hàng cao cấp như thế?

Anh ko dám phản bác lại vì sợ Lê Hải suy nghĩ này khác, cần rằng mua cho anh ta một chiếc Macbook và một chiếc điện thoại thế hệ mới nhất. Coi như đó là tất cả những gì anh chuẩn bị cho anh ta, còn có bay được cao hơn, xa hơn hay ko chỉ có thể tùy thuộc vào bản thân của chính anh ta mà thôi.

Sau khi đưa Lê Hải về nhà anh đi tìm nó. Phải nói là thời gian qua anh chỉ lao đầu vào công việc mà quên đi nó. Giờ anh nên sống cho bản thân mình và quan tâm đến nó hơn nữa. Thời gian anh quên đi mình mà sống cho những người thân yêu kết thúc rồi.

- Em có thời gian ko? Anh qua đón em rồi mình đi ăn nhé - Giọng anh ngọt ngào khi gọi điện cho nó.

- Hôm nay em khai trương phòng khám răng hàm mặt, anh ko nhớ sao? - Giọng nó ngạc nhiên nói.

Thời gian làm việc ở bệnh viện với nó là khá rảnh, vì thế nó muốn mở thêm một phòng khám nhỏ mang tên nó để làm những lúc rảnh rỗi. Ở Pháp ngoài học chuyên khoa thần kinh ra nó cũng học hỏi được ko ít kinh nghiệm làm nha khoa, bây giờ lại có sự giúp đỡ của một bác sỹ răng hàm mặt thì tại sao nó lại ko tận dụng cơ hội này cơ chứ. Khi thấy anh hỏi thế nó có hơi buồn, mặc dù biết là anh rất bận nhưng nó mới báo cho anh ngày hôm qua cơ mà, sao anh có thể quên cơ chứ.

- Anh . . . anh xin lỗi em yêu. Hôm nay đi đón anh Hải về có nhiều việc khiến anh phải suy nghĩ mà anh quên mất. Đừng giận anh nhé em. - Lê Thái ngượng ngùng xin lỗi nó.

Đã từ bao giờ anh đã bỏ qua những thứ liên quan đến nó như thế này, công việc bề bộn, rồi lại còn phải quan tâm đến người anh trai. Mọi thời gian của anh dành cho nó dường như ko có. Thế nhưng nó ko hề giận anh mà ngược lại lúc nào cũng quan tâm anh theo cách riêng của nó. Hôm nay anh phải hâm nóng lại tình yêu của anh và nó mới được. Thế là một kế hoạch được lập ra.

Anh gọi điện đến một shop hoa mà anh đã quen từ lâu, đặt một lẵng hoa đẹp nhất gửi đến phòng khám của nó với một hàng chữ chúc mừng thật nổi bật. Phòng khám được đặt ngay tại nhà riêng của nó nằm ngay cạnh hồ tây. Thế theo đúng nguyện vọng của nó anh đã tự tay thiết kế căn biệt thự này dành tặng cho nó. Căn nhà chỉ mới được hoàn thành cách đây hai tháng và giờ nó chính là trụ sở làm việc ngoài giờ của nó.

Tiếp theo anh gọi điện đến Paris Deli đặt chỗ ột bữa tối lãng mạn mang tên tình yêu mà anh dành cho nó. Đảm bảo nó sẽ bất ngờ mà ko nói lên lời. Hải lòng với kế hoạch mà mình đã đặt ra, anh thay quần áo rồi lái xe đến cổng viện chờ nó.

Vừa nhìn thấy bóng nó bước ra anh đã nhanh chóng chạy lại.

- Nhìn em có vẻ mệt mỏi nhỉ? - Anh hỏi nó.

- Sao anh lại ở đây? Chẳng phải anh nói là anh bận sao? - Nó ngạc nhiên hỏi lại.

- Ừ, đúng là anh rất bận nhưng làm sao anh có thể vắng mặt khi người cất bằng cho phòng khám mới của em yêu là anh.- Anh nháy mắt với nó.

- Ai cho anh cắt băng chứ, chỉ có em và chị Hà được làm điều đó thôi. - Nó quay mặt đi ko nhìn anh.
- Thế thì anh thay mặt em cắt băng cũng được mà, dù sao thì của em cũng là của anh mà. Đúng ko nào? - Ánh mắt ko thể gian hơn anh nhìn nó.

- Nay, em nói cho anh biết nhé. Cửa anh là của em còn của em thì chỉ là của riêng em thôi. - Nó cũng bắt đầu ương bướng.

- Thôi được rồi, của ai cũng được. Bây giờ em nên vào xe ngay nếu ko muốn gây sự chú ý ở cổng viện nữa.

Anh vừa dứt câu nói nó liền đưa mắt liếc nhìn xung quanh, đúng là đang có rất nhiều con mắt tò mò đang hướng về phía nó. Ngày mai nó lại khó mà sống được với sự truy sát của mấy chị cùng khoa đây.

- Tại sao họ lại cứ nhìn chúng ta như thế nhỉ? - Khi lên xe rồi nó mới bắt đầu đem hết thắc mắc của mình ra hỏi anh.

- Em ko biết vì sao thật ư. Vậy để anh nói cho em biết nhé. - Nâng khóe miệng lên anh nở một nụ cười thật đẹp rồi nhìn nó giăng giãi - Em ko thấy anh rất đẹp trai và thu hút mọi ánh nhìn hay sao, họ là đang nhìn vẻ đẹp của anh đấy.

Ôi trời, nó đến ngã mất khi nghe câu nói này. Ở đâu mà lại xuất hiện thêm một tên tự sướng thế này cơ chứ. Ở nhà nó phải nghe ko dưới 10 lần câu này mỗi ngày của anh Mạnh Quân rồi, thế mà giờ lại phải nghe thêm cái người đang ngồi cạnh đây tự khen bản thân mình. Thế giới này chắc đang đảo lộn rồi đây. Ông trời nên chuyển giới cho họ thành con gái hết đi.

- Có phải anh đang ghen tị vì em chưa bao giờ khen anh đẹp trai nên mới thế ko? Thôi được rồi, hôm nay vì chữa bệnh cho anh nên em sẽ khen anh một câu là được chứ gì - Nó nhìn anh vẻ ngây thơ.

Hai người cứ vừa chọc qua chọc lại như thế chẳng để ý đã về đến nhà từ khi nào. Hiện giờ thì nó vẫn đang ở với ba mẹ vì vợ chồng anh Quân đang đi nghỉ tuần trăng mật ở Châu Âu. Có lẽ sắp tới nó sẽ chuyển sang ở tại nhà riêng cũng như phòng khám của nó. Mở cửa xe cho nó bước ra, anh hiểu nó cần chuẩn bị ột buổi khai trương phòng khám. Ghé vào tai nó anh thì thầm:

- Em chuẩn bị thật đẹp vào nhé, tối nay anh có một bất ngờ dành cho em. Giờ anh đi chuẩn bị lát nữa sẽ qua đón em nhé. - Anh nói xong thì chạy vào xe lái đi mất để lại nó với vẻ mặt ngạc nhiên.

Câu cuối cùng anh nói rất nhỏ khiến mặt nó ửng đỏ: “Tối nay em nhất định phải mặc váy đấy, nếu ko đến đó họ ko cho em vào thì em ráng chịu”. Khi hiểu được hết câu nói thì anh đã chạy biến đi đằng nào mất rồi, nó đứng giậm chân tại chỗ miệng rít lên: ” Hoàng Lê Thái, tối nay anh chết chắc rồi”.

hôn nồng nàn đầy yêu thương.

Khi hoàng hôn tắt hẳn nó mới cùng anh lưu luyến rời khỏi đó, anh nói rằng sau này mỗi ngày anh sẽ đưa nó đến đây ngắm hoàng hôn. Đó có phải một lời hứa cho tương lai trọn đời bên nhau của anh và nó ko nhỉ? Và lời hứa đó của anh sau này anh có còn nhớ hay ko?

Anh đưa nó đến Paris Deli - nơi mà anh đã đặt sẵn với những món ăn truyền thống của nước Pháp. Đúng như anh dự đoán, nó ngạc nhiên đến độ ko nói lên được lời nào. Đã hơn một năm qua nó ko hề thưởng thức một món ăn nào của nước Pháp. Hôm nay anh làm nó nhớ đến một nước Pháp mà nó cất giấu trong tim, một đất nước với rất nhiều người mà nó yêu mến kính trọng đang sinh sống. Ko biết lúc này họ có nhớ đến nó khi nó vẫn đang nhớ đến họ hay ko?

Một bàn ăn với khăn trải bàn trắng tinh, một lọ hoa hồng với chỉ đúng 20 bông, nến và rượu vang - thứ rượu mà anh và nó cùng say mê khi cùng nhau đặt chân đến những vườn nho trải dài tít tắp của vùng Bordeaux. Vùng này nằm sát bờ Đại Tây Dương với sản phẩm chính là rượu vang đỏ.

Những hồi ức kết thúc khi những người bồi bàn mang lên những món ăn đặc biệt của người Pháp. Anh nhìn nó khẽ nói:

- Buổi tối của cô bé lọ lem cùng chàng hoàng tử bắt đầu.

39. Chương 39: Ra Mắt “mẹ Chồng” Tương Lai

Câu nói của anh vừa kết thúc cũng là lúc anh đứng lên bước về phía chiếc đàn piano trắng đang đặt ở góc phòng. Thêm một bất ngờ nữa cho nó nhé, nó ko ngờ anh biết đàn. Hơn nữa chưa bao giờ anh hát cho nó nghe trừ những bài hát sinh nhật hàng năm.

Ngồi xuống bên chiếc đàn ánh mắt anh hướng về nó cất tiếng nói:

- Xin lỗi tất cả mọi người nếu như tôi làm phiền đến ko gian riêng của các bạn. Hôm nay tôi muốn bày tỏ với người con gái tôi yêu một vài lời mà tôi muốn nói.

Anh dừng lại như muốn nhận những phản ứng của những người ngồi đây, và anh đã nhận được những lời cổ vũ. Lại hướng ánh mắt về nó mỉm cười - nụ cười tỏa nắng như mọi lần anh vẫn cười bên nó.

- Anh muốn nói với em lời xin lỗi khi thời gian qua ko thể thường xuyên ở bên em, và hôm nay đây anh cũng muốn gửi đến em thêm một lời cảm ơn vì suốt thời gian qua em đã luôn bên anh, cho anh sức mạnh để bước tiếp trên con đường chông gai. Hứa với anh hãy luôn bên anh như thế, em nhé. Anh yêu em.

Như những thước phim quay chậm, một khung cảnh lãng mạn, một lời tỏ tình khiến bao nhiêu cô gái mơ ước. Nó có phải đang ở trong một thế giới cổ tích hay ko? Nếu đúng là như thế thì mong rằng đừng bao giờ bắt nó bước ra khỏi thế giới ấy. Hãy để cho nó mãi đắm chìm trong hạnh phúc như thế.

Giọng hát anh cất lên đưa đến bên tai nó, nó phải thừa nhận rằng nó ko hiểu lời bài hát đang nói về điều gì, chỉ cần nhìn vào đôi mắt tràn ngập yêu thương kia nó cũng hiểu những điều anh muốn nói. Đôi khi ngôn ngữ của đôi mắt đáng giá hơn ngàn lần ngôn ngữ được phát ra từ cái miệng. (Cún xin phép ko trích dẫn lời bài hát nhé, đó là một kỷ niệm mà cún muốn giữ cho riêng mình thôi.)

Tiếng đàn anh vừa dừng lại thì những tràng pháo tay dành cho anh ngày càng lớn. Giọng hát của anh rất tuyệt, nói thế nào nhỉ đó là một giọng trầm khỏe khoắn, lúc thì vút cao lúc lại ngân nga trầm bổng. Đâu đó lại vang lên một câu ” Anh có thể hát thêm một bài nữa được ko?” của những cô gái trẻ. Anh nhẹ nhàng từ chối, tối nay anh chỉ hát duy nhất một bài và dành tặng một người duy nhất đã chiếm trọn trái tim anh mà thôi.

Bữa ăn của nó và anh kết thúc trong tiếng cười vang của nó và nụ cười dịu dàng mãn nguyện của anh. Nó kéo anh đi dạo quanh bờ hồ Hoàn Kiếm.

Đã có ai đến Hà Nội khi thành phố đang chìm trong sắc màu rực rỡ của những ánh đèn chưa nhỉ? Nếu ban ngày Hà Nội đẹp với một vẻ cổ kính xa xưa thì ban đêm Hà Nội như một thành phố của ánh sáng. Hà Nội ban ngày ồn ào náo nhiệt bao nhiêu thì ban đêm lại lặng lẽ và thâm trầm bấy nhiêu. Những hàng quán vẫn tập nập người vào ra, những cô lao công vẫn cặm cụi làm sạch những con phố. . . Bên cạnh ko gian yên ả ấy lại có hàng trăm, hàng ngàn ánh đèn nê - ông từ các biển hộp nhà hàng, khách sạn tỏa ra khiến nó choáng váng. Lâu quá rồi nó ko được ngắm Hà Nội về đêm như thế, khi nó đi Hà Nội của nó bình yên lắm, cổ kính lắm. Nhưng bây giờ Hà Nội như một con rồng đang chuyển mình, nó khoe ra tất cả những gì đẹp nhất mà nó từng ẩn dấu.

Có người nói với nó rằng chợ đêm Đồng Xuân là một điểm ko thể ko đến nếu như đã từng đi dạo đường phố về đêm ở khu phố cổ này. Chợ đêm ồn ào náo nhiệt, nó diễn tả một khung cảnh khác của Hà Nội, nó kéo tay anh xà vào các hàng quán bên đường. Gần 8 năm qua nó gần như quên mất một góc ồn ào này của Hà Nội rồi.

Dừng lại trước con phố hàng Đường nó đưa ánh mắt vào những lọ ô mai với vẻ thèm khát, nó lay lay tay anh rồi chỉ về một ngôi nhà nhỏ có bày những lọ ô mai đủ màu sắc:

- Anh, em muốn ăn ô mai.

Anh nhìn nó rồi phì cười, lúc này nó chẳng khác nào một đứa trẻ nũng nịu đòi quà người lớn cả. Chiều ý nó, anh bước về phía cửa hàng đó mua cho nó một chút ô mai sấu. Anh biết chắc là nó sẽ thích lắm vì ô mai sấu ở Hà Nội ko có nơi nào có cả. Hương vị của món ăn này anh cũng khẳng định ko một nơi nào có được. Nó vẫn giữ được vị chua chua của sấu tươi, còn thêm một chút cay cay, một chút ngọt ngọt. Khi ăn vào nó vẫn còn giữ được cái giòn sụn của sấu non.

Anh đưa trước mắt nó túi ô mai nhưng mắt nó vẫn còn phụng phịu trông thật đáng yêu, hết nhìn gói ô mai trên tay lại nhìn anh:

- Sao anh mua cho em ít thế?

Anh đưa ngón tay dí vào trán nó nói:

- Tiểu cô nương của tôi ơi, tôi xin trình trọng thông báo cho cô biết là tối nay cô đã ăn rất nhiều món ăn Pháp, lại thêm 5 cây kem, rồi bánh khoai, bánh rán, phở cuốn . . . rồi đấy. Tối nay mà em ko bị làm sao thì anh tôn em lên làm sư phụ.

Thế đấy, mỗi lần dạo phố đêm Hà Nội là nó lại ko dừng được mà làm mấy chuyện khiến người ta kinh ngạc. Cũng phải phục cái tính giỏi chịu đựng của Lê Thái, anh có thể kiên nhẫn để nó dẫn đi từng ấy chỗ trong đêm nay thì thật là phi thường. Mọi lần đi cùng My thì thế nào nó cũng bị lôi về và được nghe một bài giáo huấn ko bao giờ quên của nhỏ rồi.

Dạo chợ đêm một vòng mà nó chẳng mua được gì cả. Quần áo thì đầy cả tủ nên ko mua thêm nữa, còn những đồ lưu niệm thì nó thích tự làm hơn. Hôm nay đúng là nó rất vui, nhưng anh bảo vẫn chưa dừng lại ở đây đâu. Nó thắc mắc đã gần 11h đêm rồi mà anh còn muốn đưa nó đi đến đâu nữa.

Anh cầm tay nó kéo ra xe, khi gần về đến nhà anh ghé tai nó nói thầm:

- Ba mẹ đã chuẩn bị đồ cho em rồi. Vào nhà chào ba mẹ và cầm đồ ra đây nhé, anh chờ.

Nó lắc đầu, ko biết có phải hôm nay mình ăn nhiều quá mà đầu óc mụ mẫm ko nhỉ? Nửa đêm đến nơi rồi mà anh còn dặn nó mang đồ ra với lại chào ba mẹ, lại còn anh chờ là như thế nào cả. Đưa khuôn mặt với dáng vẻ ngu ngơ nhất nó hỏi lại anh:

- Anh à, anh có bị làm sao ko thế? Muộn rồi anh nên về nhà nghỉ ngơi đi còn chờ em làm gì?

Anh mở cửa cho nó bước xuống rồi nhìn nó vẫn đứng ngoài cửa thì nói:

- Em cứ vào nhà đi thì biết, anh chờ ngoài này nhé.

Vẫn ko hiểu anh đang có ý gì. Ko thuyết phục được anh về nó lững thững bước vào nhà trong lòng vẫn ko hiểu hết hành động của anh. Mà lạ thật đấy, giờ này mọi hôm ba mẹ nó đã tắt đèn đi ngủ rồi cơ mà, sao hôm nay điện vẫn sáng nhỉ?

Đẩy cửa bước vào nó nhìn thấy ba mẹ mình vẫn ngồi xem ti vi mà ngạc nhiên:

- Sao giờ này ba mẹ vẫn chưa ngủ? Hai người đang chờ con sao?

- Ủ, ba mẹ đang chờ con mà - Ba nó nhìn nó trả lời.

- Phải đó, đồ dùng cần thiết mẹ đã chuẩn bị sẵn rồi đó. Con nhanh ra đi ko để Lê Thái nó chờ - Mẹ nó cũng lên tiếng.

- Có chuyện gì thế? Sao ai cũng có vẻ bí mật với con vậy? - Giọng nó bức xúc nói.

Thật sự nó hết chịu được cái bí mật này rồi nhé, cứ làm như nó là con búp bê rồi muốn đưa nó đi đâu thì đi vậy. Muốn làm gì ít nhất cũng phải cho nó biết chứ.

Ba mẹ nó nhìn nó với vẻ ngạc nhiên:

- Lê Thái thật sự ko nói gì cho con biết sao? - Mẹ nó hỏi

- Con ko biết mẹ đang nói chuyện gì, giờ con rất buồn ngủ. Con đi ngủ đây, ba mẹ ngủ ngon nhé.

Nói rồi nó đi thẳng một mạch lên phòng ko để cho ba mẹ mình nói thêm một câu nào nữa, nhưng khi nó vừa thay đồ đi ra thì Lê Thái đã yên vị trên cái giường của nó rồi, anh đưa tay vẫy nó lại rồi kéo nó ngồi xuống chân anh.

- Buổi tối của lọ lem và chàng hoàng tử chưa kết thúc mà, em ko tò mò muốn biết lọ lem có biến mất sau 12h đêm ko sao? - Anh ghé tai nó nói nhỏ.

- Em ko phải lọ lem và anh cũng ko phải hoàng tử, giờ thì đi về để em còn đi ngủ. - Nó đứng dậy kéo anh ra khỏi phòng nó.

Đứng ngoài cửa phòng anh nói vọng vào:

- Anh cho em 10 phút để thay đồ vào xuống dưới nhà. Nếu chậm nữa chuyến bay của chúng ta sẽ trễ đó.

Anh nói rồi bước xuống dưới nhà trong sự tức tối của nó. Đứng trong phòng nó giậm chân tại chỗ, nhưng với bản tính tò mò ko chịu được nên nó đành ngậm ngùi thay đồ rồi bước xuống nhà.

Vừa thấy bóng nó ở cầu thang anh đã đứng dậy lễ phép cúi chào ba mẹ nó:

- Thưa ba mẹ, chúng con xin phép đi cho kịp giờ.

Ba nó gật đầu nói:

- Các con đi chơi vui vẻ nhé.

Mẹ nó cũng vỗ vỗ tay anh dặn dò:

- Con nhớ chăm sóc Tuệ Minh nhé.

Anh nhìn mẹ nó gật đầu để bà yên tâm:

- Xin mẹ cứ yên tâm.

Anh hướng ánh mắt nhìn nó nói:

- Em còn ko mau chào ba mẹ đi, chần chừ nữa là ko kịp giờ đâu đấy.

Giờ thì nó hoạt động như một cái máy đã được anh lập trình sẵn. Cúi đầu chào ba mẹ mình rồi lẻo đẻo bước theo anh.

Ra đến sân bay nó mới biết điểm đến tiếp theo của nó và anh sẽ là Nha Trang. Ko biết ý đồ của anh là gì nhưng nó cảm thấy rất vui. Nghe nói biển Nha Trang rất đẹp mà nó chưa được đến lần nào, điều đó càng khiến cho nó tò mò hơn về chuyến đi này.

- Anh ko thể tiếc lộ cho em một chút chuyến đi lần này sao? - Nó hỏi với vẻ mặt tò mò.

- Anh đưa em đi gặp ba mẹ “chồng” tương lai của em đấy. - Anh nở một nụ cười gian xảo nhất và nói với nó.

Đầu óc nó quay cuồng, chân đang bước đi thì bỗng mềm nhũn ra khiến anh phải dìu nó bước đi. Nó ko tin vào những điều anh vừa nói nên hỏi lại:

- Anh nói là chúng ta đi gặp ai cơ?

- Đi gặp ba mẹ anh, cũng chính là ba mẹ “chồng” tương lai của em.

Bất ngờ thật nhưng nó chưa chuẩn bị gì hết. Thế này thì làm sao nó chống đỡ được. Đưa ánh mắt có thể giết người nhìn anh nó nói:

- Có phải đất chật quá nên anh ko muốn sống nữa đúng ko? Em đã chuẩn bị gì đâu mà anh dám đưa em đi mà ko hỏi ý kiến em hả?

- Em ko muốn làm vợ anh? Nếu thế thì chúng ta quay lại nhé? - Anh nhìn nó tỉnh bơ đáp.

Máy bay đã cất cánh rồi thì sao mà quay lại đây? Anh lại mỉm cười trước cơn thịnh nộ của nó. Chắc chắn điểm đến tiếp theo sẽ làm cho nó nguôi giận ngay thôi mà.

40. Chương 40

Vừa xuống máy bay nó và anh đã được chú tài xế của ba anh chờ đón từ khi nào. Ba anh được cấp trên phân phó nhiệm vụ đi Đà Lạt huấn luyện 1 năm nên mẹ anh cũng đi theo để chăm sóc cho ông.

Theo như anh kể thì ba mẹ anh xa nhau 30 năm giờ mới có cơ hội ở gần nhau mà chăm sóc cho nhau. Ba anh em anh được sinh ra ko có sự chứng kiến của ba mình, cũng chính vì lý do này mà anh phản bác lại ý kiến của ba dẫn đến gần 8 năm nay ông ko hề nói chuyện với anh. Nhớ lại chuyện đó cũng thật buồn cười:

” - Ba sẽ định hướng cho con theo nghề của ba. - Ông Hoàng Phúc nhìn Lê Thái nói

- Con sẽ ko theo ngành của ba đâu, ba đừng ép con. - Lê Thái ương bướng trả lời.

- Tại sao con lại ko thích trong khi nhiều người mơ ko được?

- Con ko muốn sau này vợ con giống như mẹ, chờ đợi và chờ đợi đến khi đầu hai thứ tóc, con cháu đề huề rồi mà hai vợ chồng vẫn ko được ở bên nhau.

Câu nói của Lê Thái vừa dứt, ông trầm ngâm nhìn người vợ kết tóc se tơ bao nhiêu năm của mình mà nhói lòng. Lê Thái nói đúng, ông đã để cho bà phải mòn mỏi chờ đợi bao nhiêu năm qua. Phải chăng ông đã quá ích kỷ chỉ nghĩ đến công danh sự nghiệp của bản thân mà quên đi một người phụ nữ vẫn âm thầm dõi theo ông từng bước?

- Nhưng bộ đội thời nay ko như thời chiến nữa mà con cũng công tác gần nhà đâu phải xa vợ con? - Ông vẫn cố thuyết phục anh.

- Bây giờ ba còn đang đương chức tất nhiên ko ai giám thuyên chuyển công tác của con. Nhưng ba có đảm bảo rằng sau này ba nghỉ hưu con vẫn còn được công tác gần nhà?

Đúng là ông đã nhìn lầm rồi sao? Ông chỉ muốn có một đứa theo ngành của ông thôi mà. Thằng cả thì tính nó ương bướng từ nhỏ rồi ông ko ép nó được, đến thằng thứ hai biết là nó chẳng bao giờ làm trái ý của ba mẹ cho dù nó ko thích nhưng sao vấn đề này nó lại phải ứng gay gắt như thế. Nhưng ông đã quyết định rồi, Lê Thái phải theo ngành của ông.

- Ba quyết định rồi, con phải theo ngành bộ đội.

- Sao ba vô lý thế? Con nói là con ko thích mà đừng có ép con. Nếu ba cứ bắt con vào ngành đó con sẽ đảo ngũ và người mang tiếng chỉ có ba mà thôi.

Chát . . .

Vừa dứt câu nói một cái tát cực mạnh vẫn còn in hằn 5 đầu ngón tay của ông Hoàng Phúc hiện diện trên má Lê Thái. Ông vì quá tức giận mà ko kìm chế được bản thân, bao nhiêu năm qua ông chưa từng đánh con mình một cái nào vì ông thấy mình ko có quyền đó. Lúc những đứa con được sinh ra thì ông đang ở đâu chứ? Đứa đầu tiên ông ở chiến trường miền tây nam bộ khi nó được gần 2 tuổi ông mới trở về. Khi Lê Thái chào đời, cũng là đứa con thiếu thốn yếu ớt tưởng chừng như ko sống được. Lúc vợ con cần ông nhất thì lúc đó ông lại ở Campuchia, khi Lê Thái tròn 2 tuổi ông mới được nhìn thấy con. Ông còn nhớ lần đầu tiên gặp anh, Lê Thái cứ trốn sau lưng mẹ mặc cho ông gọi thế nào cũng ko chịu ra, anh còn cầm chổi đuổi ông đi may sao lúc đó có Lê Hải an ủi nên anh mới ngày càng gần gũi ông. Ba con chưa thân thiện được bao lâu ông lại có quyết định cử sang Nga học tập. Thời gian này chính là lúc Thu Hương chào đời. Con bé phải xa ông lâu nhất, khi nó tròn 4 tuổi thì ông mới được xách va li về nước. Nhìn con bé chạy đến ôm chân ông và xin ông đừng đuổi nó đi mà lòng ông xót như bị ai đó sát muối. Đó cũng chính là lý do tại sao ông nghĩ mình ko có quyền đánh hay mắng con. Những gì các con ông phải trải qua ông chưa một lần bù đắp được thì làm sao dám làm tổn thương chúng nó chứ?

- Tao ko có đứa con như mày, từ nay đừng bao giờ gọi tao là ba nữa - Ông tức giận đứng lên đi về phòng”

Anh kể cho nó nghe câu chuyện giữa anh và ba cho nó nghe. Điều kiện của bà Lê Hạ chính là hàn gắn lại mối quan hệ đang rạn nứt này của anh và ba. Nếu người con gái nào làm được điều đó thì bà sẽ chấp nhận và ko có thêm bất cứ một yêu cầu nào nữa.

Nó thoáng rùng mình, một chuyện lớn như thế liệu nó có làm được ko? Điều gì đang chờ đợi nó ở phía trước đây? Có phải nếu như nó ko hàn gắn lại được mối quan hệ này thì nó sẽ mất anh mãi mãi? Nhưng qua nhiều lần nói chuyện điện thoại nó thấy ba anh là một người dễ gần nhưng sao chỉ vì một câu nói mà quan hệ của hai người lại tồi tệ như thế?

Mỗi người mải chạy theo những suy nghĩ riêng của mình mà ko biết chiếc xe đã dừng lại tại cửa khách sạn từ khi nào, anh Thắng - người lái xe quay xuống nói với hai đứa nó:

- Ông bà nói hai em ở tạm đây đến cuối tuần, hiện giờ ông đang ở Đà Lạt hướng dẫn ột lữ đoàn, còn bà thì phải ở lại chăm sóc cho ông nên cuối tuần hai người mới về gặp hai đứa được.

Một chút bối rối, một chút vui mừng vì chưa phải gặp ba mẹ anh mà nó nhanh chóng gạt đầu đáp lại anh lái xe:

- Cảm ơn anh đã đưa tụi em đến đây, anh nên về nhà nghỉ ngơi đi ạ. - Nói rồi nó mở cửa xe bước xuống.

Lê Thái còn nói gì đó với anh lái xe nhưng nó đã xuống xe rồi nên nghe ko rõ. Một lát sau anh cũng chào anh lái xe rồi bước xuống.

Lê Thái vừa bước xuống đã chạm ngay ánh mắt lườm anh đến cháy da mặt của nó, biết là khó tránh khỏi chuyện nó xử tội anh nên vội gơ tay đầu hàng.

- Em muốn xử anh như thế nào anh đều chịu nhưng giờ chúng ta phải nghỉ ngơi lấy sức để lát nữa còn đi sớm. - Vừa nói anh vừa lôi nó vào trong khách sạn.

Nó thắc mắc ko hiểu khách sạn này mở đầu đêm hay sao mà đến giờ đã là 3h sáng vẫn có người đón tiếp chúng nó. Dù là kinh doanh dịch vụ đi nữa thì họ cũng cần phải nghỉ ngơi chứ? Nó định lên tiếng hỏi cho cái thắc mắc to đùng của mình thì một lần nữa được anh kéo đi đến thang máy. Tất nhiên người bây giờ phải trả lời cho cái thắc mắc kia của nó chính là anh rồi.

- Anh này, nhân viên ở đây ko ngủ thì phải? Làm gì có cái khách sạn nào mà giờ này còn chưa đóng cửa? - Nó nhìn anh hỏi

- Em ko thấy gì đặc biệt sao? - Anh nhìn nó hỏi.

Nó lắc đầu nói:

- Có gì đặc biệt chứ?

- Em ko nhận thấy đây chính là nhà khách của bộ quốc phòng sao? Tất nhiên là con trai của “sếp” đến phải đón tiếp cẩn thận rồi.

Nó à lên một tiếng ra vẻ đã hiểu và tiếp tục theo anh lên phòng. Phòng của nó và của anh cạnh nhau được nối liền với một cánh cửa bên trong phòng nó. Vừa vào đến phòng ko kịp để ý ko gian nơi đây nó leo lên giường và đánh một giấc. Ngày hôm qua thật là một ngày bận rộn và mệt mỏi.

Đang mơ ngủ nó thấy có cái gì ngứa ngáy ở mũi, đưa tay gạt ra nhưng chỉ được một lát lại có cảm giác khó chịu đó. Sau vài lần như thế nó mới lười biếng mở mắt ra. Đập vào mắt nó là nụ cười tươi rói của anh. Đúng là hết chịu nổi mà, đã làm phiền nó nguyên một đêm qua mà giờ còn chưa sáng đã sang phá giấc ngủ của nó. Bực mình nó nhìn anh hét lên:

- Này, anh có biết mình đang làm phiền người khác ko hả?

Nhìn vẻ mặt tức giận nhưng cũng rất đáng yêu của nó anh đưa hai tay bẹo má nó rồi chậm rãi nói:

- Em nên nhanh chóng vệ sinh rồi cùng anh đến một nơi đảm bảo khi nhìn thấy em sẽ thấy bỏ một ngày ngủ nướng cũng đáng đấy.

Nó hậm hực lấy chân đạp lên người và ngủ tiếp mặc kệ ai đó đang nói bên tai:

- Em ko đi thì anh đi nhé, đợi anh chụp ảnh mang về thì lúc đó đừng có tiếc đấy.

Bực mình, đã phá giấc ngủ của nó thì chớ, giờ lại còn đứng đó lải nhải như mấy mụ bán cá ngoài chợ vậy. Đẳng nào có nằm cũng ko thể ngủ được nữa, nó quyết định dậy và đi xem thử cái nơi mà anh vừa nói.

Phóng ngay vào nhà vệ sinh, sau đó trở ra với một bộ đồ thoáng mát và thoải mái. Nó bây giờ trông giống như một cô nàng cá tính và cực teen hơn là một cô bác sỹ lúc nào cũng trang nghiêm trong chiếc áo blouse trắng. Nhìn nó lúc này chẳng ai nói nó 25 tuổi cả, nó cứ như là một con nhóc 20 tuổi động và nghịch ngợm.

Thân hình ốc tiêu, cộng với cái mặt non choẹt làm ai cũng nghĩ cùng lắm thì nó cũng chỉ mới là sinh viên năm 2 của một trường đại học nào đó. Nhiều lúc nhìn lại nó cũng cảm thấy tủi thân cho chính mình. Nhưng vấn đề này ko bao giờ nằm trong bộ não của nó được quá 5 phút. Tính nó là như thế, cái gì đáng quan tâm thì quan tâm, cái gì ko đáng quan tâm thì tốt nhất vứt nó vào sọt rác cho đỡ đầy bộ nhớ.

Anh dắt tay nó đi trên con đường hướng ra biển, ai đó đã từng nói rằng bình minh trên biển rất đẹp, hôm nay nó muốn được ngắm cảnh đó. Nó chỉ nhớ mang máng là hồi nhỏ ba mẹ cũng đã từng cho nó đi nghỉ ở biển và nó cũng được một thằng nhóc dắt đi xem mặt trời mọc. Hồi đó nó đã bị ba mẹ mắng ột trận vì cái tội trốn người lớn để ọi người phải đi tìm.

Trời vẫn còn khá sớm nhưng nó cũng nhìn thấy có rất nhiều đôi tình nhân cũng đến đây ngắm cảnh bình minh. Hương vị mặn mòi của biển được gió đưa vào mũi nó. Giờ thì nó hiểu tại sao những người sinh ra và lớn lên trên quê hương vùng biển dù có đi đâu cũng vẫn nhớ về mùi vị của biển. Giống như là nó nhớ mùi lúa non, cái mùi đã khắc sâu vào tuổi thơ nó rất nhiều ký ức đẹp vậy.

Nó thấy hơi rùng mình vì cái se lạnh của biển vào sáng sớm, anh đưa tay ôm lấy nó như muốn ủ ấm cho nó vậy. Mặc dù đã được anh khoác thêm một chiếc áo khi rời khỏi khách sạn nhưng nó vẫn chưa quen cái ko khí nơi đây. Đang ở Hà Nội với cái nóng oi bức, vào đây nó lại cảm nhận cái se lạnh của mùa thu. Dù là tắc kè hoa cũng ko thể thích ứng nhanh như vậy được.

Ánh mắt nó hướng ra biển, một vầng sáng bắt đầu nhô lên. Cứ như là biển trả lại ông mặt trời vàng rực cho ban ngày vậy. Một cảnh đẹp mà ko phải lúc nào ra biển cũng được bắt gặp. Bây giờ nó mới hiểu rằng hóa ra anh làm tất cả những việc này là muốn nó được nghỉ ngơi và đi đến những nơi đẹp nhất cùng anh.

Xoay người nó lại anh nhẹ nhàng đặt lên môi nó một nụ hôn thật sâu, dưới ánh mặt trời đang dần nhô lên sau một đêm ngon giấc. Ai đó đã tận dụng cơ hội này mà nháy máy ảnh liên tục làm cho nó thật sự xấu hổ. Anh hiểu được ý nó nên đi đến cái người vừa làm nhiệm vụ hết sức “vô duyên” kia xin lại mấy tấm để làm kỷ niệm. Lúc này đây nó thật muốn đào hố mà tự chôn mình.

- Hôm nay anh đưa em đi thăm quan Nha Trang nhé - Anh nói với nói khi hai người vừa từ biển trở về.
- Vâng, em muốn đi tất cả những điểm du lịch ở Nha Trang được ko anh? - Nó lắc lắc tay anh hỏi.
- Tất nhiên là được rồi, bất ngờ dành cho em còn rất nhiều - Anh nói rồi cúi xuống hôn một cái lên má nói lại nói tiếp - Bây giờ chúng ta đi ăn sáng đã nhé.

Nó ngượng ngùng gật đầu rồi bước đi cùng anh.

Trong lúc chờ nó ăn sáng xong anh gọi điện cho anh Thắng mang xe đến cho anh, anh muốn tự mình chở nó đi chứ ko cần tài xế. Những khoảnh khắc ở nơi đây chỉ nên có riêng anh và nó thôi. Anh muốn kỳ nghỉ này sẽ là kỳ nghỉ đáng nhớ nhất của nó và anh.

41. Chương 41

Ăn sáng xong nó lên phòng thay một bộ đồ rộng rãi để tiện cho ngày vận động nhiều như hôm nay. Anh cũng thế, khi nhìn thấy Lê Thái đứng ở cửa phòng nó thấy ngạc nhiên. Thường ngày anh luôn chỉnh tề trong sơmi quần âu đóng thùng thật lịch sự nhưng hôm nay anh khoác lên mình một chiếc áo phông trắng, quần ngắn kaki, chân đeo một đôi giày thể thao trắng, lại còn thêm một cặp kính mát nữa chứ. Nhìn ngẫu quá, nó xoa cằm nhìn anh phán một câu:

- Anh định đi cua gái hay sao thế? Làm ơn “trang điểm” xấu một chút đi, em muốn một ngày đi chơi bình yên chứ ko phải lúc nào cũng có mấy chị, mấy cô chạy theo anh đâu.

Anh cười nhìn nó nói tỉnh bơ:

- Anh đã cố làm mình xấu nhất có thể rồi đây, như thế này em còn chưa hài lòng sao?

Ko phải là chưa hài lòng mà nó thật sự ko thể chấp nhận được cái bản mặt kia. Xem ra ngày hôm nay đi chơi với anh là một ngày đầy sóng gió đây.

Lê Thái nhìn nó mỉm cười rồi nói bằng quơ:

- Ko phải có người lo nắng đen mắt làn da nâu đặc trưng hay sao mà ăn mặc thế kia?

Hôm nay nó mặc một chiếc quần soọc ngắn ngang đùi, chiếc áo phông cùng cặp với chiếc áo anh đang mặc, chân cũng đeo giày thể thao (theo ý của nó thì như thể chạy nhảy rất dễ dàng). Nghe anh nói thế nó mới để ý là gió biển cộng thêm cái nắng ở đây thì chắc chắn ngày hôm nay trở về ba mẹ sẽ ko nhận ra nó mất. Nó lên vào phòng định thay bộ đồ này ra thì anh đã nhanh tay giữ nó lại và kéo đi.

- Anh thả em ra, em phải thay lại đồ nếu ko lần này về chắc ba mẹ ko nhận ra em mất. - Nó vừa giằng khỏi tay anh vừa nói.

- Anh thấy em mặc như thể đáng yêu mà, đen thêm một chút thì đã sao chỉ cần anh vẫn nhận được ra là ok rồi. - Anh vẫn thản nhiên bước đi mặc cho nó đang kêu gào trong lòng.

Nó ngứa cổ lên trời than thầm, làn da của nó. Có lẽ nó phải tạm biệt cái làn da hơi trắng của mình thôi. Đau khổ thật, phải giữ gìn bao lâu mới được như thế này thế mà chỉ một ngày hôm nay thôi da nó sẽ trở về với xuất phát điểm ban đầu.

- Anh ko sợ bị người khác chê cười là đi cùng với con nhóc đen nhem xấu xí như em à? - Nó hỏi với giọng đau khổ.

- Ko, anh thấy em xinh và đáng yêu mà. - Anh nhìn nó cười nói.

Tuệ Minh ơi là Tuệ Minh, mi bị tên dỏ miệng kia lừa đấy, đừng có tin mà sau này có hối cũng ko kịp đâu. Trong đầu thì nghĩ như thế mà đôi chân thì cứ bước đi. Thật là, hành động và ý trí ko thống nhất cùng nhau thì làm được gì chứ?

Sau một hồi đấu tranh tư tưởng nó đưa ra một quyết định: “Mình là ai nào, mình là Tuệ Minh phải sống và làm theo những gì mình thích ko nên để ý đến những lời nói sáo rỗng xung quanh”. Với suy nghĩ ấy nó ung dung bước lên xe chuẩn bị cho chuyến hành trình ngày hôm nay.

Điểm đến đầu tiên của nó và anh là Hòn Chồng, nơi đây là một quần thể những khối đá lớn với đủ loại hình thù được xếp chồng lên nhau kéo dài xuống tận biển. Một mỏm đá nhỏ hơn nằm ở chân đồi phía đông được gọi là Hòn Vọt. Có một đặc điểm của Hòn Chồng mà nó ko thể bỏ qua đó là vết tay khổng lồ trên bề mặt. Nó cũng đã nghe rất nhiều truyền thuyết về dấu bàn tay đó, nhưng nó tin là đó chỉ là sự lý giải cho hiện tượng này chứ ko tin là thật.

Đặt bàn tay mình vào lòng bàn tay khổng lồ ấy nó hỏi anh:

- Anh này, liệu truyện cổ tích “Sọ Dừa” có thật ko nhỉ?

Anh đưa mắt hướng ra biển trả lời nó:

- Đã là cổ tích thì làm gì có thật hả nhóc. Mà sao em lại hỏi vậy?

- Em cũng ko còn nhớ rõ lắm nhưng hình như là bà mẹ của “Sọ Dừa” do uống nước trong vết chân khổng lồ đó mà mang thai hay là ướm vết chân mình lên vết chân khổng lồ ấy mà mang thai cậu ta? - Lại thêm một câu hỏi nữa cho anh, nhưng câu hỏi này ko cần anh phải trả lời.

Anh nhìn nó thắc mắc rồi đưa mắt về nơi bàn tay nó đang đặt vào với vẻ mặt hoảng hốt. Nó nhìn thấy vẻ mặt ấy của anh thì phì cười:

- Chẳng phải anh nói là cổ tích thì ko có thật sao? Mà em cũng tin vào khoa học chứ ko tin vào truyền thuyết đâu.

Anh lại nhìn nó lấp bắp:

- Biết đâu . . . biết đâu . . . nó lại thành sự thật thì sao?

- Thì đó là do duyên số của chúng ta. - Nó lém lỉnh trả lời anh.

Anh lắc đầu với cái suy nghĩ của nó nhưng trong lòng lại thấy vui vui. Anh thật sự muốn gắn kết cùng nó, muốn đi cùng nó đến cuối con đường nơi hạnh phúc đang mở rộng cửa chào đón anh và nó. Thực ra anh muốn đưa nó về ra mắt cả nhà lâu rồi, ba mẹ anh cũng giục vài lần nhưng có quá nhiều chuyện xảy ra mà anh chưa kiểm soát được. Nếu ba mẹ đồng ý thì anh sẽ tổ chức lễ cưới mà như thế thì lại thiệt thòi cho nó

quá. Có lẽ bây giờ là lúc thích hợp nhất, mọi việc đã nằm trong tầm kiểm soát của anh và anh tin là anh sẽ mang lại hạnh phúc cho nó.

- Ủ, nếu thật sự có xảy ra những chuyện như thế thì có lẽ ông trời cũng đang ủng hộ chúng ta đúng ko em?
- Anh vừa nói vừa đưa tay kéo nó vào lòng.

Cả buổi sáng anh và nó dạo quanh Hòn Chồng và Hòn Vọng. Đúng như người ta thường nói, đứng trên Hòn Chồng ta có thể đưa tầm nhìn bao quát thành phố biển một cách đẹp nhất. Nơi đây thật sự bình yên khác xa với sự ồn ào náo nhiệt của thành phố. Và nó thích những nơi bình yên như thế.

Kéo nó vào một bãi đất trống dưới gốc cây lớn, anh trải một tấm vải lớn và để nó ngồi trong đó còn anh chạy lại xe lấy hộp đồ ăn. Anh biết nó ko phải kén ăn nhưng mỗi mảnh đất lại có vẻ đặc trưng riêng, ẩm thực cũng vậy. Sự nó ko quen những món ăn lạ nơi đây nên sáng nay anh đã dặn nhà bếp của khách sạn đặc biệt nấu cho nó món phở Hà Nội. Hộp đồ ăn này cũng là do chị vợ anh lái xe làm đặc biệt dành cho nó.

Mở hộp đồ ăn mà nó ko khỏi ngạc nhiên. Nhìn anh với ánh mắt cảm động nó hỏi:

- Sáng nay anh đã chuẩn bị à? Hôm qua về khách sạn anh ko ngủ?

Anh thấy nó ngồi ăn ngon lành thì khá hài lòng. Một lát sau anh mới lên tiếng trả lời câu hỏi của nó:

- Là anh nhờ vợ anh Thắng lái xe chuẩn bị đó, chứ anh làm gì có thời gian. Cùng lắm thì anh cũng chỉ chuẩn bị kịp bữa sáng cho em thôi
- Sao anh lại làm phiền anh chị ấy làm gì? Em có thể ăn đồ ăn ở đây cũng được mà. - Nó cảm thấy áy náy khi biết anh làm phiền gia đình anh chị ấy nhiều quá.
- Thôi được rồi, tối nay anh đưa em đi ăn hải sản. Như vậy được chưa nào tiểu nha đầu?
- Haiz, sao mà anh đặt cho em nhiều biệt danh thế?
- Thế từ nay anh gọi em là mèo con nhé? Biệt danh anh gọi phải khác những người khác.
- Ủm, mèo con à? Cũng hay đấy. Em chấp nhận - Nó vừa nói vừa xoa cằm ra vẻ dăm chiêu suy nghĩ.
- Giờ mèo con ngủ chút đi nhé, chiều nay anh sẽ đưa em đến Vinpearl Land.

Vậy là nó ngoan ngoãn nằm trong lòng anh mà ngủ ngon lành, nhìn nó ngủ anh thấy cảm giác thật bình yên. Anh muốn nó được mãi như thế này, vô lo vô nghĩ, suốt ngày tít tít bên anh. Những lúc ngưng ngưng khi bị anh hôn, những lúc lấu cá khi vùi vùi anh điều gì đó, lúc thì lại đánh đá như một bà vợ khó tính, rồi lại có lúc ngây thơ như trẻ con. . . Tất cả những điều đấy làm cho cuộc sống của anh thêm phần ý nghĩa hơn.

Anh ko biết nếu nó ko bước vào cuộc sống của anh thì bây giờ anh sẽ thế nào? An phận lấy một cô gái mà ba mẹ anh đã chọn? Làm một người chồng gương mẫu, một người cha yêu thương con cái? Hay tất cả những điều đó ko thể chối buộc được anh để rồi một lúc nào đó anh sẽ đi theo tiếng gọi của trái tim?

Buổi chiều anh tiếp tục đưa nó đến Vinpearl Land như đã hứa nhưng để đi đến được đó phải dùng ca nô hoặc du thuyền. Vấn đề là ở đây, nó bị say sóng. Ngay khi bắt đầu bước chân lên du thuyền nó đã thấy choáng váng. Mặc dù thời gian đi chỉ vài phút thôi nhưng cũng khiến ặt nó tái xanh.

Được tọa lạc tại vị trí đặc biệt và đẹp nhất Hòn Tre, vịnh Nha Trang - một trong 29 vịnh biển đẹp nhất thế giới. Bước chân lên đảo đập ngay vào mắt nó là hàng loạt những biệt thự kiểu mới nằm bên bờ biển. Với cảnh đẹp này nó lại có một mơ ước được là chủ của một trong những căn biệt thự nơi đây.

Nhìn từ xa Vinpearl Luxury Nha Trang giống như một bức tranh sơn thủy tuyệt đẹp. Nó đã được đến khá nhiều nơi nhưng có lẽ khu Resort khiến nó kinh ngạc nhất. Đến đây nó có thể vừa vui chơi vừa ngắm cảnh.

Bước vào công viên Vinpearl nó ko thể ko dán mắt vào những trò chơi tốc độ. Lay lay tay anh rồi lại chỉ chỉ nó nói:

- Anh, em muốn chơi cái này, cái kia và cả cái kia nữa.

Ko nhịn được cười khi thấy nó cứ như một con nhóc đòi quà khi đi chơi, anh đưa tay vuốt má nói trả lời:

- Mèo con, em ko phải là trẻ con nữa. Chơi những trò đó ko thích hợp.

Ánh mắt buồn thiu nhìn anh mặc cả:

- Em chưa được chơi mấy trò đó bao giờ, anh cho em chơi một lần thôi nhé rồi anh nói gì em cũng nghe.

Hai mắt anh sáng như đèn pha khi nghe câu này của nó nhưng anh lại đáp với vẻ bất đắc dĩ:

- Chơi một lần thôi nhé, xong rồi anh nói gì cũng phải nghe đây. Rõ chưa?

Nghe thấy được chơi là nó sướng rồi ko cần để ý đến mấy câu đằng sau. Nó vội giục anh đi mua vé. Nhìn cảnh này ai nói là nó đã 25 tuổi đây?

Những trò chơi cảm giác mạnh nó đều thử qua như nhào lộn, đoàn tàu tốc độ cao, đu quay Càng chơi nó lại càng thấy phấn khích mà la hét lên. Nhìn khuôn mặt lấp lăm mồ hôi mà nó vẫn kéo anh đi chơi thêm đủ trò nữa khiến anh phát hoảng. Anh thắc mắc ko biết là đúng hay sai khi đưa nó đến nơi này.

Hết cảm giác mạnh nó lại lao vào khu vui chơi trẻ em, lái xe đung, chơi nhà phao, trốn vào khu vườn cổ tích . . . Nó vui như thế còn anh thì mặt méo xệch. Tự hỏi là nó ko biết mệt là gì sao? Từ lúc anh bước vào đây chỉ có đi cùng nó thôi mà đến giờ anh vẫn còn thở ko ra hơi mà sao nó vẫn còn nhiều năng lượng để chạy nhảy thế. Ko lẽ lần giao kèo này anh lại là người thua nữa hay sao.

Đưa tay kéo nó ra khỏi khu lái xe đụng với tiếng la oai oái của nó anh gần giọng:

- Em chơi đủ chưa? Ko biết mệt là gì sao?

Nó nhìn anh vẻ khó hiểu. Chẳng phải anh đồng ý cho nó chơi thử một lần sao? Giờ có thái độ này là ý gì đây? Còn nhiều trò mà nó chưa thử qua mà.

- Em đang chơi mà, anh kéo em ra đây làm gì? - Nó vẫn ngây thơ hỏi.

- Thưa cô nương, bây giờ đã tối rồi cô nương đã dừng trò chơi được chưa? - Giọng anh có vẻ gay gắt.

Nhìn trời nó mới phát hiện ra, nơi đây đã tối từ khi nào rồi. Nó đã chơi lâu như thế ư? Nhưng mà còn rất nhiều trò nó chưa chơi mà, phải làm sao đây? Nhưng nhìn về mặt đen xì như bao công thế kia nó chẳng dám chơi nữa. Bằng giọng hồi lỗi nhất có thể nó nói với anh:

- Xin lỗi anh yêu, em chơi vui quá mà quên thời gian. Bây giờ chúng ta về nhé

Anh thật sự giận nó, nó mãi chơi mà quên thời gian anh ko để ý nhưng mà nó lại quên mất anh thì anh ko chấp nhận được. Nhân cơ hội này anh đề ra một kế hoạch làm cho lần sau nó chừa đi mới được.

- Anh ko chấp nhận xin lỗi xuyên đầu. Mặc dù có thành ý nhưng vẫn chưa đủ.

- Thế thì em phải làm sao đây?

- Đến tối em sẽ biết. - Anh nói xong nhìn nó với anh mắt gian gian.

42. Chương 42

Nó bắt đầu đi lêu đêu đi theo Lê Thái vừa đi vừa nhìn những trò chơi mà nó chưa được chơi với ánh mắt thèm thuồng. Nó chạy lại bên Lê Thái lay lay cánh tay anh.

Anh nhìn nó là biết ngay nó lại có ý định xin sở vấn đề gì rồi, anh cất giọng nói trước khi nó kịp mở miệng:

- Mèo con, có phải em đang định xin anh điều gì nữa ko?

Nhìn anh với ánh mắt ko thể đáng yêu hơn, nở nụ cười làm hiện nguyên cái má lúm nó nhẹ nhàng nói:

- Ngày mai anh lái cho em đến đây chơi tiếp nhé

- Ko được. Ngày hôm nay anh còn chưa phạt em mà lại còn dám xin anh ngày mai đến nữa sao? Rút cuộc là gan em to đến cỡ nào vậy?

Vừa đi nó vừa lẩm bẩm ” Đã nói là cho người ta đi chơi cho thỏa thích, thế mà mới chơi có được buổi chiều mà ko cho chơi nữa. Đồ quá đáng, đã vậy từ nay ta quyết ko thỏa hiệp bất cứ chuyện gì nữa”.

Ko biết là tai anh thính hay miệng nó nói to mà anh đang đi bỗng dừng lại nhìn nó khiến cho nó đập đầu vào lưng anh:

- Này, em có cần phải nói xấu anh sau lưng như vậy ko? Mai anh dẫn em đi nơi khác chứ ko phải là cấm ko cho em đi chơi. Nơi đây còn bao nhiêu nơi em chưa khám phá lại cứ cấm đầu vào mấy cái trò chơi con nít. Em cứ thử là anh xem sẽ phản ứng như thế nào?

Nó cúi đầu vẻ biết lỗi, giọng nó nhỏ dần:

- Em biết lỗi rồi, em xin lỗi. Lần sau ko thể nữa.

Anh kéo nó ôm vào lòng giọng ôn nhu:

- Thôi, anh xin lỗi vì đã to tiếng với em. Giờ chúng mình đi ăn nhé. Chơi cả buổi chắc đói lắm rồi chứ gì?

Nó nhẹ nhàng gạt đầu, cứ nép mãi vào lòng anh để anh dìu đi. Bây giờ nó mới cảm thấy thấm mệt. Có lẽ ngày hôm nay nó đã chơi quá hăng hái nên mới thế.

Anh đưa nó đến làng ẩm thực của khu đảo. Nơi đây có tất cả những gì mà mọi thực khách yêu cầu. Từ những món ăn Âu , Á đến những món ăn truyền thống các dân tộc đều có cả. Anh chọn một chiếc bàn hướng ra biển rồi kéo ghế cho nó ngồi xuống, ngồi nơi đây vừa ăn lại vừa có thể thưởng thức thiên nhiên. Ko khí nơi đây thật tuyệt vời.

Anh gọi cho nó toàn những món hải sản vùng biển. Tôm, sò, ghẹ . . . tất cả đều có. Anh nhìn nó nói:

- Em ăn nhiều vào nhé, tối nay sẽ cần nhiều năng lượng đấy.

Nó thắc mắc và ko hiểu ý anh là gì, ngẩng mặt lên nhìn vào mắt anh nó hỏi lại:

- Tối nay còn đi đâu nữa mà cần nhiều năng lượng hả anh?

- Thế em ko định thực hiện lời hứa lúc chiều sao?

- Lời hứa? Em đã hứa gì với anh à?

Như thế đấy, cho nó vui chơi rồi mà bây giờ đến lời hứa nó cũng ko nhớ, thật sự anh muốn nổi điên lắm đây nhưng lại có một ý nghĩ chạy sệt qua đầu anh, anh muốn thử phản ứng xem nó sẽ thế nào.

- Ủ, lời hứa mà em hứa trước lúc chơi trò chơi ấy, đừng nói với anh là em ko nhớ nhé.

Thì đúng là nó có nhớ gì đâu, rút cuộc nó đã hứa gì với anh nhỉ? Đúng là cái miệng làm khổ cái thân. Bây giờ thì toi rồi ko biết anh muốn làm gì đây?

Nó mỉm cười nhìn anh:

- Anh yêu quý, chắc chắn anh sẽ ko ép em làm những việc em ko thích đâu đúng ko? Em yêu anh nhiều lắm luôn.

- Mèo con, em ko cần phải nịnh nọt anh đâu, những gì anh muốn em làm ko hề quá sức của em. Cứ chuẩn bị tinh thần đi.

Nó ko biết phải nói thêm câu gì nữa. Đời nó chẳng lẽ tàn như thế này sao?

Đang thăm thán cho thân phận mình thì mấy món anh ăn gọi đã được đưa lên, nó rất đói nên cầm đầu vào ăn chẳng để ý gì đến xung quanh nữa. Nó phải ăn để lát nữa còn lấy sức để chiến đấu chứ. Trên mặt trận này nhất định ko được nhân nhượng.

Ăn xong anh kéo nó đi bộ dọc bờ biển để cho gió biển lùa vào mái tóc ngắn của nó xối tung lên. Khung cảnh lúc này thật đẹp và bình yên. Nó ước sẽ được ở mãi nơi thiên đường nhiệt đới này cùng với anh.

Đang đi dạo quanh biển bỗng nhiên anh lại kéo nó vào khu mua sắm của Vinpearl. Lấy cảm hứng từ sự thanh bình thơ mộng của phố cổ Hội An khu mua sắm Vinpearl muốn đem đến cho du khách một ko gian mang đậm nét truyền thống mà vẫn tinh tế và hiện đại, đi dạo một vòng quanh khu mua sắm chợt anh dừng lại và bảo nó đứng đợi anh đi mua vài thứ rồi quay lại. Nó muốn đi theo nhưng anh nhất định từ chối. Thế là nó ngoan ngoãn đứng đó đợi anh.

Nhìn ngàn vì sao lấp lánh trên cao nó lại nhớ đến những lúc ngắm sao cùng anh, đã bao lâu rồi mà nó và anh ko cùng ngắm sao rồi. Những ngôi sao kia sẽ còn sống hay là sẽ chết theo như anh nói. Nghĩ đến cái triết lý thiên văn học của anh mà nó lại phì cười.

Cả ngày nay đi chơi vui vẻ với anh mà dường như nó quên đi nhiệm vụ của nó đến đây. Khi gặp ba mẹ anh nó sẽ thế nào? Nó cảm thấy sợ khi đối mặt với hai người đó. Rồi lại nghĩ đến chuyện nó có thể hàn gắn lại vết nứt giữa anh và ba anh hay ko? Thật sự là rất khó, nhưng điều quan trọng hơn là dù có bước tiếp như thế nào thì bên cạnh nó luôn có anh cùng bước.

Sau khi lựa chọn được cho nó một chiếc váy ngủ ưng ý, anh yêu cầu nhân viên bán hàng gói vào trong một chiếc hộp. Vừa đi anh vừa thầm nghĩ: “Mèo con, tối nay tôi sẽ cho em biết những gì anh có thể làm để trừng phạt em cái tội dám ham chơi mà quên mất anh”

Hí hửng với cái ý tưởng đó anh tiến dần về chỗ nó đang đứng đợi. Anh bước lại đúng cái nơi mà anh đã bảo nó đứng chờ nhưng nó đã đi đâu đó. Rút điện thoại ra gọi cho nó, anh muốn biết nó đang ở đâu

Đầu dây bên vừa bắt máy anh đã gấp gấp hỏi:

- Em đang ở đâu thế? Anh ra mà ko thấy em đâu cả.
- Em đi mua một số đồ thôi, cũng sắp xong rồi, anh đứng đó đợi em chút nhé.
- Ủ, em ra nhanh nhé, chúng ta còn đến rạp chiếu phim nữa đấy.
- Vâng

Vừa cúp máy, ko hiểu sao tự nhiên anh lại có cảm giác lâng lâng hạnh phúc. Anh ko thể tưởng tượng được là vì nó anh có thể làm nhiều điều phi lý như thế, những điều mà anh chưa ba giờ tưởng tượng được là anh sẽ làm khi yêu. Đúng là tình yêu luôn mang đến cho con người ta những bất ngờ thú vị.

Nó tranh thủ lúc anh đi mua đồ, nó cũng dạo quanh khu mua sắm một chút. Nó cần mua đồ cho cả anh và nó nữa, ngày hôm nay ko về khách sạn nhưng cũng cần có đồ để thay mà. Cầm trên tay một chiếc áo phong Casanova màu tím than nó tưởng tượng đến cảnh anh mặc vào sẽ như thế nào? Lại thêm một chiếc quần jean gỗ màu be. Nó tưởng tượng anh sẽ nổi bật như thế nào. Ưng ý với những sản phẩm mình đã chọn, nó cầm túi xách mà cô bán hàng vừa đưa cho nó tung tăng bước về phía anh.

- Ú ồa. - Giọng nó vang lên - Anh có giật mình ko?

Anh đưa tay kéo nó ra trước mặt:

- Anh cứ tưởng là sắp bị cô gái nào bắt cóc chứ
- Ai thèm bắt cóc anh chứ. Chỉ có em thôi.
- Ủ thì có em bắt cóc anh là được rồi. Xem nào, mèo con trốn anh đi mua gì thế?
- Em mua cho anh và em mấy bộ đồ để thay thôi mà. Thế anh mua được gì thế?
- Bí mật, khi nào về phòng em sẽ được biết.

Hai người tay trong tay rời khỏi khu mua sắm tiến thẳng rạp chiếu phim. Biết nó vẫn thường thích xem phim hoạt hình nên anh đã mua vé bộ phim hoạt hình 3D “Rio”. Nó nhìn thấy vé mà chạy lại ôm chầm lấy anh.

Nó thấy mình quá hạnh phúc, lúc nào cũng được anh quan tâm lo lắng. Đến ngay cả sở thích của nó anh cũng thuộc như lòng bàn tay. Liệu nó có thể tìm được một người con trai nào yêu nó hơn anh ko? Nếu anh đến bên nó chỉ là một giấc mơ thì nó xin cái giấc mơ ấy đừng bao giờ tan vỡ.

Kết thúc một ngày đi chơi vui vẻ là nó bước vào phòng tắm với cái hộp anh đưa. Nó thắc mắc ko hiểu anh đưa nó để làm gì, nhưng khi vừa bóc ra nó đã hét lên:

- Lê Thái, anh mua cái gì cho em mặc thế này hả?

Giọng anh từ ngoài vọng vào:

- Mặc vào và bước ra khỏi đó ngay lập tức, anh cho em 60s để làm điều đó.

Giọng nó vọng ra:

- Ko, ko bao giờ em khoác cái thứ ko dành cho người này lên cơ thể em đâu. Anh cứ chờ đấy xem em xử tội anh như thế nào.

- Em ko còn sự lựa chọn nào khác đâu. Trong đó ko có bộ đồ khác, mà em thì ko thể mặc lại bộ đồ mới thay ra được. Một là em ngủ trong đó với cái bồn tắm, hai là mặc cái váy đó vào và bước ra đây.

- Anh . . . anh, em sẽ giết anh. Em thề đấy. - Nó vừa nói vừa ngheh răng kèn kẹt.

- Ồ, anh đang chờ em bước ra và làm điều đấy đây. Nhanh lên nào mèo con. - Anh vừa nói vừa nở nụ cười trên môi. Nụ cười ấy có thể được miêu tả bằng hai từ “cực gian”

43. Chương 43

Thời gian cứ thế trôi qua nó và Lê Thái ngồi thi gan với nhau. Nó thì ủ rũ ngồi trong phòng tắm mà than ngán thở dài cho cái tính dễ tin người của mình còn Lê Thái ở ngoài thì lòng cứ như lửa đốt. Nó ngồi trong phòng tắm đã lâu anh có nói như thế nào nó cũng ko chịu ra mà trời mùa này chưa sang hè vẫn còn cái lạnh lạnh của biển vào ban đêm. Anh sợ nó bị cảm, sức khỏe của nó trước nay đều rất tốt, từ khi yêu nhau đến giờ chỉ có anh ốm chứ nó chưa hề ốm lần nào nhưng lần này thì anh ko chắc.

Vì quá lo lắng cho nó giọng anh từ ngoài vọng vào có xu hướng cảnh cáo:

- Anh cho em 10s nữa để bước ra khỏi đó nếu ko anh sẽ phá cửa xông vào đó.

Trong phòng tắm giọng nó cũng kiên quyết:

- Em ko ra, trừ khi anh mang cho em bộ đồ khác. Anh mà dám xông cửa vào đây thì anh chết chắc.

Anh lại xuống giọng năn nỉ nó, anh nói anh sẽ ra ngoài để nó ra lấy bộ đồ khác thay nhưng có phải nó đọc được suy nghĩ của anh hay ko mà nó nhất định ko chịu ra. Có ai nói với anh về cái tình gan lì của nó thì nó chưa thua ai bao giờ chưa nhỉ?

Anh xuống giọng thêm lần nữa, lần này là anh sợ nó ốm nên mới nhân nhượng thôi nhé, ko được gọi là anh thua đâu:

- Thôi được rồi mèo con, em mở cửa đi anh sẽ đưa cho em bộ đồ khác để em thay.

- Biết vậy sao anh ko làm ngay bây giờ đi.

Anh thở dài rồi tiến tới mấy cái túi nó để ở cuối giường lấy một bộ đồ mới mua ra và đi đến gõ cửa phòng tắm:

- Anh mang đến rồi đây, em mở cửa ra lấy đi.

- Ko được, anh cứ để trước cửa phòng dưới sàn ấy và đi ra khỏi đây em sẽ tự mở cửa ra lấy.

- Em mở cửa ra lấy đi, anh sẽ ko nhìn đâu.

- Em nói ko được mà anh ko nghe sao?

Rút cuộc vẫn là nó cao tay hơn anh hay cái tính gan lì của nó thắng anh đây? Lần nào muốn phạt nó cũng lại bị nó phản bác lại. Có lẽ từ nay anh nên an phận thì hơn. Anh để túi đồ như nó nói rồi lui ra phía ngoài ngồi xem ti vi. Kế hoạch trừng phạt nó hoàn toàn phá sản.

Nó sau khi đã có được thứ mình cần thì hí hửng mặc vào và tiến về phía anh tiến hành công tác xử tội. Cái tên ngồi kia đúng là ko coi nó ra gì mà, dám đưa cái đồ thiếu vải như thế này cho nó mặc sao? Anh tưởng nó sẽ nghe lời mà mặc vào sao? Nhân nhượng cho anh vài lần mặc váy mà anh được nước lấn tới à? Lần này ko sử lý triệt để hậu họa khó lường.

Với vẻ mặt còn hơn là sát thủ nó từ từ tiến lại phía anh đứng trước màn hình ti vi hai tay chống hông nó nhìn anh với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống anh vậy.

- Từ sau anh còn dám đưa những thứ như thế này bắt em mặc nữa thì anh chết chắc đấy nghe chưa?

Anh nhìn nó cười tươi đáp:

- Anh chỉ muốn biết em mặc những bộ đồ như thế này thì sẽ gợi cảm như thế nào thôi mà.

- Anh còn dám nói thế ư? - Nó vừa nói vừa tiến gần lại anh.

- Con gái ai mà chẳng mặc những đồ như thế, hay là em ko phải là con gái?

Máu nóng dồn lên đầu nó nói mà ko kịp suy nghĩ:

- Có anh ko phải là con gái ấy, em là con gái 100% anh có muốn thử ko?

Nó vừa nói hết câu miệng anh cong lên tạo ra một nụ cười hoàn hảo, anh đứng dậy tiến một bước thì nó lùi một bước. Vừa lùi nó vừa nghĩ lại xem mình đã nói gì mà anh phản ứng như thế? Trời ơi, có ai nói cho nó biết nó vừa mới nói gì ko?

- Anh tất nhiên ko phải con gái rồi, nhưng anh muốn thử xem em có phải là con gái hay ko? Em sẽ để cho anh kiểm tra chứ?

Mặt nó tái mét, hặn một nỗi khóc ko ra nước mắt. Nó sao lại hồ đồ mà ko suy nghĩ lại phát ngôn những câu như thế bao giờ. Bây giờ có trách thì chỉ trách cái miệng làm hại cái thân thôi nhé. Khi anh còn cách nó vài bước chân thì lý trí của nó trở về. Mắt trừng trừng nhìn anh ko chớp.

- Dừng lại, nếu anh bước thêm một bước nữa em sẽ khiến anh hối hận đấy. Nói cho anh biết em đã từng học võ đấy. - Vừa nói nó vừa thủ thế như người học võ để phòng thân.

- Haiz, em có cần thiết phải như thế ko trong khi anh là cao thủ của cao thủ trong các loại võ. Hơn nữa anh cũng từng được ba anh huấn luyện trong quân đội. - Anh nhìn nó thở dài nói.

Biết là ko thể dùng cương để thắng thì nó lại quyết định sang dùng nhu. Là nam nhân khó ai có thể qua được ả mỹ nhân mà.

Nó nhanh chóng lấy lại dáng vẻ bình thường chạy đến khoác tay nói:

- Anh à, em chỉ là lỡ lời thôi anh đừng tin là thật đấy. Tất nhiên ko cần kiểm tra anh cũng biết em là con gái mà đúng ko?

Anh nhìn nó mặt tỉnh bơ đáp:

- Tất nhiên . . . anh ko biết điều đó, vì thế vẫn cần phải kiểm tra. - Anh cố ý nhấn mạnh ba từ cuối khiến cho nó đang nở nụ cười tự nhiên đông cứng.

- Anh . . . anh . . . anh ko thể nhường em lấy một lần hay sao chứ? - Nó khóc mà ko ra nước mắt.

Nó vừa dứt câu nói thì thấy mình bị nhấc bổng trên đôi tay rắn chắc của anh, miệng lắp bắp hỏi anh:

- Anh . . . anh định làm gì thế?

Anh nhìn nó với ánh mắt gian gian trả lời:

- Mình đi ngủ thôi nhân tiện anh muốn kiểm tra.

- Anh . . . - Nó ko nói được câu gì nữa đưa tay đánh mạnh vào ngực anh.

Bé nó đến giường anh nhẹ nhàng đặt nó xuống và ghé tai nó nói nhỏ:

- Em nên yên phận ở đây, lúc anh quay lại mà em biến mất thì đừng trách anh nhé.

Anh nói rồi quay người bước vào phòng tắm, từ chiều đến giờ anh vẫn chưa được tắm. Mồ hôi ra khiến cơ thể anh thấy nhấp nháy khó chịu, lại thêm cô nhóc ngoài kia cứ thích khiêu khích anh. Anh đã cố gắng kiềm chế lắm rồi, nhìn cái mặt lúc nào cũng ngơ ngác rồi lại còn giả bộ đáng yêu để làm anh mềm lòng mà anh chỉ muốn ngấu nghiến mà ăn gọn cô nhóc ấy. Nhưng chút lý trí còn sót lại anh đã cố kiềm chế, cô nhóc ấy

là một con người khá cổ điển, dù đã sống ở nước ngoài gần 7 năm mà ko du nhập một chút nào phong cách phóng khoáng của người phương tây. đành chấp nhận cho đến khi nào cô nhóc ấy đồng ý thôi.

Anh đi rồi nó nằm suy nghĩ vẫn vơ mà ngủ lúc nào ko biết. Cả một ngày đi chơi, chạy nhảy ko biết mệt là gì đến giờ này nó mới thấm. Ko cần đề phòng ai đó nữa, ko cần phải tính toán xem phải trừng phạt anh như thế nào. Nó chìm vào một giấc ngủ thật sâu.

Nửa đêm lơ mơ thức dậy nó cảm nhận được mình đang nằm trong vòng tay rắn chắc nào đó. Quay người lại, đập vào mắt nó là khuôn mặt cực kỳ điển trai, lúc ngủ nhìn anh giống như một thiên sứ vậy. Ko còn vẻ ranh ma những lúc trêu chọc nó nữa, ko còn vẻ nghiêm nghị khi chìm vào công việc, cũng ko còn vẻ mệt mỏi mỗi khi nó thấy anh làm việc thâu đêm. Giật mình nó nhìn xuống rồi như trút được gánh nặng nó thở phào nhẹ nhõm. “May quá, ko có chuyện gì xảy ra hết” với cái ý nghĩ vừa vụt qua nó thẳng chân đạp anh rơi xuống đất miệng vẫn còn lẩm bẩm ” cho anh chừa cái tội dám bắt nạt em đi nhé. Tối nay anh cứ yên vị dưới đất đi nhé, đó chính là hình phạt dành cho anh khi mà dám mang em ra làm trò đùa”

Sau khi thực hiện một hành động cực kỳ hoành tráng mà sau này nó có thể được ghi vào sách kỷ lục của anh và nó thì nó lại yên vị trên chiếc giường êm ái. Còn ai đó đang nằm dưới đất lồm cồm bò dậy nhìn nó với ánh mắt vừa bức vừa buồn cười vì hành động trả thù trẻ con của nó. Thực ra lúc nó thức dậy anh chưa ngủ, chỉ là vờ nhắm mắt để xem nó sẽ làm gì lúc anh ngủ. Có cho anh nghĩ lại anh cũng ko dám nghĩ là nó sẽ thẳng chân đá anh ra khỏi giường như thế.

Biết là nó chưa ngủ nên anh nhẹ nhàng bò lên bên cạnh nó thì thào vào tai nó:

- Có phải anh nhân nhượng em quá mà em được nước lấn tới ko? Vậy thì đừng trách anh nhé.

Đúng như anh dự đoán, nó bật dậy như một cái lò xo trườn mắt nhìn anh sau đó lại đáp ngay một cái gối vào người anh đồng dục tuyên bố:

- Tối nay em phạt anh vì cái tội dám mang em làm trò đùa, anh phải ngủ dưới đất cho đến sáng. Giường này là của em anh ko được phép xâm phạm. Nếu làm trái ý em thì cuối tuần ko có gặp ai hết ngay ngày mai em sẽ bay về Hà Nội.

Ko một chút nhân nhượng nó thẳng thừng tuyên bố như thế. Dù anh có mười cái đầu thì cũng ko dám chọc giận nó lần nữa đâu. Nhớ lại lần trước anh chọc giận nó, nó đã đóng cửa chỉ ở trong phòng làm việc đúng một tuần liền. Ko gặp anh cũng ko gặp bất cứ ai cả, lúc đó nó khiến anh phát điên lên, cũng may mà có Thanh Tùng, vợ chồng anh Quân và chị Thiên Trang nếu ko thì anh khó lòng mà làm lành được với nó.

Sau lời tuyên bố của nó anh đành lủi thủi cầm gối xuống sàn làm nhiệm vụ cao cả là “ngủ”. Nó cũng thật là quá đáng, đến cái ghế sofa cũng ko cho anh bén mảng đến. Kiểu này chắc muốn anh chết vì lạnh đây mà. Ác, quá ác.

Nó cũng biết là nó làm như thế là quá đáng nhưng là do anh châm ngòi trước ko thể trách nó được. Nhẹ nhàng hơn với cái suy nghĩ ấy nó nằm xuống ngủ tiếp. Nhưng nó cứ lẩn qua lẩn lại mãi trên giường mà ko sao chợp mắt được, còn cái người ở dưới đất kia vẫn nằm im như thế. Có lẽ người ấy đang lạnh nên mới co lại như con tôm như thế kia. Trong lòng nó bỗng trào lên một cảm giác có lỗi.

Ko cần suy nghĩ gì nhiều nó xách ngay chiếc gối còn lại lên và một tay lôi cái chăn đi theo. Nó đặt chiếc gối xuống bên cạnh người kia, tung chăn đắp cho người ấy rồi cũng nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh người ấy. Đưa tay vòng qua ôm lấy người ấy, mặt áp vào tấm lưng rộng vững trãi mà trong lòng cảm thấy bình yên thật lạ.

Người ấy quay người lại để nhìn sâu vào đôi mắt của nó. Anh ôm nó vào lòng khẽ nói:

- Nằm dưới đây lạnh lắm, ngày mai em sẽ ốm à xem. Mau lên giường ngủ đi nào. - Anh buông nó ra và bế nó lên giường.

Nó nín lấy tay anh giọng khẽ nói:

- Anh nằm đây với em nhé, em muốn anh ôm em ngủ. - Nói xong nó quay mặt đi che dấu khuôn mặt đang ửng hồng lên.

- Em ko phạt anh nữa ư? Ko sợ anh sẽ làm gì em sao? - Giọng anh buồn buồn hỏi nó.

- Em xin lỗi, anh đừng nằm dưới đó nữa. Lạnh lắm anh sẽ ho đấy, cổ họng anh vốn ko tốt mà. Em tin anh đủ mạnh mẽ để kiểm soát hành vi của mình.

Nó tin anh, nhưng anh lại ko thể tin vào bản thân mình. Anh ko dám chắc là sẽ ko có chuyện gì xảy ra. Tốt nhất anh nên ngủ ở sofa thì hơn.

- Thôi em ngủ đi, anh sẽ ra sofa ngủ là được mà.

Nó bật dậy ôm anh từ phía sau ngay khi anh quay lưng bước đi. Giọng nó gần như nghẹn lại:

- Anh vẫn giận em, em đã xin lỗi rồi mà.

- Đừng khóc mèo con. Anh ko giận em đâu. - Anh vừa nói vừa quay lại ôm nó.

Trước sự mè nheo của nó anh đành an phận làm cái gối ôm cho nó. Ko những thế nó lại còn bắt anh hát cho nó nghe nữa chứ. Thật ko biết nói thế nào với nó nữa, nhưng anh ko còn cách nào để phản kháng lại nữa, tại vì anh quá yêu nó, anh sợ mất nó nên anh sẵn sàng làm tất cả những gì có thể để giữ nó bên mình.

Cuối cùng đêm ấy cũng trôi qua một cách bình yên với một người vô tư ngủ ko một chút ưu phiền và một người lúc nào cũng trong trạng thái căng thẳng vì kiểm chế quá sức.

Ngày hôm sau anh đưa nó đến vườn phong lan trên đảo. Nó cứ tíu tít như con ong nhỏ lượn lờ quanh những khóm hoa. Nhìn hình ảnh ấy anh ko dám tin cái người tối qua với nó bây giờ là một.

Anh đưa nó đi hết những thắng cảnh ở Nha Trang. Hôm nay là thứ 5, mẹ anh vừa gọi điện báo rằng họ ko thể về Nha Trang vì ba anh vướng một buổi họp vào cuối tuần. Thế là nó và anh lại chuẩn bị hành trình lên Đà Lạt để gặp hai vị phụ mẫu của anh.

44. Chương 44

Sáng thứ 6 nó và Lê Thái đã có mặt tại Đà Lạt. Thành phố ngàn hoa này đúng như một người đã từng nói với nó: “Chưa đến thì mong chờ, đến rồi thì lưu luyến mà khi trở về lại muốn quay lại ngay”. Nó đã được nghe nhiều về nơi đây nhưng lại là lần đầu tiên được đến, trước đây nghe ba kể nó đã từng muốn được đến thăm nơi ba nó đã gắn nhiều kỷ niệm của một thời trai trẻ.

Công việc dường như nó ăn sâu vào máu của Lê Thái, đây cũng là lần đầu tiên anh đặt chân đến vùng đất mộng mơ này nhưng cái đẹp của nó ko hề thu hút được anh mà cái chính ở đây là ngôi trường cao đẳng sư phạm Đà Lạt. Ngôi trường này có lối kiến trúc khá độc đáo mà anh thật sự muốn tìm hiểu. Vậy là sau khi đặt chân đến đây, nơi đầu tiên anh đưa nó tới cũng chính là ngôi trường ấy.

Trường cao đẳng sư phạm Đà Lạt được xây dựng bởi một kiến trúc sư người Pháp tên Moncet thiết kế và chỉ đạo thi công. Dãy nhà lớp học được xây dựng theo hình vòng cung độc đáo, hầu hết những nguyên liệu để xây dựng nên ngôi trường này được vận chuyển sang từ Pháp và các nước Châu Âu. Ngôi trường là một trong những kiến trúc độc đáo nhất Việt Nam mà rất nhiều vị kiến trúc sư lỗi lạc muốn tìm hiểu. Anh cứ say mê giới thiệu cho nó những gì anh biết về ngôi trường ấy. Lại một lần nữa, tâm hồn nó lại được trôi về nước Pháp hoa lệ trong ký ức của nó.

Nó cũng phải công nhận rằng, ngôi trường này thật sự rất đẹp, nó lại mơ ước được một lần ngồi trên những giảng đường kia. Từ vườn hoa đến phong cảnh xung quanh đều mang lại cho nó một cảm giác thật nhẹ nhàng và bay bổng. Hương hoa thơm ngát cứ theo từng cơn gió ùa về quấy lầy nó. Nhìn ra bên cạnh trường có thể thấy một phần của Hồ Xuân Hương, thật sự phải nói đây là một bức tranh mà nó vinh dự một lần được nhìn thấy tận mắt.

Ba mẹ anh còn đang bận việc ở đơn vị nên phải đến chủ nhật hai người ấy mới gặp anh và nó được nên nó cũng có hai ngày để thăm thú thành phố ngàn hoa này. Nếu ai đã từng đến vườn hoa Đà Lạt chắc ko thể quên được hàng ngàn loài hoa thi nhau tỏa hương, khoe với ánh nắng những màu sắc rực rỡ nhất. Nó thích thú đi tìm loài hoa oải hương mà nó yêu thích.

Nhìn nó chạy nhảy mà anh cứ nghĩ mình đang nhận trông một đứa trẻ hiếu động. Nét trẻ thơ trong nó đang dần quay lại. Những ngày tháng yêu nhau anh chưa từng thấy nó như thế bao giờ. Có lẽ học tập và

làm việc quá nhiều nên thời gian đã đánh cắp mất khoảng thời gian đẹp nhất của nó rồi. Sau này nhất định anh sẽ phải đưa nó đi chơi nhiều hơn nữa, anh muốn nó mãi mãi vui cười như thế.

- Anh ơi, lại đây em cho xem cái này hay lắm - Nó gọi anh khi trong tay đang cố giấu một cái gì đó.

Đang mải suy nghĩ mà giật mình khi nghe tiếng nó gọi:

- Em có chuyện gì mà vui thế? - Anh hỏi

- Anh lại đây xem này. Em vừa bắt được cái này hay lắm. - Nó vừa gọi vừa dùng một tay vẫy anh lại gần.

Anh bước đến gần nó đưa đến cho anh xem một con bướm xanh mà nó vừa bắt được. Đúng là thú vị thật, loài bướm này anh chưa từng nhìn thấy bao giờ, ko biết có điều gì đặc biệt nữa k đây?

- Đẹp quá phải ko anh? - Nó nhìn chú bướm trong tay mình hỏi anh.

- Em có biết loài bướm này rất quý ko? Thường thì chỉ thấy ở vườn hoa của những nước Châu Âu thôi, ko ngờ ở đây em cũng có thể tìm thấy một con như thế. - Anh nói với vẻ hiểu biết.

- Ô, lại thêm một lĩnh vực nữa mà anh biết em lại ko biết nhé. Đầu tiên là một nhà thiên văn học rồi bây giờ lại trở thành một nhà sinh học cơ đấy. Còn điều gì mà anh biết nữa ko? - Nó hỏi với vẻ tò mò.

- Điều anh biết còn rất nhiều nhưng anh muốn em khám phá nó từ từ nhé. - Anh nháy mắt vẻ bí hiểm với nó.

Cuộc dạo chơi ở vườn hoa bị gián đoạn vì anh nói muốn đưa nó đi mua đồ. Dù gì ngày mai nó cũng phải đi gặp phụ huynh của anh rồi, phải chuẩn bị một chút mới được. Nó được biết là mẹ anh rất chú ý trong cách ăn mặc nên nó cũng nên để ý đến vấn đề này một chút.

Nó ko thích mặc váy nên anh chìa ra cái nào nó lại gạt đi cái ấy. Phong cách của nó lúc nào cũng trung thành với quần âu và áo sơmi. Như thế nó cảm thấy thoải mái và lịch sự, nhưng vấn đề là ở chỗ nó ko phải đi gặp đối tác nên phong cách này bị loại bỏ. Tiếp theo là quần jean và áo phông, trẻ trung nhưng cũng đầy năng động. Có một điều mà nó ko biết chính là bà mẹ của Lê Thái là một người mẹ truyền thống nhưng cũng có những cách tân đáng nói.(Cái này từ từ cả nhà sẽ nhận ra nhé, cún ko thể nói trước điều gì)

Nhìn bộ quần áo nó chọn anh lắc đầu nói:

- Cửa ải đầu tiên em chưa ra quân đã thua rồi. Nếu em cứ nhất định mặc bộ đồ này đến thì anh chỉ có thể nói rằng: Cố lên em nhé.

- Tại sao lại như thế? - Giọng nó đầy thắc mắc hỏi lại.

- Chính là bộ quần áo em đang cầm trên tay ấy. Đảm bảo là mẹ anh ko thích một người cứng nhắc như thế này đâu.

- Mềm mại vẻ thiếu nữ đâu phải mặc váy mới thể hiện được. Mẹ anh thật sự có quan niệm khác người. - Nó nói với vẻ bất mãn.

- Thôi ko sao đâu, em mặc cái gì cũng xinh mà. Quan trọng là anh yêu con người em chứ ko phải yêu những thứ em khoác trên người. - Nhìn mặt nó bí xị anh lên tiếng an ủi.

Dù anh có nói như thế đi chăng nữa thì nó cũng cảm thấy đôi chút bất an. Anh là người luôn vì gia đình nên dù có làm chính bản thân mình tổn thương thì cũng ko để cho ba mẹ và những người thân của anh phải buồn. Nếu như mẹ anh ko đồng ý cho anh yêu nó thì nó sẽ phản ứng như thế nào đây. Còn anh nữa, liệu anh có một lần dám cãi lời cha mẹ mà đi tìm hạnh phúc riêng mình hay ko? Nó thật sự bất an khi nghĩ đến anh sẽ chọn gia đình anh thay vì chọn nó.

Đã từ lâu anh quyết định một điều rằng, dù lần này ba mẹ anh có phản đối chuyện anh yêu Tuệ Minh đi chăng nữa thì nhất định anh cũng phải giữ cô nhóc ấy cho riêng mình, anh ko thể buông tay ra được. Cô nhóc ấy bây giờ đã là thế giới của anh là trái tim anh là hơi thở của anh. Nếu thiếu đi nó chắc chắn anh sống ko được. Hơn nữa anh còn đang nợ cô ấy một món nợ mà có dành cả cuộc đời này cũng ko thể nào trả hết. Siết chặt bàn tay nó anh kéo nó vào lòng để cảm nhận hơi ấm của nó truyền sang anh.

Lòng đang hoang mang một nỗi bất an lớn nhưng khi ở trong vòng tay anh mọi bất an ấy dường như đã bị gió thổi đi, trong lòng nó bây giờ chỉ có niềm hạnh phúc đang trào dâng. Nó hứa sẽ nắm chặt tay anh để cả hai mãi mãi cùng nhau hạnh phúc như lúc này.

Cái ngày mà nó ko mong đợi nhất cũng đã đến, mới sáng sớm mà mẹ anh đã gọi điện nói rằng hai đứa đến sớm để mọi người có thời gian nói chuyện nhiều hơn. Ko biết cái từ nói chuyện ở đây là có ý gì nữa? Có phải là điều tra về nó ko? Thật sự là nó rất sợ, chưa bao giờ nó lại có cảm giác sợ một điều gì đó như lúc này.

- Em đã chuẩn bị xong chưa? - Tiếng Lê Thái ở ngoài cửa phòng vọng vào.

- Anh đợi em một chút nhé, em ra ngay đây. - Nó vừa bôi bôi quét quét phấn trang điểm lên mặt vừa nói.

Từ bé tới giờ đây là lần đầu tiên nó trang điểm, nó đã bảo ko muốn nhưng anh lại ko đồng ý nên lần này đành nhượng bộ vậy. Tất cả vì bà mẹ chồng tương lai siêu khó tính kia.

Nó ngượng ngùng bước ra mà ko dám ngẩng mặt lên càng làm cho anh thêm tò mò. Lần đầu tiên thấy nó trang điểm nên cũng muốn xem một khuôn mặt khác của nó như thế nào. Đưa tay nâng cằm nó lên anh cũng ngỡ ngàng.

Thường ngày là khuôn mặt đẹp theo kiểu tự nhiên, nhưng hôm nay có thêm một chút phấn khiến cho khuôn mặt nó có chút sắc sảo. Hai má ửng hồng vì ngượng và đôi môi căng bóng làm anh chỉ muốn chiếm đoạt ngay thôi. Chút ý trí kéo anh về hiện tại, nếu anh làm như thế bây giờ thì có lẽ nó lại phải mất đến cả tiếng trang điểm lại mặt và như thế thì sẽ mất điểm tác phong nhanh nhẹn của ba anh. Thôi thì để chiều về anh sẽ xử cái tội dám quyến rũ anh mới được. Thầm nghĩ như thế rồi anh kéo tay nó bước nhanh ra xe mà anh Thăng lái xe đang chờ sẵn.

Ngồi trong xe nó cảm thấy tim đập mạnh vô cùng, cả tối qua do hồi hộp mà nó ko tài nào chợp mắt được. Ko ngờ cũng có lúc nó như thế này. Anh Thăng như biết được nỗi lo của nó nên quay xuống trấn an nó:

- Đừng căng thẳng như thế cô bé. Anh tin là ông bà sẽ đồng ý với một cô bé đáng yêu như em thôi. Thư giãn đi.

Nó gật đầu cảm ơn anh:

- Cảm ơn anh nhé.

Người ngồi bên cạnh thì cứ nhìn nó mỉm cười. Lần đầu tiên anh nhìn thấy nó trong tình trạng như thế này nên quả thật rất hiếu kỳ. Vẫn biết rằng mẹ mình hơi khó tính nhưng nó đâu cần phải căng thẳng đến thế kia. Nắm lấy đôi bàn tay của nó, anh truyền cho nó chút niềm tin:

- Em hay thả lỏng đi, có anh ở bên em nên sẽ ko có chuyện gì xảy ra đâu.

- Vâng, nhưng em thật sự hồi hộp quá. Ko biết ba mẹ anh sẽ phản ứng như thế nào đây?

- Dù họ có phản ứng như thế nào thì anh cũng sẽ ở bên em. Yên tâm và tin anh nhé.

Chào đón nó là ba mẹ anh, cô em gái Thu Hương của anh và cũng ko thể thiếu cái người vừa gây sóng gió cho gia đình anh - Lê Hải. Nó ko ngờ tất cả lại có mặt đông đủ ở đây như thế này. Điều đó càng khiến cho nó thêm phần bất an. Ko biết điều gì sẽ chờ đợi nó ở phía trước đây.

Như hiểu được suy nghĩ của nó nên anh nắm chặt tay nó nhẹ nhàng nói:

- Em đừng lo, có anh ở đây sẽ ko có ai bắt nạt được em đâu. Anh xin lỗi vì đã ko báo trước cho em biết là sẽ có cả Thu Hương và anh Lê Hải ở đây.

Nó hít một hơi sâu lấy lại tinh thần rồi cũng nói nhỏ với anh:

- Anh yên tâm, em ko sao đâu.

Đúng vậy, có ai ăn thịt nó đâu mà phải sợ. Cùng lắm là nhận được sự phản đối của gia đình nhà anh thôi mà. Nó ko cần phải sợ những người này, họ sẽ ko làm gì được nó đâu. Cùng anh bước vào trong nhà để chào ba mẹ anh.

- Con chào hai bác, em chào anh, em chào chị. - Nó lễ phép chào hỏi từng người trong nhà anh.
- Ủ, chào con. Con ngồi đi. - Ba anh đáp lại lời chào của nó và đưa tay chỉ vào chiếc ghế trống.

Mẹ anh từ nãy vẫn ko hề nói câu gì chỉ đưa mắt nhìn nó chăm chú. Nó thật sự sợ cái nhìn của bà. Một cái nhìn gần như là soi mói, nó cũng khá khó chịu nhưng ko thể phản ứng được.

- Cháu tên Tuệ Minh? - Bà Hạ lên tiếng.

Người đàn bà ấy sau một hồi nhìn nó mới lên tiếng. Nó cũng nhìn thẳng vào bà đáp lại:

- Vâng thưa bác. Cháu rất vui được gặp mặt bác như thế này.

Bà Hạ nhìn nó nở một nụ cười mà nó ko dám chắc đó là một nụ cười vui dành cho nó. Có lẽ bà ấy đang có âm mưu gì trong đó.

- Ko ngờ cô cũng giỏi quá nhỉ, mời chào được cả anh trai tôi đưa cô về gặp ba mẹ tôi cơ đấy. - Thu Hương dành cho nó ánh mắt ko mấy thiện cảm.

Trong lúc nó đang bối rối ko biết phản ứng ra sao trước câu nói của Thu Hương thì Lê Thái đã lên tiếng:

- Em ko được xúc phạm Tuệ Minh, cô ấy đang ở đây với tư cách là bạn anh thì em cũng nên tôn trọng một chút. Đó là phép lịch sự tối thiểu đấy.
- Anh . . . anh vì một con nhỏ ko ra gì mà lên lớp với em sao? Cứ chờ mà xem, cô ta ko bao giờ bước chân được vào nhà này đâu. - Giọng Thu Hương cất lên đầy uất ức.
- Thu Hương, đó ko phải là chuyện của con. Im lặng để ba mẹ nói chuyện với Tuệ Minh. - Giọng bà Hạ vang lên nhẹ nhàng nhưng lại đầy uy lực.

45. Chương 45

Nó có thể cảm nhận được rằng, trong ngôi nhà này người có tiếng nói cao nhất có lẽ là bà Hạ. Bằng chứng là từ đầu tới giờ ông Phúc mới lên tiếng một câu duy nhất và mọi chuyện từ nãy giờ đều do bà Hạ quyết định.

- Xin lỗi cháu, Thu Hương nó tuổi trẻ nên có những câu nói mà ko suy nghĩ. - Bà ấy quay qua nó nhẹ giọng.
- Ko có gì thưa bác. Chắc chị ấy có điều gì đó hiểu lầm cháu nên mới như thế thôi. - Nó cũng nhẹ nhàng đáp lại. Với những người ko biết điều như cô ta thì tốt nhất là nó nên im lặng ko nên chấp.
- Hiện giờ cháu đang làm nghề gì? Ba mẹ cháu công tác ở đâu? Nhà có mấy anh chị em?

Sau một tràng những câu hỏi mà dường như ko có kết thúc ấy nó cũng đã được bà Hạ tha cho để xuống bếp nấu cơm với Thu Hương. Và ở đây, cuộc chiến với em cô nhà chồng tương lai bắt đầu.

- Tôi ko ngờ cô cũng ghê gớm thật. - Thu Hương bắt đầu mở màn
- Em ko hiểu chị đang nói đến chuyện gì nhưng có lẽ chị đang có điều gì hiểu nhầm em thì phải. - Nó vẫn nhẹ nhàng nói.
- Cô cũng giỏi giả vờ lắm, vậy để tôi nói cho cô biết nhé. Đầu tiên là quyến rũ Thanh Tùng của tôi và giờ lại là anh tôi. Cô muốn bắt cả hai tay sao? - Thu Hương nhìn nó mỉa mai.
- Chị hiểu nhầm rồi, với em và anh Thái thì Thanh Tùng vẫn luôn là bạn và mãi mãi cũng chỉ là bạn thôi. - Nó từ tốn nói lại với Thu Hương.

- Cô có thể qua được mắt anh trai tôi nhưng ko thể qua được mắt tôi đâu. Đừng vọng tưởng mà bước chân vào nhà này. Đồ cáo già. - Thu Hương ném cho nó một câu thật sự gây sốc rồi bỏ ra ngoài.

Thu Hương bỏ đi để lại nó vẫn còn đang sốc vì câu nói vừa rồi. Thật sự nó ko hiểu nó đã làm sai điều gì mà Thu Hương lại nói nó như thế? Hình như chưa bao giờ cô ta tỏ ra thân thiện với nó cả. Cửa ải này thật sự khó qua đây.

Sau khi để lại nó với một đồng đồ ăn trong bếp, Thu Hương bước ra phòng khách thì nghe được cuộc nói chuyện của mẹ cô và anh Thái.

- Mẹ ko đồng ý cho con tiếp tục quen Tuệ Minh đâu. - Bà Lê Hạ lên tiếng.

- Mẹ có thể cho con biết lý do ko? - Lê Thái bình tĩnh hỏi lại

- Nó ko xứng với con, con trai mẹ đẹp như thiên thần, cao ráo, khỏe mạnh lại thành đạt nữa lấy đâu ko được một người đẹp như người mẫu mà phải đâm đầu vào con nhỏ vừa đen, vừa xấu, vừa thấp như thế chứ? - Mẹ anh bắt đầu lên tiếng phân tích.

- Chỉ có thể thôi sao? - Lê Thái cố gắng dùng giọng bình thường nhất để hỏi tiếp

- Phải, chỉ có thể thôi. Mẹ ko bao giờ đồng ý con dâu mẹ là một con nhỏ xấu như thế. Chị dâu con đã như vậy rồi, đứa con dâu thứ hai cũng ko thể xấu như thế được. - Mẹ anh bắt đầu gay gắt.

- Vậy thì con xin lỗi, con ko làm được. Mẹ hãy giữ lấy lời hứa mà mẹ đã hứa với con khi con bắt đầu đi tu nghiệp. - Anh nói rồi cất bước trở vào bếp với nó.

Còn lại bà Lê Hạ, bà thật sự ko ngờ là con trai bà lại còn nhớ đến cái lời hứa đó. Lúc đó bà chỉ hứa như vậy thôi chứ ko có ý định thực hiện. Bây giờ Lê Thái đã nhắc lại, có lẽ cũng chỉ còn cách đó để phản đối việc này thôi.

Bà ko có ác cảm gì với Tuệ Minh cả thậm chí bà còn rất hài lòng về công việc cũng như cuộc sống hiện tại của nó chỉ có điều ngoại hình của nó khiến bà ko thể chấp nhận được. Chỉ ít con trai bà cũng phải chọn được một người nào đó phù hợp với vẻ ngoài của nó chứ? Tại sao lại dẫn về nhà một con nhóc loắt cha loắt choắt như cháu gái Thanh Mai của bà thế này?

Bữa cơm kết thúc bà nghĩ muốn nói chuyện riêng với nó. Dự cảm báo cho nó biết là có điều gì đó ko lành nhưng nó vẫn theo chân bà bước về phía phòng riêng của bà. Sau khi chỉ cho nó ngồi xuống đối diện với mình bà mới bắt đầu lên tiếng:

- Cháu có biết tại sao bác lại muốn nói chuyện riêng với cháu ko?

Nó nhìn bà rồi thẳng thắn đáp:

- Có lẽ là chuyện cháu và anh Thái quen nhau đúng ko ạ?

- Cháu rất thông minh, vậy bác ko cần phải rào đón nữa mà sẽ đi thẳng vào vấn đề luôn.

Nó nhìn bà như chờ đợi một phán quyết nào đó:

- Có điều gì xin bác cứ nói.

- Cháu có biết Lê Thái có vị hôn thê đang chờ nó ko?

- Cháu biết.

- Cháu biết mà vẫn xen vào giữa chúng nó vậy thì có phải cháu đang phá vỡ hạnh phúc của chúng nó ko?

- Theo cháu được biết thì anh Thái ko hề yêu chị ấy và hai người cũng đã chia tay rồi nên cháu ko cần phải áy náy về vấn đề đó.

- Vậy nếu ta phản đối việc cháu và Lê Thái quen nhau thì cháu sẽ phản ứng như thế nào? - Bà Hạ nhìn xoáy vào nó và đưa một câu hỏi nghi là sẽ làm khó được nó.

- Cháu đã biết trước điều đó, nhưng bác có thể cho cháu biết là vì sao ko ạ? - Nó thẳng thắn đáp lại trước sự ngỡ ngàng của bà.

- Cháu đã biết? - Bà Hạ hỏi lại như ko tin vào tai mình.

- Vâng - Nó khẳng định.

- Vậy tại sao cháu còn đến đây?

- Vì cháu muốn biết lý do vì sao bác phản đối cháu?

- Bác nói thật nhưng mong cháu đừng giận. - Bà Hạ nhìn nó có vẻ e dè.

- Xin bác cứ nói. - Nó bình tĩnh ngồi nghe lý do của mẹ anh.

- Bởi vì vẻ bề ngoài của cháu ko xứng với con trai bác. Cháu vừa đen, vừa xấu . . . Nếu nói về ngoại hình cháu thua xa vị hôn thê của Lê Thái. Bác thật sự ko muốn con trai bác lấy một người như thế.

Nó ngỡ ngàng, lý do thật “chính đáng”. Từ bé đến giờ nó chưa bao giờ nghe ai nói là mình xấu. Nói cho công bằng thì nó thuộc dạng người ưa nhìn, ko xinh đẹp kiêu diễm như mấy cô diễn viên người mẫu nhưng cũng ko đến nỗi như mẹ anh nói. Sau vài phút lấy lại bình tĩnh nó đáp lại:

- Thưa bác, con người ta sinh ra xấu đẹp đều đã được định sẵn ko phải cứ mong muốn mà có được. Đã là con người thì ai cũng hướng về cái đẹp rồi, nhưng liệu đẹp quá thì cuộc hôn nhân giữa hai người có hạnh phúc hay ko? Nếu là lý do này thì cháu ko chấp nhận, bác có thể đưa ra một lý do hợp lý hơn ko?

- Nếu bác vẫn quyết tâm phản đối thì cháu vẫn sẽ tiếp tục quen con trai bác? - Bà hỏi với giọng nghi ngờ nhưng trong lòng dường như đã có câu trả lời.

- Đúng vậy thưa bác, đó ko thể là lý do để cháu và anh ấy chia tay được. Hơn nữa còn lời hứa giữa bác và anh ấy nữa. Cháu hi vọng bác sẽ giữ lời.

Bà đúng là rất có ấn tượng về nó nhưng đứng trước cái đẹp và cái xấu thì quyết tâm của bà lại được củng cố. Nếu nó muốn thử sức với cơ hội cuối cùng này thì cũng tốt, coi như cho nó một cơ hội thua trong vẻ vang đi. Bà ko tin nó có thể hàn gắn mối quan hệ đã vỡ giữa con trai và chồng mình. Bao nhiêu năm qua bà tìm đủ mọi cách để hàn gắn mà kết quả vẫn là con số 0 tròn trĩnh thì với nó làm sao có thể làm được điều ko thể ấy.

- Được, bác sẽ cho cháu một cơ hội cuối cùng ấy. Nếu trong vòng 2 tháng ko có kết quả gì thì cháu sẽ phải rời xa Lê Thái. - Bà Hạ đưa ra yêu sách cuối cùng.

- Vâng, cháu hứa. Cháu hi vọng là bác sẽ giữ lời. - Nó hướng ánh mắt về phía mẹ anh nói.

Cuộc nói chuyện kết thúc, ko ai trong nhà biết nội dung cuộc nói chuyện ấy kể cả Lê Thái. Họ chỉ thấy sau cuộc nói chuyện bà cầm tay nó bước ra, trước khi nó chào để ra về mẹ anh còn chủ động ôm nó và hẹn nó khi nào về Hà Nội thì ghé về chơi với bà. Điều này làm cho Lê Thái thật sự ngạc nhiên nhưng dù có hỏi thế nào nó cũng nhất quyết ko hé lộ nửa lời.

46. Chương 46: Cái Giá Phải Trả Cho Sự Ngủ Ngốc

Sau lần gặp ba mẹ anh ở Đà Lạt trở về nó dường như ko còn thời gian để quan tâm đến cái lời nói với mẹ anh khi gặp mặt nữa. Công việc của nó bắt đầu từ 7h sáng ở viện và kết thúc là 10h có lúc là 11h đêm tại phòng khám. Cái phòng khám này của nó mới mở được hơn 1 tháng nhưng có vẻ như làm ăn khá phát đạt, ngày nào cũng có hàng dãy bệnh nhân ngồi chờ đến lượt mình, hai ghế răng do nó và chị Hà phụ trách dường như ko đủ để phục vụ nhu cầu của những người ngồi đây. Nó ko có ý định mở rộng thêm nữa nhưng chị Hà lại muốn. Nó nhớ rất rõ mục đích mà nó mở ra cái phòng khám này là để giết thời gian khi mà rảnh rỗi quá thôi. Chất lượng luôn là thứ nó đặt lên hàng đầu nên dù quy mô phòng khám ko lớn nhưng lại có rất nhiều người tìm đến.

Cũng may là nó dọn ra ở riêng nên ba mẹ nó ko biết lịch làm việc của nó, nếu ông bà mà biết chắc chắn sẽ chẳng để yên cho nó mất. Lê Thái cũng đi công tác ngay khi hai đứa vừa xuống máy bay nên tuần vừa qua nó ko bị ai đó kéo đi hết nơi này đến nơi khác.

Lê Thái đã chuẩn bị lần sân sang kinh doanh nhà hàng khách sạn. Dự án đầu tiên của anh chính là mở một khu resort ở bãi biển miền trung. Thiết kế của anh dường như đã được thông qua, giờ chỉ cần đền bù và giải tỏa mặt bằng khu đó là có thể bước vào xây dựng. Vì là quy mô của khu resort này khá lớn nên anh phải tranh thủ được nguồn vốn đầu tư của những nhà thầu lớn thì mới mong thành công được. Khó khăn của một năm trước dường như đã ngốn của anh cả gia tài rồi, giờ nếu muốn thực hiện dự án thì phải vay vốn, nhưng vay ai và lấy gì để thế chấp chính là một câu hỏi lớn với anh. Ko thể nhờ đến nó và gia đình nó

nữa vì anh đã nợ họ quá nhiều rồi, số nợ của họ anh còn chưa trả hết thì còn mặt mũi nào mà đi hỏi vay thêm nữa.

Vợ chồng anh Mạnh Quân cũng đã đi nghỉ tuần trăng mật trở về, hai người họ lại bắt tay vào những công việc còn dang dở. Chị dâu nó tiếp tục trở lại Pháp để điều hành chi nhánh bên đó, anh trai nó ở lại Việt Nam chuẩn bị tiếp nhận tất cả những công việc mà ba nó giao lại. Nhiều lúc nó nghĩ đến cảnh vợ chồng mới cưới mà cách xa nhau như thế cũng thấy nản cho vợ chồng anh chị mình. Ba Mẹ My cũng có ý định sát nhập hai tập đoàn làm một nhưng ba mẹ nó ko đồng ý vì ba mẹ nó nghĩ rằng hạnh phúc của con cái mình ko thể dùng đồng tiền mà đánh đổi được. Tập đoàn Vũ Gia là của ba mẹ My để lại cho My thì gia đình nhà nó cũng sẽ để My toàn quyền xử lý tất cả.

Do hai đám cưới được tổ chức cũng một lúc rồi vợ chồng anh Mạnh Quân lại đi nghỉ tuần trăng mật ngay sau đó nên chị gái nó đành phải gác lại tuần trăng mật của mình mà ở lại điều hành công ty cho đến khi anh Quân trở về. Cũng may anh Thế Nam hiểu chị gái nó và cũng rất yêu chị gái nó nên anh ấy cũng đồng ý. Bây giờ anh Quân đã trở về thì đến lượt chị nó được nghỉ ngơi. Địa điểm anh chị ấy chọn là “đất nước mặt trời mọc”, nơi mà ba anh Thế Nam đang làm đại sứ đặc mệnh của Việt Nam. Do công việc của bác ấy nên hôm cưới của anh chị ko thể tham dự được nên rất muốn biết mặt con dâu của mình.

Biết là ba mẹ mình rất thích phong lan nên đợt ở Đà Lạt vừa rồi nó đã mang cả một vườn phong lan ra tặng ba mẹ. Bây giờ ông bà chỉ quanh ra quần vào với những giỏ phong lan rừng cũng hết ngày rồi. Công việc ở tập đoàn ông cũng đã giao lại toàn quyền cho anh Quân xử lý giờ ông nên dành nhiều thời gian cho người vợ thân yêu của ông. Hơn 30 năm qua, dường như lúc nào trong ông cũng chỉ có công việc, giờ con cái đã trưởng thành đứa nào cũng có công danh sự nghiệp cả rồi nên ông bà cũng nên dành nhiều thời gian cho nhau.

Nhắc đến Lê Hải nó lại càng thêm bức mình, nó thất sự ko biết là anh ta đang mong em trai mình vươn lên hay là anh ta đang chìm chết em trai mình nữa. Anh ta ko ở nhà cùng Lê Thái mà bắt Lê Thái thuê riêng cho anh ta một căn hộ cao cấp, mua cho anh ta phương tiện đi lại. Có thể nói là anh ta thương Lê Thái vì ko chọn những loại xe cao cấp như Dylan hay SH mà chọn một chiếc Vespa. Điều làm cho nó muốn nổi điên đó là chiếc xe ấy lại đăng ký tên cô bồ của anh ta. Thật ko biết nên nói anh ta đại gái hay là ngu nữa.

Có lẽ ông trời thương nó nên để ba anh tái phát bệnh tim trong thời gian này. Bệnh viện nơi ba anh nằm điều trị lại chính là bệnh viện nơi nó làm việc, mặc dù khác khoa nhưng khoảng cách giữa nó và ba anh có lẽ sẽ được cải thiện và cơ hội hàn gắn tình cảm cho cha con anh cũng nên bắt đầu từ đây. Vì ba anh là con trưởng lại thích ko khí ở quê nên gia đình anh ko chuyển về thành phố mà vẫn sống tại quê nhà. Mẹ anh vì bận việc ở quê nên ko thể lên chăm sóc ba anh được. Thu Hương thì giờ đã được ông Hoàng Phúc xin vào làm việc ột đơn vị bộ đội nên cũng ko thể ở bên chăm sóc ông thường xuyên được, còn anh trai anh, nói là để anh ta chăm sóc cho oai chứ một ngày anh ta ghé qua được hai lần và mỗi lần vài phút. Cứ như là đi điểm danh vậy. Thế là mọi công việc được dồn lên vai anh nhưng dự án mới bắt đầu nên anh cũng bận rộn ko thể ngày nào cũng ở bên cạnh ba mình được. Thế là tần suất, xuất hiện ở phòng bệnh ba anh của nó tăng lên, cơ hội nói chuyện với ông càng nhiều.

Trưa nay nó xuất hiện ở phòng bệnh ba anh với một chiếc cạp lồng cơm, lâu nay nghe anh nói nhiều về sở thích của ba anh nên nó cũng đã chọn được nhiều món có giá trị dinh dưỡng dành cho người bệnh tim. Hơn nữa hai hôm vừa qua thấy ba anh ăn ko hợp cơm bệnh viện nên nó đã báo cắt xuất của ba anh và những bữa ấy nó sẽ mang cơm vào ăn với ba anh. Nhìn thấy nó vào ba anh ngạc nhiên hỏi:

- Sao giờ này cháu lại ở đây? Cháu nghỉ trưa mà ko đi ăn cơm sao?

Nó gơ hai chiếc cạp lồng trên tay cho ba anh xem và nói:

- Hôm nay cháu sẽ ăn cơm cùng với bác. Cháu cũng đã báo cắt cơm bệnh viện của bác rồi, từ nay cháu sẽ nấu cơm và mang vào cho bác nhé?

- Cứ để bác ăn cơm bệnh viện cũng được, như thế lại làm phiền đến cháu.

Cơ hội tốt cho nó hàn gắn lại tình cảm của ba con anh đã đến, nhất định lần này nó chỉ có thể thành công chứ ko được thất bại. Vừa lấy cơm cho ba anh nó vừa nói:

- Thực ra là anh Thái muốn làm cơm cho bác ăn cho đảm bảo đó mà, tại dạo này công việc của anh ấy hơi bận nên nhờ cháu làm giúp vài hôm. Và lại sáng nào cháu cũng nấu cơm mang đi làm nên cũng ko thấy phiền gì cả, chỉ cần nấu nhiều hơn một chút là xong thôi mà.

Ông biết Lê Thái vẫn luôn quan tâm đến ông, cho dù ông đã nặng lời với anh nhưng suy cho cùng thì đó cũng chỉ là những lời nói bông bột của tuổi trẻ. Mà ông thấy lời nói của anh cũng đúng, chỉ là do ông cố chấp ko chịu thừa nhận mà thôi, hơn nữa là một người yêu nghề ông ko thể để cho con trai mình xúc phạm đến ngành nghề này và những người đồng đội của mình đã hi sinh một phần xương máu cho sự bình yên ngày nay.

Nó đưa bát cơm cho ông hỏi tiếp:

- Hôm nay bác thấy trong người thế nào ạ? Bác có thấy khó chịu ở đâu ko?

Ông Hoàng Phúc đỡ lấy bát cơm nó đưa trả lời:

- Bác thấy ổn rồi con ạ, huyết áp ko còn cao như mấy hôm đầu nữa.

- Tối bác có ngủ được ko? Bác có cần dùng đến thuốc ngủ ko?

- Thường thì mỗi tối bác chỉ ngủ được từ 10h tối đến 3h sáng thôi. Có lẽ thói quen này được tạo thành từ khi bác còn ở chiến trường miền nam.

- Vâng, cháu thấy dù là như thế thì bác cũng nên cố gắng ngủ ko nên lạm dụng thuốc ngủ quá nhiều nó ko tốt cho sức khỏe của bác.

- Bác cảm ơn con.

Thế là quá trình hàn gắn vết nứt tình cảm của ba con anh được nó tiến hành như thế. Ngày nào nó cũng có mặt ở phòng bệnh của ba anh, lúc thì cùng ba anh nói chuyện, lúc thì lại cùng ông dạo bộ trong khuôn viên bệnh viện. Khoảng cách giữa ba anh và nó được thu lại và dường như ba anh cũng mở lòng nhiều hơn.

Nó và ba anh đang ngồi trong khuôn viên bệnh viện, nó đưa cho ông một ly nước cam mà nó đã chuẩn bị từ trước rồi nói:

- Con có thể biết lý do vì sao bác lại giận anh Thái lâu như vậy được ko?

Ông nhìn nó với ánh mắt ngạc nhiên:

- Con đã biết chuyện này rồi sao? Là Lê Thái kể cho con nghe?

Nó nhìn ông gật đầu:

- Vâng, anh ấy kể cho con nghe khi con và anh ấy đến Nha Trang.

Ông ko biết ở cô nhóc này có điều gì mà ông cảm thấy rất yêu mến. Ông quý mến nó như đối với con gái ông vậy, những ngày qua ông nhận sự chăm sóc quan tâm từ nó và ông khá hài lòng khi con trai ông chọn được một người như thế, nhưng ông ko hiểu vì sao vợ ông lại phản đối hai đứa đến với nhau gay gắt như thế? Đối với ông ngoại hình ko quan trọng, quan trọng là cái tâm của người đó, tính cách của người đó. Đối với ông con dâu của gia đình này là phải biết quan tâm, giúp đỡ lẫn nhau trong mọi hoàn cảnh, biết hi sinh cái tôi để sống vì người khác.

- Thực ra thì ko phải bác giận nó, chỉ vì cái tính cố chấp của bác nên càng khiến hai cha con ngày càng xa nhau thôi. - Ông nhìn vào khoảng ko phía trước nói với nó mà cũng như đang nói với chính mình.

Ông biết bao nhiêu năm qua, bà Hạ - vợ ông luôn tìm mọi cách để hàn gắn mối quan hệ này nhưng ông đều lẩn tránh. Ông ko muốn đối mặt với những điều thực tế mà con trai ông từng nói ấy, nói ông hèn nhát, nói ông lẩn tránh cũng được nhưng đó là niềm tự hào của đời ông, dù là con thì cũng ko được đụng đến.

- Bác có thể mở lòng mà tha thứ cho anh ấy lần này được ko? Vì chuyện này mà thời gian qua anh ấy đã chịu ko ít sự dẫn dắt đâu bác.

Nó phải phân vân lắm mới đưa ra được lời đề nghị này. Mấy ngày qua tiếp xúc với ông nó hiểu ông là một người khá cố chấp. Có lẽ tính cách này anh được thừa hưởng từ ba anh, hai con người cùng cố chấp sẽ khiến cho sự việc ngày càng đi xa hơn cái đích ban đầu.

- Con muốn hàn gắn vết nứt tình cảm này giữa bác và Lê Thái? - Ông hỏi nó với vẻ ngạc nhiên xen lẫn nghi ngờ.

Một lần nữa nó lại gật đầu khẳng định:

- Vâng. Bác sẽ giúp con chứ?

Cô gái này đối với ông thật lạ, vì con trai ông mà muốn hàn gắn lại tình cảm bị rạn nứt bấy lâu giữa ông là con trai ư? Có lẽ cô gái này phải yêu con ông rất nhiều nên mới có dũng khí làm những điều như thế vì con trai ông. Ông có nên đồng ý giúp cô gái này ko? Nếu đồng ý thì đối với ông cô gái này là gì mà những việc làm của cô gái này lại tác động với ông hơn cả người vợ mà ông chung sống hơn 30 năm qua. Nhưng nói cho công bằng thì ông cũng muốn giúp cô gái này, ko phải vì cố gắng của cô gái ấy mà là vì ông ko muốn tình cảm của ba con ông ngày càng xa nhau như thế. Nhưng ông phải thử xem cô gái này có thể kiên nhẫn trong bao lâu, có đáng để ông đặt niềm tin hay ko?

- Xin lỗi con, bác nghĩ là bác ko thể giúp gì được cho con trong hoàn cảnh này rồi. Thôi bác mệt rồi con quay lại khoa làm việc đi.

Ông dứt lời cũng đứng dậy đi ngay để lại nó với một ánh mắt nhìn theo dáng người ấy đầy thất vọng. Thế là kế hoạch gần như sụp đổ rồi, cả tuần qua nó luôn tìm cách nói chuyện với ông để cho ông mở lòng hơn và cũng là nó hiểu nguyên nhân vì sao. Tìm được nguyên nhân rồi thì sao chứ? Chẳng phải ba anh đã trả lời sẽ ko giúp đỡ còn gì? Ông mà ko giúp thì có lẽ việc này ko thể thực hiện được. Nó có nên chuyển mục tiêu sang anh ko nhỉ?

Nghĩ là làm ngay, hôm nay nó ko có ca trực đêm, hơn nữa hôm nay tại phòng khám nó lại ko có bệnh nhân đặt lịch hẹn nào nên có thể gọi là khá rảnh. Nó sẽ về sớm nấu cơm và mời anh sang ăn cơm cùng vậy. Muốn nhờ vả giúp đỡ gì thì đầu tiên phải hồi lộ trước đúng ko nhỉ? Hải lòng với ý nghĩ đó nó bắt đầu lên kế hoạch thực hiện.

Một bàn ăn với khá nhiều món anh thích, nhìn bàn ăn anh biết nó đang định nhờ anh làm điều gì đó nhưng anh sẽ ko bóc mẽ nó ra mà sẽ để nó tự nói. Sau khi ăn xong, anh nhận nhiệm vụ rửa bát còn nó gọt hoa quả. Khi cả hai đã yên vị ngoài phòng khách nó mới ngồi xuống cạnh anh thủ thỉ nói:

- Anh à, anh có thể giúp em một việc được ko?

Anh nhìn nó mỉm cười, anh biết là nó có chuyện muốn nhờ anh mà

- Nói anh nghe xem là chuyện gì nào?

- Thì chuyện giữa ba anh và anh đó, em muốn mối quan hệ giữa hai người bình thường lại.

Anh gạt mình mặt thoáng biến sắc. Hơn tháng nay anh đã quên mất điều này, chẳng phải mẹ anh đã nói đó sao? Chỉ cần Tuệ Minh giúp ba con anh hàn gắn bà sẽ để anh ở bên Tuệ Minh. Dù cho bà ko nhớ lời hứa đó nhưng chỉ cần Tuệ Minh thực hiện được thì anh và nó sẽ đến được với nhau mà ko còn sự ngăn cản của ai nữa.

- Anh cũng rất muốn như thế nhưng chúng ta phải bắt đầu từ đâu đây?

Câu hỏi này anh đã tự hỏi mình cả trăm lần nhưng ko thể nào tìm thấy câu trả lời. Cứ mỗi lần anh tiến lại gần ba anh thì ba anh lại lần nữa đẩy anh ra xa, ba anh ko tiếp nhận bất cứ cuộc gọi nào từ anh, anh hỏi điều gì cũng ko nói. Với anh ông trung thành với sự im lặng. Chính điều đó làm cho anh trở nên xa cách với ông hơn.

47. Chương 47

Lại một tuần mới đến, nó vẫn tiếp tục mang cơm đến và cùng ba của anh ăn cơm nhưng tuyệt nhiên ko đưa ra ý định nhờ ba anh giúp đỡ nữa. Lúc đầu ba anh còn tưởng nó bỏ cuộc và khê thở dài thất vọng. Nhưng

tối hôm đó vẫn là nó mang cơm vào cùng ăn với ông nhưng theo sau nó là con trai ông. Mấy ngày nay ông ko hề nhìn thấy Lê Thái rồi, có lẽ con trai ông rất bận, nhìn thấy con xanh xao, đôi mắt có những quầng thâm lớn trong lòng rất sót xa nhưng vì cố gắng giữ khoảng cách nên ông ko hề để lộ điều đó ra ngoài. Nó bước đến gần ông rồi lên tiếng:

- Hôm nay con thấy anh Thái rảnh nên cùng anh ấy nấu cơm rồi vào ăn với bác cho vui.

Ông nhìn nó rồi lại nhìn Lê Thái nói:

- Có con ăn cùng bác là được rồi, kéo theo cái người kia đi theo làm gì? Có nó bác ăn ko có ngon miệng.

Vẫn những lời nói đó nhưng sao hôm nay anh thấy nó chưa sót thế chứ? Đã bao lâu rồi anh ko được ngồi ăn cơm với ba mình? Cũng 7 năm rồi còn gì, chỉ là một lời nói thôi mà ba anhỡ đối xử với anh như thế sao? Thấy cay cay khóe mắt nhưng nước mắt của sự tủi thân đã bị anh nuốt ngược vào trong rồi.

- Ba thật sự ghét con như thế sao? Đến một bữa cơm để con được cùng ăn với ba mà ba cũng ko thể sao? - Giọng anh cất lên có phần chua chát.

Nó đứng ngoài cuộc nói chuyện này, nghe anh nói mà cũng thấy sót xa, tự hỏi rằng vì điều gì mà ba anh lại cố chấp như thế. Con trai mình có làm sai điều gì thì cũng là con trai mình. Tại sao nhất định phải sát muối vào lòng con như thế mới hài lòng?

- Con xin bác hãy ăn cùng anh ấy bữa cơm được ko? Con biết bao năm qua bác và anh ấy chưa từng ăn cùng nhau bữa cơm nào. Coi như bác vì sự chăm sóc của con những ngày qua được ko ạ? - Giọng nó càng nói càng nhỏ, nó chỉ sợ mình sơ sẩy một điều gì đó cũng khiến ba anh kích động mà ảnh hưởng đến bệnh tim thì thật ko nên.

Nhìn sự thành khẩn của nó cũng như con trai mình, ông miễn cưỡng đồng ý:

- Bác chỉ đồng ý ngày hôm nay thôi nhé, nếu ngày mai cháu còn mang theo nó vào thì bác sẽ ko ăn cơm cháu nấu nữa mà sẽ báo lại cơm bệnh viện đấy.

- Cháu cảm ơn bác. Nhất định lần sau cháu sẽ ko đưa anh ấy đến đây nữa.

Bữa ăn cứ như thế qua đi trong yên lặng, nó thật sự ko thích cái ko khí như thế này nên bắt đầu lên tiếng:

- Anh à, anh mau gỡ cá cho bác đi. Em thấy món cá này ngon quá, đúng là anh kỳ công chuẩn bị cho ba có khác. - Nó vừa nói vừa nhìn anh nháy mắt.

Ba anh rất thích ăn cá nhưng lại sợ vì đã từng bị hóc xương vậy nên khi ăn cá đều phải có người tỉ mỉ gỡ từng đoạn xương ngắn để đảm bảo ba anh ăn cơm được ngon miệng. Bao năm qua anh đã từng mong được gỡ xương cá cho ba như thế này mà ko được, lần này có cơ hội nhất định anh ko thể bỏ qua. Đưa miếng cá đã gỡ sạch xương vào bát ba mình anh nhẹ nhàng nói:

- Con còn nhớ ba rất thích hương vị của món cá nướng nên hôm nay con làm ba ăn xem tay nghề của con có bị lụi đi chút nào ko nhé?

Phải rồi, đã rất lâu rồi ông ko được ăn món cá nướng do con trai ông làm. Đã từng thưởng thức món này ở những nhà hàng nổi tiếng nhưng ko nơi đâu ông thấy ngon bằng con trai ông làm. Vậy mà chỉ vì vài câu nói trẻ con của nó mà ông đã dần đánh mất hương vị của những món ăn nó đích thân làm cho ông. Muốn ôm lấy con trai mình lắm nhưng vì cô gái đó còn ở đây nên ông ko thể. Chẳng lẽ ông lại đầu hàng sớm như thế chứ? Nghĩ lại thì ông tự thấy mình thật trẻ con, đi so đo thắng thua với cả một con nhóc nhỏ tuổi hơn cả con gái mình. Đúng là thật bất ngờ.

Những ngày sau đúng như nó hứa, nó ko dẫn theo thằng con trai của ông đến ăn cơm cùng nữa mà thay vào đó là thằng con trai của ông tự đến một mình, nó ko xuất hiện lúc Lê Thái có ở đó vì sợ ông nói rằng nó dẫn anh đến, thôi thì cứ để anh vào một mình thôi khi nào anh về thì nó mới xuất hiện. Vừa nhìn thấy nó ở cửa ông đã lên tiếng:

- Con ko còn cách nào khác nữa sao?

Nó nhìn ông mỉm cười, hẳn là ông đã đoán được ra ý của nó rồi:

- Con đâu có làm gì? Bác nói thế là có ý gì vậy con ko hiểu? - Nó chưng ra bộ mặt vô tội nhất có thể.
- Bác nói là con ko được dẫn Lê Thái đến đây, vậy mà con ko nghe lời là sao? Con muốn từ ngày mai bác báo cơm bệnh viện à?
- Con đâu có dẫn anh ấy đến đâu, là do anh ấy tự đến đấy chứ.
- Vậy thì tại sao lúc nó có mặt ở đây thì con tránh mặt mà nó vừa đi khỏi thì con lại có mặt. Chẳng phải hai đứa đã hẹn trước như thế là gì?

Thì đúng là như thế đi nhưng ba anh có cần bóc mẽ cái kế hoạch của nó như thế ko? Nó thấy buồn vì mấy ngày nay ông dù có chịu ăn cơm với anh nhưng nhất quyết ko chịu nói điều gì. Có phải nó nên dừng lại để hai người bớt thấy khó xử hay ko đây?

- Vậy bác ko thích được ăn cơm cùng anh ấy và những món anh ấy nấu riêng cho bác à? - Nó vừa nói vừa quan sát vẻ mặt của ông.

Nói thật thì ông được ăn cơm cùng con trai mình thấy rất vui nhưng ko lẽ lại thừa nhận với nó như thế sao? Như thế thật sự ko ổn chút nào. Ông cần phải kéo dài tình hình này đến khi ông xuất viện mới được. Mà ông cũng sắp xuất viện rồi còn gì, cùng lắm là chỉ đến cuối tuần này là ông có thể về nhà rồi.

Thời gian cứ thế trôi qua, hai tháng mà mẹ anh cho cũng kết thúc. Kết quả nó thật sự ko ngờ, lần đầu tiên nó ko đặt sự việc vào tình trạng xấu nhất thì tình trạng ấy lại xảy ra. Ba anh hôm nay được ra viện, trước khi lên xe về ông kéo nó ra một góc sân bệnh viện nói chuyện.

- Cảm ơn con thời gian qua đã chăm sóc cho bác. - Ba anh cầm tay nó lắc mạnh như để thể hiện sự cảm kích của ông với nó.

Mặc dù rất buồn nhưng nó ko thể để lộ ra bên ngoài được, nó cười tươi đáp lại lời ba anh:

- Ko có gì đâu bác, đó là trách nhiệm của chúng con mà. Hơn nữa bác lại là ba của anh Lê Thái, con ko thể ko quan tâm được.
- Dù sao bác cũng rất cảm ơn con, ko chỉ về chuyện bác nằm viện được con chăm sóc mà còn về những việc khác nữa.

Nó im lặng, ko hiểu được những việc khác mà anh nhắc đến ở đây là việc gì. Nhưng tất cả điều đó ko nó ko quan tâm, điều nó quan tâm bây giờ là sẽ trả lời ra sao với mẹ anh đây? Khó nghĩ quá.

Nó đang mãi suy nghĩ ko biết nên trả lời mẹ anh như thế nào thì ông lại lên tiếng tiếp:

- Cuối tuần tới là lễ kỷ niệm 35 năm ngày cưới của hai bác, con sẽ về dự cùng hai bác chứ?

Thôi rồi, có phải ba anh cũng biết đến cuộc nói chuyện giữa nó và mẹ anh ko nhỉ? Ko lẽ gia đình này thật sự ko ưa nó đến như thế ư? Nó thua rồi mà cũng ko để cho nó rút lui trong im lặng hay sao chứ? Tại sao lại cứ phải bắt nó tuyên bố công khai rằng mình đã thua cuộc và phải giữ lời hứa cơ chứ? Đúng là khóc ko ra nước mắt mà, phải làm sao đây? Hay là từ chối nhỉ? Mà từ chối cũng ko được, mẹ anh như thế sẽ cho rằng nó đang sợ bà ấy. Rút cuộc là nên làm sao đây?

Chờ mãi mà ko nhận được câu trả lời từ nó ba anh lại nhẹ nhàng lên tiếng:

- Con đồng ý với lời mời của bác chứ? Con sẽ là khách mời danh dự cho ngày hôm đó.

Đến nước này thì làm sao có thể từ chối nữa đây? Nó nhìn ba anh rồi gật đầu:

- Con sẽ về.

Như để chắc chắn hơn ba anh gọi anh lại và căn dặn:

- Con nhớ cuối tuần này đưa Tuệ Minh về nhà mình nhé, ba có chuyện muốn nói với hai đứa.

Anh ngạc nhiên vì đây là lần đầu tiên từ sau khi sự việc của anh trai ba anh mới nói chuyện với anh, nhưng anh còn ngạc nhiên hơn nữa khi thấy ba anh nhắc cuối tuần đưa Tuệ Minh về. Nhưng những thắc mắc này anh chỉ dám để ở trong lòng mà thôi, câu hỏi dù muốn bật ra khỏi miệng cũng ko thể thoát lên thành lời. Gật đầu như một cái máy anh nói một tiếng “vâng”

Trong lòng nó thật sự hoang mang nên ko thể để ý đến một chi tiết mang tính lịch sử là ba anh đã nói chuyện với anh, dù chỉ một câu nói thôi và câu nói ấy ko hề liên quan đến quan hệ giữa ba anh và anh nhưng đó chính là một dấu hiệu tốt. Anh như hiểu được những suy nghĩ trong lòng nên nhẹ nhàng siết chặt tay nó nhìn bóng chiếc ô tô đưa ba anh dần khuất khỏi tầm mắt.

- Em đừng suy nghĩ nhiều, ko có chuyện gì đâu. Cuối tuần này là kỷ niệm ngày cưới của ba mẹ anh nên ba muốn đưa em về nhà để cảm ơn thôi mà.

Có thật là như thế ko hay đó chỉ là một cái cớ mà thôi? Trong đầu nó hiện lên hàng tá lý do nhưng chẳng có lý do nào nó có thể lý giải được nên đành chấp nhận ko lo lắng nữa. Chuyện gì đến thì cũng sẽ đến thôi, lo lắng làm gì cho già người đi.

- Em ko sao đâu, chỉ là đang suy nghĩ xem nên mua quà gì tặng ba mẹ anh vào ngày đó đây? Em được biết kỷ niệm 35 năm ngày cưới còn được gọi là đám cưới cẩm thạch đó, nên tặng ba mẹ anh cái gì được đây. - Nó lắng sang chuyện khác để gây sự chú ý của anh.

- Cái đó em ko cần phải lo đâu, món quà như thế nào ko quan trọng, quan trọng đó là ở tấm lòng em ạ. Em có tấm lòng là ba mẹ anh vui rồi.

Cái đó thì nó hiểu nhưng nó muốn có một món quà thật độc đáo để làm dấu ấn cho những ngày kỷ niệm đẹp như thế. Ko biết sau này nó và Lê Thái có dịp được kỷ niệm những ngày như thế ko nữa? Nghĩ mãi mà ko ra tới nay nó nên về nhà và hỏi mẹ nó mới được.

Lại thêm một tuần nữa trôi qua, cái ngày nó phải đối mặt với lời hứa của mẹ anh đã đến. Trước sau gì thì cũng phải giải quyết vấn đề này, thôi thì nó cứ đến nhanh còn hơn suốt ngày lo lắng ko biết ngày nào mẹ anh xuất hiện đưa anh đi khỏi nó. Nó cũng đã tìm được một món quà ý nghĩa để tặng ba mẹ anh. Theo sự tư vấn của mẹ nó thì nó chọn một sản phẩm được điêu khắc tinh xảo từ pha lê mẫu mã do nó tự thiết kế (một cặp trái tim lồng nhau, bên trong cái trái tim lồng đó có biểu tượng cây sủng và một chiếc bút

48. Chương 48

- hai thứ đó tượng trưng cho hai ngành nghề mà hai bậc phụ mẫu của anh đang công tác, chạy dọc hai bên là những câu chúc hạnh phúc được đắp bằng chữ nổi). Nó khá hài lòng với cái mẫu thiết kế này của mình và nó cũng hy vọng là ba mẹ anh sẽ thích.

Khi nó vừa bước qua cổng vào nhà đã giáp mặt ngay với người mà nó ko muốn gặp chút nào - đó chính là Thu Hương. Vừa nhìn thấy nó Thu Hương đã lại bắt đầu đả kích nó:

- Cô cũng biết lấy lòng người lớn nhĩ? Biết ngày hôm nay là kỷ niệm ngày cưới của ba mẹ tôi mà tới cơ đây. Tôi phải khen cô thông minh hay là cáo già nhĩ?

Nó nhìn Thu Hương ko cười và lịch sự đáp lại:

- Em đến đây là được mời chứ ko phải là tự đến. Và em được dạy là khi đến nhà người khác và nhất là đến những bữa tiệc chúc mừng như thế này thì ko được đi tay ko. Đó là phép lịch sự tối thiểu của một con người.

- Cô đang muốn nói xa xôi là tôi ko được dạy bảo tốt chứ gì? - Thu Hương nhìn nó tức tối

Nó vẫn từ tốn đáp lại:

- Câu này là do chị hiểu và tự nói ra chứ thật lòng em ko có ý đó.

- Cô . . . cô . . . - Thu Hương tức giận đến mức nói ko thành câu đang định tiến lên phía nó thì một tiếng nói ở đằng sau làm cho cô ta khựng lại.

- Thu Hương, con nên cư xử cho đúng là một người hơn tuổi chứ? Tuệ Minh hôm nay là khách của ba, con ko được vô phép như thế - Ông Hoàng Phúc hướng Thu Hương nói rồi lại đưa mắt nhìn nói nói - Tuệ Minh, con vào nhà đi.

Thu Hương thấy ba mình xưng hô thân mật với nó như thế thì tức giận nói:

- Cô ta là cái gì mà ba phải coi trọng như thế chứ? Con mới là con gái của ba cơ mà.

- Thu Hương, con vào nhà giúp mẹ con đi. Ở đây ko có việc của con.

Ko cam tâm nên trước khi quay đi cô ta còn tặng cho nó một cái nhìn cháy da mặt cùng câu nói khiến nó thấy chân mình có vẻ như mềm nhũn ra ko thể bước thêm được nữa:

- Cô nên chuẩn bị tinh thần đi, hôm nay hôn thê của anh Thái cũng đến đấy. Mở to mắt ra mà xem chị dâu tôi phải là người như thế nào, đừng bao giờ mơ mộng bước vào ngôi nhà này nghe chưa, đồ hồ ly tinh.

Nó cũng ko biết mình đã đi vào nhà bằng cách nào, nhưng đến khi yên vị trong vị trí ghế ngồi rồi mà nó cũng ko khỏi lo lắng, gia đình này quả thật ko đơn giản. Họ có cần làm như thế với nó ko? Có cần cho nó đối mặt với vị hôn thê của anh mà họ đã chuẩn bị sẵn ko? Có cần phải làm tổn thương nó như thế ko? Có lẽ nó sắp diễn một vở kịch cho cả gia đình nhà anh xem cũng nên.

Ba anh nhìn thấy sự lo lắng của nó nên vỗ vỗ vai nó nói:

- Con đừng lo, Lê Thái chọn ai chắc con đã biết. Dù Thạch Thảo có xuất hiện hay ko thì cũng ko thay đổi được trái tim con trai bác đâu. Nó rất giống bác, nếu đã yêu ai thì yêu rất chân thành và chung thủy, về điều này con có thể yên tâm, bác dám đảm bảo điều đó lắm.

Bữa tiệc diễn ra vô cùng ấm cúng, hầu hết chỉ là cô dì chú bác của anh mà thôi. Thạch Thảo ko xuất hiện như lời Thu Hương nói, có lẽ như thế càng làm cho cô ta ghét nó hơn nhưng điều đó ko làm cho nó quan tâm nữa, điều nó quan tâm là lời mà ông Hoàng Phúc vừa nói. Ba anh vừa nói gì nhỉ? Ko để cho nó kịp có những giây phút hạnh phúc ba anh đã gọi anh và nó lại gần nói:

- Lê Thái à, ba xin lỗi con vì thời gian qua đã đối xử với con như thế. Chuyện đó cũng là một phần lỗi là do ba. Ba hi vọng từ nay trở đi ba con ta lại có thể trò chuyện như xưa.

Như ko tin vào tai mình, nó nhìn anh để tìm kiếm một cái gì đó chứng minh là mình ko phải đang ở trong giấc mơ, nhưng mà anh cũng đâu khác gì nó, mắt cứ đăm đăm nhìn vào ba mình mà môi mấp máy mãi ko thành câu:

- Ba . . .ba . . .ba đã tha lỗi cho con . . . con rồi sao? - Phải lâu lắm anh mới có thể hoàn thành hết câu nói của mình.

Ba anh nhìn biểu hiện của anh thì bật cười:

- Con trai ba làm gì mà ấp úng mãi thế? Ba con ta phải uống vài ly chứ? - Ba anh đưa mắt sang nó nói - Con cũng uống chúc mừng cho bác và Lê Thái chứ, công này đầu tiên phải kể đến là của con mà.

Nó nhìn ba anh cảm động nói:

- Thì ra đây là món quà bất ngờ mà bác muốn tặng cho con. Bác làm con cảm động quá.

Nó thật ko ngờ mọi cố gắng của nó lại được đền đáp là một một kết quả hoàn mỹ như thế? Giờ thì nó phát hiện ra thêm một người cũng yêu thương nó ko khác gì ba mẹ và anh chị nó rồi đó chính là người này - người ba của anh.

Mẹ anh cũng nhìn nó đầy cảm kích, bà ko ngờ mọi cố gắng của bà trong 7 năm qua ko bằng sự cố gắng của nó trong vòng một tháng. Có lẽ bà nên có cái suy nghĩ khác về nó. Tiến lại cầm tay nó bà nói:

- Bác chính thức trao con trai bác cho con, từ nay con hãy ở bên nó động viên và chia sẻ cùng nó nhé.

Thì ra hôm nay người vui nhất ko phải đôi vợ chồng già kỉ niệm 35 năm ngày cưới mà lại là đôi trẻ nó và anh. Còn gì vui hơn khi cửa ải cuối cùng của nó và anh cũng đã vượt qua. Có lẽ sau này nó chỉ sống trong niềm vui và hạnh phúc mà thôi.

Tất cả chỉ là có lẽ thôi nhé, ko phải là một lời khẳng định cũng ko phải là một lời phủ định. Còn những điều gì đang chờ đợi nó và anh trong tương lai nữa, điều này nó ko biết nhưng có một điều nó vẫn thường hay nghe đó là phía sau hạnh phúc thường là những niềm đau. Mà hạnh phúc càng lớn thì nỗi đau cũng vì thế mà nhân lên.

Mọi người đang trong niềm vui và hạnh phúc nhất thì Lê Thái nhận được một cuộc điện thoại. Ko biết người đó nói gì mà thấy sắc mặt anh tối đen lại và thẳng tay ném chiếc điện thoại đang cầm trên tay ra sân. Có phải sóng gió lại bắt đầu dâng lên thử thách tình yêu của nó và anh rồi ko?

49. Chương 49

Nó đứng đó thấy ánh mắt anh tối sầm lại, ko hiểu nội dung cuộc điện thoại đó nói gì mà anh lại biểu hiện như thế. Hơn hai năm bên nhau nó chưa bao giờ thấy anh có biểu hiện như thế. Ánh mắt ngạc nhiên của mọi người bắt đầu dồn về phía anh, nó nín tay anh và ghé tai anh hỏi nhỏ:

- Có chuyện gì xảy ra thế anh?

Bị nó vừa lay vừa hỏi như thế Lê Thái như bưng tỉnh lại, đưa mắt nhìn mọi người xung quanh rồi dừng ánh mắt lại ở nó, anh kéo nó ra một góc nhà trả lời:

- Có chuyện xảy ra dưới Hà Nội rồi, có lẽ em và anh phải xuống dưới đó ngay.

Nó lo lắng hỏi lại:

- Có chuyện gì vậy anh? Có liên quan đến khu resort đang chuẩn bị đi vào thi công hay ko?

- Ko phải chuyện đó đâu, em đừng quá lo. Đừng để mọi người biết chuyện gì nhé, khi nào lên xe anh sẽ kể rõ cho em nghe.

Anh nói xong thì kéo nó trở vào, ai cũng nhìn chúng nó với ánh mắt tò mò. Ba mẹ anh đi lại gần và hỏi:

- Có chuyện gì thế con? Có phải anh trai con lại xảy ra chuyện gì ko? - Mẹ anh vội lên tiếng.

Nhìn vẻ kích động của bà anh chỉ sợ huyết áp của bà lại tăng cao, căn bệnh này nhiều lúc khiến cho anh lo đến thót tim, ba anh lại vừa ở bệnh viện về nếu để ông nghe tin này thì có lẽ cuộc đời còn lại của ông gắn với cái giường bệnh mất. Anh quyết định sẽ giấu cả nhà chuyện này. Cầm tay mẹ anh nhẹ nhàng nói:

- Mẹ yên tâm, anh Hải sẽ ko có chuyện gì đâu, hôm nay anh bận nên ko thể về chúc mừng ba mẹ được. Ba mẹ đừng trách anh ấy nhé.

- Vậy ai vừa gọi điện cho con mà con phản ứng như vậy? Theo ba biết con là một người điềm tĩnh, biết suy nghĩ trước sau chứ ko phải một người nóng nảy như vậy? - Ba anh cũng lo lắng hỏi.

Anh nhìn ba lẽ phép trả lời:

- Là do công việc của con ở miền trung đang gặp một số trục trặc lớn, vì quá nóng vội nên con đã có những hành động khiến ba mẹ và cả nhà lo lắng. Con thật sự xin lỗi.

Ba anh như trút được gánh nặng đang đè lên vai, ông nhẹ nhàng đặt tay lên vai anh dặn dò:

- Công việc dù có bất ổn thì cũng phải từ từ giải quyết, làm theo đúng trình tự pháp luật và nhất là ko được phạm pháp con nhé.

- Vâng thưa ba. Bây giờ có lẽ con và Tuệ Minh xin phép phải xuống Hà Nội ngay, rất nhiều công việc đang chờ con ở dưới đó. Khi nào giải quyết xong con sẽ đưa Tuệ Minh về sau. Con xin lỗi đã làm gián đoạn ngày vui của ba mẹ.

Hiện tại trong lòng anh lúc này nóng như lửa đốt, chỉ muốn có mặt ngay ở Hà Nội để xem thằng anh trời đánh kia rút cuộc có thương ba mẹ và anh em mình hay là muốn chìm cả gia đình này xuống bùn đen mà ko bao giờ ngóc đầu lên được.

Thấy thế nó cũng nhanh chóng lên tiếng:

- Con thật sự xin lỗi vì đã làm gián đoạn bữa tiệc của hai bác. Con cũng cảm ơn hai bác đã tin tưởng con và để cho con có cơ hội ở bên anh Thái. Bây giờ con xin phép, khi khác con và anh Thái sẽ về tạ lỗi với hai bác và cả nhà sau.

- Đâu phải lỗi của con, do công việc đột xuất mà. Hai con ko thể ở lại được thì mau chóng xuống dưới đó xem mọi chuyện ra sao mà tìm cách giải quyết. Nhớ là ko được nóng vội nhé. - Ba anh lại cặn dạn thêm một lần nữa.

- Con cảm ơn ba, giờ chúng con đi nhé. - Lê Thái vừa chào vừa cầm tay nó kéo đi, anh thật sự ko thể chờ thêm một giây phút nào nữa.

Khi cả hai đã ngồi trên xe, nó mới quay qua Lê Thái hỏi:

- Bây giờ thì anh nói cho em biết là có chuyện gì xảy ra được chứ?

Lê Thái từ lúc vào xe vẫn tập trung lái xe mà ko để ý đến câu hỏi của nó. Đôi lúc anh lại buột miệng một câu c-h-ử-i thề “mẹ kiếp, ko biết nó định làm gì nữa đây”. Thấy tình hình ko ổn nên nó quay qua anh một lần nữa, lần này giọng nó lớn hơn:

- Anh Thái, anh có thể dừng xe lại được ko?

Anh vẫn ko nghe thấy gì cả, nó lại tiếp tục hét lên:

- Lê Thái, dừng xe lại.

Lần này đã có tác dụng, chiếc xe đột ngột được phanh gấp. Cũng may giờ là giữa trưa xe cộ đi lại trên đường rất vắng nếu ko chắc chắn đã xảy ra tai nạn rồi. Nó nhìn anh ánh mắt tức tối nói:

- Cho xe vào vệ đường và ra khỏi xe ngay lập tức.

Anh ko hiểu nó có ý gì nhưng vẫn làm theo những gì nó nói. Lần đầu tiên anh thấy nó nói trống ko như thế với anh, lại còn là giọng điệu ra lệnh nữa chứ. Nhưng bây giờ anh ko có thời gian để phân tích cơn giận “vô cớ” của nó. Anh vừa bước ra khỏi vị trí lái, nó đã tiến đến và ngồi vào vị trí ấy. Anh hoang mang hỏi nó:

- Em đang làm gì vậy? Em có biết lái xe đâu?

Nó ko trả lời câu hỏi của anh mà quay ra nhìn anh nói:

- Bây giờ anh lên xe để về Hà Nội hay là đứng ở đó?

- Nhưng em có biết lái xe đâu? Em xuống đi để anh lái, chúng ta cần về Hà Nội gấp.

- Vậy thì anh còn đứng đó làm gì nữa, mau lên xe đi. Em ko yên tâm giao tính mạng ột người vừa lái xe mà tâm hồn treo ngược cành cây như anh. Em sẽ tự lái, em có bằng lái xe rồi nên anh ko phải lo đâu.

Dù vẫn đang ngạc nhiên trước những gì nó nói nhưng anh vẫn theo vào xe, anh biết từ trước đến giờ nó ko phải là người nói khoác, chắc chắn là nó có thể lái xe nên mới hành động như thế. Và anh đã ko nhầm khi tin tưởng giao tay lái lại cho nó.

Nó vừa lái xe vừa hỏi anh:

- Giờ anh nói đi, có chuyện gì mà anh lại có phản ứng như thế?

Anh vò đầu, úp khuôn mặt vào lòng bàn tay, biết nói với nó như thế nào đây? Chẳng lẽ lại nói rằng tất cả là do thằng anh trai ***** của anh mà giờ anh đến một xu dính túi cũng ko có? Anh phải làm thế nào đây?

Thấy anh lại im lặng ko trả lời, trong người nó thật sự tức giận, rút cuộc anh coi nó là cái gì mà ko thể chia sẻ với nó đây? Quá tức giận nó đập tay vào vô lăng hét lên:

- Nói đi

Thấy nó tức giận như thế anh thoáng ngỡ ngàng, chưa bao giờ anh thấy nó tức giận như thế, có lẽ nào anh lại vô tình gây thêm áp lực cho nó? Những gì nó làm cho anh, vì anh mà chịu đựng đã quá nhiều rồi, thêm chuyện này nữa liệu nó có còn đứng vững ko? Đến anh bây giờ còn chẳng thể nào đứng vững chứ đừng nói là nó.

Suy nghĩ thật lâu cuối cùng anh cũng lên tiếng:

- Mất hết rồi em ạ. Lần này thì anh thật sự mất hết rồi.

Nó đưa đôi mắt ngập sâu trong hoang mang nhìn anh, cái gì mà anh nói mất hết, anh mất cái gì? Chẳng phải dự án miền trung vừa đi vào những bước khởi động sao, dự án này của anh đã thu hút được rất nhiều nhà đầu tư. Ba anh vừa nói tha thứ cho anh và hai người đã làm lành rồi mà, chuyện của anh và nó cũng đã được ba mẹ anh đồng ý. Như thế thì có điều gì mà anh nói là anh mất hết chứ. Phải nói là anh được nhận rất nhiều mới phải. Để chắc chắn nó hỏi lại anh:

- Anh nói mất hết cái gì? Em ko hiểu?

Lúc này dường như anh đã bình tĩnh hơn và bắt đầu kể cho nó nghe nội dung của cuộc điện thoại anh vừa nhận khi ở nhà:

”- Alo, tôi là Lê Thái. Xin hỏi ai ở đầu dây đây? - Anh lên tiếng nhận cuộc điện thoại từ số lạ.

- Chào cậu Lê Thái, tôi là chủ khu nhà mà cậu đã thuê cho anh trai cậu đây. Hôm nay tôi gọi cho cậu là có một chuyện muốn nói, mong cậu giữ bình tĩnh để nghe tôi nói. - Giọng người kia lên tiếng.

- Vâng, chào cô. Có điều gì cô cứ nói, cháu nghe đây ạ.

- Anh trai cậu hiện tại đang nợ của tôi 700 triệu tiền lô đề và hiện tại cậu ấy đã đi khỏi đây tôi ko có cách nào liên lạc được với cậu ta nên đành phải gọi cho cậu thôi.

- Cái . . . cái gì? Cô vừa . . . nói cái . . . cái gì? - Phải khó khăn lắm anh mới thốt ra được hết câu nói.

- Tôi biết tin này sẽ là một tin sốc đối với cậu nhưng tôi cũng ko thể ko nói được. Nếu cậu ko tin tôi có thể đưa ra cả chữ ký của anh cậu để làm chứng. Tôi muốn gặp cậu ngay chiều nay được chứ?

- Được rồi, chiều nay cháu sẽ đến gặp cô.”

Chưa hết bàng hoàng bởi câu chuyện anh vừa nói nó lại được anh thông báo một tin sét đánh nữa:

- Cùng lúc đó anh nhận được tin từ thư ký của tập đoàn Mai Thế báo rằng đã có người dùng con dấu và chữ ký của anh để rút toàn bộ vốn đầu tư của công ty khỏi dự án xây dựng khu resort ở miền trung mà anh đoán người làm chuyện đó ko ai khác chính là Lê Hải.

50. Chương 50

Thật ko thể tin được, nó biết rằng để có tiền đầu tư vào dự án lần này anh đã phải mang cả công ty của anh ra thế chấp. Mặc dù ba nó nói ko cần nhưng anh muốn trên thương trường cái gì cũng phải sòng phẳng. Ba nó cũng đã huy động các ngân hàng trong chi nhánh tập đoàn cho anh vay vốn với lãi suất ưu đãi nhất. Giờ mất hết thì chỉ có nước đâm đầu xuống sông mà thôi.

- Anh có chắc là anh Hải làm điều đó ko? Có khi nào anh để dấu ở văn phòng và ai đó đã giả chữ ký của anh để chiếm đoạt tài sản thì sao? - Nó cố gắng đặt ra một giả thiết nào hợp lý nhất nhưng đến nó còn ko tin được thì làm sao mà anh có thể tin được chứ?

- Anh ko tin là có ai khác ngoài anh ta, chỉ có anh ta mới có chìa khóa tủ của văn phòng anh. Vì là anh trai, lại thêm vụ lần trước nên anh tin anh ta ko có gan làm chuyện gì ảnh hưởng đến anh nữa nhưng xem ra anh đã nhầm rồi. Càng là người thân thì càng phải đề phòng.

Nói ra câu này lòng anh thấy sao mà chua xót thế? Anh em là khúc ruột trên dưới mà giờ lại còn phải đề phòng lẫn nhau như thế sao? Có phải anh đã làm điều gì sai mà anh ấy lại hại anh đến mức dù có dùng cả mạng sống này cũng ko thể trả hết được những món nợ mà anh đang nợ. Anh thật ko dám tin với những gì mình đang chứng kiến.

Xe dừng lại ở trước cổng nhà anh, anh muốn tìm xem thằng anh ***** kia đang ở phương trời nào? Nhà trọ ko thể về, nhà bạn bè cũng ko thể đến vậy nên chỉ có thể đang ở nhà anh mà thôi. Anh đẩy cửa bước vào, đúng như anh dự đoán cửa ko hề khóa. Vừa vào đến phòng khách đã gặp cảnh tượng anh ta đang ngồi ung dung ăn hoa quả và xem ti vi. Thật ko ngờ sau khi gây ra bao nhiêu rắc rối cho anh giờ anh ta lại có thể ung dung ngồi trong nhà anh mà ăn uống thư giãn như thế?

Thấy anh bước vào anh ta có vẻ giật mình, khuôn mặt bắt đầu chuyển từ hồng hào sang trắng bệch. Có tật thì giật mình thôi, anh chưa khảo mà tự anh ta đã khai ra rồi, như thế này thì có thể nói anh đã nghĩ sai được ko?

Anh kìm nén để ko xông đến mà đâm cho anh ta mấy cái, cái bản mặt kia làm anh thật sự nghi ngờ ko biết anh ta có thật là anh trai ruột của anh ko nữa. Bước đến chiếc ghế đối diện anh ta, anh bắt đầu nói:

- Mày nói đi, rút cuộc mày đang làm cái trò gì đây?

Anh ta vẫn tỏ ra rất vô tội, và dường như anh ta ko hề biết anh đã biết tất cả rồi, bằng giọng ngạc nhiên nhất anh ta trả lời:

- Hôm nay em làm sao vậy, sao lại xưng hô như thế ba mẹ đã dạy chúng ta . . .

Ko để anh ta nói hết câu anh lên tiếng chặn lại:

- Mày im đi, mày ko có tư cách để nhắc đến ba mẹ ở đây. Nếu tao ko kịp thời ngăn chặn tin tức thì có lẽ bây giờ mày phải vào bệnh viện mà thăm ba mẹ. Tao hỏi lại lần nữa, mày đang làm trò gì đây?

- Em . . .em đã biết hết rồi sao?

Giờ mà anh ta còn hỏi anh được câu đó nữa sao? Anh ta ko hiểu cái câu “cái kim trong bọc cũng có ngày lòi ra” hay sao?

- Phải, tao đã biết hết rồi, mày nói đi tại sao mày hết lần này đến lần khác hại tao như thế? Thật ra mày có phải là anh trai tao ko?

- Anh xin lỗi, anh ko cố ý làm những điều đó. Tại vì anh thấy em cực khổ kiếm tiền trả nợ cho anh mà anh ko giúp được gì chỉ làm vướng chân em thêm nên anh mới làm liều như thế. Anh xin lỗi.

- Giờ mày xin lỗi thì có ích gì nữa chứ hả? Mày có lấy lại được những gì đã mất cho tao ko? Bao nhiêu công sức của tao bị mày phá đổ rồi đấy, mày hài lòng chưa?

Thật sự anh rất giận, giận đến mức mà có thể sẵn sàng giết chết anh ta ngay bây giờ, nhưng trớ trêu thay anh ta lại là anh trai của anh là niềm tự hào của ba mẹ anh. Anh làm sao có thể để những người thân yêu của anh đau khổ nữa đây?

Bình tĩnh lại nhưng vẫn dùng một giọng lạnh lùng nhất có thể anh nói:

- Bây giờ mày nói rõ cho tao biết, ngoài chỗ cô chủ nhà ra mày còn chơi cá độ, lô đề ở những chỗ nào nữa và tất cả số tiền mày chơi thua là bao nhiêu? Mày phải thành thật để tao còn nghĩ cách, đừng nói dối tao thêm một lần nào nữa.

Lê Hải ngồi đối diện Lê Thái, nhìn đứa em trai của mình. Quả thật anh đã hại nó quá nhiều rồi, nhưng nếu ko có nó giúp lần này thì có lẽ đến mạng sống Lê Hải cũng ko thể giữ lại được.

- Ngoài chỗ cô chủ nhà ra anh còn nhờ thằng Quang chơi giúp ở những chỗ nó quen. Tổng số nợ bây giờ là 17 tỉ.

Nghe đến số tiền anh muốn ngã ra đây ngay lập tức. Thằng anh trai anh muốn giết anh thật rồi, số nợ lần trước anh còn chưa trả hết, đến lần này thì anh phải làm sao đây? Sức anh có hạn, lần này anh có thể một tay che cả trời được ko? Muốn để mình giải quyết ổn thỏa ko làm ảnh hưởng đến ba mẹ nhưng có lẽ tình hình này anh ko thể làm gì khác được nữa rồi.

- Mày cầm dao mà đâm cho những người trong gia đình này mỗi người một nhát cho tao vào ba mẹ chết nhanh hơn đi. Thế này tao ko chịu được. - Lê Thái vừa nói vừa lấy hai tay ôm đầu.

- Anh xin lỗi, nếu em ko thể giúp anh thì để anh tự tìm cách giải quyết.

- Mày im đi, tự tìm cách giải quyết? Mày định để ba mẹ biết tin mà chết sớm mày mới hài lòng đúng ko? Tốt nhất là mày chết ở nơi nào đó rồi nhờ người báo tin để tao đến nhận xác mày về chôn cất có khi tao và ba mẹ sẽ đỡ đau hơn. Nỗi đau ấy chỉ đau một lần thôi còn hơn là mày cứ để tao và cả nhà đau nỗi đau âm ỉ như thế này.

- Anh xin em đừng nói những lời như thế nữa, anh dù sao cũng là anh trai của em mà.

- Mày còn nghĩ được mày là anh trai tao à? Nếu là anh trai tao thì mày có cần hại tao như thế này ko? Lúc này cá độ, lúc mày chơi lô đề, lúc mày đòi mua xe, đòi nhà ở nhà cao cấp . . . mày có nghĩ mày là anh trai tao ko hay những lúc đó mày chỉ nghĩ tao là thằng cu li ày sai khiến?

Cơn giận của anh càng ngày càng dâng lên, anh xông đến tóm cổ áo của anh trai mình xốc anh ta đứng dậy. Một cú đấm vào má anh ta được anh giáng xuống rất chuẩn.

- Tao đánh ày tỉnh lại, đánh ày chừa đi đừng có làm tổn thương đến tao và ba mẹ nữa. Nếu mày còn một chút lương tâm thì hay tu trí làm ăn mà nuôi hai đứa con của mày đi. Mày có bao giờ nghĩ cho chúng nó ko hả?

Nếu ko có nó xông vào can thì có lẽ Lê Hải sẽ được nhận một trận đòn thừa sống thiếu chết từ Lê Thái, vì ko muốn Lê Hải khó nói nên nó đứng ngoài cửa ko tham dự vào cuộc nói chuyện của anh em Lê Thái, nhưng đến lúc Lê Thái xông vào đánh Lê Hải thì nó biết nó phải can hai người lại nếu ko sẽ có án mạng xảy ra mất.

Là người ngoài cuộc như nó mà khi nghe những điều Lê Hải nói cũng ko thể chấp nhận được huống chi là người trong cuộc như anh. Nó thật sự ko hiểu trong cái đầu của anh ta chứa cái gì là thiên tài mà được mọi người trong giới tôn vinh là một trong mười luật sư giỏi nhất Đông Nam Á. Nó chỉ thấy một cái đầu chứa toàn đất sét và đậu phụ mà thôi. Nhìn anh ta với ánh mắt ko mấy thiện cảm, nó nói:

- Anh lên phòng nghỉ đi, em có chuyện muốn nói với anh Thái.

51. Chương 51

Lê Hải nhắc từng bước chân nặng nề lên phòng để lại nó là Lê Thái ở lại với cái phòng khách rộng lớn. Anh ko nói gì với nó mà cứ ngồi im lặng như thế. Nó ko biết trong đầu anh bây giờ đang có suy nghĩ gì nhưng có lẽ anh rất sốc về cái tin mình vừa nghe, đến ngay cả nó khi nghe xong cũng cảm thấy bủn rủn chân tay. Nếu như ko có vụ một năm trước thì số nợ này có lẽ ko nhằm nhò gì với số tài sản anh có, nhưng anh trai anh cứ xuống dốc một cách ko phanh như thế thì làm sao anh có thể kéo lại được ko?

Nó ghét Lê Hải, anh ta đã gây ra cho em trai mình quá nhiều rắc rối, nếu cứ nghe lời anh Minh có khi Lê Thái của nó sẽ ko có ngày hôm nay, đúng là anh ta ko thể nào khá lên được mà chỉ dìm những người trông nhà anh ta xuống sâu thêm dưới bùn đen mà thôi. Với năng lực của Lê Thái bây giờ thì 10 tỷ anh chẳng có nỗi chứ đừng nói đến 17 tỷ, lại còn lãi mẹ đẻ lãi con nữa chứ? Lê Thái của nó ko phải là phật sống mà có thể vơ hết tiền của thiên hạ về chỉ để cho thằng anh trai của anh đem ra đốt chơi như thế. Nó phải làm cách nào để giúp anh đây? Thật sự trong lòng nó lúc này cũng đang rất rối bời.

Nó và anh mỗi người cứ theo đuổi những suy nghĩ khác nhau, đột nhiên anh nắm tay nó rồi lên tiếng:

- Em à, anh quyết định rồi anh sẽ rao bán ngôi nhà này, cùng chiếc xe ngoài kia nữa. Tất cả chắc cũng chỉ đủ để trả một phần thôi. Số còn lại anh sẽ cố gắng xoay sở sau chứ giờ mà để ba mẹ anh biết thì anh chỉ còn cách về chuẩn bị đám tang cho ông bà thôi. Cứ sốc này đến anh chẳng thể đứng vững được chứ đừng nói đến những người bệnh như ba và mẹ anh.

Cái tính vì người khác cố hữu trong anh chẳng thể nào thay đổi được. Cuộc đời anh từ lúc sinh ra đến bây giờ vẫn luôn như thế. Có cái gì tốt đẹp cũng luôn dành chọn cho những người anh yêu thương, còn những niềm đau thì chỉ mình anh chịu. Nhưng họ có bao giờ hiểu được điều đó, có được một lần rồi ắt hẳn sẽ có lần thứ hai và sẽ còn nhiều lần hơn nữa. Khi sự việc xảy ra anh mới nghĩ lại đến lời nói của anh Minh, đúng như anh ấy nói, anh trai anh sẽ còn tiếp tục trượt dốc, nếu ko để anh ta tự lực mà sống sẽ có ngày anh ta kéo cả nhà anh xuống dốc theo. Nhưng anh ko ngờ ngày đó lại đến nhanh như thế.

Anh từng nghĩ rằng, ngôi nhà này sẽ chính là tổ ấm của nó và anh. Hôm nay khi nhận được lời đồng ý của ba mẹ trong đầu anh đã có ý định đám cưới của anh và nó sẽ tổ chức vào mùa thu năm nay. Thật ko ngờ sự việc xảy ra quá nhanh, như thế là mọi dự định của anh tiêu tan. Biết bao giờ anh lại có một ngôi nhà riêng để cưới nó đây? Ông trời ơi, thật ra ông có mắt hay ko? Tại sao số anh lại gắn liền với chữ “khổ” mãi thế?

- Anh à, anh bán nhà, bán xe rồi thì anh sẽ sống như thế nào? Phương tiện đâu để anh đi lại ngoại giao và ký kết công việc đây? - Nó phân vân mãi rồi cũng phát ra một câu hỏi mà nó đang thắc mắc trong đầu.

Khi vừa nghe anh nói như vậy nó đã thật sự lo lắng, nó biết ngôi nhà này gắn rất nhiều kỷ niệm của anh. Đây là khối tài sản đầu tiên tự tay anh kiếm được nhờ mồ hôi và công sức lao động của anh. Nó mang rất nhiều phong cách thiết kế của anh. Tuy ko nổi tiếng trong giới thiết kế nhưng những tác phẩm của anh đều mang một nét gì đó rất riêng mà nó thường hay gọi là “hoài cổ”. Một chút cổ kính trong phong cách phương tây tạo nên một ko gian ấn tượng. Tòa biệt thự của nó là một trong hai tác phẩm mà anh tâm đắc nhất trong sự nghiệp của anh từ khi bắt đầu sự nghiệp. Và tất nhiên tác phẩm thứ nhất chính là ngôi biệt thự này. Đã mang nhiều kỉ niệm như thế thì làm sao nó nỡ để anh bán đi, thà rằng nó bỏ tiền ra mua chứ nhất quyết ko bao giờ để ngôi nhà của anh rơi vào tay người khác.

Rút từ trong túi ra một cuốn sổ nó đưa vào tay anh. Cuốn sổ này lúc nào nó cũng mang theo bên mình để phòng trường hợp bất trắc xảy ra. Bây giờ có lẽ là lúc cần dùng đến. Anh như hiểu được nó muốn làm gì nên rút tay về từ chối.

- Anh ko thể nhận cái này được, thật sự em đã giúp anh quá nhiều rồi. Chiếc thẻ lần trước em đưa anh đã dùng hết, còn cái này anh ko thể nhận.

Làm sao anh có thể nhận được nữa chứ, mặt mũi anh để đâu những chuyện này đều do người nhà anh gây ra, nó đã là gì của anh mà anh bắt nó phải gánh chịu cùng anh. Anh ko có tư cách để làm điều đó.

- Đây là số tiền ba cho để em mua xe nhưng em chưa cần dùng đến, em cho anh mượn tạm khi nào anh có nhất định phải trả lại em một chiếc xe mà em thích. - Nó biết anh sẽ ko chịu nhận thành ý của nó như thế nên nó đành phải dùng cách cuối cùng - Nếu như anh ko nhận số tiền này thì em sẽ dùng chính số tiền này để mua lại căn nhà của anh. Như thế đã được chưa? Nếu nhiều đây ko đủ em sẽ ra ngân hàng rút thêm.

Ko muốn đưa anh vào tình trạng khó xử như thế này nhưng là anh ép nó, nó cũng hiểu anh đang e ngại điều gì nhưng chẳng phải chúng nó đã nói là từ nay chúng nó sẽ là một, mọi khó khăn đều chia sẻ, mọi hạnh phúc sẽ nhân đôi hay sao? Hơn nữa là ai nói sẽ tổ chức đám cưới vào mùa thu năm nay chứ? Mùa thu cũng chỉ còn vài tháng nữa thế thì sao anh phải rạch ròi như thế với nó?

Anh nhìn nó thờ dài, anh cũng như nó ko muốn để mất căn nhà này được, nếu mang căn nhà ra thế chấp để vay ngân hàng thì cũng chẳng được bao nhiêu. Công việc của anh bây giờ lại thế này thì biết bao giờ mới chuộc lại được. Chỉ bằng cứ bán đi, sau này nếu có cơ hội anh sẽ mua lại. Nhưng sau này là bao giờ? Có lẽ là chẳng bao giờ anh có cơ hội đặt chân vào căn nhà này nữa. Nếu nhận số tiền này của nó thì cũng làm sao mà đủ được, anh lại thêm mang tiếng lợi dụng. Lần trước anh đã xuống nước vì ko còn cách nào khác, chẳng lẽ lần này anh cũng như thế? Mọi lý do đưa ra chỉ để biện minh cho hình thức lợi dụng nó mà thôi, anh ko cam tâm như thế, anh yêu nó là thật lòng chứ ko phải yêu nó vì vật chất nó đang có.

- Em để cho anh suy nghĩ thêm một chút nữa được ko? Anh thật sự khó sử để nhận giúp đỡ của em thêm một lần nữa. Chỉ cần em luôn ở bên anh như thế này đã là một ân huệ lớn mà cuộc sống dành cho anh rồi. Khó khăn rắc rối này là do người nhà anh gây ra anh là em trai anh phải có trách nhiệm gánh vác, anh ko thể kéo em theo vào cái hố sâu ko có lối thoát này được. - Anh nắm chặt tay nó giọng điệu như van nài.

Nó biết lần này nó có làm thế nào anh cũng sẽ ko nhận, thôi thì cứ âm thầm mà giúp anh thôi. Nó ko muốn nhìn người nó yêu gặp bất cứ một trắc trở nào thêm nữa. Nếu Lê Hải một lần nữa làm người nói yêu bị tổn thương thì nó thề sẽ giết chết anh ta.

Những ngày sau đó Lê Thái liên tiếp chìm trong men rượu và khói thuốc, rất lâu rồi nó mới lại nhìn thấy anh hút thuốc. Cuộc sống dường như quá bế tắc, anh ko động đến những bản thiết kế mà anh đã từng coi đó là niềm đam mê duy nhất của anh. Thanh Tùng và nó luôn tìm được anh say sấn ở một góc nào đó, khi say rồi anh lại bắt đầu khóc, bắt đầu muốn chết. Những lúc đó nó mới thấy được những bế tắc mà anh phải chịu, những tâm sự mà anh chôn cất trong lòng, nhìn anh như thế thật sự nó ko thể cảm lòng mà bật khóc.

Thanh Tùng gặp nó tại Khoảng lặng, hẳn đúng là tri kỷ của nó. Hẳn ko cố gắng hỏi những chuyện đã xảy ra chỉ im lặng nghe nó khóc rồi khi nó mệt lả đi thì hẳn lại đưa nó về, hẳn cứ âm thầm bên nó như thế, đi bên cạnh nó như một cái bóng để nó có thể dựa vào bất cứ lúc nào khi mệt mỏi.

Hôm nay hấn cũng đến, nhưng hấn ko im lặng như mọi hôm nữa mà thay vào đó hấn mắng nó, quát nó. Lần đầu tiên hấn nổi giận với nó, nó hiểu tại sao vì nó sai nên nó ngồi im nghe hấn nói, nghe hấn quát tháo. Chỉ có điều hôm nay nó ko khóc, nó cần tỉnh táo để giúp ai đó vượt qua cơn khủng hoảng lúc này.

- Em đã tỉnh táo lại chưa? Em cứ như thế thì làm sao có thể làm chỗ dựa cho Lê Thái, nếu ko muốn nó như thế nữa thì kéo nó ra khỏi môi bong bong đó đi, kéo nó ra khỏi những thứ mà em biết là ko có lợi cho sức khỏe của nó ấy. - Thanh Tùng dùng giọng gay gắt để nói với nó.

- Em biết phải làm thế nào đây? Em kéo anh ấy ra bằng cách nào khi mà lý trí của anh ấy ko muốn thoát khỏi những thứ đấy. Anh tưởng em ko thử à, em đã làm biết bao nhiêu là cách để giờ em nhận được cái gì? Em đang mất dần anh ấy rồi. - Giọng nó bắt đầu lạc đi, nó đã ko muốn khóc nhưng cứ nghĩ đến giờ này Lê Thái lại đánh nhốt mình ở văn phòng mà chìm vào những thứ đó là nó lại ko thể chịu được mà bật khóc.

- Em hãy đến chỗ nó đi, nếu cần thiết phải đánh cho nó tỉnh lại thì cũng làm đi. Phải kéo nó lại trước khi mọi chuyện quá muộn. - Hấn vừa nói với nó vừa tưởng tượng lại cái cảnh lúc Lê Thái cãi ba anh và bị ông từ mặt. Lúc đó nếu ko có trận đánh thừa sống thiếu chết thì có lẽ đã ko có Lê Thái của ngày hôm nay.

- Được, em sẽ nghe anh. Nhất định phải làm cho anh ấy tỉnh lại mới được. - Nó nói với giọng quyết tâm và đứng dậy cầm túi xách bước đi ngay để lại đằng sau một người nhìn theo bóng nó mà sốt xa.

Hấn cũng yêu nó kém gì Lê Thái đâu, vậy tại sao nó lại chọn Lê Thái chứ ko phải là hấn. Nếu nó chọn hấn thì những đau khổ của ngày hôm nay nó có phải gánh chịu ko? Hấn ko dám khẳng định là ko nhưng hấn cũng sẽ ko để nó phải khóc trong âm thầm như những ngày vừa qua. Hấn sẽ làm nó hạnh phúc hơn Lê Thái.

Nó bước vào phòng mà khói thuốc lá nồng nặc cả căn phòng, nó tìm thấy anh ở một góc phòng, mới có một đêm ko gặp anh mà dường như thay đổi quá nhiều, râu mọc dài hơn, quần áo xộc xệch, đôi mắt thâm quầng trũng sâu của người thiếu ngủ trầm trọng. Nó nhẹ nhàng đi đến bên anh đưa tay giặt lấy chai rượu đã vơi đi một nửa trong tay anh. Trên sàn vương lại những đầu lọc của thuốc lá, những tàn thuốc rồi cả những vỏ chai rượu mà nó biết ruột của những cái chai đó đã nằm trong dạ dày của ai kia. Anh vẫn cần chắc chai rượu trong tay ko để cho nó cướp lại. Tức giận vì hành động đó của anh nó quát lên:

- Anh thật sự muốn chết hay sao hả? Có thời gian ngồi đây mà uống rượu thì tại sao ko tìm cách mà thoát khỏi hiện tại này. Nếu ba mẹ anh biết giờ anh như thế này thì họ sẽ thế nào?

Nó vừa hét vừa lay mạnh người anh như muốn đánh thức anh khỏi cơn say, nhưng có một điều nó ko biết là trong những ngày qua dù anh có uống bao nhiêu cũng ko hề say. Anh muốn uống say để quên đi tất cả, để ngủ một giấc thật ngon, để khi tỉnh dậy tất cả chỉ là một giấc mơ mà thôi. Nhưng sự thật nó thường phủ phàng biết bao. Anh càng uống anh càng tỉnh, càng muốn ngủ để mơ một giấc mơ đẹp thì anh toàn mơ thấy những người đuổi theo anh để đòi nợ. Giờ anh sợ ngủ, chỉ cần anh nhắm mắt lại cơn ác mộng ấy lại kéo đến, vì thế ngày cũng như đêm, anh cứ mở mắt như thế. Mấy thùng rượu ba anh mua về khi sang Lào tập trận đã được anh gần như tiêu thụ hết.

Tiếng hét của nó dường như ko có tác dụng gì với anh, tiếp tục làm việc quen thuộc của nhiều ngày qua, anh ngửa cổ để dốc vào cổ họng mình thứ nước vừa cay vừa đắng. Cái thứ giống như cuộc sống đang dành cho anh, cay đắng, khổ đau . . . Có lẽ chỉ đến khi chết đi anh mới có thể được giải thoát khỏi những chuyện như thế. Ý nghĩ “chết sẽ giải thoát được tất cả” chạy sệt qua trí não anh, như một cái gì đó thôi thúc, anh đứng dậy đi vào phòng vệ sinh rồi trở ra với một lưỡi dao. Hết nhìn lưỡi dao rồi lại nhìn căn phòng anh đã ở suốt những ngày qua đột nhiên anh cười lớn rồi phát ra những câu đáng sợ:

- Hoàng Lê Hải, tại sao anh lại hại đời em trai của anh như thế này? Tôi đã làm gì sai để giờ đây phải chịu sự hành hạ từ những việc anh gây ra? Có phải anh ghét tôi đến mức ép tôi vào con đường phải chết như thế này ko? Được thôi, vậy anh chống mắt lên mà xem, tôi chết để cho anh vừa lòng. Tôi chết để giải thoát cho những gì tôi đang phải chịu đựng.

Nó nhìn anh sợ hãi, lưỡi dao kia đang ngày càng tiến gần đến cổ tay anh, một người vừa uống rượu như anh chỉ cần một vết cắt sâu vào động mạch có thể chẳng thể cứu được nữa. Anh dường như ko để ý đến sự tồn tại của nó mà điệu cười càng ngày càng lớn và lưỡi dao sắc bén kia ngày một gần với da thịt anh hơn.

Hoảng loạn, đó là từ chính xác nhất để miêu tả tâm trạng của nó lúc này, nó phải làm gì để lôi anh ra khỏi cơn mê, để đưa anh trở về là con người thật của anh. Ý thức được điều gì đó nó chạy nhanh về phía phòng vệ sinh rồi mang theo một xô nước. Nó hành động nhanh nhất có thể, đưa xô nước hắt thẳng vào mặt anh. Khi chiếc xô vừa rơi khỏi tay nó cũng là lúc anh đưa mắt đôi mắt nhìn về phía nó. Thấy anh như vậy nó hét lên trong sự sợ hãi:

- Anh điên rồi sao? Nếu cách đó giải quyết được vấn đề thì đã có rất nhiều người chọn rồi. Nếu thật sự phải chết thì người nên chết đi chính là anh trai anh chứ ko phải là anh. Anh có nghĩ đến em trong giây phút đó ko? Có nghĩ đến ba mẹ anh ko? Có nghĩ đến những người yêu thương anh ko? Anh thật sự ích kỷ như vậy sao?

Từng lời nói của nó như từng nhát dao đâm sâu vào trái tim anh, trong lúc mất đi lý trí anh đã có những hành động thật ngông cuồng. Đôi mắt kia lại một lần nữa khóc vì anh, anh đã làm khổ người con gái anh yêu quá nhiều rồi. Phải rồi, nó nói đúng, anh đã ích kỷ rồi chẳng, đưa mắt nhìn xuống tay anh giật mình vì trên tay là lưỡi dao sắc bén. Liệu nó ko có mặt ở đây thì trong lúc hoảng loạn ko biết anh đã làm nên chuyện gì rồi. Ném mạnh lưỡi dao xuống sàn anh chạy lại ôm nó

- Anh xin lỗi, thật sự xin lỗi em. Đừng khóc nữa được ko? Nước mắt em rơi làm tim anh đau lắm, xin em anh đã đau đủ rồi, anh ko còn sức để đau thêm nữa đâu.

Nước mắt anh rơi trên vai nó, nó cảm nhận được dòng nước nóng hổi đó như thấm qua lớp áo mà ngấm vào da thịt mình. Anh đau, nó cũng đau có kém gì anh đâu, anh có biết anh đã làm nó sợ như thế nào ko? Giây phút ấy nó tưởng như đã mất anh rồi, trái tim nó như thất lại, hô hấp dường như cũng đã dừng lại từ giây phút ấy.

52. Chương 52

Những ngày sau anh dường như đã bình tĩnh hơn, anh suy nghĩ nhiều hơn về những điều nó nói. Dù thế nào đi chăng nữa thì anh cũng ko thể nhận sự giúp đỡ của nó thêm nữa, những gì anh nợ nó cả cuộc đời này anh ko thể trả hết được rồi, làm sao anh có thể nhận thêm sự giúp đỡ nào từ nó nữa đây?

Sau gần một tuần tự nhốt mình trong văn phòng, anh trở lại ngôi nhà mà mình đang rao bán, anh cần bình tĩnh để nói chuyện với anh trai mình. Dù anh ta có làm tổn thương anh bao nhiêu đi chăng nữa thì anh ta vẫn là anh trai của anh.

Mở cửa bước vào nhà, anh ko tin đây là tổ ấm mà anh từng chăm chút rất nhiều, căn nhà của anh dường như biến thành một bãi rác công cộng. Những vỏ chai rượu nằm lán lóc khắp nhà, quần áo mỗi nơi một chiếc và trên chiếc ghế sofa kia là anh trai anh đang nằm đó tay vẫn cầm chai rượu còn phân nửa. Anh lại như được nhìn thấy hình ảnh của mình gần một tuần qua. Tiến lại gần anh đưa tay giật lấy chai rượu rồi thẳng tay ném ra ngoài cửa sổ. Dùng giọng nhẹ nhất có thể anh hướng anh trai mình nói:

- Anh vào trong rửa mặt cho tỉnh táo đi, tôi có chuyện cần nói với anh.

Bất ngờ vì sự hiện diện và những hành động của em trai mình, Lê Hải đưa mắt nhìn Lê Thái vẻ dò xét:

- Anh nghĩ em đã bỏ mặc anh rồi chứ? Sao em ko đi đi về đây làm gì? Những việc anh gây ra anh nhất định sẽ chịu trách nhiệm. - Lê Hải ko giữ được bình tĩnh mà hét lên.

Nhìn anh ta với ánh mắt gần như khinh thường, anh ko nhìn anh ta cất tiếng nói tiếp:

- Anh tự chịu trách nhiệm bằng cách biến nhà tôi thành cái bãi rác như thế này ư? Anh có muốn ba mẹ nghe tin này mà chết sớm ko hả? - Lê Thái cũng hét lên, anh đã cố kìm lại để ko xông lại đánh cho anh ta thêm trận nữa.

Anh hiểu tâm lý của anh trai anh lúc này, nếu anh cố tình gắng thêm chút nữa có khi nào anh ta cũng lại tìm đến con đường đại đột mà anh từng nghĩ hay ko? Anh ko dám khẳng định là điều đó ko xảy ra, anh sợ chỉ một lời nói của anh thôi cũng sẽ khiến tình hình mất kiểm soát. Cố kìm nén cơn tức giận anh lại hướng ánh mắt về phía anh trai mình nói nhẹ:

- Anh hãy rửa mặt cho tỉnh táo đi, chúng ta cần nói chuyện.

Lần này Lê Hải ko phản kháng mà ngoan ngoãn đi vào trong rửa mặt. Có lẽ anh ta biết hậu quả những gì mình gây ra lần này cũng nặng nề ko kém lần trước. Anh ta thật sự đã làm khổ đến những người yêu quý anh ta quá nhiều rồi. Từ em trai, em gái, ba mẹ anh ta rồi đến cả hai thiên thần bé nhỏ của anh ta nữa. Từ khi chúng nó được sinh ra, anh ta chưa bao giờ làm tròn trách nhiệm của một người cha, liệu anh ta có xứng đáng để được nghe hai thiên thần đó gọi một tiếng “ba” hay ko?

Với tâm trạng tỉnh táo nhất anh ta bước ra từ phòng vệ sinh tiến thẳng đến chiếc ghế ngồi đối diện với Lê Thái. Anh ta biết dù trước hay sau anh ta cũng phải đối mặt một lần với em trai mình. Anh ta vừa ngồi xuống ghế Lê Thái đã lên tiếng:

- Anh nghe cho rõ những điều tôi sắp nói đây, tôi sẽ chỉ nói duy nhất một lần thôi. - Ngưng lại nhìn anh ta để xem phản ứng của anh ta ra sao, Lê Thái hài lòng nói tiếp - Thứ nhất, ngôi nhà này đã được rao bán vì thế anh nên chuyển lên văn phòng sống với tôi hoặc có thể quay về căn nhà tôi đã thuê cho anh, tôi đã thanh toán tiền nhà một năm nên anh có thể yên tâm ở đó, chuyện anh nợ tiền cô chủ nhà tôi cũng đã giải quyết xong. Thứ hai, tôi sẽ nhận trả toàn bộ số nợ của anh hiện tại, khi tôi trả xong số nợ này thì tôi sẽ ko còn là Hoàng Lê Thái của trước kia nữa nên anh tìm việc mà tự lo cho cuộc sống của mình đi đừng chông chờ thêm một điều gì ở tôi nữa. Đó là cái giá mà anh phải trả cho sự ngu ngốc đến mù quáng của mình.

Nói ra những lời này anh cũng thật sự đau lòng, tình anh em máu mủ ruột già, anh ta là khúc ruột trên, anh là khúc ruột dưới mà từ nay phải xem nhau như hai người xa lạ như thế anh nào đành lòng nhưng nếu ko làm như thế anh ta sẽ dựa mãi vào anh. Cứ như thế thì làm sao anh ta khá lên được. Cuộc sống này thật sự ko phải là mơ, ko phải là một thế giới đầy những hạnh phúc. Đáng lẽ ra anh ta phải hiểu điều đó hơn anh chứ, tại sao anh ta lúc nào cũng phi thực tế cuộc sống của mình như thế chứ. Anh ko thể lúc nào cũng chạy theo giải quyết những rắc rối cho anh ta được, sau này anh còn phải lo cho gia đình của mình nữa chứ, còn phải lo cho vợ con anh nữa chứ. Dù vợ anh có vị tha, có bao dung đến thế nào thì cũng làm sao chấp nhận được việc anh suốt ngày theo sau anh trai mình bảo vệ anh ta như một đứa trẻ được. Đây có lẽ là cách tốt nhất để anh ta tự đứng lên thôi. Đúng như anh Minh đã từng nói “hãy cứ vứt nó ra ngoài xã hội để nó biết thế nào là cuộc sống, nó sẽ ko chết được đâu . . .”

Bất ngờ vì những lời em trai mình nói, sau phút giây ngỡ ngàng Lê Hải lên tiếng:

- Em ko thể bán ngôi nhà này được, đây là tài sản duy nhất còn lại của em và cũng là khối tài sản đầu tiên em có được sau bao năm lăn lộn trên thương trường. Và em có cần phải tuyệt tình với anh như thế ko?

Lê Hải hiểu anh ta ko thể đòi hỏi hơn một điều gì nữa từ phía em trai mình, nhưng nếu phải trả giá như thế là quá đắt với anh ta. Anh ta cũng hiểu ngôi nhà này quý giá với em trai anh ta như thế nào nhưng để tìm cách khác thì hiện giờ anh ta ko có khả năng. Vì anh ta mà em trai anh ta đã phải chạy vay khắp nơi vậy mà cuối cùng cũng phải bán ngôi nhà này. Lòng anh ta lúc này có thấy đau ko? Có thấy ân hận ko? Nhưng giờ này đau và ân hận thì được gì chứ? Có lấy lại được những gì đã mất hay ko?

Lê Thái sau khi nghe những lời Lê Hải nói thì càng thêm tức giận. Đến giờ này anh ta còn có thể nói những lời như thế sao

- Anh nói đi, nếu tôi ko bán ngôi nhà này thì lấy đâu ra tiền để trả nợ cho anh đây? Anh nói bạn bè anh rất nhiều, ai cũng tốt cả sao những lúc như thế này thì lại chẳng thấy ai cả? Anh có tiền anh vung cho bạn bè anh ăn chơi, em anh có được xu nào ko thể mà giờ đây những gì anh gây ra tôi lại là người phải gánh vác. Như thế anh còn đòi hỏi gì ở tôi nữa đây?

Những lời Lê Thái nói ko sai, lúc anh ta có tiền anh ta chưa bao giờ đưa cho em trai mình lấy một xu, lúc đó bạn bè anh ta vây quanh anh ta dùng những lời ngon ngọt để anh ta tung tiền cho chúng nó ăn chơi, đến khi anh ta khó khăn thì chúng nó biến đâu để lại những gánh nặng cho đứa em mà chưa một lần anh ta quan tâm đến cuộc sống của nó như thế nào. Anh ta có được một người em trai như thế thì còn đòi hỏi điều gì nữa đây?

- Anh biết anh đã làm khổ em rất nhiều, nhưng em cũng ko cần phải tuyệt tình với anh như thế. Dù thế nào chúng ta cũng là anh em cùng một mẹ sinh ra. - Lê Hải vẫn cố cứu vãn tình hình.

Cơn giận của Lê Thái càng lên đến đỉnh điểm, anh chỉ thẳng tay vào mặt anh trai mình mà nói:

- Câm ngay, tao ko cho phép mày nhắc đến ba mẹ. Tao ko từ bỏ quan hệ anh em với mày nhưng cuộc sống của mày từ nay mày phải tự lo. Tao ko đủ khả năng để lo ày thêm một ngày nào nữa, mày thử nghĩ xem mày có xứng đáng làm anh trai tao ko? Hơn 30 năm tao có mặt trên cuộc đời này thì có đến 25 năm tao sống vì mày, dành ày những điều tốt đẹp nhất. Tao luôn giành lấy những công việc nặng nhọc nhất mà nhường ày những công việc nhẹ nhàng thế nhưng đã có giây phút nào mày coi tao là em mày chưa? Hay từ trước đến nay mày luôn coi tao là một thằng cu li làm chân sai vặt ày?

Cơn tức giận đã bị Lê Hải đẩy lên đến đỉnh điểm. Lê Thái thường ngày ko phải là người hay kể lể công lao nhưng Lê Hải đã phạm phải một sai lầm đó chính là đụng chạm vào một chút tình yêu thương còn sót lại của anh dành cho anh trai mình. Anh ta giờ đây ko còn xứng đáng với vai trò là một người anh đáng kính của anh nữa. Nếu ko vì suy nghĩ cho ba mẹ thì anh đã từ mặt thằng anh trai này của mình rồi. Người ta có anh trai để cùng nhau gánh vác những công việc nặng nhọc, những biến cố có thể xảy ra nhưng anh có anh trai để làm gì? Để anh trai phá vỡ sự nghiệp của anh, để làm một cái đuôi ăn bám anh?

Ko để Lê Hải nói thêm câu gì nữa, sau khi buông thêm một câu cuối cùng anh cũng cất bước ra khỏi ngôi nhà của chính mình:

- Tất cả những gì tôi muốn nói đã nói hết rồi, anh thu xếp đồ của anh chuyển đến đâu là quyền của anh tôi ko quan tâm nữa. Một điều nữa tôi muốn nhắc anh đó là anh sống cho tốt để xứng đáng với trách nhiệm của một thằng đàn ông trưởng thành đừng có làm khổ ai thêm nữa.

Lê Thái đi rồi để lại Lê Hải với rất nhiều suy nghĩ hỗn loạn. Anh ta đã đánh mất người em trai mà anh ta chưa từng yêu thương nhưng lại làm khổ quá nhiều. Cái giá này ko quá đắt nhưng liệu có đủ để làm anh ta cảnh tỉnh cho những gì sẽ xảy ra ở tương lai hay ko?

Sau khi rời khỏi ngôi nhà mà anh đã từng mơ ước đó là mái ấm của anh và nó, bước chân của anh vô định ko biết đi về đâu. Cứ lang thang nơi phố phường chật hẹp này để suy nghĩ về những gì đã xảy ra. Liệu những lời anh vừa nói với anh trai có phải quá nặng ko? Anh làm như thế có phạm vào điều tối kỵ nào của luân lý đạo làm người hay ko?

- Hôm nay em hẹn anh ra đây có chuyện gì thế? - Thanh Tùng vừa ngồi xuống ghế đã vội hỏi nó ngay.

- Em có chuyện này muốn nhờ anh giúp đỡ đây. Anh sẽ giúp cho dù em nhờ anh bất cứ việc gì đúng ko? - Nó đáp lại lời Thanh Tùng nhưng cũng hỏi thêm một câu để chắc chắn rằng Thanh Tùng sẽ nhận lời.

- Tất nhiên, chỉ cần việc đó anh có thể làm được nhất định anh sẽ giúp. - Thanh Tùng nhẹ nhàng đáp lại nó.

Hơn ai hết hẳn hiểu ngày hôm nay nó hẹn hẳn ra đây là có việc gì. Hẳn chỉ hỏi nó như vậy cho có lệ thôi, hẳn ko đành lòng khi vạch trần cái ý định mà nó muốn nhờ hẳn. Hẳn cũng hiểu phải khó khăn lắm nó mới quyết định nhờ hẳn giúp, còn hẳn thì luôn sẵn lòng làm bất cứ việc gì để nó vui.

Nhận được câu trả lời của Thanh Tùng nó mới đặt vào tay anh một tấm thẻ ngân hàng và nói:

- Anh hãy giúp em đưa cái này cho Lê Thái, chỉ có trên danh nghĩa của anh thì anh ấy mới nhận thôi. Ngôi nhà của anh ấy em đã nhờ luật sư của ba em mua lại rồi, với số tiền bán ngôi nhà ấy cũng ko thể đủ trả nợ được thế nên em muốn giúp đỡ anh ấy nhiều hơn nữa nhưng anh ấy ko nhận. Anh đừng để cho anh ấy biết điều này nhé, nếu biết anh ấy sẽ giận em mất.

Nó nắm chặt tay Thanh Tùng như sợ sau khi nói ra những lời này hẳn sẽ ko giúp nó nữa, nó hiểu hẳn có tình cảm với nó, nó đã từng yêu cầu hẳn đừng bao giờ thổ lộ điều đó với nó nhưng lại ko thể ngăn tình cảm của hẳn dành cho nó. Nó cũng biết bao nhiêu lần nó làm hẳn tổn thương nhưng thay vì hận nó rời xa nó hẳn lại chọn cách yêu thương nó theo cách của hẳn, ở lại bên nó và luôn xuất hiện những lúc nó cảm thấy cần người để chia sẻ nhất.

- Anh cũng muốn giúp đỡ Lê Thái, chuyện lần trước anh ko giúp được gì cho nó nhưng lần này anh có thể, anh sẽ ko để sự nghiệp của nó cứ thế nào trôi đi mất đâu. Em yên tâm nhé. - Hẳn hiểu tâm trạng nó đang hoảng loạn như thế nào, nếu là hẳn thì hẳn cũng như vậy thôi.

Sau khi nghe nó kể những gì xảy ra với Lê Thái trong gần một tuần anh tránh mặt mọi người Thanh Tùng mới giạt mình. Suýt chút nữa thôi hẳn mất một người bạn thân, hẳn ko ngờ sự việc lần này lại khiến thằng bạn thân của mình suy sụp đến vậy. Nhưng nghĩ cho cùng thì những gì vừa xảy ra cũng đúng thôi. Xung quanh Lê Thái có bao nhiêu áp lực, chuyện một năm trước nợ chưa trả hết lần này lại thêm một khoản nợ khổng lồ nữa. Nếu là hẳn thì hẳn cũng muốn buông xuôi chứ đừng nói là Lê Thái.

Sau hai ngày thuyết phục và hứa sẽ cưới vợ trong 1 năm tới ba hẳn mới quyết định giúp đỡ Lê Thái. Điều trước mắt đối với hẳn là phải giúp Lê Thái trụ vững còn cái điều kiện kia tạm thời hẳn ko nghĩ đến, đang định đi tìm Lê Thái thì lại nhận được cuộc điện thoại hẹn gặp của nó. Hẳn phần nào đoán được ý định của nó nên mới đến gặp nó tại đây.

- Em cảm ơn anh rất nhiều, cuộc đời này em và Lê Thái nợ anh, phải làm sao để trả hết món nợ ân tình này đây? - Nó nghẹn ngào nhìn hẳn mà giọng nói như tắc lại.

- Em đừng có mít ướt như thế chứ? Những gì anh làm là để giữ lại nụ cười cho em, đừng để những điều anh làm trở nên vô nghĩa. - Hẳn nói rồi đưa về phía nó chiếc khăn của hẳn.

Hẳn ko có hạnh phúc là được dùng tay mình lau đi những giọt nước mắt kia nhưng hẳn sẽ cố gắng để những giọt nước mắt ấy ko phải rơi như thế này nữa. Tình yêu hẳn dành cho nó ko thể nói bằng lời vì nó ko cho hẳn nói. Nó muốn hẳn mãi mãi là một người bạn tri kỉ của nó. Nghĩ đến đây hẳn lại tự cười chính mình. Phải, hẳn mãi mãi chỉ là bạn tri kỉ của nó mà thôi. Tim hẳn đau khi nghĩ lại những điều đó, nó có biết ko?

53. Chương 53: Hạnh Phúc Mỉm Cười

Sóng gió qua đi cũng là lúc nhường chỗ cho hạnh phúc đang đến. Lê Thái với sự giúp đỡ của Thanh Tùng đã trải qua cơn nguy khốn. Cũng may là anh trai Lê Thái cũng chưa đến mức mất hết nhân tính ném đi toàn bộ công sức của em trai mình. Khoản đầu tư vào dự án khu resort ở miền trung đã được trả lại vị trí ban đầu của nó. Lê Thái đã rất khó khăn để thương lượng với tập đoàn Mai Thế về lần góp vốn lần này. Người ta thường nói một lần bất tín vạn lần bất tín, cũng nhờ tập đoàn Vũ Gia đứng ra bảo lãnh nên lần này Lê Thái mới đứng vững trên thương trường và góp vốn ngang hàng với tập đoàn Mai Thế. Anh lại thêm một lần nợ nó, có lẽ dùng cả kiếp sau anh cũng ko thể trả hết món nợ này cho nó và gia đình của nó.

Hôm nay ba mẹ anh cho gọi cả hai đứa về nhà, nó đoán là có chuyện quan trọng gì đó nên lần này đích thân ba anh gọi điện cho nó nói là cả hai đứa cùng về.

Đây ko phải là lần đầu tiên nó về nhà anh sau khi được ba mẹ anh cho phép. Từ ngày được cho phép đến nay thì hầu như tuần nào nó cũng được ba anh gọi điện nói về chơi nhưng công việc của nó cộng với chuyện vừa xảy ra khiến nó và anh đều ko có thời gian. Hôm nay ba anh lại điện nói cả hai đứa cùng về có việc quan trọng nên nó và anh đều phải gác hết công việc lại để về xem có chuyện gì.

Vừa bước vào đến cổng thì lại gặp ngay người khó ưa, cô ta lại chặn nó lại và bắt đầu lên giọng:

- Đồ mặt dày, cô còn dám vác mặt về đây ư? Cô cấm sừng vào đầu anh tôi rồi còn muốn gì ở gia đình tôi nữa đây?

Nó thật sự ko hiểu những điều cô ta vừa nói là có ý gì, chưa kịp lên tiếng hỏi lại thì anh đã đứng cạnh nó đưa mắt quét qua Thu Hương nói:

- Em nên ăn nói cho cẩn thận, những lần trước anh có thể bỏ qua nhưng lần này anh ko bỏ qua đâu - Lê Thái tỏ rõ thái độ với cô em gái của mình.

Anh ko hiểu rút cuộc là có chuyện gì mà khiến em gái anh lại ghét Tuệ Minh đến thế nhưng anh tin thời gian là phương thuốc tốt nhất xoa dịu tất cả và hơn hết anh tin Tuệ Minh sẽ cải thiện được mối quan hệ này. Điều đó cũng giống như nó đã biến hóa mối quan hệ giữa ba anh và anh vậy.

- Anh ko tin em gái mình hay sao chứ? Em nói điều đó là có bằng chứng đấy, em sợ anh nhìn thấy sẽ ko được bình tĩnh như bây giờ đâu. - Thu Hương nhìn anh trai mình tức tối nói.

- Anh ko biết em có bằng chứng về cái gì nhưng anh tuyệt đối tin tưởng người con gái mà anh chọn. Nếu em dùng cách này để chia rẽ tình cảm của anh thì em xem thường anh trai của mình quá đấy. - Lê Thái cũng quả quyết đáp lại

- Được, vậy để xem sau khi anh xem những bức ảnh này xong thì anh có thể nói điều đó được nữa hay ko?
- Vừa nói cô ta vừa đưa những bức ảnh chụp cái gì đó cho Lê Thái xem.

Nó cũng muốn biết rút cuộc trong bức ảnh đó có điều gì mà khiến Lê Thái vừa xem xong đã sa sầm mặt mày rồi. Cố kiễng chân lên cao xem bức ảnh trong tay Lê Thái thì bất chợt anh quay sang phía nó đưa tấm ảnh về phía nó và nói:

- Anh cần một lời giải thích cho những gì diễn ra trong bức ảnh này? Khi nào về Hà Nội anh sẽ lấy lời giải thích, còn bây giờ vào gặp ba mẹ đã.

Nó chưa kịp nhìn thấy cái gì mà đã nghe anh nói những câu đó, linh cảm có chuyện ko lành nó cúi người nhặt tấm ảnh vừa rơi từ tay anh xuống đất. Chưa bao giờ anh có những hành động như thế với nó, nên nó càng tò mò hơn khi không biết nội dung của bức ảnh đó là gì. Tấm ảnh từ tay anh rơi xuống đất bị lật úp, nó đưa tay lật tấm ảnh lên và đập vào mắt nó chính là hình ảnh nó và Thanh Tùng đang ở quán cafe Khoảng Lặng. Hình ảnh được chụp lại chính là cái cảnh nó nắm tay Thanh Tùng.

Mặt nó thoáng biến sắc nhưng nhanh chóng lấy lại được bình thường, nó và Thanh Tùng ko có điều gì mờ ám hết thì làm sao nó phải sợ. Nhưng nó ko ngờ được rằng Thu Hương cho người theo dõi nó và hơn hết chính là anh ko tin nó. Lại còn nghi ngờ nó và người bạn thân của anh nữa chứ. Điều đó làm cho nó buồn và thật thất vọng.

Giọng của Thu Hương lại vang lên kéo nó ra khỏi những suy nghĩ:

- Thế nào, thật ko ngờ đúng ko? Cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra thôi.

Nó ko đáp lại lời nói của Thu Hương nên bước qua cô ta để vào nhà, nhưng nó chưa bước được bước tiếp theo thì đã bị cô ta giữ lại, đẩy nó về phía cổng và lại lên tiếng:

- Chưa đủ thấy xấu hổ hay sao mà còn định tiếp tục đi vào? Tôi khuyên cô, nếu ko muốn nghe những lời khó nghe nữa thì tốt nhất nên quay về nơi cô đến đi.

Nó vẫn ko đáp lại lời cô ta nên càng khiến cô ta nổi điên. Nó cho rằng nó ko cần phải nói gì với loại người như cô ta. Tự nhiên nó thấy thật may mắn cho Thanh Tùng ko lấy cô ta về làm vợ. Nó giằng tay ra khỏi cô ta và bước vào nhà cùng Lê Thái.

Dường như cuộc nói chuyện ồn ào ở ngoài làm ảnh hưởng đến hai bậc phụ huynh ở trong nhà nên khi nó vừa bước đến bậc cấp để vào nhà đã thấy ba mẹ anh đứng ở cửa phòng khách hướng ra hỏi:

- Mấy đứa có chuyện gì mà ko vào nhà nói sao lại to tiếng ở ngoài đó thế? - Bà Lê Hạ lên tiếng.

Lê Thái nhanh chóng đáp lại, anh ko muốn chuyện này làm ảnh hưởng đến quan hệ vốn đã ko được mấy tốt đẹp giữa nó và mẹ anh:

- Ko có chuyện gì đâu mẹ, chỉ là hiểu lầm thôi. - Anh nói rồi đưa tay nắm lấy tay nó đi vào nhà.

Hiểu được cái nắm tay của anh là chỉ ko muốn mẹ anh hiểu lầm nên lòng nó cảm thấy lạnh buốt, anh thật sự ko tin nó ư? Những năm tháng qua hai người bên nhau ko đủ để làm cho anh tin nó?

Ba anh nhìn nó cười rồi vẫy tay gọi anh và nó vào nhà:

- Hai con vào nhà đi, vì công việc của hai con khá bận nên ba mẹ có chuyện này muốn bàn với hai con. - Ba anh nói khi nó và anh vừa vào đến nhà.

Mẹ anh đang định lên tiếng thì Thu Hương từ ngoài bước vào, nó vốn ko có cảm tình gì với Thu Hương nhưng có lẽ chuyện ngày hôm nay ko thể tránh được rồi. Cô ta cầm một xấp ảnh đi về phía bà Lê Hạ rồi cất tiếng nói:

- Con biết hôm nay ba mẹ gọi anh Thái về có việc gì nhưng trước khi nói ra những việc đó thì con xin ba mẹ hãy xem những tấm hình này đã.

Câu nói của Thu Hương vừa dứt thì những tấm ảnh cũng lần lượt xuất hiện trên mặt bàn. Về mặt của ba mẹ anh đầu tiên là ngõ ngang rồi chuyển ánh mắt về phía nó. Giọng bà Lê Hạ bỗng nhiên vang lên:

- Chuyện này rút cuộc là thế nào? - Có lẽ trong giọng nói của bà mang một chút tức giận.

- Con ko biết từ đâu mà Thu Hương có những tấm ảnh này nhưng con nghĩ là Tuệ Minh có thể giả thích. - Lê Thái lên tiếng vì thực ra anh cũng muốn nghe lời giải thích của nó lắm rồi.

Nó vẫn bình tĩnh ngồi đó, ko nói câu gì mắt hết nhìn anh rồi đến ba mẹ anh. Nó ko dành cái nhìn nào cho người muốn gay nên sóng gió ngày hôm nay chút nào. Thực ra mà nói thì chuyện này cũng ko can hệ gì tới ba mẹ anh nên nó cảm thấy có phần hơi thất vọng khi thấy mẹ anh tham gia quá nhiều vào quan hệ của anh và nó. Sau khi quan sát sắc mặt của mọi người xong nó mới từ từ trả lời câu hỏi của mẹ anh:

- Thưa bác, con nghĩ người duy nhất có quyền chất vấn con trong chuyện này chỉ có anh Thái mà thôi và mối quan hệ giữa con và anh ấy cũng sẽ chỉ có con và anh ấy mới có thể giải quyết với nhau. Con ko biết chị Thu Hương lấy ở đâu ra những tấm ảnh này nhưng bây giờ con ko sợ chết đứng. Nếu con có tội giết mình thì sau khi nhìn thấy những bức ảnh đó con đã ko bước vào đây.

Câu nói của nó làm cho anh với đi chút gì đó đang trào dâng trong lòng. Anh đã ko dành tin tưởng tuyệt đối cho nó rồi, bao năm tháng bên nhau tại sao anh ko nhận ra điều này chứ? Tại sao chỉ vì mấy tấm ảnh ko có căn cứ kia mà anh đã vội nghi ngờ nó. Anh thấy có lỗi với nó nên nắm chặt tay nó lên tiếng:

- Con tin cô ấy, và sẽ nghe cô ấy nói rõ chuyện này sau vì thế xin ba mẹ đừng nói gì thêm nữa.

Mẹ anh dường như ko hài lòng lắm vì quyết định này của anh, nhìn thẳng vào mắt nó mẹ anh nói:

- Tôi ko bao giờ chấp nhận một người con gái ko đứng đắn như thế này bước vào nhà làm con dâu tôi. Mong cô hãy giải thích cho rõ vấn đề này.

Nó thật sự ko muốn nói ra vì tấm ảnh đó cũng chụp được khá rõ hình ảnh lúc nó đưa cho Thanh Tùng cái thẻ ngân hàng. Nếu nói ra thì ko phải bao nhiêu công sức anh che đậy cho sự việc của anh Hải đổ bể sao, nhưng nếu ko nói ra thì mẹ anh khó lòng mà bỏ qua chuyện này được. Trong lúc nó đang ko biết phải làm sao thì ba anh lên tiếng:

- Anh nghĩ chuyện này nên để cho hai đứa giải quyết với nhau, anh tin là Tuệ Minh ko làm điều gì có lỗi với con trai mình đâu.

- Ko được, trước khi biết được chuyện gì đang xảy ra thì em ko thể cho qua chuyện này được - Giọng bà Lê Hạ phản bác lại ý kiến của ông Hoàng Phúc.

- Anh đã nói đó là chuyện riêng của hai đứa thì nên để hai đứa giải quyết với nhau, em ko nên xen quá nhiều vào đời tư của hai đứa nó. Em là mẹ nhưng các con đều lớn hết rồi em đừng coi chúng nó là trẻ con nữa. Hôm nay chúng ta còn có chuyện quan trọng hơn để giả quyết, chuyện này coi như kết thúc ở đây. - Ông Hoàng Phúc lên tiếng quyết định.

Nó nhìn ba anh với ánh mắt biết ơn, thật sự nếu ko có ông có lẽ nó sẽ gặp rất nhiều rắc rối với một bà mẹ quan tâm thái quá và một cô em gái nhiều chuyện của anh đây.

- Cảm ơn bác đã tin con. Con sẽ ko làm bác thất vọng đâu. - Nó hướng ba anh nói lời cảm ơn.

Ko khí trong nhà có phần nặng nề hơn sau chuyện vừa rồi xảy ra, Lê Thái cảm nhận được điều đó nên lên tiếng phá vỡ bầu ko khí im lặng này:

- Ba mẹ có chuyện gì muốn nói với con và Tuệ Minh vậy? - Anh cũng muốn biết là chuyện gì mà ba mẹ anh gọi anh và nó về gấp như vậy.

Ba anh nhìn anh mỉm cười rồi đáp:

- Ba nghĩ sau khi ba nói ra người vui nhất có lẽ là con đây, con trai ạ.

Thấy ba đáp lấp lửng như vậy càng khiến cho anh thêm phần tò mò, anh muốn biết rút cuộc là chuyện gì mà ba anh có vẻ vui mừng như thế.

- Rút cuộc là có chuyện gì vậy ạ? - Ko thể kìm nén cái bản tính tò mò của mình được anh kiên nhẫn hỏi lại lần nữa.

Những câu nói lấp lửng của ba anh cũng khiến cho nó tò mò. Bản tính con người là tò mò mà, nó cũng nóng lòng như anh vậy nhưng lại ko biết phải hỏi ra sao đây, đành ngồi chờ đợi điều bất ngờ từ ba anh vậy.

- Cuối tuần tới ba mẹ định qua thăm nhà Tuệ Minh bàn việc của hai đứa với ông bà bên nhà. Hai đứa có ý kiến gì ko? - Ko muốn để hai đứa tò mò thêm nữa nên ông ko muốn hai đứa nó nhìn ông với ánh mắt mong chờ nữa.

Lê Thái chưa kịp vui mừng vì những điều ba anh vừa nói thì đã bị câu nói của mẹ anh làm tuột mất cảm xúc đang có.

- Nhưng chuyện này có lẽ sẽ hoãn lại khi mẹ chưa biết được chuyện gì đang xảy ra với những bức ảnh này. - Bà Lê Hạ lên tiếng

- Mẹ à, đã nói là ko có chuyện gì, con tin tưởng Tuệ Minh rồi mà. - Lê Thái thật sự rất mong cái điều mà ba anh vừa nói thành sự thật nên hết lời giải thích.

- Mẹ muốn mọi chuyện rõ ràng, con ko cần phải nói giúp cho nó như thế. - Mẹ anh vừa nói vừa nhìn nó với ánh mắt ko mấy thiện cảm.

Nó cũng hiểu lòng anh và hơn nữa nó cũng muốn chuyện này sẽ đến. Dù có phải nói dối thì nó cũng sẽ nói. Đưa mắt nhìn anh nó nhận được cái gật đầu của anh, rồi lại đưa mắt nhìn mẹ anh nó nhận được sự mong chờ ở đó. Hít một hơi sâu nó quyết định nói:

- Thưa bác, những bức ảnh này đúng là có thật nhưng những gì diễn ra ở đây khiến ọi người có cái nhìn sai về quan hệ giữa con và anh Thanh Tùng. Hôm đó con hẹn anh ấy ra là có một thứ muốn đưa. - Nó vừa nói vừa đưa mắt tìm bức ảnh chụp cảnh nó đưa cho Thanh Tùng cái thẻ ngân hàng rồi nói tiếp - Chắc mọi người nhìn rõ vật con muốn đưa anh ấy là cái gì đúng ko? Vì anh ấy ko chịu nhận nên con mới cầm tay anh ấy nắn nỉ như vậy. Giữa con và anh ấy là tình anh em, ko phải là tình cảm nam nữ, hơn nữa anh ấy cũng đã giúp đỡ con và anh Thái rất nhiều. Liệu anh ấy gặp khó khăn như vậy mà con và anh Thái có thể làm ngơ được hay sao? Hành động nắm tay của một đứa em gái đối với anh trai mình cũng được coi là có vấn đề hay sao chứ?

Câu nói của nó vừa kết thúc thì cũng là lúc có một cái gì đó nhói lên trong lòng Lê Thái. Anh hiểu những gì nó nói, vì ko muốn vạch trần sự việc của anh Hải nó chọn cách nói dối nhưng người lấy đi cái thẻ ngân hàng đó ko phải là Thanh Tùng mà lại chính là anh. Vậy mà anh ko tin nó, ko tìm hiểu kỹ mọi chuyện ko quan sát kỹ những bức hình đã vội nghi ngờ nó. Anh đúng thật là một kẻ chẳng ra gì. Giờ lại còn lừa theo ba mẹ và đứa em gái luôn tìm cách bắt nạt nó để làm khó nó. Anh sai rồi, là anh sai rồi. Anh đã làm khổ nó rồi.

- Mọi người nghe rõ rồi chứ? Con tin cô ấy và cũng tin Thanh Tùng ko làm điều gì quá đáng hết. Chuyện này kết thúc ở đây được chưa? - Giọng anh vang lên lạnh lùng nhưng cũng có tình chất ra lệnh.

Ko khí trong căn phòng lại một lần nữa căng thẳng, đến thở mạnh nó cũng ko dám. Nhìn mặt anh nó biết anh đang tức giận, và nó cũng đủ thông minh để hiểu rằng anh đã biết tất cả. Giờ việc nó nên làm là im lặng và hứng chịu cơn giận dữ của anh mà thôi.

- Mọi chuyện đã sáng tỏ rồi, công việc của tuần sau vẫn cứ theo lịch tiến hành nhé. Tuệ Minh về thông báo với ba mẹ con giúp ba mẹ nhé. Con bảo ba mẹ con ko cần phải chuẩn bị gì đâu, chỉ là ba mẹ muốn xuống thăm gia đình con thôi.- Ông Hoàng Phúc nhẹ nhàng lên tiếng dặn dò nó.

Cảm giác hạnh phúc như những áng mây bông bành trôi trên bầu trời xanh thẳm. Có lẽ nào anh và nó sẽ cùng nắm tay nhau để bước đi mãi như thế? Câu trả lời vẫn nằm trong tay nó, nó vẫn thận trọng từng bước như sợ hạnh phúc này đến nhanh nhưng cũng sẽ đi thật nhanh.

54. Chương 54

Rời nhà anh với một mớ những tâm trạng hỗn độn, vui mừng hạnh phúc tất nhiên là có nhưng xen vào đó là một nỗi lo sợ đang chuẩn bị ập tới. Nó cảm nhận được điều đó nhưng khi nó nói với anh thì anh chỉ cười mà nói rằng “em suy nghĩ nhiều quá rồi, anh sẽ ko buông tay em cho dù có chuyện gì xảy ra đâu”. Dù có câu nói này của anh đi chăng nữa nó cũng ko thể nào yên tâm ỏi tình đẹp như mơ này của nó được.

Ngồi trên xe nó im lặng cả chặng đường, nó cũng hiểu anh cần yên tĩnh để suy nghĩ cho những chuyện vừa rồi. Thật tình là nó ko muốn nói ra chuyện này một chút nào cả nhưng là do hoàn cảnh ép buộc mà người gián tiếp ép nó phải nói ra là anh cơ mà. Nhìn vẻ mặt đăm chiêu của anh nó ko muốn im lặng mãi như thế.

- Anh đừng suy nghĩ quá nhiều có được ko? Thật ra em ko muốn để anh biết đâu nhưng tình thế ép buộc nên em mới nói ra chuyện đó. - Nó lên tiếng nhưng mắt ko dám nhìn anh vì sợ anh nổi giận.

Anh vẫn ngồi im lặng mà ko nói gì nhưng bỗng nhiên anh tấp xe vào vệ đường rồi quay qua phía nó lên tiếng:

- Em định biến anh thành thằng ngốc đúng ko? Em nói dối anh, nhờ Thanh Tùng giúp đỡ anh nhưng đứng đằng sau tất cả lại là em. Nếu ko có những tấm ảnh đó có thể chẳng bao giờ anh biết anh lại nhận thêm một sự giúp đỡ nữa từ em.

Trong lòng anh lúc này thật sự hỗn độn, anh biết là ko nên to tiếng với nó nhưng anh ko kìm chế lại được. Những người trong cuộc có thể hiểu nhưng những người ngoài sẽ nhìn anh bằng con mắt gì đây? Có thể nó ko cần sống với những lời đồn dư luận nhưng lòng tự trọng của một thằng đàn ông ko cho phép ai nói rằng anh đang lợi dụng nó.

- Anh bình tĩnh lại đi, em ko nói vì ko muốn anh khó xử. Em biết chỉ có cách đó anh mới nhận sự giúp đỡ từ em. Em ko còn cách nào nên mới làm như thế, đừng giận em có được ko? - Nó nhìn anh từng lời cất lên thật khó khăn.

Bao nhiêu tháng năm yêu nhau nó hiểu anh có lòng tự trọng cao ngất ngưỡng, nó ko dám động đến lòng tự trọng đó của anh và nó cũng hiểu những gì anh sẽ phải chịu đựng nên chuyện nó giúp anh ngoài nó ra thì chỉ có Thanh Tùng và gia đình nó biết thôi. Nó tin gia đình nó cũng như Thanh Tùng, sẽ ko có ai trong những người nó yêu thương làm tổn thương lòng tự trọng của anh được.

- Thà rằng em cứ đưa thẳng tay cho anh thì có khi bây giờ anh ko khó xử như lúc này. Nợ em thêm một lần, nợ bạn thân một lời cảm ơn cùng một lời xin lỗi. Em thật sự đã dồn anh vào thế khó xử rồi. - Giọng anh cất lên đầy vẻ mệt mỏi.

- Sao em lại ko nghĩ đến những điều đó chứ, nhưng em đưa trực tiếp cho anh liệu anh có nhận hay ko? Em cũng khó xử lắm chứ, thực ra anh coi em là gì mà ko muốn chia sẻ cùng em những chuyện như thế. Chẳng lẽ giữa em và anh bây giờ cũng cần rạch ròi như thế ư? Nếu như vậy thì em cũng chỉ cho anh mượn thôi, khi nào anh có điều kiện thì sẽ lại trả lại em cơ mà. Tại sao giờ lại trách em, em làm điều gì sai chứ? Em chỉ ko muốn những gì thuộc về tâm huyết của anh bị phá vỡ bởi một kẻ ko đáng thôi. - Nó tức giận nhìn anh nói một hơi ko nghỉ.

Ai cũng có thể trách nó nhưng anh thì ko, nó làm tất cả những điều này chẳng phải chỉ vì một điều - đó là lợi ích của anh đó sao? Anh có đặt vào địa vị của nó mà suy nghĩ hay ko? Lúc nào nó cũng nghĩ cho anh, lúc nào cũng đặt lợi ích của anh lên trên hết nhưng giờ nó nhận lại được điều gì ngoài những lời trách móc của anh.

Anh nghe những lời nó nói mà lòng đau như cắt. Từ khi yêu nhau đến giờ chỉ là anh làm nó khóc, chỉ anh làm nó đau trong khi những điều nó mang đến cho anh nhiều hơn tất cả những gì gia đình anh mang lại. Thêm một lần nữa anh lại làm nó đau mất rồi, ai có thể nói cho anh biết anh nên làm gì để xoa dịu nỗi đau mà anh vừa gây ra ko?

Nhẹ nhàng ôm nó vào lòng, anh khẽ ghé tai nó nói nhỏ:

- Xin lỗi em, anh làm em đau rồi đúng ko? Là do anh ko tốt, nhưng sao nước mắt em cứ rơi vì một người ko tốt như anh làm gì? Những giọt nước ấy quý giá lắm em à, đừng bao giờ khóc nữa em nhé. Cảm ơn em

nhưng cũng xin lỗi em.

Những lời nói vụng về của anh lại khiến trái tim nó thêm một lần lỡ nhịp. Ko biết trái tim nó đã bao nhiêu lần lỡ nhịp như thế nhưng nó biết giờ đây trái tim nó đang đập cùng một nhịp đập với trái tim anh.

Lau nước mắt cho nó, anh đặt lên môi nó một nụ hôn thật nhẹ rồi nói tiếp:

- Để chuộc lỗi này hôm nay anh sẽ dành cho em một điều thật bất ngờ nhé.

Có phải lọ lem lại bắt đầu bước vào thế giới cổ tích mang tên hạnh phúc rồi ko? Nếu như thế thì lọ lem nguyện mãi sống trong cổ tích cùng chàng hoàng tử của mình để ko bao giờ phải chống trọi với những cơn sóng gió của cuộc đời. Nhưng cuộc đời đâu ai mơ mà được, đâu ai ước mà thành. Nếu ko có những khó khăn thử thách, chông gai thì làm sao có những giọt nước mắt của hạnh phúc được.

Tối hôm nay anh đưa nó đến một nhà hàng ko lớn nhưng cũng đủ làm cho nó choáng ngợp bởi ko gian. Ko giống ko khí ở Paris Deli, nơi đây nó cảm thấy ấm cúng hơn nhiều. Sau này nó mới biết nhà hàng này chính là nhà hàng đầu tiên trong chuỗi những nhà hàng mang tên anh sau này.

Vẫn là một bàn ăn với đầy những món anh đích thân chuẩn bị cho nó nhưng hôm nay ko có nến, chỉ có một bông hồng duy nhất cắm vào chiếc lọ nhỏ, anh đưa nó đến ngồi vào chiếc bàn mà anh chuẩn bị rồi đi đến phía chiếc đàn piano đang đặt ở giữa phòng.

Anh dạo một bản nhạc nhẹ rồi mới nhẹ nhàng lên tiếng:

- Tôi đã yêu một cô gái nhưng hôm nay tôi đã làm cô ấy buồn và cũng vì tôi nên hôm nay cô ấy đã có một ngày thật dài và mệt mỏi. Tôi ko biết làm cách nào để cô ấy tha thứ cho tôi nên tôi chọn một cách giống như những chàng trai khác đó là dùng lời hát của mình để xin lỗi cô ấy. Có thể tôi hát sẽ ko hay nên các bạn có thể bỏ ra ngoài bất cứ lúc nào, chỉ mong rằng người con gái tôi yêu hiểu được lòng tôi lúc này. Anh yêu em rất nhiều - thiên thần của lòng anh.

Tiếng anh vừa kết thúc thì cũng là tiếng đàn của anh vang lên. Nó là người dạy anh đàn nhưng nó phải công nhận rằng anh rất có khiếu, một người bình thường phải mất đến cả tháng mới có thể đàn được trọn vẹn một bài nhưng anh thì chỉ cần 1 tuần. Hơn nữa thanh nhạc của anh cũng rất khá nên quá trình luyện âm cho anh nó ko hề gặp bất cứ khó khăn nào.

Tiếng hát trầm ấm của anh cất lên kéo nó về với thực tại. Hôm nay anh hát tặng nó ca khúc " Bản tình ca đầu tiên"

Ngày ko em, ko lung linh nắng trên con đường

Dòng người lướt qua, riêng anh ngẩn ngơ miên man

Và em hơi có biết tim anh vẫn vương bóng hình đợi mong

Nhưng anh nín lặng ko dám chạy đến bên em vì ngại em hững hờ, hay vì sợ làm em xốn xang

Ngày ko em quán vắng ko vang tiếng đàn

Ngày ko em sắc thắm hoa phai nhạt màu

Nhớ em, em nơi chốn nào anh menh mang nỗi nhớ khôn nguôi

Lòng anh khát khao sẽ chia buồn vui cùng em

Vì nếu em cần một bờ vai êm, nếu em cần những phút bình yên, anh sẽ đến ngồi kề bên em.

Khi em khóc, giọt nước mắt chứa chan, dấu phong ba anh sẽ đến với em

Cho dù ko làm em cười, anh sẽ đến để được khóc cùng em

Và khi em cười nụ cười long lanh, con tim anh hạnh phúc rạng ngời

Anh sẽ đến như bao lần để mình cùng tựa vào vai nhau.

(Bản tình ca đầu tiên - sáng tác: Duy Khoa)

Căn phòng yên lặng bỗng vang lên những tràng vỗ tay thật giòn giã. Điều đó cũng đồng nghĩa với việc anh hát quá hay, giọng anh trầm ấm truyền vào lòng người những câu hát thật ấm áp. Nếu sau khi nghe bài hát này xong nó mà còn giận anh được thì quả thật trái tim nó ko có cảm xúc. Đây là lần thứ 2 nó được nghe anh hát, hai lần nó có hai cảm xúc khác nhau. Lần này nó cảm nhận được anh đem cả trái tim mình đặt vào lời hát, nó thật sự hạnh phúc khi được sống trong tình yêu anh trao như thế.

Bữa tối của nó diễn ra thật ngọt ngào và hạnh phúc, tối nay nó đích thị là cô bé lọ lem bước vào cổ tích. Nhưng 12h hoàng tử của nó ko biến mất, đó chính là phần thực tế nhất của câu chuyện cổ tích nó đang mơ.

Ăn tối xong nó khoác tay anh cùng đi dưới trời đêm Hà Nội, hôm nay nó ko chạy nhảy như con nhóc mỗi khi được anh chở đi chơi phố phường nữa. Nó thích cái cảm giác được bình yên đi bên anh như thế này. Đâu đó trên đường phố nó bắt gặp những cặp tình nhân cũng đang dạo phố như anh và nó, cái cảm giác này thật tuyệt vời. Nếu như có một chiếc xe đạp ở đây nhất định nó sẽ bắt anh phải chở nó đi. Cái cảm giác ngồi sau xe anh chạy lòng vòng khắp phố hít hà cái hương thơm của mùi hoa sữa, ngắm nhìn những hàng cây cơm nguội hay những hàng sấu già thật thú vị. Hà Nội trong nó thật sự rất đẹp, nó thích sống ở nơi đây hơn là những nơi nhộn nhịp như Sài Gòn.

- Anh này, ngày nào chúng ta cũng đi dạo như thế này nhé? - Bỗng nhiên nó lên tiếng phá vỡ ko gian im lặng của cả hai.

Anh nhìn nó với ánh mắt nghi ngờ, mỗi lần nó có một đề nghị trong khi đi dạo phố thế này thì anh đều phải thận trọng. Lần đi chợ đêm anh cứ nghĩ nó dẫn anh đi khắp cả Hà Nội chỉ trong một đêm. Nghĩ lại đến giờ vẫn thấy trùn chân. Anh hướng nó hỏi:

- Nay nhóc, em lại có trò gì mới thế? Anh sẽ ko cùng em đi chợ đêm rồi ăn mấy thứ vớ vẩn bên đường đâu nhé.

- Hứ, em ko thèm mời anh nữa, đang định rủ anh đi ăn bánh tôm hồ tây nhưng giờ anh nói thế em đi một mình vậy. Hay là rủ chị dâu và anh Tùng đi cùng cho vui nhỉ? - Nó vừa nói vừa tỏ vẻ nghĩ ngợi.

Nó biết là anh chỉ trêu nó thôi chứ thực ra nó muốn đi đâu anh cũng sẽ đưa nó đi vô điều kiện, nhưng lần này nó muốn trêu lại anh xem phản ứng của anh thế nào?

- Ko được. Bọn họ còn có việc phải làm, thôi thì để anh đưa em đi cũng được mà. - Anh vội vàng lên tiếng khi nhìn thấy nó rút điện thoại trong túi ra.

Khó khăn lắm mới có dịp hai đứa đi dạo bộ cùng nhau thế này k lẽ lại để người thứ 3 chen vào làm mất ko khí. Thôi thì anh đành chịu cái tính thích la cà như trẻ con của nó vậy, ai bảo anh yêu nó nhiều quá làm gì để giờ anh phải chạy theo nó như thế này đây.

- Sao lại ko được hả anh? Đi chơi càng nhiều người thì càng vui chứ sao? - Nó đưa bộ mặt ngây thơ nhất hỏi lại anh.

- Anh nói ko được là ko được mà. Chị My lâu lắm mới về nước thì phải để chị ấy và anh Quân có ko gian riêng chứ. Em ko định làm kỳ đà cản mũi họ đấy chứ? - Anh bắt đầu lên tiếng giảng giải.

Nó xoa xoa cằm rồi cũng gật đầu:

- Anh nói cũng đúng, em ko nên làm như thế nếu có tình làm thì khi chị dâu vừa đi khỏi thế nào em cũng bị anh Mạnh Quân ức hiếp à xem. Một người ko được thế mình rủ anh Tùng anh nhé? - Vừa nói nó vừa bấm bấm điện thoại.

Chưa kịp đưa điện thoại lên gọi thì nó lại nghe thấy tiếng phản đối của anh:

- Ko được. Chẳng phải giờ này cậu ấy đang trực ở bệnh viện sao? Ko phải em đang định dụ dỗ một bác sỹ gương mẫu bỏ trực để đi chơi với em đấy chứ?

Nó nhìn anh với vẻ nghi ngờ rồi lại xoa xoa cằm tỏ vẻ suy nghĩ.

- Ko phải anh đang định phá em đi chơi đấy chứ? Hôm nay anh Tùng ko có ca trực nào cả, lịch trực của anh ấy trùng với em cơ mà? - Nó lên tiếng bày tỏ thắc mắc của mình.

Anh ko biết đáp lại câu hỏi này của nó thế nào? Đúng là việc Thanh Tùng trực chỉ là lý do anh nghĩ bữa ra để bịp nó thôi. Chẳng lẽ bây giờ anh đi thú nhận với nó là anh chỉ muốn đi cùng nó thôi sao? Như thế nó sẽ cười anh mất, nhưng thấy nó quyết tâm như thế kia thì đành phải thừa nhận thôi. Xấu hổ một chút cũng được nhưng cái chính là do anh quá yêu nó nên mới thế mà.

- Anh ko muốn có ai đi cùng chúng ta cả. Khó khăn lắm chúng ta mới có ngày được đi chơi cùng nhau thế mà em lại định rủ hết người này đến người khác là sao? - Anh từ xấu hổ chuyển thành tức giận.

Thấy thế nó chạy cách anh một khoảng khá xa rồi le lưỡi trêu lại:

- Cuối cùng thì anh cũng chịu thừa nhận, em chỉ là muốn trêu anh thôi. Lần này anh mắc lừa em rồi nhé. - Vừa chạy nó vừa nói vọng lại.

Phải mất vài giây để anh nhận ra trò đùa của nó, anh bắt đầu chạy theo nó, vừa chạy vừa nói với theo:

- Em dám lừa anh, để anh bắt được lần này anh sẽ ko tha cho em đâu.

Thế là một người chạy một người đuổi theo, tiếng cười của nó vang vọng trong đêm tối. Hiếm khi nào nó mới được cười sảng khoái như thế, quên hết mọi âu lo, quên hết mọi khó khăn phía trước để chơi đùa thật thoải mái.

Nhìn thấy nó vui vẻ như thế anh ước ngày nào anh cũng được nhìn thấy nụ cười đó. Từ ngày yêu anh, nụ cười đó dường như bị thời gian đánh cắp mất. Nó dường như ko xuất hiện thường xuyên trên môi của người con gái anh yêu nữa. Có phải những điều đó là do anh mang lại hay ko? Anh thật ko dám tin điều đó.

Chạy mệt nó ngồi xuống nghỉ ở một gốc cây bên đường, anh bỗng nhiên xuất hiện và ôm chầm lấy nó. Giọng anh vang lên vui vẻ:

- Bắt được em rồi, giờ thì đến lượt anh xử tội em nhé.

Ko biết là anh sẽ bắt phạt nó cái gì chỉ thấy nó nở một nụ cười thật đẹp hướng về phía anh nói:

- Anh yêu, em chạy mệt rồi. Anh muốn phạt em thế nào cũng được nhưng bây giờ anh công em về nhà nhé.

- Là em nói đấy nhé, lúc đó ko được nói anh gian lận nghe chưa? - Anh vui vẻ nhìn nó thỏa thuận.

- Tất nhiên rồi, em đã nói thì ko bao giờ nuốt lời đâu. - Nó cũng vui vẻ đáp lại.

Thỏa thuận kết thúc và hiện giờ nó đang yên vị trên lưng anh, có ai biết nó âm mưu cái gì ko nhưng lúc này nó nhìn anh còng lưng còng nó còn nó thì cứ tùm tùm cười mãi.

Lâu lâu anh ko thấy nó nói chuyện gì, đang thắc mắc là sao hôm nay nó ít miệng thế thì anh chợt nhận ra nó đã ngủ từ lúc nào rồi. Anh lắc đầu, hóa ra lại thêm một lần nữa anh bị nó lừa mất rồi. Kế hoạch phạt nó lại bị phá sản thêm một lần nữa.

55. Chương 55

Anh nhẹ nhàng đặt nó xuống giường, ngắm nhìn nó ngủ thật bình yên. Liệu rằng cuộc đời sau này của anh và nó có được mãi bình yên như thế này ko? Gia đình anh quá đặc biệt, nếu một ngày anh bị đặt và thế phải chọn nó hay gia đình anh thì anh thật sự ko biết phải làm như thế nào. Anh là một đứa con hiếu thảo, ko được phép làm cho ba mẹ buồn lòng. Nếu ba mẹ anh cần thì anh cũng có thể đổi cả mạng sống này để cho họ bình an nhưng còn với nó thì sao? Mạng sống anh đã dành cho cha mẹ mình thì còn gì anh có thể dành cho nó đây. Có lẽ nếu chọn giữa nó và gia đình thì anh đành phải phụ tình nó thôi. Lắc đầu xua đi những ý nghĩ ko tốt đó, anh nhẹ nhàng đắp chăn lại cho nó rồi ra về.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, nó nghĩ lại buổi tối hôm qua mà cứ tùm tùm cười mãi. Đến khi gặp Thanh Tùng ở cổng viện hẳn thấy nó hôm nay hơi lạ nên kéo nó lại hỏi:

- Nay nhóc, hôm nay em bị làm sao thế? Em mà cứ cười một mình như thế nữa thế nào khoa anh cũng tiếp nhận bệnh án của em ngay trong sáng nay à xem. - Thanh Tùng vừa hỏi lại vừa trêu nó.

- Hôm nay tâm trạng em đang vui nên ko so đo với anh mấy chuyện này nhé, nếu mà như mọi hôm là anh đi bằng bó rồi đó. - Nó liếc mắt nhìn Thanh Tùng đáp lại.

- Ủ, được rồi. Thế nhóc có thể nói cho anh biết hôm nay nhóc có chuyện gì vui được ko? - Thanh Tùng quyết tâm tra hỏi nó đến cùng.

Nó kể lại cho hắn nghe cái kế hoạch tối hôm qua của nó. Nghe xong hắn cũng phải bật cười, hắn ko ngờ rằng thằng bạn thân của hắn cũng có ngày mắc phải lưới tình trầm trọng như thế. Người đầu tiên thằng bạn hắn yêu cũng chính là người đầu tiên hắn yêu nhưng bạn hắn may mắn hơn hắn là tình yêu của bạn hắn đã được đáp lại. Còn hắn thì chỉ âm thầm dõi theo từng bước chân của người hắn yêu mà thôi.

Mỗi lần nhìn nó cười hắn lại có thêm cái quyết tâm là sẽ giữ mãi cho nó cái nụ cười ấy. Cái nụ cười mà đã làm trái tim hắn đập lồi một nhịp khi nhìn thấy lần đầu tiên. Nhưng cái nụ cười ấy hắn biết mãi mãi ko bao giờ thuộc về mình. Chấp nhận làm người đứng sau tình yêu của nó hắn rất đau nhưng dù là như thế đi chăng nữa thì hắn cũng ko muốn giữa hắn và nó trở thành kẻ thù của nhau.

Một tuần trôi qua thật nhanh, hôm nay lại là một cuối tuần đặc biệt. Hình như mọi niềm vui của nó đều gắn với hai chữ cuối tuần thì phải. Ngày hôm nay ba mẹ anh xuống thăm nhà nó cũng là chính thức đặt vấn đề ới quan hệ của nó và hắn. Nó rất vui nên cứ chạy nhảy suốt từ sáng đến giờ. Hết ở phòng khách lại chạy vào bếp, hôm nay nó phải trở tào tễ gia nội trợ cho cái người luôn coi thường nó biết tay nghề của mình mới được. Thế là nó chiếm dụng cái nhà bếp từ sáng sớm, đến giờ là 9h30' mọi thứ đã hoàn thành. Nhìn bàn ăn nó khá hài lòng với công sức mà mình bỏ ra. Bước ra đến phòng khách đã thấy vợ chồng anh Quân, chị Thiên Trang và anh Thế Nam có mặt rồi. Mọi người lại được dịp hòa vào trêu nó:

- Xem kia, có người mừng tới mức cứ chui vào trong bếp trốn cả nhà. - Chị Thiên Trang lên tiếng trước.

- Đúng đó, hai má hồng hồng thế kia thì đích thị bị nói trúng tim đen rồi? - Chị dâu - Trà My cũng hòa vào.

- E hèm, xin cô cho kí giả chúng tôi được biết tâm trạng cô hiện giờ thấy thế nào? Hồi hộp, lo lắng hay đang vui mừng. - Anh Mạnh Quân cũng cầm chiếc cốc giả làm micro trêu nó.

Chỉ có anh Thế Nam là đang đứng cười cùng ba mẹ nó thôi, tức giận ko nói được câu gì nó dậm chân rồi la lớn:

- Ba . . . Mẹ . . . , các anh chị hòa vào bắt nạt con, ba mẹ ko bênh con gì hết. Con giận mọi người, ko chơi với mọi người nữa.

Nói xong nó định cất bước đi lên phòng thì có tiếng chuông điện thoại. Là của nó, hồi hộp đưa tay lấy máy, thì ra là Lê Thái đang gọi nó

- Em nghe đây anh. - Nó trả lời Lê Thái khi vừa bắt máy.

- Ủ, anh và ba mẹ đã đến đầu phố rồi. Em ra đi nhé. - Lê Thái cũng đáp lại nó.

Khi nghe xong câu đó, tim nó đập rộn ràng khe đáp một tiếng “vâng” rồi cúp máy. Đưa mắt hướng anh chị của mình ra hiệu ko được đùa nữa nó thông báo:

- Thưa ba mẹ, anh Thái nói ba mẹ anh ấy đã đến đầu phố rồi. Chúng ta nên ra ngoài chào đón họ đúng ko ạ?

- Ủ, con cùng ba mẹ ra ngoài đón họ còn mấy đứa ở trong này lo trà nước nhé. - Ông Lê Đức phân công công việc cho từng người.

Ko hiểu sao lúc này nó lại thấy run run, có phải là hạnh phúc quá ko? Nó quay qua chị gái nói hỏi nhỏ:

- Chị à, lần ba mẹ anh Thế Nam qua đây chị có run ko? Có thấy hồi hộp ko? Em thấy cứ có cảm giác sao sao ấy.

Chị nó nhìn nó đầy yêu thương rồi đáp lại:

- Bình tĩnh đi em, việc trọng đại như thế này thì ai chẳng có tâm trạng như thế. Lúc đó chị cũng như em bây giờ thôi. Có gắng hít thở thật sâu và đều, mọi chuyện rồi sẽ qua thôi.

Chị dâu nó cũng vỗ vai động viên nó:

- Cậu bình tĩnh đi cái coi, làm gì mà run như thế này chứ? Có ai ăn thịt cậu đâu, mạnh mẽ lên như những lúc cậu bắt nạt tớ ấy. - Lúc này con bạn thân của nó đã trở về, ko còn là bà chị dâu khó tính suốt ngày cằn nhằn nó nữa. (Ko phải cún bắn quá mà loạn ngôn đầu nhé, dùng từ chị dâu với My thì nghe nó xa lạ quá, mà My lại là bạn thân của nó nên sự việc trọng đại này nên để My ở vai trò bạn thân của nó hơn là chị dâu của nó)

- Cảm ơn chị, cảm ơn cậu. Tớ sẽ cố gắng kiểm soát mình. - Nó nhìn hai người chị của nó, lúc nó cần nhất họ luôn bên cạnh nó.

Khi nó và ba mẹ vừa bước ra đến cổng thì cũng là lúc ba mẹ anh vừa đến nơi. Ba mẹ nó nhìn ba mẹ anh, giữa họ nó cảm thấy có điều gì đó ko bình thường. Rồi đột nhiên ba nó lên tiếng hướng tay về phía ba anh mà hỏi lớn:

- Đây có phải là thiếu tá Hoàng Phúc chỉ huy trưởng của đại đội pháo binh 198 lữ đoàn 168 thuộc quân khu II ko?

Mọi người ai nấy đều sững sờ trước lời nói của ba nó, còn riêng nó thì vẫn đang thắc mắc vì ba anh hiện giờ là thiếu tướng chứ ko phải thiếu tá nữa mà cũng ko phải là chỉ huy trưởng gì cả mà đang làm chính ủy của quân khu. Đang định lên tiếng thắc mắc thì ba anh lại lên tiếng:

- Cậu là . . . Lê Đức. Có đúng là Lê Đức đây ko? - Ba anh nhìn ba nó có chút ngạc nhiên.

Các bà mẹ thì ko ai hiểu gì hết đưa mắt nhìn nhau lại đưa mắt nhìn đức ông chồng của mình khó hiểu? Nó và anh cũng ko hơn gì, nó nhìn anh, anh nhìn nó rồi cuối cùng anh đưa ra một kết luận:

- Có phải ba và ba của Tuệ Minh là đồng đội đúng ko?

Câu nói của anh vừa kết thúc thì ai nấy đều nhìn ba anh và ba nó chờ đợi một cái gật đầu xác nhận. Và đúng như anh nói, hai người ba của nó và anh đều gật đầu xác nhận rồi lại tay bắt mặt mừng với nhau.

Buông tay ba anh ra, ba nó hồ hởi nói:

- Còn nhiều điều tâm sự lắm, chúng ta nên vào nhà rồi nói chuyện tiếp.

Mẹ nó cũng tiếp lời:

- Đúng đó, mời anh chị vào nhà, đứng mãi đây sao coi được.

Hai đứa nó đi sau cùng, vừa đi nó vừa lắc đầu, nó vẫn ko thể nào tin được chuyện ba nó và ba anh từng là đồng đội rồi lại còn là bạn thân của nhau một thời gian nữa chứ. Trái đất này thật là tròn.

Hai người cha của chúng nó cứ kể với nhau chuyện trên trời dưới biển nhưng rốt cuộc nó chỉ đúc kết lại được một câu như thế này.

Hai người cha của chúng ngày xưa đã cùng chiến đấu với nhau ở chiến trường miền tây nam bộ. Sau giải phóng ba anh về nhận chức ở quân khu II cho gần quê hương, ba nó thì công tác ở quân khu I. Thời gian đó quân đội rất nghèo, ba nó lại ko yêu nghề nên xin ra quân và bắt đầu làm kinh tế còn ba anh thì tiếp tục đi học rồi thăng chức. Lần cuối cùng họ gặp nhau là khi ba anh ở Liên Xô (cũ) mới về. Kể đến đây, bất chợt hai người cha hướng mắt ra phía chúng nó rồi gật đầu nói rằng:

- Chúng nó đúng là có duyên thật, ngàn ấy năm qua rồi thế mà vẫn tìm thấy nhau. Đúng là có duyên.

Hai đứa nó lại nhìn nhau ko hiểu điều gì, hai bà mẹ sau khi hiểu được câu chuyện thì cũng nhìn chúng nó mỉm cười. Mẹ nó lên tiếng giải đáp cho thắc mắc của nó.

56. Chương 56

- Con còn nhớ lần đi biển khi con 4 tuổi chứ Tuệ Minh? Lần mà con chạy theo một cậu nhóc đi xem mặt trời mọc rồi về bị ba mẹ mắng ấy.

Nó nhìn mẹ nó mặt bí xị đáp:

- Chuyện xảy ra cách đây hơn 20 năm rồi mà hồi đó con còn nhỏ xíu làm sao mà con nhớ được. - Đúng là nó chẳng nhớ gì cả, chỉ mang mang nhớ là đã từng ngắm mặt trời mọc với một “anh trai” cao hơn nó cả hai cái đầu.- Chuyện đó thì có liên quan gì đến chuyện ba con và ba anh Thái quen nhau ạ? Lại còn cái câu khó hiểu mà bác Phúc vừa mới nói nữa. Mọi người làm con ko hiểu gì hết. - Nó suy nghĩ một chút rồi nói tiếp.

Từ lúc ba anh nói ra câu nói đó anh đã ngờ ngợ điều gì đó nhưng khi nghe mẹ nó nói về chuyện ngắm mặt trời mọc thì anh đã đoán ra gần hết câu chuyện của những người lớn này rồi. Anh e dè cất tiếng hỏi lại:

- Ko lẽ Tuệ Minh chính là cô nhóc nghịch ngợm trốn ba mẹ đi xem mặt trời mọc ở Đồ Sơn đây sao?

- Con còn nhớ chuyện đó sao Lê Thái? - Mẹ nó nhìn anh ngạc nhiên hỏi.

- Con chỉ còn nhớ mang máng thôi. Hồi con và Tuệ Minh ngắm mặt trời mọc ở Nha Trang, lúc đó có hình ảnh chợt chạy qua mà con thấy quen quen nhưng lại ko thể nhớ rõ được. Ko ngờ hôm nay nghe ba mẹ nhắc lại con lại nhớ. - Lê Thái vui vẻ đáp lại lời mẹ nó

Sau đó anh nhìn nó với một ánh mắt biết cười, nắm chặt tay nó anh nói:

- Ko ngờ em của 20 năm sau vẫn bé loắt choắt như cô bé trốn ba mẹ theo anh đi ngắm mặt trời mọc. Nếu anh biết cô bé ấy chính là người anh yêu sau này thì lúc đó anh đã bắt cóc em mang về nhà anh từ hồi đó rồi.

Nó như đã hiểu ra được chút vấn đề, ko để ý người lớn đang ở xung quanh nó chu môi đáp lại anh:

- Anh đừng có nằm mơ đi, em là của ba mẹ em. Anh có năn nỉ gây lười chưa chắc ba mẹ đã gả em cho anh đâu đấy nhé.

Đúng lúc đó ba mẹ nó cười rồi lên tiếng:

- Giờ ba mẹ cho ko đó. Lê Thái, con mau dẫn Tuệ Minh đi đâu thì dẫn, ba mẹ giờ chỉ mong có cháu bé thôi.

Nó khóc ko ra nước mắt, gì chứ ba mẹ cho ko á. Ko thể nào, ba mẹ yêu thương nó nhất làm gì có chuyện đó. Đây chỉ là ba mẹ đùa thôi. Nó tự nói thầm với lòng mình rồi ngược mắt nhìn ba mẹ mình oán trách:

- Ba mẹ ko cần Tuệ Minh nữa sao? Ko cần thì cũng phải thách cao ột chút chứ, công ba mẹ nuôi con bao nhiêu năm trời cơ mà? - Nó nói với giọng buồn buồn.

Sau câu nói của nó ba mẹ cùng ba mẹ anh cười lớn. Ba nó nhìn nó đáp lại:

- Làm sao mà ko cần con chứ? Con là bảo bối của ba đấy, xa con còn ko nổi thì làm sao mà ko cần con cho được. Ba chỉ đùa thôi, ba ko cần gì cả chỉ cần Lê Thái yêu thương con thật lòng là ba mẹ yên tâm rồi.

Nghe ba nói mà nó muốn khóc luôn. Ba nó luôn là như thế, luôn coi nó là báu vật của mình, ông yêu thương nó theo một cách mà bất cứ đứa con gái nào cũng mong muốn. Luôn dành cho nó tình yêu thương nhiều nhất. Nó thật sự ko muốn rời xa ba mẹ một chút nào cả.

- Thôi, hàn huyên tâm sự như thế là đủ rồi, bây giờ chúng ta vào vấn đề chính nhé. - Mẹ anh bắt chợt lên tiếng.

- Phải đó, phải đó. Chúng ta có thể hàn huyên tâm sự sau, giờ phải vào vấn đề chính ko thì con trai tôi và con gái anh chị sẽ nhìn chúng ta với ánh mắt tên lửa mất - Ba anh cũng lên tiếng nhìn chúng nó trêu chọc.

Nó và anh ngồi yên lặng phía đối diện nghe ba mẹ hai bên nói chuyện. Hạnh phúc đến bên nó quá nhẹ nhàng, nhẹ nhàng đến nỗi nó ngỡ như đó là làn gió thoảng đến rồi lại thoảng đi ngay. Khi chợt nhận ra thì cơn gió đó đã bay xa lắm rồi.

- Hôm nay tôi đến đây trước là để thăm nhà, sau nữa là để xin phép anh chị cho chúng tôi được xem ngày và tổ chức lễ cưới cho hai cháu. - Mẹ anh bắt đầu lên tiếng.

- Tôi cũng mong ngày này đến từ lâu rồi. Nhìn hai đứa ngày ngày quần quýt bên nhau mà tôi mong chúng sớm được nên duyên. Anh chị cứ về xem ngày rồi thông báo với chúng tôi để chúng ta cùng lo liệu nhé. - Ba nó nhìn nó yêu thương đáp lại lời mẹ anh.

- Vậy là từ nay chúng ta đã thân lại càng thêm thân rồi nhé. - Ba anh bắt tay ba nó lên tiếng.

Hai bà mẹ cũng nhìn nhau mỉm cười đầy hạnh phúc, hạnh phúc thay cho con trẻ đang ngồi phía đối diện.

Gia đình nó và gia đình anh ăn một bữa cơm vui vẻ và hạnh phúc, hạnh phúc vì xa cách bao nhiêu năm hai người bạn thân, hạnh phúc vì từ nay hai gia đình đã thân lại càng thêm thân, còn hạnh phúc vì hai đứa con của họ đã tìm thấy một nửa của đời mình.

Ăn trưa xong ba mẹ anh xin phép ra về, còn anh ở lại. Vì ba mẹ anh nói rằng sẽ tổ chức lễ cưới của chúng nó vào tháng 8 mà giờ là tháng 5 rồi, nó muốn mọi thứ phải tuyệt vời nhất. Phải chuẩn bị chụp ảnh cưới, phải may váy cưới còn nhẫn cưới thì nó sẽ tự mình thiết kế. Bao nhiêu việc phải làm nên nó cũng muốn tham khảo ý kiến của anh nên anh mới ở lại.

- Em dự định sẽ chụp ảnh cưới của chúng ta ở đâu? - Ánh mắt anh nhìn nó ấm áp và yêu thương, nhẹ nhàng nhất anh lên tiếng hỏi.

- Em dự định sẽ làm một bộ ảnh cưới đẹp nhất, có biển có núi và có hoa nữa. - Nó vui vẻ đáp lại anh, thật ra thì trong đầu nó cũng có những địa điểm để hoàn thành bộ ảnh cưới này rồi.

- Sao em tham thế? Một nơi thôi cũng đã mệt chết rồi thế mà em còn định đi những 3 nơi. - Anh phát hoảng khi nghe đề nghị của nó.

Anh rất muốn chiều theo ý nó nhưng công việc của anh dạo này lu bu chưa đâu vào đâu thì làm sao theo nó đi những nơi mà nó dự định chụp ảnh cưới như thế được. Anh lại bắt đầu lên tiếng thỏa thuận:

- Em cứ ở nhà thiết kế nhẫn cưới rồi váy cưới nữa đi nhé, khi nào hai thứ đó xong chúng ta chọn một nơi nào đó thật đẹp để chụp ảnh cưới có được ko?

Nó nhìn anh nghi ngờ rồi đột nhiên nó lắc đầu nói:

- Ko được một nơi mà phải đúng là 3 nơi như em đã nói từ đầu. Đây là bước ngoặt lớn nhất trong đời nên em muốn có một dấu ấn riêng và bộ ảnh cưới của em phải đặc biệt nhất. - Nó biết anh đang rất bận nên có thể rời ngay đi chụp ảnh cưới lại nhưng nhất định phải đi 3 nơi mà nó đã chọn.

- Vậy em nói xem em định đi những nơi nào để chụp ảnh cưới đây? - Anh ngao ngán thở dài khi nó ko chịu thỏa hiệp.

- Đầu tiên là đảo Phú Quốc để chụp cảnh biển, sau đó là về Đà Lạt để chụp cảnh có hoa và cuối cùng là về Sa Pa để có núi. - Nó hí hửng với dự định của mình mà ko để ý mặt ai đó đang méo dần đi theo từng lời nó nói.

- Sao em cứ nhất định phải đi nơi xa như thế chứ? Gần hơn một chút được ko? - Anh nhìn nó rồi lại bắt đầu cuộc thỏa hiệp.

- Vậy em chọn Vinperland thay cho Phú Quốc nhé? - Nó nhanh nhẹn thay đổi địa điểm gần hơn như anh yêu cầu.

Mặt anh đang đen dần đi, anh còn nhớ rất rõ lần trước đến Vinperland nó mãi chơi đến nỗi quên cả anh và anh đã thề rằng ko bao giờ dẫn nó đến đây nữa. Hôm nay nó nhắc đến làm anh càng muốn nổi cơn điên, anh nghiêm khắc nhìn nó rồi dứt khoát trả lời:

- Ko được, em muốn đi Phú Quốc anh sẽ cho em đi là được chứ gì? Anh sẽ ko để em đến Vinperland bất cứ lần nào nữa.

Nó khá bất ngờ với sự nổi giận này của Lê Thái, nhưng trong những trường hợp này tốt nhất là nó nên lánh đi một nơi nào đó an toàn để tránh cơn giận của anh lên đến đỉnh điểm và sự lựa chọn tốt nhất lúc này là xuống phòng khách, ở đó đông người của ta chắc “địch” sẽ ko dám manh động đâu. Nhưng hình như suy nghĩ của nó đã lầm thì phải.

57. Chương 57

Nó xuống đến phòng khách thì cũng là lúc cả nhà bắt đầu xông vào hỏi nó xem sắp tới nói dự định như thế nào. Đúng là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa mà, nó ngồi kể lại toàn bộ những dự định của nó cho cả nhà nghe.

Nghe xong chị Thiên Trang của nó lên tiếng đầu tiên

- Trời ơi, em định giết em rể của chị hay sao mà bắt nó đi nhiều thế? Chị và anh Thế Nam chụp ảnh cưới ở Hà Nội thôi cũng đẹp long lanh rồi mà em còn đi những 2 nơi từ đầu đến cuối đất nước thế này? - Thiên Trang la oai oái khi nghe dự định của nó

Còn chị dâu nó lại khác, chị ủng hộ nó nhiệt tình mà còn gợi ý cho nó nữa:

- Em có thể sang Nhật để chụp cảnh hoa anh đào, lá phong đỏ hay là những cảnh đẹp ở Hàn lên ảnh cũng đẹp lắm đấy.

Ồ, những nơi này nó chưa nghĩ đến ko biết có nên cho vào danh sách những nơi cần đến để thực hiện bộ ảnh cưới này ko nhỉ? Nó đang định lên tiếng thì giọng anh ở trên cầu thang vọng xuống:

- Chị ơi, chị định giết em hay sao mà còn gợi ý cho Tuệ Minh những nơi đó, có khi nghe xong cô ấy còn đòi sang cả Pháp để chụp cánh đồng hoa oải hương xanh tím ấy chứ?

- Đúng rồi, loài hoa mà em yêu thích nhất làm sao lại ko xuất hiện trong bộ ảnh cưới của em được cơ chứ?
- Nó hí hửng như trẻ con được quá vậy.

Lê Thái đứng trước mặt nó chấp tay cầu xin:

- Anh xin em, những nơi em đưa ra anh có mọc cánh bay cũng ko kịp thì sao có thể cùng em đi nước ngoài chụp ảnh cưới đây. Em tha cho anh đi được ko?

Anh ko ngờ rằng nó lại phản kích như thế, mặc dù anh rất mong chờ ngày được cưới nó về làm vợ nhưng tưởng tượng đến những công việc phải làm sắp tới tự nhiên anh thấy oải hết cả người. Ko biết người khác chuẩn bị cưới có vất vả như anh ko nhỉ?

Ba mẹ nó từ nãy ngồi im nghe chúng nó tranh luận cuối cùng cũng lên tiếng:

- Tuệ Minh, con làm cái gì thì cũng phải để ý đến công việc của Lê Thái chứ? Dạo này Lê Thái rất bận nên con xem chuyện gì cắt được thì cắt bớt đi.

- Ba mẹ ko thương con, cả đời con có mỗi một lần duy nhất này thôi. Con cũng chỉ muốn sau này nhìn lại đám cưới của mình con ko thấy tiếc hay hối hận điều gì thôi mà.

Nó giận dỗi nhìn ba mẹ mình, trong đầu nó còn biết bao nhiêu dự định cho anh và nó. Vậy mà vừa mới nói một chút trong kế hoạch đó thôi đã biết bao nhiêu người phản đối rồi. Như thế này thì nó thà ko cưới nữa còn hơn.

Lê Thái nhìn nó giận dỗi thì ôm nó cười nói:

- Thôi nào công chúa của anh, em muốn làm những gì đều được cả anh sẽ làm theo là được rồi. Ảnh cưới của công chúa sẽ là đẹp nhất được chưa?

Dù anh thật sự rất bận nhưng khi nhìn nó giận dỗi anh lại ko thể kìm lại được mà ôm nó dỗ dành và như thế cũng đồng nghĩa với việc anh phải làm theo ý nó.

Anh để nó lấy số đo và may đồ cưới ình, nó nói rằng sẽ may tặng anh một bộ đồ đẹp nhất. Anh tin tưởng vào tay nghề của nó vì anh cũng đã từng thấy nó tự may đồ để mặc rồi. Mẫu thiết kế nó nhờ một người bạn vẽ giúp vì nó có một người bạn là nhà thiết kế, còn từng đường kim mũi chỉ nó muốn tự tay làm.

Lễ phục của anh được nó tự tay làm nhưng váy cưới của nó thì nó ko đủ tự tin để làm lấy nên đành nhờ bạn làm hộ. Nó chọn một kiểu váy quây và để vai trần, chiếc váy nhẹ nhàng để dễ dàng di chuyển nhưng ko thể ko tôn lên chiếc eo thon của nó. Nó tự hào nhất là vòng eo thon này nên nhất định phải khoe rồi.

Anh đã từng nói rằng nó mặc váy cưới rất đẹp, và ko ngoa khi anh nói điều đó. Nó nhẹ nhàng bước ra trước mắt anh, anh cứ ngỡ mình đang nhìn thấy một thiên thần nào đó chứ ko phải là nó. Nó đẹp, thật sự rất đẹp, anh ko biết nên dùng lời nào để miêu tả nét đẹp của nó. Đôi mắt to tròn đen láy, đôi lông mi ko cần mi giả hay maccara vẫn cong vút, đôi lông mày đen nhánh được tỉa công phu càng tôn thêm đôi mắt của nó hút hồn. Đôi môi đỏ mọng khi cười lại để lộ chiếc má lúm đáng yêu. Anh chỉ muốn chạy đến mà ôm chặt nó ko để nó biến mất như nàng lọ lem trong chuyện cổ tích.

- Em đẹp lắm, anh đã từng nói rồi mà em sẽ rất đẹp khi mặc váy cưới mà? - Anh nhìn nó hồi lâu rồi cất tiếng.

- Hình như câu này còn thiếu vế sau thì phải? - Nó lém lỉnh hỏi lại.

Anh mỉm cười nhìn nó đáp:

- Ủ, vế sau của nó là bàn tay em sẽ đẹp hơn khi đeo chiếc nhẫn anh trao.

Nó nhìn trong ánh mắt của nó chứa hàng nghìn tia cười. Hạnh phúc thật sự đã mỉm cười với nó hay là nó đang trong giấc mơ đây? Nó đã tự hỏi câu hỏi này hàng trăm lần, hàng nghìn lần nhưng câu trả lời nó nhận được luôn là sự thật. Trong cái hạnh phúc lung linh này nó lại có cảm giác lo lắng, một nỗi lo vô hình luôn bám lấy nó khi nó hạnh phúc nhất. Có hay chăng hạnh phúc đến với nó dễ dàng như thế? Sóng gió của nó và anh đều chưa có gì gọi là đáng kể cả. Liệu có quá sớm để nó nở nụ cười tươi đón chào hạnh phúc này ko?

- Em đang nghĩ gì mà suy tư thế? - Anh thấy nó đột nhiên im lặng nên cất tiếng hỏi.

- Em đang nghĩ ko biết có phải mình đang mơ ko? Sao hạnh phúc lại đến với chúng ta dễ dàng như vậy nhỉ?

- Nó nói ra suy nghĩ của mình.

Anh cốc đầu nó một cái rồi nhẹ nhàng nói:

- Hạnh phúc này ko dễ dàng mà có được đâu em, nó phải đánh đổi bằng bao nhiêu mồ hôi và nước mắt của chúng ta đấy.

Anh nói đúng, mồ hôi và nước mắt của anh và nó đã chảy rất nhiều trên con đường đã qua, nhưng con đường phía trước có phải là bằng phẳng để anh và nó cùng bước đi? Câu trả lời chỉ có tương lai mới có được. Hạnh phúc của hiện tại thì nên trân trọng và nâng niu nó cẩn thận.

Nó dụi đầu vào ngực anh tìm kiếm hơi ấm mà nó từng ao ước, chỉ cần có anh như thế này nó sẵn sàng đánh đổi tất cả. Ông trời đã mang đến cho nó một người quá tuyệt vời như thế rồi thì nó còn cần điều gì nữa đây. Nó thật sự hạnh phúc, chỉ xin dâng tột cao trên kia một điều duy nhất đó là đừng bao giờ mang tình yêu của nó rời xa nó mà thôi.

Sáng nay nó và anh lên máy bay đi đảo Phú Quốc, tối qua nó và anh đã đáp chuyến bay muộn vào thành phố Hồ Chí Minh và sáng nay đáp chuyến sớm nhất ra đảo Phú Quốc. Đi theo nó và anh là anh Thế Nam và một đồng nghiệp của anh. Hai nhiếp ảnh gia nghiệp dư này sẽ thực hiện cho nó và anh những bức ảnh cưới tự nhiên nhất.

Với cái tài năn nỉ ỉ ôi và cùng một lời hứa sau này sẽ làm bảo mẫu cho con anh chị nên nó mới kéo được anh rể Thế Nam của nó đến nơi này. Anh chấp nhận làm phó nháy cho nó chỉ với điều kiện duy nhất đó là sau này chị Thiên Trang sinh nó phải đến ở với chị nó tháng đầu tiên. Nó ko sợ điều đó vì cho đến bây giờ chị Thiên Trang vẫn chưa có bầu, đến khi đó nó và anh đã cưới rồi, đi hay ko thì nó chỉ cần nói với anh một tiếng là xong. Cao thủ cao tay chính là ở chỗ đó. Nó cười thầm trong bụng mà ko biết sau này nó sẽ bị tiểu thiên thần của hai người này xoay cho như chong chóng.

Đảo Phú Quốc ko hổ danh khi nơi đây được gọi là đảo ngọc. Cảnh đẹp thì ko thể so sánh với bất cứ nơi đâu nó từng đến, bãi cát trắng mịn màng trải dài tít tắp, nước biển trong xanh khiến nó chỉ muốn chìm vào làn nước đó mãi thôi

Dù sao thì nó cũng chỉ có một ngày trên đảo thôi nên ko thể đi thăm thú hết nơi đây được. Chuyến bay sớm của buổi sáng cũng ko thể giúp nó chụp được bức ảnh mặt trời mọc trên đảo ngọc này, lại còn thời gian trang điểm và thay váy nữa. Nó thấy sao mà rắc rối như thế này chứ. Nếu biết rắc rối như thế này thì nó sẽ chọn cách chụp ảnh cưới ngay tại Hà Nội như chị Thiên Trang cho nhanh. Đúng là tự mình làm khổ mình.

4 người cùng đi, ai cũng lắc đầu với lối suy nghĩ của nó, do nó thuyết phục ghê quá nên mọi người đành chiều ý nó ở lại thêm một ngày nữa để chụp cảnh mặt trời mọc trên biển cũng như hoàng hôn trên biển. Ko hiểu mấy anh chụp hình biến hóa kiểu gì mà thực tế nó chỉ đứng đến ngực Lê Thái mà vào trong ảnh nó lại đứng đến tai anh. Thật là kỳ diệu, nó lại ước rằng mình có được chiều cao như thế.

Rời đảo Ngọc nó đến với thành phố ngàn hoa, thực ra nơi đây mới chính là nơi mà nó muốn thực hiện bộ ảnh cưới của mình nhất. Nó dành ra một ngày để chạy quanh Hồ Xuân Hương để tạo những dáng chụp ảnh

độc đáo nhất, ngày tiếp theo nó đến với vườn hoa thành phố, nơi mà có hàng ngàn loài hoa được mang về từ các nước trên thế giới. Ở nơi đây nó như được sống với thiên nhiên đầy màu sắc, nó lại nhớ da diết cách đồng hoa oải hương xanh tím ở miền nam nước Pháp.

Ngày thứ ba nó đến với cao nguyên Langbiang, nơi có những đồi chè xanh trải dài tít tắp, nó lại như hòa vào cùng với thiên nhiên. Nhìn những người nông dân cùng những gùi chè sao nó lại yêu cái mảnh đất này đến thế. Khung cảnh tuyệt vời cùng với những người dân mến khách càng khiến nó thêm yêu quý mảnh đất này.

Và ngày cuối cùng nó và anh đến với trường cao đẳng sư phạm Đà Lạt. Trong bộ áo ài trắng, nó ngây thơ bước vào giảng đường. Anh lịch lãm trong chiếc áo sơ mi trắng sơ vin cùng chiếc quần âu đen. Cả anh và nó như được sống lại những giây phút làm những đứa học trò tinh nghịch cùng mỗi tình học trò ngây thơ trong sáng.

Bộ ảnh cưới của này nó nói chung là đã hoàn thành rồi, có biển có hoa, có cao nguyên lộng gió, lại còn có cả những giảng đường cùng trang giáo án đang để mở. Nhìn nó mệt mỏi anh thật sự ko muốn đi Sa Pa nhưng tính nó vốn ương bướng anh biết phải làm sao, đành chiều theo ý nó thêm một lần nữa.

Tạm biệt thành phố ngàn hoa, nó quay lại thủ đô yêu quý sau cả tuần vắng bóng. Anh đã phải tạm gác toàn bộ công việc ở khu resort miền trung để đi cùng nó, giờ vừa về anh lại có thêm một đống công việc mới thế mà nó lại nặng nề đòi đi Sa Pa điều đó làm anh nổi điên và quát nó một trận:

- Đã cưới ngay đâu mà em vội thế, cứ nghỉ cho lại sức đi, anh giải quyết xong những việc còn tồn đọng lại một tuần qua rồi sẽ cùng em đi

Nó thấy anh nổi giận thì lại tránh xa, nép vào một góc nó nói:

- Em chỉ muốn nhanh chóng kết thúc rồi anh tập trung vào công việc của anh còn em cũng có công việc của em chứ? Là em nghĩ cho anh nên mới thế mà, sao anh lại quát mắng em chứ?

Anh thấy mình nổi nóng như thế quả thật có hơi quá, nhưng công việc của anh đang ngập đầu ngập cổ rồi làm sao anh lại gác công việc thêm một tuần nữa để đi với nó đây. Nhìn nó nép trong góc phòng anh nhẹ nhàng đến bên nó vỗ về:

- Anh xin lỗi, do anh nóng quá lỡ lời với em. Nhưng để anh giải quyết đống công việc này xong rồi chúng ta đi em nhé?

Nó cũng biết mình đã có những đòi hỏi vô lý mà những đòi hỏi của nó anh đều đáp ứng. Như vậy thì còn điều gì khiến nó phải oán trách anh nữa đây? Nép vào ngực anh nó lên tiếng:

- Em cũng có lỗi, xin lỗi đã làm khó anh như thế nhé. Nếu đòi hỏi gì của em quá đáng thì anh có thể ko cần đáp ứng. Đừng chiều em quá như thế, em sẽ hư đấy.

Anh lại gõ nhẹ lên trán nó rồi đáp lại:

- Nếu em hư anh sẽ phạt em.

- Anh sẽ phạt em như thế nào?

- Như thế này này

Anh vừa nói hết câu thì cũng là lúc anh áp đôi môi nóng ấm của mình lên đôi môi nó. Hóa ra anh dùng cách này để phạt nó, lần sau nó sẽ khôn ngoan hơn. Muốn hôn nó à? Lần sau phải xin phép mới được.

Cuối cùng thì bộ ảnh ở Sa Pa cũng được hoàn thành, nó cùng anh hòa vào với những bộ trang phục người dân tộc nhiều màu sắc. Thật thú vị biết bao khi bộ ảnh này được công bố. Nó hỉ hửng biết bao nhiêu dự định với bộ ảnh cưới này, nhưng có lẽ mọi chuyện sẽ phải gác lại thời gian là bao lâu thì ko ai biết được.

58. Chương 58: Nỗi Đau

Bộ ảnh cưới độc nhất vô nhị của nó được anh Thế Nam và một đồng nghiệp nữa của anh mang về chỉnh sửa để hoàn hảo hơn. Nó thật sự háo hức chờ đợi để đến ngày được ngắm nhìn những bức ảnh đó.

Sau những ngày cùng nó chạy đôn đáo khắp nơi anh trở về với một đồng công việc. Dự án khu resort miền trung đã đi được những bước đầu tiên, anh còn nhận thêm những tòa trung cư cao cấp ở nội thành cũng như ngoại thành nữa. Công việc của anh cũng dần đi vào ổn định. Nhờ sự giúp đỡ từ tất cả những đồng nghiệp, những người thân trong gia đình nó sự nghiệp của anh lại lên như điều gặp gió.

Anh đang say sưa với bản thiết kế căn nhà mới của mình anh lại nhận được một cuộc điện thoại của mẹ mình. Những hồi chuông dồn dập đổ trong lòng anh lại thấy bất an, ko lẽ ở nhà lại xảy ra chuyện gì nữa sao?

Nhấc điện thoại, anh cố gắng dùng giọng bình thường nhất để trả lời mẹ mình:

- Có chuyện gì ko mẹ?

Bên đầu dây kia anh ko nghe tiếng mẹ mình nói mà chỉ nghe thấy những tiếng nấc dài, linh cảm của anh lại đúng nữa rồi, gia đình anh lại có chuyện nữa. Anh như mất bình tĩnh, giọng gấp gáp hỏi:

- Mẹ nói đi, có chuyện gì sao?

Mẹ anh nén tiếng nấc trả lời:

- Mẹ . . . mẹ lại vừa nhận giấy triệu tập anh trai con từ công an Thành phố, họ nói có một người vừa bị bắt khai rằng anh con nhận tiền từ họ, họ còn có biên lai nhận tiền và chữ kí của anh trai con nữa.

Lại thêm một tiếng sét nữa ngang tai anh, thằng anh trai anh lại muốn gì nữa đây?

Đúng lúc đó thì anh thấy anh trai anh đẩy cửa bước vào, anh nhẹ nhàng nói vào điện thoại ẹ anh yên tâm:

- Mẹ để con lo, anh Hải vừa đền mẹ để con hỏi anh ấy cho rõ mọi chuyện rồi sẽ gọi cho sau nhé.

Anh vừa nói vừa hướng anh mắt về phía anh trai ra hiệu cho anh trai mình ngồi xuống. Anh cúp máy rồi cũng tiến về phía sofa ngồi xuống phía đối diện với Lê Hải.

- Anh nói đi, rút cuộc lại xảy ra chuyện gì nữa? Tại sao lại để công an đưa giấy triệu tập về tận nhà, anh định bôi tro chát chấu vào mặt ba mẹ nữa hay sao? - Anh dường như ko giữ được bình tĩnh mà mỗi câu mỗi chữ anh đều gằn giọng để phát ra.

- Anh đến đây cũng là vì chuyện này đây. - Lê Hải nhìn Lê Thái rồi bắt đầu lên tiếng nói rõ mọi chuyện. - Trước khi anh bị bắt, đích thị là anh đã nhận của thằng Thịnh 360.000 USD nhưng sau đó anh đã trả lại cho nó rồi. Có lẽ anh bất cẩn mà ko lấy lại giấy nhận tiền từ tay nó nên giờ công an bắt được nó mới thấy giấy nhận tiền đó nên mới có giấy triệu tập anh.

Lê Thái ngồi yên lặng nghe anh trai mình giải thích, một lúc sau anh mới lên tiếng:

- Thế giờ anh định như thế nào? Lúc anh trả tiền có ai chứng kiến hay ko? Nếu ko chứng minh được số tiền đó anh đã trả thì bây giờ anh sẽ phải trả. Anh ko trả được số tiền này anh sẽ có tội danh lừa đảo để chiếm đoạt tài sản đấy. Chắc anh cũng hiểu điều này chứ?

Thật sự anh ko biết có nên tin vào lời nói của anh trai mình nữa ko? Nếu giờ mà anh gánh thêm gánh nợ này nữa thì có lẽ cả đời này anh chỉ có đi cày mà trả nợ cho anh trai mình thôi, nhưng nếu anh ko gánh thì ko lẽ lại đẩy gánh nặng này cho ba mẹ anh sao? Họ đã có tuổi rồi, nếu như những gia đình khác thì có lẽ ba mẹ anh giờ này phải được an nhàn mà sống bên con cháu rồi. Anh thật sự khó nghĩ quá.

- Anh biết, thế nên hôm nay anh mới đến gặp em đây. Bên công an vừa gọi cho anh, bên đó hẹn gặp riêng anh nên anh đến mượn em ít tiền để đi gặp họ.

Từ khi nghe Lê Thái tuyên bố ko lo cho ình nữa thì anh ta mới phải kiếm sống. Mấy tháng vừa qua Lê Hải phải chật vật lắm mới sống qua ngày được, giờ lại xảy ra chuyện này anh ta ko biết nên làm sao đành phải muối mặt đến đây gặp em trai một lần. Lê Hải ko chắc em trai mình sẽ giúp mình lần nữa, nhưng nếu ko có nó thì anh phải tìm ai đây?

- Anh cần bao nhiêu? - Lê Thái cũng ko ngờ là mình lại hỏi Lê Hải câu đó, nhưng dù anh ta có gây ra chuyện gì thì anh ta cũng là anh trai anh, anh ko thể làm ngơ được.

- 100 triệu, đây là cái giá mà bọn chúng đưa ra để xử lý việc này và từ nay về sau ko gọi đến anh nữa. - Lê Hải dường như sợ Lê Thái nổi giận nên vội vàng giải thích.

- Anh định cướp của chắc, những việc lần trước em vẫn chưa thu xếp xong đâu. Tiền của em ko phải là giấy nên ko có nhiều như thế cho anh đâu. - Lê Thái tưởng chừng mình nghe nhầm.

Anh cũng biết rằng để chạy án thì số tiền như thế là quá nhỏ, nhưng trong trường hợp này thì đối với anh 10 triệu còn khó chứ đừng nói đến 100 triệu như anh trai anh nói. Thà rằng để thằng anh trai anh vào tù ngồi thêm 1 năm nữa còn hơn bỏ ra số tiền này rồi ko biết chuyện này sẽ đi đến đâu.

- Anh biết là em có thể giúp anh mà, ko lẽ em định để anh vào tù thêm lần nữa. Như thế có lẽ ba mẹ ko chịu được đâu. - Lê Hải nói với giọng van nài.

- Anh làm khổ tôi như thế còn chưa đủ sao? Cuộc sống của anh thì anh nên tự lo lấy đi chứ, bây giờ tôi ko có khả năng lo cho anh nữa đâu.

Lê Thái dù rất bực, rất muốn đánh cho anh ta một trận nhưng anh cố gắng kìm lại, nhưng anh càng cố gắng kìm lại thì anh ta lại càng lấn tới. Con người ta hình như bị dồn vào đường cùng thì ko còn suy nghĩ trước khi cất lời nói thì phải.

- Mày có biết những ngày tháng qua tao sống như thế nào ko? Nếu ko đến đường cùng thì tao cũng ko đến tìm mày đâu. Dù có khó khăn nhưng ta cũng ko bao giờ lấy tiền của gái như mày. - Lê Hải nhìn Lê Thái mà buông những lời cay độc.

Anh có nghe nhầm ko đây? Chưa có ai nói với anh câu này, anh cũng đã từng lo sợ có người sẽ nói với anh câu đó nhưng ko ngờ được rằng anh lại được nghe câu đó từ chính miệng anh trai mình. Đau, đúng là đau thật. Vì ai mà anh mới phải như thế, vì ai anh mới phải dùng tiền của nó? Thế mà giờ đây anh ta lại còn đứng đó lớn tiếng lên án anh ư?

Anh đứng lên tiến lao về phía anh trai mình mà sốc cổ áo anh ta lên và giáng cho anh ta một nắm đấm. Sau đó anh gần lên từng tiếng:

- Phải, tao hèn nên mới lấy tiền của gái nhưng tiền đấy tao có được dùng đồng nào ko hay chỉ có mình mày thôi. Vì mày tao phải mang tiếng với người đời vậy mà giờ đây mày còn lớn tiếng ch-ử -i mắng tao sao? Mày nghĩ xem mày có quyền ko?

Dù có đánh chết anh thì cũng ko bao giờ anh nghĩ rằng mình sẽ được nghe những lời này từ chính người anh mà mình hết lòng lo lắng cho như thế. Có ai hiểu được cảm giác của anh lúc này ko? Anh ta gọi nó là gái ư? Đúng là anh ta đã quá xúc phạm đến nó rồi, cú đấm đó có lẽ là quá nhẹ cho anh ta, nhưng anh nhất định ko bao giờ đụng chạm hay lo lắng cho anh ta thêm một lần nào nữa.

- Mày cút đi, từ giờ mày sống hay chết ko liên quan gì đến tao nữa. Tao ko có thằng anh như mày đâu. - Lê Thái ko nhìn Lê Hải đang ngồi dưới đất mà cất từng chữ mạnh mẽ.

Đối với thằng anh như thế này anh có mất đi cũng ko hối hận, đúng là anh ta đã đi quá giới hạn chịu đựng của một con người rồi, uốn cong nó nghĩ tốt cho anh ta, anh ta ko xứng đáng.

Biết mình đã lỡ lời nhưng lời nói đã nói ra thì ko thể nào lấy lại được, Lê Hải biết vì mình mà em trai Lê Thái của anh phải chịu biết bao nhiêu ảm ức. Anh cũng ko thể ngờ được rằng có ngày chính anh lại nói với em trai mình câu đó, dù có nói thế nào đi nữa thì bây giờ cũng chỉ là ngụy biện cho hành vi vừa rồi của mình mà thôi.

Anh ta đứng dậy lùi thủi bước đi sau khi để lại một câu “Anh xin lỗi”

Anh ta đi rồi Lê Thái đứng đó cười nhạt, anh ta xin lỗi ư? Có cần thiết nữa ko khi mà anh ta đã nói ra được câu đó? Liệu thời gian có xóa nhòa được vết thương này trong lòng anh ko? Liệu rằng anh có còn cơ hội để tìm lại người anh trai mà anh hằng yêu quý ko? Hình mẫu lý tưởng để noi theo ư? Cái đó có đáng ko? Làm người tốt mới khó chứ làm một thằng phá gia chi tử như anh ta thì ngay ngày mai anh cũng có thể làm được.

- Anh có chuyện gì đúng ko? Nói cho em nghe đi được ko? - Nó bất ngờ vì lâu lắm rồi anh ko đến đón nó sau khi tan ca như thế này, nhưng nhìn vẻ mặt anh nó cũng đoán được anh đang có tâm sự.

- Ủ, tâm trạng anh đang rất nặng nề đây. Mình ra bãi giữa sông Hồng em nhé. - Anh đáp lại nó rồi lại lên tiếng đề nghị.

Nó chưa từng thấy anh có tâm trạng nặng nề như thế này bao giờ, nhẹ nhàng gật đầu nó đáp lại anh.

- Vâng, anh muốn đi đến đâu em cũng sẽ đi cùng anh.

- Cảm ơn em đã luôn bên em như thế. - Anh nắm chặt tay nó rồi bước đi.

Ở bên nó lúc nào anh cũng thấy bình yên, anh muốn nắm tay nó đi mãi như thế này thôi. Bỏ qua những nỗi lo, bỏ qua những thị phi đời thường, bỏ qua cả công danh sự nghiệp. Anh cần nó và một cuộc sống đơn giản như bao nhiêu người khác. Ước mơ nhỏ bé thế thôi mà sao đối với anh khó khăn như thế?

Gió sông Hồng thổi lên những hương vị phù sa của đất, anh lại mơ ước được sống một cuộc sống của những người nông dân nơi đây, cuộc sống của họ bình yên đến mức anh luôn mơ ước. Có tiền để làm gì, có địa vị để làm gì khi mà cuộc sống này luôn khiến anh khó thở?

- Sao em ko hỏi anh là có chuyện gì? - Thấy nó im lặng từ lúc lên xe cho đến giờ khiến anh thấy bất ngờ. - Mọi ngày chẳng phải em nhanh miệng lắm sao.

- Em tôn trọng anh mà, nếu anh ko muốn nói em sẽ ko hỏi còn nếu muốn chia sẻ với em thì anh sẽ tự nói ra thôi. - Nó nhìn anh đáp lại.

Tự nhiên hôm nay anh lại thấy nó người lớn thế, nếu như mọi ngày là nó đã nổi quạ lên khi thấy anh im lặng như thế này rồi. Nhưng anh cảm ơn nó vì đã nghĩ như thế, anh thật sự ko biết nên bắt đầu từ đâu và cũng ko biết có nên nói những lời anh trai anh nói cho nó nghe ko? Anh lại hướng ánh mắt ra xa và khẽ thở dài.

Nhìn anh như thế nó thật sự ko an lòng, nó rất muốn biết chuyện gì đã xảy ra nhưng nó lại ko hỏi. Nó muốn anh tự chia sẻ với nó tất cả, dù sao thì hai bên gia đình cũng chuẩn bị xem ngày để tổ chức lễ cưới cho hai đứa chúng nó rồi. Như thế thì anh cũng nên chia sẻ với nó tất cả chứ. Lòng nó thật sự bất an. Đang định lên tiếng hỏi anh thì anh lại lên tiếng trước.

- Ngày hôm nay anh thật sự mệt mỏi mèo con ạ. Tại sao những rắc rối cứ nhè đầu anh mà rơi vào thế này? Ko lẽ kiếp trước anh làm sai điều gì mà kiếp này anh gặp nhiều chuyện ko hay như thế chứ? - Anh lại thở dài nhìn nó đầy tâm trạng.

- Có chuyện gì anh nói cho em nghe đi, đừng để trong lòng nữa. Anh biết ko, nhìn anh như thế em thấy đau lòng lắm. - Nó đáp lại lời anh.

- Anh Hải lại có chuyện nữa, hôm nay anh ấy đến tìm anh. Rồi sau đó anh ấy ch-ử -i anh là đồ hèn đi lấy tiền của gái, anh tức giận nên đã đánh anh ta một cái và nói rằng: Đúng là anh lấy tiền của gái nhưng số tiền đó là do anh ta tiêu chứ anh ko tiêu.

Anh ko biết nó sẽ nghĩ anh như thế nào khi nghe những lời đó, nhưng thật sự anh ko muốn dẫu nó điều gì cả mà nhất là những điều này có liên quan đến nó.

Nghe những câu anh nói sao mà chua chát như thế, nó chưa từng nghĩ là sẽ nhận được những lời như thế, nó giúp đỡ anh ko cần anh phải trả ơn, ko cần anh phải cảm thấy nợ nó nhưng nó ko mong sẽ nhận được những lời như thế này. Cứ như là nó đang dùng tiền để đi mua tình yêu của anh vậy?

Bất chợt nó nhìn anh rồi hỏi:

- Anh có yêu em ko? Có bao giờ anh để ý em là tiểu thư của một tập đoàn lớn, là con gái của một tỷ phú hay ko?

Anh nhìn nó ngỡ ngàng, điều này anh cũng đã từng hỏi bản thân rất nhiều lần rồi. Anh ko bao giờ để ý đến thân phận của nó, ko bao giờ để ý xem nó có gì. Anh yêu nó vì nó là người con gái đã làm trái tim anh bao lần thổn thức. Yêu chỉ đơn giản là yêu thế thôi.

- Ko, anh ko bao giờ để ý đến những thứ đó. Anh yêu em chỉ bởi em là em thôi. - Anh ôm chặt nó vào lòng mà nói từng chữ chắc chắn.

- Vậy anh đừng nghĩ gì cả nhé. Em ko cần gì cả, chỉ cần anh luôn bình yên và hạnh phúc thôi. Cứ yêu em như thế này mãi mãi anh nhé. - Nó tựa vào vòm ngực vững trãi của anh khẽ thì thầm chỉ để anh nghe thấy mà thôi.

- Cho anh gối đầu lên chân em ngủ một chút nhé. Cho anh cảm nhận những giây phút bình yên khi ở bên em như thế này. Một chút thôi em yêu nhé. - Anh đẩy nó ra rồi đưa ra đề nghị.

- Vâng, anh nhắm mắt một chút thôi nhé, hoàng hôn ở đây cũng rất đẹp. Lúc đó em sẽ gọi anh dậy ngắm nhé. Anh yêu ngủ ngon. - Nó nhẹ nhàng hôn nhẹ lên bờ môi của anh như để đưa anh vào giấc ngủ.

Bình yên, cứ bình yên như thế này thôi nhé. Biết đâu ngày mai để mơ đến một khung trời bình yên như thế đối với nó và anh lại là một điều xa vời. Cuộc đời đâu ai biết trước có điều gì đang chờ đợi ta. Những cánh chim chao nghiêng trên mặt nước như báo hiệu thời tiết đang có những chuyển biến để đón một cơn bão mạnh. Hay chính những điều đó đang báo hiệu cho nó biết từ ngày mai cuộc sống của nó ko còn bình yên như buổi chiều hôm nay nữa.

59. Chương 59

Hôm nay nó về nhà ba mẹ mình, nó có nhiều điều muốn nói với ba mẹ nhưng khi đối mặt với ba mẹ thì nó lại ko biết nên nói như thế nào cả. Ăn tối xong nó xin phép lên phòng nghỉ trước. Đúng là ko ai hiểu con gái bằng mẹ, mẹ nó biết nó có tâm sự khó nói ra nên nó vừa lên phòng được một lúc thì có tiếng mẹ nó gọi bên ngoài.

Bà Mai bước vào với một cốc nước cam, đặt cốc nước cam xuống bàn bà nhẹ nhàng bước về phía nó nhỏ giọng hỏi:

- Con gái mẹ có tâm sự gì vậy? Nói ẹ nghe được ko?

Nó đặt chiếc gối ra sau lưng và ngồi dậy hướng mẹ nó đáp:

- Con cũng ko biết nên nói với mẹ thế nào nữa. Tâm trạng hiện giờ của con đang rất rối. - Vừa đáp lời mẹ nó vừa thở dài.

Nó kể ẹ nó nghe những gì Lê Thái nói với nó, mặc dù nó bảo Lê Thái đừng suy nghĩ nhiều nhưng người suy nghĩ nhiều có lẽ lại là nó. Nó thật sự rất yêu anh, muốn cùng anh chia sẻ tất cả nhưng nó lại sợ những lời nói vô tình kia. Có phải nó quá non nớt trong suy nghĩ nên giờ đây mới mắc vào những chuyện như thế này ko?

Mẹ nó nghe xong thì xoa đầu nó nhẹ nhàng nói:

- Mẹ hiểu những gì con đang nghĩ. Con ko nên nghĩ nhiều như thế, cũng ko nên để ý đến những lời Lê Hải nói. Có lẽ anh ta quá nóng giận và suy nghĩ thiếu chín chắn nên mới phát ngôn bừa bãi như thế thôi. Ba mẹ ko cần những cuộc hôn nhân của các con mang lợi ích gì cho kinh tế gia đình cả, điều quan trọng ba mẹ muốn đó là thấy các con thật sự hạnh phúc. Mẹ tin rằng con đủ lớn để biết nên làm những gì, hãy khuyên Lê Thái giúp đỡ Lê Hải lần này, là anh em thì ko thể bỏ nhau được, dù anh ta có là tội phạm giết người đi chăng nữa thì anh ta mãi mãi là anh trai của Lê Thái. Và mẹ cũng ko muốn ông bà Phúc - Hạ lo lắng về chuyện của Lê Hải mà ảnh hưởng đến sức khỏe.

Bà Mai nhìn con gái, bà tin là con gái mình đủ chín chắn để suy nghĩ thấu đáo tất cả mọi việc. Nó ko như Thiên Trang chỉ biết vùi đầu vào công việc mà quên đi cuộc sống xung quanh vẫn đang diễn ra, nhưng nó lại ko có những suy nghĩ già dặn như người con dâu của bà. Nhưng bà tin nó, từ khi nó trở về bà biết nó đã học được rất nhiều điều để có một cuộc sống tốt.

- Con cảm ơn mẹ. Con đã biết con phải làm gì rồi. - Nó nhìn mẹ nó rồi đáp lại lời bà.

Mặc dù tâm trạng rất rối bời nhưng có được sự động viên của mẹ mình nó có thêm quyết tâm cải thiện quan hệ giữa hai anh em Lê Thái. Dù thật lòng ko ưa gì anh ta cả nhưng đúng như mẹ nó nói, anh ta dù

có xấu xa đến mức nào thì vẫn là anh trai của người mà nó yêu. Muốn có cuộc sống hạnh phúc với anh thì nó phải cải thiện được mối quan hệ này.

- Ủ, đừng nghĩ nhiều con nhé, ngủ sớm đi mai còn đến viện nữa.

- Mẹ cũng nghĩ sớm đi nhé, gửi lời chúc ngủ ngon của con đến ba mẹ nhé.

Tình cảm gia đình là thế, ko cần phải quá phô trương, ko cần quá chú ý những những người thân yêu của nó luôn xuất hiện những lúc nó cần nhất. Nó thấy mình thật may mắn khi được sinh ra và lớn lên trong một gia đình như thế này. Lòng đã nhẹ nhàng hơn, nó từ từ chìm vào giấc ngủ.

Những tuần sau đó nó ra sức thuyết phục Lê Thái giúp đỡ Lê Hải thêm một lần nữa. Nhiều lúc nó khiến anh phát cáu như ngày hôm nay.

- Em có thôi đi ko? Em ko nghe những lời anh ta nói về em như thế nào sao? Ko thấy anh ta quá đáng hay sao mà lúc nào cũng muốn giúp anh ta như thế? - Anh tức giận quát mắng nó khi thấy hôm nào nó cũng lải nhải vấn đề này.

- Em sẽ cứ như thế này đến khi nào anh đồng ý giúp anh Hải đấy. Em biết anh hận anh ta nhưng nói thế nào thì anh ta cũng là anh trai anh. Anh ko thể bỏ mặc anh ta được. Nếu bỏ mặc anh ta được anh đã ko bị mất ngủ từng ấy đêm, nếu bỏ mặc anh ta được thì anh ko phải ngày nào cũng suy tư rồi thở dài như thế này, nếu như . . .

Câu nói của nó bị cắt ngang giữa chừng bởi anh đang nổi giận:

- Đủ rồi, nếu em còn nói nữa anh sẽ cho người đưa em về đấy. Lúc đó đừng nói tại sao anh vô tình nghe chưa? Anh giúp anh ta ngăn ấy việc là đủ rồi, anh ko phải là cu li của anh ta, lúc nào cũng theo sau giải quyết rắc rối cho anh ta. Anh có cuộc sống của anh, anh còn nhiều việc phải làm hơn là bận tâm đến những việc anh ta gây ra.

Anh hiểu những gì nó nói, anh cũng biết nó muốn tốt cho quan hệ giữa anh em anh, cứ cho là anh cố chấp đi nhưng anh ko thể bỏ qua cho những gì anh ta đã nói. Người ta thường nói rằng: “Lời nói chẳng mất tiền mua, liệu lời mà nói cho vừa lòng nhau”. Anh ta là một luật sư thì chắc cũng phải biết nên cẩn trọng lời nói chứ? Phải biết cái gì nên nói và cái gì ko nên nói chứ? Xúc phạm anh, anh có thể bỏ qua nhưng anh ta đã mắc phải một sai lầm lớn đó là dám động đến nó. Người con gái anh yêu có làm gì đắc tội với anh ta mà anh ta lại đem nó vào cuộc nói chuyện giữa anh và anh ta.

- Em xin lỗi, anh bình tĩnh đi được ko? Bình tĩnh để chúng ta nói chuyện. - Nó thấy anh nổi cáu thì vội vàng lên tiếng.

- Là anh có lỗi, tự nhiên lại nổi nóng với em. Đừng giận anh nhé. - Anh ôn nhu ôm nó vào lòng.

- Vậy anh sẽ suy nghĩ lại những điều em nói với anh chứ? - Nó vừa dụi đầu vào ngực anh vừa lên tiếng.

- Được, anh sẽ suy nghĩ nhưng dù anh quyết định thế nào thì cũng ko được vì việc này mà giận đối với anh nhé. - Anh đáp lời nó rồi lại ra thêm điều kiện.

Nó gật đầu rồi vùi đầu sâu hơn vào ngực anh. Những lúc như thế nó thấy mình thật nhỏ bé và cũng thật bình yên khi có một bờ vai vững chắc cho nó dựa vào.

Mọi chuyện đã kết thúc theo ý của nó nhưng nó lại nhận ra mấy ngày nay anh ko vui và lại thường xuyên tìm đến rượu. Nó linh cảm chuyện này nghiêm trọng hơn chuyện của anh Hải vừa qua, dù nó có gắng hỏi như thế nào anh đều ko nói. Tối nay nó quyết định đi theo anh xem rút cuộc đã có chuyện gì xảy ra.

Vừa tan ca ở bệnh viện nó đã có mặt ở văn phòng của anh, đúng như nó dự đoán anh ko có mặt ở đây, theo lời một đồng nghiệp thì anh vừa ra ngoài khoảng 30' trước. Nó cũng được Thanh Tùng thông báo rằng anh đang có mặt ở bar New, theo lời chỉ dẫn của hắn 20' sau nó cũng có mặt ở nơi đây. Nó tìm thấy anh bên cạnh những chai rượu rỗng, tức giận nó đi đến bên cạnh anh lôi anh đứng dậy và tức giận quát:

- Anh có phải là một thằng đàn ông ko thể? Có chuyện gì thì cũng phải bình tĩnh rồi cùng nhau giải quyết chứ? Như thế này có giải quyết được vấn đề gì ko?

Ánh mắt anh mơ màng nhìn nó, giọng nói lạc đi vì men rượu:

- Cô . . . cô là ai thế? Đừng động vào tôi, nếu người yêu của tôi mà ở đây thì cô sẽ chết đấy.
- Người chết với em sẽ là anh đấy, mau tỉnh lại cho em. - Nó vừa nói vừa vỗ vỗ vào mặt anh như tìm kiếm một sự tỉnh táo còn sót lại.

Thanh Tùng cũng vừa có mặt, hấn phụ nó dìu thẳng bạn mình ra xe. Tuệ Minh yêu cầu Thanh Tùng lái xe về nhà nó, nó cần làm cho anh tỉnh và hỏi rõ mọi chuyện.

Thanh Tùng nhìn nó khẽ gật đầu, hấn biết thẳng bạn hấn sảy ra chuyện gì nhưng hấn lại ko thể nói cho nó biết được. Chuyện đó phải do chính Lê Thái nói với nó, hấn đã tưởng rằng trải qua bao nhiêu chuyện như thế Lê Thái và nó chỉ còn chờ ngày nắm tay nhau bước vào lễ đường nữa là hạnh phúc của họ được viên mãn rồi. Vậy mà ko hiểu cái trò vô lý đó từ đâu chui ra lại thêm một lần nữa ngăn cản thẳng bạn hấn đến với hạnh phúc. Hấn đau lòng nhìn nó nhưng lại ko thể mấp máy môi nói cho nó nghe. Khi nghe xong thẳng bạn anh còn thế này thì ko biết nó sẽ ra sao đây?

Đưa Lê Thái vào phòng nó lập tức lấy khăn lau mặt cho anh, đắp một chiếc khăn ấm vào trán anh rồi lại đi pha cho anh một cốc nước giải rượu. Nó thật muốn dừng ngay anh dậy mà hỏi cho rõ mọi chuyện nhưng người anh cứ mềm nhũn ra thế kia thì làm sao nó có thể hỏi được điều gì đây? Sau khi cho Lê Thái uống nước nó pha để giải rượu xong nó bước ra phòng khách ngồi đối diện với Thanh Tùng bắt đầu hỏi:

- Anh cũng biết anh ấy sảy ra chuyện gì đúng ko?

Ko ngần ngại Thanh Tùng gật đầu chắc chắn đáp lại:

- Đúng, anh biết chuyện gì đang sảy ra nhưng anh ko thể nói gì cho em cả, hãy cứ để Lê Thái nói chuyện này với em. Trước sau thì em cũng cảm phải biết thôi.

Hấn biết mình ko thể mang đến hạnh phúc cho nó nhưng hấn ko muốn đem đến cho nó sự thất vọng, đau khổ và những giọt nước mắt. Nếu như nó khóc, hấn sẽ ko kìm được mà chạy đến bên nó ngay lập tức.

- Anh đã ko muốn nói thì em cũng sẽ ko hỏi. Nếu đó là một nỗi đau thì thà rằng em chẳng bao giờ biết thì hơn. Cuộc sống của em từ trước đến nay vốn bình yên nhưng từ khi biết yêu thì em biết thế nào là sóng gió. . .

Nó bỏ lửng câu nói, nó đã có linh cảm sẽ có chuyện gì sảy ra mà nhưng cứ mỗi lần nó nói với anh thì anh lại gạt đi. Dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng nó ko biết phải đón nhận cái tin mà nó sắp nghe như thế nào. Nó thật sự sợ hãi, nếu như mất anh nó sẽ phải sống những tháng ngày tiếp theo như thế nào đây?

- Cảm ơn em đã ko hỏi anh, giờ anh về nhé. Em cũng nghỉ ngơi đi cần giữ sức khỏe cho tốt, dù ko biết em sẽ chấp nhận chuyện này như thế nào nhưng anh tin là sau nỗi đau hạnh phúc sẽ lại tìm đến bên em. Cố lên em nhé.

Hấn thật sự ko muốn người con gái hấn yêu chịu nhiều đau khổ như thế. Cũng ko biết được rằng nếu như nó chọn hấn ngay từ đầu thì cuộc sống của nó và hấn có nhiều sóng gió như thế này ko nhưng hấn tin một điều là nhất định người hấn yêu sẽ được hạnh phúc dù người bên cạnh nó là ai. Một người như nó đáng được hạnh phúc.

- Cảm ơn anh, em sẽ cố gắng. Thật là vui khi có một người tri kỷ như anh.

Nó vừa nói vừa tiễn anh ra cổng. Càng nghĩ nó lại càng hoang mang về những điều hấn vừa nói, có lẽ chuyện lần này thật sự lớn nên hấn mới có thái độ như thế với nó. Nó ghét cái cảm giác này, cảm giác chờ đợi một điều ko bình yên đến với mình.

Sau khi tiễn hấn về, nó bước nhanh vào phòng anh đang nằm, nó muốn biết anh đã tỉnh dậy chưa nhưng tình hình hiện tại làm nó thất vọng rồi. Anh vẫn nằm im như chìm vào một giấc ngủ thật bình yên. Nó ko biết được rằng, khi đôi mắt kia mở ra nhìn nó thì cũng chính là lúc sóng gió nổi lên. Đắp lại chăn cho anh nó vào bếp nấu cho anh bát cháo. Nó biết anh rất thích ăn cháo sau mỗi lần uống rượu và cũng có thể đây là lần cuối cùng nó được nấu cho anh ăn như thế này.

Quá khuya rồi mà anh vẫn chưa tỉnh dậy, nó nhẹ nhàng thay cho anh chiếc khăn khác nhưng chưa kịp thu tay về thì đã bị tay anh nắm chặt lại. Giọng anh cất lên dù mắt vẫn nhắm nghiền:

- Xin em . . . xin em đừng rời xa anh được ko? Anh sẽ ko sống được nếu thiếu em đâu. Anh xin em đừng đi. - Khóe mắt anh có một giọt nước long lanh chuẩn bị rơi xuống.

Nó vội vàng đưa tay còn lại nắm lấy tay anh, ghé tai anh thì thầm để anh nghe thấy:

- Em ở đây và sẽ mãi ở bên anh. Anh yên tâm ngủ đi nhé.

Giọt nước ở khóe mắt theo phản tự nhiên chảy xuống thấm vào gối, nó ko biết anh mơ thấy điều gì mà đến mức nói mơ như thế nhưng nó tin là việc này với việc anh đang giấu nó có liên quan đến nhau.

Anh cứ nắm tay nó như thế, muốn rút ra về phòng ngủ cũng ko được thế là nó đành ngồi lại bên anh. Đến khi mệt quá nó gục xuống cạnh anh và ngủ thiếp đi lúc nào ko biết.

Anh tỉnh dậy khi trời vẫn còn tối đen, khẽ cựa mình thì thấy nó đang gục bên giường anh. Hình ảnh anh say rượu tối qua được tái hiện lại. Anh ko biết nó đã biết được điều gì nhưng anh thật sự ko muốn xa nó đâu. Trở dậy nhẹ nhàng bế nó đặt lên giường, anh đưa tay vuốt má nó mà thì thầm ” Đừng bao giờ khóc vì một người như anh nhé mèo con, anh ko xứng với những giọt nước mắt đó đâu. Anh ko biết tiếp theo anh sẽ phải đối mặt với những gì, ko biết có thể bảo vệ được em trong bao lâu nhưng có một điều mãi mãi ko bao giờ thay đổi đó là anh sẽ yêu em, mãi mãi chỉ có em trong tim anh thôi”.

Nhìn nó ngủ giấc ngủ thật sâu thật yên bình ko mộng mị anh lại thấy lòng mình chua xót. Có lẽ sau đêm nay giấc ngủ của nó sẽ ko còn được bình yên như thế nữa, nhưng con sóng sẽ đến và cuốn trôi những bình yên nơi đây. Dù đã biết trước nhưng anh lại ko thể nào ngăn cản được những gì sắp đến.

Anh ôm nó vào lòng, hơi ấm của anh khiến nó tham lam mà cứ dụi mãi vào ngực anh như tìm kiếm một thứ gì đó. Anh lại càng siết chặt nó hơn, nơi khóe mắt lại có những giọt nước long lanh trực trào ra ” Hứa với anh, dù có mệt mỏi đến đâu cũng đừng buông tay anh ra nhé. Anh biết như thế là ích kỷ nhưng chỉ cần em ko buông tay thì anh vẫn sẽ có sức mạnh để chiến đấu giành lại hạnh phúc ình. Nếu em buông tay trước anh có thể sẽ chết đấy bởi vì với anh em là lẽ sống, là hơi thở và cũng là nhịp đập trái tim anh”

60. Chương 60

Nó đã tỉnh, nó nghe được hết những điều anh nói, nó cảm nhận một điều gì đó bất an đang đến gần. Nhưng nó tham lam muốn vùi sâu mình vào lòng anh, giả vờ ngủ để nghe tiếp những lời anh muốn nói. Giọt nước ở khóe mi anh trào ra đáp xuống má nó làm nó giật mình. Người ta thường nói đàn ông rất ít khi phải khóc nhưng khi người đàn ông khóc thì có lẽ đó là một nỗi đau to lớn mà họ ko thể giữ mãi trong lòng. Bất chợt nó đẩy anh ra ngược mặt lên nhìn anh hỏi:

- Anh à, có chuyện gì đúng ko? Tại sao anh lại khóc? - Vừa nói vừa đưa tay chặn lại những giọt nước đang trào ra ở khóe mi anh. Anh có biết lúc này lòng nó trỗi lên một điều gì đó thật chua xót hay ko?

Anh hôn nhẹ vào trán nó rồi mỉm cười đáp lại:

- Anh thật là hư đúng ko? Say sấn làm cho em phải lo lắng, giờ lại để bụi bay vào mắt khiến em tưởng anh đang khóc nữa. - Anh vẫn cố giấu nó ko muốn cho nó biết đã có chuyện gì xảy ra.

Trong thâm tâm anh lúc này thật sự đau khổ, anh ko muốn nó phải suy nghĩ, muốn để cho nó nở nụ cười thoải mái nhất, vô tư nhất. Nếu thời gian có thể quay lại, anh muốn mình chưa từng nhận cuộc điện thoại đó, chưa từng nghe những lời mẹ anh nói. Anh muốn mình quên đi tất cả chỉ nhớ riêng nó và mối tình đẹp như mơ này thôi.

Anh ngồi dậy rồi đưa mắt nhìn nó nói:

- Hôm nay để anh chuẩn bị bữa sáng cho em nhé. Tối hôm qua em ngủ ít rồi, nằm ngủ thêm chút nữa đi. Lát nữa nấu xong anh sẽ gọi. - Anh nhẹ nhàng đắp lại chăn cho nó rồi đi ra ngoài, anh biết nếu ở cạnh nó thêm một chút nữa thôi anh sẽ ko kìm được mà nói tất cả cho nó biết và anh chắc rằng sau khi nghe xong nó sẽ lại khóc. Anh ko muốn nước mắt nó rơi thêm một lần nào nữa vì anh.

Nó khẽ nhắm mắt cho anh yên lòng nhưng thật ra nó ko thể ngủ được. Nhìn ánh mắt anh lúc anh nhìn nó, nó biết anh đang che giấu một điều gì đó thật sự khủng khiếp với nó. Nhưng tại sao anh lại ko cho nó biết? Tại sao ko chia sẻ cùng nó? Anh ko biết là sự thật nào rồi cũng sẽ phải được phơi bày hay sao?

Sáng nay anh nấu cho nó món ăn mà nó thích nhất - phở Hà Nội, sau khi ăn xong nó kéo anh ra phòng khách. Nó thật sự muốn biết đã có chuyện gì xảy ra.

- Em đã bình tĩnh rồi, bây giờ thì anh có thể nói cho em biết anh đang giấu em chuyện gì chứ? - Nó nhìn thẳng vào mắt anh giọng kiên định hỏi.

Anh nhìn nó, rút cuộc thì cũng phải để nó đối mặt thôi, anh ko biết được trong ngày nay, hay ngày mai mẹ anh có thể gặp nó và nếu ko cho nó biết nó sẽ rơi vào thế bị động và có thể sẽ bị bà dụ dỗ.

- Có lẽ cũng đến lúc anh nên cho em biết chuyện này rồi. Em phải thật bình tĩnh nghe anh nói nhé, chuyện này ko hề nhẹ nhàng đâu. - Anh nhìn nó khó nhọc cất lên từng từ.

Nó khẽ nhìn anh gật đầu:

- Vâng, anh nói đi. Lúc này em thật sự rất bình tĩnh rồi.

Nói thật ra lúc này nó cảm thấy rất hoang mang, nó chưa đoán được ra đây là điều gì nhưng nó nghĩ chuyện này sẽ ảnh hưởng rất lớn đến mối quan hệ giữa nó và anh.

- Em biết dạo này anh rất hay say rượu đúng ko? Biết khuya nào anh cũng đến cạnh em chỉ để ngắm em ngủ thôi đúng ko? Em có biết nguyên nhân của những chuyện này là gì ko? - Anh ngập ngừng nhìn nó một lát rồi nói tiếp. - Nguyên nhân là vì mẹ anh muốn anh lấy vợ trong năm nay nhưng người anh lấy - ko - phải - là - em.

Bốn từ cuối cùng đập mạnh vào tai nó, nó ko nghe thấy những điều anh nói phía sau. Tại sao ko phải là nó, ko phải bà ấy đã đồng ý cho anh và nó yêu nhau rồi sao? Ko phải bà ấy cũng đã xuống nhà nó và xin phép được về xem ngày để tổ chức lễ cưới cho nó và anh rồi sao? Vậy thì tại sao những chuyện này lại xảy ra, và nó muốn biết tại sao vợ anh ko phải là nó?

Nó ngược mắt nhìn anh nặng nề cất từng chữ:

- Tại sao?

Anh dự đoán được nó sẽ phản ứng như thế này mà, đến anh nghe xong còn buông rơi điện thoại thì hỏi một đứa như nó thì sao lại ko có phản ứng như thế này cho được. Phải chăng mẹ anh đang dựng lên cho anh và nó một vở kịch thật hạnh phúc, một cái kết thật viên mãn cho anh và nó, viên mãn đến độ người bước vào lễ đường cùng anh ko phải là nó. Anh biết thân thân với ai đây? Cuộc đời anh phải sống vì người khác như thế chẳng lẽ chưa đủ? Anh phải phụ thuộc vào họ đến khi nào nữa đây? Ngay cả đến hạnh phúc cả đời mình anh còn ko thể quyết định được thì anh còn tồn tại trên đời này làm gì nữa?

- Mẹ nói, mẹ đi xem ngày để cho chúng ta tổ chức lễ cưới nhưng khi nói tuổi hai đứa thì ông thầy nói rằng tuổi của em khắc tuổi của anh. Nếu hai đứa cố tình lấy nhau thì có lẽ anh sẽ bị em hại chết. - Anh đau khổ nhìn nó cất lên từng từ.

Hay quá đúng ko? Chẳng biết cái ông thầy ấy là ai mà nói thật hay, nó ngứa cổ cười trong nước mắt. Đầu tiên thì là chê nó xấu, nó đen, nó thấp, giờ thì lại nói rằng số nó và số anh khắc nhau. Rồi lại còn nó hại chết anh nữa? Nực cười, thật nực cười bạn bè nó bao nhiêu người cũng lấy tuổi của anh vậy sao họ vẫn sống hạnh phúc, sao họ ko xảy ra điều gì? Muốn chia rẽ nó và anh thì làm ơn lấy cái lý do nào thực tế một chút đi.

- Anh tin những điều đó sao? - Nghe giọng trong tiếng nấc, nó cất lên từng từ hỏi lại anh.

- Anh ko tin, ngàn lần vạn lần anh ko tin vào mấy thứ phản khoa học đó. Em phải bình tĩnh, thật sự bình tĩnh để chúng ta cùng tìm cách thuyết phục ba mẹ anh nhé. - Anh đã bình tĩnh lại ôm nó vỗ về.

Chính anh cũng chưa biết phải thuyết phục ba mẹ mình như thế nào cho hợp lý nhưng anh tin tình yêu chân thành của anh và nó sẽ làm động lòng các bậc phụ huynh mà châm trước đồng ý cho anh. Có lẽ để thuyết phục được những người cổ hủ như mẹ anh thì anh sẽ phải kiên trì và lâu dài.

- Em sẽ ko bỏ cuộc dễ dàng như vậy đâu. Ai nói em và anh ko hợp nhau em sẽ chứng minh cho người đó thấy người đó đã sai rồi. Anh cứ yên tâm nhé. - Sau một hồi suy nghĩ nó hạ quyết tâm ko được buông xuôi quá sớm như thế, nếu nó làm như thế chẳng phải mẹ anh sẽ vui mừng hay sao?

- Mẹ muốn nói chuyện với em nhưng anh ko biết khi nào mẹ sẽ gọi cho em. Vì vậy em phải thật bình tĩnh nhé, có chuyện gì thì cũng phải bàn bạc với anh ko được tự ý quyết định một mình. - Giọng nói ấm áp nhưng cũng ko kém phần quyết tâm của anh vang lên khiến nó càng thêm tin tưởng vào anh.

- Vâng, em hứa.

Giọng nói của nó vừa cất lên thì cũng là lúc điện thoại của nó đổ chuông. Nhìn màn hình điện thoại nó biết cuộc gọi này đến từ ai. Đưa mắt nhìn anh ra hiệu cho anh im lặng nó bắt đầu nhận điện.

- Vâng thưa bác, con Tuệ Minh xin nghe. - Giọng nó bình tĩnh nhưng cũng rất rút khoát cất lên.

- Bác chào con, hôm nay con có đi làm ko? Bác gọi điện thế này có làm phiền công việc của con ko? - Bà Lê Hạ nhẹ nhàng cất tiếng hỏi.

- Thưa bác, hôm nay con được nghỉ, hiện giờ con cũng ko bận việc gì. Bác gọi điện cho con có chuyện gì sao? - Nó cũng nhẹ nhàng đáp lại.

Bên này đầu dây bà Lê Hạ ko biết nên bắt đầu câu chuyện từ đâu, ngay từ đầu bà đã ko chấp nhận cô gái này là con dâu của mình nhưng vì con trai bà mà cô gái này đã hi sinh quá nhiều nên bà miễn cưỡng đồng ý, rồi ba cô gái ấy lại còn là lính của chồng bà, là người bạn thân của chồng bà, có phần đối nhưng có lẽ cũng ko có hiệu lực nữa. Nhưng sau khi nghe ông thầy phán về vợ chồng thằng con cả rồi lại đến nguy cơ sẽ xảy đến với thằng con thứ nếu như cố tình lấy cô gái này thì bà lại có quyết tâm ngăn cản chúng nó đến cùng.

- Chắc con đã nghe Lê Thái nói rồi, bác cũng ko muốn dài dòng lâu làm gì cả. - Ngưng một lúc bà quyết định đi thẳng vào vấn đề. - Hai bác thật sự rất quý con, nhưng sau khi nghe người ta nói như thế thì bác ko thể để hai đứa đến với nhau được. Hai bác vẫn sẽ nhận con làm con gái và Lê Thái sẽ là anh trai con. Con có đồng ý như vậy ko? - Bà Lê Hạ lên tiếng đề nghị.

Nó muốn cười thật to với hai chữ “em gái” mà bà ta vừa nói ra. Gần 3 năm yêu nhau mà bà ta nói bỏ là bỏ được sao? Dù có bỏ được đi chẳng nữa thì cũng làm sao coi như ko có chuyện gì mà nhận Lê Thái là anh trai được. Chẳng lẽ bà ta chưa từng yêu bao giờ sao?

- Thưa bác, điều đó con ko làm được. Nếu con ko làm vợ anh ấy thì chỉ có thể coi anh ấy là kẻ thù mà thôi. Hơn nữa tình yêu của chúng con sâu sắc đến thế làm sao chúng con có thể bình thường mà coi nhau như anh em được. - Nó phản bác lại ý kiến của bà Lê Hạ.

- Con ko cần phải trả lời vội vàng như thế, bác có thể cho con thời gian để suy nghĩ. Những điều bác làm chỉ muốn tốt cho con và Lê Thái thôi, mong con hiểu cho tấm lòng của một người làm mẹ như bác.

Nó thật sự ko thể kìm lại được, nếu ko có bàn tay Lê Thái đang siết chặt tay nó thì nó đã lớn tiếng mà hỏi xem bà ta đã vì anh làm những điều gì? Rằng bà ta có bao giờ để ý đến tâm tư tình cảm của con trai mình ko? Hay là lúc nào bà ta cũng chỉ biết sắp đặt mọi thứ rồi yêu cầu anh làm theo. Nếu như anh ko làm theo thì lại dọa sẽ chết hay này nọ. Như thế là vì con trai sao? Nói thật ra thì như thế gọi là vì bản thân thì đúng hơn.

- Cháu ko cần phải suy nghĩ, nếu như đề nghị cháu rời xa anh Thái thì bác hãy tìm một cái lý do thuyết phục hơn ấy. Còn với cháu, cháu sẽ ko bao giờ chấp nhận một cái lý do vô lý như thế mà buông tay người cháu yêu hơn cả mạng sống của mình đâu. - Nó khẳng định với bà ta nhưng cũng khẳng định với chính mình.

- Nếu cháu ko thể thì hãy khuyên Lê Thái giúp bác, nói với nó đừng khiến ba mẹ nó thêm đau lòng nữa. Bác đã mù quáng mà đồng ý với sự lựa chọn của thằng Hải rồi bác ko thể mù quáng mà chấp nhận đứa con thứ 2 của mình cũng thế được. Cháu hãy động viên nó để nó làm theo ý bác nhé. - Bà ta chuyển sang đánh vào tâm lý của nó.

Nó biết, nếu để anh nghe cuộc điện thoại này ko biết anh sẽ xử sự như thế nào? Nó ko hiểu bà ta có ý gì khi khuyên nó ko được thì lại yêu cầu nó khuyên anh. Thật sự là bà ta đang có âm mưu gì đây?

61. Chương 61

- Cháu ko làm được điều đó đâu thưa bác. Bác nên nhờ người khác thì hơn. Cháu xin lỗi vì có việc đột xuất nên ko thể hầu chuyện bác lâu hơn được nữa. Xin bác giữ gìn sức khỏe. Cháu chào bác. - Nó nói rồi cúp máy luôn.

Mặc dù biết như thế là ko phải với tiền bồi nhưng nó ko thể ko làm vậy, nếu còn tiếp tục cái chuyện này nó e rằng mình sẽ ko tìm được mà lời qua tiếng lại với bà ta mất.

Anh ko hỏi nó đã có chuyện gì, nó cảm ơn anh vì điều đó. Những ngày tiếp theo nó luôn sống trong trạng thái căng thẳng, ngày nào bà ta cũng gọi điện cho nó, yêu cầu nó này nọ. Lời nói cũng vì thế mà ko còn giữa ở khuôn phép của một nhà giáo nữa, thay vào đó nó được nghe nhiều ngôn ngữ mang tính chửi búa hơn. Nó nhớ rất rõ câu nói trước khi cúp máy của bà ta ngày hôm qua “Tao tin con tao đủ tỉnh táo để lựa chọn điều gì tốt cho nó, còn mày, mày nghĩ mày đủ mạnh để thắng tao sao? Tao nói ày biết, mày còn non nớt lắm nếu muốn đấu với tao”. Nó thở dài, thật sự nó ko muốn đấu đá gì cả, nó chỉ đang bao vệ tình yêu của mình thôi. Như vậy có sai ko?

Mùa thu đến rồi đó, những sắc nắng vàng nhẹ nhàng trải khắp từng con phố của thủ đô. Nếu như ko có chuyện gì xảy ra thì nó và anh đã nắm tay nhau bước vào lễ đường tổ chức lễ cưới rồi. Những tháng ngày qua nó thật sự mệt mỏi, hết sự dă kích của mẹ anh rồi đến em gái anh, thậm chí Lê Hải cũng tham gia vào chuyện này.

Cuối thu, cũng là đến sinh nhật nó. Gần 3 năm yêu nhau nhưng hình như chưa sinh nhật năm nào nó đón một sinh nhật trọn vẹn và ý nghĩa bên cạnh anh. Năm nay nó hi vọng nó sẽ được cùng anh đón một ngày sinh nhật ý nghĩa như thế.

Tối nay anh đón nó đến Paris Deli, lâu lắm rồi nó mới lại đặt bước chân đến đây. Ko phải ko có thời gian mà nó và anh đã từng thỏa thuận, chỉ đến ngày kỉ niệm nào đó của hai đứa mới đến đây. Nhưng hôm nay anh muốn nó sống trong ko khí của nước Pháp hoa lệ, anh muốn trong nó chỉ có những kỉ ức vui mà thôi. Nếu như được chọn có lẽ anh sẽ chọn mãi mãi ở kinh đô ánh sáng đó chứ ko bao giờ đặt chân về Việt Nam nữa. Nơi đây anh đã để lại cho nó quá nhiều kỉ ức dai buồn.

Anh cũng biết mấy tháng vừa qua, mẹ anh, em gái anh và thậm chí cả anh trai anh nữa đã tạo cho nó ko ít áp lực nhưng khi nào gặp anh nó cũng cười thật tươi, anh có hỏi điều gì nó cũng lắc. Để bù đắp lại những tháng ngày căng thẳng vừa qua anh quyết định sẽ để cho ngày sinh nhật của nó hôm nay đáng nhớ nhất.

Vẫn là chiếc bàn quen thuộc, vẫn là những ngọn nến lung linh, vẫn là lọ hoa với 20 bông hồng đỏ thắm anh bước đến bên nó cùng chiếc bánh kem mang hình trái tim. Khẽ thì thầm vào tai nó anh nói:

- Anh mang tặng người con gái anh yêu cả trái tim mình vào năm cô gái ấy tròn 25 tuổi. Anh hi vọng trái tim này của anh sẽ ở bên cô gái ấy trọn cuộc đời này. Và điều cuối cùng anh muốn nói đó là anh yêu em mãi mãi.

Ko cần khung cảnh lãng mạn, ko cần những lời nói hoa mĩ nó cũng đã hạnh phúc lắm rồi, nhưng hạnh phúc này của nó có mãi mãi tồn tại hay chỉ như một ảo ảnh buồn thôi? Nó ko dám chắc rằng mình sẽ nắm tay anh mãi mãi ko buông nhưng nó hứa với bản thân mình khi nào còn có thể thì nhất định nó sẽ ko buông bàn tay ấy vì cũng như anh, với nó anh là hơi thở, là cuộc sống và là nhịp đập trái tim nó.

Bãi giữa sông hồng giờ đây thật vắng, ngay chính giữa của khu đất, anh đặt 25 ngọn nến xếp thành một hình trái tim lớn. Anh và nó ngồi trong hình trái tim đó, cảm giác lúc này thật nhẹ nhàng và hạnh phúc. Đường như những lời nói của mẹ anh theo gió bay đi, nhường lại là sự hạnh phúc đến tột độ. Nhẹ ngả đầu vào vai anh nó khẽ nói:

- Anh này, em có 3 câu hỏi muốn anh trả lời. Anh sẽ trả lời em chứ?

Anh nhìn nó ánh mắt âu yếm nói:

- Bất cứ câu hỏi nào của em anh đều sẽ trả lời. Em hỏi đi?

Nó nháy mắt tinh nghịch nhìn anh rồi bắt đầu hỏi:

- Câu đầu tiên, anh thấy hạnh phúc nhất là khi nào?

Anh lại nhìn nó đưa tay giữ đầu nó để mắt nó nhìn thẳng vào mắt anh rồi đồng dạng trả lời:

- Mỗi khoảnh khắc bên em anh đều hạnh phúc. Anh chỉ dám nói là khoảnh khắc thôi vì có lẽ sau này thời gian bên em anh chỉ có thể tình bằng khoảnh khắc. Anh ko biết sắp tới mẹ anh sẽ làm gì nhưng anh có linh cảm rằng anh sắp phải xa em.

Nói ra câu này lòng anh thấy sao mà chua xót, anh chưa bao giờ có một cái linh cảm lạ lùng như thế và anh sợ, thật sự anh rất sợ.

Đưa tay ôm lấy anh để cảm nhận anh còn đang ở bên nó rồi tiếp tục nó nói:

- Câu thứ 2 anh nhé. Nếu được chọn thì 3 thứ anh muốn có nhất trong cuộc đời này là cái gì?

Anh trầm tư suy nghĩ rồi hướng ánh mắt ra xa trả lời nó:

- Anh muốn mặt trời, mặt trăng và em. Mặt trời cho ban ngày, mặt trăng cho ban đêm và em ải mãi.

Phải rồi, những điều anh muốn chỉ có thể thôi, nhưng có lẽ những điều đó quá xa vời anh ko thể với tới. Muốn có nó ải mãi ử? Phải chăng anh quá tham lam rồi, có nó cho từng khoảnh khắc hạnh phúc với anh đã là điều khó khăn vậy mà còn muốn có nó ải mãi ử?

- Vậy câu cuối cùng nhé. Nếu phải chọn giữa em và gia đình anh thì anh sẽ chọn bên nào?

Câu hỏi vừa bật ra khiến nó hận là ko thể nuốt ngay lại được. Khuôn mặt anh chuyển dần sang trắng bệch, nhìn biểu hiện này của anh nó đã biết được câu trả lời rồi. Ko muốn làm khó anh thêm nó đứng dậy kéo tay anh rồi nói:

- Xem như câu hỏi này em chưa hỏi nhé, giờ chúng mình về quê nhé mai giỗ ông nội em rồi. Các anh chị đã về hết rồi, anh Quân dặn em mang xe về cho anh chị ấy nên chúng ta về bằng xe máy anh nhé.

Anh hiểu nó đang giải thể bí cho anh nên anh cũng gật nhẹ đầu đáp lại:

- Ừ, vậy thì chúng ta về cho sớm, ko nên để bà nội và ba mẹ lo lắng.

Nói rồi anh và nó dắt tay nhau trở ra. Hai người đi hai xe, có lẽ đây chính là định mệnh của nó và anh. Khi hai đứa gần về đến quê, hay chính xác hơn là cách nhà bà nội nó 2km. vì tránh một chiếc xe ô tô ngược chiều vượt lên nên nó đành lui lại sau anh 10m. Đúng lúc đó có một thanh niên đang phi xe từ trong ngõ ra

Kettttttttttttttt

62. Chương 62

Tiếng phanh gấp kết thúc, anh nằm đó, ko một dòng máu chảy, nhưng ko có một dấu hiệu nào cho thấy anh tỉnh dậy. Nó ko kịp dựng xe vội vàng chạy lại nâng anh dậy, nhưng anh quá cao lớn, lại thêm anh mắc kẹt giữa chiếc xe làm cho nó ko thể xoay sở được. Đưa ánh mắt cầu cứu người đi đường, ko một ai chạy lại giúp nó, họ cứ đứng đấy nhìn nó, nhìn anh rồi lại nhìn người thanh niên từ trong ngõ lao ra ko làm chủ tốc độ.

Mũ bảo hiểm của anh vỡ vụn, một mảnh đâm vào phía má phải anh, lúc này nó mới nhìn thấy máu trào từ trong miệng anh ra. Nó ra sức vỗ vào má anh để gọi anh tỉnh dậy nhưng có lẽ tất cả những gì nó làm đều vô nghĩa, một lần nữa nó hướng ánh mắt những người đứng xem cầu xin:

- Làm ơn, hãy gọi cấp cứu dùm tôi.

Lạ lùng rằng nó ko hề rơi một giọt nước mắt nào, bằng mọi cố gắng, nó lôi anh ra khỏi chiếc xe đó ko kịp chờ xe cấp cứu đến, nó vẫy một chiếc taxi nhưng chẳng có chiếc nào đứng lại cả. Ko nghĩ được gì nhiều nó làm liều đứng ra giữa đường chặn một chiếc xe, nhưng khi nó quay sang đỡ anh vào xe thì chiếc xe ấy lại phóng vụt đi mất. Chẳng lẽ đây chính là tình người ử? Thấy chết mà ko cứu, hay họ sợ máu của anh làm bẩn đến xe của họ? Đến giờ thì nó mới hiểu được hai chữ tình người ở Việt Nam. Nếu như hiện giờ nó ở Pháp thì có lẽ đã khác. Đang ko biết phải làm thế nào thì một người hàng xóm cạnh nhà bà nội nó đi qua, thấy nó nên dừng lại hỏi:

- Tuệ Minh, cháu làm gì ở đây thế? Có ai bị làm sao à? - Giọng chú Tuấn - hàng xóm của bà nội nó vang lên.

Nó vui mừng như nắng hạn chờ mưa, vội vàng lên tiếng:

- Chú Tuấn, chú giúp cháu với anh Thái, anh ấy bị tai nạn. Cháu cần đưa anh ấy đến trung tâm y tế gần nhất.

Chú Tuấn hình như cũng hiểu được tầm quan trọng của vấn đề nên nhanh chóng giục nó:

- Nhanh lên, đỡ nó lên đây chú sẽ chở đi.

Sau này khi nghĩ lại nó ko biết lúc đó đã làm cách nào để đỡ được anh lên xe chú Tuấn, vừa vào đến bệnh viện huyện ông phó khoa hồi sức cấp cứu đã xoa tay nói rằng:

- Cháu nên đưa bệnh nhân lên tuyến trên may ra còn cứu được, ở đây trang thiết bị ko đầy đủ. Tranh thủ thời gian đưa ngay đi còn kịp.

Nó hiểu điều này chứ, nhưng nó cần kiểm tra xem anh có bị ảnh hưởng gì đến não bộ ko? Nhìn bên ngoài thì ko có bất kỳ một chấn thương nào nhưng một cú va chạm mạnh như thế mà một phần đầu anh bị đập xuống đường, chiếc mũ bảo hiểm cũng vỡ tan thì nó tin rằng tình trạng của anh cực kỳ nguy hiểm. Một chiếc taxi tiến lại phía nó ra hiệu nó cho anh lên xe. Nó quay qua chú Tuấn nói:

- Cảm ơn chú đã đưa cháu đến đây. Chú quay về thông báo với gia đình cháu giúp cháu, nói với ba cháu rằng mang tất cả tiền mặt hiện tại có trong nhà vào bệnh viện nơi cháu công tác nhé.

Chú Tuấn gật đầu rồi ra về, còn nó và anh lên xe đi theo hướng ngược lại. Nó hướng anh chàng lái taxi nói:

- Viện quân y 103, càng nhanh càng tốt.

Anh chàng lái taxi như hiểu được tầm quan trọng của vấn đề nên ko nói thêm câu gì mà chăm chú lái xe. Ở trên xe nó nắm tay anh lạnh ngắt ko ngừng thì thầm vào tai anh:

- Cố lên anh nhé, anh nhất định phải sống, nhất định phải qua khỏi. Chúng ta còn nhiều chuyện chưa nói với nhau lắm, còn nhiều dự định trong tương lai mà chưa làm được lắm. Anh nhất định ko được bỏ em đâu. Nhất định ko được.

Ko một giọt nước mắt nào rơi xuống, có lẽ mọi đau khổ đã được nó nén lại trong lòng. Lúc này đây nó ko được yếu đuối, bên cạnh là một nửa của anh nó còn là một bác sỹ. Nó ko thể yếu đuối lúc này được. Chiếc xe đưa nó và anh đến cổng viện, nhờ anh chàng lái xe công anh chạy vào vừa đi nó vừa hét lên:

- Cấp cứu, cấp cứu. Nhanh lên, anh ấy đang nguy hiểm.

Cánh cửa khoa hồi sức cấp cứu bật mở, đập vào mắt nó một vị bác sỹ lạ hoắc, ông ta nhìn nó cất tiếng hỏi:

- Khi anh ta ngã xuống, cháu đã bế anh ta dậy như thế nào? Cháu phải nói rõ vì cách bế như thế nào sẽ cho chúng ta biết có thể cứu được anh ta hay ko?

Nó ko nhìn ông ta trả lời:

- Tôi biết cách xử trí khi gặp một người tai nạn và có nguy cơ chảy máu não. Ông nên cấp cứu cho anh ấy thì hơn là đứng đây hỏi những câu vô nghĩa.

Sau khi đưa anh vào phòng cấp cứu, nó nhanh chóng trở lại khoa của mình và khoác vào chiếc áo blue rồi lại nhanh chóng trở lại khoa cấp cứu. Anh đã được chuyển đi làm các xét nghiệm. Lúc này gia đình nó cũng đã có mặt, ai cũng lo lắng, chỉ có nó là rất bình tĩnh, nó đi theo anh làm tất cả các xét nghiệm.

3h sáng, mọi thứ đang chìm trong giấc ngủ thì nó đang có mặt ở phòng đọc phim. Anh bị đập não phải, máu tụ trong não nằm rải rác ở 4 điểm khác nhau trong não. Nó chưa bao giờ gặp một trường hợp đập não mà có thể sống sót. Lúc này nó thật sự hoang mang, nếu như các trường hợp khác thì đã tử vong ngay trên đường đưa đi cấp cứu, nhưng với anh, hiện tại anh có thể tự thở mà ko cần đến các thiết bị hỗ trợ. Nhưng có điều anh lại ko hề có dấu hiệu của sự hồi tỉnh. Nhìn những vết cầu, để tìm sự sống trên con người anh mà nó xót xa. Nó biết là anh đang rất đau và ko thể tránh khỏi những việc như thế. Lúc bình tĩnh lại nó gọi điện cho giáo sư Phillip:

- Con ko làm phiền bữa tối của ba chứ? - Nó kính cẩn hỏi.

Vị giáo sư hiền từ tồn đáp lại nó:

- Có chuyện gì mà con gọi cho ba giờ này thế? - Ông có một linh cảm đang xảy ra với cô học trò nhỏ - cô con gái mà ông mới có được cách đây ko lâu.

- Con có chuyện muốn nhờ ba giúp, ba sẽ giúp con chứ? - Nó thận trọng hỏi.

- Có chuyện gì thì con mau nói đi, đừng úp mở như thế nữa. Con biết câu trả lời của ba rồi mà.

Nó biết dù có chuyện gì thì vị giáo sư già của nó cũng sẽ hết sức giúp đỡ nó thôi nhưng nó biết bắt đầu từ đâu đây? Hít một hơi thật sâu nó bắt đầu kể lại tất cả và đọc tất cả phim chụp não bộ của Lê Thái cho giáo sư Phillip nghe.

Ông nghe xong bắt chợt hỏi nó:

- Theo con kết quả như thế có hoàn toàn chính xác ko? Hướng giải quyết thế nào?

Nó bình tĩnh đáp lại ông:

- Con ko tin vào kết quả hội chẩn của khoa, nhưng giờ con chưa biết nên làm thế nào cả. Ba có thể sang bên này một chuyến được ko? - Nó đột ngột đề nghị.

Giáo sư Phillip biết Lê Thái là một phần ko thể thiếu trong cuộc sống của nó, ông quyết định đến bên đứa con gái bé bỏng của mình, dù ko thể cứu sống chàng trai kia thì ông cũng mong ông được ở bên cạnh nó lúc nó đau khổ nhất. Ông cũng biết nó đang tỏ ra mạnh mẽ nhưng thật sâu trong lòng nó đang đau, nỗi đau này nó ko thể chia sẻ cùng ai cả.

- Sáng mai ba sẽ mua vé và đáp chuyến sớm nhất. - Ông đưa ra quyết định.

Nó gạt ngay ý kiến của ông bằng một giọng “ra lệnh”. Đúng là trong trường hợp này dùng từ “ra lệnh” là đúng nhất.

- Ba hãy chuẩn bị đồ đạc mang theo đi. 30 phút nữa sẽ có người đón ba tại cửa và đưa ba sang đây luôn. Gia đình chị dâu con đã chuẩn bị máy bay riêng để đón ba rồi. Con xin lỗi vì sự quyết định ko hỏi ba này nhưng do con ko thể chờ đến hết ngày mai mới gặp ba được nên đành phải đưa ba vào thế bị động như vậy.

Giáo sư Phillip lắc đầu kêu trời, ko biết cái tính này nó học từ ai đây. Nó đã sắp xếp như thế ông có thể từ chối được ko đây?

Trường hợp của anh ko thể mổ để hút máu tụ ra ngoài một phần vì những điểm máu tụ nằm rải rác khắp não bộ, một phần vì não phải của anh bị dập hoàn toàn ko thể đưa que dò vào được. Như vậy nên phải dùng kháng sinh liều cao, và thuốc làm tan máu tụ trong não. Giáo sư Phillip ở lại tham gia hội chẩn 5 ngày rồi về nước, ông cần liên hệ với các hãng dược phẩm hàng đầu thế giới để có thuốc cứu sống một nửa quan trọng của con gái ông.

Ba mẹ anh biết chuyện, dường như chuyện anh bị tai nạn ko phải là một cú sốc với họ. Họ vẫn bình thường như ko xảy ra chuyện gì cả, ko lo lắng, ko quan tâm . . . Thậm chí ko chăm nom anh, mọi việc đều chỉ có gia đình nó lo, từ tiền thuốc đến người trông nom anh.

Cứ tối đến dường như những cơn đau kéo về, nó làm anh ko thể nằm im, buộc lòng những bác sỹ nơi đây phải ra chỉ định buộc tay chân anh vào thành giường. Nhìn anh ko khác gì một tù nhân bị giam giữ.

Hơn một tuần anh vẫn ko có dấu hiệu tỉnh lại, thân người anh bây giờ thâm tím những vết cào, nhưng biết làm sao khi đó là cách duy nhất để tìm kiếm dấu hiệu tỉnh lại. Cuộc hội chẩn mới nhất kết luận có thể anh sẽ phải sống cuộc sống thực vật suốt đời, y học đã làm hết cách có thể. Anh sống được đã là một kỳ tích rồi, vậy nên ko ai cũng an ủi nó ko nên mong chờ thêm một kỳ tích nào xuất hiện nữa.

Nghe những lời nói đó, nó tưởng chừng như ko thể đứng vững. Nó nhìn đôi bàn tay của mình, nó đã từng dùng đôi bàn tay này cứu sống biết bao nhiêu cuộc đời, vậy tại sao ông trời trêu người nó cứ để những người nó yêu thương ra đi mà ko thể làm được điều gì? Đầu tiên là bác Tâm, sau đó là ông ngoại bây giờ là anh.

Nực cười, thật sự nực cười, chờ đến kỳ tích xuất hiện sao? Cuộc sống đâu phải là cổ tích mà có kỳ tích xuất hiện cơ chứ? Nếu ko có kỳ tích thì ko lẽ nó sẽ mất anh mãi mãi sao?

Dòng nước mắt lúc này nó ko ngăn được nữa, nhận bao lời c-hửi rửa từ phía gia đình anh nó ko khóc, những giọt nước mắt đó nó nuốt sâu vào tim. Nó ko cho phép mình yếu đuối trước mặt gia đình họ. Những lời gia đình họ nói có chẳng là sự thật? Rằng “vì yêu nó, vì ở bên nó nên anh mới có kết quả của ngày hôm nay?” Nó thật sự ko muốn tin, nó tin là ko phải mệnh nó khắc mệnh anh, nó ko tin là tên thầy bói kia nói đúng.

Mỗi tối nó đều ngồi bên cạnh anh, kể cho anh đủ thứ chuyện trên đời, đọc cho anh nghe từng dòng tin tức mỗi ngày. Nó biết anh vẫn đang nghe nó nói nhưng biết khi nào anh mới tỉnh dậy đây? Tối nay nó lại ngồi bên anh, nó muốn anh tỉnh dậy người đầu tiên anh nhìn thấy phải là nó. Nó lại bắt đầu nói chuyện với anh:

63. Chương 63

- Anh à, em sẽ nắm tay anh thật chặt nhé, nắm như thế này này. - Tay nó đan vào từng ngón tay của anh, những ngón tay ấy cả tuần này ko cử động, mỗi ngày những ngón tay ấy thêm gầy đi, lúc thì lạnh ngắt lúc thì lại ấm áp.

- Anh à, anh mau tỉnh dậy đi, anh có biết em mong anh từng ngày ko? Anh lúc nào cũng sống vì người khác lúc nào cũng quan tâm đến người khác nhưng anh lại quên đi chính mình, anh có biết như thế em buồn thế nào ko? Nếu anh tỉnh dậy chúng ta sẽ đến một nơi thật xa, một nơi mà ko ai biết chúng ta là ai và chúng ta sẽ sống hạnh phúc với nhau ở nơi ấy bỏ qua tất cả, em chỉ cần có anh thôi.

Nó cứ nói, còn anh cứ nằm im bất động như thế, nó ko biết khi nào anh mới tỉnh dậy nhưng nó tin anh sẽ trở về với nó. Nếu có một điều ước, nó sẽ ước anh tỉnh dậy nhìn nó, dù có phải đánh đổi điều gì nó cũng sẽ bằng lòng.

- Cô còn mặt mũi mà ngồi đây sao? Cô hại anh trai tôi như thế này còn chưa đủ sao? - Giọng Thu Hương vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của nó.

- Xin chị chú ý cho, đây là bệnh viện. Ko chỉ có mình anh Thái cần nghỉ ngơi mà những người khác cũng cần nghỉ ngơi. - Nó nhẹ nhàng nhắc nhở Thu Hương, lúc này đây nó thật sự ko muốn tranh cãi gì với những con người này.

Bốp . . .

- Mà còn dám nói những điều đó ư? Nếu ko gặp mày, ko yêu mày, mày ko bám lấy con tao thì con tao ko đến mức phải nằm đây ko biết sống chết như thế nào? - Đưa tay tát nó một cái nẩy lửa, bà Lê Hạ chỉ tay vào mặt nó c-hửi rửa.

- Xin lỗi bác, nếu như vào đây để cãi nhau hay gây chuyện thì cháu sẽ buộc lòng phải mời bảo vệ vào đưa bác ra khỏi đây. Tuệ Minh ko có lỗi hơn nữa cô ấy chính là bác sỹ phụ trách điều trị cho Lê Thái, nếu bác ko tôn trọng cô ấy thì cũng nên hiểu đây là nơi công cộng, bác ko thể gây chuyện ở đây được. - Thanh Tùng xuất hiện và đưa tay kéo nó về phía hần.

Trong tình huống đó nó thật sự ko biết phải làm gì. Nó hiểu tâm trạng của một người làm mẹ khi đứa con mình rút ruột đẻ ra bây giờ nằm bất tỉnh nhân sự ko biết gì, ko biết sống chết thế nào. Và hơn thế nữa nó thấy có lỗi trong chuyện anh bị tai nạn, nếu ko đi cùng nó về quê thì có lẽ anh ko bị như thế này, nếu như nó ko ương bướng khi đòi đi xe máy thì mọi chuyện có lẽ đã khác, có lẽ . . .

Mọi người xung quanh bắt đầu lên tiếng xi xào:

- Cái bà này là ai mà xông vào đây đánh cả bác sỹ thế này? - Người nhà bệnh nhân bên cạnh lên tiếng.

- Bà ta nhận là mẹ anh chàng nằm kia mà từ khi anh ta nhập viện đến nay chẳng thấy mặt mũi bà ta đâu chỉ thấy gia đình nhà chị bác sỹ này chăm sóc, ko cảm ơn người ta lại còn xông vào đánh người ta nữa. Ko biết bà ta nghĩ cái gì nhỉ? - Lại thêm một người nhà bệnh nhân trong phòng lên tiếng.

- Các người thì biết cái gì, nếu ko có cô ta thì anh trai tôi đã ko bị như thế này. Các người nên quan tâm chăm sóc người nhà các người thì hơn, đừng có chỗ miệng vào chuyện nhà người khác. - Thu Hương bắt đầu bộc lộ bản tính của mình.

- Tôi chỉ nói sự thật thôi, các người nói rằng cô bác sỹ này hại người thân nhà các người vậy cô ấy đâm xe vào người thân nhà các người hay cô ấy thuê người làm vậy? Nếu đã chú ý hại anh chàng này thì anh ta còn có thể nằm đây được ko? Có cần ngày nào cũng có mặt ở đây ko? - Giọng một người nữa xen vào.

Cô ta cứng họng, ko biết phải nói thế nào nữa, đúng là cả tuần nay anh trai cô nằm viện nhưng mà đây là lần đầu tiên cô vào thăm anh trai mình. Họ nói cũng đúng nhưng cứ nhìn thấy mặt của nó thì cô ta dường như ko bao giờ quên được chuyện Thanh Tùng cự tuyệt mình mà ở bên cạnh nó. Dường như gây chuyện với nó là sở thích ko thể từ bỏ của cô ta.

- Thôi, mọi người đừng ai nói gì nữa. Các bệnh nhân cần nghỉ ngơi. - Nó quay ra những người nhà bệnh nhân đáp lời. - Cháu cảm ơn các cô đã nói giúp cháu nhưng cháu ko quan tâm họ nói gì cháu, cháu chỉ làm đúng, sống đúng với con người của cháu với những gì ba mẹ cháu dạy thôi. - Rồi nó quay qua mẹ con Thu Hương nói tiếp - Nếu bác và chị đến thăm anh Thái thì xin hai người giữ trật tự, đây là bệnh viện chứ ko phải là công viên hay nhà riêng của hai người. Cháu xin phép, chào chị.

Nói xong nó chạy nhanh ra khỏi nơi đó, nó ko muốn khóc trước mặt hai người đó. Mẹ anh là cái gì mà xúc phạm nó như thế? Em gái anh là gì mà ném ra những câu nói đầy gai đâm vào da thịt nó thế này. Dù đã cố gắng xù bộ lông của mình như một con nhím để bảo vệ chính bản thân nhưng nó vẫn bị tổn thương.

Thanh Tùng nhìn theo nó mà lòng đau như cắt, từ ngày Lê Thái nhập viện anh chưa từng nhìn thấy nó khóc, nhưng có lẽ ngày hôm nay sự việc vừa xảy ra nó như một giọt nước làm tràn ly. Hắn ko thể bỏ qua ẹ Lê Thái và Thu Hương khi làm tổn thương nó như thế này.

- Hãy khóc đi cho nhẹ lòng em nhé, và hãy khóc trên vai anh ấy. Đừng khóc một mình như thế, anh đau lòng lắm. - Thanh Tùng ôm lấy nó, đôi vai nó cứ run lên từng hồi.

Trong vòng tay của hắn nó cứ khóc, khóc đến khi lả đi. Cả tuần qua nó có được ngủ giấc nào đâu? Cả tuần qua dù đôi lúc chợp mắt được vài phút còn lại thời gian nó đều dành ở cạnh bên anh. Sau khi nhận được cái tát của mẹ anh nó tưởng chừng có thể gục ngay tại đó, nhưng vì lòng tự trọng nó ko thể gục ngã nơi đây được.

Hắn đưa nó về nhà nghỉ, mới có một tuần trôi qua thôi mà nó sút đi nhanh chóng, mắt nó trũng sâu thâm quầng, hai má hóp lại ko còn đầy đặn đáng yêu nữa, . . . Nhìn nó như một cái xác di động, hắn phải ép nó nhiều lắm nó mới ăn hết một bát con cháo. Sau đó nó lại đòi vào bệnh viện trông anh. Nó ko muốn xa anh lúc này và nó cũng biết lúc này là lúc anh cần nó nhất.

64. Chương 64: Sau cơn Mưa Sẽ Có Cầu Vồng Hay Sẽ Là Giông Tố?

Thêm một tuần nữa anh vẫn hôn mê, phải chăng cuộc sống của anh đã trở thành đời sống thực vật? Có thể tự thở nhưng lại ko thể tỉnh dậy, phổi vẫn sống, tim vẫn đập nhưng não bộ lại ngừng hoạt động. Nó biết rằng dù là anh sống đời sống thực vật như thế này cũng đã là một kỳ tích rồi, ko nên đòi hỏi quá nhiều ở đẳng tối cao nhưng bản chất con người là tham lam, có được điều mình mong muốn rồi lại còn muốn có thêm nữa.

Nhà anh cuối cùng cũng đã có người xuống chăm sóc anh, nhưng gọi là có người xuống để cho có thôi chứ mọi thứ lo cho anh vẫn là do ba mẹ và anh chị nó lo. Di anh được cử xuống thay mặt gia đình trông nom và chăm sóc anh nhưng thực ra bà ấy chỉ ngủ và ăn mà thôi. Hơn một tuần xuống chăm cháu nằm viện mà bà ta lên được 2kg trong khi gia đình nó, ba mẹ nó, anh chị nó ai cũng lo lắng đến chẳng thể ngủ được.

Cuộc đời thật bất công như thế đấy, bây giờ thì ra sức chăm sóc cho anh nhưng sau này liệu rằng gia đình anh có nhớ đến hay lại nhấn tâm gặt đi tất cả? Nó cũng tin cuộc đời có quy luật nhân quả, gieo nhân nào thì ắt phải gặt quả đó thôi. Nó cũng ko muốn tranh luận những vấn đề đúng sai này nữa.

Tối nào nó cũng ngồi bên anh còn di anh thì về phòng nó ngủ ngon lành, ấy vậy mà sáng hôm nay nó nghe được cuộc điện thoại của di anh gọi ẹ anh mà nó thật sự muốn xông lên bóp chết bà ta

- Chị à, ngày nào em cũng ngồi bên cạnh cháu. Cả tối em ko thể nào chợp mắt được, cứ nhìn cháu nằm đấy em lại thương nó vô cùng. - Bà ta nói với giọng nghẹn ngào.

- Em cố gắng vì anh chị nhé, chị đau tay nên chẳng thể xuống chăm sóc nó được, làm em vất vả rồi. - Giọng và Lê Hạ vang lên đầy đau khổ.

- Em thật sự ko biết nên đối xử thế nào với gia đình con bé Tuệ Minh, đã ko cho người vào phụ em trông cháu rồi, đến khi vào thì cứ lăn ra ngủ. Ko biết nhà đó nghĩ gì nữa?

Thế đấy, bao nhiêu công sức mà gia đình nó bỏ ra cuối cùng bị một câu phủ nhận đầy phũ phàng như thế? Có ai biết được rằng, người lăn ra ngủ là cái người đang đứng nói chuyện kia ko? Có ai biết được rằng gia đình nó phải bỏ ra những gì ko? Nếu như gia đình khác trong trường hợp này sẽ thế nào? Phải chăng họ sẽ nói rằng anh và nó chưa cưới nên ko thể bắt gia đình nó phải có trách nhiệm trong chuyện này.

Ba mẹ nó chỉ nghĩ rằng, nó và anh sắp cưới, anh cũng đã được coi là một thành viên trong gia đình nó, nếu anh có mệnh hệ gì có lẽ người đau khổ nhất là nó vì thế nên ba nó bằng lòng đánh đổi tất cả chỉ mong cho anh tỉnh lại và sống hạnh phúc bên con gái mình thôi. Như thế có gì là quá đáng ko?

Mẹ anh gọi điện cho Lê Hải dặn dò:

- Con phải ở cạnh em nhé, mẹ ở xa ko thể ở cạnh em lúc này được vì thế nên con phải hết sức chăm lo cho em.

- Con biết thưa mẹ.

- Mẹ đã gửi vào tài khoản của con 60 triệu để con lo cho em rồi đấy, nếu thiếu thì con cứ điện về mẹ sẽ gửi thêm.

Cuộc điện thoại vô tình nó lại nghe được, nó bật cười. Cười cho sự ngốc nghếch của mẹ anh, cười cho sự đáng thương của mình. Mỗi ngày tiền thuốc tiêm cho anh đã lên tới trên 10 triệu, hóa đơn thuốc lần nào cũng là nó đi mua, trong khi đó Lê Hải đưa cho nó 5 triệu nói rằng để nó lo tiền thuốc cho anh. Số còn lại có thể được anh gửi ở quán lô đề, cá độ nào đó rồi. Những gì nó đã cho đi nó ko mong sẽ được gia đình anh chấp nhận nhưng nó cũng ko muốn những gì mình bỏ ra là vô nghĩa, mất tiền mất của, mất công mất sức nhưng vẫn bị gia đình nhà anh coi ko ra gì.

Công an huyện gọi điện cho nó xuống cung cấp lời khai cho vụ tai nạn của anh. Dù đã lấy lời khai của những người dân xung quanh nhưng nó cũng là người chứng kiến vụ tai nạn, hơn nữa lại là người đi cùng anh, nên sau khi anh ổn định nó mới nhận lời về trụ sở công an để cùng họ tiến hành hoàn tất hồ sơ.

Trái với sự tưởng tượng của nó, gia đình anh ko viết đơn kiện nhưng gia đình chàng trai kia lại viết đơn kiện anh, bắt anh phải đền bù thiệt hại cho gia đình anh ta.

- Chào anh, tôi là Tuệ Minh người thân của anh Hoàng Lê Thái. Theo yêu cầu bên phía các anh hôm nay tôi có mặt ở đây để cho lời khai về vụ tai nạn. - Nó nhìn người thanh niên trước mặt và đi vào vấn đề luôn.

- Vâng, chào cô. Hôm nay chúng tôi mời cô lên chỉ là để xác minh lại những lời khai lần trước của cô thôi. - Người thanh niên đó đáp lại.

- Theo như những lời khai của những người xung quanh cho biết thì do anh Hoàng Lê Thái ko đi đúng làn đường cho phép và theo kiểm tra chúng tôi cũng được biết trong máu của anh ấy cũng có một ít nồng độ chất cồn. Bên phía gia đình người thanh niên kia yêu cầu bên anh Thái bồi thường chị có ý kiến gì ko? - Người công an phía đối diện nó lên tiếng.

- Theo tôi được biết thì công an các anh phá án dựa vào chứng cứ và những lời khai, vậy tôi hỏi anh chiếc xe của Hoàng Lê Thái và vị trí anh ấy ngã đã vượt quá làn đường cho phép chưa? - Nó tức giận nhìn hai người công an trước mặt rồi nói tiếp. - Nồng độ cồn trong máu ư? Các anh đo được bao nhiêu? Có quá quy định cho phép ko? Hay là các anh đã nhận tiền của gia đình kia mà muốn lật ngược tình thế đổ hết lỗi cho anh Thái. Nếu là như vậy thì xin lỗi, các anh nên viết đơn từ chức đi thì hơn bởi trong chiếc xe tôi đi có gắn một hộp đen, ko ngờ phải ko, vì có ai nghĩ xe máy thì gắn hộp đen làm gì? Nhưng nó để phục vụ cho những trường hợp như thế này đấy. Muốn đổ tội cho Hoàng Lê Thái ko dễ như các anh tưởng tượng đâu.

Nó tức giận đứng dậy quay đi sau khi để lại thêm một câu nữa:

- Tôi nghĩ tôi nên đem chiếc hộp đen đến gặp thủ trưởng của các anh thì hơn. Vì rất có thể nếu tôi đưa chiếc hộp đen này cho các anh, nội dung trong đó sẽ bị thay đổi.

Công bằng xã hội ư? Có tin được ko khi trong bộ máy tổ chức chính quyền lại có những con sâu một như thế? Nó biết mình ko nên tin ở những người này, đổ tội cho Lê Thái của nó ư? Đâu có dễ như thế.

Vì người thanh niên đâm vào anh ko làm chủ được tốc độ lại ko đội mũ bảo hiểm, cú va chạm lại quá mạnh nên anh ta đã bị bắn ra khỏi xe mà đập vào một cột mốc ven đường. Anh ta đã tử vong ngay trên đường đưa đi cấp cứu. Lê Thái lại đang hôn mê ko biết sống chết thế nào nên vụ án này có thể nói là hai gia đình tự giải quyết với nhau.

Hôm cử hành tang lễ cho người thanh niên xấu số đó nó cũng có mặt thấp cho anh ta nén hương, đó cũng là một việc nó có thể làm thay cho anh. Anh may mắn hơn anh ta vì vẫn còn sống, dù là sống thực vật.

Anh ta là lao động chính của gia đình nên dù là lỗi ở anh ta nhưng nó cũng ko thể làm ngơ trước hoàn cảnh gia đình này được. Mang theo 50 triệu nó cùng hai anh công an hôm trước đến nhà anh ta.

- Hôm nay cháu đến đây ko phải là tư cách của người bị hại mà đến đây với tình cảm của con người với con người. Cháu biết mất đi người thân là một điều rất đau đớn nhưng nhìn người thân sống mà như chết còn đau đớn hơn. Cháu cũng biết anh Tú là lao động chính trong nhà, mất đi anh ấy thì bác cũng ko còn chỗ dựa nữa nên cháu có một chút gọi là hỗ trợ gia đình mình vượt qua nỗi đau cũng như khó khăn của cuộc sống.

Nó yêu cầu hai anh công an đi cùng vì nó hiểu rất rõ nếu đi một mình thì gia đình chàng trai kia sẽ làm khó nó rất nhiều. Sau khi nghe hai anh công an phân tích lại tình hình và cũng cho gia đình anh ta xem lại hình ảnh của vụ tai nạn họ cũng đã rút đơn kiện Lê Thái.

- Tôi xin lỗi cô, vì ko biết được sự tình mà chỉ nghe những người xem kể lại nên tôi đã làm đơn kiện và đòi bồi thường. Sau khi biết được sự tình này, lỗi là do con tôi gây ra nên nó phải chịu, tôi ko có bất cứ một yêu cầu nào cả. Xin cô nhận lại số tiền này, và cũng xin cô thứ lỗi vì ko đến hỏi thăm người bị nạn được.

Nhìn bà mẹ tóc đã điểm sương mà nó cũng cảm thấy đau lòng. Người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh mấy ai đã trải qua. Là cha mẹ ai lại ko thương con, nhưng thương con cũng chỉ biết để trong lòng thôi. Giờ mất đi con rồi khác gì cần dao cắt đi khúc ruột của chính mình.

- Ko phải đâu bác ạ, cháu đã nói ngay từ đầu là cháu đến đây ko phải tư cách với người bị hại. Hơn nữa đây là tấm lòng của cháu hỗ trợ giúp đỡ gia đình bác chứ ko phải là đền bù thiệt hại gì cả. Cho cháu thay anh Thái làm thêm một việc thiện để tích thêm công đức cho anh ấy. Cũng là mong cho anh ấy mau tỉnh lại.

Có lẽ nếu anh tỉnh dậy anh cũng sẽ đồng ý với cách làm của nó, nó biết tính anh là như thế mà. Nhưng sao những người tốt như anh lại luôn gặp hết chuyện này đến chuyện khác như thế chứ? Nó chẳng dám tin là sẽ có kỳ tích xuất hiện mà chỉ mong sao đáng tối cao nghe thấy những lời cầu nguyện của nó mà đừng mang anh đi xa khỏi nó thôi.

- Anh à, hôm nay em đi chùa đấy. Từ ngày về Việt Nam em rất ít đi chùa, nhưng từ khi thấy bà hay đọc kinh hay cầu nguyện thì em lại muốn thử. Biết đâu đức phật từ bi lại đem anh về bên em, sẽ cho anh sống một cuộc sống khỏe mạnh và hạnh phúc. Em cũng cầu xin cho hai đứa mình, sau khi trải qua kiếp nạn này sẽ được ở bên nhau. Em tham quá rồi phải ko anh? Mong ước anh tỉnh lại đã là một điều hết sức khó khăn rồi, thế mà em lại mong ước được ở bên nhau mãi mãi nữa chứ.

- Anh à, mau tỉnh dậy đi, em thấy nhớ cái cốc đầu của anh, thấy nhớ những lần anh gọi em là mèo con. Em thấy nhớ những lần em mãi chơi mà quên mất anh, rồi những lần em làm anh giận, những khi em trêu chọc anh. Và quan trọng nhất là em chưa nói ba từ quan trọng mà em muốn nói với anh.

Nó cứ nắm chặt tay anh rồi nói đủ thứ chuyện trên đời, với nó bây giờ anh quan trọng hơn tất cả. Nó có thể đánh đổi tất cả để anh tỉnh dậy, công danh ư? Nó ko cần, tiền bạc ư? Nó cũng ko cần. Những thứ hư

vô đay nó có thể bỏ tất cả chỉ cần có anh thôi. Ngay cả tính mạng này, nếu anh nói anh cần nó cũng sẵn sàng cho đi. Như thế đã đủ chứng minh tình yêu của nó dành cho anh chưa?

Thanh Tùng nhìn nó ngày càng gầy đi thì xót xa, hẳn thật sự ko muốn ngày Lê Thái tỉnh dậy cũng là lúc nó đến thăm khoa hồi sức cấp cứu.

- Em nên về nghỉ chút đi, những ngày tháng qua em đã quá vất vả rồi. - Thanh Tùng đến bên nó lên tiếng.

- Em sẽ ko ngủ được nếu anh ấy chưa tỉnh lại, em muốn người anh ấy nhìn thấy đầu tiên khi tỉnh dậy sẽ là em. - Nó ko nhìn Thanh Tùng đáp lại.

- Nếu em ko giữ gìn sức khỏe thì khi cậu ấy tỉnh dậy có khi em đang nằm ở khoa hồi sức ấy chứ. Nghe anh về nghỉ đi, anh đã nấu cháo cho em rồi đấy, ăm một chút cho lại sức nhé. - Hắn nhẹ nhàng khuyên bảo nó.

- Anh biết ko, bây giờ em thèm ăn một món ăn do chính anh ấy nấu cho em thôi, có lẽ ước mơ này là quá xa vời nhưng hiện giờ em chỉ mong như thế thôi. - Nó nói mà mắt ko hề dứt khỏi người đang nằm trên chiếc giường trắng.

Hắn biết câu nói của nó ko có ý nhưng hắn đau, rất đau. Hắn ko biết nấu ăn như bạn hắn, nhưng hắn đã cố gắng học nấu cháo cho nó, hắn mong nó sẽ ăn ngon miệng như những món ăn Lê Thái nấu. Nhưng hôm nay nó lại nói những lời này, hắn ko biết mình có đủ tỉnh táo để ko bị sự ích kỷ của tình yêu chiếm mất lý trí hay ko? Hắn nói thầm với nó nhưng cũng là đang nói với chính mình “Em có cần đâm vào trái tim anh những nhát dao lún cán như vậy ko?”

Hắn quay đi, gạt nhanh giọt nước mắt đang chảy dở, hắn khóc hay chỉ là cái gì đó bay vào mắt thôi? Phải chăng hắn đang khóc ối tình đơn phương với nó, có phải vì hình bóng nó in quá sâu trong tim hắn nên giờ đây ko có một người con gái nào có thể lôi nó ra khỏi trái tim hắn. Hắn biết phải làm thế nào đây?

Thấy hắn cứ im lặng mãi nó biết mình đã nói gì đó làm hắn buồn nhưng nhất thời tâm trí nó chỉ để ở bên người đang nằm trên chiếc giường này nên ko thể nhớ mình đã nói điều gì ko phải. Nó quay lại nhìn hắn nói:

- Anh về khoa nghỉ đi, tối nay anh sẽ có một đêm dài đấy, nghỉ ngơi lấy sức còn chiến đấu chứ.

Hắn ko nói gì mà cứ thế quay lưng bước đi, có lẽ trong lúc này nó và hắn cần yên tĩnh. Yên tĩnh để nghĩ lại cuộc đời mình, về cuộc tình này và về cả lời hứa của hắn với ba mẹ nữa, nhưng chân hắn vừa đặt đến ngưỡng cửa thì hắn đã nghe tiếng nó gọi giật lại:

- Thanh Tùng, anh nhìn này.

65. Chương 65

Thanh Tùng nhìn theo tay nó chỉ, ngón tay Lê Thái đang cử động. Ko lẽ kỳ tích thêm một lần nữa đã xuất hiện. Có phải bạn thân hắn quá may mắn hay ông trời đang bù đắp cho anh những mà anh đã phải trải qua? Anh vui thay cho nó, như vậy là những tháng ngày chờ đợi của nó đã kết thúc.

Anh từ từ mở mắt, ánh mắt anh nhìn nó thật ngỡ ngàng. Đầu tiên nó cứ nghĩ sau một giấc ngủ dài nên anh có biểu hiện như thế. Nó lập tức đưa anh đi kiểm tra, máu tụ trong não đã tiêu hết, chỉ có điều não phải của anh bây giờ mới bắt đầu có chuyển biến phục hồi ở bước đầu tiên.

Ngoài bị tổn thương ở não ra thì anh còn bị gãy xương đòn, nhưng do anh ko chịu bó nên đến giờ cái tổn thương ở xương đòn đó sẽ mãi theo anh cho đến tận cuối đời. Theo như những gì nó biết thì gãy xương đó cũng ko ảnh hưởng đến công việc cũng như cuộc sống của anh. Tổn thương chưa dừng lại ở đó, nó ko hiểu khi ngã xuống anh bị va đập như thế nào mà lưỡi anh khi đó gần như đứt đôi dù đã được khâu lại và cũng đã bình phục những giọng nói của anh ko được rõ và tròn như trước nữa.

Những điều đó nó ko quan tâm, điều nó quan tâm là anh đã sống và đã tỉnh lại với nó. Niềm vui còn chưa dứt thì nỗi buồn lại dâng lên. Anh bị mất trí nhớ, anh nhìn nó với ánh mắt lạ lẫm, anh ko nói được. Theo những chẩn đoán ban đầu thì do anh ko nói quá lâu, và những tổn thương ở khoang miệng nên việc nói với anh thật sự khó khăn.

Sau hơn 3 tháng hôn mê, anh đã trở lại, có điều anh đã biến thành một người khác. Nếu như ai đó đã nhìn thấy người mất trí nhớ thì có thể tưởng tượng ra Lê Thái hiện giờ, anh nhìn cái gì cũng lạ lẫm, nhìn ai cũng với một ánh mắt thích thú, nhưng khi ánh mắt anh chạm đến nó thì có chút gì đó ảm áp . . .

Một tuần tiếp theo, anh vẫn cứ trong tình trạng ấy, ngây ngô và đang tập học nói như trẻ con. Nó nhìn anh chưa sót cất tiếng hỏi:

- Anh có nhớ em là ai ko?

Hai tay vỗ vào nhau, anh ngây ngô gật gật đầu

Nó nhìn anh mừng rỡ, hai mắt sáng lên mong chờ:

- Vậy nói cho em biết, em là ai và tên là gì?

Anh nhìn những biểu hiện của nó thì giật mình lùi sâu vào phía trong giường, nhìn nó bằng ánh mắt sợ sệt rồi đề phòng, khó khăn cất lên từng từ:

- Chị . . .chị . . .chị bác sỹ.

Nó như người đang trên mây rơi tự do chạm xuống nền đất đau nhói, anh nói nó là chị bác sỹ. Đúng nó là bác sỹ thật, nhưng nó là gì với anh chẳng lẽ anh lại ko nhớ hay sao? Ông trời ơi sao ông nỡ trêu đùa nó như thế này chứ? So với việc anh nằm đó bất tỉnh thì việc anh tỉnh dậy và hoàn toàn ko nhớ gì thì điều này đáng sợ hơn rất nhiều.

Anh bắt đầu từ một đứa trẻ, học ăn, học nói, học đi. Nó nhìn anh mà nước mắt cứ rơi, nếu nổi đau khi anh vào viện nó có thể kìm nén lại thì khi nhìn anh cứ ngây ngô như thế này thì quả thật nó ko thể nào kìm nén được nữa. Nhìn nước mắt nó rơi, anh đưa tay lau nước mắt cho nó hỏi:

- Ai bắt nạt chị bác sỹ thế, để em làm siêu nhân đi đánh bọn chúng nhé.

Nó biết nói thế nào đây? Thà rằng anh chẳng nói câu nào còn hơn, anh càng nói càng khiến tim nó vỡ ra từng mảnh. Có nổi đau nào đau hơn thế này ko? Đáng tối cao thật vô tình, chẳng lẽ những gì nó thể hiện còn chưa đủ để ngài ấy thấu hiểu tấm lòng của nó hay sao? Nếu cứ kéo dài thế này, có lẽ nó sẽ gục ngã mất. Lúc đó ai sẽ nâng nó dậy, ai sẽ cho nó tựa vào bờ vai đây?

- Em ko sao đâu, anh đừng lo nhé. - Cất từng lời nghẹn ngào mà như những mũi dao đâm xuyên trái tim nó.

- Vậy từ nay chị đừng khóc nữa nhé, ai bắt nạt chị em sẽ trừng phạt người đó. - Vẫn là giọng nói ngô nghê đó, vẫn là những cử chỉ lulu đi những giọt nước mắt vụng về đó nhưng sao nó cảm thấy một chút ảm áp bởi dù có biến thành trẻ con anh cũng vẫn mãi luôn bảo vệ và quan tâm nó.

Nó mỉm cười nhìn anh rồi cất tiếng đáp lại:

- Vâng, từ nay em sẽ cười, cười nhiều như những lúc chúng ta bên nhau ấy.

Chưng ra bộ mặt ngây ngô nhất, anh lắc đầu ko hiểu gì cả. “Xin anh, xin anh mau lấy lại quá khứ nhé, người ta thường nói chỉ có những ký ức quá đau buồn thì mới muốn quên đi, nhưng ký ức của em và anh là màu hồng mà, sao anh nỡ quên đi những ngày tháng đó?”. Những lời này nó chỉ có thể thốt lên trong lòng mình mà thôi, nếu nói ra liệu anh có hiểu hay ko?

Hôm nay ba mẹ anh lại đến thăm anh, từ khi anh tỉnh lại thì đây là lần thứ 2 ông bà Phúc - Hạ đến thăm anh. Nó vẫn đứng đó chỉ tay vào hai người phía cửa hỏi anh:

- Anh có biết ai đây ko?

Anh đưa mắt nhìn nó rồi lại nhìn ba mẹ mình, lúc thì anh gật đầu lúc thì lại lắc đầu. Rồi đột nhiên anh nắm lấy áo nó, giọng nói cất lên đầy lo lắng:

- Người xấu, người xấu đấy. Họ đến bắt em đi đấy, cứu em với.

Nhìn anh như thế bậc làm cha mẹ nào mà ko khỏi xót xa, mẹ anh bước lại gần anh từ từ gỡ tay anh ra khỏi áo nó cất tiếng nói:

- Là mẹ đây con, còn đây là ba con. Ko ai làm hại con cả, sẽ ko ai bắt con đi đâu hết.

Anh lắc đầu rồi đưa mắt nhìn nó hỏi:

- Ba mẹ là cái gì? Chị bác sỹ ơi, tại sao người này lại nhìn em khóc, người này bị ông kia bắt nạt hả chị? - Anh vừa đưa tay lau nước mắt ẹ mình vừa lên tiếng thắc mắc.

Mẹ anh càng khóc to hơn, anh bây giờ có còn là một CEO tài năng và trẻ tuổi nữa ko? Anh bây giờ còn thua đứa trẻ lên 3 vì đứa trẻ ấy còn nhận biết được ba mẹ mình còn anh thì ko. Bà Lê Hạ lau nước mắt hướng nó bắt đầu c.hửi mắng:

- Mày sáng mắt ra chưa? Đây là điều mà mày muốn phải ko, nếu thế thì mày đạt được rồi đấy mày còn muốn gì nữa mà ko buông tha con tao đi.

Nó đứng im lặng ko đáp lại vì nó biết bây giờ đáp lại càng khiến tình hình căng thẳng hơn mà thôi. Nhất là anh mới tỉnh dậy tinh thần chưa thật sự ổn định, chỉ cần một trấn động mạnh thôi thì có là thần tiên cũng ko thể cứu được anh nữa. Kỳ tích cũng sẽ ko xuất hiện thêm lần nữa đâu.

Thấy nó ko nói gì bà lại càng được nước lấn tới:

- Đồ ***** c.ái. Mày mãi mãi ko xứng với con trai tao đâu, dù có chết thì tao cũng ko bao giờ chấp nhận mày là con dâu tao đâu.

- Chị dừng lại đi, con tôi có tội gì mà chị lại có thể dùng những lời nói đó với con tôi? - Mẹ nó từ cửa chạy vào rồi nhìn bà Lê Hạ lên tiếng.

- Tôi ko có quyền à, vậy chị là mẹ thử nói xem con gái chị có phải loại ***** ko? - Bà Lê Hạ tiếp tục xúc phạm nó.

Chẳng lẽ bà ta ko hề biết một điều rằng nói xấu con người ta ngay trước mặt đấng sinh thành ra chúng chính là gián tiếp c.hửi vào mặt những bậc cha mẹ hay sao? Nếu như người đứng đây ko phải là nó mà là con gái bà ta thì bà ta sẽ như thế nào? Nếu như bà ta ở vào địa vị của mẹ nó lúc này sẽ cư xử ra sao?

- Chị thôi đi, chị có quyền gì mà nói những lời này? Tôi ko ngờ một nhà giáo ưu tú như chị mà cũng phát ra những ngôn ngữ chợ búa như thế. Tôi nói cho chị hay nhé, dù đàn ông con trai trên thế giới này có chết hết tôi cũng ko bao giờ gả con gái tôi cho con chị đâu. - Mẹ nó tức giận lên đáp lại.

- Các người nghĩ các người xứng với gia đình tôi sao? Ít nhất cũng phải môn đăng hộ đối chứ, đảng này chỉ là một lính quèn của chồng tôi thôi, có tiền ư, điều đó có cần thiết khi cả nhà chỉ là một lũ vô học? - Bà ta tiếp tục xúc phạm gia đình nó.

- Bác đi hơi quá rồi đấy, bác nghĩ mình là ai mà xúc phạm đến ba mẹ tôi? - Chị dâu nó lên tiếng.

Vừa lúc đó ông Hoàng Phúc cũng có mặt và những câu nói của bà Lê Hạ ông cũng nghe ko sót từ nào, tức giận ông bước về phía bà Lê Hạ

Chát . . .

- Tôi ko ngờ bà lại có thể phát ra những ngôn ngữ chợ búa như thế, nếu để tôi nghe thấy những điều này một lần nữa thì bà đừng trách tôi quá đáng. - Ông Hoàng Phúc tức giận nhìn bà Lê Hạ nói

Trong lúc nóng giận ông Hoàng Phúc đã ko kìm chế được bản thân mình, 35 năm sống làm vợ chồng với nhau, ông bà chưa bao giờ nặng lời với nhau câu nào, ông luôn tin tưởng vào cách đối nhân xử thế của bà. Nhưng hôm nay bà làm ông thất vọng quá, ko thể ngờ rằng cái người đầu ấp tay kề với mình bao nhiêu năm lại có thể phát ngôn ra những điều đó. Dù rằng ông bà phản đối chuyện chúng nó đến với nhau nhưng mối quan hệ thân thiết của ông cũng bị bà đem ra so sánh rồi nhục mạ người đồng đội, người anh em mà ông yêu quý như vậy sao? Bà biết quý con bà thì người ta ko biết quý sao?

Tiếng động vang lên khô khóc, tất cả diễn ra trong căn phòng nơi anh đang dưỡng bệnh, nó dường như ko chịu nổi nữa vội hét lên:

- Các người làm ơn ra ngoài kia mà cãi nhau, mà hơn thua thiệt hơn. Lê Thái cần nghỉ ngơi, các người có thấy anh ấy luôn sợ hãi từ này đến giờ hay ko? - Nó ngừng lại nhìn bà Lê Hạ nói. - Còn bà, bà đã đi quá

giới hạn cho phép là đụng chạm đến ba mẹ tôi. Tôi nói cho bà biết đến khi Lê Thái hoàn toàn bình phục tôi sẽ tự động rời xa anh ấy.

Trước khi quay đi, bà ta còn chỉ tay vào mặt nó nói:

- Tao khuyên mày nên nhớ lấy những lời đã nói, đừng để tao phải ra tay thì ngay cả ba ***** cũng ko yên đầu.

Nuốt nước mắt vào trong nó quỳ trước đấng sinh thành ra mình nghẹn ngào cất lời:

- Con xin lỗi, vì con mà ba mẹ đã phải chịu ầm ức nhiều rồi. Con xin hai người hãy để con ở bên anh ấy những lúc này. Sau này dù ba mẹ có sắp xếp thế nào con cũng xin nghe.

Con cái đau khổ thì cha mẹ nào có thể làm ngơ cơ chứ, dù biết gia đình là Lê Thái quá đáng nhưng nhìn Lê Thái cứ ngây ngô nấp đằng sau con gái bà như thế kia thì làm sao bà có thể lạnh lùng mà lờ con bà đi được cơ chứ?

- Con đứng lên đi, mẹ sẽ ko nói gì nữa cả vì mẹ tin con đủ sáng suốt để biết mình phải làm gì trong trường hợp này. Con ở lại chăm sóc Lê Thái nhé, mai mẹ sẽ vào thăm nó. - Mẹ nó nhẹ nhàng nâng nó đứng dậy.

Nó cảm ơn ba mẹ mình vì ko bắt nó phải lựa chọn. Nó biết ba mẹ làm thế cũng một phần vì cái người đang nắm chặt gấu áo nó kia. Nhưng sao mỗi khi nhớ lại lời mẹ anh nói nó lại cảm thấy đau đớn như thế này. Có phải nó làm gia đình nó tổn thương quá nhiều rồi ko?

Cũng như mọi sáng, nó giúp anh vệ sinh cá nhân, vì chưa thể đi lại được nên tất cả mọi việc đều làm tại giường. Khi nó nói anh đánh răng rửa mặt thì anh đưa mặt ra về phía nó và chỉ chỉ vào răng mình nhưng nó đưa bàn chải vào tay anh nói:

- Hôm nay anh phải tự làm chứ, mọi hôm là em làm mẫu cho anh thôi. - Vừa nói nó vừa dúm bàn chải vào tay anh.

Anh cầm bàn chải trong tay rồi nhìn nó chờ đợi, nó biết anh ko thể nhớ được những thao tác thường ngày nên cũng cầm một cái bàn chải khác hướng dẫn:

- Đầu tiên làm ướt bàn chải này, sau đó chải phía trước của răng, sau đó đến hai bên. - Nó ngừng lại nhìn anh đang làm theo rồi lại tiếp tục hướng dẫn. - Sau đó ha to miệng chải hàm nhai cả hai bên và phía trên, phía dưới. Làm lần lượt từng chút một rồi dần dần anh sẽ quen thôi.

Đánh răng xong nó đưa cho anh một chiếc khăn mặt để anh tự rửa. Cũng như đánh răng, lại hướng dẫn từng bước một:

- Đầu tiên đưa khăn lên rửa mắt, sau đó là hai má tiếp nữa đến mũi, rồi sau đó là hai tai, kết thúc là cổ.

Nó nhìn anh đang tập làm người lớn mà trong lòng có một chút gì đó vui, một chút gì đó lại buồn. Nó cũng ko biết thời gian này sẽ kéo dài trong bao lâu? Có thể một năm, có thể 2 năm hay có thể nhiều hơn nữa nhưng nó sẽ kiên trì tới cùng. Nó sẽ cùng anh vượt qua tất cả. Chỉ cần có anh, chỉ cần tình yêu của anh thôi là đủ với nó rồi.

66. Chương 66

- Chị bác sỹ, sáng nay chị cho em ăn cháo trứng nhé. - Sau khi đặt lại chiếc khăn vào tay nó anh bỗng lên tiếng đề nghị.

Từ ngày anh tỉnh lại, khẩu vị của anh dường như đã thay đổi. Anh ko ăn cơm, ko thích ăn món cá nấu chua, ko còn thích những món ăn dân dã ngày thường nữa. Thay vào đó ngày nào anh cũng đòi ăn món cháo trứng (Cháo sườn và kèm theo trứng vị lộn ấy cả nhà)

Ngày nào cũng vậy, sáng nó vào khoa làm việc, tranh thủ những lúc rảnh thì đến chơi với anh. Những tối nào ko có lịch trực nó đều ở bên cạnh anh, đọc cho anh nghe những câu chuyện, kể cho anh nghe những ký ức vui của hai đứa. Còn anh thì cứ nhìn nó ngây ngô ko hiểu gì cả. Rạng sáng thì lại tranh thủ chạy ra chợ

sớm để mua những thứ tươi nhất về nấu cho anh món cháo mà anh muốn ăn, sau đó lại nhanh chóng quay trở lại viện vì nó biết khi anh thức dậy ko thấy nó sẽ rất hoảng.

Kéo anh nằm xuống giường, đắp lại cho anh chiếc chăn mỏng nó dặn dò:

- Anh nằm nghỉ một chút nhé, em về lấy cháo cho anh rồi sẽ quay lại ngay.

Anh nhìn nó gật đầu rồi nhắm mắt lại.

Từ ngày anh tỉnh lại, thỉnh thoảng chị Thiên Trang và chị Mỹ cũng nấu cháo mang vào cho anh. Gia đình nó coi anh như một thành viên trong nhà nên cũng dành thời gian chăm sóc cho anh. Nhưng rồi tất cả những điều đó đổi lại cái gì khi công sức của gia đình nó bị mẹ anh chối bỏ rồi lại còn lớn tiếng c.hửi mắng nữa. Nó thật sự ko cam tâm, tại sao ông trời lại đối xử với nó như thế?

Cũng từ ngày anh nằm viện, mọi công việc ở công ty được anh để lại giấy ủy quyền cho anh Mạnh Quân của nó nên càng bị mẹ anh chỉ trích nhiều hơn. Bà ta nói gia đình nó lợi dụng anh bị tai nạn mà chiếm đoạt tài sản của anh. Nó ko biết anh làm giấy ủy quyền này từ khi nào nhưng sau một tuần anh nằm viện luật sư của anh đã đến nhà nó tìm anh Quân và giao lại cho anh Quân tất cả. Và cũng để tránh những tiếng xấu mà người đời sẽ nói, anh Quân nó đã điều một nhân viên của tập đoàn sang bên công ty anh điều hành nhưng vẫn ăn lương của tập đoàn nhà nó, mọi lợi nhuận thu được trong thời gian tiếp quản sẽ được đưa vào tài khoản của anh để đến khi nào anh tỉnh sẽ trao trả toàn bộ. Những việc này chắc chẳng ai biết tới, và những đồn đại rằng gia đình nhà nó chiếm đoạt tài sản ngày nào cũng là tin nóng trên các mặt báo.

Cuộc sống là như thế sao? Người ta vẫn thường nói thương trường như chiến trường, trên thương trường ko có chỗ dành cho tình thân. Có lẽ điều đó là đúng, bởi cũng vì những tin đồn đó mà gia đình nó cũng gặp ko ít khó khăn. Làm người tốt mà cũng thật là khó, có trách thì chỉ trách mẹ anh nhiều chuyện mà thôi.

Quay trở lại bệnh viện với một cà men cháo trên tay, bước vào phòng đúng lúc những y tá đi phát thuốc và tiêm thuốc. Mới đến cửa phòng mà nó đã nghe thấy tiếng hét của anh:

- Đồ phù thủy kia, sao các người cứ muốn làm ta đau thế? Mau biến đi nếu ko ta biến thành siêu nhân sẽ giết chết các người đấy.

Dường như đã quen với cảnh này, hai cô y tá nhìn anh cười rồi hỏi:

- Anh có còn câu nào hay hơn thế nữa ko?

Anh nhìn hai cô y tá với ánh mắt sợ sệt, lùi dần về phía trong chiếc giường gập gập đầu nói:

- Đồ yêu quái.

Nghe những câu nói từ miệng anh phát ra mà tim nó đau nhói. Anh có biết đến nỗi đau này của nó ko? Nếu như anh tỉnh dậy mà biến thành người khác như thế này thì thà rằng anh cứ hôn mê lâu hơn rồi khi tỉnh dậy thì hãy là Hoàng Lê Thái của nó ấy. Như thế này nó đau lắm, biết bao giờ nỗi đau này mới được xoa dịu đây?

Giọt nước mắt tràn mi, nó ko thể ngăn lại được. Nếu ngày anh vào viện nó ko khóc, khi nhận tin anh chỉ sống đời sống thực vật nó kìm nén để ko khóc thì những ngày nhìn anh như một đứa trẻ học lại tất cả những điều cần thiết để tồn tại trong cuộc sống này thì nó lại khóc. Nó muốn nhìn thấy một Hoàng Lê Thái mạnh mẽ, kiên cường và ko kém phần lãng mạn chứ ko phải một Hoàng Lê Thái của những ngày tháng ấu thơ.

- Chị bác sỹ, mau cứu em với. Những người này làm em đau, em sợ lắm. - Tiếng nói của anh lời nó trở về thực tại.

Nó gạt vội những giọt nước mắt bước nhanh về phía anh lên tiếng dỗ dành:

- Anh ngoan đi, phải để cho họ tiêm thì mới nhanh khỏi bệnh để về nhà chứ?

Anh lại ngây ngô nhìn nó cất tiếng hỏi:

- Về nhà? Nhưng nhà là cái gì?

Nó biết trả lời anh thế nào đây? Nó cũng đã từng mơ về một mái nhà có anh, có nó, có cả những tiếng cười đùa của trẻ con nữa. Sáng anh đưa nó đi làm chiều về lại đón nó, cùng nhau sống những tháng ngày hạnh phúc. Nhưng có lẽ ước mơ đó quá xa vời, hay chẳng nó chẳng bao giờ thực hiện được.

- Anh để em tiêm thuốc nhé. Em sẽ ko làm anh đau đâu. - Nó lên tiếng đề nghị mà ko trả lời câu hỏi của anh.

Trẻ con rất nhanh quên những câu nói của chính mình và anh cũng thế. Những lời nói của nó làm anh quên câu hỏi của mình chưa được giải đáp, anh lại nhìn nó nhưng ánh mắt ko còn sợ nữa mà thay vào đó là ánh mắt chờ đợi. Năm tay nó anh nói nhỏ:

- Chị ko được làm em đau đâu đấy. Nếu chị làm em đau em sẽ ko chơi với chị nữa.

Nó mỉm cười nhìn anh đáp lại:

- Vâng, anh nhắm mắt lại nhé, một lát là xong thôi.

Anh gật đầu sau đó khẽ nhắm mắt lại. Nhân cơ hội đó cô y tá nhanh chóng đưa ống thuốc cho nó để thực hiện thủ thuật một cách nhanh nhất. Anh kê rùng mình nhưng ko kêu đau nữa, chưa đầy 30 giây nó đã thực hiện xong thủ thuật, lấy tay gỡ tay anh ra khỏi mắt nói nói thào vào tai anh:

- Anh à, xong rồi. Em đã giữ đúng lời hứa nhé, ko đau đúng ko nào?

Anh mở mắt nhìn nó, khóe môi anh nâng lên thành một nụ cười. Đã bao lâu rồi anh ko cười, nụ cười của anh lúc này rất đẹp, nó ko chứa những ưu tư muộn phiền, nó ko phải là nụ cười hạnh phúc khi ở bên nó mà nó đẹp theo kiểu trẻ con có cái gì đó rất trong sáng và ngây thơ.

Cũng như mọi ngày nó đưa bát cháo đến cái bàn nhỏ trước mặt anh. Anh nhìn bát cháo rồi xếp bằng ngồi ngay ngắn trên giường chờ đợi nói bön, nhưng hôm nay nó nhìn anh lắc đầu:

- Hôm nay em sẽ ko bön cho anh nữa, anh phải tự cầm thìa rồi xúc cháo ăn thôi.

Anh nhìn nó ngạc nhiên nhưng cũng ko dám phản đối. Nó đặt vào tay anh chiếc thìa đã chuẩn bị sẵn, nhưng có lẽ do lâu ko cầm nắm vật gì nên tay anh cứng lại và rất run. Nó vừa cầm tay anh vừa nói:

- Bước đầu sẽ rất khó nhưng anh cứ kiên trì dần dần sẽ làm được. Giờ thì thả lỏng tay ra để em hướng dẫn nào.

Những thìa đầu tiên cùng với sự giúp đỡ của nó nên anh thực hiện khá dễ dàng, khi anh bắt đầu quen thì nó buông tay ra để anh tự xúc. Có lẽ do hệ thần kinh trung ương mới bắt đầu bình phục nên những phản xạ của anh đều rất chậm chạp. Phải mất gần 1h anh mới tự mình ăn hết bát cháo. Bước khởi đầu khá khó khăn nhưng nó tin là tập luyện dần dần anh sẽ nhanh làm được.

67. Chương 67

Khi anh vừa ăn hết bát cháo thì người nhà bệnh nhân giường bên cạnh bước vào trên tay cầm một chiếc bánh mì. Nó giật mình khi thấy anh nhìn người thanh niên đó nói:

- Cho Thái ăn với, Thái muốn ăn.

Người thanh niên ấy cũng giật mình với biểu hiện của anh, vì từ khi tỉnh lại ngoài nó và những người thường xuyên chăm sóc anh ra thì hầu như anh ko nói chuyện với bất cứ ai cả. Nó vội vàng đặt bát xuống đi về phía anh.

- Nếu anh muốn ăn thì lát nữa em sẽ mua cho, ngồi đây chờ em một chút nhé. - Nó nói xong định đứng dậy bước đi thì tay nó bị anh và người thanh niên kia giữ lại.

- Em muốn ăn ngay bây giờ cơ, cho em ăn đi. - Anh nắm tay nó lại và nói.

Bất chợt người thanh niên kia lên tiếng:

- Nếu em muốn ăn thì phải giơ tay lên cao, giơ như thế này này. - Vừa nói người thanh niên ấy vừa làm mẫu cho anh.

Nó đứng yên bất động, cứ tưởng rằng người thanh niên ấy sẽ bắt anh phải xin, phải ạ thì mới cho nhưng tại sao lại bắt anh phải giơ tay lên như thế? Nó đang định hỏi lại thì đã thấy anh giơ tay lên, nhưng người thanh niên kia vẫn lắc đầu nói rằng:

- Ko phải giơ tay đấy, phải giơ tay kia.

Nó tức giận nhìn người thanh niên kia rồi nói:

- Anh có cần phải hành hạ người khác như vậy ko? Nếu thật tâm ko muốn cho tôi cũng có thể đi mua được, có gì phải lấy anh ấy ra trêu đùa như thế.

Người thanh niên ấy nhìn nó giải thích:

- Mong co đừng hiểu nhầm, tôi chỉ là muốn giúp anh ta thôi. Cô cũng biết anh ấy bị gãy xương đòn mà, nếu ko vận động từ bây giờ thì tôi nghĩ là cánh tay phải của anh ta sẽ tàn phế đấy. Cô nhìn đi, anh ta bây giờ còn ko thể nâng tay phải lên kia kìa.

Theo tay người thanh niên ấy nó nhìn về phía anh. Anh đang rất khó nhọc để có thể nâng được cánh tay phải của mình lên. Có những lúc anh nhăn mặt lại vì đau, và cái xương bị gãy lại trôi lên, nếu như anh chịu mặc thiết bị bó xương đòn bị gãy thì có lẽ đã ko có di chứng của ngày hôm nay. Nhìn anh đau như thế nó thật sự ko chịu được vội vàng hạ đưa tay hạ cánh tay phải của anh xuống rồi nói:

- Từ từ thôi anh, ngày hôm nay nâng được đến thế này là tốt rồi, ngày mai ta tập tiếp.

Nói xong với anh nó quay qua người thanh niên kia nói tiếng cảm ơn:

- Cảm ơn anh, vì tôi ko để ý nên mới có lời ko phải với anh mong anh bỏ qua cho.

Người thanh niên ấy cũng đáp lại lời nó:

- Ở đây ai cũng biết cô cả, ai cũng thương cho hoàn cảnh của cô nên tôi cũng ko để ý đâu. Chỉ mong rằng anh ấy sớm bình phục và là chỗ dựa vững chắc cho cô sau này. - Người thanh niên ấy nói xong rồi quay đi về phía giường của người nhà mình.

Nó nhìn anh đang vui mừng vì được người lạ kia cho chiếc bánh mỳ. Tại sao họ chỉ là người dưng thôi nhưng cũng quan tâm và lo lắng cho anh như thế còn những người trong gia đình anh thì sao? Có ngày nào mà họ vào đây ko chỉ chiết nó, ko c.hửi mắng nó, ko làm loạn cái phòng này lên nhưng có một điều quan trọng mà họ ko làm đó là hỏi thăm anh có tiến triển gì ko? Thế đấy, cuộc đời bất công thật. Khi anh khỏe mạnh thì anh hết lòng vì những người ấy, đến khi anh bị nạn thì ko quan tâm anh xem anh như thế nào mà chỉ quan tâm xem tài sản của anh có bao nhiêu, do ai quản lý, . . .

- Em hãy khóc đi, đừng để trong lòng như thế nữa được ko? Em có biết em như thế này anh đau lắm ko? - Thanh Tùng lôi nó ra vườn hoa bệnh viện nói.

Nó vẫn im lặng, cố im lặng để chịu đựng để ko phải bật khóc thêm lần nào nữa trước mặt hắn. Nó vẫn biết hắn luôn bên cạnh nó, luôn đứng sau nó, và luôn nâng nó dậy mỗi khi nó ngã. Nhưng nó chiếm hắn lâu quá rồi, nó cản trở hắn lại cho ba mẹ hắn, cho cuộc sống của hắn và cho cả những người con gái yêu hắn nữa.

- Em xin anh, đừng ở cạnh em nữa. Thay vì yêu thương em thì hãy hận em đi, em đâu có xứng đáng để được anh lo lắng chăm sóc như thế này. - Giọng nó nghẹn ngào cất lên.

- Em bảo tôi quên em đi sao? Bảo tôi thay vì yêu em thì hãy hận em sao? Tôi ko làm được, em có thể chỉ cho tôi cách làm những điều đó đi. - Giọng hắn chua chát cất lên.

- Em xin lỗi vì đã đưa anh vào tình thế này, nhưng em biết làm sao khi mà trái tim em chỉ hướng về một người đấy? - Những giọt nước mắt đầu tiên của nó rơi xuống, nó khóc cho bản thân mình và cũng khóc cho người con trai chung tình vì nó gần 10 năm qua

Hắn biết nó vừa nhận cuộc điện thoại của ai, và hắn biết nội dung cuộc điện thoại đó là gì. Dù đôi mắt kia có được giấu sau cặp kính dày thì hắn vẫn nhìn thấy hai khóe mắt ấy đang đỏ lên. Hắn thật sự ko hiểu tại sao nó cứ phải chịu đau một mình như thế, hắn ko muốn nó như thế này. Vì nụ cười của nó nên hắn chấp

nhận chôn giấu tình cảm của mình trong tim để cho nó đến bên bạn hấn nhưng có lẽ hấn đã sai rồi chẳng khi mà nó dường như đã khóc nhiều hơn cười. Bây giờ hấn hận người đàn bà một thời hấn đã từng kính trọng, giờ thì hấn đã hiểu bản chất con người ko thể bộc lộ hết trong ngày một ngày hai nữa.

- Em có thể từ chối cuộc gọi đó cơ mà? Tại sao cứ phải nghe những lời bà ta mạt sát rồi lại tự ngồi khóc một mình như thế hả? - Hấn lay vai nó tức giận hét lên.

- Em có thể từ chối sao? Em là bác sỹ phụ trách điều trị cho con người ta cơ mà, người ta gọi điện hỏi thăm tình hình của con người ta thì sao em có thể từ chối được. Em ko làm như thế được. - Nó nói với giọng chua chát.

- Được, vậy để anh kiến nghị với trưởng khoa để người khác thay em chăm sóc Lê Thái, như vậy bà ta cũng ko có quyền gì gọi điện cho em mạt sát lại c.hửi bới như thế được. - Thanh Tùng nói như ra lệnh cho nó.

- Ko được, em xin anh đừng làm như thế. Em muốn là người chăm sóc cho anh Thái, vì anh ấy dù có chịu nhiều hơn những lời mắng c.hửi của bà ấy em cũng bằng lòng. Đừng bắt em xa anh ấy lúc này. - Nó lắc tay Thanh Tùng van xin.

Nó có biết nó đang đâm vào tim hấn những nhát dao vô hình ko? Điều hấn ko bao giờ muốn đã xảy ra, nhìn nó đau lòng hấn cũng đâu dễ chịu gì? Nhiều lúc hấn ghen tị với thằng bạn mình, hấn tự hỏi rằng thằng bạn hấn có gì hơn hấn mà được ông trời ban ột người con gái như nó. Phải chăng đó chính là sự đền bù của thượng đế dành cho thằng bạn hấn. Thế nhưng còn hấn, hấn cũng rất yêu nó cơ mà, hấn yêu nó đến mức có thể cho nó cả mạng sống này, thế thì tại sao hấn ko được đáp lại?

- Anh có thể đồng ý với em nhưng phải hứa với anh từ nay ko được giấu những đau khổ trong lòng nữa, ko được khóc một mình nữa mà hãy khóc trên vai anh ấy. Bờ vai anh sẽ đủ rộng để em có thể tựa vào bất cứ lúc nào mà em muốn, nó chỉ thuộc về riêng em thôi. - Câu nói của hấn cất ra càng lúc càng nhỏ dần, như thể những câu nói này chỉ nói cho riêng bản thân hấn nghe thôi.

- Cảm ơn anh, cho em mượn vai anh một chút nhé, em cảm thấy mệt mỏi quá rồi. Em sợ mình sẽ gục ngã nơi đây mất. - Giọng nó nhẹ nhàng cất lên.

Lúc này nếu có một điều ước có lẽ nó sẽ ước cuộc đời mình sẽ mãi bình yên, bình yên như lúc nó dựa vào vai hấn lúc này. Nó thật sự kiệt sức mất rồi.

68. Chương 68

Ngồi bên Thanh Tùng hơn 1h đồng hồ nó cũng đã lấy lại được tinh thần. Nó ko muốn anh phải lo lắng cho nó, nó sợ khi phải để lại trong ký ức của anh những giọt nước mắt của chính mình. Bước gần đến cửa phòng anh nó đã nghe tiếng anh nói chuyện với Lê Hải:

- Anh ghé tai xuống đây em nói cho chuyện này hay lắm. - Lê Thái nói với Lê Hải giọng bí mật.

Lê Hải thoáng ngạc nhiên nhưng cũng chiều lòng em trai ghé tai xuống gần anh chăm chú nghe.

Bảo là nói nhỏ nhưng tiếng nói của anh có khi cả phòng đều nghe thấy, khi Lê Hải cúi xuống gần anh nói:

- Em có rất nhiều tiền, hôm nay em sẽ cho anh một ít để đi uống bia nhé. - Giọng anh vui vẻ nói.

Lê Hải nhìn em trai mình ngạc nhiên hỏi:

- Ở đâu mà em có nhiều tiền như thế?

- Người ta cho em mà, ai vào chơi với em cũng đều cho em tiền hết. Nhưng tại sao chỉ có anh, dì và chị bác sỹ là ko cho em thôi. - Anh nói với giọng có vẻ buồn.

Lê Hải nhìn anh cười đáp lại:

- Thế em có bao nhiêu tiền, mang ra đây anh xem nào?

Lê Thái đưa tay lấy chiếc gối lên rồi đưa tay vào bên trong gối tìm kiếm, tay cứ lần sờ, nhưng kết quả lại ko có gì, ánh mắt anh nhìn Lê Hải cụp xuống giọng buồn rầu nói:

- Em để trong đây mà, chắc lại bị dì Liên lấy mất rồi. Em cất kỹ như thế rồi mà dì ấy vẫn tìm thấy. Hôm nay ko cho anh được nữa rồi.

Lê Hải nhìn anh đáp lại:

- Ko sao đâu, thôi em nằm nghỉ đi. Anh về nhé, lúc khác anh lại vào thăm em.

Lê Thái ngoan ngoãn gật đầu nằm xuống:

- Vâng, anh nhớ thỉnh thoảng vào thăm em đấy nhé.

Nó biết Lê Hải chuẩn bị đi ra nên tránh vào một chỗ để ko phải đụng mặt anh ta. Những người trong nhà anh ta nó ko muốn tiếp xúc với ai nữa cả. Những lúc cần sự giúp đỡ thì đến cầu xin, qua khỏi khó khăn rồi thì quay lại c.hửi bới. Nó thật ko hiểu những người này thực ra họ có suy nghĩ như thế nào? Có phải người ta thường có câu “Qua cầu rút ván” là như thế này ko?

Lê Hải đi rồi nó bước vào phòng anh, hôm nay anh ko chào đón nó bằng một nụ cười thay vào đó là một nỗi buồn trên gương mặt. Nó hiểu được anh đang muốn làm gì nên ghé tai anh nói nhỏ:

- Hôm nay em cho anh ra vườn chơi nhé, nằm nhiều trong phòng ko tốt cho sức khỏe của anh.

Nghe nó nói như thế hai mắt anh sáng lên đầy mong chờ hỏi lại:

- Chị cho em đi chơi à? Đi ngay bây giờ nhé?

Nó lắc đầu làm anh hụt hẫng, nhìn vẻ mặt gần như giận dỗi của anh nó phì cười trả lời:

- Em cho anh ra vườn hoa hít thở ko khí trong lành thôi, vì chân anh vẫn còn yếu chưa đi được nên em sẽ đi mượn một chiếc xe cho anh ngồi nhé.

Anh nhìn nó ánh mắt vui hơn, gật đầu đáp:

- Chị đi mượn nhanh rồi về nhé, em muốn đi chơi.

Nó nhanh chóng đi về phía kho của bệnh viện mượn một chiếc xe lăn. Mấy ngày nay nhìn anh có vẻ tươi tỉnh và phấn xạ cũng nhanh nhạy hơn. Từ ngày anh vào viện, tuần nào giáo sư Phillip cũng gửi cho nó những hộp thuốc điều trị não là hàng sách tay của các nước mà ông gửi mua để điều trị cho anh. Những điều này gia đình anh đâu biết, tiền điều trị của anh đều là nó chịu nhưng rồi nó vẫn bị mang tiếng là lợi dụng.

Hàng trăm thứ phải lo, cho đến giờ tiền thuốc của anh mỗi ngày đều tính bằng tiền triệu nên nó cũng lao vào làm việc nhiều hơn. Phòng khám của nó giờ mở cửa từ 7h sáng đến 10h đêm, giờ đây nó ko phải làm để giết thời gian nữa mà là làm để kiếm tiền. Từ khi sinh ra cho đến bây giờ nó mới biết hai chữ kiếm tiền là như thế nào. Chưa bao giờ ba mẹ nó để nó phải thiếu thốn thứ gì thế nên cuộc sống mới này dường như cũng rút hết toàn bộ sinh lực của nó. Những đêm nó kết thúc công việc muộn thì nó luôn phải nhờ Thanh Tùng vào nói chuyện với anh cho anh đỡ buồn. Đêm nào anh cũng chờ đến khi nhìn thấy nó mới chịu đi ngủ. Nhiều lúc nó cảm giác mình sẽ ngủ một giấc mà ko tỉnh lại được vì quá mệt, nhưng sáng hôm sau nó vẫn quay tiếp một vòng thời gian và công việc như một chiếc máy đã được lập trình sẵn.

Nó đưa anh ra vườn hoa, chỉ cho anh từng loại hoa. Rồi bất chợt nó nhìn những bông hồng, một thoáng ý nghĩ chạy qua đầu nó, nó ngắt một bông hướng về phía anh hỏi:

- Anh có biết hoa này tên gọi là gì ko?

Anh hết nhìn nó rồi lại nhìn bông hoa trong đầu anh bỗng bật lên một câu trả lời:

- Hoa hồng.

Nó nhìn anh như ko nghe rõ và yêu cầu anh nhắc lại:

- Anh, anh có thể nói lại cho em nghe một lần nữa tên loài hoa này ko?

Anh nhìn nó ánh mắt vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi lặp lại:

- Hoa hồng.

- Sao anh lại nhớ tên loài hoa này vậy? - Nó nhìn anh chờ đợi câu trả lời.

- Em cũng ko biết vì sao, ý nghĩ tên loài hoa đó tự nhiên chạy qua đầu em. Sao chị có vẻ vui mừng thế?

Nó nhìn anh niềm vui chưa trọn vẹn thì nỗi buồn lại ập đến. Chỉ là do anh bột phát nhớ ra mà thôi, thì ra những ngày qua nó cố gắng khơi gợi ký ức cho anh nhưng kết quả vẫn là một con số 0 tròn trĩnh. Nhưng nó biết một điều rằng nó sẽ ko bỏ cuộc, dù có khó khăn đến đâu thì nó cũng sẽ cố gắng lấy lại ký ức cho anh.

- Anh có biết, ngày trước ở bên Pháp ấy ngày nào anh cũng tặng em loài hoa này ko? Mà mỗi ngày đều là 20 bông hồng đỏ thắm được bó rất công phu. Em đã yêu anh từ khi đó, chẳng biết có phải duyên trời định hay ko mà sau bao nhiêu năm chúng ta lại gặp lại nhau, rồi còn yêu nhau nữa. Anh biết là anh chụp ảnh cưới rất đẹp ko? Khi nào anh Thế Nam chỉnh sửa xong em sẽ mang vào cho anh xem nhé. - Nó cứ ngồi kể lại cho anh nghe những kỷ niệm của anh và nó mà ko biết nước mắt đã rơi từ khi nào.

Nhẹ nhàng anh đưa tay lau nước mắt cho nó nhẹ nhàng nói:

- Chị bác sỹ, chị đau ở đâu à? Tại sao chị kể chuyện cho em nghe mà chị lại khóc? Người ta chỉ khóc khi người ta bị đau thôi.

Nó đưa tay lên ngực và nói:

69. Chương 69

- Em rất đau và đau nhất ở nơi này. Anh có biết vì sao nó lại đau ko?

Có bao giờ anh nghĩ người làm nó hạnh phúc nhất là anh nhưng người làm nó đau nhất cũng chính là anh hay ko? Anh có biết ngày nào cũng nhìn về mặt ngậy ngô kia là nó lại ko thể nào chịu đựng được hay ko? Mỗi ngày vừa qua đối với nó ko khác gì một cơn ác mộng, làm sao để khi tỉnh dậy những điều đang tồn tại này biến mất nhỉ? Biết bao đêm nó ngồi nhìn anh ngủ mà khóc thầm, biết bao nhiêu giọt nước mắt đã rơi vì một người mà người đó ko hề hay biết.

Ông trời rất công bằng đúng ko? Thanh Tùng thì khóc vì nó còn nó lại phải khóc vì anh, liệu rằng quan hệ của ba người sẽ đến đâu khi mà hai người con trai yêu một người con gái còn người con gái đẩy lại muốn giữ cả hai bên mình, một là người yêu một là tri kỷ? Nó có quá tham lam ko đây, khi muốn như thế?

Cầm cốc rượu trên tay, Thanh Tùng lắc lắc ánh mắt anh dường như chất chứa nỗi đau vô hạn. Ngửa cổ đưa hết chất cồn đó vào trong người nước mắt hần cũng vừa kịp chạm xuống mặt bàn.

- Tại sao lại như thế Tuệ Minh? Anh yêu em đâu có kém gì Lê Thái, nhưng tại sao em lại ko dành cho anh một góc nhỏ trong trái tim em? - Hần ngồi đó, uống rồi lại lảm bảm một mình.

Hần biết hẳn ko có quyền nói ra những điều này khi chính hẳn chọn chỉ đứng đằng sau nó thôi, nhưng gần 10 năm qua hẳn đã đau ko ít, nó có hiểu cho hẳn ko hay suy nghĩ của nó chỉ hướng về một mình Lê Thái.

Từ ngày quen nó hẳn rất ít uống rượu đến say như thế này, nhưng hôm nay hẳn muốn say, muốn một lần xóa đi hình bóng nó trong tim. Ba mẹ hẳn đang thúc giục hẳn lấy vợ, nhưng hẳn sẽ lấy ai đây khi người hẳn yêu ko yêu hẳn? Hẳn ko đủ tự tin để yêu một người con gái khác, hẳn sợ hẳn sẽ làm khổ người con gái nào đến với hẳn. Bởi vậy nên hẳn đã từ chối biết bao cô đồng nghiệp trong cái bệnh viện này. Dù gì hẳn cũng là con trai duy nhất của viện trưởng cơ mà, có biết bao cô gái trong cái bệnh viện này thèm muốn vị trí làm vợ hẳn.

Tiếp tục gọi thêm một chai rượu nặng nữa, hẳn cứ uống như uống nước vậy. Khi chẳng còn nhận biết được ai nữa thì hẳn thấy bóng của một người con gái đến bên cạnh, hẳn vội đưa tay ôm chặt lấy người con gái đó mà gọi:

- Tuệ Minh, tại sao lại ko để cho anh nói hết những gì cất giấu trong lòng? Tại sao trái tim em ko một lần hướng về anh.

Người con gái trong tay anh khó chịu đẩy anh ra lên tiếng:

- Xin lỗi, anh say rồi. Tôi ko phải người anh cần tìm.

- Đừng đi, hãy cho anh ôm em một phút thôi, chỉ một phút thôi. - Hấn lên tiếng cầu xin.

Người con gái trong tay hấn nghe hấn nói thế thì thôi ko phản kháng lại nữa vì cô hiểu thế nào là yêu một người mà ko được đáp lại. Cô cũng như người con trai này, gần 10 năm rồi vẫn ôm trọn hình bóng anh, biết rằng trái tim anh chẳng bao giờ hướng về cô dù chỉ một lần. Nhưng tình yêu thì ai có thể nói trước được điều gì đây? Có bao giờ phép màu nhiệm sẽ xuất hiện để đưa hai trái tim tan vỡ này lại gần để an ủi và sưởi ấm cho nhau hay đêm nay là đêm định mệnh để đưa hai người họ đến với hạnh phúc mà mình đang hướng đến?

- Xin lỗi em, Tuệ Minh. Anh ko kìm chế được tình cảm khiến em sợ hãi rồi. - Hấn buông nó ra lên tiếng xin lỗi.

Lại tiếp tục tìm đến rượu cho đến khi chai rượu mới gọi ko còn một giọt nào hấn cũng gục luôn xuống bàn, miệng vẫn ko ngừng gọi tên Tuệ Minh. Người con gái kia lấy điện thoại của hấn gọi cho cái người tên Tuệ Minh trong danh bạ.

Nó đang kết thúc một ngày làm việc của mình thì tiếng điện thoại vang lên, nó ko biết tại sao Thanh Tùng lại gọi cho nó vào giờ này, vì tối nay anh Mạnh Quân vào trông Lê Thái nên nó ko nhờ Thanh Tùng. Mà giờ này chắc phải có chuyện gì quan trọng lắm hấn mới gọi cho nó. Nhắc máy nó vội vàng hỏi ngay:

- Thanh Tùng, có chuyện gì mà anh gọi em giờ này vậy?

Đáp lại nó là tiếng một người con gái càng khiến nó ngạc nhiên hơn:

- Cô là bạn của người có số máy này đúng ko?

Nó đang ngạc nhiên nên đáp như một cái máy:

- Vâng, chị là ai vậy?

- Tôi là ai ko quan trọng, quan trọng là người bạn của cô hiện đang say, cô nên đến đưa anh ấy về thì hơn. Tôi sẽ nhắn cho cô địa chỉ nhé.

Thanh Tùng say rượu sao? Nó ko tin điều đấy vì trước mặt nó hấn luôn là một người điềm tĩnh, chín chắn và biết suy nghĩ trước sau. Nhưng giờ cơn người ấy đâu rồi mà lại xuất hiện một người say rượu thế này? Nó ko tin.

Thấy nó im lặng cô gái ấy lên tiếng:

- Chị nên đến nhanh đi, tôi cũng cần phải về ko thể ở đây mà canh chừng anh ta được.

Nó ko biết nên làm gì lúc này, trong bệnh viện Lê Thái còn đang đợi nó, nhưng nó cũng ko thể bỏ mặc Thanh Tùng được. Đáp lại cô gái kia nói rằng mình sẽ đến nó tắt điện thoại rồi gọi cho anh Mạnh Quân. Anh nó nói rằng Lê Thái vẫn ko chịu ngủ và đòi nó phải đến, cuối cùng nó phải yêu cầu anh trai mình đưa điện thoại để mình nói chuyện với Lê Thái.

- Anh ngoan, mau ngủ đi. Tối nay em có công việc đột xuất nên ko thể vào với anh được, sáng mai em sẽ vào sớm và ngày mai em sẽ đưa anh đi chơi để bù nhé?

Nó phải dỗ dành Lê Thái rất lâu anh mới chịu đồng ý đi ngủ mà ko có nó bên cạnh. Dặn dò vài câu với anh trai mình nó bước ra xe lái đến địa điểm mà cô gái kia nhắn cho nó.

Nó nhìn người trước mặt mà ko tin đấy là hấn. Còn đâu một bác sỹ điển trai tài hoa nữa, quần áo thì sộc sệch, tóc tai thì rối bù người thì nồng nặc mùi rượu. Phải nhờ sự giúp đỡ của cô gái kia nó mới đưa hấn ra xe được. Tối nay có lẽ lại là một buổi tối thật dài nữa với nó.

70. Chương 70

Nó phải khó khăn lắm mới đưa Thanh Tùng vào nhà được. Hấn cũng có một thân hình lý tưởng, hơn nữa lại đậm người hơn Lê Thái cộng thêm đang say rượu, mà với cái thân hình ốc tiêu của nó mà vác được vào đến phòng thì cũng cả là một điều ko tưởng.

Đặt hấn xuống giường, nó nhanh chóng lấy nước ấm lau mặt cho hấn, pha cho hấn một cốc nước gừng để giải rượu. Nó cũng ko biết cách này có hiệu quả với hấn ko, nhưng các cụ ta thường dùng cách này nên nó cũng muốn thử. Xong những việc đó nó đắp lên chán hấn một chiếc khăn ấm rồi đi về phòng.

Chưa kịp rút tay lại hấn đã vội cầm tay nó, mắt vẫn nhắm nghiền lại nhưng miệng lẩm bẩm trong cơn mơ:

- Xin em đừng đi, hãy ở bên anh dù một phút thôi. - Ngưng lại thật lâu, hấn lại siết chặt bàn tay nó nói tiếp. - Em ko cho anh nói ra tình cảm của mình dành cho em và anh đã cố gắng để giữ nó trong lòng. Anh có sai ko khi chọn cách đứng sau em, tìm kiếm nụ cười cho em nhưng thực ra chỉ mang lại cho em những giọt nước mắt khổ đau? Nếu như ngày đó anh dừng cảm để bước đến gần bên em thì em có như thế này ko? Anh đã sai ở chỗ nào?

Dù mắt hấn vẫn nhắm nghiền nhưng nơi khóe mắt có một giọt nước đang được đọng lại. Nó biết hấn đang rất đau nên ngay cả trong mơ nước mắt cũng chảy. Nó biết nó ích kỷ khi giữ hấn bên mình mà lại ko thể dành trái tim của mình cho hấn. Từ từ rút tay ra khỏi lòng bàn tay hấn nó lẩm bẩm những điều mà nó tin là hấn có thể nghe thấy:

- Xin lỗi anh, thật sự xin lỗi anh. Là em ích kỷ, là em sai nên anh mới có ngày hôm nay. Qua hết hôm nay, em xin anh đừng yêu em nữa mà thay vào đó hãy hận em, em ko xứng đáng với tình yêu mà anh dành cho đâu. Em ko thể đáp lại khi mà trong tim em có hình bóng của một người con trai khác.- Càng nói giọng nó càng nghẹn lại, làm cho hấn đau nó cảm thấy mình có lỗi rất nhiều.

Nó khép cửa và bước về phòng, ko biết ngày mai nó sẽ đối mặt với hấn thế nào đây? Đã từng có lúc nó nghĩ nếu như nó đến với Thanh Tùng, có lẽ cuộc sống của nó đã bình yên trôi đi mà ko có một vết xước nào cả. Nhưng cuộc sống tẻ nhạt là điều nó ko hề mong đợi, nó thỏa mãn với hiện tại, nhưng trong cái thỏa mãn đó lại có một chút gì day dứt.

Cả đêm đó nó ko ngủ, cứ mãi đắm chìm vào mối quan hệ rắc rối giữa ba người. Có cách nào toàn vẹn cho nó, Lê Thái và Thanh Tùng ko?

Vẫn như mọi sáng, nó đi chợ sớm mua đồ về nấu cháo cho Lê Thái, nó thật sự muốn vào thăm anh ngay lập tức, nó rất lo nếu như tối qua nó ko vào anh sẽ ko chịu ngủ, như vậy sẽ rất hại đến sức khỏe của anh.

Nấu xong nó nhanh chóng mang vào viện sau khi chuẩn bị bữa sáng cho Thanh Tùng cùng một lời nhắn được gửi lại. Bước chân đến cửa phòng, nó lại bất gặp hình ảnh mà sáng nào nó cũng được chứng kiến. Anh trốn những cô y tá cùng những lời đe dọa thật trẻ con:

- Tôi đã nói rồi, các người mau đi đi. Các người làm tôi đau tôi sẽ biến thành siêu nhân trừng phạt các người đó (Cả nhà đừng thắc mắc tại sao Lê Thái lại có ý niệm siêu nhân nhé, vì trước khi bị tai nạn anh ấy cùng cún xem rất nhiều phim hoạt hình, và cũng thích nhất là bộ siêu nhân đấy)

Nhìn thấy nó đứng ở cửa mỉm cười, anh giận dỗi nói:

- Em ko chơi với chị bác sỹ nữa, chị ko giúp em đuổi mấy người này đi lại còn đứng đó cười nữa.

Nó bước nhanh đến bên anh dỗ dành:

- Anh ngoan đi, chỉ phải tiêm 2 ngày nữa thôi. Thứ 2 anh xuất viện về nhà rồi sẽ ko phải tiêm nữa đâu. Về nhà sẽ được đi chơi, rất vui đấy. - Nó vừa nói vừa nháy mắt nhìn anh.

Nghe đến đi chơi hai mắt anh sáng lên, giọng cũng vui vẻ hẳn:

- Được đi chơi hả chị? Thế chị có đi cùng em ko?

Nó nhìn anh ầu yếm đáp lại:

- Nếu anh muốn đi chơi thì bây giờ phải ngồi yên ấy chị y tá này tiêm thuốc cho nhanh khỏi bệnh đã.

Anh nhìn nó thương lượng:

- Em sẽ tiêm với điều kiện là chị bác sỹ tiêm cho em cơ.

Nó gật đầu rồi nhận kim tiêm từ tay chị y tá đứng cạnh. Nguyên tắc hai nhanh một chậm được nó tuân thủ nghiêm ngặt. Anh quay mặt đi ko nhìn nó nhăn mặt sau đó lại thả lỏng ra. Ko giấy giũa, ko la hét như mọi lần nữa.

- Xong rồi và ko đau đúng ko nào? - Nó tiêm xong thấy anh ko phản ứng gì vội lên tiếng hỏi.

Anh quay mặt về phía nó và nở một nụ cười tươi:

-Đúng là ko đau, chị bác sỹ tài thật.

Nó mỉm cười nhìn anh ko đáp, đi rửa tay rồi nhanh chóng lấy cháo cho anh ăn. Có lẽ anh đã đói rồi vì sáng nay nó nghe anh Mạnh Quân nói lại rằng khi vừa tỉnh dậy anh đã hỏi nó cùng món cháo nó hay mang vào cho anh.

Từ hôm để cho anh tự làm những việc cá nhân cũng như tự ăn, dường như anh đã quen với những công việc này, dù hơi chậm một chút nhưng đó cũng là những cố gắng của anh rồi. Cũng từ hôm anh đòi ăn bánh mì của người thanh niên ấy, khi thấy ai ăn gì anh cũng xin và tất nhiên họ cũng như người thanh niên kia, bắt anh giơ tay lên rồi mới cho ăn. Nhờ như vậy mà cánh tay phải của anh giờ đã giơ lên được và cũng đã hoạt động được như bình thường dù rằng đôi lúc vẫn còn đau nhức.

Nó vừa nhìn anh ăn vừa hỏi:

- Hai ngày nữa anh được xuất viện rồi, anh có vui ko?

Anh nhìn nó có vẻ hơi buồn đáp:

- Em sẽ rất buồn vì ko được ở cạnh chị bác sỹ nữa, hay chị cũng về nhà cùng em đi?

Câu nói của anh chạm vào đáy tim nó, nó biết anh về nhà lần này cũng có nghĩa là từ nay về sau nó ko còn được gặp anh nữa. Dù là với tư cách đến thăm anh như một người bạn cũ thôi, chắc gì gia đình anh sẽ cho nó gặp anh. Họ ghét nó hơn bất cứ thứ gì trên đời cơ mà có được cơ hội tách anh ra khỏi nó họ vui còn chưa hết thì làm sao họ chấp nhận cho nó ở gần anh lần nữa chứ?

- Em còn phải làm việc chứ, cuối tuần được nghỉ em sẽ lên chơi với anh nhé?

Nó biết những điều nó nói ra đấy sẽ ko bao giờ trở thành hiện thực, nhưng để cho an vui lòng nó đành phải nói dối. Nó ko muốn anh buồn hay có suy nghĩ gì vì những tác động dù nhỏ nhất cũng sẽ ảnh hưởng đến sự hồi phục của anh lúc này. Thay vào đó nó lại lo lắng, nó ko biết khi anh trở về gia đình đó anh sẽ thế nào? Ngay cả những người ko thân thiết trong phòng bệnh này họ đều giúp sức cùng các bác sỹ để anh nhanh chóng hồi phục nhưng những người thân của anh thì khác. Họ ko hề xuất hiện lúc anh cần họ nhất, nhưng mỗi lần họ xuất hiện lại gây thêm cho anh một cú sốc. Những người đó luôn miệng nói yêu thương anh nhưng nó lại có cảm giác sợ hãi với cái gọi là yêu thương của bọn họ.

- Chị hứa sẽ lên chơi thăm em đấy nhé. Nếu chị thất hứa em sẽ ko chơi với chị nữa đâu. - Anh nhìn nó lên tiếng thỏa thuận.

Nó gật đầu nhìn anh rồi cũng khuất sau cánh cửa. Nó muốn ở cạnh anh tất cả thời gian trong ngày nhưng hiện tại nó ko còn cách nào khác, nó cần phải làm việc, cần phải kiếm tiền để gửi sang lấy thuốc cho anh. Mặc dù tình hình của anh đã tiến triển khả quan nhưng thuốc uống phải duy trì trong một năm. Gia đình anh có biết điều này ko? Nếu có biết họ có sẵn sàng bỏ ra mỗi tháng hàng chục triệu đồng mua thuốc cho anh ko? Nó ko tin điều đó sẽ xảy ra vì nhìn cách người nhà anh chăm sóc anh nó cũng nhận ra rồi.

71. Chương 71

Thanh Tùng tỉnh dậy đầu vẫn còn đau, ngơ ngác nhìn quanh ko biết mình đang ở đâu? Cố gắng nhớ lại hần chỉ thấy mình đã vào một quán rượu nào đó, uống rất say, rồi một cô gái nào đó mà hần đã ôm. Mọi

chuyện kết thúc, hẳn ko thể nhớ tiếp theo có chuyện gì xảy ra hay ko? Và quan trọng nhất là ai đã đưa hẳn về đây?

Bước ra khỏi cửa phòng hẳn nhận ra đây chính là nhà nó. Vậy là đã có lời giải đáp cho tất cả. Nó đưa hẳn về nhà, vậy là cơn mơ của hẳn đêm qua là có thật, hẳn mơ thấy nó đang ở bên chăm sóc hẳn, nhưng giờ nó đi đâu rồi, sao nhà lại vắng tanh như thế này. Câu hỏi cứ vang lên trong đầu hẳn.

Dừng chân ở cửa phòng bếp. Ko thấy bóng dáng nó đâu cả, một mảnh giấy màu được đặt giữa chiếc bàn ăn màu trắng. Hẳn nhanh chóng tiến lại và cầm mảnh giấy lên đọc, đúng như hẳn dự đoán, là giấy nó để lại cho hẳn:

-“Anh tỉnh dậy thì ăn cháo em để trên bếp đó, nếu nguội thì cho vào lò vi sóng quay lại nhé. Em đã xin phép cho anh nghỉ ngày hôm nay rồi, ăn xong anh về phòng nghỉ ngơi trưa em về sẽ nấu cơm cho anh ăn rồi đưa anh về nhà”.

Nhắc đến ăn thì hẳn cũng thấy bụng hẳn đang biểu tình. Mùi cháo thịt bốc lên càng làm bụng hẳn thêm cồn cào, mặc dù đã nguội nhưng hình như hẳn ko còn thời gian để hâm nóng lại trước khi ăn. Quả thật lâu lắm rồi hẳn ko được ăn món ăn nào do nó nấu, có lẽ từ ngày về nước đến giờ. Thời gian qua đã xảy ra biết bao nhiêu chuyện, có lẽ vì thế mà ko có ai còn đủ thời gian chăm sóc bản thân mình nữa.

Ăn no xong, hẳn lại thấy buồn ngủ, theo lời dặn của nó Thanh Tùng lên phòng ngủ một giấc chờ nó về. Hẳn muốn cùng nó nấu một bữa cơm, dù là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng thì hẳn cũng muốn. Cơn buồn ngủ nhanh chóng bao lấy hẳn và hẳn ngủ một giấc thật ngon đến tận trưa.

Tỉnh dậy đã thấy đồng hồ chuẩn bị điểm 12 tiếng. Hẳn vội vàng bật tung dậy chạy xuống phòng bếp. Một bóng người nhỏ nhắn say sưa với những món ăn đập vào mắt hẳn. Trên bàn là những món ăn mà cả hẳn và Lê Thái đều thích. Dù biết bữa cơm này ko phải chỉ dành riêng ình nhưng trong lòng hẳn ko khỏi trào lên những cảm xúc đắng ngắt. Hẳn thật sự muốn một lần ôm nó từ phía sau nhưng có lẽ hẳn ko nên làm thế nếu vẫn còn muốn giữ một tình bạn với nó và với Lê Thái.

- Anh làm gì mà đứng mãi ở cửa phòng bếp thế này? Anh dậy lâu chưa, có thấy đau đầu nữa ko? - Nó vội lên tiếng khi thấy hẳn cứ đứng mãi đó mãi nhìn theo một cái gì mà nó ko thể nắm bắt được.

- À, anh vừa mới dậy định xuống xem em về chưa ko ngờ lại gặp cảnh em đang nấu ăn. Giờ anh đã hết đau đầu rồi, cảm ơn em đã lo lắng cho anh.

Nó và anh dường như lảng tránh chủ đề mà tối hôm qua hai người gặp phải. Nó thì muốn hẳn tự nhiên, còn hẳn thì muốn nó thoải mái khi ở bên hẳn. Vậy nên cả hai đành cố quên đi những gì đã xảy ra mà tiếp tục làm bạn. Phải, đơn giản chỉ là bạn mà thôi.

72. Chương 72

Bữa ăn ngày hôm đó cứ trôi qua trong im lặng. Dường như giữa nó và hẳn bây giờ đã xuất hiện thêm một bức tường vô hình ngăn ở giữa. Nó thật sự ko muốn như thế này, nhưng có lẽ đây là cách duy nhất để khiến hẳn sống tốt hơn và quên nó đi. Những ngày tháng có hẳn bên cạnh có lẽ cũng đã chấm dứt rồi, nó ko thể sống ích kỷ thêm nữa. Nó càng ko thể để hẳn sống đau khổ vì nó thêm nữa.

Ăn xong nó đưa hẳn về nhà, khi xuống xe hẳn nói với nó một câu:

- Cảm ơn và cũng xin lỗi em. Em có thể coi như chưa từng nghe cũng chưa từng thấy điều gì được ko? Hãy cứ để anh là tri kỷ của em như trước, đừng tạo khoảng cách với anh như thế này. Anh thật sự ko quen.

Liệu nó có thể hay ko? Nó cũng ko muốn mất đi một tri kỷ như hẳn nhưng có thể trở lại như trước hay ko? Ai dám khẳng định chuyện tối qua ko lần nữa lặp lại? Nó nhìn hẳn đáp lại:

- Có thể nào quay lại được ko anh? Như thế anh sẽ càng đau hơn và em cũng sẽ ko thể sống hạnh phúc khi làm anh tổn thương. Làm sao em có thể làm như thế khi mắc nợ anh quá nhiều rồi?

Phải, một lần nó nên dứt khoát, một lần làm trái tim hần đau còn hơn cứ để nỗi đau ấy bám theo hần mà hành hạ hần dai dẳng mãi. Hần còn phải tìm kiếm hạnh phúc của mình chứ, nó đâu thể giữ mãi hần bên mình được.

- Nhưng nếu anh chấp nhận tất cả, anh nói anh sẽ làm được thì sao? Anh chỉ mong rằng em sẽ ko giữ khoảng cách với anh như bây giờ thôi. Như thế có được ko em? - Hần đề lên tiếng đề nghị nó nhưng có một điều hần ko chắc chắn đó là nó sẽ đồng ý.

Hần biết nếu đã có một lần như tối qua thì chắc chắn hần sẽ vấp phải lần thứ hai. Trên thế gian này liệu có thằng con trai nào chịu yêu thầm lặng một người con gái những 10 năm trời hay ko? Dù cho hần có cao thượng đến đâu thì cũng có lúc hần cảm thấy mệt mỏi, cũng có lúc hần ko còn làm chủ được mình. Hần biết mình nói ra những lời này thì hần lại phải tiếp tục yêu nó trong thầm lặng, vẫn phải tiếp tục là người bước đi sau nó mà sẽ ko có cơ hội để được bước song song cùng nó.

- Em ko thể, mong anh hiểu cho em. Em làm thế này cũng là muốn tốt cho anh thôi, em ko muốn sau này chúng ta trở nên hận thù nhau, em cũng ko muốn mất một tri kỷ như anh nhưng có lẽ như thế này là cách tốt nhất. - Nó im lặng thật lâu như để suy nghĩ cho quyết định của mình rồi lên tiếng trả lời.

Nó cần phải làm thế, cần phải mạnh mẽ một lần, cần phải nghĩ cho hần một lần chứ ko thể ích kỷ mãi được. Nói xong câu đó nó lên xe lái đi ngay mà ko để hần nói thêm một câu nào nữa vì nó biết chỉ cần đứng lại nghe hần nói thêm một câu nữa là nó lại ko thể từ chối ý định của hần, lại sẽ để hần đi bên cạnh nó mà quên đi hạnh phúc của chính mình. Nó đã làm khổ hần đủ rồi.

Thứ 2 đầu tuần đến nhanh hơn nó tưởng tượng, ngày anh xuất viện đã đến. Vui mừng vì sau 5 tháng nằm viện anh cũng đã chính thức được rời khỏi nơi mà anh vẫn thường hay nói là địa ngục này. Nó vui thì ít nhưng nỗi buồn càng lớn hơn. Nó biết sau này để gặp lại anh là một điều cực kỳ khó khăn vì mẹ anh, em gái anh và thậm chí là cả anh trai anh đều ko muốn nó xuất hiện trước mặt anh.

Tiến anh ra xe về nhà, anh cứ nắm chặt tay nó, nó phải dỗ dành mãi anh mới chịu lên xe. Lên xe rồi vẫn còn cố nhào người ra để dặn nó khi nào được nghỉ phải nhớ lên thăm anh. Nó gật đầu rồi hứa cho anh yên lòng:

- Anh về nhà nhớ nghỉ ngơi cho khỏe nhé, ko được suy nghĩ, ko được buồn. Thỉnh thoảng xem ti vi một chút để nhận thức những kiến thức xã hội mà anh đã quên mất. - Ngừng một chút để anh tiếp thu hết lời nó nói thì nó lại nhìn anh tiếp tục. - Có thời gian thì nói chuyện với mọi người nhiều một chút, anh sẽ học hỏi được nhiều điều đấy.

Thật sự nó còn rất nhiều thứ để dặn dò anh, ngay cả những người nhà anh nó cũng đã liệt kê những lời khuyên cho họ nhưng nó ko tin họ sẽ bỏ thời gian ra để đọc những thứ đó. Tất cả nó cũng chỉ muốn giúp con trai họ, người thân của họ nhanh chóng bình phục thôi. Vậy mà họ cứ nhìn nó như kẻ thù vậy. Nó thật sự ko hiểu.

- Em sẽ ghi nhớ những lời chị bác sỹ nói, nhưng chị bác sỹ nhớ lên thăm em nhé, nếu ko em sẽ giận chị đấy.
- Anh cất giọng thỏa thuận với nó.

Nó sẽ giữ lời với anh nhưng điều quan trọng chính là những người nhà của anh có chấp nhận cho nó gặp anh hay ko? Nó ko dám đề nghị chuyện này với mẹ anh vì nó biết sẽ bị từ chối ngay. Từ vụ mẹ anh nặng lời với nó và ba mẹ nó ở bệnh viện thì nó coi như bà ta ko hề tồn tại trong cuộc sống này. Chào hỏi bà ta bây giờ coi như là một thủ tục cần thiết vì với nó bà ta vẫn là mẹ của người nó yêu.

Nó thật sự ko tưởng tượng được những ngày tháng mà anh về nhà điều trị nếu như ko được nghe từ những người chứng kiến kể lại. Tuần đầu tiên nó lên gặp anh, lầy lý do là thuốc vừa gửi từ nước ngoài về ko có ai để gửi nên nó mang lên tận nơi. Nhìn gương mặt anh tiêu tụy, đôi mắt trũng sâu vào vì thiếu ngủ. Gặp nó anh ko vui vẻ như trước nữa mà thay vào đó là khuôn mặt vô cùng buồn bã.

- Chị à, chẳng có ai nói chuyện với em hết, mọi người cứ coi em như một người thừa vậy. Muốn xem ti vi một chút như lời chị nói đó mọi người cũng ko cho. Ngày nào em cũng ngồi một mình, hết ăn lại ngủ. Em chán lắm rồi. - Anh nói với nó khi nó hỏi về cuộc sống của anh một tuần vừa qua.

Nó nhìn anh thương cảm, nó biết cảnh tượng này thế nào cũng xảy ra nhưng nó ko tin lại xảy ra nhanh như thế. Anh mới về nhà có một tuần thôi mà, hơn nữa anh cũng là người thân của họ chứ có phải người xa lạ gì đâu. Ai cũng biết bây giờ anh mang một bộ óc của một đứa trẻ đang trong thời gian trưởng thành, phải tạo cho anh những hồi ức tốt đẹp chứ, sao họ lại có thể đối xử với anh như thế này?

Nó vỗ vai anh động viên:

- Có lẽ xa anh lâu quá nên mọi người chưa bắt kịp cuộc sống khi có mặt anh ở trong gia đình thôi, em tin là thời gian tới mọi người sẽ đối xử với anh khác thôi.

Động viên anh thế thôi nhưng nó cũng đang cầu mong điều đó xảy ra, ai mà chẳng đau lòng khi từ một đứa con tài giỏi thông minh sau một đêm lại trở thành đứa trẻ đang bắt đầu hình thành ý thức cơ chứ? Nhưng chuyện đó đâu ai muốn, nó chỉ là một sự cố thôi. Đã là số phận thì ko thể tránh được và nên chấp nhận và khắc phục nó chứ?

- Tuệ Minh này, em biết ko họ ko chỉ ko nói chuyện với anh mà khi nói chuyện với anh thì toàn nói xấu em thôi. Anh thật sự ko thể tin những người này là người thân của mình đấy. - Bỗng nhiên anh lên tiếng để lại cho nó một sự bất ngờ.

Đúng là bất ngờ thật. Lần đầu tiên từ lúc tỉnh dậy anh gọi tên nó thay cho danh từ chị bác sỹ. Có thể nói ký ức đang dần tìm về với anh, nó ko còn là một khoảng trống mờ mịt nữa. Nó nhìn anh hỏi lại:

- Có phải anh nhớ ra điều gì ko? Có phải đã nhớ ra em là Tuệ Minh của anh rồi đúng ko?

Anh mỉm cười nhìn nó hồi lâu đáp:

- Anh nhớ em, từ khi về nhà đến nay anh vẫn luôn cố gắng nhớ ra em là ai. Nhưng những gì anh được nghe suốt một tuần qua khiến anh ko thể nào tin được.

Nó vội vàng hỏi tiếp:

- Anh đã nghe thấy điều gì?

Ánh mắt anh mơ màng nhớ lại cuộc đối thoại với mẹ anh hôm qua:

- Mẹ cho con hỏi, Tuệ Minh là ai mà trong tiềm thức con cái tên này ko lúc nào con ko nhớ đến. Con tự hỏi cô ấy là ai mà trong mơ con luôn gặp nhưng lại ko nhìn rõ mặt. Mà hình như cô ấy có dáng vẻ giống như chị bác sỹ hay chăm sóc con ở bệnh viện. - Anh thắc mắc lên tiếng hỏi mẹ mình.

73. Chương 73

Mẹ anh nhìn anh ngạc nhiên hỏi lại:

- Con thật sự nhớ ra con bé ấy ư? Con bằng lòng quên đi ba mẹ anh chị em con chỉ để nhớ một mình con hồ ly tinh ấy thôi sao? - Giọng mẹ anh có phần tức giận nhìn anh.

- Con ko nhớ cô ấy là ai nên mới hỏi mẹ thôi. Làm gì mà mẹ nặng lời như thế để chỉ trích người ta chứ? - Anh cũng bất bình trước lời nói của mẹ mình.

Anh biết người con gái có cái tên đó phải quan trọng với anh lắm nên anh sẵn sàng quên đi tất cả chỉ để nhớ một cái tên đó thôi. Anh ko dám nhắc đến cái tên này trước mặt cô bác sỹ ngày ngày vẫn đến thăm bệnh cho anh, vẫn hay cùng anh nói chuyện hàng giờ vì anh sợ mình nhận nhầm người và khiến cô gái ấy buồn vì anh.

- Đứa con gái ấy là đứa ko tốt, biết con vào viện mấy tháng trời như thế mà cũng ko thèm hỏi han con lấy một lần. Mẹ cũng chưa hề thấy nó đến thăm con trong thời gian con nằm viện cả. Loại người như thế con nhớ để làm gì? Mau quên cô ta đi và sớm lấy lại trí nhớ ấy. - Mẹ anh có chút vui khi có thể gieo vào lòng anh những điều như thế.

Để con bà hận đứa con gái đó bà sẵn sàng dùng mọi thủ đoạn kể cả thủ đoạn bẩn thỉu và hèn hạ nhất. Nhất định thời gian này bà phải tranh thủ thời gian và làm được điều đó. Tự nhủ thầm trong lòng như thế rồi lại mỉm cười với kế hoạch của mình được vạch ra.

- Theo con biết thì mẹ cũng đâu có ở bệnh viện với con thường xuyên mà mẹ khẳng định điều đó. Hơn nữa con thấy giữa người con nhớ tên và chị bác sỹ vẫn ngày đêm chăm sóc cho con, con thấy giữa hai người có một sự liên kết nào đấy. - Anh phản bác ý kiến của mẹ mình.

Mặc dù anh ko có nhiều giả thiết để chứng minh điều mình nghĩ là sự thật nhưng anh luôn cảm thấy có gì đó quen thuộc trong những câu chuyện anh được nghe. Anh cảm giác nó rất thật, thật như chính anh đang trải qua những câu chuyện ấy vậy. Thời gian ở dưới viện anh ko có nhiều thời gian để suy nghĩ về tất cả những gì nó nói vì những người ở xung quanh anh luôn rất thân thiện, họ nói chuyện, họ vui đùa với anh suốt ngày. Nhưng từ ngày trở về ngôi nhà này anh lại thấy mình bị cô lập và anh nghĩ nhiều hơn về những câu chuyện anh được nghe.

- Con dám cãi mẹ để bênh đứa con gái đó sao? Cô ta có gì tốt đẹp mà con lại bảo vệ cô ta ghê như thế? Cứ cho là cô ta hằng ngày chăm sóc cho con đi nhưng cũng đừng mong vì như thế mà bà mẹ này chấp nhận cô ta bước chân vào nhà này nhé. Con muốn nhớ cô ta thì cứ nhớ, mẹ nói cho con biết cô ta cũng chỉ là một đứa con gái ko có liêm sỉ mà thôi. - Mẹ anh tức giận nói liền một hơi với anh.

- Vậy là mẹ cũng đã từng gặp cô ấy, mẹ nói cô ấy từng chăm sóc con sao? Vậy sao lúc trước mẹ lại nói cô ấy ko hề quan tâm hỏi han con thế nào? Như thế là sao, mẹ đang giấu con chuyện gì đúng ko? - Anh nhìn mẹ mình nghĩ ngờ hỏi lại.

Nếu như ai ko biết anh đã từng trải qua giai đoạn thập tử nhất sinh thì nhìn cảnh tượng này anh dám nói anh đang bị mất trí nhớ?

Mẹ anh biết mình đã lỡ lời để lộ ra một điều anh ko nên biết, thay vì giải thích thì bà tức giận đập phá đồ đạc có trong nhà, vừa đập phá vừa la hét:

- Mày bị con hồ ly tinh ấy cho ăn bùa mê gì mà về cái ***** như thế hả? Trước giờ mày có bao giờ cãi ***** lấy một câu ko? Thế mà hôm nay mày vì con đó mà chất vấn *****. . .

Chiếc cốc trên tay bà bay vào tường vỡ choang. Sự tức giận chưa dừng lại ở đó, những gì trong tầm mắt bà đều bị bà đập nát. Anh nhìn cảnh tượng hỗn độn, đầu óc quay cuồng ko thể định hướng điều gì trong cảnh này. Anh loạng choạng ngã xuống tay vẫn đang ôm lấy đầu.

Bà ta chỉ dừng lại khi nhìn thấy anh nằm trên đồng hồ vỡ, vì tức giận mà bà ta suýt chút nữa thôi lại hại con mình thêm một lần nữa. Nếu ko có những người hàng xóm tốt bụng kịp thời nghe thấy những tiếng động lạ thì có lẽ anh đã ko thể cứu được nữa rồi

Nó nghe anh kể lại mà cứ ngỡ mình vừa nghe một bộ phim hành động, nó thật sự ko ngờ rằng một bà mẹ lại có thể làm như thế với con mình. Trước khi để anh xuất viện chẳng phải nó đã từng nhắc nhở người nhà anh tránh cho anh những xúc động mạnh, điều đó sẽ khiến sự hồi phục của anh gặp vấn đề. Người ta thường nói hồ dữ cũng ko ăn thịt con nhưng trong trường hợp này nó nên hiểu cái câu “những gì tôi làm đều muốn tốt cho con trai tôi” của mẹ anh như thế nào đây?

Qua những hình ảnh mà anh được kiểm tra ngày hôm qua, nó có thể khẳng định những cố gắng của nó thời gian qua ko vô ích nhưng nó sợ cứ để anh ở nhà thế này thì ko biết anh có thể bình phục hay bệnh lại càng nặng thêm. Dù nó muốn đưa anh đến một nơi để điều trị cho anh nhưng nó và anh là cái gì để nó có thể vượt quyền gia đình anh như thế? Nó ko thể nào bước qua cái giới hạn đó được, nó k muốn một lần nữa nghe mẹ anh xúc phạm ba mẹ mình. Nếu thật sự có chuyện đó thì nó ko biết nó sẽ làm gì bà ta nữa.

- Thế tại sao anh lại nhận ra em là Tuệ Minh? - Nó dứt mình khỏi những suy nghĩ mà hỏi lại anh.

- Thật ra tối qua anh đã nằm mơ, anh ko dám chắc đó là em chỉ thử vận may của mình thôi. Ko ngờ người luôn bên cạnh anh lại chính là người anh vẫn thường hay nhớ đến. - Ánh mắt anh nhìn nó lộ rõ vẻ vui mừng.

Nó cũng thật sự rất vui, vui vì anh đã có chút ký ức về nó, vui vì anh đã vì nó mà cãi lại lời mẹ mình, chuyện mà trước đây nó có mơ cũng ko thể tưởng tượng ra.

Nó và anh đang ngồi nói chuyện trong góc vườn nhà anh thì bỗng nhiên có một tiếng nói vang lên. Tiếng nói ấy quen thuộc nhưng cũng rất xa lạ.

74. Chương 74

- Cô nghĩ làm theo những gì mà cô hướng dẫn thì sẽ khiến em trai tôi hồi phục nhanh chóng ư? Đúng là một lũ vô học, đầu đất. - Lê Hải bỗng nhiên lên tiếng.

Nó thật sự rất ghét con người này, nhiều lần nó nhìn những câu nói mà anh ta phát ngôn vì lúc đó nó nể mặt Lê Thái, nhưng có lẽ nó càng bỏ qua thì anh ta càng nghĩ nó sợ anh ta nên càng ngày càng muốn lấn tới. Nó bước đến trước mặt anh ta hỏi lại:

- Anh nói ai là một lũ vô học, nói ai là đầu đất? - Giọng nó nhẹ nhàng nhưng cũng đủ lạnh khiến người đối diện lùi lại phía sau.

Lê Hải nhìn nó ngơ ngàng, anh ta ko bao giờ tưởng tượng là nó lại có hành động như thế, mọi lần anh ta có nói gì thì nó cũng đứng yên ko phản bác lại. Ko lẽ lần này anh đã nhìn nhầm mất rồi.

- Còn ai vào đây nữa, tôi đang nói đến cô và gia đình cô đấy. Thật là một lũ hạ lưu, một lũ vô học. Cô ko hiểu hay cố tình ko hiểu thế? - Lê Hải vẫn nhìn nó đã kích với cái giọng cộc nhả nhất có thể.

Chát . . .

Tiếng động khô khốc phát ra, Lê Hải đứng nhìn nó sững sờ, anh ta ko thể ngờ rằng nó có thể hành động như thế. Và anh ta cũng ko bao giờ ngờ rằng những lời nói của anh ta đã làm giọt nước tràn ly.

- Cái tát này là của ba mẹ tôi vì anh đã dám xúc phạm đến họ. Anh có thể xúc phạm tôi nhưng ko có quyền được xúc phạm đến những người tôi yêu thương.

Lê Hải đã đi quá giới hạn cho phép, nó ko ngờ một luật sư lâu năm và khá nổi tiếng như anh ta lại có thể phát ra những ngôn từ như thế? Có lẽ nhà này đã mục rữa ngay từ gốc rồi, ko thể nào cứu vãn được nữa.

Chát . . .

Thêm một cái tát khô khốc nữa được đặt trên má Lê Hải, tác giả của cái tát đó vẫn là nó. Nhìn Lê Hải với ánh mắt khinh thường nó nói tiếp:

- Còn cái này là của tôi vì anh ko xứng đáng được làm anh trai của người tôi yêu. Anh nói tôi vô học vậy anh thử nói xem anh hơn tôi ở điểm nào? Anh có học mà cư xử như thế sao? Hay ở trường anh được dạy hành động như thế là có học?

Nó còn muốn nói nhiều hơn thế nhưng Lê Thái đã cầm tay nó dẫn đi sau khi để lại cho anh trai mình một cái liếc mắt cháy da mặt.

Nó ko thể bình tĩnh được nữa, những người nhà anh là ai mà dám đem gia đình nhà nó ra mà nhục mạ ko thương tiếc như thế? Cho dù ba anh có là thủ tướng chính phủ đi nữa thì cũng phải tôn trọng lòng tự tôn của một con người chứ? Xem ra nó tát hai cái như thế còn quá nhẹ cho những gì Lê Hải đã tuôn ra. Nó chỉ hận là ko thể đâm cho anh ta một nhát để anh ta chết luôn đi.

Anh dắt nó ra bờ sông gần nhà, gió từ sông thổi lên khiến tâm trạng nó nhẹ nhàng đi phần nào, nó thật sự ko muốn anh lo lắng bình tĩnh lại một chút nó quay về phía anh cất tiếng nói:

- Em xin lỗi vì đã xử sự như vậy nhưng . . .

Câu nói của nó chưa kịp tuôn ra hết thì đã bị anh chặn lại:

- Em ko có lỗi gì cả, là anh trai anh đã đi quá giới hạn. Anh sẽ bắt anh ta phải xin lỗi em.

- Em ko cần điều đó, dù lời xin lỗi đó có chân thành bao nhiêu thì em cũng ko cần. Anh ta một lần có thể phát ra những lời đó thì nhất định có lần thứ hai. Điều em cần là anh ta đừng bao giờ xuất hiện trước mặt em. - Nó nói một hơi rồi nhìn anh mới nhận ra rằng mình đã hơi quá lời, dù gì thì anh cũng vừa lấy lại được một chút ký ức, để anh chấn động thêm sẽ ko tốt chút nào. - Em xin lỗi vì đã quá lời.

Anh nhẹ nhàng kéo nó lại sát bên anh nhẹ nhàng nói:

- Anh đã nói rồi, em ko có lỗi. Là do người nhà anh ko tốt mà thôi.

Nó ko nói thêm điều gì nữa, nó chỉ muốn những phút giây bên anh luôn nhẹ nhàng như thế này thôi. Có khi nào ông trời đang ghen với tình yêu mà nó đang có nên tạo ra vô vàn sóng gió chỉ để thử thách lòng kiên trì và tình yêu của nó và anh ko? Nếu như sau những sóng gió này nó và anh được bình yên bên nhau thì nó nguyện chấp nhận tất cả. Nhưng trên thế giới này làm gì có hai chữ nếu như ấy mà nó mong.

Khi nó và anh trở về nhà, mẹ anh cũng đã có mặt ở nhà thêm nữa là các cô dì chú bác anh đều có. Họ nhìn thấy anh đi vào nhà thì phân công mỗi người một việc, người thì khóa cửa, người thì giữ tay anh như muốn trói buộc anh vậy. Họ nhìn nó với anh mắt vừa căm giận vừa tức tối, nó tưởng tượng mình như một con thỏ non lạc vào bầy sói vậy.

- Mày còn có mặt ở đây làm gì nữa? Mày hại cháu tao như thế này mà vẫn chưa đủ hay sao? - Người đầu tiên lên tiếng hướng về nó là một bà dì khác của anh.

Nó còn nhớ người dì này những lần nó về đều rất yêu quý nó, luôn dành cho nó những thứ ngon nhất mà người dân nơi đây thường gọi là “quà quê”. Thế nhưng thái độ của dì ấy cũng thay đổi 180 độ như những người khác. Nó nhìn tất cả người nhà anh chậm rãi đáp:

- Cháu có mặt ở đây vì cháu cần phải làm thế. Anh ấy cần uống những thứ thuốc này. - Vừa nói nó vừa đưa ra số thuốc mà giáo sư Phillip gửi cho nó ngày hôm qua. - Những thứ thuốc này cháu đã nhờ người từ nước ngoài chuyển về, anh ấy cần uống thuốc này duy trì trong một năm. - Nó lên tiếng giải thích để ko khiến ai hiểu lầm.

- Thuốc thì gia đình tôi tự lo được, chẳng phải đã có đơn thuốc rồi đó sao? - Lê Hải đứng ở phía góc phòng lên tiếng, trên gương mặt anh ta hiện lên một chút cái gọi là lo sợ.

Nó ko nhìn anh ta nhếch môi cười khinh bỉ rồi nói:

- Anh có mua những loại thuốc tôi kê trong đơn ko? Loại thuốc mà hằng ngày anh cho em anh uống là gì? Nếu anh đã từng mua những loại thuốc ấy thì chắc chắn sẽ có hóa đơn đúng ko? Vậy anh cho tôi xem được ko? - Nó hừ lạnh một tiếng rồi vút lên trên bàn một túi thuốc khác nói tiếp. - Nếu như ko nói rõ chuyện này thì có lẽ người nhà anh lại nghĩ tôi ém tiền của các người để nhét vào túi riêng đấy nhỉ? Anh xem những loại thuốc anh mua có thiếu loại gì ko? Những loại thuốc này là tôi kê đơn hay tự anh đi mua về cho em trai anh dùng? Anh thử mang cái đơn thuốc mà tôi kê ra so sánh đi? Nếu ko bắt gặp anh Thái uống những loại thuốc này thì tôi cũng ko tin là anh ấy lại có một người anh thủ đoạn như anh. Đến lúc này mà anh vẫn còn lấy em mình ra để chuộc lợi cá nhân ư. Đáng khinh thật. - Nó nói một hơi mà ko nhìn Lê Hải, mặc dù rất muốn biết khuôn mặt anh ta lúc này như thế nào?

Tất cả những người có mặt lặng đi nhìn hai túi thuốc nó đặt trên bàn. Nếu ai tinh ý có thể nhận ra ngay trong cái túi nó đặt lên lúc sau chỉ có lác đác vài vỉ thuốc hoạt huyết dưỡng não và vài loại thuốc bổ não thông thường. Điều đáng nói là theo như mọi người biết anh ta đã lấy hàng chục triệu đồng với lý do là chi phí tiền thuốc cho em trai. Thật sự nó ko thể tin là có ngày lại được nhìn thấy cảnh này, nó khinh anh ta và hơn hết nó hận anh ta.

- Cô dựa vào đâu mà nói anh trai tôi như thế? - Thu Hương bắt đầu lên tiếng bênh vực cho Lê Hải.

Nó cười nhạt nhìn Thu Hương đáp:

- Dựa vào đâu à? Chị có quá ngây thơ khi hỏi câu này ko? Tất cả đã được phơi bày rồi đấy, có cần thiết phải vạch chân tơ kẽ tóc ko? Nếu muốn tôi sẽ nói cho chị nghe, nhưng người mất mặt ko phải là tôi đâu mà là anh trai chị đấy. Chị đã suy nghĩ kỹ rồi chứ?

- Thôi đủ rồi, cô đến để đưa thuốc thì cô làm xong rồi đó. Bây giờ xin mời cô rời khỏi nhà tôi. - Bà Lê Hạ lên tiếng cắt ngang những gì nó đang định nói.

75. Chương 75

Sức chịu đựng của nó cũng như một quả bóng bay mà thôi. Làm sao mà cứ dồn nén mãi vào trong đó được, họ ko biết rằng đến một lúc nào đó khi quả bóng căng quá nó sẽ nổ mất hay sao? Và hôm nay hình như

quả bóng của nó ko bị nổ mà bị sì hơi. Nó ko muốn tranh cãi thêm với gia đình này nữa nên cũng đến lúc xin phép ra về rồi:

- Vậy cháu xin phép gia đình cháu về. Hi vọng lần sau cháu mang thuốc lên cho anh ấy sẽ ko phải gặp thêm cảnh tượng như thế này nữa.

- Khoan đã, anh sẽ đi cùng em. - Lê Thái cầm trong tay chiếc va li đã đóng gói đồ đạc từ khi nào tiến về phía nó.

Cậu anh, chú anh, anh trai anh, tất cả những người trong gia đình anh vây quanh anh ngăn ko cho bước chân của anh tiến lại phía nó. Họ biết chuyện này sẽ xảy ra nên đã đóng tất cả các cửa, thậm chí là khóa cả cửa cổng để anh ko thể ra ngoài được.

Những ngày qua khi ở bên cạnh họ anh thấy buồn chán, ko được tiếp xúc với ai, ai cũng coi anh như một kẻ tâm thần. Những câu nói vu vơ của anh khiến họ bật cười. Họ có biết như thế là đang làm tổn thương một tâm hồn hay ko? Nếu như đúng là một gia đình thì họ nên chia sẻ với anh chứ? Tại sao họ lại cười với những câu nói của anh, tại sao lại xa lánh anh khi anh đang cảm thấy cần họ nhất? Phải chăng với họ ko có gì quan trọng hơn đồng tiền anh kiếm ra? Thậm chí lúc anh kiếm ra tiền họ vẫn coi anh như một công cụ thì bây giờ nên chờ đợi điều gì từ họ đây? Nó có sai lầm khi cho anh xuất viện về đây ko? Nhưng nó là gì đâu mà có quyền giữ anh lại bên mình.

Bên tai nó lại văng vẳng những lời c.hửi mắng của những người trong gia đình anh:

- Con hồ ly tinh kia, mày có cút đi ko? Mày bỏ bùa mê gì vào cho cháu tao mà giờ nó cứ nhất quyết đi theo mày?

- Con ***** c.ái kia, mày hết đàn ông để dụ dỗ rồi hay sao mà đến con tao đang bị bệnh mà mày cũng ko tha như thế?

- Cút đi, đừng bao giờ xuất hiện ở đây nữa.

Họ vừa nói vừa đẩy nó ra khỏi cổng, nhìn ánh mắt anh nó cảm thấy có điều gì đó đau xót. Rất lâu rồi nó ko nhìn thấy ánh mắt kia, nó hết như lúc anh ko tìm được lối thoát cho những việc anh trai mình gây ra. Còn đâu ánh mắt sáng như sao đêm mà nó vẫn mong được nhìn thấy. Còn đâu những nụ cười ngây ngô của một đứa trẻ mới bắt đầu nhận thức. Nó ko thể làm gì cho anh lúc này khi mà bên cạnh anh có quá nhiều người đang làm nó đau.

Nó vừa đi khỏi ngôi nhà đó, anh liền bị đưa vào một căn phòng rồi bị khóa trái trong đó. Anh điên cuồng đập phá tất cả những gì anh đang nhìn thấy. Anh gào thét như một con thú đang bị thương. Thử hỏi trên đời này có gia đình nào như thế này ko? Họ coi anh như một căn bệnh truyền nhiễm, họ cách ly anh, ko nói chuyện với anh. Đến bây giờ anh tự tìm cách giải thoát cho chính mình thì họ lại giam cầm anh như một loài động vật nguy hiểm có thể ăn thịt họ bất cứ lúc nào vậy?

Ba anh nhận tin báo từ gia đình. Chuyển toàn bộ công việc cho cán bộ cấp dưới ông lên xe về nhà gấp. Ông ko biết nên làm gì trong hoàn cảnh này, đưa con mà gần gũi ông nhất, đứa con mà sau bao nhiêu năm ông lạnh lùng với nó nay dường như biến thành một người khác. Ông đau đớn nhìn con mình bị giam trong căn phòng bị đập phá, ông muốn đến bên anh nhưng ông lại sợ mình thêm một lần nữa làm tổn thương anh.

Hỏi rõ đầu đuôi của sự việc ông ra ngoài gọi điện cho nó. Sau một hồi chuông đầu dây bên kia đã có tín hiệu nhắc máy:

- Cháu chào bác, có việc gì mà bác gọi cho cháu vào giờ này thế ạ? - Nó lễ phép đáp lại ba anh, dù gia đình anh có đáng ghét đến đâu thì ba anh chính là người mà nó tôn trọng nhất.

- Ủ, chào con. Bác muốn hỏi lịch khám lại của Lê Thái là khi nào? - Ông cố gắng nói với nó bằng giọng bình thường nhất.

- Đầu tuần tới anh ấy có lịch khám lại. Điều này cháu đã thông báo trong quyển sổ y bạ của anh ấy rồi mà.

- Nó đáp lại nhưng trong lòng đang có một thắc mắc lớn. - Có chuyện gì xảy ra với anh ấy đúng ko bác? - Nó hỏi lại ông.

Ông Hoàng Phúc thuật lại cho nó toàn bộ những gì đã xảy ra khi nó vừa rời khỏi nhà ông. Nó bàng hoàng vì cách đối xử của mọi người trong gia đình đó với anh, nó suýt nữa thì đánh rơi điện thoại khi biết anh bây giờ như thế nào. Nuốt giọt nước mắt vào trong nó nghẹn giọng đáp lại:

- Nếu bác tin tưởng cháu thì cháu xin bác cho anh ấy xuống dưới này. Cháu thật sự ko muốn bệnh tình của anh ấy sẽ nặng thêm đâu. Còn nếu gia đình bác ko muốn thì cháu xin mọi người hãy chăm sóc anh ấy cẩn thận hơn, bác có biết là bây giờ chị cần một cú va chạm nhỏ xảy ra thôi có thể anh ấy sẽ ra đi mãi mãi ko?
- Bác hiểu, bác sẽ suy nghĩ về những điều cháu nói.

Tiếng nó lại vang lên trong vô thức khi ông còn chưa kịp cúp máy:

- Các người có biết, chính các người đang giết chết anh ấy ko? Là các người đấy ko phải là tôi đâu. Ý thức anh ấy bây giờ lúc tỉnh lúc ko? Có lúc chỉ là một đứa trẻ đang nhận thức mà thôi, vậy mà các người bỏ mặc anh ấy như thế, các người có thật sự là gia đình của anh ấy ko? Anh ấy ko phải cỏ cây, ko phải động vật mà cứ thế sinh trưởng và phát triển được, anh ấy có ý thức, biết nhận thức cái gì tốt cái gì ko tốt đấy. . .

Nó cứ lăm băm như thế mà ko biết đầu dây bên này mặt ông Hoàng Phúc đang biến sắc. Những điều nó nói ko sai, nhưng có lẽ trong thời gian ông ở đơn vị trong nhà đã xảy ra chuyện gì khiến ông ko biết rồi. Cố gắng hỏi người vợ đầu áp tay kề với mình hơn 30 năm mà vẫn ko có tin tức gì. Có lẽ lần này ông nên quyết định một lần những việc trong gia đình thì hơn.

76. Chương 76

Sáng hôm sau ông Hoàng Phúc đã có một quyết định đi ngược lại với mọi ý kiến của những người trong nhà. Ông quyết định đưa Lê Thái về Hà Nội, và địa điểm dừng chân chính là ngôi nhà của nó. Theo ý nguyện của con trai mình và ông cũng muốn như vậy. Bước chân đầu tiên nhắc lên cũng là lúc bà Lê Hạ đứng trước mặt ông ngăn lại:

- Ông thật sự muốn đưa con đi sao? Ông cũng biết điều đó là ko thể cơ mà, khó khăn lắm mới có cơ hội để tách chúng nó ra sao giờ ông lại muốn chúng nó hợp lại?

Ông biết bà Lê Hạ đang nói gì, trước đây cũng chính ông muốn chia rẽ chúng nó khi biết hai đứa nó khác tuổi khác mệnh nhau, nhưng nếu để ông chọn thì thà rằng ông chọn con đường hạnh phúc cho con trai còn hơn nó phải “sống mòn” trong đau khổ. Nhìn đứa con trai mà ông yêu quý nhất ngày càng tiêu tụy lắm sao ông có thể an lòng đây?

- Bà có đảm bảo chăm sóc con trai mình tốt hơn con bé Tuệ Minh ko? - Ông nhìn bà đặt câu hỏi như muốn xoáy sâu và tâm can vợ mình.

Ông thật sự ko muốn nói ra những điều mà ông được nghe, ông ko thể nào tưởng tượng được vợ ông lại có thể đối xử với con ruột của mình như thế? Nếu người nào ko biết lại nghĩ rằng Lê Thái là con riêng của ông nên mới bị bà đối xử như thế. Nếu ko có chuyện gì xảy ra liệu Lê Thái có hàng ngày lấy trộm điện thoại gọi điện cho ông nhắc ông cuối tuần về chơi hay ko? Có nói ông mua thịt cá cho anh ăn thay vì ăn cơm với muối như ngày thường ko? Thật sự ông ko tin nhưng những gì ngày hôm qua ông chứng kiến có lẽ đã là lời giải đáp cho tất cả những gì con trai ông nói.

Bà Lê Hạ cứ đứng đó mà ko thể nói nên lời, phải chăng bà đã sai khi đối xử với con mình như thế? Phải chăng bà ko kiên nhẫn ngồi nghe những câu chuyện cổ tích tưởng tượng của con trai mình là sai? Phải chăng bà cười cợt đến khinh bỉ những câu chuyện gây cười mà anh thường hay kể là hệ quả tất yếu cho cái kết ngày hôm nay? Nhận ra sai lầm liệu rằng bà có thể sửa đổi hay lại càng nhấn sâu thêm vào đó? Cái bà muốn là nhìn thấy một đứa con trai thông minh, hoạt bát, giỏi giang chứ ko phải là một đứa trẻ ngây ngô lúc tỉnh lúc mê như thế này?

Tấm lòng người mẹ ai mà chẳng có nhưng có lẽ bà ko biết cách để bộc lộ. Hay đúng hơn là bà quen nhận được sự hoàn hảo từ đứa con trai này rồi nên khi anh như thế này bà ko chấp nhận được. Càng muốn đưa con trai mình trở lại như xưa thì bà lại càng mắc sai lầm nghiêm trọng.

- Tôi hứa, tôi sẽ cố gắng chăm sóc tốt cho con, ông đừng mang nó đi được ko? - Giọng và van xin cất lên.

- Muộn rồi, tôi ko thể tin bà được. Tốt nhất là nên để bà xa con một thời gian như thế sẽ tốt cho con hơn.
- Ông nói rồi đưa Lê Thái ra xe.

Hết cửa ải là vợ mình, ông lại gặp sự phản đối của hai đứa con mình. Ông ko muốn nói nhiều với hai đứa con này vì cũng chính chúng nó khiến Lê Thái của ông thành ra như thế này. Nhìn hai đứa con này ông lên tiếng:

- Ba ko muốn nói nhiều để gây mất tình cảm cha con đâu nhưng các con thử nghĩ xem mình đã làm gì được cho anh em mình? Đừng cản trở ba làm cái việc mà ba cho là cần thiết nữa. - Ông nói rồi bước qua hai đứa con đang đứng đó đưa Lê Thái vào xe.

Có lẽ hai đứa con của ông đang quá bất ngờ khi thấy ba mình xử sự như vậy. Nhìn đi nhìn lại chính bản thân hai con người này cũng phải thừa nhận rằng mình chẳng làm được gì cho anh, em mình khỏi bệnh. Có thể nói là vì sự xuất hiện của họ bệnh tình của Lê Thái ngày càng chuyển biến xấu thì đúng hơn.

Còn về phần anh, khi biết ba mình đưa xuống với Tuệ Minh anh cứ mỉm cười suốt dọc đường đi. Nếu nói đây chính xác là tâm trạng của một đứa trẻ được quà khi chờ mẹ đi chợ về cũng đúng. Anh lúc này lại trở về đúng như một đứa trẻ đang trong thời gian nhận thức mọi việc.

Xe đỗ trước cửa nhà nó, vì đã được hẹn trước nên hôm nay nó xin nghỉ làm và ở nhà đón tiếp ba con anh. Nó mở cửa nhìn anh đang vui mừng bước vào, nó cũng lễ phép chào ba anh và mời ông vào nhà.

- Cháu mời bác vào nhà. Có gì chúng ta vào trong nói chuyện được ko ạ? - Nó lên tiếng khi ba anh chuẩn bị nói gì đó.

- Ủ, vào nhà đi rồi chúng ta nói chuyện. Bác cũng có một số việc muốn nhờ cháu. - Ông Hoàng Phúc nhìn nó gật đầu nói.

Nó đi cùng ba anh và anh vào nhà, khi nó đặt xuống bàn hai ly nước thì ba anh bắt đầu lên tiếng:

- Bác biết như thế này là rất phiền cháu nhưng đây là mong muốn của con trai bác. Cũng như cháu đã từng nói, đừng khước từ bất cứ yêu cầu nào của nó nên bác đành chấp nhận đưa nó xuống đây nhờ cháu chăm sóc giúp. Ở trong một môi trường thân thiện và thoải mái bác nghĩ rằng Lê Thái sẽ nhanh lấy lại được ký ức. - Ông Hoàng Phúc nói một hồi rồi nhìn nó chờ đợi.

- Cháu biết, cháu cũng muốn được chăm sóc cho anh ấy. Hôm nay bác đưa anh ấy xuống đây thì cháu nhất định nhận lời. Xin bác cứ yên tâm. - Nó đáp lại lời ba anh lễ phép.

Nó và ba anh ngồi trao đổi thêm một chút nữa về tình hình tiến triển bệnh tình của anh rồi ba anh phải về gấp. Quân khu có việc, mà ông là lãnh đạo ko thể vắng mặt được, trước khi lên xe ông còn nắm chặt tay nó nói:

- Bác cảm ơn cháu rất nhiều. Nếu ko có cháu thì . . .

Nó lên tiếng cắt ngang câu nói của ông. Dù biết như thế là vô lễ nhưng nó ko muốn nghe tiếp ý sau của câu nói:

- Bác đừng nói thế, chăm sóc anh ấy là trách nhiệm của cháu mà.

Ông Hoàng Phúc ko nói thêm câu gì mà nhìn nó với ánh mắt biết ơn. Mãi sau đến khi xe ông khuất sau lối rẽ thì nó và anh mới bước vào nhà.

Những ngày sau đó của nó dường như bận rộn hơn. Ngày trước chỉ có một mình nên nó chỉ có công việc và nghỉ ngơi nhưng giờ có thêm anh nó cần phải dành nhiều thời gian trò chuyện với anh hơn.

Cánh tay phải của anh đã có thể vận động như bình thường, mặc dù lúc trái gió trở trời có hơi đau nhức một chút. Anh đảm nhận mọi việc trong nhà, từ nấu cơm đến dọn dẹp nhà cửa. Tuy rằng những món ăn anh nấu chưa thể lấy lại được hương vị như xưa, nhưng được như vậy cũng là một sự cố gắng ko ngừng nghỉ của anh rồi.

Từ ngày anh xuống ở nhà nó đã được 3 tháng, mẹ anh thỉnh thoảng có gọi điện hỏi thăm nhưng tuyệt nhiên ko hề thấy bà đến thăm anh. Các anh em của anh cũng thế, ko ai đến thăm anh cả. Hôm nay nó lại bắt gặp anh thở dài đầy tâm sự:

- Có chuyện gì thế anh? - Nó tiến lại phía anh đang đứng cắt tiếng hỏi.

Anh quay người nhìn nó, kéo nó ngồi xuống cạnh mình rồi nói:

- Anh thật sự ko muốn nói chuyện với những người đó. Ko biết họ có quan tâm anh thật hay những cuộc điện thoại đó chỉ là trách nhiệm phải làm.

- Anh đừng nghĩ như thế, mọi người đều quan tâm anh mà. Sẽ ko ai bỏ rơi anh đâu. - Nó dựa vào anh lên tiếng.

- Em đừng nói đỡ cho họ như thế được nữa. Những tháng ngày qua anh nhận ra hết rồi. Đừng nghĩ anh ko biết gì, anh có thể chưa nhớ hết được những sự việc xảy ra trong quá khứ nhưng ký ức của anh đã gần tìm lại hết rồi. - Anh phản bác lại ý kiến của nó.

Anh hiểu nó cũng chỉ là muốn tốt cho anh, biết nó ko muốn quan hệ giữa anh và mọi người trong gia đình căng thẳng nhưng họ dường như đã đi quá giới hạn chịu đựng của anh mất rồi. Đành rằng họ chẳng thiết gì đến sức khỏe của anh nhưng cũng ko cần lần nào nói chuyện họ cũng nói xấu nó với anh. Dù ký ức chưa hoàn chỉnh nhưng anh cũng phân biệt được người nào tốt với mình người nào ko.

77. Chương 77

- Em ko có ý như thế. - Nó nhìn anh một chút thoáng buồn rồi lại vui vẻ ngay đề nghị.- Chiều nay em sẽ đưa anh đi chơi nhé, em sẽ đưa anh đến vài nơi mà em nghĩ là anh sẽ thích.

Căn nhà của nó nằm hướng ra Hồ Tây, nằm trên cùng đường ven hồ căn nhà của nó mang lối kiến trúc khá độc đáo được anh lồng giữa kiến trúc Phương Tây với một số kiến trúc cổ Phương Tây. Ngôi nhà cũng vì thế mà thêm phần đặc biệt.

Xế chiều nó đưa anh ra bãi giữa sông Hồng ngắm mặt trời lặn. Nơi đây của một năm trước chính là điểm đến cuối cùng trước khi anh bị tai nạn. Nó ko chắc anh sẽ nhớ nhưng nó vẫn muốn đưa anh đến đây rất lâu rồi.

Chạy dọc đường Lạc Long Quân về phía đê sông Hồng, rồi rẽ phải xuôi theo đường Âu Cơ, rẽ xuống đường Thanh Niên. Con đường mà nó rất thích được đi mỗi khi Hà Nội vào hè, mát rượi, rợp bóng cây. . . Đó chính là những từ nó có thể tìm được để miêu tả nơi này. Một trong số ít nơi còn sót lại nhiều cây xanh ở Hà Nội. Và điểm dừng chân cuối cùng của nó bây giờ chính là bãi giữa sông Hồng.

Từng đợt gió thổi về, từng gợn nước lán tăn như muốn cuốn trôi đi tất cả những nỗi ưu phiền của người đang ngắm cảnh. Anh nhẹ nhàng ôm nó từ phía sau, từng lời thì thầm của anh tưởng chừng bị gió cuốn bay đi:

- Anh xin lỗi vì đã quên sinh nhật của em nhé. Đáng lý ra anh phải nhớ tất cả những ngày kỉ niệm của chúng ta chứ. Anh thật đáng trách đúng ko?

Nó giật mình, ko ngờ anh nhớ đến ngày sinh nhật của nó. Xoay người lại nó đối diện với anh gắng hỏi:

- Anh đã nhớ ra từ khi nào thế? Tại sao vẫn còn giấu em? - Giọng nó vừa thoáng vui mừng nhưng cũng thoáng tức giận.

- Ừ, hôm nay đến đây anh mới nhớ anh từng tổ chức sinh nhật cho em ở đây. Ký ức thì anh cũng ko biết, mỗi ngày nó trở về với anh một chút. Cái này anh cũng đã từng nói với em rồi mà. Nhưng hôm qua anh đọc nhật ký của em. Quá khứ hiện về trong anh rất rõ nét. Đừng giận vì anh đã đọc nhé, nếu anh ko đọc được những dòng đó thì anh ko thể biết thời gian em yêu anh em lại chịu nhiều áp lực đến thế. - Anh vừa nói vừa siết chặt vòng tay nó khiến nó ngạt thở.

Trong lòng vui mừng vì ít nhất bây giờ anh cũng đã trở về là Lê Thái của nó trước kia, tuy rằng phản ứng với mọi việc của anh còn hơi chậm và nhiều lúc anh còn nói những câu khá trẻ con nhưng nó tin tình hình đó sẽ được cải thiện.

Việc anh lấy lại trí nhớ nhanh như thế cũng là một phần nó cho anh tiếp xúc với những bệnh nhân của nó ở phòng khám. Thường ngày cứ đến 5h chiều anh lại bắt đầu mở cửa phòng khám giúp nó, đón tiếp những

bệnh nhân đến khám khi nó chưa tan ca. Tiếp xúc nhiều rồi cũng quen, còn nhớ lúc mới đầu anh cứ ngây ngô khiến bệnh nhân của nó hoảng sợ nhưng rồi với sự giải thích của nó và sự chân thành của anh trong từng câu nói. Mọi người đến phòng khám đều trở thành bạn của anh. Những người bạn nhỏ đến nhỏ răng sữa, đến những người lớn tuổi lên lớp răng giả, họ đều yêu quý anh.

Những người ngoài ko thân thích họ còn có thể yêu quý anh như thế, có thể giúp đỡ anh như thế, vậy tại sao những người trong gia đình anh lại có thể thờ ơ đến độ bàng quang trong vấn đề giúp đỡ anh bình phục như thế? Nó thật sự ko muốn nghĩ nhiều đến những người đó nữa, quay lại đối diện với anh nó nói:

- Mặc dù anh đã lấy lại phần lớn ký ức nhưng vẫn phải tuân thủ mọi yêu cầu em đưa ra. Vẫn phải uống thuốc do giáo sư Phillip trong thời gian tới, ko được đòi đi làm, ko được dẫu em để nghiên cứu các tài liệu của công ty . . . Nếu để em phát hiện ra anh mắc những lỗi này thì đừng trách em đấy.

Anh nhìn nó mặt méo dãn. Một năm qua anh đưa vào người ko biết bao nhiêu loại thuốc, anh đã phát ngán đến đồng thuốc hằng ngày nó đưa rồi vậy mà giờ nó vẫn bắt anh uống tiếp. Công việc ở công ty anh cũng đã nắm bắt được đôi chút, những lúc nó đi làm anh ở nhà một mình anh cũng đã bắt đầu thiết kế lại. Mặc dù tay vẫn còn hơi run nhưng việc bắt đầu lại cũng ko phải là quá sức. Vậy tại sao nó lại ko muốn anh đi làm lại.

- Anh có thể nghe theo em sẽ uống thuốc đều đặn, nhưng anh ko thể làm việc một chút được sao? Em biết tính anh rồi mà, tại sao lại cấm vận anh như thế chứ? - Anh nói bằng giọng khổ sở.

- Em biết chứ, nhưng tất cả cũng là vì sức khỏe của anh thôi. - Nó vẫn kiên quyết bảo vệ lập trường.

- Anh thật sự đã khỏe rồi mà, cho anh đi làm đi được ko? - Giọng anh ngọt ngào bên tai nó.

Trường hợp của anh đúng là hi hữu mới xảy ra, ở nơi nó làm việc những đồng nghiệp của nó coi đó là một kỳ tích mà y học ko thể nào vươn tới được. Cũng chính vì như thế mà nó ko muốn để thành quả của tất cả mọi người bị thiêu hủy chỉ vì cái ham muốn được làm việc của anh. Ít nhất anh cũng phải ở nhà nghỉ ngơi thêm 1 năm nữa nó mới có thể yên tâm để anh tiếp quản lại công việc của mình.

Có lẽ niềm vui chưa kịp đến thì nỗi buồn lại đang dập dềnh gõ cửa. Ko biết tương lai nó và anh sẽ phải đối mặt những gì đây, nhưng dự đoán đó là một cửa ải cực kỳ khó bước qua.

78. Chương 78

- Con c.h.ó kia mày định giam giữ con tao đến khi nào nữa. - Nó vừa nhấc điện thoại lên đã nghe thấy tiếng mẹ anh la hét ở đầu dây bên kia.

- Thưa bác, cháu ko giam giữ con trai bác. Có về nhà bác hay ko là do anh ấy tự quyết định. - Nó đáp lại lời la hét của bà ta.

Nó ko đếm được cuộc điện thoại này là cuộc thứ bao nhiêu trong những ngày vừa qua. Tinh thần của nó dường như bị khủng bố nặng nề, thử hỏi ai có thể chịu đựng những lời nói khó nghe như vậy trong hơn một năm cơ chứ?

Vẫn là bà ta lên giọng:

- Mày nghĩ dụ dỗ con tao thì mày có thể có được nó ư? Mày nên nhớ tao vẫn là mẹ nó và nó sẽ ko bao giờ làm trái ý của tao đâu.

Nó dù rất muốn nói lại bà ta, nhưng nó ko thể. Dù sao cho đến lúc này bà ta vẫn là bạn của ba mẹ nó, nó chưa cãi lại bà ta câu nào mà đã mang tiếng là lão rồi, ko biết khi nó cãi lại thì bà ta còn đặt điều tiếng gì cho nó nữa. Nó nhẹ nhàng đáp lại:

- Nếu bác gọi điện xuống chỉ là nói những lời đó thì xin lỗi cháu ko có thời gian để nghe. Xin phép bác cháu cúp máy trước. - Kết thúc câu nói nó cũng cúp máy luôn ko muốn nghe thêm những lời cay nghiệt từ bà ta nữa.

Sau lần say rượu, nó cũng giữ khoảng cách với Thanh Tùng hơn, hẳn dường như cũng hiểu được điều đó nên cố gắng hàn gắn lại tình bạn tri kỷ giữa hẳn và nó.

Biết được Lê Thái ở nhà nó để dưỡng bệnh hẳn cũng buồn lắm, nhưng có lẽ như thế là cách tốt nhất để thẳng bạn thân của hẳn sớm hồi phục. Hẳn ko thể tưởng tượng được Lê Thái lại có một bà mẹ như thế, nếu bạn hẳn ko có người ba hết mực yêu thương có lẽ hẳn đã mất người bạn thân này rồi. Tuy buồn nhưng hẳn cũng vui cho bạn hẳn.

Thời gian gần đây hẳn thường thấy nó ngồi một mình trong vườn bệnh viện. Đôi lúc hẳn còn bắt gặp nó khóc một mình. Những lúc như thế hẳn thấy lòng mình như ngàn mũi dao cắm vào, thật sự ko muốn như thế, hẳn muốn nó khóc trên vai hẳn dù cho người nó chọn ko phải là hẳn. Hẳn đã nghe đâu đó người ta nói rằng: Một người đàn ông tốt là người luôn để những người phụ nữ khóc trên vai của mình.

Hôm nay bất chợt hẳn đi qua vườn hoa, hẳn lại bắt gặp nó. Vẫn ngồi đó một mình, trông nó cô đơn đến xé lòng. Hẳn từ từ tiến về phía nó mà ko gây bất cứ tiếng động nào.

- Em có chuyện gì buồn sao? - Thanh Tùng đến gần nó mới lên tiếng.

Nó giật mình quay lại, giọt nước trên khóe mi bất chợt rơi xuống:

- Em ko sao, chỉ là đang ngồi nhớ lại những kỉ niệm ngày xưa thôi.

Hẳn nhìn nó sót xa, hẳn biết nó đang nói dối. Ký ức của nó và Lê Thái có điều gì mà hẳn ko biết, có ký ức nào đau lòng đến mức nó phải khóc đâu:

- Em ko cần phải che giấu trước mặt anh đâu, muốn khóc thì em cứ khóc đi. Khóc xong rồi thì hãy cười thật nhiều vào nhé, em cười vốn rất đẹp mà.

Nó ko biết nói gì trước Thanh Tùng, bởi nó ko thể che giấu bất cứ điều gì trước mặt hẳn. Nhưng nó đã từng nói rằng phải giữ khoảng cách với hẳn, ko muốn để hẳn thêm khổ vì nó nữa.

- Em muốn ngồi một mình, anh về khoa đi. - Nó lảng tránh ánh mắt Thanh Tùng đang chiếu vào người mình.

Hẳn ko rời bước đi mà lại ngồi xuống bên nó nhẹ nhàng nói:

- Hãy để anh ngồi bên em một chút thôi. Nếu ko thể là người em yêu thì hãy cho anh là anh trai của em, một người bạn tri kỷ của em như lúc trước.

- Như thế thì anh chỉ thêm đau khổ thôi. Đừng như thế nữa, giờ đây em có quá nhiều áp lực rồi đừng bắt em gánh thêm áp lực nào nữa được ko? - Nó mệt mỏi nói với Thanh Tùng.

Nhìn nó bây giờ hẳn đau lòng lắm, biết là nói ra những lời này là ko phải nhưng thà đau một lần thôi, con hơn cứ để nó chìm mãi trong những nỗi đau khổ tuyệt vọng như thế này:

- Nếu mệt mỏi quá thì em hãy buông tay đi. Đừng nghĩ anh muốn chia rẽ tình cảm của em và Lê Thái, nhưng nếu cứ tình trạng này liệu em còn đủ sức để đứng vững ko? Em có biết bây giờ trông em như thế nào ko? Tinh thần suy sụp, lao đầu vào công việc đến độ ko có thời gian nghỉ ngơi để rồi đổ lại được cái gì?

- Anh Tùng, em biết anh lo cho em nhưng chừng nào em còn chịu đựng được em sẽ ko buông tay đâu. Tình yêu của em và Lê Thái ko phải nói buông tay là buông ngay được. Cảm ơn anh đã có lời khuyên cho em. - Nó nói xong thì cũng đứng dậy về khoa, 30 phút nữa nó còn một ca mổ quan trọng.

Thanh Tùng ngồi đó nhìn theo bóng nó lắt đầu. Tuệ Minh mà hẳn quen ko phải như thế này. Cô bé vô tư ấy đi đâu mất rồi, nhìn nó bây giờ như già đi cả chục tuổi. Hẳn ko nghĩ rằng sẽ có ngày chứng kiến cảnh này của nó.

Sinh ra trong một gia đình nên nói là khá giả thôi, hẳn biết ba mẹ nó nâng niu nó như thế nào, ngay cả hẳn là con một duy nhất của gia đình nhưng cũng chưa từng được nâng niu như thế. Ko biết khi biết nó phải chịu đựng như thế này ba mẹ nó sẽ cảm thấy thế nào? Hẳn biết trước mặt ba mẹ mình nó luôn tỏ ra là người mạnh mẽ nhất nhưng có mấy ai được nhìn khuôn mặt thật của nó lúc này.

- Hình như tôi đã quá sai lầm khi đẩy em rời xa tôi. Ngày đó tôi nên kiên trì theo đuổi em thì ngày hôm nay có lẽ em sẽ ko phải khóc nhiều như thế này. - Thanh Tùng ngồi thăm nói với bản thân mình.

Có quá muộn để hấn kéo nó về bên mình ko? Tình yêu vốn là ích kỷ sẽ chẳng ai có thể trách được hấn khi mà gần 10 năm qua hấn vẫn yêu nó trong lặng thầm như thế. Nhưng hấn làm thế liệu có lỗi với bạn thân của hấn ko?

Nó chú tâm vào ca mổ mà ko biết ở gia đình nó lúc này sóng gió đang nổi lên, người đàn bà đó đã tìm đến tận nhà nó để gây sự.

- Anh chị có dạy được con mình ko thế? - Bà Lê Hạ vừa bước vào nhà nó đã lên tiếng trách cứ ba mẹ nó.

Ba mẹ nó vẫn giữ thái độ điềm tĩnh nhất có thể hỏi lại:

- Chị nói thế là có ý gì?

Bà Lê Hạ dường như ko còn coi gia đình nó là bạn của chồng bà ta nữa thì phải. Giọng nói của bà ta càng ngày càng đáng ghét.

- Anh chị thử nhìn xem con anh chị có gì xứng với con trai tôi ko? Tại sao tôi đã nói rằng nó nên rời xa con trai tôi mà nó ko nghe? Là bậc cha mẹ thì anh chị cũng nên dạy bảo con mình cho phải đạo chứ? Tôi nói lại một lần nữa, tôi ko muốn làm thông gia với một gia đình thấp kém như nhà anh chị, ko bao giờ chấp nhận một đứa con dâu như con gái anh chị.

Ông Lê Đức thật sự ko thể bình tĩnh được nữa, làm gì có người nào dám vào nhà ông mà nói những lời này. Lại còn xúc phạm đến danh dự gia đình ông, gia đình ông có cái gì gọi là ko môn đẳng hộ đối với nhà họ, con gái ông có gì ko bằng những đứa con gái của những nhà quyền quý khác. Ông có thể nói rằng con ông hơn hẳn những thiên kim tiểu thư của các bậc quyền cao chức trọng. Hơn thế nữa bà ta ình là ai mà bước vào đây nói năng xằng bậy như thế.

- Xin lỗi chị, tôi nể mặt anh Hoàng Phúc nên mới có những lời khách sáo này với chị. Mời chị ra khỏi nhà tôi, và tôi cũng tuyên bố với chị rằng chị có thể đón con chị về bất cứ lúc nào gia đình tôi ko giữ, và con gái tôi cũng ko bao giờ bước chân về nhà chị làm dâu. - Ông Lê Đức đưa tay hướng ra cửa ý nói mời bà ta ra khỏi đây.

Bà ta vẫn còn ngoái lại nói thêm một câu nữa:

- Đúng là đồ hạ lưu vô học mà. Đến tiếp khách mà cũng ko lịch sự nữa.

Lịch sự? Bà ta mà cũng có thể nói ra được câu này ư? Bà ta chưa từng nghe câu muốn người khác tôn trọng mình thì trước tiên mình phải tôn trọng người ta ư? Thử hỏi hành động của bà ta có được gọi là lịch sự hay ko mà còn đòi ba mẹ nó phải lịch sự?

Còn nó vừa kết thúc ca mổ cũng là lúc điện thoại nó reo. Là một số lạ, nó ko biết đây là số của ai nhưng nó có linh cảm ko lành. Một mối đưa điện thoại lên nhận cuộc gọi:

- Alo, tôi Tuệ Minh xin nghe.

Giọng bên kia có vẻ mỉa mai với nó:

- Chào cô, có vẻ cô khá là mệt mỗi khi tiếp chuyện với tôi thì phải?

Nói đến đây thì có lẽ nó đã nhận được ra ai là người gọi cho nó. Linh cảm của nó quả ko sai chút nào, nó ko muốn nghe thêm những giọng bên kia lại vang lên:

- Tôi ko làm mất nhiều thời gian của cô đâu.

Nó ko còn bình tĩnh với con người này được nữa lên tiếng đáp lại:

- Có gì muốn nói thì chị nói luôn đi, tôi ko có nhiều thời gian đâu.

- Cũng ko có gì, tôi gọi chỉ để nhắc nhở cô lời hứa mà cô đã hứa thôi. Anh tôi đến lúc cô phải trả lại rồi đúng ko nhỉ? Tôi khuyên cô nên khôn ngoan một chút, đừng để mọi chuyện đi quá xa và như thế thì người

đau khổ chỉ là cô mà thôi. Còn tôi tin anh trai tôi sẽ ko làm gia đình tôi thất vọng đâu. - Giọng Thu Hương vang lên đầy vẻ châm biếm, kết thúc câu nói là tiếng cười đắc thắng của cô ta.

Nó chưa kịp đáp lại thì cô ta đã cúp máy, thật sự ko hổ danh là con gái của người đàn bà đó, mọi lời lẽ cứ như ngàn mũi kim xuyên thẳng vào tim nó đau nhói.

Nó thật sự ko muốn yếu đuối, nhưng nước mắt nó ko hiểu vì sao cứ rơi mà ko sao kìm lại được.

Hình ảnh ấy lại một lần nữa được một người nào đó chứng kiến, anh cũng đau đầu có kém gì nó. Nhìn người con gái mình yêu rơi lệ vì mình thì có thằng con trai nào chịu được. Nhưng cái anh ko ngờ nhất chính là dù nó có yếu đuối như thế nào thì trước mặt anh nó vẫn là một Tuệ Minh mạnh mẽ. Đây ko phải là lần đầu anh nhìn thấy nó khóc một mình mà rất nhiều lần rồi. Từ khi anh mới chuyển xuống nhà nó hàng đêm anh cứ thấy nó nhận được một cuộc điện thoại rồi lại khóc. Anh biết đó là cuộc điện thoại của một người nào đó trong gia đình anh, nhưng tại sao nó lại phải đau khổ?

Nếu hôm nay anh ko đổi ý muốn cùng nó đi dạo buổi chiều thì có lẽ anh ko thấy được cảnh này. Chắc chắn lại có thêm một người nào đó làm tổn thương đến nó rồi và người đó nằm trong gia đình anh. Anh căm ghét bọn họ nhưng tại sao anh lại mang trong người dòng máu giống bọn họ, cái bóng họ tạo ra cho anh là quá lớn, làm sao anh có thể bước qua cái bóng đó đây? Làm sao anh có thể quay lưng khi mà với anh họ vẫn là người thân?

79. Chương 79

Mấy ngày nay nó đã suy nghĩ rất nhiều về những cuộc điện thoại mà gia đình anh gọi cho nó. Nó thật sự mệt mỏi quá rồi, nó biết phải làm sao đây? Buông tay hay tiếp tục đấu tranh? Nó đang mãi suy nghĩ mà ko biết anh tiến lại ôm nó từ phía sau.

- Em suy nghĩ gì mà thần người ra thế? Có chuyện gì sao? - Anh hỏi nó và mong muốn nó sẽ chia sẻ những điều mà bấy lâu nay nó vẫn đang giấu anh.

Anh thật sự bất lực, thấy mình ko xứng đáng với nó. Nhìn nó khóc mà anh chẳng thể mang bờ vai này cho nó dựa, thấy nó cô đơn mà chẳng thể mang đôi tay này lấp đầy khoảng trống đó. Anh có thật là người đàn ông để nó có thể dựa vào ko?

- Em đang nghĩ có nên để anh tiếp quản lại công ty trong tháng tới ko? - Nhiều cuộc kiểm tra sức khỏe của anh gần đây có kết quả rất tốt. Phản ứng của anh với mọi việc đang dần hồi phục. Tất nhiên ko thể như trước được nhưng anh đã hồi phục như ngày hôm nay đã là một điều kỳ diệu rồi. - Nó ngưng lại nhìn anh rồi nói tiếp - Em sẽ để anh đi làm lại từ tuần sau, bước đầu làm quen lại với công việc rồi sẽ để anh tiếp quản lại như cũ. Anh thấy thế nào? - Nó lại nhìn anh, nó thấy trong mắt anh lấp lánh tia cười hạnh phúc xen lẫn sự vui mừng.

- Em nói thật chứ? - Anh như ko tin vào những gì mình vừa nghe thấy. Vừa nhìn nó vừa thận trọng hỏi lại.

- Vâng, em nói thật. Anh chuẩn bị làm cho tốt nhé nếu ko em sẽ bắt anh tỉnh dưỡng thêm nửa năm nữa đây. - Nó vừa nói vừa cười đe dọa anh.

Anh đưa tay lên trán như kiểu nhận lệnh từ một chỉ huy mỉm cười đáp:

- Xin tuân lệnh.

Anh vòng tay ôm nó từ phía sau, giọng thủ thỉ đủ để nó nghe:

- Em có biết anh mong chờ ngày này rất lâu rồi ko? Anh biết em rất lo cho anh nhưng em có hiểu cảm bản thân mình là gánh nặng với người con gái mình yêu thương ko? Anh đã rất khổ tâm, nhìn em ngày nào cũng kết thúc công việc lúc nửa đêm như thế lòng anh đau lắm. Từ nay hãy san bớt gánh nặng sang vai anh em nhé, để cho anh gánh cùng em những nỗi đau và chia sẻ cùng em những hạnh phúc.

Nó hạnh phúc, chỉ cần như thế này thôi. Từng khoảng khắc bên nhau nó đều thấy hạnh phúc. Nhưng sao đối với nó hạnh phúc này khó nắm bắt đến vậy? Tại sao số phận của nó lại sắp đặt để nó phải chịu đựng tất cả?

- Anh đừng vội mừng như thế? Để anh đi làm lại em cũng có điều kiện đấy. - Nó xoay người nhìn anh rồi nói tiếp. - Thứ nhất ko được làm việc quá sức, thứ hai một ngày chỉ được làm việc từ 4 đến 5h đồng hồ thôi và cuối cùng là ko được dẫu em nếu có bất cứ biểu hiện nào của việc đau đầu.

Mặt anh lại méo đi theo từng lời nó nói. Gì chứ, bảo anh chỉ được làm việc 4 đến 5h một ngày thôi ư? Nó thừa biết khi anh bắt tay vào thiết kế thì dù là ngày hay đêm chưa vắt kiệt ý tưởng thì anh chưa chịu dừng lại mà. Ở đâu nó lại lòi ra một cái yêu cầu quái gở như thế này chứ? Anh khóc than trong lòng mà ko dám phản đối, chỉ sợ nó lại cấm anh ko được động đến công việc thì còn khổ hơn nữa.

- Em có cần ác như thế ko hả? Anh đã chơi ko một năm rưỡi rồi đấy. Em mà như thế là anh chịu ko nổi phát điên lên em ráng chịu. - Ko thỏa hiệp, ko cầu xin mà anh đang uy hiếp nó. Nhưng thật sự nếu anh cứ ở nhà ko cho anh động vào công việc gì thì anh phát điên thật chứ chẳng chơi.

- Em biết, chính vì thế nên em mới đồng ý cho anh từng bước tiếp quản lại công việc đó chứ? Nếu anh ko đồng ý với sắp xếp của em thì . . . em đành chịu vậy. - Nó cũng ương bướng ko thua anh.

Biết là dù có làm cách gì đi chăng nữa thì anh cũng chẳng thể nào thắng được nó. Đã như thế chi bằng chấp nhận số phận là hơn. Nhưng dần dần anh sẽ thuyết phục nó sau vậy.

- Ủ, được rồi. Anh sẽ nghe theo ý của em được chưa? Anh đã ngoan như thế thì em cũng nên thưởng cho anh cái gì chứ nhỉ? - Anh nhìn nó cười gian.

- Em ko có gì để thưởng anh cả. Giờ anh về phòng nghỉ ngơi đi, sáng mai em cùng anh đến công ty để anh Mạnh Quân làm thủ tục bàn giao. - Nói xong nó kiễng chân chạm nhẹ vào môi anh.

Nụ hôn ấy có lẽ là nụ hôn trọn vẹn cuối cùng mà nó dành cho anh, trong tâm trí nó đang dần hình thành một quyết định. Một quyết định mà nó sẽ đẩy anh ra xa khỏi cuộc đời nó. Có thể sau này nó sẽ hối hận nhưng sức chịu đựng của nó chỉ đến thế mà thôi. Hạnh phúc đôi khi ko phải là được bước đi cùng người mình yêu đến cuối con đường mà chỉ cần đứng phía sau nhìn người ấy bước đi trong hạnh phúc mà thôi.

Đúng như đã hẹn, sáng hôm sau anh và nó đến trụ sở của công ty anh. Nhân viên vẫn chào đón anh với một thái độ thân thiện nhưng ko kém phần kính trọng. Họ biết những gì anh đã trải qua nhưng họ vẫn gắn bó với anh vì họ tin anh sẽ quay trở lại. Và ko phụ lòng mong mỏi của họ, anh đã trở lại.

Thời gian đầu khi anh trai nó tiếp quản công ty này đã ko ít lời đồn đại từ chính những người trong công ty này nói gia đình nó đang chuộc lợi cá nhân, nhưng có lẽ hôm nay anh xuất hiện ở đây thì họ cũng đã có cái nhìn khác về anh trai nó, bản thân nó hay chính gia đình nó nữa.

- Anh đã mang tất cả sổ sách của hơn một năm qua đến đây, em cứ từ từ xem xét, có chỗ nào ko hiểu em cứ hỏi anh Hoàng đây nhé. - Anh nó đẩy về phía anh một chồng sổ sách và nói.

- Em tin anh và cả anh Hoàng đây nên em sẽ ko xem sổ sách tài chính mà sẽ xem những dự án và kế hoạch gần đây công ty đã tham gia thôi. Em muốn nhanh chóng nắm bắt được tình hình hiện tại của công ty và hòa nhập vào những công việc đó. - Anh cũng đưa ra ý kiến của mình.

- Em ko thể chủ quan như thế. Thương trường là chiến trường, dù em có tin tưởng anh và anh Hoàng đây như thế nào thì công ty này cũng là của em. Sau khi em tiếp quản lại thì anh Hoàng sẽ về lại tập đoàn của anh nên những thắc mắc sau này của em sẽ ko ai giải đáp được đâu. Vẫn cần xem lại thì hơn. - Anh Mạnh Quân ko đồng tình với ý kiến của Lê Thái.

Nó cũng thấy có lý nên tiếp lời anh trai mình:

- Anh Mạnh Quân nói đúng đấy anh. Tình cảm của chúng ta rất thân nhưng cũng ko vì nó mà xem nhẹ chuyện sổ sách được. Anh cứ xem lại đi, có gì thắc mắc thì anh Hoàng sẽ giúp anh.

Ko còn cách nào khác anh đành gật đầu đồng ý. Những người này anh đã tin tưởng mà đặt trọn niềm tin nên anh chắc những điều này họ làm là vì anh.

Đang chăm chú xem những tập tài liệu mà anh Quân đưa cho, anh lại thấy trên bàn có thêm một cuốn sổ ngân hàng. Ko biết sự thể là thế nào thì anh lại thấy chủ tài khoản là anh. Đưa ánh mắt khó hiểu nhìn những người trong phòng, anh lên tiếng hỏi:

- Tài khoản này là sao? Tại sao nó lại được lập sau khi em bị tai nạn?

Anh Quân nhìn anh cười đáp lại:

- Đây là toàn bộ lợi nhuận của công ty em trong thời gian em nghỉ. Anh đã đóng thuế, trả lương nhân viên, số còn lại anh mở tài khoản cho em và gửi vào đó. Em đã tiếp quản lại công ty của mình thì anh cũng nên trao trả lại mà. Làm gì mà em ngạc nhiên như vậy?

Anh đưa tay đẩy cuốn sổ đó về phía anh Quân đáp lời:

- Em ko thể nhận số tiền này được. Là công sức của anh và của tất cả những nhân viên ở đây. Em ko làm sao lại được nhận chứ? Anh cầm lấy đi, em còn nợ anh, Tuệ Minh và hai bác rất nhiều.

Phải, anh có được như ngày hôm nay công sức nhiều nhất phải kể đến những người này. Đừng hỏi tại sao anh ko nghĩ đến ba mẹ mình đầu tiên. Vì sao ư? Vì những gì họ mang lại cho anh thời gian qua thì họ ko xứng đáng để được anh nghĩ đến đầu tiên trong những người có công cứu sống anh.

Có ai trách anh là đứa con bất hiếu ko nhỉ? Nếu có thì đã sao chứ? Hổ dữ còn chẳng ăn thịt con, nhưng mẹ anh thì sao? Bà ấy đối xử với anh có đúng với lương tâm của một người mẹ ko?

- Nó là của em, là tiền kiếm được trên nền tảng vững chắc mà em gây dựng vậy tại sao em lại ko nhận? - Anh Mạnh Quân nhìn Lê Thái hỏi với ánh mắt ngạc nhiên.

- Em còn nợ gia đình mình quá nhiều, anh đã giúp em điều hành công ty trong thời gia em vắng mặt đó là điều em ko thể nào đáp lại được. Dù nói thế nào thì em ko thể nhận được. - Lê Thái vẫn một mực ko nhận sổ tài khoản này.

- Vậy được, em muốn ngày mai trên các tờ báo kinh tế sẽ xuất hiện khuôn mặt của anh với một dòng tít lớn rằng " Tổng giám đốc Mạnh Quân của tập đoàn Lê Nguyễn lợi dụng sự tín nhiệm của tổng giám đốc công ty thiết kế Nguyễn Khang chiếm đoạt tài sản" đúng ko? Anh ko muốn những chuyện như thế này xảy ra một lần nữa. - Anh Mạnh Quân dứt khoát đưa sổ tài khoản này vào tay Lê Thái.

Anh mới được biết những tin tức sau khi anh bị tai nạn. Nào là gia đình nó lợi dụng chiếm đoạt tài sản, nào là cá lớn lợi dụng cá nhỏ gặp nguy nuốt gọn. . . Mọi mũi dao đều hướng về phía gia đình nó ko thương tiếc. Bao tiếng xấu đồn đại nhưng ngày hôm nay anh nhận lại được gì? Ân tình này đến khi nào anh mới có thể trả hết cho họ đây? Vậy mà những tin đồn ấy ko chấm dứt thậm chí còn lan truyền mạnh mẽ hơn nhờ những người mà anh đã hy sinh bao lâu nay. Buồn cười thật đúng ko? Nếu như ngày hôm nay họ chứng kiến cảnh này tại đây liệu họ có cho gia đình nó một câu xin lỗi hay ko?

- Em xin lỗi, vì em mà gia đình ta đã mang tiếng nhiều rồi. Thôi thì em xin nhận tất cả những ân tình mà hai bác, anh chị đã dành cho em. Em ko biết lấy gì để đền đáp món nợ ân tình này đây. - Giọng Lê Thái như nghẹn lại, anh ko biết phải nói như thế nào mới hết được những lời trong lòng anh lúc này.

- Em ko cần phải xin lỗi đâu, từ nay hãy đối xử tốt với Tuệ Minh là được rồi. Nó đã vì em rất nhiều, hãy bù đắp lại quãng thời gian qua cho nó nhé. - Mạnh Quân nhìn em gái mà xót xa.

Em gái anh, đứa em gái mà anh nâng niu chiều chuộng từ thơ bé. Nó là đứa bé nhất trong nhà nên anh và Thiên Trang luôn dành cho nó sự yêu thương chăm sóc nhiều nhất. Em gái anh ko giống như những đứa cùng trang lứa, nó chọn sống ở quê với bà nội chứ ko sống với anh, chị và ba mẹ. Tuổi thơ của nó gắn liền với cánh đồng lúa, cánh điều giầy hay những trò chơi dân gian mà những đứa trẻ ở quê thường hay chơi . . .

Dưới sự dạy dỗ của nội, ngoại mà em gái anh dần trưởng thành, nó ko ham vui, nó ngoan, ngoan một cách tuyệt đối. Đi học xong là về nhà, ko chơi bởi, ko la cà quán xá như những bạn cùng trang lứa. Có thời gian một chút là chui vào nhà sách, anh từng nghĩ em gái mình bị trầm cảm, nhưng ko phải chỉ là nó có những sở thích ko giống những bạn cùng trang lứa thôi. Nó vẫn chơi đùa, vẫn nói chuyện vui vẻ với bạn bè và ai cũng yêu quý em gái anh.

80. Chương 80

Chính vì yêu quý nên anh mới nâng niu nó như một bảo vật dễ vỡ như thế. Nhưng liệu những gì anh làm đó có sai hay ko? Nó ko còn là một cô nhóc hoạt bát như ngày nào nữa, dường như trong nó đang chất chứa rất nhiều tâm sự. Từ bao giờ nó biết giấu nỗi buồn vào sâu trong lòng như thế? Có phải anh mãi chạy theo danh vọng sự nghiệp, mãi chăm lo cho cái gia đình riêng của mình mà quên đi mình vẫn còn một đứa em gái cần che chở và bảo vệ? Anh đã đánh mất em gái mình rồi sao? Anh muốn nhìn thấy nó cười, muốn nó vui vẻ như trước. Vậy có ai chỉ cho anh cách làm ko?

Hơn một năm trước anh thấy nó mỉm cười hạnh phúc với những dự định tương lai, nhưng sự việc của Lê Thái đã nhấn chìm tất cả những dự định đó. Rồi lại đến những xích mích mà mẹ Lê Thái gây ra, đến anh còn đau đầu chẳng biết giải quyết thế nào thì em gái anh phải làm sao đây?

Có lẽ giờ đây chỉ có thể nhờ chàng trai này giúp đỡ thôi, người ấy là một nửa ko thể thiếu của em gái anh. Anh cũng ko muốn em gái mình chịu thêm bất cứ một ám ức nào nữa.

- Vâng, em hứa. Xin anh yên tâm, từ nay em sẽ ko để nước mắt cô ấy rơi thêm nữa đâu. - Lê Thái vừa đáp nhưng anh lại nhìn sâu vào ánh mắt nó như khẳng định thêm lời hứa của chính mình.

Thời gian như gió cuốn mây bay. Lời hứa hôm nay liệu có mấy ai giữ được. Anh cũng chỉ là một người trần ko phải là thần tiên. Ko thể biến cái ko thể thành có thể được, và nhất là anh lại được sinh ra trong một gia đình “đặc biệt” như thế thì thử hỏi làm sao anh có thể thực hiện lời hứa đó cơ chứ?

81. Chương 81

Hai tháng trôi qua, anh vẫn ở nhà nó cho dù mẹ anh, anh trai anh, em gái anh điện thoại giục anh trở về. Anh nói rằng anh ko muốn trở về ngôi nhà ấy nữa, ngôi nhà mà anh bị coi mà một kẻ thần kinh, một con hủ hay đúng hơn là một con quái thú mà ai cũng sợ.

Cũng là hai tháng kể từ ngày anh cùng nó đến công ty để nhận bàn giao của anh Quân. Nó vẫn lao đầu vào những ca mổ, những bệnh nhân ở phòng khám, dường như chỉ có công việc làm nó quên đi những nỗi đau tâm hồn mà những những người thân của anh gây ra cho nó. Nó sợ khi nó dừng lại những cuộc đối thoại đó lại hiện lên mà ko thể trốn tránh được.

Anh ngạc nhiên hôm nay nó xin nghỉ làm và muốn anh đưa đi chơi. Hơn nữa lại còn bắt anh chở nó bằng xe đạp nữa. Thật ko biết nên khóc hay nên cười đây, từ ngày anh bị tai nạn đến nay đã lần nào anh đi xe đạp đâu, ko biết anh có chở được nó hay lại để nó trở anh đây?

Đi vài vòng cũng quen dần, anh theo ý nó đi khắp lượt những con phố mà nó yêu thích. Nguyễn Du với mùi hương hoa sữa nồng nàn, Thanh Niên với hàng cây xanh lớn mát rượi, Hàng Ngang, Hàng Đào, Đồng Xuân . . . tấp nập những người qua lại. Rồi còn rất nhiều, rất nhiều những con phố mà hai người đã đi qua.

Từng vòng xe quay đều như cuốn băng quay đi hạnh phúc mà nó đang có. Nó có sai lầm ko khi cùng anh tạo ra nhiều kỷ ức bên nhau như thế này? Liệu sau này đi trên con phố này nó có nhìn thấy hình bóng anh hay ko? Liệu rằng nó có quên được anh khi mà hình ảnh anh in sâu trong tim nó mất rồi.

Nó muốn cười sao nước mắt cứ tuôn rơi. Nó thật sự phải xa anh sao? Thật sự mất anh rồi sao? Nó ích kỷ muốn giây phút này dừng lại nơi đây để nó có anh mãi mãi. Anh có hiểu cho nỗi lòng của nó ko khi giờ anh đang cười nị cười hạnh phúc và rạng rỡ nhất.

Nén từng tiếng nấc, chặn từng dòng nước mắt nó mỉm cười với anh. Xin đừng tối cao trên kia cho nó thêm sức mạnh để vượt qua nỗi đau này, xin hãy để hình ảnh nó đẹp nhất trong mắt anh cho đến giây phút cuối cùng. Nó tựa đầu vào tấm lưng rộng vững chãi của anh nhớ lại cuộc điện thoại đêm qua:

- Alo, tôi Tuệ Minh đây, xin hỏi ai ở đầu dây đầu ạ? - Giọng nó ngập ngừng khi thừa biết rằng giờ này là ai gọi tới.

- Ta là mẹ của Lê Thái đây, xin lỗi đã làm phiền cháu vào giờ này. - Giọng bà Lê Hạ vang lên nhẹ nhàng nhưng báo trước cả một bầu trời giông tố phía sau.

- Vâng, cháu chào bác. - Nó ngập ngừng hỏi tiếp. - Bác gọi cho cháu giờ này chắc có việc gì quan trọng?

Câu hỏi của nó kết thúc cũng là lúc cả nó và bà Lê Hạ chìm vào im lặng. Dường như cả hai đều đang cố gắng bình tĩnh nhất để đối diện với những gì mình sắp nói và sắp phải nghe.

- Tuệ Minh này, ta có việc muốn nhờ cháu. - Hít một hơi bà ta nói tiếp. - Đầu tiên cháu đừng cho Lê Thái biết nội dung cuộc nói chuyện này.

Nó hơi bất ngờ về lời đề nghị này, nhưng cũng nhanh chóng lấy lại được bình tĩnh đáp:

- Bác yên tâm, chưa có cuộc điện thoại nào với những người trong gia đình bác mà anh Thái biết nội dung. Vậy nên bác ko cần phải lo lắng quá.

- Ta muốn cháu chấm dứt quan hệ với Lê Thái ngay lập tức. - Giọng bà kiên định nói.

Như một tiếng sét đánh ngang tai, dù biết ngày này sẽ đến nhưng sao nó lại đến vào cái lúc nó ko kịp chuẩn bị thế này? Có thể nào là nó nghe nhầm ko đây? Phải rồi nó nghe nhầm đấy, là nghe nhầm. Giọng nó nghẹn ngào hỏi lại:

- Bác vừa nói gì ạ? Bác có thể nhắc lại được ko cháu nghe ko rõ.

Bà Lê Hạ bất chợt thở dài, bà ít ra đã hiểu được thời gian qua bà đã đối xử với nó ko công bằng, nó là vì con trai bà nhưng bà lại hắt hủi nó, ***** mắng nó. Bà rất muốn vun đắp cho hạnh phúc của nó và con trai bà nhưng cái lời của ông thầy bói kia văng vẳng bên tai làm bà lại thêm phần quyết tâm.

- Ý ta là, cháu nên chấm dứt quan hệ với Lê Thái càng sớm càng tốt.

Tiếng sét là sự thật, ko phải là mơ cũng ko phải là nó nghe nhầm chỉ là nó ko chấp nhận sự thật mà thôi. Những lời nói này như những nhát dao đâm thấu trái tim nó.

- Tại sao? . . . Tại sao bác muốn thế? - Giọng nó run rẩy.

Khi câu chữ bật ra khỏi miệng nó mới biết mình thật ngỡ ngàng. Tại sao lại hỏi nguyên nhân khi trong đầu nó đã có câu trả lời sẵn rồi. Ko lẽ bà ấy ghét nó đến như thế sao? Đến cơ hội cuối cùng để ở gần anh cũng tước đoạt của nó một cách phũ phàng như thế?

Ở đầu dây bên này bà Lê Hạ nghe rõ từng tiếng nấc của nó. Bà biết đã làm tổn thương nó rất nhiều, đã nhiều lần bà làm nó khóc nhưng biết làm sao khi bà là mẹ của Lê Thái? Bà làm thế này cũng chỉ là muốn nó hạnh phúc thôi. Thử hỏi bà đã làm sai điều gì đây?

Giọng bà mạnh mẽ đáp lại:

- Vì hai đứa ko hợp tuổi nhau, nếu cố tình lấy nhau thì Lê Thái sẽ gặp rất nhiều rủi ro, tính mạng có thể mất mạng bất cứ lúc nào. Mệnh của cháu khác mệnh của nó, chuyện vừa xảy ra là một ví dụ. Nó có thể thoát khỏi cánh tay tử thần một lần nhưng cháu có chắc chắn lần sau nó cũng sẽ được cứu hay ko? Mong cháu hãy hiểu cho ta, cha mẹ nào lại ko thương con.

Bà ta mà cũng có lúc nói ra được những lời này ư? Thương con, cái tình thương của bà ta là như thế nào? Có phải là gây đau khổ cho con thì đó mới được gọi là thương con hay ko? Nó thật ko dám định nghĩa cái từ “thương con” của bà ta.

- Cháu ko thể rời xa anh ấy được. Chúng cháu yêu nhau thật lòng, xin bác, đừng ngăn cản chúng cháu nữa. - Nó nức nghẹn ngào nhưng vẫn cố gắng van xin bà ta.

Nó phải đấu tranh, phải chịu đựng những lời xúc phạm của gia đình anh suốt hơn một năm qua. Nó ko thể buông tay anh như thế được. Một năm qua có ngày nào nó sống mà ko bị bà ta day nghiền đầu. Nhưng nó yêu anh, có thể chịu đựng tất cả. Lần này nó cầu xin, dù có phải quỳ xuống nó cũng sẽ làm.

- Cháu xin bác, anh ấy chỉ mới bình phục sẽ ko chịu đựng được cú sốc này đâu. Bác hãy cho chúng cháu ở bên nhau.

Bà Lê Hạ ko ngờ sẽ vấp phải sự phản kháng mạnh mẽ như thế này của nó. Giọng bà đành lại kiên quyết và thái độ của bà cũng thay đổi hẳn:

- Ko được. Tuyệt đối ko được, cô hại con tôi ra nông nỗi này còn chưa hài lòng sao? Nó có gì mà cô cứ ám con tôi mãi thế?

Nó dường như mất đi lý trí chỉ còn trả lời trong vô thức:

- Cháu ko làm gì hại anh ấy cả, cháu chỉ yêu anh ấy thôi.

- Yêu ư? - Bà ta nói rồi cười lớn. - Khen cho cái chữ yêu của cô. Cô có hiểu thế nào là yêu ko? Yêu là mong cho người mình yêu được hạnh phúc, bình an. Vậy cô đã làm gì cho con tôi mà dám nói là yêu nó? - Bà ta day nghiến nó.

- Cháu . . . cháu . . . - Nó ngập ngừng, trong đầu ko còn suy nghĩ được gì nữa.

Giọng bà Lê Hạ lại tiếp tục vang lên:

- Thế nào? Ko trả lời được phải ko? Vậy thì tránh xa con trai tôi ra.

Nó vẫn ko ngừng van xin:

- Xin bác, cháu xin bác hãy cho cháu một cơ hội. Cháu nhất định sẽ làm anh ấy hạnh phúc.

- Cô ko xứng đáng đâu. - Bà Lê Hạ vẫn giữ giọng cao vút nói tiếp. - Phải chăng cô cần tiền của nhà tôi. Nói đi, bao nhiêu tôi cũng có thể cho cô. Chỉ cần cô rời xa con trai tôi.

Lý trí của nó đã trở về, giọng tuy nhỏ nhưng rất dứt khoát đáp lại:

- Thưa bác, xin bác hãy rút lại những lời vừa nói. Tiền có thể mua được rất nhiều thứ, nhưng ko thể mua được hạnh phúc của con trai bác đâu. Cháu ko yêu anh ấy vì tiền, cháu yêu con người anh ấy, tính cách anh ấy. Tình yêu của cháu ko hề có vụ lợi cá nhân. Vì vậy bác đừng đưa vấn đề này ra để xúc phạm cháu.

Bà Lê Hạ cười nhẹ đáp lại:

- Ko phải vì tiền sao? Tôi nghe nói cô ko hề phụ thuộc kinh tế với ba mẹ mình. Với đồng lương của một bác sỹ mới ra trường như cô nếu ko nhờ tiền của con trai tôi thì sao có thể sống thanh thoi trong căn biệt thự lớn như thế chứ? Hay ngoài làm bác sỹ ra cô còn làm nghề nào khác mà tôi ko biết?

Chưa bao giờ nó thấy mình bị xúc phạm như thế. Nó đã cố nhịn rất nhiều nhưng câu nói vừa rồi của bà ta như một giọt nước tràn li. Sức chịu đựng của nó có giới hạn, gạt dòng nước mắt giọng nó đánh lại trả lời bà ta:

- Cảm ơn bác đã quan tâm. Lương của cháu quả thật ko nhiều nhưng cũng đủ chi trả tiền thuốc cho con trai bác và cũng đủ lo cho cuộc sống của cháu cũng như anh ấy được thành thoi mà ko phải lo nghĩ. Thật chí lương của cháu có ít hơn nữa thì biết cách chi tiêu hợp lý cũng có thể sống tốt được. Và cháu cũng nói thêm để bác biết, cũng như bác, ba mẹ cháu rất thương con vì thế sẽ ko để cháu phải thiệt thòi hay thiếu thốn bất cứ thứ gì cả.

Bà Lê Hạ biết mình đã thất bại khi đánh vào tài chính của nó, nước cờ này bà đã đi sai nhưng nhất định ván cờ này bà phải thắng. Thắng một cách tuyệt đối.

Giọng bà Lê Hạ lại cất lên và lần này có vẻ là châm biếm:

Ồ, vậy sao. Thế thì tôi cũng mong là cô sẽ là một đứa con ngoan của ba mẹ cô. Tôi nói cho cô rõ, đừng dùng thủ đoạn nào để có thể bước chân vào ngôi nhà này. Hãy biết giữ mình vì nếu cô có con với con trai tôi đi chẳng nữa thì cũng ko bao giờ tôi chấp nhận cô đâu.

- Tất nhiên là ko thưa bác, cháu sẽ ko dùng thủ đoạn đó đâu. Tình yêu của chúng cháu đâu chỉ là thể xác mà còn cả tâm hồn và trái tim nữa.

- Tôi hi vọng ba mẹ cô dạy dỗ cô tốt để ko có điều gì đáng tiếc xảy ra. Tôi ko muốn làm thông gia với gia đình có đứa con gái hư hỏng và càng ko muốn làm thông gia với một cặp vợ chồng hạ lưu ít học như ba mẹ cô đâu. - Giọng bà ta vang lên có phần đắc ý.

Nó sững sờ khi nghe những lời này được phát ra từ miệng của một nhà giáo. Ba mẹ chính là niềm tự hào của nó, nó ko cho phép ai xúc phạm ba mẹ nó nhưng bà ta đã hơn một lần xúc phạm niềm tự hào của nó. Có trách thì chỉ nên trách bà ta ko tự ý thức lời nói của mình.

Nó gần từng tiếng:

- Bà - ko - được - phép - xúc - phạm - ba - mẹ - tôi. Bà - ko - xứng - đáng - để - được - nhắc - đến - họ.

Nụ cười hiện dần trên môi bà ta. Giọng đặc thảng:

82. Chương 82

- Tôi chỉ muốn nhắc nhở cô thôi. Còn nữa, con trai tôi cũng đã có ý chung nhan rồi, cô nghĩ rằng nó sẽ chọn cô thay vì chọn người con gái mà mẹ nó chọn ư? Cô vẫn ngây thơ nhỉ?

Nó có vẻ hoang mang, từ ngày biết anh nó vẫn hiểu anh luôn coi gia đình mình là trên hết. Nhưng liệu bản tính đó có được thay đổi khi anh nhận rõ ra bản chất của những người mà anh đã từng coi là gia đình của mình đó hay ko?

Để chiến thắng tuyệt đối bà ta còn bồi thêm một câu:

- Giữa cô và tôi, nó chỉ có thể chọn một. Mà tôi tin con trai tôi sẽ ko làm tôi thất vọng đâu. - Nói xong bà ta cúp máy luôn để lại cho nó tâm trạng hoang mang rối bời

Cả đêm qua nó ko hề chợp mắt được dù chỉ một chút. Nó biết ngày nó phải ra đi nhưng nó ko cam tâm. Những người con gái khác có thể đem đến hạnh phúc cho anh tại sao nó lại ko thể? Là một bác sỹ chuyên khoa thần kinh nó hiểu rõ hơn ai hết tình trạng của Lê Thái hiện giờ. Chỉ cần một cú sốc thôi cũng có thể mang anh đi xa nó mãi mãi và có lẽ cú sốc lần này sẽ phá bỏ tất cả công sức của nó từng cố gắng trong những ngày tháng qua. Nhưng nó có thể làm được gì đây khi mà sức ép từ gia đình anh quá lớn, và cuộc gọi đêm hôm nay có thể lặp lại vào bất cứ một đêm nào khác nữa. Nó cũng đã từng có dự định, đợi khi nào anh hoàn toàn bình phục thì nó sẽ ra đi nhưng có lẽ ông trời ko chiều lòng nó rồi.

Nuốt nước mắt vào tim, nó quyết định ngày mai sẽ nói lời chia tay anh. Đây có lẽ là cách tốt nhất để anh ko phải đứng giữa ngã ba đường, ko phải chọn giữa nó và người đàn bà kia. Ngửa mặt lên trời nó thì thầm từng lời muốn nói với anh " Em xin anh hãy cho em ích kỷ một lần, một lần duy nhất này thôi. Nếu kiếp này ta ko thể bên nhau, thì xin hẹn kiếp sau ta nối lại. Có một lần anh hỏi em nếu được sinh ra một lần nữa em sẽ xin làm cái gì đúng ko? Vậy thì em xin trả lời anh rằng, em ước mình là hạt bụi dưới chân anh, để bám vào anh mãi mãi ko rời. Ước gì điều ước này biến thành sự thật bây giờ nhỉ?" Nó bật cười cho cái suy nghĩ ngốc nghếch của mình mà nước mắt vẫn ko ngừng tuôn rơi.

- Tuệ Minh này, em nghĩ gì mà thần người ra thế? Lại còn khóc nữa này, nói cho anh nghe xem ai bắt nạt công chúa của anh nào? - Giọng Lê Thái đột ngột vang lên kéo nó về với thực tại.

- Ko có gì đâu anh, tại đi qua con phố này em lại nhớ có lần em bị ngã xe. Đau lắm nhé nhưng chẳng có ai giúp em cả. - Nó đáp lại với giọng trêu đùa.

- Ô, đây là bí mật đúng ko? Tuệ Minh thiên tài của anh mà cũng bị ngã xe sao? - Anh cũng trêu đùa nói hời hợt.

Nó ko đáp mà ôm lấy anh khi hai đứa đang đi vào một bãi cỏ xanh mướt trong công viên Thống Nhất

- Anh này, em hỏi anh một câu nhé, nhưng anh phải trả lời nghiêm túc và thật lòng đấy. - Nó lên tiếng nói chuyện với anh.

Anh dù biết hôm nay nó rất lạ nhưng hỏi nó thì nó ko nói, đành im lặng chờ nó bật mí thôi. Nghe thấy nó nói vậy anh đưa tay biểu thị đồng ý nói:

- Ok, em hỏi đi.

- Anh đã bao giờ nghĩ em lợi dụng anh và yêu anh vì tiền của anh chưa? - Giọng nó nghẹn lại phải cố gắng lắm nó mới ko bật khóc khi hỏi anh câu này.

Anh ko nghĩ mình sẽ được hỏi câu này nên ngạc nhiên vô cùng, xoay người nó lại để nó nhìn thẳng vào mắt anh, anh mới từ từ trả lời nó:

- Chưa, chưa bao giờ anh có ý nghĩ đó. Nói thẳng ra là anh phải hỏi em câu đó mới đúng, tại sao ư? Tại em là một tiểu thư, ba mẹ em đâu có để em thiếu thốn gì mà phải lợi dụng anh. Còn anh đâu có gì, có lẽ anh đang lợi dụng em thì đúng hơn . . .

Anh còn đang định nói gì đó nhưng nó đưa tay chặn lại. Nó chỉ cần biết như thế là đủ rồi, biết rằng anh yêu nó bằng cả trái tim và ko nghĩ nó là loại người mà mẹ anh từng nói tới. Nó mỉm cười đáp lại anh:

- Cảm ơn anh đã nghĩ như thế nhé.

- Hôm nay em rất lạ đấy. Có phải em đang có chuyện gì đúng ko? Nói cho anh nghe đi, đừng để anh phải lo lắng nữa. - Anh đưa ánh mắt nhìn nó lo lắng.

- Ko có gì đâu anh, chỉ là hôm nay em có tâm trạng muốn đi chơi và có vài câu hỏi muốn hỏi anh thôi mà. - Nó cố gắng vui vẻ nhất trước mặt anh nhưng trong lòng nó có ngàn mũi dao đâm sâu.

Vẫn là nó nhiều chuyện, ngược mắt nhìn anh nó hỏi tiếp:

- Có một câu hỏi em muốn hỏi anh. Anh sẽ trả lời em chứ?

- Anh đã nói hôm nay em rất lạ mà. Có chuyện gì mau nói cho anh nghe đi. - Lê Thái gắng hỏi nó nhưng nó vẫn ko nói.

- Nếu một ngày anh phải chọn giữa em và gia đình anh thì anh sẽ chọn bên nào? - Vẫn là câu hỏi ngày xưa nó từng hỏi, vẫn là người ngày xưa nó từng đặt câu hỏi. Nhưng hôm nay có khi nào nó nhận được câu trả lời hay ko?

Nhìn khuôn mặt anh đang đen đi vì bàng hoàng cũng như ko tìm được câu trả lời ình nó biết mình đã có câu trả lời ình rồi. Giọt nước mắt lăn sâu vào tim, cắn chặt môi để ko bật ra tiếng khóc. Thì ra hạnh phúc và nỗi đau luôn gắn liền với nhau. Hôm nay hạnh phúc đấy nhưng có thể nỗi đau sẽ ập đến vào ngày mai.

83. Chương 83

Câu trả lời tuy ko được anh đáp lại nhưng dường như nó đã hiểu anh chọn bên nào. Cay đắng với đắng cay là như thế này sao? Khóc mà nước mắt ko rơi có mấy ai đã từng trải qua? Nó đau, đau lắm nhưng đến lúc nó phải trả lại anh về nơi anh cần phải về rồi. Cuộc gặp gỡ của nó và anh chỉ như một giấc mơ thôi bây giờ cần tỉnh lại để trở về với cuộc sống thực tại.

- Em xin lỗi, anh cứ coi như ko nghe thấy điều gì nhé. - Nó cười nhưng có ai nói với nó nụ cười của nó lúc này rất chua chát ko?

Lê Thái mím môi nhìn nó, anh chắc chắn đã có chuyện gì đó xảy ra nên hôm nay nó mới hỏi những câu hỏi lạ lùng như thế. Tại sao nó ko nói với anh để cùng nhau giải quyết? Tại sao cứ phải giữ mãi trong lòng để rồi phải tổn thương đến thế kia? Nó có biết rằng nó đau một thì anh đau hơn nó gấp nhiều lần hay ko?

Là tự tay nó đâm vào tim mình những nhát dao lún cán thì nó có thể trách ai cơ chứ? Buồn cười thật đúng ko, tự mình làm đau mình lại còn làm đau thêm cả người khác nữa. Người như thế thì làm sao có được hạnh phúc đúng ko?

Trời đã bắt đầu tối, nó đứng dậy nắm tay anh kéo đi:

- Chúng mình đi ăn anh nhé, tối nay em sẽ mời.

Vẫn là Paris Deli nhưng bước chân nó càng thêm nặng nề. Nó có mắc sai lầm nào khi kết thúc tình yêu của mình ở đây ko? Nó chỉ muốn bắt đầu từ đầu thì nên kết thúc ở đó thôi mà. Nơi này in dấu biết bao phút giây hạnh phúc của nó và anh, và rồi cũng chính nơi này là nơi dừng chân của cuộc tình ko có kết thúc viên mãn. Nó mong rằng anh sẽ hận nó, hận nó để rồi quên nó đi mà đến bên người con gái khác. Càng nghĩ lòng nó lại càng đau, nước mắt cứ trực tuôn rơi nhưng nó phải kiềm chế lại. Ký ức cuối cùng dành cho nhau lúc nào cũng phải đẹp nhất.

Chiếc xe dừng lại, nó lại kéo Lê Thái vào trong. Trong đầu anh hiện lên rất nhiều câu hỏi? Liệu có phải anh quên mất ngày kỉ niệm quan trọng nào ko? Tại sao hôm nay nó lại đưa anh đến đây? Chẳng phải anh và nó đã từng thỏa thuận rằng chỉ đến đây vào những ngày kỉ niệm hay sinh nhật của hai đứa thôi sao? Hôm nay cũng ko phải là ngày nào trong những ngày ấy. Đang chìm trong những câu hỏi tiếng nó vọng lại:

- Anh đừng ngạc nhiên như thế chứ, cứ vào trong đi rồi em sẽ cho anh biết lý do tại sao hôm nay chúng ta đến đây.

Anh ko đáp lại lời nó, cứ từng bước, bước vào nơi mà được cho là ghi dấu những giây phút hạnh phúc của chính mình mà ko biết rằng chỉ ít phút nữa thôi, nơi đây sẽ là nơi khiến anh đau khổ nhất.

Vẫn là một bàn ăn với những ngọn nến lung linh, vẫn là một bình hoa hồng thơm ngát, vẫn là thứ rượu vang thơm ngon mà cả hai cùng thích nhưng sao anh thấy mơ hồ và lo lắng vô cùng. Hàng loạt những câu hỏi tại sao mà ko có lời đáp.

- Anh . . . Anh này, anh đang suy nghĩ gì mà ko nghe em gọi thế? - Giọng nó vang lên thức tỉnh anh khỏi những câu hỏi tại sao?

- Anh đang suy nghĩ linh tinh thôi, ko có gì đâu em đừng lo lắng nhé. - Anh lúng túng đáp lại.

- Chắc anh đang thắc mắc tại sao hôm nay chúng ta đến đây đúng ko? - Nó nhìn anh hỏi.

Anh gật đầu nhìn nó mong chờ câu trả lời.

- Có chuyện gì xảy ra rồi đúng ko? Nói cho anh biết đi.

Nó ko trả lời anh mà đưa ra lời đề nghị:

- Lát nữa anh sẽ biết, bây giờ chúng ta ăn nhé anh.

Những món ăn yêu thích, anh vẫn đang ngồi ăn cùng nó nhưng sao cổ họng nó đắng nghét, nuốt ko trôi những món mà thường ngày nó vẫn thường rất thích thế này? Muốn ăn cùng anh một bữa cơm cuối cùng trong vui vẻ thôi mà sao cũng khó thực hiện đến thế. Nó đã mắc tội gì mà ông trời khiến nó đau như thế này chứ?

Nó đứng dậy vào phòng vệ sinh, nếu cứ ngồi đối diện anh thế này chắc nó ko tìm được mà nói tất cả mất. Hạnh phúc chỉ là cơn gió thoảng qua thôi, chỉ là ảo ảnh nhìn được chứ ko thể nào nắm bắt được.

Lát sau nó quay ra, nở nụ cười thật tươi nói với anh:

- Anh à, hôm nay em phá lệ hát tặng anh một bài nhé.

Lê Thái bất ngờ với đề nghị của nó. Trước giờ nó chưa từng hát cho anh nghe ngoại trừ bài hát chúc mừng sinh nhật hàng năm dù cho anh có năn nỉ nó đến thế nào câu trả lời của nó vẫn là ko. Lại thêm một câu hỏi nữa ” Sao hôm nay nó lại có hứng thú với hát hò nhỉ?”

Anh ko hỏi thêm câu gì chỉ gật đầu mỉm cười nhìn nó:

- Ủ, anh muốn nghe em hát từ lâu lắm rồi.

Nụ cười của anh ko đẹp như nụ cười lần đầu tiên nó nhìn thấy nhưng nó mong rằng nụ cười ấy sẽ được giữ lại mãi cho đến khi nó hát xong ca khúc này. Giọng nó thì thầm chỉ đủ nó nghe thấy “Hãy cười thật nhiều anh nhé, cho dù con đường anh sẽ đi ko còn có em cùng bước”. Nó từ từ tiến lại chiếc piano trắng đặt ở góc phòng ngồi xuống và khẽ ngược lên nhìn anh cất tiếng:

- Xin lỗi tất cả những quý khách ngồi đây vì tôi phá vỡ mất ko khí tĩnh lặng của mọi người. Nhưng hôm nay tôi muốn tặng người con trai tôi yêu một ca khúc kèm theo một vài lời nhắn gửi. - Dừng lại quan sát thái độ của mọi người rồi nó lại tiếp tục. - Anh à, lời bài hát chính là những lời em muốn nói. Em sẽ yêu anh, mãi mãi yêu anh. Anh sẽ là người duy nhất trong trái tim em. Hãy ghi nhớ lời nói này trong tim của anh nhé. Chúc anh sẽ luôn mỉm cười trong hạnh phúc.

Tay nó nhẹ nhàng di chuyển trên từng phím đàn đen trắng. Môi nó mấp máy bản tình ca buồn ” I will always love you”

If I should stay
I would only be in your way
So I go, but I know
I'll think of you every step of your way
And I will always love you (Will always love you) . . .
Your, my darling you . . . Umm . . .
Better sweet memories that is all
I'm taking with me
So good - bye, please don't cry
We both know I'm not what you need
And I will always love you (Will always love you) . . .
I hope life treats you kind,
and I hope you have all things you've dreamed of.
And I wish you joys and I wish you happiness
But above all this, I'm wishing you love
And I will always love you (Will always love you) . . .
And I will always love you

I will always love you

I will always love you

Lời dịch : Em sẽ mãi yêu anh.

Nếu như em ở lại

Em sẽ chỉ cản đường của anh mà thôi

Vì vậy em sẽ ra đi, nhưng em biết

Em sẽ luôn nghĩ đến anh từng bước đi trong cuộc đời em

Và em sẽ luôn yêu anh

Em sẽ luôn yêu anh, anh yêu ă

Những ký ức ngọt ngào cùng đau đớn

Là tất cả những gì em sẽ mang theo

Vì vậy khi chia tay, làm ơn xin đừng khóc

Cả hai chúng ta đều biết rằng em ko phải là người anh cần

Và em sẽ luôn yêu anh

Em sẽ luôn yêu anh

Em hi vọng rằng anh xứng đáng được cuộc đời đối xử thật tốt

và em cũng hi vọng anh sẽ có được tất cả những gì anh hằng mong ước

Và em rất mong anh luôn vui vẻ và hạnh phúc

Nhưng hơn tất cả mọi điều, em ước rằng anh sẽ có được tình yêu

Em yêu anh, em sẽ luôn luôn yêu anh

Và em sẽ luôn yêu anh

Em sẽ luôn yêu anh

Em sẽ luôn yêu anh suốt cuộc đời mình

(I will always love you - Whitney - Houston) - Tiếng anh của cún ko được khá cho lắm nên dịch chỗ nào sai xin cả nhà đừng chém cún nhé

Giọng nó ko khỏe khoắn cao vút như Whitney - Houston nhưng cái thần của bài hát cũng được nó thể hiện thành công. Nhưng ánh mắt của anh cứ dán chặt vào nó. Bài hát hay, nhưng sao chứ đừng cảm giác chia lìa như thế? Anh ko hiểu nó muốn nói điều gì? Tại sao lại cất lên bài hát này khi hai đứa đang hạnh phúc bên nhau? Tại sao nó lại nói lời bài hát cũng chính là lời nó muốn nói với anh? Và tại sao nước mắt nó lại rơi, hát tặng anh mà đau lòng như thế thì anh ko muốn nó hát đâu? Lòng anh lại dấy lên một nỗi hoang mang mơ hồ ko thể nắm bắt được. Ngay lúc này anh muốn kéo nó vào lòng mà ôm ấp, mà lau đi những giọt nước mắt kia.

Tiếng vỗ tay dành cho nó vang lên khiến anh trở về với hiện tại. Nó gạt dòng nước mắt cúi chào mọi người trong căn phòng bước về phía anh.

- Anh thấy em hát có hay ko? Giờ thì anh hiểu những gì em muốn nói rồi đúng ko? - Nó cố gắng mỉm cười với anh lần cuối.

Anh đưa ánh mắt hoang mang nhìn nó hỏi lại:

- Em nói như thế là có ý gì? - Lê Thái nói mà lòng thầm cầu mong cho những gì anh đang nghĩ ko phải là sự thật.

- Mình dừng lại ở đây thôi anh nhé. Em ko thể bước cùng anh trên con đường này nữa rồi. - Phải cố gắng lắm nó mới nói được lưu loát câu nói này.

Lê Thái mím môi, tức giận nắm chặt đôi vai đang run của nó hét lên:

- Em hãy nhìn thẳng vào mắt anh mà nói lại câu em vừa nói xem nào?

Nó ko nhìn anh tiếp tục nói:

- Anh đừng như thế có được ko? Em thật sự mệt mỏi rồi, em chỉ có thể chịu đựng được đến thế này thôi. Em biết anh cũng đang rất mệt mỏi, chỉ bằng chúng ta dừng lại ở đây để ko ai bị tổn thương nữa ko tốt hơn sao?

Nó phải tập đi hàng trăm lần để nói ra được câu nói này? Anh có biết nó cũng đau ko khác gì anh lúc này ko? Có nỗi đau nào đau bằng chính mình đâm vào tim người mình yêu nhất dao chí mạng hay ko?

Mặt Lê Thái đang dần tái đi, bây giờ thì anh biết vì sao hôm nay nó lại lả lùng như thế rồi. Đúng là một kế hoạch hoàn hảo ko một chút sai sót và anh chính là con tốt trên bàn cờ của nó. Anh đúng là ngu ngốc mà, tại sao ko nhận ra từ sớm mà lại để cho nó tặng mình món quà bất ngờ như thế. Đúng là bất ngờ thật.

Anh như người mất đi lý trí giữa cổ cười lớn:

- Tuệ Minh à, trò đùa của em hay thật đấy. Nhưng hôm nay đâu phải là ngày cá tháng tư?

- Em ko đùa anh đâu, đây là sự thật đấy. Hãy buông tay đi để cả hai cùng hạnh phúc. - Ko biết có phải trái tim nó làm bằng thép hay ko mà nó ko thể rơi một giọt nước mắt nào, hay tại quá đau rồi, nước mắt còn lại đã rơi hết cho cuộc tình dang dở này rồi mà ko thể rơi thêm được nữa?

Lê Thái lại cười, tiếng cười ấy còn có những giọt nước mắt tuôn rơi:

- Là thật sao? Tình yêu của em chỉ đến thế này thôi sao?

Anh biết nó phải chịu đựng những gì, nhưng anh chưa bao giờ nghĩ rằng nó sẽ buông tay anh như thế này? Cuộc sống của anh, hơi thở của anh, nhịp đập con tim anh từ nay đã rời bỏ anh rồi ư? Vậy thì sống đâu

còn ý nghĩa gì với anh ngoài hai chữ “tồn tại” nữa đây? Tồn tại để đền đáp công ơn sinh thành, để đền đáp lại những người đã hủy hoại cuộc đời anh.

Thì ra cảm giác chia tay là như thế này. Đau lắm, thật sự đau lắm. Hóa ra ông trời cũng công bằng đấy chứ? Trước khi quen nó anh đã chia tay biết bao nhiêu người, mặc cho người ta chạy theo van xin khóc lóc anh cũng chẳng hề quay lại. Giờ ông trời cho anh nếm thử một lần cũng là một lần trả hết cho những người mà anh đã từng nợ.

Nếu biết trước cuộc tình này sẽ kết thúc như vậy liệu rằng anh và nó có bước vào ko? Giá như là hai từ nó muốn đặt trước những câu nói. Giá như nó và anh chẳng gặp nhau, giá như nó và anh chẳng yêu nhau, giá như . . . Cuộc đời còn rất nhiều cái giá như nhưng làm sao mà tránh được.

Được sinh ra trên đời đã là một niềm hạnh phúc nhưng sống sao cho xứng đáng với thân phận một con người mới đáng quý hơn. Nó đã sống hết mình cho tình yêu, hi sinh cho tình yêu, chấp nhận tất cả vì người mình yêu . . . và cho đến hôm nay nó ko còn điều gì hối tiếc vì đã yêu anh. Chỉ thầm chúc cho anh luôn hạnh phúc mà thôi.

Tuệ Minh thấy Lê Thái đứng ngẩn ngơ, nó đưa tay lắc mạnh vai anh nhưng cũng ko thấy anh phản ứng gì. Nó lo sợ cú sốc này sẽ biến anh thành một người thực vật mất. Lo lắng, hoang mang nó tiếp tục gọi anh:

- Anh à, anh tỉnh lại đi đừng làm em sợ chứ? Anh có làm sao ko, để em đưa anh đi kiểm tra nhé. - Nó vừa nói vừa kéo anh đi về phía cửa.

Nhưng bước chân của nó chưa kịp bước thì thấy anh giằng khỏi tay nó đáp từng lời chua xót:

- Có sao ko à? Vừa nói chia tay rồi lại quan tâm anh như thế em ko thấy mình quá nhần tâm với anh à. - Anh lại hét lên. - Cho anh sự ấm áp yêu thương, để anh trong cái vỏ bọc của hạnh phúc rồi lúc anh đang ở đỉnh cao nhất cứ nghĩ mình đang hạnh phúc nhất thì lại nhần tâm đẩy anh xuống vực thẳm. Như thế là thế nào? Em nói đi?

Từng lời anh nói như từng vết cứ vào da thịt nó. Nó ko đau nổi đau thể xác mà nó đau nổi đau trong tim. Nếu chết đi mà nổi đau này được chấm dứt thì ngay lúc này nó sẽ chọn cái chết.

Nó đưa tay muốn ôm lấy anh nhưng sao tay nó cứ dừng mãi ở giữa ko trung ko sao đưa lại gần anh được. Nó biết anh sẽ đau, nhưng anh đau thì nó ko đau à? Cho dù nó là người buông tay trước, cho dù nó là kẻ nói chia tay nhưng đâu phải chia tay là hết yêu? Đâu phải dừng lại là ko còn cần nhau nữa?

Nó cứ đứng lặng như thế nhìn anh thật lâu để nó có thể thu hết hình ảnh người con trai nó yêu vào sâu trong tim. Rồi nó quay lưng bước đi khi để lại cho anh một câu nói cuối cùng.

- Em chúc anh hạnh phúc, hi vọng con đường anh bước sẽ có người thay em bước cùng em. Nếu sau này trên đường đời chúng ta có vô tình chạm mặt thì em xin anh hãy chào nhau như những người bạn tốt. Anh hãy bảo trọng. Tạm biệt anh, tạm biệt tình yêu của em. - Câu nói của nó càng lúc càng nhỏ lại, để lời cuối cùng ấy nó chỉ nói cho riêng mình mà thôi.

Ko lẽ tình yêu đầu đời của nó sẽ dừng lại như thế này sao? Có khi nào anh sẽ đuổi theo nó ko? Có khi nào anh bất chấp tất cả mà chọn nó hay ko? Xin đừng tối cao hãy tạo ra thêm một kỳ tích nữa để tình yêu này của nó kết thúc một cách trọn vẹn và hoàn hảo nhất.

Nó quay lưng bước đi thật nhanh, nó ko muốn anh nhìn thấy những giọt nước mắt yếu đuối của nó. Nhưng, một bàn tay nắm lấy tay nó. Bàn tay ấy ấm nóng, sưởi ấm bàn tay nó đang dần lạnh giá. Có khi nào bàn tay ấy sẽ sưởi ấm cho cả con tim nó đang lạnh giá theo từng nhịp đập hay ko?

84. Chương 84

Bàn tay ấy là của anh, anh đã kịp nắm lại bàn tay ấy khi nó vội vã bước đi. Kéo nó vào lòng anh khẽ thì thầm để mình nó nghe thấy:

- Cho anh ôm em một lần cuối cùng nữa thôi. Hãy cứ đứng yên trong vòng tay anh như thế này để lần cuối cùng anh biết trái tim anh vẫn luôn đập vì em.

Sao đến chia tay cũng ko thể nhẹ nhàng thế này? Anh càng như thế nó sẽ càng ko trụ vững được mất. Nó sợ anh buông ra thì chính nó lại đưa tay nắm lại, nó sợ nó ko thể bước đi khi trong tim nó tràn ngập hình bóng anh.

Lê Thái cứ ôm nó như thế, mặc kệ những ánh mắt hiếu kỳ đang chiếu vào nó và anh. Anh chỉ mong sao thời gian dừng lại ở đây mãi mãi để anh có nó trong vòng tay này. Nhưng cuộc đời vốn ko là mơ mà. Có hợp sẽ có tan, đã là con người thì lý - hợp là điều ko thể tránh. Nếu anh đã ko thể chọn nó khi ở giữa ngã ba đường thì chỉ bằng chia tay để cho nó nhẹ nhàng hơn là điều anh nên làm.

Lưu luyến rời vòng tay nó anh nói:

- Chúc em hạnh phúc và xin em hãy nhớ một điều rằng: Trọn cuộc đời này anh chỉ yêu một người con gái duy nhất tên Lê Nguyễn Tuệ Minh mà thôi. Tạm biệt em tình yêu của anh.

Ko thể đứng lại nghe hết câu nói ấy, nó chạy thật nhanh ra khỏi nhà hàng.

Trời Hà Nội vào thu, cái mùa mà nó yêu nhất ở cái xứ ***** này. Nhưng sao cái mùa đẹp nhất, cái mùa nó yêu nhất lại chính là cái mùa mà nó đánh mất mối tình đẹp như mơ của mình thế này? Mưa, trời lại đang mưa. Phải chăng ông trời cũng đang khóc thương cho chính tình yêu của nó. Phải chăng khi thấy nó khóc quá nhiều ông trời thương mà khóc cùng nó?

Từng nhịp bước chân vô hồn, nó ko biết mình đi đâu và điểm dừng sẽ ở đâu nhưng nó cứ bước thôi. Nó muốn đi trong mưa, hay nói đúng hơn nó nhờ mưa giấu đi những giọt nước mắt yếu đuối của mình, nhờ mưa xóa đi hình bóng người ấy trong tim nó. Tại sao khi người ta muốn quên thì nó lại càng nhớ? Tại sao khi chia tay anh rồi nó mới biết anh là lẽ sống của cuộc đời nó. Mất anh rồi cuộc sống này còn gì ý nghĩa đây. Nó muốn đánh đổi tất cả, danh vọng, tiền bạc chỉ để có anh thôi. Liệu cuộc trao đổi này có được thực hiện hay ko?

Con đường này là thật quen thuộc, đây có phải con đường có quán cafe “Khoảng Lặng” mà anh và nó thường hay ngồi để nghĩ về những khoảng lặng trong đời hay ko? Con đường được nó cho là đẹp nhất Hà Nội này vẫn thường chứng kiến một chàng trai cao lêu khêu và một cô nhóc Nấm Lùn đuổi bắt nhau quanh những gốc cây ko? Từng dòng ký ức về anh lại hiện về. Nó nhớ anh đến điên dại, có phải khi đầu óc nhớ đến anh, con tim cũng luôn là hình ảnh của anh thì đôi chân sẽ đưa nó đến những nơi thân quen như thế này ko? Lý trí bây giờ nó chẳng thể nào điều khiển nữa, cứ để mặc cho đôi chân sẽ đưa nó đến nơi nó cần đến.

Những lúc như thế này nó thật muốn chui vào vòng tay của những người thân yêu, nhưng nó đã làm họ đau quá nhiều rồi, nó ko thể để họ đau thêm vì nó được. Người ta thường nói gia đình là nơi ta tìm kiếm những ngọn nguồn yêu thương. Gia đình là nơi luôn mở rộng vòng tay đón ta trở về sau những vấp ngã đầu đời. Thế nhưng vì nó mà gia đình nó đã phải chịu đựng những gì? Nó đã làm được những gì cho họ mà còn làm cho họ lo lắng thêm nữa.

Nó ngẩng mặt lên trời hứng lấy những giọt mưa cuối thu. Đôi vai nó khẽ rung lên. Phải chăng vì nó lạnh hay vì nó đang khóc. Khóc ối tình đẹp như một câu chuyện cổ tích vừa chớm nở đã vội sớm tàn.

[RIGHT]”Chiều nay trên phố mưa bay

Có một người tiễn đưa một người

Nhìn nhau biết nói chi đây

Hai hàng mi chứa chan lệ đây.

Hàng cây như cũng lao xao

Mưa ướt nhẹ tóc em ngọt ngào

Bàn tay ko muốn buông rời

Ôm chặt anh nhé em người ơi

Đoạn đường thật ngắn em ơi

Anh muốn ôm em thêm lần cuối

Và rồi em sẽ ra đi
Mình anh cô đơn lẻ loi
Một nụ hôn cuối ta trao
Em hãy nhớ những gì mình có
Đừng quên anh nhé em ơi
Phương trời xa em bình yên nhé”
(Bình yên nhé - Cao Thái Sơn)/[RIGHT]

Lời bài hát vừa dứt anh ngồi xuống gốc cây gần đó mà khóc. Dù anh ko muốn buông tay nhưng anh nắm lại tay nó thì anh có chắc sẽ bảo vệ được nó ko? Lần đầu anh biết yêu nhưng cũng là lần đầu anh biết nỗi đau của một người chẳng thể bảo vệ được người con gái mình yêu. Anh cũng muốn buông tay nó nhẹ nhàng lắm chứ nhưng anh ko làm được, anh yêu nó, yêu nó rất nhiều. Nếu như anh ko được sinh ra trong gia đình ấy, giả như anh mạnh mẽ hơn để có thể bước qua cái bóng mà họ đã tạo ra cho anh thì cuộc tình của anh sẽ ko có kết thúc buồn như thế này.

Anh ngồi đó khóc như một đứa trẻ bị mẹ đánh đòn. Khóc cho số phận của anh. 30 năm có mặt trên cuộc đời này, thì có đến 25 năm anh sống vì mọi người mà quên đi hạnh phúc của bản thân mình. Chỉ một lần duy nhất anh muốn sống vì người con gái anh yêu sao anh cũng ko làm được. Đột nhiên anh muốn hét thật lớn như muốn cho cả thế giới này biết anh vừa mất đi một thứ quý giá nhất cuộc đời mình.

- Tại sao em ra đi mà ngay cả đến một lý do em cũng ko nói cho anh nghe? - Giọng anh nhỏ dần. - Phải chăng anh đã quá yêu em, phải chăng anh đã quá ngu ngốc đúng ko em? Để rồi ngày hôm nay chỉ mình anh lẻ loi bước đi trên con đường dài vô tận như thế này.

Kỷ niệm cứ thế ùa về như bóp nát hai trái tim đã từng chung một nhịp đập này. Cuộc đời có bất công ko khi đẩy hai người chúng nó đi về hai hướng ngược nhau như thế?

Cười đấy rồi lại khóc đấy. Lấy rượu làm bạn chỉ để quên đi nó thôi mà sao càng muốn say thì lại càng tỉnh, càng muốn quên thì lại càng nhớ.

Chỉ có thể ngửa cổ lên trời mà hét lên hai chữ “tại sao” mà cũng chẳng thể nghe thấy câu trả lời. Vọng lại chỉ là tiếng nói của chính mình trong đêm.

Tất cả những hành động, những lời nói của Lê Thái được thu vào tầm mắt của nó. Ra khỏi nhà hàng hai đứa đi về hai hướng ngược nhau nhưng rồi lại có duyên hội ngộ trên con đường có nhiều kỷ niệm nhất này. Là số phận sắp đặt hay là thêm một tình huống trở trêu nữa đây? Có phải đáng tối cao kia chưa thấy chúng nó đau khổ nên tạo ra tình huống này nữa ko?

Nó đứng chôn chân tại chỗ, môi mím lại đến bật máu. Đôi chân dường như lại muốn phản chủ, bước từng bước tiến lại gần anh. Càng bước đến gần thì bước chân ấy lại càng thêm vội vàng và gấp gáp hơn, dường như nó chỉ sở những hình ảnh ấy chỉ là do ảo giác tạo ra, chỉ sợ anh biến mất trong một cái chớp mắt của nó.

Nó lao đến ôm chặt lấy anh. Lê Thái dường như bị kích động mà giật mình nhưng rồi vòng tay cũng ôm chặt lấy nó. Trong vô thức họ lại tìm thấy nhau, tay họ tìm hơi ấm trong tay nhau, môi họ tìm nhau trong bóng tối một đêm mưa. Nụ hôn ngọt ngào mà cũng lắm đắng cay. Trút hết vào nụ hôn đó là bao tủi hờn, yêu ghét.

Phải rồi, họ vẫn cần nhau lắm. Cần nhau để chữa lành vết thương cho nhau, cần nhau để được yêu thương và chia sẻ. Nhưng nó và anh đều biết giữa anh và nó từ bao lâu rồi đã có một bức tường vô hình chắn ngang. Chẳng ai có đủ dũng khí bước qua cái ranh giới mong manh đó. Vậy nên từ nay họ sẽ như hai đường thẳng song song cùng nhau đi mãi chẳng bao giờ chạm. Chỉ có thể người này đi bên cạnh người kia trên hai con đường song song nhưng chẳng bao giờ đi cùng một con đường.

Vừa hợp đấy, giờ lại chia ly. Hai người lại bước đi về hai hướng khác nhau, liệu họ còn gặp nhau lần nữa hay ko? Và nếu lần nữa gặp lại họ sẽ nắm chặt tay nhau hay vẫn đi về hai hướng khác nhau?

Mỗi bước chân ngày một nhanh hơn, chẳng dám quay đầu nhìn nhau thêm một lần nữa như sợ rằng qua ánh mắt thôi đối phương sẽ đọc được hết nỗi lòng của mình. Rồi Tuệ Minh nghe tiếng Lê Thái gọi:

- Tuệ Minh.

Nó quay đầu nhìn lại, anh đang đứng giữa lòng đường:

- Em chỉ cần biết một điều rằng dù có chết anh vẫn chỉ yêu một mình em thôi.

Vừa nói hết câu hàng loạt tiếng phanh gấp vang lên, nó chỉ kịp nhìn thấy Lê Thái đang từ từ ngã xuống mà ánh mắt anh vẫn đang hướng về nó.

Lê Thái nằm đó bất động, linh cảm báo cho nó biết có thể từ đây nó sẽ mất anh mãi mãi. Bỏ mặc tất cả nó chạy nhanh về phía anh hét lên:

- Lê Thái, anh ko được chết, xin anh hãy cố gắng em sẽ ko để anh chết đâu.

Anh ngã xuống đó nhưng anh vẫn tỉnh, vẫn xiết chặt tay nó khi nó chạy đến gần tiếng anh thì thào, giọng yếu dần:

- Đừng khóc em nhé, em khóc sẽ rất xấu. Hãy mỉm cười vì anh được ko?

Tay anh rời khỏi tay nó rơi ko trong lực xuống đường, nó như một chiếc búa giáng mạnh vào tim nó. Nó hoảng hốt, nó tìm kiếm sự giúp đỡ. Giọng nó thều thào:

- Làm ơn gọi cấp cứu.

Nói xong câu đó nó lại tiếp tục lay anh, gọi anh nhưng dường như anh đang đi một nơi rất xa chẳng nghe thấy tiếng nó gọi nữa. Giá như thời gian quay trở lại thì nó sẽ ko để Lê Thái ra đi, sẽ ko buông tay anh ra nữa. Tất cả là tại nó, tại nó anh mới bị như thế này. Nếu anh ko qua khỏi thì nó phải làm sao đây? Phải làm sao để tồn tại khi thế giới này đã ko còn hình bóng anh?

Chiếc xe cấp cứu lao đi trong đêm, dường như nó cũng biết được người đang nằm kia ko thể chậm trễ thêm một phút giây nào nữa. Nó nhanh chóng khoác lên mình chiếc áo xanh của phòng phẫu thuật. Lê Thái đã được xác định chỉ bị xuất huyết dưới màng cứng. Nó chỉ cần chọc hút khối máu tụ và bịt lại vết rách ngăn máu chảy tiếp là được. Ca mổ sẽ ko chiếm của nó quá nhiều thời gian và quan trọng nhất là phải làm cho anh mau chóng tỉnh lại.

Do đi dưới trời mưa gần 4 tiếng, cộng thêm một chút cái lạnh của cuối thu người nó bây giờ nóng hập như hòn than. Thế nhưng nó ko muốn nghỉ trong ca này. Nó phải tự tay điều trị cho anh thì nó mới yên tâm. Phải cố gắng lắm nó mới trụ được đến lúc bác sỹ phụ đóng vết thương của anh lại bằng một vài mũi khâu. Toàn thân ề ẩm, đầu óc nặng trĩu, nó mệt mỏi tháo khẩu trang từng bước nặng nề nó bước tới cửa thang máy. Nó cần lấy lại thể lực cũng như tinh thần trước khi anh tỉnh lại.

Thang máy đang ở trước mặt rồi, Tuệ Minh cố gắng đi nhanh hơn nhưng trước khi chạm tay vào bảng điều khiển gọi thang máy thì có một bóng dáng đứng trước mặt ngăn nó lại. Vừa ngẩng đầu lên nó còn chưa định hình rõ người trước mặt là ai thì một cái tát trời giáng đã nằm ngay trên má nó. Chưa kịp định hình xem chuyện gì đang xảy ra thì má bên kia của nó cũng lĩnh thêm một cái tát nữa. Hai cái tát vào má nó bồng rập, người đang yếu sẵn nó chao đảo muốn ngã thì có một cánh tay đưa ra đỡ lấy nó. Người kia định đưa tay tát nó cái nữa thì bị một bàn tay khác nắm lấy.

Người con trai ấy luôn xuất hiện khi nó cần một bờ vai để tựa vào nhất, cũng chính người con trai ấy hôm nay chặn một bàn tay khác làm tổn thương nó. Vừa đỡ lấy nó hẳn vừa gần giọng với người đối diện:

- Thu Hương, em làm cái gì đấy. Đừng làm loạn, đây là bệnh viện anh có thể gọi bảo vệ lôi em ra ngoài bất cứ lúc nào đấy.

- Đang làm gì à? Em đang dạy cho con kẻ năm lần bảy lượt hại anh trai em ra nông nổi này đấy. - Thu Hương cũng hét lên.

- Em có biết Tuệ Minh đang sốt nhưng vẫn cố chịu đựng đứng trong phòng mổ suốt 4 tiếng để cứu sống anh trai em ko? - Giọng Thanh Tùng trầm xuống.

Thanh Tùng ko có cái hạnh phúc được nhận tình yêu từ phía nó nhưng anh muốn được bảo vệ nó như bảo vệ một đứa em gái. Điều này làm hấn rất đau nhưng vì hạnh phúc của nó hấn chấp nhận nỗi đau này.

- Đến giờ này mà anh vẫn còn bảo vệ con hồ ly tinh này sao? Anh còn là bạn của anh trai em nữa ko Thanh Tùng? - Giọng Thu Hương vẫn vang lên the thé.

- Người cần xem lại bản thân là em và gia đình em chứ ko phải là anh. - Thanh Tùng cũng đáp lại với thái độ ko còn nhả nhận như trước nữa.

Thu Hương nhìn nó hét lên:

- Con kia, mày nói xem mày đã dùng cách nào mà cả anh tao và anh Tùng đều ngã vào lòng mày thế hả? Hãy vẫn là cách dùng tiền để mua tình cảm của họ. Mày và gia đình mày dùng cách giúp đỡ anh tao giữ lại công ty nhưng điều kiện là phải lấy mày đúng ko? Vậy còn Thanh Tùng mày làm cách nào vậy? Ko phải dùng thân xác để đổi lấy chứ?

Thu Hương vừa dứt câu thì cũng ngay lập tức một cái tát nảy lửa được đặt trên má cô ta. Người tát ko phải nó, ko phải Thanh Tùng mà là chị dâu nó - Trà My. Cả nhà nó đã có mặt từ khi nào nhưng những lời Thu Hương vừa nói đã được họ nghe trọn vẹn.

Chị dâu nó gần giọng với Thu Hương:

- Tôi cảnh cáo cô, ăn nói nên biết suy nghĩ một chút đừng để sau này phải hối hận.

- Cô uy hiếp tôi? - Thu Hương vừa nhìn chị dâu nó vừa hỏi lại.

- Tôi ko uy hiếp cô đâu, cứ chờ mà xem gia đình cô sẽ phải trả giá cho những gì hôm nay Tuệ Minh phải chịu đựng. Đừng nói đến cái công ty nhỏ cả anh trai cô ngay cả đến cái ghế ba cô đang ngồi tôi cũng ko biết sẽ làm gì với nó đâu. Hãy nhớ lấy. - Chị dâu nó lên tiếng cảnh cáo.

Nó ko thể nào chịu đựng được nữa, đầu óc nó quay cuồng như muốn nổ tung. Nó ôm lấy đầu hét lên:

- Đủ rồi, tôi xin các người hãy dừng lại đi. Lê Thái vẫn còn đang trong giai đoạn nguy hiểm lắm đấy đừng đứng đây mà la hét đổ lỗi cho nhau nữa. - Nói xong nó thì ngất đi.

85. Chương 85

Tinh thần hoảng loạn, thể lực suy yếu, sốt cao li bì khiến nó hôn mê 3 ngày liền. Trong cơn mê nó cứ mãi miết chạy theo và gọi tên Lê Thái.

Thanh Tùng đã chăm sóc 3 ngày nay, nhìn nó như thế này là lòng hấn đau như cắt. Tình đơn phương là như thế sao? Đau vì một người mà người ấy chẳng biết mình đang đau.

Nó tỉnh dậy được là nhờ sự chăm sóc nhiệt tình của Thanh Tùng, nhưng người đầu tiên nó nhắc đến khi tỉnh dậy ko phải là hấn. Nhưng nó được hấn báo lại rằng Lê Thái vẫn chưa tỉnh, nó thắc mắc ko hiểu tại sao vì theo nó ca mổ khá thành công. Càng như thế thì nó lại càng muốn đến xem kết quả thật ra như thế nào?

Mọi người đưa mắt nhìn nó, còn nó thì hoang mang ko hiểu trong những ánh mắt kia đang che giấu điều gì? Ngồi dậy, đưa tay định rút hết những thứ đang được nối với tay mình ra thì Thanh Tùng lên tiếng ngăn cản nó:

- Tuệ Minh, em đang làm gì thế? Em vừa mới tỉnh dậy vẫn còn yếu. Nếu muốn đi đâu anh sẽ đưa em đi.

Ko chờ hấn nói thêm câu gì nó nói luôn:

- Đưa em đi xem tình trạng của anh Thái, tại sao anh ấy còn chưa tỉnh dậy? Chẳng phải máu tụ đã được lấy hết và tình trạng sức khỏe của anh ấy hoàn toàn bình thường sao?

Thanh Tùng quả thật ko biết giải thích thế nào cho nó hiểu vì hấn biết tính nó, muốn làm gì là phải làm bằng được ko ai có thể ngăn nó lại.

- Giờ này em ko đi được đâu, để vài hôm nữa sức khỏe hồi phục rồi anh đưa em đi. - Thanh Tùng cố gắng khuyên can nó.

Nó nhìn hần hỏi:

- Có phải kết quả hội chẩn của anh ấy có vấn đề gì đúng ko? Vậy anh đưa em đến phòng hội chẩn đi.

Thanh Tùng bỗng nhiên nổi cáu với nó:

- Em thôi đi, mau lo cho sức khỏe của mình ấy. Lê Thái có người nhà lo cho rồi, em đừng quan tâm đến vấn đề này nữa được ko?

Bảo nó đừng quan tâm ư? Hần có nhằm ko thế? Hần có biết đối với nó bây giờ tính mạng của Lê Thái là quý giá nhất với nó ko?

- Anh mới nên thôi đi, dù gì Lê Thái cũng là bệnh nhân do em phụ trách. Em có quyền biết anh ấy đang ở trong tình trạng nào chứ? - Nó cũng lên tiếng nổi cáu với hần.

Thanh Tùng biết mình đã đi quá giới hạn trong lúc nổi nóng, nhưng thật sự hần lo cho sức khỏe của nó. Hần ko muốn nó sẽ có chuyện gì xảy ra nữa.

- Em ko còn là bác sỹ điều trị của Lê Thái nữa rồi. Từ lúc em hôn mê Lê Thái đã được chuyển qua người khác điều trị hơn nữa mẹ Lê Thái cũng sẽ ko cho em trực tiếp chăm sóc cho cậu ta đâu.- Thanh Tùng nhìn vào mắt nó đáp.

- Nhưng em muốn biết tình hình của anh ấy thế nào? - Nó vẫn ương bướng nhìn hần.

Biết là ko thể dẫu nó lâu được. Nếu đã như vậy thì hần sẽ nói cho nó nghe

- Em phải bình tĩnh nhé, chuyện ko dễ gì mà chấp nhận được đâu. - Hần dừng lại nhìn nó chắc chắn nó đã chuẩn bị tâm lý và nhận được cái gậy đầu của nó thì hần mới tiếp tục. - Kết quả hội chẩn cho biết, toàn bộ khối máu tụ trong đầu cậu ấy đã được lấy ra hết, ko có dấu hiệu cho thấy có sự xuất huyết nào xuất hiện. Vết thương cũ đã bình phục và ko để lại di chứng nào. Về y học mà nói thì đáng lẽ cậu ta phải tỉnh dậy ngay khi giải trừ hết thuốc mê nhưng lý trí cậu ấy dường như ko muốn tỉnh dậy. Vì vậy chúng ta chỉ có thể chờ thôi, chờ đến khi nào mà cậu ấy tự mình thoát khỏi cơn mê để trở về với chúng ta.

Nó ko tin vào những gì mình đang nghe. Lần đầu tiên thì ngồi chờ kỳ tích xuất hiện, lần thứ 2 thì nhờ vào ý trí muốn sống của anh. Vậy thì cần đến y học hiện đại làm cái gì? Bao nhiêu công sức của nó ko thể bằng một cái ý trí muốn sống của anh hay sao chứ?

Buồn cười thật, bàn tay nó đã cứu ko ít người vậy mà đến lượt anh thì lại phải chờ đến kỳ tích xuất hiện? Làm việc cứu người mà ngay đến những người thân yêu của mình ko cứu được thì nó còn tiếp tục làm cái gì nữa. Cuộc đời sao lại bất công với nó như thế chứ?

Từ ngày nó tỉnh dậy, ngày nào nó cũng đứng ở cửa kính phòng bệnh nhìn anh được nối trong mớ thiết bị hỗ trợ sự sống. Mẹ anh cách ly anh khỏi nó một cách triệt để, ko để nó chăm sóc, ko để nó đến thăm. Vì thế nó chỉ được nhìn anh từ xa mà thôi.

Phải chăng cuộc sống hiện tại mang lại cho anh quá nhiều đau khổ nên anh chọn cách ngủ thật sâu, thật lâu để trốn tránh tất cả? Vậy thì nó cũng muốn được như anh, nó cũng muốn được ngủ một giấc ngủ thật dài, thật sâu như anh hiện tại.

Nó vốn ko tin vào thần tiên, phép màu hay đạo phật, nhưng từ khi anh nằm viện nó lại thường hay lui tới chùa chiền để cầu khẩn. Nó chỉ mong anh tỉnh lại và bình phục mà thôi. Điều đó có quá khó khăn hay ko? Chỉ cần anh tỉnh lại, thì nó sẽ ko buông tay anh ra nữa. Chỉ cần là anh muốn nó sẽ làm tất cả.

Lời cầu khẩn chân thành của nó trở thành hiện thực, hay anh nghe thấy tiếng nó gọi mà tỉnh dậy đây? Giấc ngủ của anh tròn một tháng, sáng nay nó nhận điện thoại của Thanh Tùng nói anh đã tỉnh mà nó chạy như bay đến bệnh viện.

Ko có ai ngăn bước chân nó đến với anh nữa, nhưng trong phòng lại xuất hiện thêm một người nữa mà hình như nó chưa từng gặp người này. Nó chạy nhanh đến bên anh chỉ muốn biết rằng anh thật sự đã tỉnh lại sau một giấc ngủ dài:

- Anh, anh có biết em lo cho anh như thế nào ko? Anh tỉnh lại làm em mừng quá . . . - Nó cứ thao thao bất tuyệt mà ko nghe anh nói một lời nào.

Lại thêm một ngõ ngang nữa, anh gỡ tay nó ra khỏi người anh. Ánh mắt anh dành cho nó ko còn chứa đựng những yêu thương nữa rồi. Bỗng nhiên anh nhìn nó đáp:

- Cô đến đây để làm gì nữa? Chẳng phải mọi chuyện giữa cô và tôi đã kết thúc rồi sao?

Nó bàng hoàng, nó ngỡ ngàng. Đây ko phải là Lê Thái của nó, Lê Thái của nó ko lạnh lẽo như thế, anh sẽ ko nói những lời nói này với nó. Ko lẽ anh đã biến thành một người khác rồi sao. Nó chưa kịp bình tĩnh lại thì nghe tiếng anh nói tiếp nhưng ko phải là nói với nó mà nói với người con gái đứng bên cạnh:

- Thạch Thảo, anh muốn về nhà nghỉ ngơi. Em mau đi làm thủ tục xuất viện cho anh nhé.

Khác hẳn giọng nói với nó, anh dùng giọng ngọt ngào nhẹ nhàng nhất để nói với người con gái ấy. Người con gái ấy gật nhẹ đầu ngoan ngoãn rời đi, để lại nó đứng như tượng ngay giữa căn phòng. Nó cảm thấy nghẹt thở, cảm thấy trái tim mình bị ai đó bóp chặt lại đau nhói. Mấp máy môi nói hỏi anh:

- Cô gái này là ai vậy anh?

- Là vợ sắp cưới của tôi. Cô còn muốn hỏi gì nữa ko? - Anh vẫn giữ thái độ lạnh băng đó với nó.

Nó chẳng biết mình rời khỏi căn phòng đó bằng cách nào. Từng bước chân nặng nề như từng mũi kim đâm vào trái tim đang rỉ máu của nó. Vậy là hết thật rồi, anh sắp thành chồng của người khác rồi. Đây chẳng phải là mong ước của nó hay sao, đáng lẽ nó nên mỉm cười mà chúc phúc cho anh chứ? Yêu một người là mong cho người ấy được hạnh phúc, vui vẻ dù cho người ấy ko ở bên mình. Nói như vậy chứ trong tình yêu chẳng ai có thể cao thượng như thế cả và nó cũng vậy. Muốn ích kỉ muốn anh chỉ thuộc về riêng nó mà thôi

- Cậu có cần phải tàn nhẫn như thế với Tuệ Minh ko? - Thanh Tùng bước vào phòng sau khi nhìn thấy bóng dáng nó vừa đi khỏi.

- Cậu cũng biết là mình cũng đau lắm khi nói ra những câu đó mà. Làm sao có thể để cho cô ấy đau thêm vì mình cơ chứ? Thời gian qua cô ấy đã chịu đựng đủ rồi, người con gái ấy xứng đáng được hạnh phúc. Nhưng mình ko thể mang đến hạnh phúc cho cô ấy được. - Lê Thái tựa lưng vào thành giường, mắt nhắm hờ trả lời Thanh Tùng.

Thanh Tùng biết bản thân thằng bạn hắn cũng chẳng vui vẻ gì, đằng sau nụ cười kia là hàng ngàn giọt nước mắt. Có lẽ danh dự của một thằng đàn ông ko cho thằng bạn anh rơi nước mắt trước mặt một thằng đàn ông khác. Hắn nhìn bạn mình mà gất lên:

- Còn bản thân cậu thì sao? Cậu cũng đau đâu có kém gì cô ấy? Tại sao cả hai cứ phải làm khổ nhau như thế này?

- Tổ cảm ơn ông trời đã mang đến cho tổ một người bạn tốt như cậu Tùng ạ. Nhưng tổ nghĩ đã ko thể ở bên nhau thì thà để cô ấy đau bây giờ rồi quên tổ còn hơn cứ để cô ấy đau dai dẳng như thế. Tổ thật sự ko thể chịu được khi thấy nước mắt cô ấy rơi. - Lê Thái thì trào bằng cái giọng chất chứa nhiều đau khổ.

Hắn lắc đầu ko biết phải nói sao với thằng bạn mình. Chứng kiến tình yêu của hai người nhiều khi hắn tưởng trải qua bao nhiêu khó khăn thử thách tình yêu ấy cũng đã đơm hoa kết trái, nhưng sự thật thì sao? Vẫn là mỗi người mỗi ngã, mỗi đau in hằn lại trong tim.

Ngước mắt lên nhìn Thanh Tùng hắn nói bằng giọng nhờ vả:

- Tùng, tổ biết là cậu rất yêu Tuệ Minh, thậm chí là yêu từ trước tổ, nhưng vì tổ là bạn cậu nên cậu đã ko giành giật tình yêu đó. Đến bây giờ tổ biết cậu vẫn còn yêu cô ấy, ko còn tổ cản đường nữa cậu hãy đến với cô ấy đi. Cô ấy sẽ hạnh phúc hơn khi ở bên cậu, tổ thật lòng chúc phúc cho cậu.

86. Chương 86

- Cậu thôi đi, cậu thừa biết rằng trong trái tim của Tuệ Minh chỉ có riêng mình cậu, dù tớ có cố gắng thế nào thì cô ấy cũng ko để tớ trong tim. Cậu nhờ tớ chăm sóc Tuệ Minh tớ bằng lòng, nhưng để ở bên cô ấy thay thế cậu thì tớ ko làm được. Và Tuệ Minh cũng ko bao giờ chấp nhận tớ bước vào tim cô ấy đâu. - Thanh Tùng gắt lên với Lê Thái

Nhìn thẳng bạn ngồi đây mà hấn thương xót vô cùng. Quen nhau bao nhiêu năm chẳng lẽ hấn ko biết cái tính cách ấy của Lê Thái sao? Có lẽ đến chết thì Lê Thái cũng ko từ bỏ được cái quan niệm sống vì người khác như thế? Tại sao ông trời lại sinh ra cho thẳng bạn hấn một cái tính quái gở như thế nhỉ? Chẳng lẽ sau này thẳng bạn hấn cứ phải nhìn thái độ của người khác mà sống như thế này sao? Bất công quá, thật sự là quá bất công.

- Thế cậu định thế nào với Thạch Thảo? Cô ấy cũng là một cô gái tốt, đừng làm điều gì tổn thương cô ấy. - Thanh Tùng hỏi Lê Thái khi anh đã khá bình tĩnh lại.

- Tớ sẽ học cách chấp nhận cô ấy. Dù ko thể yêu cô ấy nhưng tớ chấp nhận cô ấy bước vào cuộc đời tớ. - Lê Thái tâm trạng nặng nề trả lời.

Đúng Thạch Thảo là người con gái tốt. Anh cũng ko hiểu tại sao số anh lại được ông trời ưu ái cho anh gặp được hai người con gái tốt như thế. Nếu trong cuộc đời này anh chỉ có thể chọn nợ một người thì anh chọn rằng sẽ nợ nó để kiếp sau anh sẽ trả nó bằng cả cuộc đời. Còn kiếp này anh đành phụ nó để ko phải mắc nợ người con gái mang tên Thạch Thảo này.

- Cậu đã suy nghĩ kĩ chưa? Như thế sẽ làm khổ chính cậu và cả Thạch Thảo nữa. Đừng làm mọi việc ngày càng thêm rối tung lên nữa. - Thanh Tùng ko ủng hộ cách làm của Lê Thái.

- Mình còn sự lựa chọn nào khác sao? Vậy cậu chỉ im đi? Cậu hãy là mình đi thì sẽ biết tại sao mình lại làm như thế? - Lê Thái đáp lại Thanh Tùng mà lòng rối bời.

Xin lỗi Thanh Tùng, xin lỗi em - Tuệ Minh. Kiếp này anh chỉ có thể chọn gia đình mình thôi, anh nợ họ một cuộc đời, họ đã sinh ra anh, nuôi dưỡng anh, dạy bảo anh phải nghe lời, ko được làm cho họ buồn. Dạy anh cách phải yêu thương và sống vì người khác. Và anh đã lớn lên trong những lời dạy bảo đó. Nếu bây giờ họ cần mạng sống của anh thì anh cũng sẵn sàng cho họ. Anh biết như thế là làm tổn thương em nhưng em hãy hiểu cho anh. Giữa ngã ba đường anh chỉ được chọn một mà thôi.

Khi người đàn ông khóc thì cũng là nỗi đau được đẩy lên đỉnh điểm. Anh muốn khóc cho tình yêu của mình, khóc vì thương nó và khóc vì hận chính bản thân mình. Một lần cho anh được yếu đuối để rồi những ký ức về nó sẽ được anh chôn sâu trong trái tim mình. Và anh biết một điều rằng, trái tim này sẽ chẳng thuộc về ai nữa ngoài nó.

87. Chương 87: Bắt Đầu Một Kết Thúc Hay Kết Thúc Một Bắt Đầu?

Ra khỏi bệnh viện nó ko biết mình nên đi đâu về đâu, bước chân vô hồn cứ đưa nó đi, đi mãi rồi nó đứng trước một quán rượu tên “Phong Linh”. Cái tên rất đẹp nhưng nó làm gì còn tâm trạng mà thưởng thức cái đẹp đó?

Bước vào quán nó gọi một loạt những chai rượu mạnh. Lần đầu tiên nó tìm đến một thứ ko tốt cho sức khỏe thế này để giải sầu. Nó thấy khi người ta buồn thì người ta thường uống rượu, vậy nó buồn thì nó cũng được uống rượu đúng ko? Câu hỏi đặt ra mà ko có ai trả lời cho nó. Ngồi một lát nó lấy máy gọi cho bạn thân mình và cũng là chị dâu nó.

Chỉ đợi đầu dây bên kia nhắc máy là nó nói luôn:

- Cậu đến đây với tớ được ko? - Giọng nó mệt mỏi và đầu đau thương vang lên.

- Cậu đang ở đâu thế? Nói đi tớ sẽ đến ngay. - Giọng My có vẻ hốt hoảng khi nghe thấy giọng nó.

- Tớ đang ở một quán rượu tên là Phong Linh hay gì đó, ở gần bờ hồ đó cậu đến ngay đi. - Nó nói rồi cúp máy luôn.

Nhìn cốc nước đỏ sẫm sánh trong chiếc ly trên tay mà nó bật cười, nụ cười với bao nhiêu nỗi đau hằn sâu trong đó:

- "Anh này, em nói là nếu nhé. Nếu sau này chúng ta ko cùng nhau bước đi một con đường thì hãy để em được nói ra lời chia tay trước anh nhé. - Giọng nó thủ thỉ bên tai anh.

Anh cốc đầu nó một cái đau điếng trả lời:

- Từ nay ko được suy nghĩ vớ vẩn như thế nữa nghe chưa? Nếu còn nghĩ linh tinh nữa anh sẽ còn cốc đau hơn đây.

Nó xoa xoa chỗ đau đáp lại anh:

- Em đã nói là nếu cơ mà.

Anh cười tươi nhìn nó nói:

- Anh đã nói là ko có nếu mà. Sau này anh sẽ cưới em để Hà Nội bớt những ngày mưa nắng thất thường. - Sau câu nói chọc nó anh đứng dậy chạy nhanh để lại nó vừa đuổi đằng sau vừa la hét"

Cười với cái ký ức vừa chợt hiện về đó, nó nói mà lòng đau như cắt:

- Anh thường cười em cái tính hay lo xa đúng ko? Vậy mà cái giả định nếu như đây của em lại thành sự thật rồi. Em là người nói chia tay nhưng chính anh lại là người đẩy em ra xa khỏi cuộc đời anh. - Vừa nói hết câu nó đưa cốc rượu lên uống sạch.

My bước vào nhìn cảnh tượng mà ko tin vào mắt mình. 4 chai rượu chỉ còn cái vỏ nằm lăn lóc trên bàn, vậy mà nó ko say. Nó vẫn tỉnh táo ngồi đó uống tiếp, thỉnh thoảng lại tự nói tự cười với chính mình. Nhìn nó như thế mà My ko tìm được nước mắt, cô vốn là một người mạnh mẽ nhưng ai chứng kiến cảnh này mà tìm được nước mắt hay ko? Con bạn cô, đứa em gái của chồng cô đâu rồi? Tại sao ông trời bất công nỡ đối xử với nó thế kia? Chạy về phía người bạn mình giằng lấy chai rượu ra khỏi tay nó cô hét lên:

- Đủ rồi, Tuệ Minh. Cậu có cần hành hạ bản thân mình như thế ko? Cậu có cần phải đau khổ vì một người ko cần cậu nữa ko? Đi về với mình đi. - Cô vừa nói vừa đưa tay đỡ nó đứng dậy.

Nó gạt tay My ra và chỉ vào một chiếc ghế trống bên cạnh nói:

- Mình ko say đâu, để ỉnh uống một hôm nay thôi được ko? Mình thật sự muốn quên đi tất cả, mình muốn trở lại cuộc sống trước khi quen anh ấy có được ko? - Nó nhìn My hỏi nhưng cũng ko cần My đáp lại câu hỏi của nó.

Lại rót rượu, lại uống. Nó uống như một kẻ khát rượu lâu ngày mới nhìn thấy. Nó uống rượu như uống bao cấm hờn, tủi giận vào trong lòng.

- My này, tớ đã làm điều gì sai khi yêu anh ấy nhỉ? Những điều tớ làm vì anh ấy có thiếu thứ gì ko? Tại sao anh ấy chỉ có thể chọn những người ấy mà ko thể chọn tớ? - Giọng nói của nó đầy bi thương nhưng ko hề có biểu hiện của say.

Nước mắt My cứ rơi ko sao ngăn lại được. Phải chăng cô đã sai khi ko quyết tâm ngăn cản tình yêu của nó với Lê Thái. Ngay từ đầu cô đã ko hề đồng ý với tình yêu này nhưng nhìn thấy nó mỉm cười hạnh phúc cô lại ko thể nào mà ngăn cản được nữa. Là do cô sai rồi đúng ko? Cô sai sao lại đổ hết mọi tội lỗi lên đầu người bạn của cô chứ? Nó yêu hết mình thì có lỗi gì đây? Tại sao lại đày đoạ nó như thế này?

- Về thôi em, chị đưa em về. Em say rồi. - Trà My vừa nói vừa đưa tay đỡ nó đứng dậy.

- Mình đã nói là mình ko say rồi mà. Cậu để ỉnh uống một hôm nay thôi được ko? - Nó nhìn My với ánh mắt van xin. - Từ ngày mai trở đi mình sẽ sống với một con người khác.- Câu sau nói nói thắm trong miệng ko để Trà My nghe thấy.

Trà My ko bắt nó về được đành gọi cho anh trai nó. Với sự cưỡng chế của anh trai nó, nó đành về nhà khi đồng hồ điểm 11h đêm. Nó đặt mình xuống giường mà ko sao ngủ được, chỉ cần nhắm mắt lại thôi hình ảnh anh lại hiện ra. Chỉ cần ngủ một chút thôi anh lại len lỏi vào từng giấc mơ của nó. Quá khứ cứ ám ảnh lấy nó mãi ko thôi, biết khi nào những ký ức này mới buông tha cho nó đây?

- Thạch Thảo, anh có chuyện muốn nói với em được ko? - Lê Thái lên tiếng khi thấy Thạch Thảo bước vào phòng.

- Vâng, em cũng đang có chuyện muốn nói với anh đây. - Cô gái ấy nhẹ nhàng kéo ghế ngồi sát giường anh.

Anh phải nói rõ tình cảm của mình với nó, anh ko muốn người con gái này cứ mãi ôm mộng về anh. Dù cho anh và cô ấy sẽ tổ chức hôn lễ trong nay mai nhưng anh cũng muốn tự cô gái ấy quyết định hạnh phúc của mình. Anh ko muốn chỉ vì một thằng tồi như anh mà cô gái ấy sẽ đánh mất hạnh phúc của bản thân mình.

- Em nói trước đi, anh đang nghe đây. - Anh lên tiếng khi ko thấy cô nói gì.

88. Chương 88

Cô gái ấy cũng phân vân rất lâu mới đưa ra được cái quyết định này. Từ ngày mẹ anh gọi điện cho cô nói rằng bà đồng ý hôn sự giữa anh và cô và muốn hôn sự của hai người phải được tổ chức càng sớm càng tốt. Cô cũng hiểu anh đang yêu ai và cần ai nhưng ko hiểu sao cô lại đồng ý với ý kiến của mẹ anh. Vậy là nghiêm nhiên cô trở thành vị hôn thê chính thức của Lê Thái sau những tin đồn anh chuẩn bị kết hôn với tiểu thư tập đoàn tài chính Lê Nguyễn.

- Em biết anh vẫn còn đang yêu cô ấy, em ko đủ tự tin để lấp đi hình ảnh của cô ấy trong trái tim anh nhưng em muốn thử. Nếu trong vòng một năm anh ko thể chấp nhận em, em sẽ ra đi và trả lại anh cho cô ấy. - Lời nói tự mình nói ra mà thấy tim mình ứa máu. Liệu ai có đủ lòng vị tha và cao thượng đến mức mang người mình yêu trao vào tay một người con gái khác ko?

Anh bất ngờ trước lời đề nghị của cô, anh ko ngờ mình lại rơi vào hoàn cảnh như thế này? Anh cũng ko ngờ rằng người con gái đang ngồi trước mặt anh đây lại có thể cao thượng đến như thế. Lần đầu tiên cô ấy để anh ra đi anh đã cảm thấy rất có lỗi với cô, nhưng lần này cô ấy lại định cho anh thêm cơ hội thứ 2 nữa. Anh ko biết nên cười hay nên khóc đây.

- Cảm ơn em Thạch Thảo. Anh ko biết kiếp này anh đã làm gì mà ông trời gửi xuống cho anh hai người con gái tốt và luôn hi sinh vì anh như thế này? - Anh nói xong rất muốn ôm lấy cô nhưng sợ cô hiểu nhầm cho cái ôm đó nên anh đành nằm lấy tay cô tỏ lòng biết ơn.

Nhìn nụ cười trên môi anh mà cô thấy tim mình buốt giá, nụ cười ấy như ánh nắng ban mai nhưng chưa bao giờ nó dành cho cô cả. Phải chăng chỉ khi nào nhắc đến nó anh mới nở nụ cười như thế? Phải chăng cô chẳng có vị trí nào trong tim của anh cả? Phải chăng . . .

- Anh xin lỗi vì đã làm tổn thương em, anh có thể làm gì để bù đắp lại cho em đây? - Lê Thái cảm thấy mình có lỗi rất lớn trong chuyện này.

Anh nói bù đắp cho cô. Cô biết nên cười hay nên khóc với cái câu này của anh đây? Có khi nào lúc cô nói ra cách anh có thể bù đắp cho cô thì anh lại nhìn cô với con mắt khinh rẻ ko?

- Anh có thể bù đắp cho em bằng cách yêu em được ko? - Cô vừa nói vừa nhìn biểu hiện của anh trên mặt.

Anh lại bất ngờ trước câu nói này của cô, làm sao anh có thể yêu cô khi trong tim ko thể xóa đi hình bóng của nó đây? Làm sao anh có thể yêu cô khi con tim của anh đã chết từ ngày nó quay bước đi?

Nhìn biểu hiện ấy cô càng thêm sốt sắng, cái cô muốn nhận là nụ cười của anh chứ ko phải khuôn mặt này. Cô nắm tay anh lắc nhẹ nói:

- Ko làm được thì đừng cố. Em chỉ đùa thôi, cái thật sự em muốn anh làm cho em là hãy mỉm cười mỗi ngày. Vì khi anh cười thì em biết em đã làm được một điều tốt cho anh.

Lần này anh muốn ôm cô gái ấy vào lòng, ko phải ôm với một tình cảm nhen nhóm trong tim mà là ôm với lòng biết ơn. Cuộc đời này có lẽ ông trời đã sắp đặt anh phải nợ hai người con gái đi qua cuộc đời anh rồi.

Đúng như lời hứa, từ sau đêm hôm đó nó đã đổi khác. Một con người hoàn toàn khác được nó khoác lên mình. Nó ko quan tâm đến những người bên cạnh nói gì nó, ko biết những người thân khuyên can những gì, nó cứ lao đầu vào công việc như một con thiêu thân. Một ngày mới bắt đầu của nó lúc 6h sáng và kết thúc vào 3h sáng ngày hôm sau. Nó ko dám ngủ, hay nói đúng hơn từ ngày chia tay anh nó ko ngủ được. Nó sợ những giấc mơ chập chờn có hình ảnh của anh để rồi khi thức giấc nó lại ôm mặt khóc. Hôm nay nó đến viện sớm hơn mọi ngày, nó cũng ko biết để làm gì nhưng khi đi qua vườn hoa, chị đồng nghiệp của nó chợt gọi tên nó:

- Tuệ Minh.

Nó quay lại bắt gặp ánh mắt của chị Hồng đang nhìn nó, nó cũng nhìn chị đáp lại:

- Chị gọi em có gì ko?

Chị kéo tay nó ngồi xuống chiếc ghế đá đặt trong vườn nói:

- Em có biết mấy ngày nay trong bệnh viện em có biệt danh mới ko hả?

Nó đưa ánh mắt ngạc nhiên nhìn chị như muốn hỏi biệt danh đó là gì? Chị cũng hiểu được ánh mắt đó của nó nên vội đáp:

- Người con gái thép. Biệt danh mới đó. - Chị nói với vẻ háo hức.

- Em ko hiểu. - Nó đưa ánh mắt khó hiểu nhìn chị như đợi một lời giải thích.

- Em ko hiểu thật sao? - Đưa ánh mắt ngạc nhiên nhìn nó rồi chị nói tiếp. - Này nhé, làm gì có đứa con gái nào hai lần chứng kiến người yêu mình trong tình trạng 10 phần chết 9 mà vẫn bình tĩnh phẫu thuật cho anh ta như em chứ? Làm gì có người con gái nào mà khi người yêu chuẩn bị đi lấy vợ lại ko hề buồn ko hề rơi một giọt nước mắt nào như em chứ? Em có thấy biểu hiện của mình rất lạ ko?

Thì ra là như thế? Vậy là họ ko nhìn thấy tận sâu trong trái tim nó, con người nó đang dần chết đi từng chút một. Vậy mà người ta lại nói nó là người con gái thép. Nếu nó có được một trái tim bằng thép thì nó đã ko đau. Nếu nó có một tinh thần thép thì nó đã ko phải sống lặng lẽ như một cái bóng suốt những ngày qua. Và nếu nó là người con gái thép thì mọi chuyện đã diễn ra giống như một câu chuyện cổ tích rồi.

- Chị cũng nghĩ em như thế sao? Chị ko thấy em cũng biết đau, biết buồn, biết bộc lộ cảm xúc sao? Ko khóc được ko có nghĩa là ko có cảm xúc chị ạ. Nếu em hét lên em đang đau liệu anh ấy có trở về bên em ko hay em lại nhận được cái nhìn khinh rẻ của mọi người? - Nó ngửa cổ lên trời mà cười lớn cho những giọt nước mắt chảy ngược vào tim.

Tự nhiên nó lại thấy nhớ những người đồng nghiệp ở Pháp quá. Họ luôn cho nó sự ấm áp như một gia đình ko giống như ở đây người này ganh ghét người kia, tìm mọi cách *** hại lẫn nhau. Nó cười cho cái cụm từ “người con gái thép”. Nếu thật sự nó là người như thế thì nó đã ko còn là nó với nỗi đau dai dẳng như bây giờ.

Trở về nhà với bộ dạng mệt mỏi của một ngày vất kiệt sức lao động, nó lại ngồi vào bàn vẽ lời mẫu thiết kế cặp nhẫn cưới ra chỉnh sửa. Nó muốn dành tặng cặp nhẫn này cho anh, cho người mà trọn đời này nó ghi dấu trong tim. Nhìn cặp nhẫn mà nó lại nhớ lời anh nói khi cầm đôi bàn tay của nó. ” Em có biết tay em mà đeo nhẫn cưới sẽ rất đẹp ko? Tay bác sỹ phẫu thuật gì mà ko có vết trầy xước nào cả, lại còn búp măng nữa chứ. Anh thấy ghen tị thật đấy nhé”. Câu nói vẫn còn đây vậy mà người đang ở nơi nào?

89. Chương 89

Hai tuần, thời gian đủ để nó chuẩn bị cho anh một món quà cưới thật ý nghĩa. Nếu có ai ở trong hoàn cảnh của nó bây giờ thì mới hiểu được nó đang đau như thế nào? Có ai vui mừng được khi người mình yêu cất bước đi cùng một người con gái khác hay ko?

Hôm nay nó hẹn gặp anh có thể nói là để tâm sự lần cuối cùng trước khi đặt tay anh vào tay một người con gái khác.

Cafe Khoảng Lặng.

- Anh đợi em có lâu ko? - Nó bước vào đã thấy anh ngồi ở chiếc bàn quen thuộc.

- Anh cũng vừa mới đến thôi, em ngồi đi anh đã gọi đồ uống cho em rồi. - Anh thấy tiếng nó thì quay đầu lại đáp.

Gần ngay trước mắt mà xa tận chân trời. Có lẽ đây là lần cuối cùng nó được ngắm nhìn anh ở cự ly gần như thế. Nó ko biết nó có thể vượt qua nỗi đau này hay ko, nhưng nó biết sau ngày mai nó ko thể cùng anh ở chung một thành phố được. Cái thành phố bé tí như thế này làm sao ko đụng mặt nhau, làm sao để có thể đối mặt với nhau và coi nhau như những người bạn?

- Anh chuẩn bị xong cả rồi chứ? Anh có cần em giúp gì ko? - Nó hỏi anh mà nước mắt rơi vào tim đau nhói.

Anh ko trả lời câu hỏi ấy của nó, hôm nay anh gặp nó là có chuyện khác để nói với nó. Anh thật sự muốn nó chờ đợi anh, vì anh biết con tim anh sẽ ko bao giờ chấp nhận hình bóng của Thạch Thảo. Một năm sau anh và cô ấy sẽ li hôn và anh muốn quay lại với nó, liệu nó có chấp nhận anh ko?

- Tuệ Minh, anh có chuyện muốn nói với em. - Anh nhìn nó chờ đợi.

Nó ngạc nhiên vì thái độ của anh, giữa nó và anh đâu còn gì để nói. Hôm nay nó đến đây cũng chỉ muốn gửi quà cưới cho anh và chúc anh hạnh phúc thôi mà.

- Em đang nghe đây, anh nói đi. - Nó cũng hồi hộp muốn biết rút cuộc anh muốn nói với nó chuyện gì?

- Thạch Thảo cho anh một năm để chấp nhận cô ấy, nhưng anh biết trái tim anh chỉ thuộc về em thôi. Em có thể chờ anh một năm được ko? Khi đó anh và cô ấy li hôn, chúng ta sẽ lại đến với nhau. - Giọng anh gấp gáp như sợ rằng nó sẽ chặn ngang câu nói của anh vậy.

Nó ko biết phải nói thế nào? Chờ đợi anh một năm ư? Nó có thể chờ đợi lâu hơn thế nhưng nó ko muốn anh đối xử với Thạch Thảo như thế. Cô ấy ko có lỗi, và cũng vì cô ấy quá yêu anh nhưng ko thể vì thế mà anh có thể làm tổn thương cô ấy. Nếu ngay từ đầu đã ko chấp nhận cô ấy bước vào đời mình thì đừng nên chấp nhận cuộc hôn nhân này. Nó sẽ gây đau khổ cho cả hai thôi. Và liệu có chắc rằng sau này anh sẽ ko cảm thấy mình có lỗi khi đã lợi dụng Thạch Thảo như thế?

- Chờ anh một năm? Em có thể chờ đợi anh lâu hơn thế. Nhưng nếu anh đã kết hôn với chị Thạch Thảo thì đừng để chị ấy đau khổ. Đó là sự lựa chọn của anh, hãy làm chị ấy hạnh phúc và hãy yêu chị ấy như đã từng yêu em. Em biết điều đó rất khó nhưng xin anh hãy vì em, em ko muốn có thêm một người con gái nào nữa bị anh làm tổn thương. Còn nếu anh ko làm chị ấy hạnh phúc được thì hãy dừng cuộc hôn nhân này lại.

Anh bất ngờ vì những lời nó nói. Anh tưởng rằng nó sẽ vui khi anh nói với nó tin này chứ? Nhưng thái độ của nó lại trái ngược hoàn toàn với những gì anh nghĩ đến. Anh phải làm như thế nào đây?

- Em ko còn yêu anh nữa sao? Tại sao lại muốn anh làm người phụ nữ khác hạnh phúc? - Anh nhìn sâu vào mắt nó tìm kiếm một câu trả lời.

- Yêu. Em rất yêu anh, nhưng ko phải vì tình yêu ấy mà làm người khác tổn thương. Chị Thạch Thảo ko đáng bị như thế. Hãy tập yêu chị ấy, hãy để chị ấy bước vào trái tim anh như em đã từng bước vào ấy. Em tin là anh và chị ấy sẽ hạnh phúc. - Nó gắng để mình ko khóc khi nói ra những điều này.

- Tại sao em có thể bảo anh đi yêu người con gái khác khi trái tim anh tràn ngập hình bóng em cơ chứ? Tại sao em lại nhẫn tâm cứ đẩy anh ra xa em như thế? - Anh to tiếng hét lên khi nghe những điều nó nói.

Nó có biết, từng câu nói của nó nhưng từng nhát dao đâm xuyên vào tim anh hay ko? Nó có biết anh cũng đã rất cần rút khi đưa ra quyết định này hay ko? Ko phải anh ko nghĩ đến Thạch Thảo, nhưng cô ấy sống với một người ko hề yêu thương mình liệu cô ấy có hạnh phúc hay ko? Tại sao nó ko nghĩ cho anh mà chỉ nghĩ cho người khác thế này?

- Nếu ko chấp nhận chị ấy bước vào tim anh thì dừng cuộc hôn nhân này lại đi. Em ko muốn anh chưa kết hôn mà lại nghĩ đến li hôn ngay sau đó. - Nó cũng tức giận nhìn anh đáp lại.

Hỏi nó tại sao làm như thế ư? Chẳng phải chính là anh đẩy nó ra khỏi cuộc đời anh hay sao? Nếu chẳng thể cùng nhau đấu tranh để giành được hạnh phúc thì nên chọn một con đường bằng phẳng hơn sao? Nó

có lỗi gì khi nói những điều đó? Anh đau, nó thì ko hay sao?

- Anh ko làm được, nếu dừng cuộc hôn nhân này lại được thì anh đã ko để cho em phải xa anh. - Anh đau khổ nói trong tuyệt vọng.

Anh biết mình hèn nhát, mình yếu đuối nhưng ngay từ bé anh đã nhận một sự giáo dục như thế rồi. Ko được phép làm tổn thương những người trong gia đình, phải học cách yêu thương và chia sẻ, phải gánh lấy những nỗi đau để người thân được vui vẻ. Nhiều lúc chính anh còn nghi ngờ ko biết mình có thật sự là con đẻ của ba mẹ mình ko nữa. Tại sao hai anh em trai, mỗi người mỗi tính cách. Tại sao cứ áp đặt cho anh hết điều này đến điều khác mà anh trai anh lại được tự do sống theo ý thích của bản thân?

- Nếu đã ko thay đổi được số mệnh thì thay vì oán hận nó anh hãy thử chấp nhận nó đi. Chúng ta ko có duyên nên vợ chồng thì cứ coi như cuộc gặp gỡ trước đây là một giấc mơ. Và hôm nay là ngày chúng ta phải thức giấc trở về cuộc sống hiện thực của bản thân. - Nó nói với anh mà cũng như nói với chính mình.

Phải, nên kết thúc ở đây thôi. Nếu đấu tranh nữa thì chỉ khiến anh và nó thêm mệt mỏi mà thôi, và cái kết cũng đã được định sẵn rồi.

- Liệu anh có làm cô ấy hạnh phúc được ko hay sẽ làm tổn thương cô ấy? Cô ấy là một cô gái tốt anh ko muốn vì anh mà cô ấy ko hạnh phúc. - Anh hỏi nó nhưng câu hỏi này vẫn thường xuyên xoáy sâu vào tâm trí anh.

- Hãy học cách chấp nhận anh à. Ko ai có thể yêu thương một người mà ko chấp nhận người ấy bước vào cuộc đời mình. Em tin là anh sẽ làm được.- Nó nắm chặt tay anh như muốn chuyển thêm cho anh sức mạnh.

- Cảm ơn em. Nhưng em cũng sẽ hạnh phúc chứ? Hãy quên anh đi và thử chấp nhận một người khác xem. Thanh Tùng vẫn luôn chờ em, em biết mà phải ko?

Nếu có một điều ước ngay lúc này thì anh muốn ước rằng nó sẽ lại yêu một ai đó và sẽ thật hạnh phúc. Vì anh mà nó đã mất đi quá nhiều, nó xứng đáng được hạnh phúc hơn là anh.

Nó ko trả lời anh mà lại lấy ra từ trong túi sách một file tài liệu và một chiếc hộp bọc nhung xanh đẩy về phía anh nói:

- Đây là quà cưới em gửi cho anh, em chúc anh sẽ tìm thấy tình yêu mới và sẽ hạnh phúc bên chị ấy.

Tất cả đã dừng lại, kết thúc rồi. Chuyện tình đẹp như một giấc mơ cuối cùng lại kết thúc buồn như thế này đây? Liệu rằng nó có thể yêu một ai khác hay mãi mãi đắm chìm vào những ký ức có anh?

90. Chương 90

Anh đưa tay mở file tài liệu nó đưa, là giấy tờ ngôi nhà mà anh đã từng phải bán khi cần tiền trả nợ cho anh trai. Nhưng sao nó lại có cái này và tại sao ngôi nhà ấy vẫn còn mang tên anh?

- Tại sao em có cái này? Ý của em là gì thế? - Anh nhìn nó với ánh mắt ngạc nhiên.

- Là em nhờ luật sư của ba em mua lại, em đã định dành cho anh một bất ngờ. Nhưng hôm nay em muốn dùng nó làm quà cưới cho anh. - Nó nhìn anh ngẹn ngào cất tiếng đáp lại.

- Món quà lớn quá anh ko nhận được. - Anh cất giấy tờ nhà vào cặp file đưa trả lại nó. Nó đã vì anh làm quá nhiều, cho đi quá nhiều mà nó đã nhận lại được gì từ anh ngoài hai chữ khổ đau. Anh ko xứng đáng để nhận món quà này từ nó.

Nó dường như dự tính được phản ứng này của anh nên nhanh miệng đáp:

- Anh còn nhớ anh đã từng nói rằng nếu người anh lấy làm vợ ko phải là em thì em phải chuẩn bị một ngôi nhà làm quà cưới cho anh chứ? Em chỉ là thực hiện lời hứa đó thôi.

Lời hứa ấy anh chỉ coi là một trò đùa giả định vậy mà hôm nay nó lại thành sự thật. Tất cả mọi điều về hai đứa nó ko quên, có khi nào những ký ức ấy sẽ theo nó dai dẳng mãi ko? Là anh đã sai vậy tại sao lại bắt nó phải chịu đựng?

- Anh xin lỗi, anh ko thể nhận được đâu. - Nói rồi anh quay mặt đi che giấu đôi mắt đỏ hoe vì kiềm chế giọt nước mắt chuẩn bị rơi.

- Anh ko nhận cũng ko sao, chỉ cần giấy tờ nhà mang tên anh thì anh có ko muốn thừa nhận cũng vô ích thôi. Em sẽ cầm giấy tờ nhà nhưng chìa khóa thì em đã gửi cho chị Thạch Thảo rồi. - Nó đưa tay cất cặp file đi nhưng lại đẩy chiếc hộp bạc nhưng về phía anh nói tiếp. - Còn cái này anh nhất định phải nhận.

Anh mở chiếc hộp, nhìn cặp nhẫn cưới bên trong rồi lại nhìn nó. Anh thật sự ko biết phải nói thế nào. Cả hai món quà anh đều ko thể nhận.

- Em đã tự tay thiết kế và đặt làm ra nó đấy, đừng từ chối. Những gì em có thể làm cho anh chỉ có như thế thôi. - Nó chặn lời anh đang muốn nói.

Cặp nhẫn cưới này có lẽ đặc biệt nhất mà anh từng nhìn thấy. Nó được làm hoàn toàn bằng vàng trắng trên bề mặt của mỗi chiếc nhẫn là một nửa hình trái tim ôm trọn viên đá lấp lánh bên trong. Chạy dọc thân chiếc nhẫn là những viên đá nhỏ, của nam sẽ có bảy viên và của nữ sẽ có chín viên. Khi hai chiếc nhẫn ở gần nhau, hai nửa trái tim vàng vàng ấy sẽ ghép lại thành một hình trái tim trọn vẹn. Thêm một điều đặc biệt là nó lồng tên hai người bên trong chiếc nhẫn và ngày cưới của họ. Chiếc nhẫn của anh sẽ có tên của Thạch Thảo và ngược lại.

Anh nên nói gì đây? Nhận hay ko nhận? Nhìn cặp nhẫn này anh lại càng thấy có lỗi với nó. Lời hứa ngày nào sẽ đeo vào tay nó nhẫn cưới của hai đứa vẫn còn nghe đâu đó, thế mà ngày hôm nay anh để nó bước một mình đơn côi trên con đường dài còn anh thì tay trong tay với một người con gái khác. Anh đứng là một thằng tồi mà, một thằng *****.

Kết thúc cuộc gặp mặt cuối cùng, anh và nó bước về hai hướng khác nhau. Từ nay trên con đường của hai đứa ko còn hình bóng của người kia đi bên cạnh nữa rồi. Anh sẽ hạnh phúc bên Thạch Thảo hay đây chỉ là một bắt đầu đầy sóng gió? Còn nó sẽ bước đi một mình như thế đến bao giờ? Liệu có chàng trai nào chạm vào được tim nó khi trái tim đó đã theo một người đi thật xa?

Nó cần phải gặp một người nữa trước khi bước vào một cuộc sống khác. Nhờ Thanh Tùng nó đã có một cuộc hẹn với Thạch Thảo. Bước vào quán cafe trên đường Thanh Niên nó đã thấy cô gái ấy ngồi ở đó.

- Chị đợi em có lâu ko? - Nó lên tiếng khi đã lại gần.

Thạch Thảo ngược lên nhìn nó đáp:

- Chị cũng vừa mới tới thôi. Em ngồi đi.

Nó bước đến ngồi vào chiếc ghế đối diện với cô gái sắp kết hôn với người nó yêu. Ko đợi người phục vụ mang nước ra nó đã lên tiếng:

- Em hẹn chị ra đây là có vài chuyện muốn nói.

Thạch Thảo nhìn nó cười hiền đáp:

- Ủ, chị biết em muốn nói gì nhưng chị sẽ im lặng nghe em nói hết.

Mặc dù rất có cảm tình với cô gái này nhưng nó ko ngờ chị ấy lại thân thiện như thế. Dù biết nó là người mà chồng sắp cưới của chị đã yêu nhưng chị lại ko tỏ ra ghen ghét đố kỵ với nó. Có lẽ chị là người con gái đầu tiên có lòng bao dung và vị tha như thế.

- Chắc chị cũng biết em và anh Thái yêu nhau đúng ko? Em thật sự xin lỗi, nếu ko có em xuất hiện thì có lẽ anh và chị đã có một kết thúc 8 năm trước rồi. Chị ko trách em chứ? - Nó nhìn Thạch Thảo lên tiếng.

Thạch Thảo vẫn nhìn nó, cô gái ấy luôn có một nụ cười thật hiền. Đáp lại nó bằng một giọng thật nhẹ nhàng:

- Chị biết, biết tất cả tình yêu của em và anh ấy. Chị rất ngưỡng mộ nhưng chị cũng rất buồn khi hai người ko đến được với nhau. Cũng như em, chị cũng rất yêu anh ấy nhưng tình yêu của chị có lẽ chưa đủ để anh ấy cảm thấy hạnh phúc. Vì thế nên chị chấp nhận cuộc hôn nhân này cũng là tạo cho em và anh ấy có cơ hội ở bên nhau. Một năm nữa chị và anh ấy sẽ li hôn, lúc đó em có thể tiến tới với anh ấy.

Thạch Thảo cũng chỉ là một cô gái yếu đuối thôi. Yêu anh gần 10 năm thế mà cô nhận được điều gì từ người con trai đó? Phải chăng chỉ là đau khổ thôi, nhưng tình yêu đâu có lỗi, anh có quyền ko yêu cô cũng như cô có quyền yêu anh. Vì yêu anh nên cô mới tạo ra cho anh và người anh yêu một cơ hội ở bên nhau như thế này. Ko như những người khác, cô chọn cách yêu cao thượng, cách yêu mà khiến cho người mình yêu hạnh phúc và mọi nỗi đau chỉ riêng mình cô gánh chịu.

- Hôm nay em hẹn chị ra đây ko phải là có ý này. Em ko muốn chị phải làm thế, em và anh ấy thực sự đã kết thúc rồi. Em muốn anh chị được hạnh phúc vì thế chị đừng bao giờ nghĩ đến chuyện li hôn khi mình còn chưa kết hôn như thế. - Nó giải thích vì nghĩ Thạch Thảo đang hiểu nhầm nó.

Người con gái ấy đáng được hạnh phúc, cũng như Thanh Tùng, anh ấy cũng phải được hạnh phúc. Những người xung quanh nó ai cũng đáng được hạnh phúc, nó sẽ thay họ gánh lấy những khổ đau và dành hết cho họ những điều tốt đẹp nhất. Có lẽ đó là điều duy nhất nó có thể làm.

- Tại sao em làm thế? Em và anh ấy sẽ hạnh phúc khi buông tay đối phương chứ? - Thạch Thảo hỏi mà ko tin vào những gì mình vừa nghe thấy.

Nó nhìn Thạch Thảo cười đáp lại:

- Nếu chị hi sinh như thế mà chắc chắn em và anh ấy sẽ hạnh phúc thì em sẽ chấp nhận, nhưng chị biết đấy cái gì càng muốn nắm bắt thì lại càng rời xa ta. Thay vì đau khổ thêm một lần nữa thì em và anh ấy chọn cách buông tay để cả hai cùng hạnh phúc. Chị hãy nắm chặt lấy hạnh phúc này nhé. Phép màu chỉ xuất hiện một lần duy nhất trong đời thôi.

Giọt nước mắt lăn dài trên má người con gái ấy. Có lẽ sau bao nhiêu khổ đau thì cũng đã đến lúc cô có được hạnh phúc. Những giọt nước mắt hạnh phúc ấy vẫn cứ rơi, còn đôi tay cứ nắm chặt lấy tay nó nghẹn ngào cất tiếng:

- Cảm ơn em, em là một người tốt nhất định em sẽ tìm được hạnh phúc của mình. Hãy rộng mở trái tim và đừng để tình yêu qua đi mà sẽ có ngày em phải hối tiếc nhé.

Những cái nắm tay thân tình, nó và Thạch Thảo trở thành chị em từ đây. Nó ko thể ở bên người mình yêu thì sẽ dõi theo hạnh phúc của người ấy. Nhìn họ hạnh phúc có lẽ nó cũng đã hạnh phúc rồi.

Rời khỏi quá sau lời chúc phúc và từ chối sự có mặt của mình trong lễ cưới của cô gái ấy vào ngày mai, nó lại nặng nề lê bước trên con đường dài. Rồi cuộc đời nó sẽ đi về đâu đây? Liệu cuộc đời có một lần nữa cho nó được yêu ko? Câu trả lời vẫn còn ở phía trước.

91. Chương 91

Rời quán cafe trước Thạch Thảo, nó ko muốn về nhà, nó sợ những cử chỉ quan tâm của cả nhà dành cho nó, nó thấy mình có lỗi khi làm ba mẹ và anh chị mình lo lắng.

Lang thang một mình trên phố, nó ko biết mình đang ở nơi nào. Một thành phố náo nhiệt như thế mà cũng có con đường yên ắng đến lạ như thế này sao? Nước mắt ko thể rơi hay nó đã rơi vào trong tim mất rồi?

Trời đổ mưa như muốn khóc thêm một lần nữa cho đôi tình nhân sau đêm nay mỗi người một hướng? Những cơn mưa cuối thu ở Hà Nội cứ đến bất chợt như thế, nó ko mang ô ko mang theo thứ gì có thể che chắn hết cơn mưa này. Nhưng hôm nay nó thích được đi dưới mưa, thích cái lành lạnh của những cơn mưa này.

Những người qua đường nhìn nó với con mắt vừa lạ lẫm vừa tò mò. Giọt nước mưa hay nước mắt đang vương trên đôi hàng mi của nó kia? Phải chăng chỉ nhờ mưa nó mới giấu được những giọt nước mắt mặn đắng. Đôi vai nó cứ rung lên từng hồi, tiếng nấc cứ nghẹn lại ko thành tiếng.

Một người khóc, một người đau. Liệu số phận có cho hai con người ấy một lần được bước chung con đường phía trước?

Hắn tiến lại phía nó, đưa chiếc ô cầm trong tay che cho nó khỏi ướt. Nhìn nó khóc tim hắn thắt lại, tự hỏi rằng tại sao buông tay mà đau như thế này thì hai người đó tại sao phải làm thế? Hắn muốn làm cái gì đó

cho nó nhưng có lẽ bây giờ mọi chuyện đã là quá muộn. Chấp nhận để sống tốt hơn hay sẽ mãi chìm trong đau khổ chỉ có thể phụ thuộc vào quyết định của nó mà thôi.

- Anh đưa em về nhé. Đừng tự hành hạ mình nữa. - Thanh Tùng nhẹ nhàng lên tiếng rồi đưa tay đỡ nó đứng dậy.

- Anh, nếu ngày ấy em chấp nhận để anh bước vào tim em thì em sẽ ko đau như thế này đúng ko? Có phải ông trời đang trừng phạt em vì đã làm tổn thương anh ko? - Ngăn từng tiếng nấc nghẹn ngào nó cất tiếng hỏi hần.

- Ko phải đâu, chỉ là em và cậu ấy có duyên mà ko có phận thôi. Đã chấp nhận buông tay rồi thì hãy sống thật thoải mái đi em. Đừng chìm đắm trong những đau khổ như thế này nữa. - Hần vỗ về ôm nó nó trong tay mà cất tiếng khuyên bảo.

Nó tựa vào vai hần khóc đến lặng đi, giọng nó thoảng qua như gió mùa thu bay:

- Em đau lắm anh à. Chưa bao giờ em thấy tim mình đau như thế này cả, nếu có thể làm lại em sẽ chỉ chấp nhận làm một người chi kỉ của anh ấy thôi. Em sẽ ko để anh ấy bước vào tim em rồi lại ra đi như thế đâu.

Nếu được làm lại, em có nên cho anh một cơ hội hay ko Thanh Tùng, người tri kỉ của cuộc đời em vì em mà tổn thương quá nhiều nhưng chưa bao giờ anh oán hận hay trách cứ gì em. Anh là một người tốt thế sao người tốt lại đau khổ về một người ko đáng như em?

Hai con người, hai tâm trạng khác nhau nhưng cùng mang trong mình một nỗi đau. Có khi nào dưới cơn mưa cuối thu này họ sẽ tìm thấy nhau ko? Có đến bên nhau để lấp đầy khoảng trống trong nhau? Để xoa dịu những nỗi đau của nhau rồi cùng bước đi trong hạnh phúc?

Nó bỗng thấy rùng mình, cái lạnh cơ thể ko lạnh bằng cái lạnh trong tim. Từ ngày hôm nay tim nó đã chết hay đã đi theo một hình bóng mãi mãi ko thuộc về mình nữa? Cứ như thế nó thấy mình mê man trong vòng tay của Thanh Tùng, nó muốn ngủ, một giấc ngủ ko mộng mị và buồn phiền.

- Minh . . . Tuệ Minh . . . em làm sao thế này? Tỉnh lại đi em. - Giọng Thanh Tùng hoảng hốt khi thấy nó lả dần đi trong vòng tay mình.

Cơ thể suy nhược, áp lực tinh thần, nó gần như kiệt sức cho những tháng ngày vừa qua và đến một giới hạn ko thể chịu đựng được thì nó ngất đi. Một trang sách mới sẽ được lật ra khi nó tỉnh dậy hay một tương lai u ám đang bám lấy nó đây?

Đám cưới của anh diễn ra vô cùng long trọng. Dù gì thì ba anh cũng là một quan chức cao cấp, anh lại là một CEO trẻ tuổi và thành đạt. Đám cưới ko được đăng tải trên các mặt báo kinh tế nhưng cũng làm cho những người từng biết đến quan hệ của nó và anh ngỡ ngàng.

Ai cũng tưởng rằng cô dâu của anh sẽ là nó, nhưng ko phải người sánh bước bên anh hôm nay là con gái giám đốc công ty nội thất. Một đám cưới thật hoàn hảo trong mắt mẹ của anh.

Ba mẹ nó từ chối lời mời của ba anh cũng như anh. Nhưng ba mẹ nó cũng gửi tặng anh một món quà cưới thật ý nghĩa. Suy cho cùng thì tất cả mọi đau khổ ngày hôm nay của con gái ông bà ko phải do anh gây ra. Ông bà hài lòng vì những gì anh thể hiện nhưng lại buồn cho quyết định của anh. Dù quá khứ có như thế nào thì ông bà vẫn luôn coi anh là con trong nhà, cánh cửa luôn rộng mở đón anh.

Nghĩ đến tấm chân tình mà ba mẹ nó dành ỉnh anh lại càng cảm thấy có lỗi nhiều hơn. Những người đó ko có cùng huyết thống với anh nhưng họ vẫn còn coi anh như một phần trong cuộc sống của họ, còn gia đình anh thì sao? Họ coi anh là một công cụ của chính mình, khi họ thỏa mãn yêu cầu thì họ vui cười, còn khi yêu cầu ko được thỏa mãn họ quay ra làm tổn thương anh. Giữa hai gia đình này đâu mới thật sự là nơi anh cần tôn trọng và bảo vệ đây?

Từ giây phút anh đeo chiếc nhẫn nó đặc biệt chuẩn bị cho đám cưới của anh vào tay người con gái ấy thì anh biết cuộc đời mình đã rẽ sang một ngã mà ko có nó. Đây là sự lựa chọn của anh, anh đã làm tổn thương nó nhưng ko thể làm tổn thương thêm người con gái đứng trước mặt mình lúc này.

Ghé sát vào tai cô gái ấy anh khẽ thì thầm:

- Cho anh thời gian em nhé, anh sẽ cố gắng chấp nhận em và cuộc hôn nhân này.

Giọng nói nhẹ nhàng ấy cất lên đi sâu vào trong tiềm thức của người con gái đứng đối diện anh. Mỗi Thạch Thảo vẽ lên một nụ cười hạnh phúc, có lẽ sau bao nhiêu khổ đau thì cũng đến lúc hạnh phúc mỉm cười. Cô hi vọng hạnh phúc ấy cũng sẽ đến với một người con gái khác vẫn luôn hướng về chồng cô lúc này.

Đám cưới hoàn hảo kết thúc, tuần trăng mật của anh và Thạch Thảo ở Tuần Châu. Cô ko muốn khoa chương cũng ko muốn đi hưởng tuần trăng mật nhưng đó là món quà của ba cô dành tặng đứa con gái duy nhất của mình nên cô ko thể từ chối. Hạnh phúc tay trong tay sánh vai đi bên người chồng mà ko biết ở một nơi trong thành phố này có một con người đang đau với trái tim đã chết.

Nó tỉnh dậy thấy đầu choáng váng, nhìn đồng hồ điểm 4h chiều, nó chắc rằng đám cưới của anh đã kết thúc. Và có lẽ giờ này anh và vợ đang có một kỳ nghỉ ý nghĩa và hạnh phúc. Gạt bỏ tất cả nó đứng dậy vào nhà tắm, nó muốn làm lại, muốn sống một cuộc sống mới mà trong cuộc sống ấy ko có anh.

- Con chưa khỏe mà còn định đi đâu vậy? - Ba nó lên tiếng khi thấy nó cầm túi xách đi xuống.

- Thưa ba, con đi làm. Tối nay con có ca trực ở viện. - Nó trả lời ba nó rồi đi thẳng luôn ko để ba nó kịp hỏi thêm một câu nào nữa.

Ngồi trong xe gương mặt nó dường như ko cảm xúc, thái độ của nó thay đổi một cách chóng mặt. Lạnh lùng, vô cảm và vội vã vào công việc, ko tiếp xúc với ai nếu ko thấy việc đó thật cần thiết.

Vòng xoay một ngày của nó sẽ là: Nhà - Bệnh viện - Phòng Khám - Bar và khi say rồi sẽ luôn có một người đưa nó về. Nó biết người đó là ai vì người đó vẫn luôn theo sát nó dù nó có ở đâu đi chăng nữa.

Hôm nay nó ko muốn vào bar nữa, nó muốn lang thang đâu đó trên đường. Từ ngày anh bước đi nó ko tìm kiếm thông tin của anh, nó cũng ẩn mình vào những chỗ kín đáo nhất để anh muốn tìm cũng ko thể. Chuyển công tác, bỏ quyền đứng tên phòng khám riêng . . . mọi hoạt động của nó ngay cả đến ba mẹ nó cũng ko biết được. Có lẽ như thế thì nó và anh mới có thể sống cùng dưới một thành phố, cùng một bầu trời được.

Lái xe đi dọc con đường vắng, bỗng nhiên nó thấy hàng loạt những tiếng động cơ phía sau, ngỡ ngàng khi gặp chuyện lại nó tắt xe vào lề đường theo dõi diễn biến. Những chiếc xe ấy như xé gió trong đêm tối, có thể có chiếc đạt đến vận tốc tối đa khiến nó thấy phấn khích. Cảm giác ấy nó cũng muốn thử.

Nổ máy, nó luồn lách xâm nhập vào nhóm xe vừa rồi. Đích đến nó cán đầu tiên, nụ cười đầu tiên sau 5 tháng xa anh được nó giữ trên môi. Chưa kịp tận hưởng chiến thắng bỗng có một tiếng con gái vang lên:

- Này chị, chị là ai mà phá đám tụi này thế?

Nó ngạc nhiên vì nghĩ rằng lên tiếng với nó sẽ là một thằng nhóc nào đó chứ ko phải là một cô nhóc như thế này. Thu lại nụ cười nó lấy lại khuôn mặt lạnh đáp lại:

- Tại sao tôi ko được tham gia trong khi các bạn lại được?

Bọn chúng nhìn nó dò xét, sau khi những chiếc mũ bảo hiểm được tháo xuống thì nó nhận thấy một điều rằng tất cả bọn chúng đều là con gái. Nhưng con gái lại thích trò chơi tốc độ như thế này thì nó thấy thật hiếm.

- Đây là hội của tụi này, muốn tham gia thì phải qua được bài kiểm tra mới được. - Một đứa con gái khác lên tiếng.

- Kiểm tra? - Nó hỏi với giọng nghi ngờ.

- Đúng vậy, thứ nhất phải xem chị có phải là công an, nhà báo hay đại loại gì đó ko? Thứ hai phải xem trình độ của chị thế nào? - Một đứa khác lên tiếng, có vẻ đứa này là đứa già dặn nhất hội.

- Ô, vậy thì các bạn ko phải lo, tôi ko phải là nhà bào, ko phải công an. - Vừa nói nó vừa đưa ra tấm thẻ bác sỹ của mình rồi nói tiếp. - Còn trình độ thì các bạn cũng đã nhìn thấy rồi. Tôi có đáng được tham gia hay ko?

Nó nhìn hầu khắp các khuôn mặt trong nhóm. Hình như chúng ko phải là những dân chơi con của những đại gia lắm tiền nhiều của. Bọn chúng còn rất trẻ, có lẽ đứa lớn nhất cũng chỉ là sinh viên năm đầu hoặc năm 2 mà thôi, nhưng điều gì khiến chúng tập trung ở nơi này? Phải chăng chúng cũng mang một nỗi buồn giống nó bây giờ?

- Nhìn tấm thẻ này có lẽ chị lớn nhất trong hội này. Nhưng chị có thể cho tụi này biết tại sao một trí thức như chị lại tham gia vào mấy cái trò nguy hiểm này ko? - Vãn con bé già dặn nhất hội lên tiếng.

- Chẳng phải các em cũng chỉ là những sinh viên năm nhất, năm 2 thôi đó sao? Tại sao chúng ta lại ko thể làm những điều chúng ta thích khi chúng ta buồn chứ? Tốc độ là một trò chơi nguy hiểm nhưng ko có nghĩa là ko được thích nó. - Nó nhìn bọn chúng đáp lại.

Bọn chúng ko nói gì, có lẽ nó đã nói đúng. Bọn chúng cũng như nó cũng mang một nỗi buồn riêng và cũng để giải tỏa nỗi buồn nên dùng đến tốc độ như thế này.

92. Chương 92

- Vậy rất vui được làm quen với chị. Em tên Quỳnh, sinh viên năm 2 học viện ngoại giao. - Con bé già dặn nhất lên tiếng.

Lần lượt từng đứa đưa tay làm quen với nó.

- Em tên Chi, sinh viên năm nhất đại học Ngoại Thương

- Còn em tên Vân, sinh viên năm 2, học viện Ngân hàng

- . . .

- Còn chị là Tuệ Minh, bác sỹ bệnh viện XX

Sau màn làm quen chúng cho nó ra nhập hội, chúng đưa ra yêu cầu khi đua xe: Ko được liêu lĩnh, ko được uống rượu khi đua, ko được thủ dâm thủ đoạn để thắng . . . Rất nhiều điều luật được đưa ra và nó hiểu đây chỉ là một biện pháp để xả stress của chúng mà thôi. Nó chấp nhận tham gia vì nó cũng đang là một người như thế.

Vậy là từ nay vòng tuần hoàn một ngày của nó thay đổi: Nhà - Bệnh viện - Phòng khám - Hội đua xe - Bar.

Ở những nơi khác ngoài hội của nó thì nó vẫn khoác lên mình một chiếc mặt nạ, nó ko muốn ai biết sâu trong tâm hồn mình trái tim đã chai cứng ko còn cảm nhận được nỗi đau cũng ko cảm nhận được yêu thương nữa. Ba mẹ nó tìm mọi cách khuyên can nhưng nó đều bỏ ngoài tai tất cả. Nó ko thể sống vui vẻ trong khi quá khứ cứ lởn vởn quanh nó hằng ngày.

Thanh Tùng cũng ko còn cách nào khác nhìn nó cứ hủy hoại bản thân mình. Nhìn nó lạnh đến mức vô cảm với tất cả mà tim hẫc đau hơn bao giờ hết. Thà rằng nó cứ khốc trên vai hẫc có khi hẫc còn thấy dễ chịu hơn là nhìn nó như thế này. Hẫc vẫn dõi theo từng bước chân của nó nhưng nó ko để hẫc đến gần nữa. Nó tự tạo ra cho nó và hẫc một khoảng cách vô hình.

Thời gian cứ trôi qua như báo hiệu nó càng ngày càng đi xa quá cái giới hạn cho phép. Nó ko còn là nó của trước đây nữa rồi. Ko bạn bè, ko quan tâm đến công việc mình làm, chỉ chìm vào những thú chơi phù phiếm mà có thể sẽ hủy hoại chính bản thân của nó. Hàng đêm nó nghe tiếng mẹ khóc mà lòng đau nhói. Ai bảo nó ko đau khi làm tổn thương đến những người thân yêu đây? Tại sao nó chỉ muốn hủy hoại chính mình thôi mà lại làm cho những người yêu thương bên cạnh đau như thế?

Thanh Tùng phải lừa để nó uống những viên thuốc ngủ liều cao, để nó chìm vào trong những giấc mơ, để nó ko làm mình đau cũng ko làm những người bên cạnh nó đau nữa. Trong giấc mơ ấy nó thấy ba mẹ, anh

Quân, chị Trang và cả My nữa đang khóc vì nó. Nó muốn đưa tay lau khô những dòng nước mắt kia nhưng nó ko thể làm được.

- Trời ơi, con tôi có tội tình gì mà ông trời nỡ đối xử với nó thế này? - Mẹ nó nước mắt ngấn dài nắm chặt tay nó mà kêu lên.

- Mẹ ơi, bình tĩnh đi. Tuệ Minh nó đủ mạnh mẽ để vượt qua tất cả, hãy cho nó chút thời gian. - Anh Mạnh Quân nhìn nó sốt xa nhưng cũng cố gắng an ủi mẹ mình.

Bản thân anh tài giỏi thì sao chứ? Đến một đứa em gái mà mình yêu thương anh chẳng thể bảo vệ được thì anh có xứng đáng làm anh trai nó ko? Vì sự nghiệp, vì công danh anh mãi chạy theo những thứ phù phiếm để rồi có ngày anh phải nhìn thấy em mình như thế này đây? Giá như, anh quan tâm nó hơn một chút, giá như anh mạnh mẽ phản đối nó quen Lê Thái thì có lẽ bi kịch ngày hôm nay sẽ ko xảy ra.

- Em à, em có nghe anh nói ko? Trở lại là em đi, đừng làm cả nhà đau thêm nữa. Mẹ ko chịu nổi nữa rồi em biết ko? - Mạnh Quân thì thầm vào tai nó.

Thiên Trang khẽ vuốt nhẹ những sợi tóc vương trên trán em mình, nhìn nó đau người làm chị như cô dâu có vui gì? Nếu được thì cô sẵn sàng đánh đổi tất cả để lại nhìn thấy cô em gái đáng yêu của ngày xưa.

- Nếu đau em có thể khóc mà, tại sao cứ để trong lòng rồi tự làm khổ chính mình như thế? Em có biết cả nhà ai cũng lo cho em lắm ko? Đừng như thế nữa được ko em, ngã rồi vẫn có thể đứng dậy cơ mà, đừng chìm mãi vào nỗi đau để rồi đánh mất bản thân mình như thế? - Giọng chị gái cứ vang lên bên tai nó.

Một giọt nước mắt nơi khóe mi vừa trào ra, nó thực sự đã làm những người yêu thương quá đau rồi. Liệu đau vì một người ra đi như thế này có đáng ko? Liệu vì một người ko còn thuộc về mình mà làm tổn thương đến những người mà mình yêu thương thế này có đáng ko? Nó phải đứng dậy, phải mạnh mẽ hơn nhưng nó biết phải bắt đầu từ đâu đây?

93. Chương 93

Cách ly nó hoàn toàn khỏi những thú vui phù phiếm kia, hằng ngày nó chỉ thức dậy một lúc vào sáng sớm và chiều muộn. Thời gian còn lại Thanh Tùng đã làm cho nó ngủ, có lẽ cứ cho nó ngủ luôn để ko tỉnh dậy nữa thì cả nhà sẽ ko đau như bây giờ.

Những lúc nó tỉnh, nhìn bóng dáng nó cứ vật vờ như một bóng ma quanh nhà, đóng chặt cửa phòng ko nói chuyện với ai cả. Tâm trạng u uất, nhiều lúc nó hét lên và đập tan những thứ trong tầm tay. Nhưng đập rồi thì sao chứ? Nó có thể lấy lại những gì đã mất ko? Vật chất có thể mua lại nhưng con tim của nó thì ai có thể làm cho nó sống lại đây?

Tự nhiên nó hận cuộc đời này, hận số phận đã sắp đặt trở trêu để cuộc sống của mình rơi vào ngõ cụt. Hận rất nhiều, nhưng hận rồi thì đổi lại được gì hay chỉ khiến những người bên cạnh đau hơn nữa? Nó ko biết có con đường nào rộng mở cho nó bước tiếp mà ko có anh hay ko? Có người nào sẵn sàng đang rộng vòng tay để đón lấy nó sau lần vấp ngã này ko?

Nhìn ra phía xa chân trời, những cánh diều chao nghiêng trong gió, nó lại ước mình có thể là những cánh diều kia, có thể bay cao, bay xa mà ko bị vướng bận vào cái sợi dây đang buộc quanh mình.

Thanh Tùng nhẹ nhàng đến bên nó, nhiều lúc hần cứ như một làn gió nhẹ cứ quẩn mãi lấy nó ko rời, dù nó có chạy trốn đến đâu hần vẫn luôn ở phía sau nó.

- Em đứng ngoài ban công mà ko mặc áo thể này ko sợ lạnh sao? - Hần vừa nói vừa khoác lên vai nó một chiếc áo khoác mỏng.

Ko một câu trả lời, ko một cử động. Nó chỉ chớp mắt để những người quan tâm đến nó biết rằng nó vẫn còn đang sống.

Bao ngày qua Thanh Tùng vẫn kiên trì bên nó, dù cho nó chẳng bao giờ nói với hần câu nào thì hần vẫn ngồi bên kể cho nó nghe những câu chuyện cười, nhắc lại cho nó nghe từng kỉ niệm của nó và hần.

- Em biết ko, nhìn em như thế này cơ thể anh như bị ngàn mũi kim đâm vào. Em cứ luôn miệng nói em ko sao nhưng rồi em như thế nào đây? Em có biết ko chỉ mình em đau mà những người xung quanh em cũng đau lắm ko? - Hắn ôm lấy nó từ phía sau, vai hắn run lên từng hồi vì khóc hay vì gió lạnh đây?

Khi một người đàn ông phải khóc thì có lẽ đó là một nỗi đau vô cùng lớn, thế nhưng hắn đã hơn một lần phải khóc. Dù cho hắn mạnh mẽ đến đâu thì cũng làm sao tránh được những phút yếu đuối. Hắn ko muốn nó nhìn thấy giọt nước mắt của hắn nhưng hắn đã kìm lại đến đỏ hoe con mắt rồi. Trong một phút ko kìm nén được hắn đã để giọt nước mắt ấy rơi chạm vai nó.

Hắn đã tưởng rằng tâm hồn chai cứng và trái tim hóa đá của nó sẽ ko bao giờ tìm lại được cảm giác nữa, nhưng giọt nước mắt của hắn đã làm tan chảy gần như tất cả. Nó xoay người lại nhìn sâu vào mắt hắn, tay đưa ra chạm nhẹ vào giọt nước vẫn còn đọng trên mi:

- Thanh Tùng, đừng bao giờ khóc vì em. Em ko xứng đáng để được mọi người đối xử tốt như thế đâu. - Lần đầu tiên nó nói chuyện với hắn từ khi Lê Thái làm lễ cưới.

Ko biết phải miêu tả khuôn mặt hắn như thế nào lúc này, chỉ thiếu chút nữa là hắn nhảy lên vì vui mừng. Hắn vui ko chỉ vì nó nói chuyện mà còn vui hơn khi thấy nó nói với bản thân mình. Một bước ngoặt trong phác đồ điều trị cho nó thời gian sắp tới.

Từ ngày nó nghỉ làm ở bệnh viện do ba mẹ yêu cầu Thanh Tùng cũng nghiêm nhiên trở thành bác sỹ tâm lý riêng của nó. Ko hiểu hắn cho nó uống thuốc gì mà nó cứ ngủ suốt nhưng vài ngày gần đây nó bắt đầu trốn uống thuốc. Nó sợ phải ngủ, hay đúng hơn nó sợ lại gặp anh trong những giấc mơ.

Nó trốn cả những bữa cơm gia đình nữa, nó sợ đối mặt với ba mẹ với anh chị mình. Nó sợ tất cả mọi người dành cho nó ánh mắt yêu thương. Nó đã làm tổn thương họ nhưng họ vẫn dành cho nó một tình yêu thương vô bờ. Có lẽ gia đình đúng là nơi ta có thể quay về sau những vấp ngã đầu đời.

Biết là đã ngã nhưng sao ko thể đứng dậy được. Càng cố vùng vẫy thoát khỏi cái hố sâu tuyệt vọng ấy thì nó lại càng nhấn mình chìm trong đó. Liệu có khi nào nó sẽ “sống mòn” trong cái hố sâu ấy hay ko?

Càng sợ nó càng lúi sâu vào bóng tối, nơi mà ko có ai có thể tìm thấy nó. Nó như một con cú sợ ánh sáng ban ngày, ko đến bệnh viện vì sợ ánh mắt của đồng nghiệp dành ình chỉ là sự thương hại. Trốn tránh bản thân và gia đình vì sợ làm họ đau lòng hơn nữa. Cuộc sống của nó bây giờ đã chính thức bước sang một trang mới đầy màu đen.

Tuần trăng mật kết thúc, liệu anh có hay rằng người anh yêu bây giờ chỉ là một cái xác ko hồn? Hỏi rằng ai đã góp phần cướp đi cuộc sống vốn hồn nhiên nhí nhảnh của một cô gái mang đầy hoài bão và ước vọng?

Anh giờ đây đã ko còn xứng đáng với nó nữa rồi. Đúng như ý nó anh và Thạch Thảo đã là một cặp vợ chồng chính thức ko phải chỉ là trên giấy tờ chờ ngày ra tòa ly hôn nữa. Người ngoài nhìn vào có thể thấy vợ chồng anh hạnh phúc, nhưng mấy ai hiểu cái từ hạnh phúc của anh được viết như thế nào?

Đứng bên cửa sổ hướng ánh mắt ra xa, trong màn đêm đầy tăm tối chẳng có ngôi sao nào xuất hiện. Đường như bầu trời kia cũng hiểu rằng cuộc đời anh từ đây đã mất đi một ngôi sao sáng nhất, vậy anh còn tìm kiếm điều gì nữa đây?

Đưa điều thuốc lên miệng, anh hút một hơi dài, khói thuốc khiến anh sặc. Đã rất lâu rồi anh mới lại cầm điều thuốc trên tay như thế này. Anh nhớ lần nó cai thuốc cho anh:

”- Từ nay anh ko được hút thuốc nữa nhé! - Nó từ đâu xuất hiện đưa tay giật phăng điều thuốc trên tay anh.

Anh nhìn nó cười trừ đáp lại:

- Mèo con, chỉ thỉnh thoảng anh mới hút thôi mà em làm gì mà cứ như một cô vợ nhỏ khó tính thế?

Nó lừ mắt nhìn anh, hai tay chống hông trả lời:

- Ai là vợ nhỏ của anh nào? Anh còn chưa cầu hôn em, và em cũng chưa từng đồng ý là sẽ lấy anh mà? - Nó dừng lại suy nghĩ một chút lại nói tiếp. - Nếu anh muốn lấy em làm vợ nhỏ thì anh phải bỏ thuốc đi.

Mặt anh méo mó nhìn nó thỏa hiệp:

- Mỗi ngày cho anh hút một điếu thôi được ko?

- Ko được. Nếu anh ko đồng ý thì anh sẽ ko được hôn em, ko được lại gần em. Sau này có con anh sẽ phải sang ở phòng khác. - Nó nhìn anh khăng định mà ko biết rằng mình đã nói hớ.

Anh nhìn nó mỉm cười rồi kéo nó vào vòng tay mình trêu chọc:

- Anh còn chưa cầu hôn em mà em đã muốn là vợ anh rồi còn muốn sinh con nữa sao?

Nó đẩy anh ra, xấu hổ cúi mặt nhưng giọng vẫn to đáp:

- Ai . . .ai đồng ý làm vợ anh chứ? Mà em nói cho anh biết nhé nếu anh ko lấy em thì chỉ có ế cả đời thôi!

Anh ko cười nữa mà kéo nó vào lại vòng tay mình thì thầm:

- Ủ, anh sẽ ế và kéo theo cả em cùng ế nữa được ko?

Nó trong lòng anh cảm thấy hạnh phúc đang trào dâng, đó có được coi là một lời hứa trọn đời bên nhau của anh ko? Nó sẽ nhớ mãi lời hứa này.

Đứng yên trong vòng tay anh một lúc bỗng nhiên nó ngước lên nhìn anh nói:

- Anh, em đọc cho anh nghe một bài thơ nhé?

Anh đưa mắt ngạc nhiên nhìn nó, từ ngày quen nó anh có bao giờ thấy nó đọc thơ hay ca hát gì đâu. Có lẽ nó đang định nhờ anh việc gì đó nên anh cần phải đề phòng. Chậm rãi gật đầu anh nói:

- Em thử đọc đi, nếu ko hay em sẽ bị anh phạt đấy nghe ko?

- Anh yên tâm đi, chỉ có hay trở lên thôi. Bài thơ này từng được đăng bao rồi đấy. Anh nghe nhé. - Nó nói xong như chờ cái gật đầu của anh thì bắt đầu đọc

- Tựa đề bài thơ là: Em ko muốn - Nó nhắc anh tựa đề lấy giọng vào đọc những dòng đầu tiên.

- Em ko muốn anh là người nghiện thuốc

Chỉ mong anh biết hút mà thôi

Trước đám đông ko phải ngại ngần

Ko lép vế mà là người lịch sự

Rồi mai đây em muốn anh sẽ hứa

Ko bao giờ mua thuốc lá nghe anh

94. Chương 94

Nó đọc đến đây anh bỗng đọc được ý định của nó, lắc đầu tự nói với lòng mình: " Cô nhóc này đúng là rất láu cá, muốn anh ko hút thuốc nữa thì cứ nói thẳng ra còn bày đặt thơ với nhạc"

Mắt nó cứ dán vào từng cử chỉ của anh miệng mỉm cười đọc tiếp:

- Tiền mua thuốc để dành mua kẹo hết

Tấm lòng anh trước sau vẫn chân thành

Và như thế anh ko thêm nghiện thuốc

Để dành tiền mua kẹo hết cho em.

Hết rồi đấy anh, anh thấy có hay ko? Em có đáng được thưởng ko hay là vẫn bị phạt? - Nó đọc xong rồi hỏi anh một tràng dài.

Anh thở dài mặt ỉu xù nhìn nó đáp:

- Rất hay, nhưng sao dạo này em ướt át thế? Muốn anh bỏ thuốc thì cứ đưa ra mấy cái điều luật là được hôm nay lại còn bày đặt thơ với từ?

Nó nhìn anh với ánh mắt nảy lửa, hừ với anh một tiếng rồi đáp lại:

- Người ta là muốn có tý văn học trong đó thế mà anh lại bảo là ướt át à? Anh đúng là ko có tí tế bào lãng mạn nào cả.

Anh bật cười nhìn nó đáp lại:

- Là anh đùa thôi mà, sao em lại tưởng là thật chứ? Mà bài thơ vừa rồi em sao chép ở đâu thế? Để anh mách nước ấy đưa bạn muốn chồng nó bỏ thuốc?

Nó tỉnh bơ nhìn anh đáp lại:

- Là em thấy anh hút thuốc nên nổi hứng làm vài câu đó thôi. Là hàng độc em đã đăng ký bản quyền rồi. Cầm anh sao chép dưới mọi hình thức nghe chưa?

Được dịp lên mặt tội gì mà ko tận dụng, nó đặc ý nhìn anh đang ngơ ngác. Thật ra thì bài thơ này đúng là nó làm nhưng đã từ rất lâu rồi. Có lẽ từ thời cấp 3 đến bây giờ, tự nhiên hôm nay nổi hứng thế nào nó lại nhớ lại bài này. Thật đúng là tức cảnh sinh thơ mà.

Anh nhận được cái mệnh lệnh của nó thì cũng méo mặt, anh là có ý tốt muốn mách bạn bè thôi, thế mà nó lại còn bảo cầm anh sao chép dưới mọi hình thức nữa chứ. Thế này thì anh có muốn khóc cũng chẳng được mà cười cũng chẳng xong.

Nhưng có lẽ cũng nhờ bài thơ đó mà từ ngày ấy trở đi anh ko hút thuốc nữa, nếu đi tiếp khách thì anh cũng chỉ cầm cho hợp lệ thôi chứ cũng ko bao giờ đụng đến nữa."

Lời hứa đấy anh vẫn còn nhớ nhưng giờ đây cái người cũng anh đi tiếp chẳng phải là nó nữa mà là một người con gái khác. Anh chẳng muốn đụng đến cái thứ hại đến sức khỏe của mình như thế nhưng có quá nhiều điều anh cần suy nghĩ và tâm trạng anh đang thật bế tắc. Anh tìm đến thuốc lá như một người bạn tâm giao, để tìm một chút tĩnh lặng trong cuộc sống của anh hay là để tìm đến những kỷ niệm về nó?

Sau tuần trăng mật của anh, mọi thông tin về nó đều như bị xóa sạch. Nó chuyển nơi công tác, ko xuất hiện ở phòng khám. Cứ như là nó đang chạy trốn anh vậy, nhưng có lẽ nó làm như thế là tốt cho anh và cả cho nó nữa.

Có lẽ nó đoán được rằng anh sẽ đi tìm nó nên nó mới làm như thế? Anh cố mãi mê tìm kiếm một chút tin tức của nó, muốn nhìn thấy nó để xem nó sống có hạnh phúc hay ko nhưng ko thể. Anh đã từng hỏi Thanh Tùng nhưng bạn anh từ chối trả lời, anh tìm đến những người thân của nó thì nhận được tin nó đã rời Việt Nam định cư ở nước ngoài nhưng là nước nào họ cũng ko cho anh biết.

- Em có cần phải lẩn trốn anh như thế kô Tuệ Minh? Dù em có ở ngay trước mắt anh thì anh cũng đâu thể chạm vào em nữa mà em phải trốn? Hay em đang gặp chuyện gì mà dẫu anh? - Lê Thái tự đặt ra hàng ngàn câu hỏi cho bản thân nhưng chẳng thể trả lời câu hỏi nào cả.

Hàng đêm anh cứ đứng nhìn lên bầu trời thật lâu, chẳng đêm nào anh nhìn thấy ngôi sao của anh xuất hiện nữa. Đường như nó biến mất cả trên trần thế lẫn trên bầu trời kia. Những ngôi sao mà anh thường ca ngợi nó sáng đó có lẽ cũng đã chết ở một nơi nào đó rồi. Giờ đây anh lại ước mình có thể trở lại thời gian khi anh ở Pháp.

Anh nhớ kỉ niệm cùng nó tập xe ở cánh đồng hoa oải hương, nhớ những lần trời mưa nhưng nó vẫn bắt anh phải trở nó bằng xe đạp đi vòng quanh Hà Nội. Dù sau đó có ốm liệt giường mấy ngày liền thì nó vẫn thích thú cười vang.

Những kỉ niệm đó với anh giờ chỉ là hư vô, nó tồn tại ở một miền nào đó xa xôi nhưng chẳng thể nào xuất hiện một lần nữa ở hiện tại. Anh đã chấp nhận đi một con đường ko có nó vậy tại sao lại tham lam muốn nhìn thấy nó trên con đường mà mình sẽ đi? Anh có phải là một thằng đàn ông k.h.ốn n.ạn ko?

Giọt nước mắt lăn dài trên gò má gầy gò. Đây là lần thứ 2 từ ngày xa nó anh khóc. Lần đầu tiên là trong đêm tân hôn của mình, thử hỏi có thằng đàn ông nào lại khóc trong đêm tân hôn ko hay anh là trường hợp

ngoại lệ? Đêm đó anh uống rượu say nhưng nhìn đâu cũng thấy hình bóng nó, để khi cuối cùng bước vào căn phòng được chuẩn bị cho cái đêm hạnh phúc nhất của đời người anh lại nhìn thấy một người con gái khác ko phải là nó.

Cuộc đời thật trớ trêu, số phận là cái gì mà cứ mãi trêu đùa anh với nó như thế? Anh đã làm tổn thương nó giờ lại làm tổn thương thêm một người con gái nữa. Cả hai người con gái đi qua cuộc đời anh đều ko đáng bị đối xử như thế? Đáng tối cao trên kia liệu có mắt nữa hay ko đây? Tại sao ko trừng phạt anh đây mà lại làm cho người anh yêu thương phải khổ vì lỗi của anh.

Liệu anh có biết rằng đằng sau cánh cửa kia cũng có một người con gái đang khóc thầm, khóc cho người con trai cô yêu, khóc cho người con gái yêu chồng mình và cho cả chính mình nữa. Định mệnh là cái gì mà cứ xoay vòng giữa ba người họ như thế? Chẳng lẽ ông trời thấy chưa đủ vui mà còn muốn trêu đùa họ thêm nữa?

Ngày nắm tay anh trong lễ đường cô đã tưởng mình là người hạnh phúc nhất, cứ tưởng rằng trải qua bao nhiêu thăng trầm thì cũng đến ngày cô đón nhận được hạnh phúc, nhưng đời đúng ko như là mơ. Hạnh phúc chỉ như bong bóng xà phòng thôi, nhìn thì rất đẹp nhưng hễ đưa tay chạm vào nó sẽ vỡ tan.

Cô mang danh là vợ anh nhưng chưa một ngày được thực sự là vợ anh. Có ai biết được rằng đằng sau cánh cửa phòng ngủ là hai chiếc giường riêng biệt. Anh ko động vào người cô ngay cả khi anh say cũng ko? Tên cô chưa một lần được anh nhắc đến trong những cơn say mà chỉ có tên của một người con gái khác. Ai cũng nói cô cao thượng, vị tha nhưng mấy ai hiểu được đằng sau đó là nỗi đau mà ko phải ai cũng có thể vượt qua được.

Ba con người, ba số phận nhưng định mệnh lại cho cuộc đời họ gắn kết với nhau bằng một chữ duyên để rồi sau chữ duyên ấy là nỗi đau của cả 3 người. Cuộc đời thật trớ trêu, là một cuộc tình nhưng chẳng có cái kết nào viên mãn. Hạnh phúc của người này là đau khổ, là bất hạnh đối với người kia. Ai sẽ đau cùng họ, ai sẽ chia sẻ với họ nỗi đau này và quan trọng hơn là ai cùng họ bước tiếp con đường dài phía trước? Tất cả lại chờ vào duyên phận của con người hay là sự sắp đặt của số phận?

Có thể nào thay đổi số phận một con người ko? Có ai đủ mạnh để xoay chuyển số mệnh ko? Và có ai có thể đưa hai con người yêu nhau về lại với nhau ko?

Cuộc sống vốn ko có hai từ giá như. Giá như nó ko quen anh thì hôm nay chẳng ai phải khổ cả, giá như nó nắm chặt tay anh thì có lẽ ngày hôm nay chẳng phải mỗi người một đường như thế này. . .

95. Chương 95

- Anh mau đi tìm cô ấy đi, đừng để vụt mất tình yêu của đời mình. - Thạch Thảo bước vào, lấy hết can đảm dẫu đi mọi niềm đau để cất lời.

Anh ko quay lại, đôi mắt vẫn hướng vào màn đêm. Phải chăng anh đang trốn tránh đôi mắt đỏ hoe vì kìm nén những dòng nước mắt của cô gái phía sau, anh đã có lỗi với cô rất nhiều rồi làm sao anh có thể làm tổn thương cô hơn nữa, đó là chưa kể đến việc nó sẽ ko bao giờ quay trở lại bên anh nữa.

- Anh ko thể, Tuệ Minh đang trốn tránh anh. Anh ko thể tìm thấy cô ấy và có lẽ cô ấy cũng ko muốn điều đó xảy ra. Nếu anh và cô ấy có duyên với nhau chắc chắn trên đường đời bọn anh còn gặp lại nhau. - Lê Thái đáp lại lời Thạch Thảo như cũng vạch ra cho chính mình một con đường mới.

Cô gái ấy thật sự rất đau, nhưng cô còn đau hơn khi người con trai ấy ko hoàn toàn thuộc về cô. Cô chấp nhận là người bỏ cuộc chỉ cần người cô yêu hạnh phúc mà thôi. Ước muốn nhỏ nhoi ấy có khi nào cũng bị đáng tối cao kia dập tắt hay sao?

- Anh có hạnh phúc ko khi sống với một người mà anh ko yêu? Chúng ta đừng làm tổn thương nhau nữa được ko anh? Thời gian qua em đã cố gắng nhưng có lẽ con tim anh ko bao giờ chấp nhận hình bóng của em. Vậy thì có chi mà chúng ta lại chạy theo những thứ hư vô mà đánh mất đi hạnh phúc thật sự của bản thân? - Cô gái ấy nén tiếng khóc trong lòng cất lên từng lời như những mũi dao đâm sâu vào trái tim mình.

Anh quay đầu lại nhìn cô, trong mắt anh lúc này cô gái ấy thật nhỏ bé và cần vòng tay của anh che chở. Anh đã chấp nhận buông tay một cuộc tình để nắm lấy bàn tay nhỏ bé kia vậy mà tại sao anh lại làm cho nó ngày càng lạnh ngắt thế này? Đưa tay kéo cô gái ấy vào lòng anh khẽ nói:

- Thạch Thảo, xin lỗi em thời gian qua đã làm em mệt mỏi và đau khổ. Cho anh thêm một cơ hội nữa để chấp nhận em bước vào tim anh, được ko?

Cô có nên tin vào lời hứa này ko? Liệu cô có thể làm cho trái tim đã chết kia sống lại và một lần nữa biết đến hai chữ yêu thương hay ko?

Nhìn thấy trong mắt cô sự phân vân ko cắt thành lời, anh nhẹ nhàng đặt lên môi cô một nụ hôn nhẹ rồi nói tiếp:

- Có thể bây giờ trái tim anh chưa chấp nhận em nhưng anh sẽ cố gắng để nó có thể mở ra một lần nữa. Trong trái tim ấy hình ảnh của Tuệ Minh sẽ ko bao giờ phai dấu nhưng cô ấy là quá khứ còn em là hiện tại. Anh ko thể sống mà ko có quá khứ nhưng ko ai sống vì nó cả đời. Hiện tại của anh là em và anh sẽ sống vì điều đó.

Anh ko thể nghĩ rằng sẽ có ngày mình nói ra những lời này, nhưng có lẽ đó là sự thật một sự thật chẳng ai có thể thay thế được. Và có lẽ trọn đời này anh sẽ chẳng bao giờ nhìn thấy nó trong khung trời bình yên của Hà Nội nữa. Một lần nữa anh chúc nó sẽ tìm được tình yêu mới, sẽ lại yêu như đã từng yêu anh.

Đêm đó được coi là đêm tân hôn của đôi vợ chồng trẻ sau 7 tháng làm lễ cưới. Và ở một nơi nào đó nó cũng thầm cầu chúc cho đôi vợ chồng ấy hạnh phúc trọn vẹn và mãi mãi bên nhau.

- Thưa hai bác, cháu muốn xin hai bác và anh chị cho cháu đưa Tuệ Minh đi xa một thời gian, nếu còn ở đây cháu sợ em ấy ko bao giờ có thể trở lại là mình mất. - Thanh Tùng lên tiếng khi liệu pháp điều trị của hần áp dụng cho nó thời gian qua đang bị nó phản kháng lại.

Ba mẹ nó nhìn nhau rồi nhìn anh trai và chị gái nó. Biện pháp này ko phải ông bà chưa từng nghĩ tới nhưng sẽ đưa nó đi đâu và ai sẽ đi theo chăm sóc cho nó đây? Đang phân vân thì Thanh Tùng lại lên tiếng:

- Cháu đã xin nghỉ làm một năm ở bệnh viện, thời gian đó cháu sẽ ở bên chăm sóc cô ấy. Dù gì thì bây giờ cháu cũng là bác sỹ tâm lý của cô ấy, xin hai bác hãy tin cháu.

- Chúng ta tin cháu, nhưng cháu có chắc là Tuệ Minh nó sẽ đồng ý hay ko? Và cháu muốn đưa nó đi đâu? - Ông Đức nhìn hần hỏi.

- Cháu sẽ cố gắng thuyết phục cô ấy, cháu tin là cô ấy sẽ đồng ý. Còn nơi cháu muốn đến là Nhật Bản và Hàn Quốc. - Hần nhìn ba mẹ nó tự tin đáp.

Ko phải tự nhiên mà hần lại chọn hai nước này, hần chọn hai nước này vì hần biết nó yêu phong cảnh của hai đất nước này. Thiên nhiên tươi đẹp sẽ giúp hần trong điều trị căn bệnh trầm cảm của nó. Lý do thứ 2 mà hần chọn hai nơi này là vì hai nơi này chưa từng có dấu ấn của Lê Thái. Dù nó rất thích nhưng chưa lần nào nó và Lê Thái đến nơi này. Có lẽ những nơi ko có kỷ niệm tươi đẹp nào sẽ khiến cho tâm trạng nó thoải mái hơn.

- Nơi đó có qua xa ko em? Chị sợ Tuệ Minh sẽ ko đồng ý đâu. - Thiên Trang nhìn Thanh Tùng lên tiếng.

Cô biết em gái mình, nó sẽ ko dễ dàng gì mà từ bỏ đi những kỉ niệm đã có và nó càng ko chọn cách chạy trốn để quên quá khứ. Liệu có cách nào để làm sống lại đứa em gái của cô ko?

- Thanh Tùng nói đúng đấy, chúng ta phải thử một lần xem sao? Thời gian tới tập đoàn để anh lo được rồi, nhân cơ hội này em và Thế Nam cũng sang thăm ba mẹ chồng em đi, cũng là ở bên cạnh động viên Tuệ Minh nữa. Anh thật sự ko muốn em gái anh trở thành một người vô cảm như thế đâu. - Mạnh Quân vỗ vai Thiên Trang nói những điều từ sâu thẳm trong lòng mình.

Anh chỉ có duy nhất hai đứa em gái này thôi. Sự nghiệp mất đi có thể làm lại nhưng em gái anh thì ko. Anh ko muốn nhìn Tuệ Minh đau khổ thêm nữa và cũng ko muốn Thiên Trang cứ phải gồng mình lên mà

lo lắng cho tập đoàn mà quên đi nhiệm vụ một người vợ, một người con dâu. Đã đến lúc anh tạm gác hạnh phúc của bản thân để vun đắp cho hai đứa em mà anh yêu quý rồi.

- Thanh Tùng, anh nhờ em chăm sóc cho Tuệ Minh thời gian này. Có thời gian anh sẽ cùng ba mẹ sang thăm hai em. Hãy cố gắng để trái tim nó mở ra một lần nữa em nhé, và anh mong rằng em sẽ là em rể của anh. - Mạnh Quân nhìn Thanh Tùng phía đối diện tiếp lời.

Thiên Trang biết rằng sẽ chẳng bao giờ cãi lại được lời anh trai, anh ấy đã muốn làm điều gì cũng sẽ làm bằng được. Và cô cũng mong kỳ nghỉ này từ lâu rồi, cô muốn sưởi ấm lại tổ ấm của mình và tạo cho nó thêm một chút sức sống mới.

- Anh à, anh cũng đừng quá chú tâm vào công việc nhé. Cái chúng ta cần là gia đình hạnh phúc êm ấm chứ ko phải là tiền tài danh vọng. Hãy chú ý chăm sóc cho ba mẹ và gia đình nhỏ của mình, em thấy ba mẹ đang mong có cháu lắm rồi. - Thiên Trang quay sang nhắc nhở anh trai mình.

- Cô cũng chuẩn bị có cháu đi là vừa, ba mẹ cũng đang mong kìa. - Mạnh Quân cũng ko vừa đáp lại Thiên Trang.

Đáng lẽ ra ba mẹ nó đã có thể hạnh phúc hưởng tuổi già bên con cháu trong vui vẻ nhưng vì nó mà khiến cho cả nhà ko ai được vui vẻ. Đến cả chị Trang và anh Quân đều chưa muốn sinh con vì lo cho nó. Có phải nó là người có tội nhiều quá ko?

Ngồi trên bậc thềm cầu thang nó nghe những dự định của ba mẹ, anh , chị và Thanh Tùng mà nước mắt khê rơi. Nó khóc ko phải vì nó đau mà khóc vì cảm thấy có lỗi. Thì ra thời gian qua nó chỉ sống vì cái tôi của riêng mình mà quên đi những người thân yêu của nó xung quanh. Có lẽ Thanh Tùng nói đúng, nó nên rời xa nơi này một thời gian. Ko phải nó chạy trốn mà nó muốn có thời gian để chấp nhận tất cả những chuyện vừa xảy ra.

Nắm chặt lấy bàn tay Thanh Tùng ba nó cất tiếng:

- Bác đặt niềm tin vào con, hi vọng ngày con đưa Tuệ Minh trở về nó sẽ là một cô nhóc hồn nhiên vui tươi như ngày nào. - Ko biết nói gì hơn, ông chỉ có thể trông chờ vào thêm một phép màu nhiệm nữa thôi.

Con gái ông liệu có thể trở lại như xưa ko? Ông ko dám hi vọng quá nhiều vì ông biết con gái mình sống thiên về tình cảm. Nhưng ông mong một ngày nó có thể nói chuyện với ông, có thể xà vào lòng ông mà thủ thỉ đủ thứ chuyện. Công chúa của ông sẽ trở lại đúng ko?

Cha mẹ nào mà chẳng thương con. Từng giọt nước mắt nóng hổi của bà Mai rơi xuống, nếu như ông Đức thương con 1 thì bà thương nó đến 10 lần. Con bà đứt ruột sinh ra, từng giọt máu trong cơ thể nó là do bà mà có . . . Vậy mà giờ này nó nhìn bà như một người xa lạ, ôm nó vào lòng cũng chỉ như ôm một vật vô chi vô giá. Lòng người mẹ có mấy ai hiểu được tận sâu thẳm trái tim bà tin sẽ có ngày con gái bà trở lại là chính nó.

- Bác cảm ơn con, Thanh Tùng. Mong là con sẽ tìm lại được đứa con gái bé bỏng của bác. - Mẹ nó cũng nắm chặt tay hần như muốn truyền hết cho hần sự tin tưởng.

96. Chương 96

- Thanh Tùng, em muốn đi ngay ngày mai có được ko? - Nó cất tiếng đề nghị khi Thanh Tùng vừa bước vào phòng.

Kể từ ngày Thanh Tùng khóc trên vai nó thì nó cũng đã nói chuyện với hần, dù rằng chỉ được vài ba câu là nó lại im lặng nhưng có lẽ nó đã chấp nhận Thanh Tùng là một người bạn, là tri kỉ như trước kia.

- Em . . . có phải em nói là em muốn đi khỏi nơi này ko? - Thanh Tùng hỏi lại như ko tin vào những lời nó vừa nói.

- Đúng. Và đi ngay ngày mai. - Tiếng nó vang lên ngắn gọn và ko một chút biểu cảm.

Nó muốn đi, đi khỏi nơi này càng nhanh càng tốt. Nó chưa sẵn sàng để đối diện với anh, nó sợ khi vô tình nghe tiếng anh trên phố lại chạy ào đến ôm chầm lấy anh. Nó sợ khi nghe thấy ai đó vô tình nhắc đến tên anh thì quá khứ lại sống dậy. Cứ như thế thì nó có mạnh mẽ đến đâu nó cũng chẳng thể nào đứng dậy mà bước tiếp được.

Còn hấn, hấn ko biết vì sao nó muốn đi nhưng như thế là kế hoạch của hấn đã thành công rồi. Hấn sẽ ko quan tâm và cũng sẽ ko hỏi nó vì sao nữa. Chỉ cần đưa nó đi khỏi nơi này thì sẽ có ngày hấn đưa nó trở về và lúc đó nó sẽ khác hoàn toàn bây giờ, sẽ lại cười đùa lại có những trò tình quái.

- Anh biết rồi, anh sẽ về chuẩn bị ngay. Ngày mai chúng ta sẽ rời khỏi đây. - Hấn đặt vào trán nó một nụ hôn rồi rời đi. Hấn cần về nhà chuẩn bị một vài thứ.

Hấn đi rồi chỉ còn lại mình nó. Liệu quyết định ra đi này có đúng ko? Liệu nỗi đau này nó có thể vượt qua ko? Và liệu rằng sẽ có ngày nào nó đủ mạnh mẽ để trở lại nơi đây, để đối mặt với anh, với quá khứ đã một phần ăn sâu vào tâm hồn nó ko?

Thanh Tùng vừa bước vào nhà, mẹ hấn đã chặn ngay ở cửa. Đang có tâm trạng vui nên hấn ko để ý đến mẹ mình mà cứ nghĩ đó là chị giúp việc trong nhà. Tiếng mẹ hấn vang lên làm hấn giật mình đứng lại:

- Con đi đâu mà chạy như ma đuổi như thế? Ngồi xuống đây ẹ nói chuyện một chút. - Mẹ hấn vừa nói vừa chỉ tay vào ghế sofa trong phòng khách.

- Mẹ ko đi công tác sao còn ở đây? Con nhớ là hôm nay mẹ phải đi vào sở y tế miền Trung mà. - Hấn ngạc nhiên khi giờ này còn thấy mẹ ở nhà.

- Con cứ vào đây ngồi xuống đi, mẹ có chút chuyện muốn nói. - Mẹ hấn nhẹ nhàng nhắc lại.

Hấn cũng ngoan ngoãn nghe lời mẹ. Ai chứ mẹ hấn thì hấn rất yêu quý và bà cũng rất yêu quý hấn nên chắc ko có chuyện mẹ hấn sẽ làm khó hấn điều gì đâu.

- Con nghe đây mẹ. - Hấn vừa ngồi xuống đã vội lên tiếng.

Đợi hấn ngồi xuống mẹ hấn mới chậm rãi lên tiếng:

- Con lại muốn đặt cược thêm một lần nữa sao Tùng? Con có biết ba con đang tức giận thế nào ko?

Bà biết đứa con trai của bà đã yêu cái cô nhóc có sở thích quái lạ trong cái quán cafe gần 10 năm trước. Bà còn tưởng sau khi ở Pháp về bà sẽ có con dâu nhưng nào ngờ cô bé ấy lại yêu bạn thân của con bà. Biết là chẳng thể có cơ hội nhưng con bà vẫn ôm trọn mối tình đơn phương ngần ấy năm. Dù ông bà có ép cỡ nào cũng tìm đủ mọi lý do để từ chối hôn nhân.

Ngày bà nhận được thiệp mời cưới của Lê Thái bà cứ ngỡ rằng đôi trẻ trai qua bao nhiêu sóng gió cuối cùng cũng đã đến được bên nhau nhưng nào ngờ tên người con gái được viết cạnh tên Lê Thái là người khác. Bà cũng rất buồn ối tình này nhưng cũng mừng vì biết đâu cô gái ấy lại đồng ý sánh bước cùng con bà.

Bà đã yêu quý cô gái ấy, yêu như con gái. Bà thương cho số phận của nó nhưng bà cũng ko ngờ rằng cú sốc tinh thần lại đưa đứa con gái mà bà yêu thương ấy ko còn là chính mình nữa. Nếu có một phép màu thì bà cũng mong nó quên đi quá khứ mà sống cho hiện tại và tương lai.

- Con ko muốn đặt cược gì cả. Con yêu cô ấy và mãi mãi là như thế vì thế nên mẹ đừng bao giờ hỏi con thêm bất cứ một điều gì cả. Còn về phía ba, con biết mẹ sẽ ủng hộ con nên con nhờ mẹ nói chuyện với ba giúp con. - Hấn thật sự ko muốn nói những lời này với mẹ mình nhưng là hấn yêu nó, là hấn cần nó và hấn muốn nó trở lại như xưa.

Bà biết con trai mình, bà hiểu nó quá rõ mà. Nếu nó có thể kết hôn cùng cô gái ấy thì bà cũng ko còn gì để nói nhưng liệu sau này bà có thể nhìn thấy đôi trẻ chúng nó sánh bước bên nhau ko? Bà ko muốn con trai mình mãi chạy theo những thứ ko thuộc về mình rồi bỏ qua những cơ hội đang tìm đến.

- Mẹ hiểu, nhưng mẹ chỉ cho con thời gian 2 năm nữa thôi nhé. Đến lúc đó con vẫn ko thể lấy được tình cảm của Tuệ Minh thì con phải làm theo ý mẹ. - Bà thật sự ko muốn ép con mình vào đường cùng như thế này nhưng có lẽ đây là cách tốt nhất cho cả con bà và cho cô gái nó yêu.

- Cảm ơn mẹ, chỉ cần như thế thôi con tin là cô ấy sẽ yêu con. Giờ con lên chuẩn bị nhé, ngày mai con sẽ cùng cô ấy rời khỏi nơi đây. - Thanh Tùng chào mẹ và hứa một tương lai mới ỉnh rồi đi lên phòng sắp xếp đồ đạc.

Bà nhìn theo bóng con mà lo lắng lại trào dâng. Ko biết thằng con trai bà giống tính ai mà ngăn thế nào cũng ko được. Giờ bà chỉ cầu mong sao cho cô gái kia có một chút tình cảm với con trai bà, để bà cũng hi vọng vào một cái tương lai tốt đẹp như con mình đang mong.

8h30' sáng - Sân bay Nội Bài.

- Hai em đi trước nhé, chị và anh Thế Nam sẽ sang sau. - Thiên Trang dặn dò Thanh Tùng, cô ko ngờ rằng em gái mình lại quyết định ra đi sớm như thế.

- Vâng, anh chị cứ thu xếp mọi việc cho ổn rồi sang sau cũng được, tụi em chờ anh chị ở Tokyo nhé. - Thanh Tùng cũng lễ phép đáp lại.

Ba mẹ nó cũng có mặt, lần thứ 2 nó rời Việt Nam đến một đất nước xa xôi, nơi sẽ chẳng có anh và cả tình yêu của anh nữa.

- Con hãy lại là chính mình nhé, ba mẹ sẽ ở nơi đây chờ ngày con trở về. - Mẹ nó nước mắt nghẹn ngào ôm nó lần nữa trước khi nó quay bước đi.

Nó ko nói một lời nào, chỉ khẽ cúi đầu thay cho lời chào rồi theo bước Thanh Tùng vào trong phòng đợi. Nó cứ bước đi lặng lẽ như một cái bóng.

Khi đã ngồi trên máy bay rồi nó đưa tay chạm nhẹ vào khuôn cửa kính nhỏ, thì thầm như nói với chính mình: " Tạm biệt tất cả những gì thuộc về nơi đây. Tạm biệt những mùi hương lúa xanh non, tạm biệt những gì thuộc về quá khứ. Sẽ có một ngày tôi trở lại nơi đây, có thể là 1 năm, có thể là 2 năm và cũng có thể là lâu hơn nữa nhưng tôi muốn khi tôi trở lại tôi sẽ đủ mạnh mẽ để đối diện với quá khứ . . . "

Thế là nó đã đi xa bỏ lại nơi này tình yêu đầu đời của nó, người đã chiếm trọn trái tim của nó từ bây giờ cho đến mãi sau này. Nhưng cũng như anh từng nói, anh là quá khứ. Ko ai là ko có quá khứ nhưng ko ai sống vì quá khứ đó.

Liệu nó có trở về ko? Nó có quên được tất cả để lại là chính mình ko? Câu trả lời chỉ có nó mới biết được.

97. Chương 97

1 năm sau tại sân bay Nội Bài.

- Anh ko báo cho ai là hôm nay em về đấy chứ? - Nó nhìn Thanh Tùng với ánh mắt nghi ngờ hỏi.

Hắn nhìn nó với ánh mắt ngây thơ đáp lại:

- Anh ko có báo ai cả. Mà em nghĩ xem, chị gái và chị dâu em đều sắp sinh thì ai có thời gian mà ra đón em nữa chứ.

Nó rời Việt Nam cũng đã được một năm, một năm qua Thanh Tùng luôn ở bên nó, trò chuyện với nó, an ủi nó và giúp nó tìm lại những nụ cười mà nó đã từng đánh mất. Nó cảm ơn người con trai đang đi bên cạnh, cuộc đời này nó đã nợ hắn quá nhiều rồi. Nó phải làm gì để đáp lại tấm chân tình của hắn đây?

Đúng như hắn nói, chị gái và chị dâu nó đều sắp sinh, nếu ko phải vì chào đón hai thành viên mới của gia đình thì có lẽ nó cũng chưa đủ mạnh mẽ để quay lại nơi đây. Nó nhớ một câu nói mà nó đã đọc được ở đâu đó rằng: "Có những nỗi đau của tình yêu mà thời gian ko thể xóa nhòa, nó để lại trong nụ cười những vết sẹo ko bao giờ lành hẳn". Nó ko còn về ngây thơ, hồn nhiên, ko còn những trò nghịch ngợm mà ba mẹ thường hay phen nằn kêu ca nữa rồi. Nó bây giờ hoàn toàn khác, trưởng trạc hơn và trưởng thành hơn.

Một năm trôi qua cũng có khá nhiều thứ đổi thay, nó ko còn là một bác sỹ khoa thần kinh học nữa, thay vào đó nó là một nhân viên của phòng kế hoạch thuộc tập đoàn Mai Thế. Cách đây 3 tháng, dưới sự dẫn dắt của hai người chị, nó đã từng bước tiến vào lĩnh vực kinh tế. Và cũng chính sự nỗ lực đó nó trúng tuyển

đợt tuyển dụng vừa rồi ở chi nhánh Hàn Quốc của tập đoàn. Có lẽ lần này nó sẽ về làm tại trụ sở chính của tập đoàn luôn.

Bỏ qua mọi yêu cầu từ phía gia đình về việc làm. Nó muốn bắt đầu ở một nơi ko ai biết nó là ai. Nó muốn khẳng định chính mình chứ ko muốn nhờ vào ba mẹ hay anh chị có một vị trí nào đó trong công ty của gia đình. Sự ương ngạnh của nó đã chiến thắng tất cả, ba mẹ nó đồng ý với thời hạn 2 năm sẽ có một vị trí nhất định trong công ty mà nó đang làm.

- Tuệ Minh, ba mẹ ở đây này. - Tiếng gọi làm cho nó giật mình, ngơ ngác nhìn xung quanh bắt gặp những cái vẫy tay từ phía ba mẹ.

Nó đưa mắt sang phía Thanh Tùng vẫn đang cười tươi vẫy tay chào mọi người:

- Như thế này là sao? Anh đã bảo là ko báo cho ai cơ mà?

- Cái này anh ko biết nhé, là do em và mọi người có giác quan thứ 6 nên ba mẹ mới biết mà ra đón em thôi.
- Thanh Tùng đưa ra một lý do cố gắng thuyết phục nó.

Nó lườm Thanh Tùng một cái cháy da mặt rồi bước nhanh về phía gia đình mình. Cũng đã 1 năm nó mới gặp lại ba mẹ, ko phải ông bà ko sang thăm nó mà nó trốn tránh cả nhà, nó muốn yên tĩnh một mình suy nghĩ cho tất cả những gì đã xảy ra.

Vòng tay ôm lấy những người thân yêu. Nó đã ao ước ở trong vòng tay này bao lâu rồi. Nó phải cảm ơn ông trời vì đã mang lại cho nó một gia đình tuyệt vời như thế.

- Về nhà thôi con. Cả nhà rất nhớ con, lần này sẽ về luôn con nhé. - Mẹ nó buông nó ra lên tiếng nói.

Phải nói là bà rất vui, tuy lần này nó trở về ko còn vẻ tinh nghịch như xưa nữa nhưng dường như nó đã bắt đầu chấp nhận thực tại. Rồi một ngày ko xa bà sẽ lại gặp lại hình ảnh đứa con gái bé bỏng của mình thôi. Bà tin là như thế.

- Con cũng cùng về luôn nhé. Hôm nay hai bác đặc biệt chuẩn bị để đón hai đứa trở về. - Bà Mai quay qua Thanh Tùng lên tiếng.

Hắn nhìn bà lễ phép đáp lại:

- Để khi khác con sẽ qua nhà sau, hôm nay con muốn về nhà gặp ba mẹ mình. Dù gì cũng cả năm qua con ko được gặp họ rồi.

Ko cha mẹ nào lại ko thương con mình, và ba mẹ hắn cũng thế. Thời gian qua hắn cũng đã suy nghĩ thật nhiều, có lẽ hắn đã làm cho ba mẹ mình phải lo lắng quá nhiều rồi. Hơn 30 tuổi đầu mà hắn vẫn còn là một nỗi lo lắng của ba mẹ như thế sao? Đến lúc hắn phải làm gì đó để đáp lại công ơn sinh thành dưỡng dục của ba mẹ mình rồi.

Nhà Thanh Tùng ở cách nhà nó ko xa, vậy là có thể đi cùng hắn trên quãng đường sắp tới rồi. Hơn nữa ba mẹ nó sẽ ko bao giờ để cho ân nhân của gia đình mình bắt taxi đi về cả.

- Cảm ơn con rất nhiều. Nếu ko có cháu có lẽ Tuệ Minh của hai bác sẽ ko được như ngày hôm nay. - Sau khi yên vị trên xe ông Đức lên tiếng cảm ơn Thanh Tùng.

- Bác đừng làm thế, đó cũng là những điều con nên làm thôi. Tuệ Minh được như ngày hôm nay ko phải chỉ có nỗ lực của con mà phần lớn cũng do em ấy đã nhận ra những điều gì nên làm và những điều gì ko nên. - Thanh Tùng cũng lễ phép đáp lại.

Ko khí trong xe cứ vui nhộn cả lên. Sắp tới nó sẽ có hai đứa cháu mà lại là một trai một gái mới vui chứ. Nó sẽ rất yêu quý hai nhóc này à xem.

- Thưa ba mẹ con mới về. - Hắn bước vào nhà lễ phép chào hai bậc phụ huynh đang ngồi nói chuyện ở ghế sofa.

- Con đã về rồi à, có một ko con. - Mẹ hắn vừa thấy bóng dáng hắn thì vội vàng chạy lại đỡ hành lý trên tay cho con.

- Con khỏe, ba mẹ có khỏe ko ạ? Hôm nay ba mẹ ko phải đi làm sao? - Hấn ngạc nhiên khi thấy ba mẹ mình giờ này mà vẫn còn thư thái dùng trà. Mọi lần đến ngày nghỉ hấn cũng chẳng thấy bóng dáng họ ở nhà chứ đừng nói hôm nay là ngày thứ.

- Ba mẹ đang nghỉ phép. Con về sao ko gọi điện để ba mẹ ra đón. - Ba hấn lúc này mới lên tiếng.

- Con tự về được mà, ba mẹ nghỉ phép thì cũng phải để ba mẹ nghỉ ngơi chứ. Đúng ko ạ? - Hấn ngồi đối diện ba mình đáp lại.

Có lẽ đây là lần đầu tiên ba con hấn hòa thuận mà nói chuyện với nhau. Mọi lần đều chỉ vì chuyện hôn nhân của hấn mà ba con ko thể hòa bình quá hai câu. Ba hấn đã thay đổi hay vì hấn là một đứa con cứng đầu ko chịu nghe lời nên ba hấn cũng chẳng buồn nói nữa?

- Chênh lệch múi giờ và thời tiết chắc con cũng mệt rồi. Mau lên phòng nghỉ ngơi đi, lát nữa xong cơm mẹ sẽ gọi con. - Mẹ hấn đưa cho hấn một cốc nước cam rồi nói.

Hấn ko nói thêm câu nào, nhận lấy cốc nước cam từ mẹ, cúi đầu chào ba rồi đi lên phòng. Hấn cần có thời gian để biết mình nên làm điều gì. Hấn có nên hi vọng một lần nữa vào tình cảm của nó hay ko? Có khi nào nó và hấn sẽ hạnh phúc bên nhau hay ko?

Hấn biết, Lê Thái đã có con với Thạch Thảo rồi, bạn hấn đã chấp nhận cho người con gái đó bước vào đời mình vậy nên khả năng nó và Lê Thái quay trở lại bên nhau là hoàn toàn ko có thể. Vì lý do này hấn có nên đặt thêm hi vọng vào mối quan hệ giữa nó và hấn ko?

Hấn ko thể trả lời bất cứ câu hỏi nào vì quyền trả lời chỉ có nó mới có. Còn hấn chỉ biết chờ đợi, nhưng hấn còn phải chờ đợi đến khi nào đây? Khi nào trái tim nó mới chấp nhận cho hấn bước vào?

Một mỗi hấn chìm vào giấc ngủ. Có lẽ ngủ một giấc sẽ khiến ọi suy nghĩ của hấn dễ dàng hơn.

1 năm nó mới trở lại vùng đất mà nó yêu mến, mọi thứ vẫn còn đây nhưng một người đã đi xa mất rồi. Nó ko biết mình sẽ thế nào khi vô tình gặp lại anh. Đang lang thang ở một cái chợ nào đó nó nghe thấy giọng nói đã từng là quen thuộc với nó.

- Chị còn quả tim nào tươi ngon hơn ko? - Giọng một người thanh niên vang lên.

- Thế này là tươi ngon nhất rồi đấy. Cậu khó tính thật đấy, ngày nào ra cũng đòi thứ gì cũng phải thật tươi, thật ngon. - Người bán hàng đáp lại nhưng ko phải bằng giọng câu gắt mà bằng một giọng trêu chọc và ngưỡng mộ.

- Vâng, chị thông cảm. Vợ em mới sinh nên em muốn nấu cho cô ấy ăn bằng những thực phẩm tươi và ngon nhất. - Anh cũng lịch sự đáp lại.

- Anh thật biết cách chăm vợ. Chắc vợ anh hạnh phúc lắm nhỉ? - Người bán hàng thốt lên, ánh mắt thiện cảm dành cho người thanh niên trước mặt. - Tôi sẽ ưu đãi cho cậu quả tim này vì cậu là một người đàn ông khó kiếm trong thời đại này lắm đấy. - Người bán hàng nói tiếp khi anh nở nụ cười cảm ơn.

Nó chứng kiến từ đầu đến cuối cảnh tượng ấy. Và người thanh niên ấy ko ai khác chính là anh - người mà nó chẳng thể nào quên được.

Bốn mắt chạm nhau, trong đó dường như có một cái gì đó lưu luyến, một chút gì đó ghen tị và một chút gì đó là nỗi đau. Người con trai này đã từng thề rằng trọn đời chỉ nấu ăn ãn ãn nó thôi. Nhưng giờ đây lời thề ấy có lẽ đã theo gió bay đi mất rồi, anh bây giờ cần phải lo cho gia đình bé nhỏ của mình. Sẽ chẳng còn sự chiều chuộng ân cần với nó nữa.

Dường như chẳng ai có thể ngờ rằng anh và nó lại gặp nhau trong hoàn cảnh này. Nó cũng ko ngờ rằng mình có thể bình tĩnh đối diện với anh như thế. Có lẽ giờ đây đối với nó, tất cả đều là những niềm đau. Nó ko bao giờ lạnh hấn nhưng cũng ko còn làm cho nó cảm thấy nhức nhối như ngày đầu nữa.

- Chào anh, cuộc sống của anh tốt chứ? - Nó lên tiếng phá tan sự bất ngờ đang ngự trị giữa anh và nó.

- Ủ, chào em. Có lẽ em đã trải qua một giai đoạn thực sự khó khăn. Nhìn em bây giờ anh thấy khác quá. - Anh ko trả lời câu hỏi của nó, hay đúng hơn anh đang né tránh nhắc đến gia đình mình trước mặt nó.

- Thời gian trôi qua sẽ xóa mờ những vết thương mà anh. Em ko thay đổi chỉ là cuộc sống đòi hỏi ở mỗi người một sự thích nghi riêng mà thôi. - Nó ko thể ngờ rằng giờ đây trước mặt anh nó lại có thể nói ra những lời bình tĩnh đến vậy. Hay đúng như anh nói, nó đã thay đổi thật rồi.

- Đúng vậy, anh cũng đã thay đổi. Hiện tại em sống thế nào? Em công tác ở bệnh viện nào thế? - Đường như anh cũng đã bình tĩnh lại, cố kìm nén ham muốn ôm nó vào lòng mà hỏi thăm chút tin tức của nó.

- Em đã ko còn là bác sỹ nữa rồi. Em đã chuyển sang làm kinh tế. - Nó thẳng thắn trả lời nhưng tránh nhìn vào đôi mắt anh. Nó sợ mình ko kìm lại được mà xà vào lòng anh.

Thời gian qua nó đã cố gắng tỏ ra mạnh mẽ, nhưng đó chỉ là một cái vỏ bọc thôi đằng sau sự mạnh mẽ đó là một tâm hồn yếu đuối. Có những đêm nó mơ thấy anh nhưng khi tỉnh dậy nó lại chỉ có riêng mình. Nó hận ko thể đem anh quay trở lại bên mình, nó hận tất cả những gì khiến cho anh và nó xa nhau. Nhưng hận rồi thì sao? Nó còn lại gì ngoài hai chữ ký ức đây?

98. Chương 98

Cuộc nói chuyện diễn ra thật chóng vánh, có lẽ cả hai đều chưa đủ mạnh mẽ để có thể đối mặt với tất cả. Có lẽ cần có nhiều thời gian hơn nữa cho cả hai.

Bước một mình lang thang trên những con phố nơi mà từng in hằn mỗi tình đầu của nó. Nó sẽ phải làm gì tiếp theo đây? Chạy trốn ko phải là cách, nhưng liệu rằng nó có đứng dậy được ở nơi mà nó đã ngã ko? Câu trả lời cũng thật khó.

Để có được ngày hôm nay, nó thật sự phải cảm ơn Thanh Tùng rất nhiều. Mặc dù cho đến nay nó vẫn phải thường xuyên uống thuốc nhưng có lẽ nếu ko có hắn thì giờ đây nó ko thể đứng ở nơi đây. Lại thêm một lần nữa nó nợ hắn, có khi nào hắn sẽ mãi là người tri kỷ duyên phận của nó ko? Giống như Ji Hoo của San Di trong bộ phim truyền hình Hàn Quốc “Vườn sao băng”?

Ko dưới một lần hắn ngỡ ý muốn bước vào tim nó nhưng nó ko đồng ý. Hắn xứng đáng được hạnh phúc hơn là người thay thế trong tim nó. Một khi nó chẳng thể dành trọn trái tim để yêu hắn thì ko bao giờ nó đồng ý để hắn bước vào tim mình.

Bước lang thang nó chợt nhớ đến cuộc nói chuyện với chị gái đêm qua:

”- Em à, hãy mở lòng một lần nữa đi. Tại sao em cứ mãi ôm ấp một hình bóng của người mà đã ra đi như thế. Gần 2 năm rồi, lẽ nào em bắt Thanh Tùng phải chờ em suốt đời? - Chị gái nó lên tiếng khi hai chị em nằm tâm sự với nhau.

Nó biết gia đình nó đều mong nó mở lòng với Thanh Tùng nhưng biết làm sao khi trái tim nó chưa thể quên được người cũ.

- Chị, em biết cả nhà đang lo lắng cho em. Nhưng mọi người phải biết yêu một người đã khó quên một người còn khó hơn. Em ko quên được Lê Thái thì sao dám mở lòng với Thanh Tùng đây? - Nó đáp lại lời chị gái với chất giọng thật buồn.

Em gái cô rút cuộc làm gì nên tội mà ông trời nhắ tâm bắt nó mang một nỗi đau quá lớn như thế này? Nếu có một điều ước có lẽ cô sẽ ước trí nhớ của nó bị mất đi. Để nó chẳng bao giờ nhớ đến những đau thương trong thời gian qua nữa, để nó mãi mãi là cô bé yêu đời trong vòng tay của cô và ba mẹ.

- Chị ko nói là em phải chấp nhận ngay Thanh Tùng mà hãy cho cậu ấy một cơ hội để đến gần bên em hơn. Chị tin là cậu ấy sẽ làm cho em hạnh phúc. - Chị nó nắm tay nó như muốn truyền cho nó cả niềm tin của mình.

Nó sẽ phải làm thế nào đây? Chấp nhận Thanh Tùng, quên Lê Thái hay cả hai? Quá khứ là cái gì mà cứ đeo đẳng nó mãi thế này? Một lần yêu là một lần biết thế nào là đau. Người ta thường nói để quên một

cuộc tình phải cần gấp đôi thời gian cuộc tình ấy diễn ra? Vậy nó phải cần bao lâu? 5 năm, 7 năm, 10 năm hay lâu hơn nữa?

- Em sẽ suy nghĩ nhưng xin cả nhà đừng ép em được ko? - Nó trả lời nhưng suy nghĩ lại trôi ngược về những ngày tháng mà cả nhà lo lắng cho nó khi vừa chia tay Lê Thái, nó thấy tội lỗi của mình quá lớn và nó cần phải làm điều gì đó chuộc lại những lỗi lầm đó.

- Ủ, mà em còn nhớ lời hứa với anh Thế Nam ko vậy? Chị sắp sinh cháu rồi, em chuẩn bị xách đồ qua nhà chị ở 1 tháng nhé. - Chị gái nó thấy nó đồng ý cũng cảm thấy nhẹ nhàng hơn mà trêu đùa nó.

Nghĩ lại mới nhớ, cái lời hứa quái quỷ đó làm sao nó lại đồng ý nhanh như vậy nhỉ? Báo hại nó sắp tới sẽ phải làm ô sin ko công à xem.

- Em sắp phải đi làm lại rồi, lúc đó em sẽ thuê riêng cho chị một người giúp việc nhé? - Nó thương lượng, thật ra thì nó ko ngại mấy cái vấn đề trông cháu hay nấu nướng cho chị gái. Nhưng nó đã có kinh nghiệm đâu, bảo nó làm sao mà có thể hoàn thành nhiệm vụ đây?

- Nhà chị cũng có giúp việc, cái chính chị ko cần những thứ đó mà chị cần đi đến ở với cháu cho vui. - Chị nó cười hiền nhìn nó đáp lại.

Sắp tới chị dâu nó cũng sinh, nó mà ở mãi bên chị gái thì thế nào ông anh trai cũng nói nó thiên vị cho xem. Biết làm thế nào bây giờ? Đang bế tắc nó bỗng nảy ra một ý kiến.

- Chị này, hay chị về nhà ở luôn đi. Chị dâu cũng sắp sinh, ở cùng nhau dễ chăm sóc nhau hơn mà em cũng ko phải phân thân để qua đây lại còn ở nhà nữa. - Nó nói với giọng háo hức.

Chị nó lại cười nhìn nó. Việc này ko phải cô chưa nghĩ đến nhưng là Thế Nam là con duy nhất, đứa con này của vợ chồng cô ba mẹ Thế Nam cũng rất mong mỏi. Mẹ chồng cô xin nghỉ phép 1 tháng để về chăm sóc mẹ con cô. Như thế thì làm sao cô có thể về nhà mẹ để được chứ?

- Ko được đâu em. Như thế sẽ làm khó cho bà nội của tiểu công chúa mất. Thôi em chịu khó một tuần ở đây, một tuần ở nhà đi. Khi nào đến lượt em thì chị và chị dâu sẽ đến nhà em ở. - Chị nó đáp lại câu hỏi của nó.

Cũng thật khó, nếu như mẹ anh Thế Nam ko về thì có lẽ chuyện sẽ dễ giải quyết hơn. Sắp tới nó sẽ một phở à xem. Nhưng biết làm sao, nó rất yêu các cháu của nó mà."

10 tháng từ ngày nó về nước, hiện giờ nó đã là phó phòng dự án của tập đoàn. Nó cũng theo học thêm một lớp tại chức ở Đại học Ngoại Thương. Dù kiến thức thực tế nó đã có ko ít nhưng những điều học được từ sách vở cũng ko thể coi thường được.

Nó được cất nhắc lên vị trí này có lẽ nhờ mấy cái dự án nó làm mang về cho tập đoàn khá nhiều lợi thế khi chuẩn bị phát hành cổ phiếu và chính thức lên sàn giao dịch tài chính.

Hôm nay nó có một cái hẹn với bên Nguyễn Khang. Cái tên này đối với nó thật quen thuộc nhưng là của 4 năm trước rồi. Nó ko tưởng tượng được công ty này lại là công ty của người con trai nó yêu. Phong thái tự tin, từng bước chân nó dứt khoát bước vào đại sảnh của công ty ấy. Từng bước chân của nó dường như đang rút ngắn cái khoảng cách của hai con người đã từng bước cùng nhau.

- Cô có thể báo cho giám đốc của cô biết người của tập đoàn Mai Thế đã đến rồi ko? - Chị trợ lý bên cạnh nó lên tiếng với cô thư ký bên ngoài phòng giám đốc.

- Vâng, mời các anh chị ra bàn ngồi chờ một chút, tôi thông báo ngay. - Cô thư ký trẻ nhanh nhẹ đáp lại.

Nhìn về bên ngoài nó bắt đầu đánh giá đối tác mới của mình. Nguyễn Khang mới nổi lên mấy năm gần đây, người trong giới xây dựng đồn nhau rằng tổng giám đốc công ty này từng là một CEO rất có tiếng cả trên thương trường lẫn tình trường. Người này thật sự rất giỏi, có thể vực lại một công ty lớn ngay trên đà nó phá sản.

- Thưa chị, Tổng giám đốc chúng tôi có lời mời. - Tiếng cô thư ký cất lên phá ngang dòng suy nghĩ của nó.

Vẫn phong thái đó, nó tiến về phía cánh cửa mà nữ thư ký đang đứng. Cẩn thận, cô thư ký một tay nhẹ xoay nắm cửa một tay mời nó bước vào.

Chưa nhìn rõ mặt vị tổng giám đốc nhưng nó có thể tưởng tượng được người này còn trẻ, phong cách làm việc thật sự nghiêm túc và còn có cái gì đó gọi là thân quen.

Vị tổng giám đốc ngẩng mặt lên, bốn mắt chạm nhau. Một lần nữa nó ngạc nhiên, người ngồi đó chẳng phải là anh sao? Có lẽ nào ông trời lại một lần nữa sắp đặt cho cuộc hội ngộ duyên số này?

- Anh . . . anh là . . . - Giọng nó ấp úng khiến cho chị trợ lý đi cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Anh đứng dậy đi về phía nó, mời nó và trợ lý ngồi vào bàn rồi đáp:

- Ủ, anh là tổng giám đốc của Nguyễn Khang, anh nghĩ là em sẽ nhận ra ngay cái tên này chứ? Còn anh thì thật sự bất ngờ khi em là người đại diện cho Mai Thế đến bàn dự án mới với công ty anh. - Anh vừa nói vừa đẩy hai chén nước về phía nó và chị trợ lý của nó.

- Xem ra đúng là em chuyển ngành thật rồi. Hơn nữa lại còn có thể ngồi được ở vị trí này thì nỗ lực của em cũng ko tồi đấy chứ? - Anh nói tiếp khi nó chẳng thể nói được câu gì.

Từ lúc bước vào phòng chỉ duy có người trợ lý của nó là ko hiểu gì cả, chị ấy cứ hết nhìn nó lại nhìn sang anh. Trong đầu hiện lên dấu hỏi to đùng, để gỡ bí cho chị nó nhìn chị giải thích:

- Em và Hoàng tổng đây đã từng là bạn của nhau. Thời gian em ở chi nhánh Hàn Quốc ko biết anh ấy đã đổi tên công ty nên giờ thấy ngạc nhiên thôi.

Phải rồi, nó và anh bây giờ chỉ có thể là bạn, hay thêm một mối quan hệ nữa là đối tác làm ăn. Như thế đã đủ cho hai con người tham lam là anh và nó chưa nhỉ?

Công việc kết thúc nó để chị trợ lý về trước nó và anh nán lại một chút, có lẽ cả hai có nhiều điều muốn nói với đối phương.

- Anh hạnh phúc chứ? Chị Thạch Thảo và tiểu thiên thần ra sao? Lâu rồi em ko gặp chị ấy ko biết chị ấy có còn nhận ra em nữa ko? - Nó lên tiếng trước cắt đứt cái nhìn của anh đang chiếu vào nó.

- Bọn anh . . . bọn anh vừa ly hôn tháng trước. Nhóc con đang ở với anh, còn Thạch Thảo đang ở nhà ba cô ấy. - Anh cất lên từng lời khó nhọc, và hơn hết trong sâu thẳm tâm hồn anh thấy có lỗi với nhóc con của anh.

Ánh mắt nó nhìn anh ko tìm nổi một sự hoang mang. Mới cách đây mấy tháng nó còn gặp anh đi chợ chăm sóc bữa ăn cho vợ con, nó thấy anh đang chăm chút cho gia đình. Vậy có gì anh và chị ấy lại chia tay? Liệu rằng có phải là vì nó xuất hiện nên mọi thứ đã đổi khác.

- Ko phải là lỗi của em đâu. Anh đã đồng ý để cô ấy bước vào tìm anh thì cũng ko vì sự xuất hiện của em mà làm tổn thương cô ấy đâu. - Anh nhìn thấy sự phân vân trong mắt nó thì lên tiếng giải thích.

Ko phải vì nó, vậy thì vì nguyên nhân gì đây? Nó từng nghe Thanh Tùng nói cuộc sống gia đình của anh cũng được coi là hạnh phúc cơ mà. Vậy hôm nay anh nói thế này, nghĩa là sao đây?

- Tại sao? Nguyên nhân khiến anh chị xa nhau là gì? - Nó hỏi ánh mắt hướng về anh.

Anh nhìn nó thờ dài, nếu như anh ko sống vì gia đình, ko quá nghe lời mẹ anh thì có lẽ cuộc sống gia đình của anh sẽ ko như thế này. Nhóc con của anh cũng sẽ ko thiếu mẹ. Là lỗi của anh, chính anh đã làm khổ cả hai người con gái yêu anh.

- Là tại anh, tất cả đều là lỗi tại anh thôi. - Anh đau khổ thốt lên từng từ.

Nó hết nhìn anh lại nhìn ra ngoài cửa sổ. Có thật như anh nói hay sâu bên trong đó còn điều gì mà khiến anh day dứt vào đau khổ đến thế kia? Nó có nên tìm hiểu chuyện này ko?

Nó ko hỏi thêm bất kỳ điều gì nữa, xin số của Thạch Thảo từ anh nó xin phép ra về. Có lẽ nó cần phải nói chuyện với Thạch Thảo để biết được tại sao anh và cô lại có cái kết mà nó ko hề mong muốn như thế này.

99. Chương 99: Người Mẹ Kỳ Lạ . . .

Nó hẹn gặp Thạch Thảo vào một ngày cuối tuần. Chị ấy thật khác xa so với tưởng tượng của nó. Thân hình gầy gò, tinh thần chứa đựng điều gì đó luôn bất ổn. Không còn dáng vẻ vui tươi như lần cuối cùng nó gặp nữa, nó lờ mờ đoán ra được nguyên nhân của sự việc ngày hôm nay.

- Lâu rồi không gặp mà em không nhận được tin gì luôn đấy. - Nó lên tiếng khi thấy Thạch Thảo cúi đầu mà không nói câu gì.

Nghe tiếng nó cô ngẩng mặt lên chạm vào đôi mắt của nó. Ánh mắt nhìn nó lại càng hoang mang hơn khiến cho nó càng muốn tìm hiểu rút cuộc người con gái này đã phải chịu đựng những gì.

- Chị vẫn vậy thôi, à không có khi là già đi đôi chút thôi mà. - Chị trả lời nó với giọng buồn bã xen lẫn chút ngập ngừng.

Thật ra thì ngay từ đầu cô từ chối gặp mặt Tuệ Minh nhưng vì Tuệ Minh tha thiết muốn gặp nên cô bắt đầu đi mới ra khỏi nhà đến nơi này. Từ ngày ly hôn cô dường như mất đi sức sống, mất đi ý nghĩa của cuộc sống này rồi. Cuộc sống của cô bây giờ có khác gì hai chữ tồn tại đâu.

Cùng là phụ nữ, nó xót xa cho cô gái này. Có thể cô gái ấy cũng không sướng hơn nó là bao, yêu một người gần 10 năm trời, kết hôn được hơn 1 năm thì lại chia tay. Nó nhìn thấy trong mắt cô gái ấy vẫn còn rất nhiều tình cảm dành cho anh. Vậy thì tại sao họ lại ly hôn nhanh như thế? Và nó càng không hiểu vì sao khi giữa cô gái ấy và anh có một sợi dây gắn kết.

- Có thể chị cho là em tò mò, có thể cho là em hơi vội vàng nhưng thật sự em muốn biết lý do vì sao hai người lại thành ra thế này? Chẳng phải em đã từng chúc hai người hạnh phúc rồi sao? Hay tại lời chúc của em không chân thành nên hai người mới ra thế này? - Nó thật sự không thể kìm lại những câu hỏi mà luôn canh cánh trong lòng từ ngày nghe câu chuyện anh kể.

Cô gái ấy vội xua tay, giọng cất lên vội vàng như sợ nếu không nói nhanh nó sẽ đi mất khi cô chưa kịp nói:

- Không phải do em, cũng không phải do anh ấy đâu. Là chị đưa đơn trước mà, chính chị đã xua đi hạnh phúc của chính mình thôi. - Câu nói vừa dứt khóe mắt cô gái ấy có giọt nước mắt chưa kịp rơi.

Lại thêm một ẩn số nữa, tại sao người đưa đơn là cô ấy mà cô ấy lại có dáng vẻ đau khổ và tiêu tụy đến thế kia? Đằng sau kết thúc này là điều gì đây? Có phải lại là mẹ anh nhúng tay vào không?

- Chị coi em là em gái đúng không? Vậy thì hãy nói cho em biết trong hơn một năm qua chị và anh ấy sống thế nào có được không? Hãy chia sẻ nó với em, đừng giữ cho riêng mình để rồi đau khổ mãi. - Nó nắm chặt tay Thạch Thảo như muốn cái nắm tay ấy gắn kết hai người con gái cùng yêu một chàng trai.

Cô ấy đưa tay lau đi giọt nước mắt vừa kịp rơi. Giọng ngập ngừng, ánh mắt xen lẫn sự sợ hãi nhớ lại thời gian 1 năm qua:

"- Sau ngày làm lễ cưới, chị và anh ấy sống với nhau như hai kẻ của hợp đồng hôn nhân. Mỗi người một giường, nhưng khi ra ngoài thì lại đóng kịch như những người yêu thương nhau. Đến một ngày chị chẳng thể chịu đựng được nên chị đã nói sẽ buông tay anh ấy để anh ấy đi tìm em. - Thạch Thảo ngưng lại nhìn biểu hiện cảm xúc của nó rồi nói tiếp.- Nhưng anh ấy bảo chị hãy cho anh ấy thêm một cơ hội nữa để chấp nhận chị. Và rồi thế nào thì chắc em cũng đã biết được rồi. . . - Cô gái ấy nói một hồi quãng thời gian hạnh phúc của hai người.

Nếu đúng như nó nghĩ thì tại sao hai người ấy lại có kết cục như thế này? Nó thật sự không cam tâm. Nhìn Thạch Thảo nó hỏi:

- Nếu đúng như em nghĩ thì tại sao anh và chị lại ly hôn? Chẳng phải hai người đã hạnh phúc hay sao?

Thạch Thảo nhìn nó, giọng buồn buồn cất lên:

- Đây chỉ là những hạnh phúc ảo mà chị tưởng mình đã có thôi. Bị kịch cuộc đời chị bắt đầu khi mang thai bé Bông được 4 tháng.

Dường như có điều gì đó thật sự hãi hùng nên nó cảm nhận cô gái ấy rung mình một cái.

Bí mật đằng sau cuộc hôn nhân đổ vỡ ngày càng được hiện rõ.

- Em có thể ko nói những chuyện này cho anh Thái được ko? Chị ko muốn anh ấy và mẹ anh ấy có xung đột gì cả. - Thạch Thảo cầm chặt tay nó như muốn nó hứa điều ấy.

- Em sẽ hứa nếu điều đó tốt cho chị, cho anh ấy và cả bé Bông nữa. - Nó nắm lại tay cô rồi đáp.

Nếu đã là bí mật thì nó càng muốn lật, nhất là cái bí mật ấy liên quan đến mẹ anh. Có lẽ thêm một lần nữa anh sẽ phải đứng giữa mẹ mình và gia đình nhỏ của anh. Và anh sẽ chọn bên nào nó thật sự muốn biết điều đó.

Thạch Thảo biết rằng câu trả lời của nó chẳng thể nào là một lời hứa và cô có linh cảm rằng cuộc nói chuyện này của cô và Tuệ Minh, Lê Thái sẽ biết.

Nhưng biết rồi thì để làm gì? Ngày trước cũng là mẹ anh nên anh mới buông tay Tuệ Minh để đến với cô, và lần này cũng thế. Anh sẽ buông tay cô để trở thành một đứa “con ngoan” trong mắt của mẹ anh. Nghĩ đến đó mà cô lại tự khóc cho bản thân mình, cho bé Bông - con gái của cô.

- Khi chị mang thai bé Bông được 4 tháng, lúc đó cũng là lúc có thể thấy rõ được giới tính của thai nhi. Khi biết bé Bông là con gái chị đã nhận được ko ít lời rèm pha từ gia đình anh ấy và nhất là mẹ anh ấy và em gái anh ấy. - Giọt nước mắt chị khẽ rơi khi nhớ lại những lời nói đó.

Nó cầm tay chị siết nhẹ như muốn truyền thêm cho chị sức mạnh để vượt qua nỗi đau ấy. Nó cũng đã tượng tượng được những lời nói mà mẹ anh có thể nói ra với chị. Nó thấy đau, đau cho bản thân, cho anh và cho người con gái đang ngồi cạnh nó đây.

Nhờ cái siết tay của nó, một lần nữa chị lại lau đi giọt nước mắt đang rơi mà kết tiếp câu chuyện cuộc đời chị.

- Bà ấy nói rằng bà ấy đi xem bói, thầy bói nói con đầu lòng của chị và anh ấy phải là con trai. Nếu là con gái thì chứng tỏ trước đó là chị chơi bời để có thai rồi vứt bỏ nên giờ mới sinh con gái. - Nói đến đây giọng chị nghẹn lại.

Con cái là do trời cho, là những sinh linh nhỏ bé do thiên thần gửi xuống trần thế. Vì có gì mà bà ta lại tin vào bói toán như thế để rồi làm khổ cả người con dâu mà bà đã từng chọn, làm khổ cả đứa cháu chưa chào đời.

Con gái hay con trai thì cũng là do bà mụ nặn ra, đâu phải lỗi của anh hay của chị. Tại sao lại đổ lên đầu chị những điều vô lý như thế. Nó thấy hận mấy ông thầy bói, nó hận những người tin vào bói toán rồi quay về hành hạ con cái mình. Và hơn hết nó hận bà ta.

- Đến ngày chị sinh bé Bông, bà ấy bắt chị về trên quê sinh cháu. Chị cũng đồng ý. Đến khi sinh cháu ra chị lại chết đứng vì câu nói của bà ấy. Bà ấy nói rằng: “Trời ơi, con cái nhà ai mà xấu thế này? Vừa đen, vừa còi nuôi bao giờ cho lớn?”. - Ko muốn kìm những giọt nước mắt nữa, chị để cho nó rơi ra.

Chị thương con chị, thương đứa con 9 tháng mang nặng đẻ đau để giờ khi vừa chào đời lại bị bà nội hắt hủi như thế. Lòng tự trọng của một con người bị xúc phạm quá nặng nề. Nhưng chị có thể làm được gì lúc ấy ngoài việc nuốt nước mắt vào trong?

Nếu như ông trời cho chị sức khỏe, chị sẵn sàng vùng dậy khỏi cái giường bệnh kia mà dành lấy đứa con thân yêu của chị. Chị hận bà mẹ chồng ấy. Trước đây chị tôn trọng bà ấy bao nhiêu thì giờ đây chị hận bà ấy bấy nhiêu.

Nó bàng hoàng, khóe mắt nó ướt ướt. Một đứa trẻ vừa chào đời mà đứa trẻ ấy là cháu nội của mình mà bà ấy có thể thốt ra những lời nói như thế sao? Thử hỏi bà ta có phải là con người nữa hay ko?

Nó chẳng nói được lời nào, nó dồn hết cho cái nắm tay chia sẻ nỗi đau với chị. Giờ nó mới biết, ko phải cứ là người con gái bà ấy chấp nhận thì sẽ được hạnh phúc. Nếu là nó thì chắc bà ấy còn dùng những lời nói nặng nề hơn thế ko chừng.

- Mẹ chị mất sớm, chẳng có gia đình nào con gái sinh con mà bố lên chăm sóc, nấu nướng giặt dũ quần áo cho cả. Vậy là ba chị thuê một bác giúp việc cho chị sau khi anh Thái ở nhà 2 tuần chăm chị nhưng bà ấy

một lần nữa đuổi người giúp việc về và bắt chị tự làm tất cả mọi việc. - Nó còn chưa dứt khỏi nỗi đau kia mà nghe thêm tiếp những lời chị tâm sự.

Có lẽ cái giới hạn chịu đựng đã được đẩy lên đến đỉnh điểm rồi. Nó biết người phụ nữ khi sinh con thì cần kiêng cử 1 tháng là ít. Hơn nữa chị ấy vốn là một tiểu thư vậy mà bà ta bắt chị ấy làm những việc này khi chị ấy mới sinh được 2 tuần thôi sao? Bà ta đúng là ko phải là người.

- Có lẽ chị rất đau thời gian ấy đúng ko? Tại sao chị cứ phải chịu đựng một mình? Tại sao chị ko tâm sự những điều này với anh Thái? - Có hàng ngàn câu hỏi tại sao nó muốn hỏi chị như thế.

Giọng chị nghẹn đặc, có lẽ thêm một lần nữa chị phải khóc cho những nỗi đau của bản thân mình.

- Em bảo chị phải nói thế nào đây? Anh ấy đã từng ca ngợi mẹ mình như thế nào chắc em cũng đã được nghe. Hơn nữa, anh ấy nghe lời mẹ như thế thì tiếng nói của chị có ảnh hưởng tới anh ấy được ko? Mà có lẽ em chưa biết, khi mà anh ấy có mặt ở nhà thì bà ấy đối xử với chị hoàn toàn khác. Bà ấy nâng niu chị, chăm sóc chị nhưng khi anh ấy vừa bước chân ra khỏi cổng thì bà ấy bắt đầu day nghiêng chị, bắt chị làm hàng ngàn công việc ko tên.

Có lẽ nào cô đã sai khi đồng ý lấy anh? Có khi nào những khổ đau trong khi yêu anh chưa đủ nên ông trời mới muốn thử thách cô trước khi cô chạm tay vào hạnh phúc?

Có hàng ngàn lần cô tự hỏi ko biết hạnh phúc có hình dáng như thế nào? Nó có đẹp như bong bóng xà phòng hay những bức tranh mà cô đã từng cùng anh ngắm hay ko? Hay hạnh phúc vốn chỉ là một ảo ảnh vô hình. Có thể nhìn thấy nhưng chẳng thể nào chạm tay vào được.

Nó hiểu những điều chị nói, nhưng nó ko tin một lần nữa anh chọn mẹ mình mà ko chọn gia đình nhỏ của anh. Nó tin sau những gì đã trải qua thì anh sẽ có cái nhìn khác dành ẹ.

Lặng im lắng nghe chị nói tiếp, nó càng bàng hoàng hơn cho phần cuộc đời kế tiếp của chị.

- Khi bé Bông được 2 tháng tuổi bà ấy bắt chị đi làm với lý do suốt ngày ở nhà ôm con, như thế con sẽ hư. Và công việc đầu tiên của chị là làm công nhân một xưởng may làm việc từ 6h sáng đến 9h đêm. Nhưng công việc ấy làm được 2 ngày thì chị bỏ vì bé Bông ở nhà khóc và bà ấy lại la mắng bé. Chị nghỉ việc thì bà ấy lại bắt đầu day nghiêng chị vì tội xin việc mãi mới được mà chưa làm đã nghỉ.

Cuộc đời thật bất công, chế độ xã hội cho người phụ nữ được nghỉ 4 tháng sinh con xong mới phải đi làm. Thế mà bà ấy lại có cái lý do thật “chính đáng”. Nếu ko thương con dâu sức khỏe yếu thì cũng phải thương cháu non tháng chứ? Có hàng ngàn bà mẹ chồng còn muốn con dâu nghỉ việc ko lương vài tháng ở nhà chăm cho con cứng cáp rồi mới đi làm lại. Bất công, thực sự là bất công mà.

- Chưa hết đâu em. Chị ở nhà thì có việc ở nhà chứ. Bà ấy bắt chị ngày ngày đi cuốc đất trồng rau, thái chuối nuôi gà, cắt cỏ nuôi cá với lý do mình làm được ra mà ăn thì sẽ tươi ngon và ko bị nhiễm độc. Nhưng buồn cười thay, những thứ ấy chị chẳng bao giờ được hưởng, cái gì bà ấy cũng dành cho đứa con gái và cháu con anh cả. Con chị chẳng bao giờ được bà ấy chăm lo như thế cả.

Càng nghe nó lại càng muốn bay đến xé xác bà ta ra hàng trăm mảnh, sao cuộc đời này lại có người độc ác như thế chứ? Người như bà ta sống chắc cũng chỉ để làm khổ con khổ cháu mà thôi. Nó hận ko bóp nát được bà ta ra.

Thử hỏi một đứa con được ba cưng chiều từ bé, sức khỏe ko được tốt như chị ấy sao có thể chịu đựng được những chuyện này. Có lẽ đó là vì tình thương với con, ko muốn làm lớn chuyện vì muốn con mình lớn lên bên cạnh có đầy đủ cả cha lẫn mẹ. Có lẽ vì như thế mà cuộc đời chị ấy nhận bao nhiêu bất công về mình nhưng cũng ko bao giờ kêu ca lấy một lời.

- Bà ấy còn nói chị xin nghỉ làm ở Hà Nội về đó bà ấy xin ruộng à làm. Ở nhà với bà ấy ko được xuống Hà Nội nữa. Nhưng như thế đâu phải là tất cả, ở nhà bà ấy day dọa chị đâu khác gì một người ở, đâu khác gì một đứa nô dịch cho con gái bà ấy. Lần nào nó về, chị cũng phải cơm nước tinh tươm, chờ nó ăn xong lại lúi húi dọn dẹp. Nó tắm xong vứt đây một chậu quần áo để chị giặt còn nó thì về nhà chồng. - Đường như chị đang chìm vào nỗi đau ấy, nỗi đau mà chị chưa từng chia sẻ cùng ai ngay cả ba mình hay chính chồng của mình.

Còn nó, liệu nó là chị thì nó có chịu đựng được những việc như thế này ko? Có khi nào nó chết mà ba mẹ nó cũng ko biết vì sao khi về nhà bà ấy làm dấu hay ko? Một người mà khiến nó kinh tởm cho đến tận lúc chết.

Có thể mọi người cho cô là hèn nhát, là yếu đuối. Nhưng cứ hãy là cô, sống trong một gia đình phức tạp như nhà chồng cô đi sẽ rõ. Cái gia đình thường thì là người cha làm chủ, nhưng đây lại là bà mẹ làm chủ. Mọi việc lớn nhỏ trong nhà phải thông qua bà ấy mới có thể thực hiện, hướng đi của từng đứa con cũng do bà ấy quyết định. Nếu ko nghe lời bà ấy bắt đầu ca thán công sinh thành dưỡng dục. Người ta thường nói "Cha mẹ nuôi con chẳng kể tháng ngày - Con nuôi cha mẹ kể tháng kể ngày". Có lẽ đối với câu nói dân gian này với bà ấy nên ngược lại.

- Em biết ko? Mỗi bữa bà ấy chia cho chị 2 bát cơm, 2 thìa nhỏ thịt băm, một bát canh rau. Người nuôi con ** thì ăn như thế lấy dấu ra sữa cho con đây. Chị mua sữa cho cháu ăn thêm bà ta ko cho để rồi đến khi đi khám người ta kết luận bé Bông bị suy dinh dưỡng.

Nuốt nước mắt vào trong, cô thương con vô bờ. Một đứa trẻ đáng tội gì mà bị bà ấy bạc đãi như thế? Cô thật sự ko tin nếu ko tận mắt chứng kiến trên đời sao lại có người máu lạnh như bà ta.

Bây giờ thì nó đã hiểu, tại sao chị lại quyết định ly hôn dù trong lòng thương con, thương chồng. Nỗi đau này của chị có lẽ chẳng thể ai xoa dịu được ngoài anh và bé Bông.

Còn bà ta, nó tin là ông trời có mắt. Tất cả bà ta sẽ phải trả một cái giá xứng đáng. Gieo nhân nào thì sẽ gặp quả đó thôi. Quy luật đời thường đã vậy nên có lẽ giờ đây cả chị và nó đều ko còn hận bà ta nữa.

100. Chương 100

Motip của những câu chuyện cổ tích đến cuối cùng thường có một câu nói rằng: Từ đó hoàng tử và công chúa sẽ hạnh phúc bên nhau cho đến cuối đời. Nó cũng đã từng ước rằng cuộc sống của mình sẽ đẹp như một bức tranh toàn màu hồng, cuộc đời nó sẽ bình yên như đoạn kết của những câu chuyện cổ tích. Nhưng cuộc sống hiện thực khác xa với cổ tích, đời con người thường ko bao giờ tồn tại hai từ giá như.

Lê Thái từ khi biết nó là đối tác của công ty mình thì liên tục tìm lý do để hẹn nó. Anh muốn cùng nó làm lại tất cả, một lần anh đã buông tay nó để chọn gia đình nhưng lần này anh sẽ ko chọn gia đình nữa, anh muốn ở bên cạnh người mình yêu. Và anh chắc rằng nó vẫn còn yêu anh rất nhiều.

Buông tay rồi liệu còn nắm lại được ko? Quay bước ra đi liệu còn có thể quay lại? Câu trả lời là có thể, nhưng nắm lại, quay lại liệu có hạnh phúc hay ko khi giữa họ tồn tại một tiểu thiên thần nhỏ bé kia? Và liệu người ấy một lần ra đi rồi có chẳng sẽ thêm một lần nữa ra đi ko?

- Tuệ Minh, anh muốn được yêu em lại từ đầu. Hãy cho anh thêm một cơ hội nữa để bước vào tim em nhé.
- Lê Thái cất tiếng khi đã ngồi cùng nó trong quán cafe quen thuộc.

Nó ngỡ ngàng nhìn anh, ko phải nó đã hết yêu anh, ko phải nó ko thể cho anh thêm một cơ hội nữa nhưng nó sợ một lần nữa anh chọn gia đình chứ ko phải nó. 2 năm qua những gì nó trải qua anh đâu có biết, nó sợ một lần nữa lại chìm đắm trong nỗi đau mà đánh mất chính mình. Nó có lỗi với ba mẹ với anh chị mình nên bước đi như thế nào nó cần phải thận trọng. Có thể ai đó nói rằng nó đang yêu bằng lý trí, nhưng nếu ai đã từng đau nỗi đau như nó sẽ biết tại sao.

- Trong tim em vị trí của anh chưa bao giờ thay đổi nhưng em ko đủ mạnh mẽ để bước qua cái ranh giới của chúng ta để lại một lần nữa đến bên anh. - Nó rút tay mình ra khỏi tay anh nhìn vào mắt anh đáp.

Nếu đây là cơ hội mà thượng đế dành tặng cho nó thì nó cũng ko muốn tận dụng cơ hội này. Còn có người phụ nữ cần anh hơn nó, còn có một gia đình cần anh hơn nó. Nó muốn giữ lại tình bạn này, muốn chôn sâu tình cảm trong lòng để cùng anh bước đi trên hai đường thẳng song song.

- Nếu vẫn còn yêu tại sao em ko thể cho chúng ta một cơ hội nữa? Anh và Thạch Thảo đã thật sự kết thúc rồi . . .

Ko để cho anh nói hết câu nó lên tiếng chặn ngay lời anh lại:

- Quan hệ giữa anh và chị ấy kết thúc trên giấy tờ nhưng còn tình cảm thì sao? Anh có thể nhìn thẳng vào mắt em nói rằng anh chưa từng yêu chị ấy ko? Anh có phủ nhận được tầm quan trọng của chị ấy với bé Bông ko?

Phải rồi, sau khi nghe được câu chuyện đầy nước mắt của Thạch Thảo nó lại càng ko có sức mạnh để bước đến bên anh. Nó biết anh ít nhiều cũng yêu người phụ nữ ấy, biết anh ko tưởng tận cuộc sống hôn nhân của mình để rồi tan vỡ như thế này. Nếu như anh biết được tất cả thì ngày hôm nay anh còn ngồi trước mặt nó mà nói những lời này ko?

Anh ko biết nó đang nghĩ gì, nhưng tình yêu với nó vẫn tồn tại trong anh. Hai năm qua anh vẫn cố gắng tìm mọi tin tức liên quan đến nó nhưng anh chẳng thu được gì. Đến ngày hôm nay nó lại xuất hiện trước mặt anh với vai trò là đối tác. Đúng là duyên trời định vẫn còn chưa dứt vậy tại sao nó lại ko thể cho bản thân mình cũng như anh một cơ hội?

Nếu là cuộc hôn nhân của anh cản trở thì chẳng phải giờ anh đã ly hôn rồi sao? Tại sao lại ko thể ở bên anh? Tại sao nó cứ ôm nỗi đau một mình như thế?

- Tuệ Minh, con ngồi xuống đây ba mẹ có chuyện muốn nói với con. - Ba nó lên tiếng khi nó chuẩn bị lên phòng.

- Có chuyện gì vậy ba? - Nó ngạc nhiên ngồi xuống đối diện ba mẹ mình.

Nó về nước đã được 4 tháng nhưng chưa bao giờ thấy vẻ mặt ba mẹ mình nghiêm trọng như hôm nay. Có lẽ ba mẹ nó có chuyện gì nghiêm trọng lắm nên mới như thế. Thắc mắc trong lòng chưa kịp cất tiếng thì đã thấy giọng mẹ nó vang lên.

- Con đã gặp lại Lê Thái rồi đúng ko? Giữa con và Lê Thái là ko thể đâu, đừng cố đến với nhau làm gì, người chịu thiệt mãi mãi là con thôi. - Mẹ nó đau lòng khi nhìn thấy đứa con gái mà mình yêu thương nhất cứ mãi ôm trong lòng nỗi đau của quá khứ.

Nó thật sự ko ngờ ba mẹ nó lại đề cập đến vấn đề này. Quả thật đã có lúc nó muốn bước qua tất cả những trở ngại để đến bên anh nhưng lý trí của nó một lần nữa lại phản đối. Có lẽ nó như một con chim đang sợ cành cây cong, sợ mình sẽ bị tổn thương thêm lần nữa nên cứ mãi níu kéo một tình yêu ko có kết thúc.

- Nếu là chuyện này thì ba mẹ đừng lo. Con đã có quyết định của mình rồi, chúng con chỉ là bạn thôi. - Nó rành rọt trả lời ba mẹ nhưng cũng như một lời khẳng định với bản thân.

- Nếu con đã nói như vậy thì ba mẹ tin con. Nhưng cũng đến lúc con phải lập gia đình rồi, hãy tìm lấy một người yêu thương con thật lòng mà kết hôn đi. - Ba nó lên tiếng.

Thật sự ông bà rất hy vọng nó sẽ mở rộng trái tim mà đón nhận tình cảm của Thanh Tùng. Biết Thanh Tùng từ những ngày nó bắt đầu bước chân đến đất nước xa xôi học tập, người con trai ấy luôn dành một tình cảm sâu đậm cho con gái mình nhưng tiếc rằng trái tim nó lại chọn một chàng trai khác. Khi tình yêu đổ vỡ, Thanh Tùng ko quay bước đi mà luôn ở bên chăm sóc động viên, có một người như thế để trao gửi con gái thì tại sao ông bà lại ko yên tâm chứ?

- Nếu người ba mẹ nói là anh Tùng thì con xin lỗi. Con ko thể lấy người mà con ko yêu được.

Nó dường như biết được ý định của ba mẹ mình nên lên tiếng phản đối. Ko phải nó ko tin Thanh Tùng nhưng tình cảm của nó đối với hắn chỉ là những tri kỷ đối với nhau mà thôi. Ko thể nói rằng hơn một năm qua hắn luôn là người ở bên nó giúp nó vượt qua nỗi đau thì tri kỷ sẽ biến thành người yêu.

- Vậy con có thể tìm về cho ba mẹ một chàng rể mà con sẽ yêu hay ko? Năm nay con đã 27 tuổi rồi còn định đến khi nào mới kết hôn nữa đây? - Bà Mai nhìn con gái mình thốt lên những lời đầy sốt xả.

Nếu như ko có chuyện xảy ra 2 năm trước có lẽ giờ con gái bà cũng đã yên ấm bên người chồng mà nó thương yêu rồi. Cuộc đời vốn ko ai biết trước được chữ ngờ mà, ngày hôm nay có thể còn yêu nhau nhưng ngày mai có thể họ sẽ buông tay nhau để đến với một tình yêu mới. Bà ko trách Lê Thái, có trách thì chỉ trách ông trời đang trêu ngươi đôi trẻ mà thôi. Lê Thái đã có gia đình riêng, dù cho gia đình ấy ko hạnh

phúc thì bà cũng mong con gái mình sẽ tìm thấy một hạnh phúc mới chứ ko phải quay lại với người mà nó đã buông tay.

- Có phải ba mẹ đã quá nuông chiều con nên giờ con muốn làm gì cũng được phải ko? Nếu ko đồng ý Thanh Tùng thì bác con cũng có người muốn giới thiệu cho con đấy. Ngày mai hãy đến gặp mặt người ta đi. - Ông Lê Đức nhìn nó ở phía đối diện mà lớn tiếng nói.

Ông thương nó, lo cho nó nhìn nó cứ chìm trong nỗi đau của quá khứ thì ba mẹ nào đành lòng? Ông rất muốn nó tiến đến với Thanh Tùng, ko phải ông ko nhận ra trong cái từ “tri kỷ” mà nó hay nói luôn tồn tại một chút tình cảm nam nữ. Có lẽ là con gái ông cố chấp ko chịu nhận ra tình cảm ấy mà cứ để thứ tình cảm ấy chìm dần. Lần này ép nó đi gặp mặt một người con trai khác có lẽ là để cho nó nhìn ra thứ tình cảm mà lâu nay nó cứ chôn vùi đi.

- Ba mẹ muốn con giới thiệu cho con ư? Chẳng phải ba mẹ nói là sẽ ko dùng con cái để kết giao thương mại sao? Tại sao lại còn giới thiệu cho con một người muốn hợp tác với chúng ta? - Nó ngạc nhiên nhìn ba mẹ mình ở phía đối diện.

101. Chương 101

Nó biết các bác của nó cũng chỉ muốn tốt cho nó mà thôi, lần đầu nghe lén cuộc nói chuyện của ba với bác cả nó ko tin là ba nó sẽ làm thế nhưng hôm nay ba nó đã nói ra như vậy thì nó hoàn toàn hết hi vọng rồi.

- Nếu con ko muốn thì hãy tìm một người nào đó tốt hơn Trung Kiên đi. Ba tin rằng nếu con ko chọn Thanh Tùng thì sẽ ko còn người nào tốt hơn Trung Kiên đâu. - Ba nó đánh giọng nhìn nó đáp lại.

Ông thật sự ko muốn dồn con gái mình vào nước đường cùng chỉ được phép chọn một trong hai người con trai chứ ko được phép ko chọn ai cả. Cha mẹ nào mà chẳng thương con, cái ông muốn chỉ là hạnh phúc của nó mà thôi.

- Con sẽ làm theo ý của ba mẹ, ngày mai con sẽ đi gặp anh ta. Cũng có thể sau ngày mai ba mẹ sẽ có thêm một chàng rể. - Nó nói xong thì đứng dậy về phòng.

Hình tượng ba mẹ trong lòng nó đã bị quyết định ngày hôm nay mà ảnh hưởng ít nhiều. Ba mẹ nó chưa bao giờ ép buộc nó chuyện gì vậy mà ngày hôm nay vì một người con trai mà ép nó phải đi gặp mặt người ta để đặt mối quan hệ yêu đương. Thật sự nó ko thể tưởng tượng được những gì mình đang phải đối mặt.

Nó về phòng rồi để lại hai vợ chồng già nhìn nhau thở dài. Chỉ là bất đắc dĩ nên ông bà mới phải làm cách này thôi.

- Anh làm như thế có quá đáng với con ko? Hai năm chưa đủ để nó quên đi mối tình đầu và chấp nhận một người khác. Em sợ nếu cứ ép con quá nó sẽ lại bị tổn thương đấy. - Bà Mai thở dài nhìn chồng nói.

Ông Lê Đức cũng chẳng khá hơn, ông liên tục thở dài phân vân ko biết quyết định của mình là đúng hay sai. Ông nhờ Trung Kiên chỉ để kiểm định mức độ tình cảm của con gái mình với Thanh Tùng mà thôi. Đám lao rồi thì chỉ có cách theo lao mà thôi.

- Hãy để nó đối mặt với chuyện này một lần em ạ. Chúng ta đều rất thương nó nhưng ko thể bao bọc nó mãi được. Nó đã lớn, đã có những suy nghĩ chín chắn hơn và nó sẽ hiểu những gì hôm nay chúng ta làm chỉ là muốn tốt cho nó. - Ông Lê Đức ôm vai vợ vỗ về.

Dù kết quả có như thế nào thì ông cũng phải thử, ông ko muốn tìm lại đứa con gái đáng yêu của ông ngày xưa, muốn nó quên đi quá khứ mà đón nhận một tình yêu mới. Hạnh phúc sẽ đến với những người mạnh mẽ và xứng đáng.

Người con trai mà nó sẽ gặp mặt là một phó giám đốc của công ty điện tử - viễn thông. Gia thế ko phải bàn cãi, bề ngoài có điểm gì đó giống với Lê Thái hơn nó 2 tuổi.

Trong suy nghĩ của nó thì một người như thế tại sao ko tìm được người yêu mà phải nhờ vào mai mối? Nó có cần phải đề phòng anh ta ko? Nó phải làm gì nếu như anh ta có tình cảm với nó? . . . Hàng trăm câu hỏi đặt ra cho nó, nó muốn biết vì sao anh ta lại chấp nhận việc mai mối này.

- Chào anh, xin lỗi đã để anh đợi lâu. - Nó vừa nhìn anh ta đánh giá vừa đưa tay chào thân thiện.

Người con trai nhìn nó thoáng mỉm cười đưa tay ra nắm lấy tay nó đáp lại:

- Chào em, anh cũng vừa mới đến.

Màn xã giao diễn ra nhanh chóng, những mẩu chuyện của nó và chàng trai diễn ra cũng cho thấy hai người nói chuyện khá hợp. Nhưng đó ko phải là tất cả để có thể tiến đến yêu đương. Nó ko muốn dùng bất cứ người nào đó để thay thế hình bóng mà nó ko xóa được trong tim.

Sau cuộc gặp mặt nó và chàng trai ấy giữ mối quan hệ bạn bè. Có đôi lúc nó từng nghĩ nếu nó cứ nhắm mắt để số phận an bài cho bản thân mình với chàng trai ấy có khi cũng là một cách lựa chọn. Đúng lúc nó muốn tự để cho cuộc đời nó tự trôi đi như quy luật đã định sẵn thì nó lại vô tình nghe thấy cuộc nói chuyện điện thoại của Trung Kiên với một người nào đó.

- Cậu nghĩ mình điên hay sao mà bỏ người yêu xinh đẹp, đáng yêu để lấy một người mà mình ko có tình cảm? - Giọng Trung Kiên vang lên khi nó vừa chạm mở cửa.

- . . .

- Mình quen với Tuệ Minh là vì muốn hợp tác với công ty của nhà cô ấy, sau khi gặp thì mình cũng chỉ muốn làm một người bạn bình thường của cô ấy thôi. - Ko biết đầu dây bên kia nói gì chỉ nghe Trung Kiên đáp trả như thế.

. . .

Thêm một lần nữa tưởng chừng như hạnh phúc đang đến bên mình thì chợt nhận ra những thứ xung quanh chưa hẳn đã thuộc về mình. Cuộc sống như một quỹ đạo quay tròn, hôm nay có thể cơ hội đến với ta nhưng cũng có thể ngay ngày mai cơ hội ấy đã trôi xa mà ta ko thể nào với tay tới.

Nó ko trách Trung Kiên vì chính bản thân nó cũng đang muốn nhờ người ấy để quên đi bóng hình mà mình chẳng thể nào quên được. Có lẽ số phận đã an bài, cuộc đời này nó chỉ có thể yêu anh mà ko thể đến bên anh được.

Lang thang trên những con phố mà đã từng in dấu chân một đôi tình nhân của xa xưa, nó thấy tim mình nhức nhối. Nó biết, một khi cuộc chơi đã dừng thì ắt sẽ có người thất bại và người thất bại có lẽ mãi mãi chỉ có nó mà thôi.

Có phải chăng hạnh phúc đối với nó chỉ là một ảo ảnh xa vời, có thể nhìn thấy nó nhưng chẳng thể nào chạm vào nó được?

Nó có nên oán hận số phận? Có nên oán hận đáng tối cao trên kia? Tại sao con người ai cũng có được hạnh phúc mà chỉ riêng nó là ko thể? Tại sao số phận cứ trêu ngươi nó như thế này? Người mình yêu thì chẳng thể nào chạm tới, còn người yêu mình thì chẳng thể nào chấp nhận được?

- Tuệ Minh, em đi đâu mà thế này? - Bước chân của nó khựng lại khi nghe tiếng người nào đó gọi tên mình.

Quay đầu nhìn lại nó bắt gặp gương mặt quen thuộc của Thanh Tùng, nó mỉm cười nhìn hắn đáp lại:

- Lâu rồi chưa có dịp lang thang trên phố nên hôm nay em tự thưởng mình một buổi thôi mà.

Nó biết, bản thân mình chẳng bao giờ có thể nói dối được người con trai trước mặt mình. Hắn quá hiểu nó, vậy thì tại sao cứ phải chơi mãi trò mèo vờn chuột làm gì?

- Để anh đi cùng em nhé. - Hắn ko hỏi gì mà đột ngột đề nghị.

Nó gật đầu rồi bước đi, cứ im lặng đi bên cạnh nhau như thế. Chẳng cần nói lời nào nhưng nó biết hắn hiểu lòng nó đang suy nghĩ gì. Phải chăng đúng như ba mẹ nó từng nói nếu ko lấy Thanh Tùng thì cả đời này nó cũng chẳng bao giờ tìm thấy một người đàn ông nào yêu nó như hắn cả.

- Em vừa hẹn gặp Trung Kiên xong. Có lẽ em và anh ấy chỉ có thể là bạn của nhau thôi. Chúng em thật sự ko hợp. - Nó tự nhiên nói ra suy nghĩ của lòng mình.

Còn hấn, hấn chỉ im lặng đi bên cạnh nó, khi nó muốn nói điều gì hấn sẽ lắng nghe, khi nó cần lời khuyên thì hấn sẽ cho nó những lời khuyên. Nhưng khi nghe nó nói sẽ tiến thêm một bước với Trung Kiên thì lòng hấn đau nhói. Chẳng lẽ nó có thể ột người con trai khác cơ hội bước vào tim nó mà chẳng thể cho hấn một cơ hội ư? Chẳng lẽ số phận đã quyết định cả đời này hấn đi cùng nó trên con đường dài nhưng chẳng thể chạm vào trái tim nó hay sao?

Nhưng câu nó vừa nói như giáng mạnh vào tâm trí hấn, hấn biết có lẽ trời cao đã thấu tấm lòng của hấn dành cho nó mà tạo cho hấn thêm một cơ hội nữa. Hấn nắm tay nó, kéo nó vào lòng khẽ thì thầm:

- Cho anh một cơ hội được ko? Hãy để anh ở bên em, là người che trở cho em, bảo vệ em và là người mang đến cho em hạnh phúc.

Lời hấn chân thành khiến trái tim nó rung lên. Thanh Tùng mà nó biết chưa bao giờ nói với nó những lời như thế. Hấn luôn đứng sau nó và chưa bao giờ bước đi song song cùng nó trên con đường này. Có lẽ sức chịu đựng ột tình yêu đơn phương cũng đã đến giới hạn, giờ đây hấn muốn bước đi cùng nó chứ ko phải là người luôn ở phía sau nữa.

Nó gỡ tay hấn ra nhìn sâu vào trong mắt hấn, nó thấy chính mình đang hiện hữu trong đó, nhìn thấy tình yêu mà hấn dành cho nó. Cúi đầu xuống để tránh ánh mắt đó và cũng bình tĩnh lại nó đáp lời hấn:

- Những năm tháng qua cảm ơn anh đã ở bên em. Người ta thường nói để quên một mối tình thì phải cần thời gian dài gấp đôi cuộc tình ấy. Em sẽ quên mối tình đầu ấy nhưng em cần có thời gian, em ko muốn anh là người thay thế Lê Thái trong trái tim anh. Em ko thể ích kỷ bắt anh phải chờ đợi em vì thế anh đừng chờ đợi em nữa.

- Em đừng nói nữa. Dù em ko yêu anh thì cũng đừng ngăn cấm anh yêu em. Đối với anh thì chẳng có người nào thay thế được em trong trái tim của anh đâu. Nếu em cần thời gian thì anh sẽ cho em thời gian. 1 năm, 2 năm hay 10 năm thì anh vẫn chờ em. - Thanh Tùng gào lên như muốn cả thế giới này biết rằng hấn yêu nó đến như thế nào.

- Nếu như cả đời này em cũng chẳng thể quên được anh ấy thì sao? - Giọng nó nghẹn lại, nó thật sự ko muốn nhìn thấy Thanh Tùng vì nó mà đau khổ.

- Nếu như thế thì anh cũng vẫn sẽ chờ em. Người ta thường nói mối tình đầu là mối tình đẹp nhất nhưng mối tình cuối mới là mối tình bất diệt. Anh tin là mối tình cuối cùng của em là anh, anh sẽ làm cho em yêu anh. - Hấn nhìn nó nói một câu như khẳng định điều đó là tất yếu.

102. Chương 102

Dường như những lời nói của Thanh Tùng làm nó càng cảm thấy áp lực hơn. Nó càng muốn trốn tránh tình cảm này của hấn thì hấn lại càng hung hăng tiến tới.

Có lẽ cần có một cuộc nói chuyện để kết thúc tất cả những vòng luẩn quẩn đang vây quanh nó, Lê Thái và Thanh Tùng.

Hôm nay nó nhận chuyển công tác với công ty của Lê Thái, địa điểm xây dựng khách sạn lần này ở Cát Bà. Chuyến đi chỉ có nó và anh, đây cũng là cơ hội để nó và anh giải quyết những tình cảm vương vấn của cả hai.

- Công việc nói chung là đã ổn định rồi. Hôm nay chúng ta sẽ được xả hơi 1 ngày trước khi trở về Hà Nội, em có muốn đi đâu ko? - Lê Thái hỏi nó khi cả hai đang ăn sáng.

- Em ko muốn đi đâu cả. Chúng ta tìm nơi nào đó yên tĩnh để nói chuyện được ko? - Nó đề nghị khi anh hỏi ý kiến.

Anh ngỡ ngàng khi thấy nó đề nghị như thế, trong lòng cảm giác như sau cuộc nói chuyện này nó và anh sẽ chính thức đi về hai hướng khác nhau. Có lẽ nào duyên tình của anh và nó đến đây sẽ kết thúc ko?

Nó cần cho bản thân mình một cơ hội nữa, cần phải công bằng với Thanh Tùng hơn. Nó nợ hẳn một tấm chân tình mà có lẽ cả đời này nó sẽ ko bao giờ trả hết được.

Nó và anh yên vị trong một quán cafe khá yên tĩnh. Mùa này là mùa nghỉ nên nơi này khá đông khách du lịch. Ngày xưa nó thường thích những nơi đông vui như thế, nhưng từ khi chia tay anh 3 năm trước thì tính tình của nó dường như trầm lắng hơn. Nó thường tránh xa những nơi đông đúc, để một mình ngồi gặm nhấm những ký ức của mình.

- Có chuyện gì đúng ko em? Hôm nay em thật lạ giống hệt như ngày em xa anh của 3 năm trước. - Anh vội vàng hỏi nó khi trong lòng luôn có linh cảm ko lành.

Nó bắt đầu câu chuyện với anh bằng một câu chuyện khác. Câu chuyện mà nhân vật chính là Thạch Thảo, nhưng dường như anh ko biết nhân vật đó là ai.

Anh ngồi lắng nghe câu chuyện của nó, ko xen ngang, ko hỏi nhân vật nó đang nhắc đến là ai. Và khi câu chuyện đó kết thúc thì anh chợt nhận ra cái nhân vật chính ấy sao mà giống với một người, một người mà dường như thật thân quen với anh.

Đưa đôi mắt lơ đãng nhìn nó, anh ko thể cất lên lời nào mà cũng chẳng biết phải nói gì khi sự thật nó quá đau đớn và phủ phàng.

- Đây chính là câu chuyện mà em được nghe từ chị Thạch Thảo đấy anh ạ. Giống như một câu chuyện ko có thật đúng ko anh? Vậy mà nó lại diễn ra ngay trong gia đình của anh, diễn ra trong cuộc sống của anh mà anh ko hề hay biết. - Nó nhìn anh đưa ra một lời khẳng định rằng những gì anh đang suy nghĩ là đúng.

- Có lẽ anh đã biết vì sao em kể lại chuyện này cho anh nghe đúng ko? Vì em muốn để anh biết cuộc sống của chị ấy như thế nào, để anh có một quyết định sáng suốt nhất cho cuộc hôn nhân của anh, để bé Bông sẽ lại có mẹ ôm ấp trong vòng tay và quan trọng hơn là để nhìn thấy anh được hạnh phúc. - Nó thấy anh bất ngờ ko nói được lời nào mà tiếp lời.

Thêm một lần nữa nó đẩy anh ra xa khỏi nó. Có lẽ kiếp này nó và anh có duyên nhưng ko có phận.

Người ta thường nói rằng: Yêu - là khiến cho người mình yêu được hạnh phúc. Để làm được như những lời nói đó quả thật rất đau. Như nó của hiện tại, từng câu từng chữ như những chiếc kim đâm sâu vào trái tim vốn đã rỉ máu của nó.

- Anh vẫn luôn nghĩ rằng anh đã làm hết sức mình để cô ấy có thể được hạnh phúc nhưng hình như anh đã sai lầm. Thêm một lần nữa anh làm khổ người con gái đã vì anh mà hi sinh rất nhiều, thêm một lần nữa anh lại nợ cô ấy một lời xin lỗi. Anh có phải là thằng đàn ông ***** ko? - Giọng anh nghẹn ngào, khỏe mắt anh long lanh những giọt nước như chỉ chờ một cái chớp mắt những giọt nước ấy sẽ rơi xuống.

Nếu nhìn ở một góc độ nào đấy thì anh đúng là một thằng đàn ông *****. Một thằng đàn ông mà chẳng thể bảo vệ được vợ con mình, chẳng thể cho con mình một gia đình hạnh phúc thì dù có thành công trên thương trường đến mấy cũng chỉ là một thằng đàn ông thất bại mà thôi.

- Để bù đắp lại cho chị ấy và bé Bông thì vẫn chưa muộn đâu anh. Những điều này chị ấy dẫu anh để âm thầm chịu đựng một mình vì thế hãy rút kinh nghiệm đừng để chuyện này xảy ra thêm một lần nữa anh nhé. Đôi khi con người ta ko chỉ sống với nhau vì cái tình mà còn vì cái nghĩa nữa anh ạ. - Có lẽ những lời này nó ko chỉ nói với anh mà còn nói với cả chính bản thân mình nữa.

Thời gian là liều thuốc tốt nhất xóa nhòa mọi nỗi đau. Nó tin rồi đây anh sẽ tìm được hạnh phúc của mình bên gia đình nhỏ đầy yêu thương ấy và cả nó cũng thế. Ở một nơi nào đó trên trái đất này chắc chắn sẽ có một người sinh ra để dành cho nó.

Anh đã sai một lần, anh ko thể sai thêm lần nữa. Hai người con gái quan trọng nhất đời anh nhưng anh lại làm cả hai người ấy rơi lệ vì anh. Cuộc sống này vốn dĩ đã quá ưu ái cho anh rồi, anh còn đòi hỏi gì thêm nữa đây?

- Anh sẽ bù đắp ẹ con cô ấy nhưng còn em thì sao? Em có thể quên anh mà đến bên người khác ko? - Anh đã có câu trả lời cho tương lai của mình, nhưng anh còn phân vân ko biết nó sẽ như thế nào?

Dù chẳng thể cùng nhau bước chung một con đường nhưng anh cũng muốn nhìn thấy nó được hưởng hạnh phúc.

- Hãy mở trái tim để cho Thanh Tùng một cơ hội được ko em? Anh biết mình chẳng có tư cách gì đề nghị em những lời như thế nhưng chỉ khi em hạnh phúc thì anh mới cảm thấy tội lỗi mình gây ra với em được vơi đi. - Anh nhìn nó đề nghị.

Anh ko có đủ bao dung để chúc cho nó hạnh phúc, nhưng anh muốn nhìn thấy nó mỉm cười nụ cười mà anh đã vô tình cướp đi bao nhiêu năm qua. Và có lẽ Thanh Tùng xứng đáng với tình yêu của nó hơn anh.

- Chuyện này em sẽ suy nghĩ thêm còn bây giờ anh nên trở về đi mẹ con chị ấy đang đợi anh đấy. Chúc gia đình anh sẽ thật hạnh phúc. - Nó thành tâm chúc phúc cho anh, kết thúc câu nói cũng là lúc nó quay mặt bước đi để giọt nước mắt cuối cùng lăn cho cuộc tình này chảy vào trong tim.

Có lẽ tất cả nên quay trở về thời điểm 11 năm về trước. Anh ko xuất hiện ở sân bay, ko xuất hiện ở Pháp thì cuộc đời nó và anh đã ko chạm nhau để rồi lại xa nhau như ngày hôm nay.

Nhìn bóng nó khuất dần, lòng anh càng nặng trĩu. Hạnh phúc của anh đang ở trong tầm tay của anh nhưng còn nó thì sao? Có khi nào nó cứ bước lẻ loi như thế trên con đường dài phía trước hay ko?

Nó lang thang dọc bờ biển Cát Bà cho đến khi hoàng hôn buông xuống. Chẳng biết nó đã đi bao nhiêu vòng quanh bờ cát này mà ko muốn dừng lại. Nó sợ rằng một khi mình dừng lại sẽ bị lạc vào trong dòng đời trôi nhanh như một cơn lũ ngoài kia. Nhìn ánh mặt trời ảm áp dần tắt nó nhấc điện thoại:

- Anh ra Cát Bà đón em nhé! - Chỉ một câu vền vện như thế rồi nó tắt điện thoại, ko cần biết đầu dây bên kia có đồng ý hay ko?

Chia tay ko phải là kết thúc mà là bắt đầu một mối quan hệ mới. Nó cần ỉnh và cho cả người ấy một cơ hội. Nó cần hần cũng như hần cần nó vậy.

Có những nỗi đau của tình yêu mà thời gian ko thể xóa nhòa nó để lại trong nụ cười những vết sẹo ko bao giờ lành hẳn. Câu nói của ai đó cứ văng vẳng bên tai nó, nó ko biết rằng có một ngày nào đó nó sẽ tìm lại được một Tuệ Minh của tuổi 17 đầy mơ mộng và yêu đời hay ko? Nhưng nó tin rằng có một người luôn đồng hành cùng nó để tìm lại những điều đó.

Đáp máy bay đến Cát Bà theo yêu cầu của nó, hần thấy nó lang thang trên bờ cát trắng. Nhìn bóng dáng lẻ loi của nó trước ko gian rộng lớn này hần chỉ muốn ôm nó vào lòng. Từ từ tiến về phía nó, hần vòng tay ôm nó từ phía sau, cảm ỉ nhẹ lên đầu nó giọng nói nhẹ như làn gió thoảng qua.

- Hãy để anh cũng nhìn về một hướng cùng em, hãy để đôi chân anh bước cùng em trên con đường dài, hãy để vòng tay anh sưởi ấm cho em trong những ngày đông giá lạnh và hãy tựa vào vai anh nếu như em cảm thấy mệt mỏi.

Lời của hần nhẹ nhàng như thế thôi nhưng lại đi sâu vào trái tim nó. Lần đầu tiên sau những lời nói của Lê Thái làm con tim nó lại đập rộn ràng. Nó ko muốn trốn tránh nhưng nó cần xác định lại tình cảm của mình.

- Thanh Tùng, hãy cho em thời gian để chấp nhận anh. Em ko biết thời gian đó là bao lâu nhưng chỉ cần anh còn yêu em thì một ngày nào đó em sẽ thuộc về anh. - Nó xoay người để nhìn sâu vào trong mắt hần.

Hần nhìn nó gật đầu đáp lại:

- Được, anh sẽ cho em thời gian, dù là bao lâu anh cũng sẽ chờ em.

—————HẾT—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hanh-phuc-phai-chang-la-ao-anh>